

Giới thiệu Khế Ước Hào Môn

Thể loại: Hiện đại, ngôn tình, ngược, tổng tài, báo thù

Độ dài: 400 chương +1 phiên ngoại

Edit: Dương Quỳnh

"Tần Mộc Ngừ, trên đời này ngoài Cẩn Lan ra thì chẳng còn ai xứng đáng làm mẹ của con ta"

Đêm khuya thanh vắng, nàng đã rời bỏ hân trốn đi.

Tại sao lại trốn? Vì sao yêu mà nàng lại phải làm việc đấy...tất cả vì sự tàn nhẫn của anh.

"Đừng động đến đứa bé, xin người, nó là con của người" Tần Mộc Ngừ nhìn bóng đêm thăm thẳm tuyệt vọng kêu lên.

Thượng Quan Hạo cười yếu ớt, giữ chặt hai vai nàng, đầu gối mạnh lực đá vào bụng nàng vốn đã hơi lớn lên.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng bầu trời đêm...

Môi hắn chậm rãi tiến gần tai nàng thủ thỉ: “Có phải của tôi hay không, cho đến bây giờ cũng không có gì quan trọng, chỉ cần liên quan đến cô, tất cả phải tìm đến cái chết...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đêm đen như mực...

Tại khu nhà cao cấp, chỉ còn lại âm thanh tĩnh lặng..

Hình ảnh một người con gái mảnh khảnh, khó khăn lê bước, mồ hôi bệt vào tóc dính đáp trên hai bên mặt, cổ tay trắng nõn nhỏ bé và yếu ớt cố gắng với chiếc điện thoại trên tủ giường.

Trong bóng tối, nàng nhấn phím, ánh sáng từ chiếc điện thoại làm sáng một góc phòng.

Nàng gắng giữ hơi thở, cắn môi chịu đựng thân thể đang đau nhức, lướt 8 chữ số...

Âm thanh đò đò.. thật dài, trong bóng tối nghe thật bi thương.

“Ai?” Giọng nữ quyến rũ êm tai, mang theo tiếng khàn khàn truyền đến.

Nàng im lặng một vài giây.

Rồi ổng nghe, nàng liếc mắt tìm tai nghe gắn vào một bên tai.

“Xin Chào, tôi tìm Quan Hạo, đây là điện thoại của anh ấy?” Thanh âm suy yếu của nàng vang vọng.

“Cô tìm Hạo?”. Âm điệu của cô gái bên kia mang một chút ngạc nhiên, tiếng nói không chút kiên nhẫn “À, bên này đang có chút chuyện. Cô là ai? Tìm anh ấy có việc gì?”

Đầu nàng tựa trên tủ đầu giường, ánh mắt một mảng ướt át, ngữ điệu vẫn bình tĩnh: “Tôi là Tần Mộc Ngữ, làm phiền cô, tôi cần tìm Quan Hạo.”

“Tần Mộc Ngữ!” thanh âm khàn khàn của người phụ nữ càng thêm dày, “Tôi không cần biết Tần Mộc Ngữ là cái gì, đã khuya, cô muốn tìm anh ấy thì cứ chờ đi, đêm nay anh ấy là của tôi, không có phần của cô!”

Điện thoại rất nhanh bị ngắt. Đò đò đò đò..

Nàng ngồi lặng trong lạnh lẽo...

Mê muội theo nhau mà đến.

Nàng ngửa đầu, lông mi run run nhẩn nại, tay lại sờ trên điện thoại.

“Tôi cần tìm Quan Hạo... Cô làm ơn đưa điện thoại cho anh ấy.” Hơi thở nàng trở nên mong manh.

Bên kia vang lên một giọng trầm thấp nam tính: “Ai đang gọi?” Người phụ nữ đưa điện thoại cho hẳn nói nhỏ “Cô ta gọi là gì Ngữ ấy, em không biết, trẻ thế này mà còn gọi điện thoại cho anh, là con hồ ly nào đây?”

Người đàn ông khẽ cười một tiếng, thân nhiên nói: “Đưa cho tôi.”

Di động rút cục cũng trong tay hẳn.

Môi nàng tái nhợt kè sát ống nghe: “Tôi đau... bụng rất đau... Anh đưa tôi đi bệnh viện được không?”

Giọng nói của người đàn ông vẫn thân nhiên: “Gọi cho tôi làm gì, sao không gọi 120 ấy?”

“Trong người tôi không có một đồng... không thể đi bệnh viện được...” Dòng lệ trong đáy mắt chợt tuôn trào, thanh âm rõ ràng suy yếu, nhưng có chút gì không thích hợp trong lời nói: “Anh chỉ cần quay về một chút thôi, có được không...”

“Ý cô là tôi ngược đãi cô?” Khóe miệng hẳn hơi cong lên.

“Không có...” Bàn tay nhỏ bé trên nền nhà, rất nhanh tràn đầy máu “Tôi bị sinh non rồi.. xuất huyết máu nhiều lắm.. tôi rất đau...”

“Chà... sinh non...” Hẳn vẫn thân nhiên như trước tiếng nói trầm thấp rõ ràng “Chỉ là sinh non thôi, đã chết đâu, cô gấp gấp làm cái gì...”

Sự nhần nhện đã tới giới hạn, lửa hận bộc phát nhanh chóng.

Dòng nước mắt nóng bỏng chảy xuống, khuôn mặt tái nhợt mỏng manh như một tờ giấy, tiếng gào kèm nỗi đau đớn trong lòng nàng vang lên: “Thượng Quan Hạo! Anh đem con trả lại cho tôi... trả lại cho tôi...!!”

Người nàng dính đầy máu ôm bụng, thống khổ.

Hắn trầm mặt, chờ nàng gào khóc xong, cúi đầu nói: “Tần Mộc Ngữ, đem Cẩm Lan trả lại cho tôi.”

Khuôn mặt rõ ràng trong đêm tối, chỉ một câu nói làm cho nàng kịch liệt đau đớn, tâm can lạnh lẽo như rơi vào địa ngục. Hình ảnh 3 năm trước hiện rõ trong tiềm thức của nàng, tội ác trầm trọng từ trên trời giáng xuống, khiến nàng hoàn toàn suy sụp. Suốt 3 năm nàng đã phải trả cái giá quá đắt, nhưng lửa hận ăn sâu trong lòng hẳn không có cách nào dập tắt được.

“Không phải tôi giết chị ấy... Không phải tôi, không phải tôi... Vì sao anh không tin tôi.” Tay nàng nắm chặt tóc mình, gào khóc, thanh âm trở nên biến đổi.

Hắn khàn giọng, thân nhiên nói: “Đây là báo ứng. Tần Mộc Ngữ, cô nợ cô ấy, tôi muốn cô phải lấy cả đời này hoàn trả.”

Điện thoại cắt đứt.

Đò đò đò đò...

Tần Mộc Ngữ giữ lấy tóc mình, cổ tay mảnh khảnh yếu ớt như sắp gãy. Tắt điện thoại, cảm giác toàn bộ máu đều chảy xuôi ra ngoài, nàng muốn dừng lại như thế nào cũng không dừng được.

Tại sao anh không tin.

Em rất yêu anh, anh đối xử với em thế nào, em cũng đều chịu đựng, thừa nhận, chẳng sợ khuất phục, chẳng sợ vô tội.

Nhưng là hiện tại, sự nhẩn nại của em đã đến hồi cuối cùng rồi...

Chương 2: Ba, giao người này cho con

Toà nhà Tần Thị

Trong tòa nhà cao ngất có kiến trúc mang dáng vẻ xa hoa, tiếng giày cao gót vang lên thanh thúy, xuyên qua hành lang của tầng ba mươi ba, mơ hồ có thể nhìn thấy một đôi giày thanh nhã đi vào.

“Tiểu thư, chính là nơi này.” Người đàn ông quay đầu lại, đem hành lý của nàng đặt ở cửa.

Tần Mộc Ngữ gật đầu cười yếu ớt: “Cám ơn anh.”

Nơi này có một căn phòng to như vậy, không gian gấp hai lần so với căn phòng bình thường, rèm màu râm nắng bị thổi tung, tại cửa sổ sát đất xuất hiện một người có dáng cao lớn, không cần lên tiếng cũng toát ra vẻ uy nghiêm, giống như nghe thấy được tiếng bước chân nhỏ nhẹ của nàng đang đi đến, bóng dáng to lớn có một chút run run.

Tần Mộc Ngữ nhìn ông, miệng khẽ nhếch lên mặt đồ bưng, nhưng không nói chuyện.

“Tiên sinh, tiểu thư đã đến đang ở phía sau ngài.” Người đàn ông kia đi tới đối diện người đứng bên cửa sổ nói.

Bóng dáng kia rút cục giật giật người, chậm rãi xoay người lại.

Đó là một người đàn ông tóc hơi lốm đốm bạc, chỉ khoảng 40 tuổi thôi, hai tròng mắt sáng ngời rất thần, hơi thở lộ ra vẻ uy nghiêm, thân ảnh nhìn rất mê li, ánh mắt ông hơi giật giật dần dần trở nên hài hòa dịu dàng.

“Tiểu Ngữ, phải không?” Giọng nói Tần Chiêu Vân hơi khàn khàn một chút.

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ hơi lóe sáng: “Ba.”

Hai chữ đơn giản dường như kéo dài cả mấy đời. Mười mấy năm qua ông đã không muốn nhớ rõ chính mình còn có một đứa con gái.

Trái tim Tần Chiêu Vân một chút rung động.

Vẫy tay ra dấu cho thủ hạ đi ra ngoài, ông làm tư thế tỏ ý muốn Mộc Ngữ đi tới.

Nàng do dự một chút, vẫn chậm rãi đi qua, đứng ở bên cạnh ông. Ông rất cao, nàng vừa bước qua tay ông đã khoác lên vai của nàng, dẫn nàng đi, dừng lại cạnh cửa sổ sát đất, dưới tầng ba mươi ba là cả một thành phố rực rỡ và phồn vinh.

“Mẹ con, đã qua đời?” Tần Chiêu Vân giữ thanh âm hỏi.

Nàng gật gật đầu.

Tần Chiêu Vân vỗ vỗ bả vai nàng, mở miệng nói: “Mộc Ngữ, ba không ở bên cạnh con mười mấy năm, sau này sẽ bù lại cho con. Con xem xem, toà nhà này rất phồn thịnh phải không? Ba là chúa tể ở nơi này. Sau này, ba muốn con đứng ở vị trí cao nhất, cho con tất cả có được không?”

Mộc Ngữ quay đầu nhìn ông.

Lúc đó, nàng còn không biết ông rốt cuộc ở trong tòa nhà này có bao nhiêu quyền thế, có thể che trời.

Nàng theo bản năng gật đầu: “Được ạ.”

Tần Chiêu Vân chậm rãi cười rộ lên, mười mấy năm qua chưa bao giờ có cảm giác thư thái như lúc này.

“Tiểu Ngữ, con tới đây...”

Tần Chiêu Vân cúi mặt nhìn văn kiện ở trên bàn. Chỉ chốc lát, có tiếng gõ cửa ở bên ngoài, chỉ có 3 tiếng vang đều nhau.

Tần Mộc Ngữ tò mò nghiêng đầu.

“Vào đi.” Tần Chiêu Vân nói một tiếng, đợi người kia mở cửa đi vào, bọn họ lặng im đứng trước mặt nhau, Tần Chiêu Vân mở miệng chậm rãi nói “Tiểu Ngữ, ba giao người này cho con, từ nay về sau cậu ta sẽ bên cạnh bảo vệ an toàn cho con, con ở đây cái gì cũng không phải sợ, có việc gì con có thể

nói cho cậu ta, cậu ta sẽ nói cho ba.”

Tần Mộc Ngữ nhìn người này, so với nhiều người đàn ông cao hơn mình một cái đầu.

“...” Ánh mắt hắn thâm sâu như biển, trong lòng lại có một chút gì đó không thể hiểu được, lại có cảm giác như đã từng quen biết.

Thượng Quan Hạo cảm thấy hành lý của nàng, mắt nhìn về phía nàng.

“Tần Tiểu Thư. Đi Thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Được yêu thương

Thế giới này có một loại yêu, tên là ban đầu.

Lúc đầu, em yêu anh, em không hề nghĩ rằng tình cảm này suốt mười năm không một lần thay đổi.

Hiện tại ngừng lại, đó là một việc thực đáng sợ...

Suốt thời gian một tuần này, vì sống ở nước ngoài mười mấy năm, bây giờ Tần Mộc Ngữ trở lại Trung Quốc, cuộc sống giống như rơi vào bế tắc.

Nàng ở cùng Tần Chiêu Vân tại nơi xa hoa nhất trong biệt thự.

Nàng học chơi đàn violon có chuyên gia giảng dạy.

Tạm thời nàng không có công việc gì, mỗi ngày theo Thượng Quan Hạo làm quen với cảnh vật nơi đây.

Tần Mộc Ngữ chưa bao giờ ngờ được cuộc sống của mình lại trở thành thế này, nàng tựa vào cửa xe, giống như công chúa, ngày ngày dạo quanh thành phố, không lo cơm áo gạo tiền.

Ở nước ngoài mười mấy năm, nàng theo mẹ đi khắp nơi, chỗ ở vô định, không dựa vào bất cứ ai, khó khăn gian khổ bao nhiêu nàng cũng đều đã trải qua.

Cho nên nếu một ngày nào đó, nàng chợt bừng tỉnh sau một giấc mộng thì cũng không sao. Ngoài cửa sổ xe ánh nắng trời lóe sắc vàng kim đến chói mắt, cả thành phố tĩnh lặng như một bức tranh, nàng tự nhéo vào tay mình, nhẹ giọng nói: “Giống như một giấc mơ...”

Nàng thật sự đã trải qua một giấc mộng dài, tỉnh lại cũng đã 18 tuổi, nàng là người của Tần gia được yêu thương như một cô công chúa.

Đôi mắt Thượng Quan Hạo thâm thúy, đen như mực, im lặng nhìn nàng một lúc, cười yếu ớt nhưng một chút ấm áp cũng không có.

Nàng rất được yêu thương chiều chuộng.

Vì sự trở về của nàng làm cho Tần Chiêu Vân vui vẻ vạn phần, nhất định bù lại cho nàng tất cả những tháng năm mà nàng đã phải chịu thiệt thòi.

Tần Mộc Ngữ cũng thật bất ngờ sau khi biết được chính mình có một người chị gái Tần Cẩm Lan.

Cô mang theo hành lý trở về, bộ dạng thật mệt mỏi, Tần Mộc Ngữ đứng trong phòng khách nhìn theo, bất động cùng một chút kinh ngạc, người con trai bên cạnh nàng đi qua, đỡ lấy hành lý của Tần Cẩm Lan.

“Em là Tiểu Ngữ sao?” Tần Cẩm Lan đi tới, cười yếu ớt vươn tay “Chị là chị gái của em, tên Tần Cẩm Lan, chắc ba cũng đã nói qua cho em biết?”

Tần Mộc Ngữ theo bản năng nắm lấy tay cô, cũng theo bản năng trả lời: “Vẫn chưa ạ...”

Ba chưa bao giờ đề cập qua, nàng có một người chị.

Tần Cẩm Lan tươi cười kèm chút xấu hổ.

“À.. có thể ba bận việc nên đã quên mất.” Tần Cẩm Lan tiếp tục cười “Chị mới từ Hà Lan trở về, thay ba xử lý một chút việc, chị đi lên dọn hành lý trước, Vũ Trương giúp tôi.”

“Tôi giúp là được rồi.” Thượng Quan Hạo thần nhiên nói.

Tần Cẩm Lan liếc mắt một cái rồi đi qua, đôi mắt như dòng nước xuân khẽ lay động, mang theo sự ủy khuất cùng vẻ bất đắc dĩ rồi đi ra.

Thượng Quan Hạo nhận thấy, mặt ngoài lạnh đạm, nhưng trong tâm cũng đã bắt đầu đau lòng.

“Haiz, thật xin lỗi đại tiểu thư, khi nhị tiểu thư trở về Tần tiên sinh đã nói giao phòng đằng trước cho nhị tiểu thư ở, dù sao người cũng không có ở...”

Tần Cẩm Lan lặng đi một vài giây.

Cô đứng lên, nhớ lại phòng mình ở lầu hai có ba gian phòng, gần với thư phòng của ba nhất.

Hiện tại thì đó không còn là phòng của cô nữa.

Trong mắt Thượng Quan Hạo hiện lên một tia băng lạnh.

“Ba chưa nói với em đó là phòng của chị, em...” Tần Mộc Ngữ có chút kinh ngạc giải thích.

“Không sao cả.” Tần Cẩm Lan cười rộ lên, “Chị nghỉ ngơi ở đâu đều như nhau cả, Vũ Trương, tôi dọn vào phòng nào đây?”

“Ở lầu ba, đại tiểu thư, tôi dẫn tiểu thư đi lên.” Vũ Trương có chút áy náy đi tới.

“Không cần, bà cứ làm việc của bà đi.” Thượng Quan Hạo thần nhiên nói, trên khuôn mặt tuấn tú không có chút biểu cảm.

Tần Mộc Ngữ đứng trong phòng khách, nhìn một nam một nữ đi lên lầu, nhìn thật xứng đôi, chị ấy hình như có chút đau đầu day day huyết thái dương. Thượng Quan Hạo vươn tay đỡ lấy Tần Cẩm Lan, ngón tay thon dài xoa đầu cô.

Trông thấy cảnh ấy, Tần Mộc Ngữ trong tim lay động, lòng có chút cảm xúc khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nếu nàng không thấy

Đến nơi học violon, Tần Mộc Ngữ xuống xe, Thượng Quan Hạo cầm đàn của nàng mang ra khỏi xe.

“Anh là vệ sĩ của ba tôi sao?” Tần Mộc Ngữ đứng ở bên cạnh xe, nhẹ giọng hỏi, đôi mắt trong vắt “Vẫn luôn làm những việc như thế này?”

Thượng Quan Hạo khựng lại trong chốc lát, đóng cửa xe, đưa đàn cho nàng.

“Đã đến giờ, đi vào thôi.” Thân ảnh cao ngát của hắn tỏa ra một hương vị tao nhã khiếp người.

Không hỏi ra được điều gì, Tần Mộc Ngữ có chút mất mát, cầm lấy đàn, tiếp tục hỏi: “Anh thích chị của tôi phải không?”

Ánh mắt đen sâu như mực của Thượng Quan Hạo lóe sáng, sờ nhẹ vào làn môi mỏng, không nói lời nào.

Tần Mộc Ngữ ngừng nhìn hắn, mang theo mất mát hướng tới phòng tập đi được hai bước, lại quay lại, đột nhiên bước đến trước mặt hắn, đôi bàn tay trắng như phấn vờ đánh lên mặt hắn, đột ngột dừng lại ở khoảng cách chỉ vài li.

Nàng nghĩ, Thượng Quan Hạo sẽ nhảy dựng lên, hay ít nhất sẽ kinh ngạc một chút.

Nhưng là không có.

Lông mi hắn dài và đậm, ánh mắt đen xa xôi vẫn đang nhìn nàng, không động.

“Ách...” Tần Mộc Ngữ thu nắm tay lại, sắc mặt xấu hổ, “Tôi chỉ là đùa một chút với anh.”

Suốt một tiết đầu, nàng có chút không yên lòng, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa sổ, liên tiếp chơi đàn sai nhịp âm, thầy giáo người Pháp xoa xoa đầu nàng, dùng ngữ điệu vui vẻ cười cười nói với nàng, “Có phải không thấy người yêu ở cửa sổ cho nên mới thất thần như vậy.”

Tần Mộc Ngữ đỏ mặt, cãi lại “Làm gì có ạ, là ngoài cửa sổ rất ồn ào.”

Thấy giáo người Pháp rất ngạc nhiên, không ngờ học trò nói tiếng Pháp tốt như thế, trong lòng vui sướng, liền mạn tặng cho nàng một cái ôm.

Tâm tư Tần Mộc Ngữ vẫn chưa ổn định, nàng muốn biết, Thượng Quan Hạo thật sự vẫn ở đó chờ nàng sao?

Nàng thật sự nhịn không được. Liền hành động.

Trong giờ luyện tập, nàng nói với thầy giáo có việc muốn đi liền, cầm theo đàn violon, trốn ra từ cửa sau.

Lúc chạy ra, Tần Mộc Ngữ cảm thấy chính mình như là chim bay ra khỏi lồng, từ nay về sau làm việc gì cũng không bị ai theo sát, đợi lúc tan học nếu nhìn không thấy nàng đi ra nhất định sẽ sốt ruột. Cái khối mặt băng lãnh ấy, từ trước đến giờ đều không biểu lộ xúc cảm gì, nàng cũng không tin không thấy sắc mặt hần biến đổi.

Nghĩ vậy tâm tình cực kỳ vui sướng.

Tần Mộc Ngữ đi ra đường lớn quẹo vài con phố, liền lập tức thấy hối hận.

Nàng không mang theo bất cứ thứ gì cả.

Không đi động, không tiền, thậm chí cả địa chỉ nhà cũng không biết.

Từ trước đến nay, mỗi lần ra khỏi cửa đều có Thượng Quan Hạo đi theo, căn bản không cần nhớ rõ đường đi, ngày thường mặt hần không chút biến đổi cùng nàng đi khắp mọi con đường trong thành phố, nàng chỉ mãi đưa mắt nhìn hần xem xem hần có bao nhiêu sợi lông mi, căn bản là không để ý chút gì cả.

“...” Tần Mộc Ngữ có chút sốt ruột nhìn khắp mọi nơi.

Xung quanh toàn nhà cao tầng, nàng thậm chí quên mất chính mình đi từ hướng nào chỉ biết đã đi xa rất xa.

Làm sao bây giờ.

Xe cộ tấp nập, huyên náo mà phồn hoa.

Một chiếc Roll-roys ở ven đường chậm rãi dừng lại, một cô gái nước mắt đầm đìa từ trên xe đi ra, không cam lòng, bám vào cửa kính xe rung rung nói: “Ngự, đừng đuổi em đi, em thật sự đang mang thai!”

“Ngay lập tức bỏ đi.” hần thâm sâu mở miệng, mị lực rất mê người “Còn cần tôi nói cho cô biết phải làm thế nào sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trận lôi đình

“Không! Nó là con của anh, anh sao có thể nhẫn tâm vứt bỏ nó!” Cô gái than thở khóc, tâm can vô cùng đau đớn.

“Tôi không rảnh đi xét nghiệm xem nó có phải là con của tôi hay không.” Miệng hần khẽ cười, đối diện xe ở phía trước cách đó vài thước có một cô gái nhỏ đang nhìn chăm chăm vào hần khiến hần nổi lên hứng thú “Tránh xa một chút đừng bắn xe của tôi.”

“Ngự Phong Trì! Anh làm sao có thể như vậy, không có lấy một chút lương tâm!” Cô gái cuối cùng cũng không thể khống chế, đứng lên la to.

“Lương tâm không đáng giá một đồng, tôi khinh thường.” Ngự Phong Trì cười, khởi động xe, vòng tay lái “Tôi đây nói lần cuối cùng, không tính thân phận của cô, chuyện mang thai này mà để lộ ra, rồi xem là tôi thân bại danh liệt hay là cô... Cút ngay đi!”

Cô gái cắn răng, đem nước mắt nuốt trở về, hung hăng đạp một cước lên cửa xe của hần: “Ngự Phong Trì, xem như anh lợi hại!”

Ở khoảng cách rất xa, Tần Mộc Ngữ nhìn xem khẽ nhú mày.

Nàng chưa bao giờ biết trên thế giới này còn có thể có loại đàn ông bi ối như vậy.

“Xem chưa đủ sao? Cô nhóc kia!” Ngự Phong Trì tao nhã mà cao ngạo tựa cầm trên vô lăng xe, cười hỏi.

Tần Mộc Ngữ run sợ một chút, phản ứng tiếp theo, nhẹ nhàng lui vài bước, xoay người bước đi.

Ngự Phong Trì cười cười một lúc, khởi động xe, đi theo phía sau nàng.

“Có phải gia đình em đã dạy em không được nói chuyện với người lạ hay không? Ha ha...” Hắn mang một giọng nói trầm thấp mỉa mai hoặc, cười nhẹ “Yên tâm, anh cam đoan với em ở trên xe của anh, không đến một giờ chúng ta liền quen biết... Em đây là muốn đi đâu nhỉ?”

Nàng không cẩn thận bị vấp chân vào một tảng đá, đau một chút nên dừng lại, nhẹ nhàng xoa chân.

Ngự Phong Trì cũng dừng lại, neho mắt nhìn nàng, đột nhiên nhận ra chiếc váy nàng đang mặc.

“Đau không? Có muốn anh giúp em không?” Hắn cười cười bước xuống xe.

Chiếc váy kia là tác phẩm quý giá được thiết kế bởi Victoria, số lượng trên toàn cầu rất ít, cô nhóc kia thân thể như thế nào mà có thể mặc chiếc váy như vậy?

Tần Mộc Ngữ vội vàng đứng lên “Thật ngại, tôi không biết anh.” Người này có hai chữ kẻ xấu được viết ngay trên trán.

“Anh nghĩ là đã thấy em ở đâu...” Ngự Phong Trì bước tới gần, cười tươi như nắng “Giữ cho anh chút thể diện, đưa em một đoạn không được sao?”

Tần Mộc Ngữ cố gắng giữ bình tĩnh.

“Tôi muốn đi đến một nơi, nhưng chắc anh không biết.” Nàng cố gắng làm ra vẻ chắc chắn.

“Vậy sao? em nói xem!” Ngự Phong Trì ánh mắt lấp láy, càng thêm hứng thú.

“Phố người điên, anh có biết không?”

Khóe miệng Ngự Phong Trì hơi hơi run rẩy, cũng hơi hơi xấu hổ: “Thành phố này có nơi gọi là phố người điên sao?”

“Đương nhiên là có, anh ngay cả cái này cũng không biết, vậy mà anh còn học thói đi làm quen con gái sao?” Tần Mộc Ngữ dùng đàn violon bắt tay hắn “Nhờ anh một chút, đồ ngốc.”

Ngự Phong Trì nhú má: “Cô nói ai ngu ngốc?”

“Anh nên đi kiểm tra rõ ràng đứa nhỏ trong bụng của cô gái kia rồi đem về nhà đi, bằng không thật mất mặt.” Tần Mộc Ngữ có lòng tốt nhắc nhở hắn.

Mãi cho đến khi nàng đi rất xa, Ngự Phong Trì vẫn còn cau mày, nhất thời nhện không được lấy điện thoại ra nhấn phím 114, hắn vẫn là không tin chính mình thật không biết chỗ này. “Tôi hỏi một chút, phố người điên ở chỗ nào?”

Lúc sau, sắc mặt hắn xanh mét, cắt đứt điện thoại, hận không thể quăng đi.

Sống hai mươi năm, hắn Ngự Phong Trì lần đầu tiên bị một con nha đầu chơi xỏ.

Đến khi tìm được Tần Mộc Ngữ, vẻ mặt u ám của Thượng Quan Hạo chậm rãi tiêu tán, lại khôi phục lại bộ dạng lãnh đạm

Ngược lại, Tần Mộc Ngữ không nhìn ra được như vậy...

Ở ven đường đỗ mấy chục chiếc xe, vệ sỹ quần áo đen đứng xếp hai hàng, chặn toàn bộ phương tiện giao thông, chỉ vì một cô gái bé nhỏ là nàng, chiếc xe màu đen như mực dưới bóng đêm bên trong lóe ra một vầng hào quang tối tăm khiến người ta hít thở không thông, Thượng Quan Hạo bước xuống mở cửa xe.

“Tiểu thư, mời lên xe.” Hắn thần nhiên nói.

Tần Mộc Ngữ cảm giác không khí trở nên rét lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, sau một lúc lâu mới mở miệng: “Thực xin lỗi...”

Nàng chỉ là muốn đùa một chút mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đòn hiểm

“Tiên sinh hiện tại đang rất lo lắng... trở về trước rồi nói sau.” Tiếng nói hần trầm thấp, một chút độ ẩm cũng không có.

Trong lòng Tần Mộc Ngữ vô cùng áy náy, chui vào trong xe.

Dọc đường đi, Thượng Quan Hạo vẫn như trước sắc mặt không thay đổi, hơi thở mạnh hơn so với bình thường, Tần Mộc Ngữ sợ tới mức không dám cử động, nằng ngăm nhìn bộ dạng sốt ruột của Thượng Quan Hạo, không nghĩ mọi chuyện lại xảy ra như thế.

Trong biệt thự, đèn đóm sáng trưng.

“Tiểu Ngữ!” Tần Chiêu Vân đang chấp tay sau lưng đi qua đi lại trong phòng, nhìn thấy nàng trở về, giọng trầm kêu lên mừng rỡ.

Tần Cẩm Lan ngồi trên ghế sofa, cũng đứng lên, trong ánh mắt ẩn chứa sự lo lắng.

“Ba, chị, thật xin lỗi, con không phải cố ý.” Tần Mộc Ngữ được cha ôm vào trong ngực, nhỏ giọng nhận sai.

Tần Chiêu Vân vỗ vào vai nàng, mọi cảm xúc đều đặt trong lòng, thấp giọng nói: “Tiểu Ngữ, con cùng Cẩm Lan cứ đi lên trước.”

Đôi mắt Tần Cẩm Lan mang đầy âu lo: “Ba...”

“Ta nói con lên lầu cùng con bé, có nghe thấy gì cũng không được bước xuống.”

Tần Mộc ngữ tuy rằng cảm thấy kỳ lạ, nhưng nhìn thấy sắc mặt chị mình hơi tái nhợt, liền kéo tay cô đi lên lầu.

Cũng sắp tới cửa, thì nghe thấy âm thanh phía dưới vang lên.

Sắc mặt Tần Cẩm Lan càng thêm tái nhợt, buông tay nàng ra, chạy đến bậc cầu thang nhìn.

Đôi mắt Tần Mộc Ngữ trong suốt tràn ngập sự tò mò cùng sợ hãi, đi qua, theo chị gái cùng nhìn xuống dưới.

Thượng Quan Hạo quỳ gối trên mặt đất, khuôn mặt tuân tũ trở nên tái nhợt, hình như bụng đã bị thương nặng, sự đau đớn quét trên khuôn mặt hần. Tần Cẩm Lan nắm chặt tay cẩm lan can.

Âm thanh lại vang đến, Thượng Quan Hạo bị một cây côn sắt hung hăng đánh mạnh vào lưng.

“...” Một tiếng thét lớn, một tay hần đỡ lấy khuôn mặt, một chút máu chảy ra từ đôi môi mỏng.

“Ba...!” Tần Cẩm Lan chịu không được chạy xuống, vẻ mặt thống khổ, chạy tới giữ chặt cánh tay Tần Chiêu Vân “Ba đừng như vậy! Anh ấy không phải cố ý, em gái cũng nói là chính em ấy trộm trốn đi, Quan Hạo đã đuổi kịp, không có chuyện gì xảy ra ạ!”

Tần Mộc Ngữ sợ đến mức tim đập loạn nhịp, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt.

“Ta không phải đã nói với con đem em lên lầu sao? Con xuống đây làm cái gì!” Tần Chiêu Vân rống giận “Con đi lên cho ta!”

“Ba!” Nước mắt Tần Cẩm Lan chảy xuống hai bên má “Ba phân xử rõ ràng rồi hãy đánh ạ! Thật sự không phải lỗi của anh ấy! Cho dù anh ấy có lỗi, Tiểu Ngữ không phải không có việc gì rồi sao! Người đã tìm được trở về rồi! Anh ấy đã bị đánh thương, ba không cần nặng tay như vậy...”

“Con cũng rút ra cho ta!” Tần Chiêu Vân lửa giận càng sâu, chỉ vào Thượng Quan Hạo nói “Nó vốn chỉ là kẻ bỏ đi, ta có lòng tốt nhận nuôi nó, cho nó ở lại Tần Thị làm việc, nó cố tình làm cho ta suy sụp, muốn leo lên trên ta, ta nghĩ là ta và con đã rồi! Lần trước con cầu xin ta nên ta mới tha cho nó, cho nó tiếp tục ở lại Tần Thị, lần này còn dám bỏ rơi con gái yêu của ta!”

Một tia máu từ trên khóe môi chảy ra, Thượng Quan Hạo nhủ mảy dưng ở phía trước, ôm ngực, giữ thanh âm lại lãnh liệt nói: “Cẩm Lan, đứng lên, đi lên trên lầu.”

“Không được!” Tần Cẩm Lan lắc đầu, lòng đau như dao đâm “Ba con cầu xin người, cầu xin người! Ba cũng thấy đấy, Tiểu Ngữ căn bản là không có việc gì, anh ấy trong tích tắc đã muốn lật tung toàn bộ thành phố! Ba không cần phải đánh anh ấy có được không...”

Tần Mộc Ngữ chứng kiến toàn bộ sự việc xảy ra.

Tay chân nàng lạnh ngắt, cũng bước xuống lầu, chậm rãi đi đến trước mặt bọn họ.

“Con thật là đưa con gái ngu ngốc, sớm muộn gì cũng có ngày bị nó bán đứng vì tiền mà không biết!” Tần Chiêu Vân chỉ tay vào mặt con gái mình mắng.

“Ba...” Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ tái nhợt, đứng ở khoảng cách xa, nhát gan kêu lên một tiếng.

Tần Chiêu Vân vừa thấy nàng, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Tiểu Ngừ, sao lại xuống dưới này? Nhanh lên lầu đi, chuyện dưới này con không cần để ý, cũng không cần thấy chị con làm gì thì làm theo, không cần để ý đến chị con!” Ông vỗ vỗ lên vai nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Là phụ nữ của thượng quan hạo tôi

Khuôn mặt Tần Mộc Ngừ tái nhợt.

Tần Chiêu Vân giúp nàng, dùng thân người che khung cảnh tàn nhẫn kia. Nhưng nàng vẫn có thể nhìn thấy phía sau, một vệ sỹ thân mặc đồng phục đen, một cánh tay cầm côn sắt.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo thâm thúy mà lãnh đạm không dời khỏi người Tần Cẩm Lan chút nào.

“Ba...” Tần Mộc Ngừ nắm một góc áo, ngẩng đầu nhìn ông, vì sợ hãi, tiếng nói của nàng ngập ngừng liên tục “Ba, con... sai rồi, về sau con sẽ không chạy lung tung nên ba không cần...”

Không cần đánh người được không?

Tần Chiêu Vân sắc mặt thâm trầm, ôm bả vai con gái vỗ vỗ, quay đầu gầm nhẹ nói: “Các người cút đi ra ngoài cho ta!”

Cơ thể Thượng Quan Hạo đứng thẳng dậy, dáng vẻ bệ vệ, trên người tỏa ra khí chất lãnh đạm như băng.

Tần Cẩm Lan đứng lên muốn đi ra cửa lại bị Tần Chiêu Vân quát bảo dừng lại: “Con đứng lại đó cho ta! Đi lên lầu!”

Một hồi sau, sự việc tựa hồ như vậy mà kết thúc.

Đêm đã khuya, Tần Mộc Ngừ nằm mãi mà không ngủ được, nhắm mắt lại thấy hình ảnh hàng lông mi của Thượng Quan Hạo sụp xuống, đôi môi mỏng sắc bén cùng thân người vậy máu. Nàng sợ sọa xuống giường, bước ra khỏi phòng, lại nghe thấy bụi cây dưới cửa sổ tựa hồ có chút động tĩnh.

Tần Mộc Ngừ sững sốt, đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

“Anh có sao hay không? Có đau hay không?” Tần Cẩm Lan cắn môi, nước mắt rung rung, “Ba luôn xuống tay rất nặng, dù đau nhưng anh vẫn nói phải nhẫn nhịn một chút, em giúp anh rửa sạch.”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo sắc lạnh như băng, bắt lấy tay nàng đang muốn chạm vào vết thương, một tay ôm lấy nàng kéo vào trong ngực, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, cánh môi mạnh mẽ đè xuống. Tần Cẩm Lan nức nở vì bị hân hôn, hân hung hăng hôn nàng mạnh mẽ như vậy, tựa như có thể nuốt toàn bộ cơ thể nàng.

Hơi thở gấp gấp tách nhau ra, Thượng Quan Hạo vuốt ve mấy sợi tóc của nàng rồi nói giọng khàn khàn: “Cẩm Lan hãy nhớ kỹ em là người phụ nữ của anh, từ nay về sau bất luận là kẻ nào cũng không được cầu xin. Anh không muốn em phải sống khổ sở chật vật, dù chỉ một chút.”

Trong lòng Tần Cẩm Lan một trận chua xót, vòng tay qua cổ ôm hân: “Hạo...”

Ánh mắt lạnh lẽo của Quan Hạo trong một khắc trở nên nóng rực, ôm nàng say đắm, giống như thiên thần.

Tần Mộc Ngừ nhìn thấy thế, hít một hơi thật sâu rồi lùi bước nhưng tay không cẩn thận đụng vào cửa sổ, phát ra một tiếng nhỏ “Ui da...”

Ánh mắt sắc bén của Thượng Quan Hạo nhìn lại phía đó.

Sáng sớm hôm sau, hân mang một dáng người thẳng thớm khoác lên mình bộ đồ tây sắc đen tỏa ra hơi thở lãnh đạm.

Mở cửa xe đem violon của nàng bỏ vào.

Tần Mộc Ngừ bám vào cửa xe, ngẩng đầu nhẹ giọng nói: “Tối hôm qua, tôi nhìn thấy anh và chị của tôi ở cùng một chỗ.”

Thượng Quan Hạo mặt lạnh băng nhìn nàng.

Ánh mắt đỏ khiến Tần Mộc Ngữ cảm thấy đau lòng, nàng đứng lên tay giữ cửa xe giọng nói có chút run run: “Sau này tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời, cam đoan không chạy lung tung, không khiến ba vì tôi mà giận cá chém thớt, tôi hứa...”

Nàng suyt chút nữa bắt đầu làm dấu Thánh giá (Thập Tự Giá) hướng nhìn hấn thề thốt.

Thượng Quan Hạo vẫn nhìn nàng như trước, thần nhiên mở miệng: “Tần tiểu thư, cô sẽ vào học trễ đó.”

Tần Mộc Ngữ hơi hoảng loạn, định ngồi vào xe, nhưng rồi lại lui về phía sau đánh vào lưng hấn. Chân mày Thượng Quan Hạo hơi giãn ra, tay chống vào cửa xe, cùng nàng giữ một khoảng cách.

“Anh yêu chị tôi rất nhiều phải không?” Nàng xoay người, cặp mắt trong suốt nhìn hấn có vẻ ngưỡng mộ “Đối với mọi người, anh lúc nào cũng mang khuôn mặt lãnh đạm, nhưng đối với chị tôi...”

Nàng nhớ tới tối hôm qua, hấn hôn chị mình rất mạnh mẽ, cái loại khí phách mang chút kiêu ngạo này...

Thượng Quan Hạo chậm rãi ngược lên.

“Muốn ném thử sao?” Hấn thần nhiên mở miệng “Tôi hôn cô ấy mang hương vị gì... muốn ném thử sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cứu tôi, cứu... cứu tôi

Nói ra những lời này, Thượng Quan Hạo cũng bắt đầu hối hận.

Hấn kiểm chế, ần nhẫn, che dấu khả năng của mình, theo giờ phút này bắt đầu có một chút sơ hở.

Hấn dời ánh mắt, thân hình cao lớn lui về phía sau vài bước, vòng qua nàng, lên xe theo hướng bên kia.

Suốt chặng đường không hề nói gì.

Tần Mộc Ngữ dần dần cũng biết vài chuyện liên quan đến Thượng Quan Hạo qua lời đồn đại.

Bao gồm việc khi nào hấn bước vào Tần Thị, khi nào bắt đầu nắm trong tay mọi động thái của Tần Thị, khi nào bắt đầu ở thành phố này bước vào thương giới gió tanh mưa máu, khiến cho Tần Chiêu Vân vốn là một Lão Hồ Ly gian xảo suyt nửa không khống chế được.

Hấn từng có một giai thoại vang dội khắp trong ngoài Tần Thị đều biết, nhưng lại nhanh chóng sụp đổ đến tận đáy xã hội, trở thành cận vệ của thiên kim nhà Tần Thị.

Tần Mộc Ngữ bỏ ống nghe điện thoại xuống ánh mắt dừng tại thân ảnh cao lớn đang đứng ngay cửa lớn.

“Hôm nay tôi muốn đi thăm vườn cây ăn quả, anh hãy dẫn đường cho tôi?”

Thượng Quan Hạo không phát ra tiếng động nào cứ thế im lặng.

Không đợi hấn trả lời, Tần Mộc Ngữ liền dất tay hấn: “Đi thôi, chúng ta sẽ trở về nhanh thôi, ba không thể không cho phép.”

Thượng Quan Hạo cúi xuống, nhìn những ngón tay xanh xao của nàng đang đặt trên tay hấn.

Tần Mộc Ngữ giữ cho thân thể mình không run lên, cũng không khăn trương ra vẻ rất tự nhiên.

“Chỉ cần trong khuôn viên biệt thự, cô muốn đi bất cứ nơi đâu đều được.” Hấn rút tay về, khuôn mặt không chút thanh sắc “Tôi đi sẽ theo cô.”

Là theo. Không phải cùng.

Trong vườn trái cây, Tần Mộc Ngữ đi cà nhắc do chân bị vướng phải dây leo của cây dưa chuột mang những bông hoa sắc vàng nho nhỏ héo úa.

“Thượng Quan Hạo, ba tôi thật sự tốt lắm, tôi nói tôi muốn ăn rau quả được trồng tự nhiên, ông ấy liền xây cho tôi một vườn cây, anh xem có đúng không?”

“Thượng Quan Hạo, mỗi ngày anh đều cùng tôi như vậy có cảm thấy nhàm chán không?”

“Thượng Quan Hạo, anh có muốn biết chị tôi hiện đang làm gì không? Tôi gọi điện cho chị ngay nhé?”

“Thượng Quan Hạo...”

Hắn một trăm lần một lần đều bị kêu gọi như thế, nàng khẽ cười chân đi cà nhấc.

Mắt Thượng Quan Hạo hiện một chút khác thường.

“Tôi không biết. Không cần phải gọi.” Hắn chậm rãi lấy tay ngăn lại.

“Anh rõ ràng muốn biết, đừng tưởng rằng tôi không nhận ra được! Tôi giúp anh không được à?” Trong lòng Tần Mộc Ngữ có một chút ê ẩm, cần môi, lại hi vọng có thể cảm thông được những tâm sự trong lòng hắn, tiếp tục nhấn dây số di động của chị mình.

Thượng Quan Hạo nhú mày chậm rãi đứng lên.

“Không cần làm loạn.” Thanh âm của hắn hơi trầm xuống, cánh tay dài vươn tới, muốn bắt lấy điện thoại của nàng.

Tần Mộc Ngữ chạy trốn về phía sau, không cho hắn bắt được, thật không ngờ hụt chân trượt vào cái ao bên cạnh, hét lên, một tiếng “Rầm!” vang lên ngã cả người vào trong nước!

“Tiểu thư!! Nhị tiểu thư!!” Vài người đứng trên bờ sợ hãi “Tôi cứu nhanh lên! Nhị tiểu thư bị rơi xuống nước!!”

Nước ao lạnh lẽo, nhanh chóng nuốt chửng thân người trắng muốt.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo trở nên tái nhợt, nhanh chóng cởi bỏ áo khoác ngoài, nhảy xuống nước.

Cái ao sâu không thấy đáy, sâu khoảng 10 mét, hắn lao xuống bắt lấy thân ảnh nhỏ bé, ôm lấy nàng rồi trôi lên trên mặt nước. Trên bờ toàn tiếng hét chói tai hoảng loạn, Tần Mộc Ngữ ho khan kịch liệt, trong miệng sặc nước phun ra, khổ sở như sắp chết, sợ hãi muốn khóc lên: “Cứu tôi.. Cứu... cứu tôi...”

Thượng Quan Hạo ôm chặt thân thể ướt đầm của nàng, nắm cánh tay nàng đưa lên trên cổ mình: “Ôm tôi!”

Tần Mộc Ngữ lạnh run, ôm hắn, vui đầu vào gáy hắn khóc nức nở.

Trên bờ liền có người tiếp ứng, vội rời lộ về sợ hãi, ai cũng không biết phải xử trí như thế nào khi nhị tiểu thư gặp chuyện ngoài ý muốn như thế, lúc này một chiếc xe Lincoln màu đen chậm rãi đi vào trong biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Cô ta nghĩ cô ta là ai

Thượng Quan Hạo ôm nàng bước ra khỏi ao, tay nàng cứ như thế không chịu buông.

“Tiểu thư, tiểu thư cô có sao không...” một tràng thanh âm hoảng sợ hỏi.

Thượng Quan Hạo nghỉ một chút, lại muốn gỡ cánh tay nàng ra khỏi người, thì phát hiện chỉ phí công vô ích.

“Tần tiểu thư không có việc gì.” Hắn ưỡn oai nói, bên bả vai, trên trán lấm tấm nước lóng lánh tỏa ra ánh hào quang.

Từ trên xe Lincoln bước xuống, Tần Cẩm Lan mang theo túi xách, di chuyển theo đám đông, ngay lập tức bị shock khi chứng kiến tình cảnh đó, tiếp đó lo lắng chạy đến hỏi: “Làm sao vậy? đã phát sinh chuyện gì? Tiểu Ngữ sao lại thế này!”

“Đại tiểu thư trở về rồi, nhị tiểu thư với Thượng Quan tiên sinh ở vườn trái cây, chúng tôi cũng không biết nhị tiểu thư làm thế nào mà lại bị té xuống ao, chúng tôi thật không biết...” Người hầu trong nhà đều sợ hãi mất ngủ đầy nước.

“Không sao.” Tần Cẩm Lan an ủi mọi người “Tôi biết, tôi biết không liên quan đến các người, đừng sợ...”

Cô lo lắng đưa mắt nhìn Thượng Quan Hạo thì thấy hắn cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt hắn gọi lên một tia phức tạp.

“Mặc kệ thế nào, trước tiên đem Tiểu Ngừ về phòng đã, nhanh mang nước nóng cho em ấy tắm rửa.” Tần Cẩm Lan nhìn xuống, cắn môi, không nhìn hai người họ ôm nhau, khàn giọng nói.

Thượng Quan Hạo lặng im vài giây, đem người đang ôm trong lòng, bước đi hướng về biệt thự.

“Tiểu Tinh, mau mau mang thuốc chống cảm ra đây! Nhanh lên.” Tần Mộc Ngừ trở mình quỳ xuống bên cạnh ngăn kéo, che miệng nhịn không hắt xì, nói với người phía sau.

“Em đã nhanh chóng lấy cho cô, có phải thuốc này, chỉ cần khoảng một ngày dùng thuốc này là có thể khỏe lên!” Cô người hầu trung thực nói.

“Tôi sẽ uống thuốc này liền, cảm ơn em!” Tần Mộc Ngừ nhanh tay cầm lấy lọ thuốc.

Chỉ còn vài giờ là Tần Chiêu Vân trở về, nàng tuyệt đối không để ông biết nàng vì rơi xuống nước mà bị cảm lạnh... nhớ tới lần nàng bị mất tích, trong mắt Tần Chiêu Vân tỏa ra sát khí, còn hung hăng dùng côn sắt đánh Thượng Quan Hạo, Tần Mộc Ngừ liền bị một trận hoảng vía.

Nàng uống vài viên thuốc, muốn đi ra ngoài nói vài lời tốt đẹp.

Đi đến cửa phòng của chị mình, chưa kịp gõ cửa thì nghe có động tĩnh bên trong.

Cửa phòng chị không đóng chặt, còn để mở một cánh cửa.

Phía bên trong, Tần Cẩm Lan nhón chân lên để giúp Thượng Quan Hạo lau khô tóc, vẻ mặt mệt mỏi và buồn bã.

“Làm sao vậy?” Thượng Quan Hạo một tay giữ thắt lưng của cô nhẹ nhàng hỏi.

Tần Cẩm Lan bối rối, cười châm biếm, tiếp tục giúp hắn lau tóc. “Em luôn suy nghĩ, nếu như không phải Mộc Ngừ mà là em bị bỏ rơi ở nước ngoài mười mấy năm, hiện tại có phải em cũng có thể được nâng niu yêu thương, không phải suy nghĩ việc gì, cũng không phải làm điều gì. Không cần chỉ vì một câu nói của ba mà chạy ngược chạy xuôi khắp nơi, dùng tuổi thanh xuân của mình giúp ông ấy gây dựng sự nghiệp, cũng không phải như lúc này nhìn thấy anh cùng người khác ôm nhau...”

Cánh tay Thượng Quan Hạo siết chặt, chỉ vào trán của cô: “Ghen à?”

Tần Cẩm Lan hơi thở nhẹ nhàng: “Không có. Tiểu Ngừ là em của em.”

Hắn cười lạnh: “Mười mấy năm chị em em vốn chẳng biết nhau.”

“Nhưng cũng vẫn là em gái của em.” Tần Cẩm Lan thở dài, ngẩng đầu “Ba muốn bù đắp cho em ấy, anh thấy đấy, chúng ta ai cũng không thể đụng đến em ấy, em có thể sao?”

“Tần Chiêu Vân thiếu cô ta, không phải chúng ta.” Thượng Quan Hạo ôm chặt cô vào trong ngực, sắc mặt lãnh liệt.

“Hạo...”

“Sau này ai cũng không được đề cập đến cô ta nữa...” Trong lời nói của hắn, khí phách mà lãnh đạm, cúi đầu hôn vào môi cô “Cô ta nghĩ cô ta là ai...”

Cả người hắn nóng như lửa, trong chốc lát Tần Cẩm Lan đã bị hắn mạnh mẽ đặt ở trên giường.

Ở cửa, Tần Mộc Ngừ lặng lẽ nghe bọn họ nói chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn dần trở nên tái nhợt, đôi mắt trong suốt như ánh sao chợt lóe lên. Trong đầu nàng chỉ còn lại một câu nói của hắn. Hắn ôm chị của nàng, khinh miệt mà nói ra một câu như thế kia.

... Cô ta nghĩ cô ta là ai.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Sẽ không bận tâm nữa

Tần Chiêu Vân trở về, luôn khiến cho biệt thự mang một tầng áp suất thấp.

“Ba... “Tần Cẩm Lan bước đến gần, giúp ông cầm tập công văn, rồi tiếp tục giúp ông coi bỏ trang phục “Con đã có được Dạ Lan, đó là mảnh đất chúng ta đặt mức giá thầu không ai có thể dự đoán, thời gian này có thể phát huy tối đa.”

“Ừm...” Thanh âm của Tần Chiêu Vân trầm thấp, sắc mặt lãnh liệt, khi nhìn thấy con gái yêu quý đang bước từ trên cầu thang xuống thì dần dần dịu đi, hỏi một câu “Tiểu Ngừ hôm nay con đã làm những gì nào?”

Tần Cẩm Lan miệng như bị nhét một khúc gỗ, khô khốc, nhất thời đã không có thanh âm.

Cô bốn ba vát và khắp nơi suốt một tuần với dự án đấu thầu này, để cuối cùng đổi lại chỉ với một từ duy nhất.

“Con ở trong phòng đọc sách, sau đó tập violon một lúc, không có đi đâu cả.” Tần Mộc Ngừ đi xuống trước mặt ông ngoan ngoãn trả lời.

“Thật sao?” Tần Chiêu Vân cười rộ lên, sờ đầu nàng “Ở nhà suốt không nhàm chán à?”

“Có một chút...” Tần Mộc Ngừ thực lòng trả lời, hàng lông mi ử rử khẽ nâng lên trông giống như cánh bướm, mở miệng nói “Ba, con muốn ra ngoài làm việc, có được không ba?”

“À...” Tần Chiêu Vân có chút ngoài ý muốn.

Ông xoay người, ánh mắt lãnh liệt nhìn Tần Cẩm Lan, còn có cả Thượng Quan Hạo đứng ở cầu thang.

“Là người nhà này đối xử với con không tốt hay sao? Nên con phải ra ngoài làm việc?”

“Con không thể ở nhà mãi được, hoặc con đi học cũng được, nếu không con sẽ tự cảm thấy bản thân như một con sâu vô dụng, ba cũng không muốn có một đứa con gái như vậy phải không?” Tần Mộc Ngừ cười ngọt ngào.

“À... ba cũng từng nghĩ đến việc này, thôi chúng ta đi ăn cơm trước đã.” Tần Chiêu Vân nói.

“Dạ” Nàng kéo tay Tần Chiêu Vân hướng vào nhà ăn, tiếp tục nói “Cha, nếu con đi học hay đi làm, ba cũng không cần cho vệ sĩ đi theo con? Rất khó chịu.”

Tần Chiêu Vân cau mày càng sâu.

“Ba an bài cho con, con không hài lòng?”

Bước chân Tần Mộc Ngừ dừng lại, cảm giác rõ ràng phía sau sắc mặt chị đang tái nhợt, lo sợ nàng nói gì tiếp theo, mà sắc mặt Quan Hạo cũng lạnh lên.

Khuôn mặt nhỏ bé của nàng rất trong sáng, vẫn điềm tĩnh, nở nụ cười hời hợt.

“Không phải, ba. Con muốn được tự do.”

Trường Đại học của Anh, ở nơi này toàn là con cái thân thích của các ông trùm kinh doanh, các chính trị gia hoặc quý tộc, là hình ảnh tượng trưng cho sự giàu có và quyền lực của thành phố này.

Tần Mộc Ngừ thật không ngờ có một ngày mình được học trong một ngôi trường như thế này.

Kiến trúc theo phong cách Châu Âu, ngay cả nét chạm trổ trên cửa sổ và trên các bức tường đều chân thật và giản dị đến như vậy, Tần Mộc Ngừ lặng lẽ đi dọc theo hành lang, chờ đợi người đó giúp nàng hoàn thành thủ tục nhập học.

“Tất cả các thủ tục đăng ký đều có người giúp cô xử lý, đây là thời khoá biểu, đúng giờ đến lớp học là được rồi.” Thượng Quan Hạo đem tờ giấy mỏng nhét vào trong tay nàng.

Tần Mộc Ngừ gật gật đầu, mắt nhìn chăm chăm vào tờ giấy: “Được. Anh có thể đi rồi.”

Thượng Quan Hạo hơi khựng lại, tập trung nhìn nàng.

Tần Mộc Ngừ ngẩng đầu “Anh không nghe tôi nói sao? Anh có thể đi rồi, sau này không cần đi theo tôi, muốn làm gì thì làm”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo trở nên phức tạp, từ từ chau mày.

Bên trong hành lang, tiếng đồng hồ vang lên, cảm giác có chút khác lạ.

Nàng đến trước mặt hắn, mở miệng nói: “Thượng Quan Hạo, không phải anh muốn hỏi tôi nghĩ mình là ai sao? Tôi hiện tại có thể nói cho anh, tôi không là gì cả. Không ai tự nhiên sinh ra là đã có được cái thìa vàng, chỉ tôi có vận mệnh của chị ấy, tôi có vận mệnh của tôi, một lần khi tôi 6 tuổi ở dưới cầu

vượt bị đóng băng suốt chết, 12 tuổi bị xe đâm phải khi băng qua đường suốt trở thành kẻ tàn tật, tôi đã từng trải qua những việc mà các người cũng không thể hình dung được, tôi ở trong mắt các người có thể không là gì cả.”

“Tôi thích anh, anh thích chị của tôi, số phận đã định, không ai có thể thay đổi được.” Nàng đỏ mặt nói, trong lòng nàng vô cùng ảm đạm.

“Tôi sau này sẽ không làm phiền anh nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ngựa đực! chó xằng bậy

Tại thư viện của trường Đại học Anh quốc, Tần Mộc Ngữ vẫn ôn bài đến tận khuya.

Nàng đã trải qua những năm tháng đau khổ thiếu thốn và đói nghèo, nên rất thêm khát được đi học.

Thời gian tự do học trong thư viện đã kết thúc, thư viện sắp tắt đèn, nàng thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ra ngoài, lại mơ hồ nghe thấy những tiếng động lạ đằng sau một kệ sách.

Tần Mộc Ngữ hoảng sợ, ôm chặt mấy quyển sách trong lòng, đi sang phía bên kia.

Nhìn qua khe giá sách.

“Em yêu, mở ra chút... Đây, chính là thế này, thật chặt khít...” Nghe mơ hồ tiếng hơi thở hỗn hển, không khí có vẻ loãng và nóng nực.

“Ngư... A... Chậm một chút, không cần sâu như vậy...” Thanh âm cô gái thống khổ lại khoái lạc, khóc lên.

Một hỗn hợp âm thanh bần ghê rung kịch liệt, Tần Mộc Ngữ có thể đoán được bọn họ đang làm cái gì.

Người phụ nữ hét lên cái tên có chút quen thuộc, nhưng nàng đỏ mặt, muốn nhanh chóng bỏ đi.

Một quyển sách đột nhiên rơi trên mặt đất.

Một đoạn kịch liệt phía sau bị gián đoạn, cô gái hét lên một tiếng, nhưng người nam thì rất bình tĩnh, cười nhẹ, ôm chặt cô gái ôn nhu dỗ: “Sợ cái gì? Sợ ai đó đến à?”

Ngư Phong Trì qua khe hở của giá sách nhìn ra, một cô gái nhỏ xinh đẹp, hoảng sợ nhìn sang một bên.

A... lại là cô!

Tần Mộc Ngữ đương nhiên cũng nhìn thấy Ngư Phong Trì, nhặt sách của mình lên, nhanh chóng chạy đi.

Ở bên ngoài thư viện, không khí vô cùng mát mẻ, vì vậy không nhìn thấy những thứ dơ bẩn.

Một bàn tay đột ngột xuất hiện, bẻ những ngón tay trước mặt nàng!

Tần Mộc Ngữ do dự, nhìn lại khuôn mặt đỏ một lần nữa.

“Đã trễ như thế này, không phải nên về nhà sao?” Ngư Phong Trì cười nhẹ, vẫn nhìn vào khuôn mặt nàng chăm chú “Hay là quay về phố người điên? Hử?”

“Anh là... học sinh trường này?” Nàng cau mày hỏi.

“Lúc này không có học sinh.” Ngư Phong Trì quan sát vẻ đáng yêu của nàng, nhẹ nhàng thổi vào tai nàng “Chỉ có đàn ông cùng đàn bà, có mấy người đến đây thực sự để đọc sách? Không biết à?”

Tần Mộc Ngữ né ra một chút, thì thầm một tiếng: “Tôi là con gái nhưng thấy anh không giống một người đàn ông.”

Ngư Phong Trì cau mày.

Hắn giữ chặt bả vai nàng, cúi đầu: “Phải không? Tôi không giống đàn ông chỗ nào?”

“Ồ trong thư viện vụng trộm, không quang minh chính đại, là loại đàn ông gì?” Tần Mộc Ngữ vội vàng thoát khỏi anh ta, vì hoảng loạn một chút mà nói không suy nghĩ.

“Phải không?” Ngự Phong Trì cười rộ lên, càng ngày càng cảm thấy nàng thú vị, dễ dàng nói lỏng nàng ra một chút, và sau đó lại từng bước từng bước dồn nàng vào bên trong, từ từ tháo gỡ nút áo của hắn “Tôi quyết định ở nơi rõ như ban ngày làm nó lại một lần nữa... lần này cho cô làm nhân vật nữ chính, được không?”

Tần Mộc ngữ tâm trạng cảnh giác mãnh liệt.

Nàng cắn môi, vòng ra phía ngoài hắn, nhưng không ngờ hắn lại cử động trở lại, ép nàng trên tường, làm tất cả sách đều rơi xuống.

“Anh... Ngựa đực! Không được làm càn!” Nàng hét lên.

“A... Cô không biết làm ngựa đực cũng phải biết kiểm soát sao?” Ngự Phong Trì đơn giản liếm vào mặt cô, đôi môi quyến rũ nở một nụ cười đầy nguy hiểm “Cũng phải có đủ sức lực chiến đấu, nhưng cũng phải khiến người phụ nữ dưới thân anh ta hài lòng...”

“... “ Tần Mộc Ngữ thực sự sợ hãi, bắt đầu đẩy hắn ra.

Ngự Phong Trì cười, thậm chí bắt kẻ gia cảnh của cô như thế nào, trực tiếp muốn bắt đầu với cô.

“Buông cô ấy ra.” Một giọng nam lạnh lùng vang lên từ phía sau.

Ngự Phong Trì quay đầu, thấy một người đàn ông ẩn trong bóng tối.

“Thượng Quan Hạo!” Tần Mộc Ngữ buột miệng kêu lên.

Ngự Phong Trì một chút bất mãn, cười lạnh: “Cô sao có thể trong hoàn cảnh quan trọng này lại có thể kêu một cái tên khó nghe như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Không được lộn xộn

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ nhăn nhó không muốn nghe, trực tiếp dùng cánh tay đẩy hắn ra, muốn thoát khỏi hắn.

Ngự Phong Trì theo bản năng ôm chặt nàng, không cho nàng trốn.

Bà vai bị một bàn tay giữ lại, Ngự Phong Trì quay đầu, chưa đầy một giây, một cú đấm hung hăng quét qua khuôn mặt đẹp tuấn tú kiêu ngạo của hắn, sau tiếng ngã là một thanh âm vang lên thống khổ, Ngự Phong Trì lao đảo chống đỡ mạnh mẽ, đau đến nỗi miệng để lộ mấy cái răng bị rạn nứt.

Hàm dưới cũng sắp gãy đến nơi, miệng tanh toàn mùi máu.

Một nửa thân người đàn ông ẩn trong bóng tối, khuôn mặt đẹp trai sắc nét, như một tác phẩm điêu khắc, hắn nhẹ nhàng bẻ lại cổ áo, đi ngang qua nhật những quyển sách nằm ngổn ngang trên mặt đất, đặt vào trong tay nàng.

Tần Mộc Ngữ chưa kịp định thần, giữ chặt mấy quyển sách, nhẹ nhàng thở, không nói được một câu.

“Này, này là ai?!” Ngự Phong Trì cau mày quát.

Thượng Quan Hạo xem như không có hắn, chỉ cúi đầu, nhìn chằm chằm vào Tần Mộc Ngữ: “Xe ở cửa, có thể đi rồi.”

Tần Mộc Ngữ vẫn có chút sợ hãi và lo lắng, một hồi hoảng sợ không có ai để bày tỏ, Thượng Quan Hạo nhìn thấy nàng thất thần, bất động, bàn tay nhẹ nhàng đặt trên lưng nàng, vỗ nhẹ, sau đó đưa nàng đi.

“Này! Chết tiệt...” Ngự Phong Trì đẩy tường ra, ác quỷ khôi phục như trước.

Tại cổng trường, Thượng Quan Hạo đã giúp nàng mở cửa, nàng cầm quyển sách ngồi vào trong, im lặng nhu thuận cư xử giống như cây dành dành.

“Ê! Tiểu tử kia!” Ngự Phong Trì bị bỏ lại, bước theo chuẩn bị bắt lấy nàng, nhìn vào giá trị của chiếc xe ô tô đó, nhìn lại bên cạnh nàng là tên vệ sỹ băng lãnh, cười rộ lên, bàn tay tao nhã cho vào túi “Tôi sẽ đợi cho đến khi trái tim em đến với tôi, tôi sẽ đợi em!”

Sau đó hắn bỏ tay vào miệng huyết sáo, cười tà mị, sau đó bỏ đi.

Thượng Quan Hạo ngồi vào ghế, đột nhiên phát hiện ánh mắt Tần Mộc Ngữ vẫn dừng lại trên người Ngự Phong Trì, với sự bất mãn khó hiểu, nhưng bây giờ nàng cần một nơi an toàn, đem nàng tránh khỏi loại người này.

“Không phải tôi đã nói với ba không cần để anh tới đón tôi sao? Tại sao anh lại đến nữa?” Tần Mộc Ngữ trong xe nghĩ đến chuyện này, nhin không được mở miệng hỏi.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo thâm thúy, không nhìn nàng, chỉ thản nhiên trả lời: “Tôi không đến. Chờ cô bị người khác cưỡng bạo à?”

Tần Mộc Ngữ hoàn toàn ghen lời.

Trong ngực bắt đầu một cảm giác cảm động, rất ấm áp, rất hạnh phúc. Tay nàng vẫn giữ mấy quyển sách, dè dặt nắm lấy tay áo âu phục đen của hắn không chút tí vết, hồi tưởng một chút nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh, Thượng Quan Hạo.”

Mùi hương thơm ngát của cô gái phảng phất bay tới.

Chiếc xe của Thượng Quan Hạo không được ổn định, đột ngột bị trệch khỏi đường đi. Tần Mộc Ngữ vì lực đột ngột của chiếc xe mà va vào hán, thấp giọng kêu lên, sách nằm rải rác khắp nơi.

Thượng Quan Hạo toát một lớp mồ hôi lạnh, theo bản năng một tay đỡ lấy bả vai nàng, bàn tay chạm vào mái tóc mượt của nàng, làn da ấm áp thơm tho, ngón tay hắn như lạnh đi, không muốn buông nàng ra.

Cuối cùng xe cũng đã ổn định. Nhưng có thứ không thể ổn định được, là nhịp tim đập.

Tần Mộc Ngữ cuối cùng đã nắm lấy cánh tay mình để ổn định cơ thể, mắt Thượng Quan Hạo thâm thúy, buông tay ra, bình tĩnh nói: “Khi tôi lái xe không được lộn xộn, hãy nhớ lấy?”

Tần Mộc Ngữ đỏ mặt thẳng người, tình thế không thể nghe thấy một tiếng “À”.

Chỉ là không ngờ, nửa đường thì nhận được một cuộc gọi của Tần Cẩm Lan.

“Alo?”

“Hạo... Hạo anh mau tới đây!!” Tần Cẩm Lan khóc “Em đang ở Tây Uyển, bọn em đang nói chuyện làm ăn thì xảy ra chuyện!!”

Thượng Quan Hạo đôi mắt sắc lạnh, chiếc xe đột ngột dừng lại.

“Em chờ anh.” Hắn nói một câu, tắt điện thoại, đột ngột quay xe hướng tới Tây Uyển chiếc xe phóng đi với tốc độ chóng mặt. Tần Mộc Ngữ cũng đã nhận ra, ánh mắt thanh liệt mà khấn trương: “Chị tôi xảy ra chuyện gì?”

Thượng Quan Hạo không trả lời, nhưng khuôn mặt hắn tái mét.

Chờ cho đến khi họ đến Tây Uyển, chỉ thấy ồn ào bên trong, một đồng kê say mướt rượu làm cản.

Thượng Quan Hạo một thân lãnh liệt xuống xe, “Bang” một tiếng đóng cửa xe, một mạch đi vào đây toàn bộ mấy kẻ cản đường, thẳng đến gian phòng có Tần Cẩm Lan, đẩy cửa bên trong là một cảnh tượng xa hoa tục tĩu.

Một người nước ngoài ép Tần Cẩm Lan vào trong góc, ha ha cười, không hiểu hắn nói thứ ngoại ngữ gì, tay hắn đặt trên người cô chạy lung tung.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đây là nhà của chị

Mắt Thượng Quan Hạo bắt đầu nổi máu.

Lúc Tần Mộc Ngữ chạy vào, cuộc ẩu đả liều mạng đã lên đến đỉnh điểm, Thượng Quan Hạo một mình đánh hạ một đám người, ra sức đem Tần Cẩm Lan thoát khỏi đó, chính mình bị chai thủy tinh văng ra từng mảnh làm chảy máu một chút.

Tần Mộc Ngữ lấy tay che miệng, sợ đến nỗi kêu cũng kêu không được.

“Hợp đồng... chúng ta mới vừa ký!” Tần Cẩm Lan đẩy Thượng Quan Hạo ra sau, vẫn còn hoảng sợ mà kêu lên điều gì đó. Các cô toàn bộ buổi tối nay bồi rượu bọn vô lại không bằng cảm thú để đàm phán làm ăn.

Một đồng hỗn loạn như thế, Tần Mộc Ngữ không biết bản thân mình có thể làm cái gì.

Ánh mắt nàng nhìn xuống dãy ghế, thấy được dưới móng ai đó có một tập văn kiện, đầu óc nàng nóng lên, né tránh những mảnh thủy tinh văng tung tóe bỏ chạy hướng vào bên trong, lúc Thượng Quan Hạo đang ở phía trên tên ngoại quốc hung hăng xử hấn, nàng cầm tập văn kiện kia kéo ra khỏi, vui vẻ hướng về phía cửa gọi: “Chị! Có đúng là cái này hay không?!”

Tần Cẩm Lan kinh hãi một trận: “Chính là... cái đó!”

Tần Mộc Ngữ lúc này muốn chạy ra ngoài, nhưng lại có mấy người đàn ông chặn lại ở bên trong, nàng hét chói tai, ngồi xổm xuống, muốn thừa cơ chạy ra, thế nhưng đột nhiên thấy một tiểu đệ bên cạnh cầm một chai rượu, hướng về phía đầu Thượng Quan Hạo ném tới.

“Không!” Tần Mộc Ngữ hét to một tiếng, đem toàn bộ người nàng đi tới mà ôm chặt lấy Thượng Quan Hạo!!

“Phịch!” một tiếng, toàn bộ tinh táo của nàng lúc đó đều đã tan vỡ.

Trong nháy mắt Tần Mộc Ngữ không thể nghe thấy bất cứ điều gì, chỉ cảm thấy có một dòng chất lỏng chảy xuống, thế giới xung quanh nàng chỉ còn tiếng kêu o o, phía trước là một màu trắng, nàng không thể nhìn thấy bất cứ điều gì, chỉ ôm chặt bờ vai rộng trong ngực nàng, toàn bộ tinh táo đều bị vỡ vụn.

“Tiểu Ngữ... Tiểu Ngữ!” Thanh âm Tần Cẩm Lan phá tan mọi thứ truyền vào màng nhĩ.

Tần Mộc Ngữ đầu đầy máu ngã xuống, Thượng Quan Hạo quay người ôm lấy thân thể nàng, về mặt tái nhợt thiếu sức sống.

Trong lòng ngực hần, cô gái giống như cánh hoa của cây dành dành, máu rơi dính đầy khuôn mặt nàng.

Tĩnh giấc, trần nhà là màu trắng.

Tần Mộc Ngữ nhớ tới bản thân, di chuyển thì cảm giác đầu choáng váng muốn vỡ ra, ưm một tiếng, lại quay về giường.

Lông mi nàng run rẩy, nghiêng đầu nhìn xung quanh, rèm cửa màu trắng, đồ nội thất đơn giản, màu sắc trang nhã động lòng người mang chút hương vị ấm áp.

“Em tỉnh rồi à?” Tần Cẩm Lan đẩy cửa ra nói.

“Chị...” Tần Mộc Ngữ gắng sức ngồi dậy.

“Em cứ nghỉ ngơi một lúc đi...” Tần Cẩm Lan về mặt mệt mỏi, đi qua giữ vai nàng, trong ánh mắt có chút do dự “Tiểu Ngữ, em thứ lỗi cho chị, em trong tình trạng này chị không dám mang về nhà, tính khí tàn bạo của ba em cũng đã biết, nếu cho ông ấy biết em vì chị muốn ký hợp đồng mà bị thương, có lẽ sẽ không trách cứ chị, thế nhưng Hạo anh ấy không phải người nhà chúng ta, ba sẽ không nhân từ với anh ấy.”

Tần Mộc Ngữ run sợ một chút gật gật đầu: “Em biết.”

Tần Cẩm Lan nhìn nàng mỉm cười, có chút đau khổ: “Chị thực ích kỷ phải không?”

Tần Mộc Ngữ cái hiểu cái không lắc đầu, nhìn xung quanh: “Chị, đây là nơi nào?”

“Đây là nhà của chị.” Tần Cẩm Lan cười rất ấm áp “Tiểu Ngữ, em hãy nhìn xem.”

Tần Mộc Ngữ bước xuống giường, đến bên cửa sổ, rèm cửa bị gió thổi, nàng như thế nào cũng không nghĩ đến sau bức màn là bờ biển xanh rộng sóng cuộn trào dữ dội, đường chân trời, khiến tim nàng cũng dâng lên rộng mở.

...Nhà của chị? Chị ở bên ngoài lúc nào đã có nhà?

“Nơi này là nơi chị sống cùng Hạo, tại bờ biển, rất đẹp phải không?” Tần Cẩm Lan cười nhìn nàng “Ba vẫn không cho phép chị cùng anh ấy, nói rằng bụng dạ anh ấy khó lường, thế nhưng anh ấy là người hiểu rõ chị muốn gì, chị muốn gì anh ấy cũng đều đáp ứng, người như vậy, chị có lý do gì không yêu?”

Tần Mộc Ngữ nghe lơ mơ, nhưng cũng cười, có chút bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Lần sau không nên như vậy

“Chúng ta đi lâu vậy không về, ba sẽ không hỏi sao?” Tần Mộc Ngữ có chút không yên tâm.

Tần Cẩm Lan nụ cười giảm đi chút ít, cho biết: “Chị nói rằng em ra bên ngoài cùng chị, qua hai ngày mang em trở về. Ba có chút lo lắng nên chị đoán một hoặc hai ngày là em phải quay trở về.”

Tần Mộc Ngữ gật đầu.

“Chị, Thượng Quan Hạo anh... anh ấy... bị thương nặng không?” Nàng do dự hồi lâu mới hỏi.

Nụ cười Tần Cẩm Lan hoàn toàn biến mất, cười gượng một chút: “Khá ổn.”

Hai ngày sau, một loạt bảo vệ đứng thẳng hai bên công, im lặng chờ đợi.

Thượng Quan Hạo giúp nàng cầm sách, khi thấy nàng bước từ bậc thang đi xuống, ánh mắt như trước sâu xa như biển, nhưng lại có chút phức tạp.

Tần Mộc Ngữ theo bản năng sờ đầu mình, băng gạc được giấu dưới mái tóc, là màu đen, vì nàng không muốn bị người khác phát hiện nên mua một đồng băng gạc đặc biệt màu đen.

Dọc đường đi, chỉ thấy nàng qua kính chiếu hậu, xem có hay không bị người khác phát hiện.

May thay, tóc nàng trời sinh đen như mực, nhìn qua sẽ không thấy chỗ sơ hở.

“Chị nói anh cũng bị thương, vết thương của anh ở chỗ nào? Nói cho tôi biết!” Tần Mộc Ngữ nhớ đến chuyện cũ nói với người bên cạnh, lại như trẻ con quậy phá, cả hai dưới ánh nắng mặt trời lộ rõ những vết sẹo nhỏ.

Chỉ có nàng đắc ý một chút, có cơ hội này cùng hắn đánh nhau.

Thượng Quan Hạo im lặng, nhưng ngược lại ánh mắt sắc bén của Tần Mộc Ngữ nhìn thấy được cổ áo hần lộ ra băng gạc màu trắng, tò mò mà duỗi tay qua sờ vào, thậm chí đẩy cổ áo hần ra xem: “Là cánh tay bị thương sao?”

Thượng Quan Hạo theo bản năng nắm bàn tay mềm mại của nàng, không cho nàng tiếp tục động tay xuống phía dưới nữa.

Tần Mộc Ngữ lúc này mới nhận ra không được bình thường.

“A... Tòilà... tò mò.” Nàng giải thích, rút bàn tay mình từ trong lòng bàn tay Thượng Quan Hạo, xấu hổ ho khụ hai tiếng.

Mãi cho đến khu biệt thự.

Lúc xuống xe toàn bộ cận vệ từ bốn phía đi xuống, chỉ còn lại hai người. Tần Mộc Ngữ đi tới, trong lòng nghĩ nên nói dối như thế nào để nói rõ với ba hai ngày nay đã cùng chị gái làm gì, nàng không biết nói dối, cho nên trong lòng tập đi tập lại mới được.

Thượng Quan Hạo đưa cánh tay ngăn cản hướng đi của nàng.

“...?” Tần Mộc Ngữ có chút khó hiểu, ánh mắt nhìn hắn “Anh làm sao vậy?”

Thượng Quan Hạo vòng tay qua nàng, âu phục đen làm nổi bật chiếc váy trắng của nàng, trắng đen hòa hợp, dừng mảnh cùng mềm yếu đối lập, rất mãnh liệt. Tần Mộc Ngữ bị động tác của hắn làm hoảng sợ, trong nháy mắt bị hơi thở nam tính vây quanh mãnh liệt.

Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn băng gạc được nàng giấu dưới tóc.

“Cảm ơn.” Thanh âm của hắn lạnh lạnh mà trầm thấp, âm hưởng giống như ngoài không gian bay tới, từng câu từng chữ đều nhẹ nhàng chậm chạp đi vào trong màng tai của nàng, “Nhưng mà lần sau không nên như thế này.”

Tần Mộc Ngữ cảm thấy thanh âm càng ngày càng lớn nàng nhắm mắt lại, cứ tưởng lời nói dối cùng lời thoại tiêu tan thành mây khói, thế giới của nàng vì một câu nói đơn giản của người đàn ông này mà lấp kín toàn bộ.

“Ngày xưa ngày xưa có một chiếc đĩa, nó đi mãi đi mãi, đột nhiên cảm thấy chính mình rất cao, sau đó nó khom lưng... khom lưng... sau đó...” Tần Mộc Ngữ nét mặt gian xảo nở nụ cười “Nó liền gãy đôi!”

Thượng Quan Hạo dựa vào bên người nàng, thân ảnh đen bóng cao ngất khiến sự hiện diện của hắn mị hoặc mà lạnh khốc.

Về mặt hắn nhàn nhạt, không có chút cảm xúc.

Tần Mộc Ngữ gãi gãi đầu “Được rồi, chuyện này không buồn cười, để tôi kể chuyện khác! Khụ khụ... Trước đây, có một ổ bánh mì, nó đi trên đường đi mãi đi mãi thì cảm thấy mình đói bụng, sau đó... nó đã tự ăn chính mình!”

Trước mặt là nam nhân rạng rỡ đẹp như một bức tranh, nàng ra sức lấy lòng, thế nhưng hắn như cũ không có chút phản ứng.

Tần Mộc Ngữ nán lòng, nhú mày: “Không nói nữa, về nhà!”

Thượng Quan Hạo nắm cổ tay nàng. “Tôi không có ý gì khác, cô kể chuyện cười rất khá.”

“Vậy vì sao anh không cười?”

Thượng Quan Hạo im lặng chốc lát: “... Tôi không giỏi cười.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Khiến cô mê mết đến thần hồn điên đảo

“Làm sao có thể!” Tần Mộc Ngữ vòng đến trước mặt hắn, nhìn biểu cảm trên mặt hắn “Miễn trên mặt không thiếu cơ xương thì đều có thể cười, tôi dạy anh nhé, có muốn không?”

Sự hứng khởi của nàng tăng lên, cầm lấy cánh tay hắn không cho hắn di chuyển, ngửa đầu nhìn khuôn mặt hắn: “Thôi nào, anh làm theo tôi đi!”

“Mắt nhắm lại, khoe miệng hướng lên trên, nhớ đến những chuyện vui nhất, trên thực tế cười chỉ cần tác động đến ba cơ trên khuôn mặt là đủ rồi, rất đơn giản, miệng của anh phải nhếch lên mới được...”

Tần Mộc Ngữ đi khắp khiêng, nhện không được tự mình giúp hắn sửa chữa biểu cảm khuôn mặt.

Thượng Quan Hạo để bàn tay nhỏ bé của nàng tùy ý trên mặt mình, trong lòng có một loại cảm xúc kì lạ dâng lên, ánh mắt hắn sâu xa, nhìn lúm đồng tiền bên môi nàng, không biết nàng có thể cười với hắn như vậy bao lâu, lúc nào đó sẽ tan biến mất.

Hắn đúng là chưa bao giờ mang cảm xúc cá nhân, thế nhưng âm áp như thế này, gần đến thế này khiến hắn thất thần.

“Tần Tiểu Thư...” nhận thấy chính mình đang thất thần, thanh điệu của Thượng Quan Hạo đột nhiên lạnh lùng, bàn tay giữ chặt thắt lưng nàng.

Hắn nhú mày, vô thức muốn đẩy nàng ra xa một chút.

Tần Mộc Ngữ nhón chân nên đứng không vững, hắn đẩy nàng như thế, nàng kêu một tiếng lão đạo ngã về phía sau!

Thượng Quan Hạo con ngươi chợt rung lên, vội vã lao lên phía trước giữ vững cơ thể nàng, cánh tay kéo lại thật mạnh khiến Tần Mộc Ngữ một lần nữa lại ngã trở về lồng ngực của hắn, cái trán đột nhiên trúng vào ngực hắn, nàng khẽ kêu một tiếng, nắm lấy cổ áo hắn bước chân loạng choạng mới ổn định lại.

Hai người cùng lúc thở gấp, thanh âm khuếch đại.

Tần Mộc Ngữ ngẩng đầu lên, ánh mắt trong veo nhìn chăm chú cổ áo mở rộng của hắn lộ ra xương quai xanh khêu gợi cùng nước da màu mật ong của hắn, miệng lưỡi có chút khô khốc. Lông mi nàng run một chút, thanh âm thật nhỏ: “Anh... còn muốn ôm tôi bao lâu?”

Thắt lưng của nàng bị hắn giữ chặt, hít thở không thông một chút.

Thượng Quan Hạo cuối cùng có thể phản ứng trở lại.

“Cô đi đến trường, tôi ở chỗ này chờ cô.” Hắn lên tiếng.

Không hiểu tại sao, hắn đột nhiên nhớ lại câu nói trước kia của nàng “Tôi thích anh, anh thích chị của tôi, tất cả đều đã định trước, không ai có thể thay đổi được.”

Đúng vậy. Người mà Thượng Quan Hạo yêu chính là Tần Cẩm Lan, điều này, bất luận kẻ nào cũng không thể khiến hắn thay đổi.

Tần Mộc Ngừ đứng xa một chút, dừng trước mặt hắn, hé miệng nở nụ cười ngọt ngào.

Nàng vẫy tay, bước lùi về phía sau: “Tạm biệt! Thượng Quan Hạo!”

Ngự Phong Trì từ phía trên cầu thang ưu nhã nhanh chóng xoay người, nhảy đến trước mặt nàng.

Tần Mộc Ngừ lại càng hoảng sợ.

“Này, nhóc... chúng ta lại gặp nhau!” Hắn tươi cười tà mị mà ấm áp, cổ áo lộ ra trang sức màu bạc mang vẻ kiêu ngạo chói mắt.

“Tôi không phải con nít, tôi đã trưởng thành rồi, trẻ con phải là anh mới đúng!” Tần Mộc Ngừ dừng lại một chút, thì thầm rồi bỏ anh ta bước đi.

“Ồ? Cô bao nhiêu tuổi rồi?” Ngự Phong Trì đuổi theo nàng.

“Dù sao cũng đã trưởng thành.” Tần Mộc Ngừ không hiểu vì sao người này luôn đi theo cô, lại nhỏ giọng nói.

“Ha ha...” Ngự Phong Trì cười tỏa sáng, thân ảnh cao lớn gần kề bên tai nàng nói “Vây là cô thật sự xem tôi còn nhỏ tuổi, cô bé kia, tôi cũng không còn nhỏ nữa, cô có muốn hay không thử xem một chút?”

Tần Mộc Ngừ lắc đầu: “Tôi không muốn, anh đừng đi theo tôi nữa.”

“Toàn bộ cô gái ở đây rất ít có thể cưỡng lại sự quyến rũ của tôi, không những thế còn rất hay quấy rầy tôi...”

Ngự Phong Trì chỉ đơn giản nắm lấy tay cầm cầu thang phía trước mặt nàng, nàng bị mắc kẹt trong ngực hắn với thành cầu thang, mỉm cười tươi sáng: “Cô vì sao, đối với tôi không có lấy một chút cảm giác chứ?”

Tần Mộc Ngừ đứng lại, cau đôi mày tinh tế: “Anh luôn tự kỷ như thế này sao?”

“Tôi không phải tự kỷ, là đang nói thật lòng, tôi luôn khiến các cô gái hài lòng với kỹ thuật của tôi...” Ngự Phong Trì khẽ sát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt mang chút tò mò cùng say đắm “Còn cô đối với tôi thờ ơ lãnh đạm.”

“Xem ra anh có khuynh hướng tự ngược, nhiều cô gái lấy lòng anh như vậy, nhưng anh lại muốn đến với người nguội lạnh như tôi đây, là tật xấu của anh sao?” Tần Mộc Ngừ ánh mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào nam nhân đẹp trai đang phẫn nộ, mở miệng nói.

Ngự Phong Trì cười hai tiếng, giữ nàng ở trong lòng càng chặt, trong mắt lộ ra vẻ hứng thú: “Tôi không phải muốn tìm bát nước lạnh, tôi là muốn nhìn thấu cô vì sao đối với tôi không có cảm giác, chẳng qua là.. hiện tại tôi đã biết.”

“Anh biết thì cái gì?” Nàng phản đối.

“Tần tiểu thư, bạn học Tiểu Mộc Ngừ, trên thế giới này đúng là đàn ông có rất nhiều, nhưng trong con mắt cô không chỉ nhìn mình hắn mà ngay cả nụ cười cũng dành cho tên vệ sỹ đó, hắn ta có cái gì tốt, có thể khiến cô thần hồn điên đảo như thế?” Mắt Ngự phong Trì tỏa ánh sáng mờ ảo.

Trái tim Tần Mộc Ngừ như đột ngột bị đâm trúng, con mắt trong veo nhìn chăm chăm vào hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nhấn nhẹn để trả thù

“Cô thích hắn, thích hắn vô cùng nhỉ?” Nụ cười của Ngự Phong Trì càng ngày càng trở nên xấu đi.

Tần Mộc Ngừ đột ngột đưa tay che miệng hắn thật chặt, hơi thở cũng bắt đầu bất ổn: “Anh... anh không được nói lung tung!”

Ngự Phong Trì có chút say mê bất ngờ hôn vào bàn tay đã thăm đấm mồ hôi của nàng, mở miệng nói: “Ngự Phong Trì - tên của tôi.”

Khi lòng bàn tay cảm thấy hơi ngứa, nàng nhanh chóng đưa tay về.

Lòng dạ nàng rối bời, khuôn mặt đã bắt đầu hồng lên, Ngự Phong Trì cười càng cảm thấy hứng thú, nhếch khóe miệng nói: “Chỉ có điều tiểu thư cô, có phần quá đơn thuần, lẽ nào không ai nói với cô Thượng Quan Hạo ở Tần Thị có liên quan đến một kế ước? Hắn trước đây đã làm gì, hắn rốt cuộc có phải là sói đội lốt cừu bí mật theo dõi các người nhằm nhắm vào gia sản cùng toàn bộ quyền lực của Tần Thị, cô lẽ nào không biết?”

Điều đó nghĩa là đã tồn tại đã tâm đáng sợ, giới nguy tạo thành một nam nhân lãnh khốc, lại có thể khiến nàng xem mình như một báu vật?

“Tôi không hiểu anh nói cái gì, tôi thích anh ấy cùng mọi thứ khác đều không quan hệ tới anh, là việc của riêng tôi.” Tần Mộc Ngữ thấp giọng nói, trong trẻo mà quyết đoán.

Điều bộ Ngự Phong Trì tươi cười có chút cứng ngắc: “... được cô thích thật đúng là kẻ may mắn.”

Tần Mộc Ngữ bị hấn khiêu khích có chút không bình tĩnh, ánh mắt trong veo như nước: “Cám ơn quá khen.”

Ánh sáng chói lóa, cô nhóc trước mặt hấn đơn thuần như bông hoa dành dành, giờ mới thấy lão Tần Chiêu Vân kia rất có phúc, cư nhiên có một đứa con gái có thể động lòng người đến thế.

Hai năm trước, trưởng nữ Tần Cẩm Lan của Tần Thị cùng Thượng Quan Hạo công bố mối quan hệ tình cảm.

Kẻ đứng đầu giới giang hồ Tần Chiêu Vân của gia tộc Tần Thị vô cùng yêu thương con gái ruột, trong thời gian lâm bệnh ủy thác mọi trọng trách cho Thượng Quan Hạo.

Nửa năm sau, Tần Chiêu Vân đi thị sát, phát hiện một lượng lớn viên chức lâu năm bị cắt giảm, được thay thế bằng những người mới, thế lực toàn bộ đã nằm trong tay hắn, vô phương cứu chữa, chức vị chủ tịch hoàn toàn mất hết quyền lực giống hệt như cái thùng rỗng.

Một luồng dự cảm không tốt bao phủ Tần Chiêu Vân, ông ra viện giành lại chức vụ cũ, điên cuồng đoạt quyền trong hai tháng, khiến nội bộ bên trong vô cùng lũng loạn. Trục tiếp xung đột với Thượng Quan Hạo, đã từng khiến cho cảnh sát chống bạo động phải can dự - một trận gió tanh mưa máu, Thượng Quan Hạo bị vu oan bán thông tin cơ mật quan trọng của công ty, chút nữa phải ngồi tù, thân bại danh liệt.

Vào ngày mưa như trút nước, giữa cơn mưa lớn Tần Cẩm Lan van xin cha tha thứ, nhưng bị Thượng Quan Hạo ngăn lại.

Hắn đích thân tạ lỗi, thừa nhận hành vi phạm tội, dưới quyền thế to lớn của Tần Chiêu Vân mà ăn sâu bén rễ, giấu kín toàn bộ tài năng cùng nhuệ khí, tự hạ thấp bản thân, ở trong đêm mưa lớn mà cầu xin chủ tịch tha thứ.

Ngày sau đó, Tần Chiêu Vân rút lại đơn kiện, dưới sự hiện diện của toàn bộ thành viên hội đồng quản trị, người đàn ông trẻ tuổi với nét mặt xanh xao cùng dáng người cao lớn kiên cường, bị đuổi khỏi Tần Thị, tất cả mọi thứ của hắn đều bị hủy hoại.

Sự mãnh liệt cùng sức chống chọi của tuổi trẻ, bất quá cũng chỉ là trải qua một thời kỳ tồi tệ nhất mà thôi.

Tần Mộc Ngữ vì một giấc mơ mà chợt tỉnh giấc trong buổi sáng tinh mơ ---

Nàng thở hổn hển đứng dậy, cả người thấm đẫm mồ hôi, trong giấc mộng của nàng, câu chuyện đó thật đáng sợ, tài năng của Thượng Quan Hạo được bộc lộ, cơn mưa xối xả gột rửa thân thể hắn, ánh mắt tỏ rõ hận ý, nhưng lại thần nhiên chịu đựng.

“Nhị tiểu thư, người đã tỉnh dậy rồi!” Người hầu đi đến trong tầm mắt có chút trốn tránh.

“Ừm...” Tần Mộc Ngữ hơi mệt, nhắm nghiền mắt, ngã người lên giường, lẳng lặng nghe tiếng động bên ngoài “Tiểu Tinh, bên ngoài có âm thanh gì vậy, có ai ầu ẩu à?”

Nàng dường như nghe được có tiếng người tranh cãi.

“Đứng là... Đại tiểu thư cùng tiên sinh cãi nhau ạ.” Người hầu Tiểu Tinh dè dặt nói.

“Chị tôi?” Tần Mộc Ngữ đứng dậy, con ngươi sáng trong có chút tinh táo “Chị tôi làm sao vậy?”

“Em cũng không rõ, chỉ là có liên quan đến Thượng Quan Hạo, đại tiểu thư đưa cho anh ta việc hợp tác thương lượng làm ăn, kết quả hình như rất tốt, nhưng khi ông chủ biết thì lại nổi giận dè dặt...” Tiểu Tinh đầu nghiêng sang một bên nghi hoặc nói.

Tần Mộc Ngữ trong lòng căng thẳng, vội nhấc tấm chăn, lập tức chạy xuống dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Con nghĩ ta không dám dạy cho con một bài học sao!!

Sàn nhà rất lạnh, bàn chân nhỏ bé của nàng chạy nhẹ nhàng không rõ tiếng động.

Dưới lầu trong phòng khách, Tần Chiêu Vân đang nổi trận lôi đình.

“Ta đã nuôi lớn con như thế nào mà lại trở nên ngu ngốc như vậy!” Ông tròn trừng mắt, ngón tay chỉ vào mặt Tần Cẩm Lan gằm nhẹ.

“Ba!” Sắc mặt Tần Cẩm Lan đỏ lựng, lại lớn tiếng tranh luận “Ba hãy nắm rõ tình hình, nếu không nhờ Hạo cùng hợp tác với các thương nhân nước ngoài thì ta căn bản là không thể đạt được thỏa thuận tốt như vậy! Anh ấy đều là vì lợi ích của Tần thị! Như vậy thì có gì sai chứ!”

Tần Chiêu Vân càng nổi con thịnh nộ: “Con câm miệng cho ta!!”

“Trước kia khi ta giao trọng trách công việc cho con, con đã nói cái gì nào? Con đã quỳ xin ta tha một lần rồi!”

“Ba...” mắt Tần Cẩm Lan bắt đầu đầm lệ “Ba lúc nào mới có thể thấy rõ sự thực? Không ai muốn đoạt sản nghiệp của ba, cũng không ai thật sự muốn hãm hại ba cả, ba thực đã suy nghĩ quá nhiều! Sao trong lòng ba lại đề phòng tất cả mọi người như thế, ngay cả chính con gái mình ba cũng không tin tưởng! Nhưng con xin nói với ba, ba thực sự đã già rồi, đã già rồi! Ba không thể chỉ sống với Tần thị, chẳng lẽ ba muốn mang tất cả những thứ này vào trong quan tài sao?!”

Như đột ngột bị đâm vào vết thương hiểm chết người, mắt Tần Chiêu Vân trở nên đỏ như máu, hung hăng đưa tay hướng về khuôn mặt Tần Cẩm Lan, giữa chừng thì bỗng nhiên bị một cánh tay bắt được!

Con người của Thượng Quan Hạo thâm thúy, mang theo ấn nhận chịu đựng, gát gao bắt được cổ tay ông.

“Chủ tịch, không nên tùy ý đánh người, Cẩm Lan là con gái của ngài.” Làn môi mỏng của hắn mang chút nhọt nhọt, phát âm từng chữ rõ rệt.

Khí phách Tần Chiêu Vân gần giảm một nửa, sắc mặt tái nhợt: “Lúc nào thì người dám chuyển sang giáo huấn ta!!”

“Ba!” Tần Cẩm Lan hô to một tiếng như muốn tiến lên, cô đã hiểu rất rõ thủ đoạn của ba mình vô cùng thâm độc, cô thà để bản thân tranh cãi với ba, còn hơn để Thượng Quan Hạo che chở cô gánh toàn bộ tội lỗi thay cho cô.

Cánh tay Thượng Quan Hạo mạnh mẽ đem cô ra phía sau, đôi mắt không chút động tĩnh, giọng sắc như lưỡi dao nói: “Tránh xa một chút, đừng tới đây.”

“Không...” Sắc mặt Tần Cẩm Lan trở nên tái nhợt “Ba! Chuyện này là do con tự mình quyết định, là con ngu, là con dốt, là con không có năng lực giúp ích cho ba và Tần thị! Người muốn phạt thì cứ phạt con, Hạo không có gì sai, anh ấy vì thấy con vất vả cực nhọc nên mới giúp con tham gia vào chuyện làm ăn của công ty, ba...!”

Cô đau xót, cuối cùng hô lên một tiếng mang chút thê lương.

“Con nghĩ ta không dám dạy cho con một bài học sao!!” Lửa giận của Tần Chiêu Vân lúc này đã vô cùng dữ dội, bọn cận vệ về mặt vô cùng lạnh khốc đứng ngay trước cửa chờ chỉ thị “Tần Chiêu Vân ta sẽ dạy loại con gái ngu xuẩn như con thế nào đây!!”

Ông ta cầm chén trà trên bàn, hướng về phía Tần Cẩm Lan dùng lực mạnh ném tới!

Thượng Quan Hạo rùng mình, vẫn giữ chặt lấy cô.

“Phịch!” “Rầm!” Chén trà vỡ nát tan tành chất ngổ ngang trên mặt đất.

“...” Một tiếng rên rỉ rất nhỏ, đau đớn đến tận xương cốt, một dáng người nhỏ nhắn sát bên người đàn ông cao lớn từ từ ngã xuống.

Mọi người trong phòng khách như đang hít phải khí lạnh, ai ai cũng đều thấy rõ, chén trà trong nháy mắt vỡ ra từng mảnh, Tần Mộc Ngữ chạy tới phía trước chắn cho Thượng Quan Hạo, nàng mặc trên người một cái váy mỏng, tách trà vỡ nát trên bả vai gầy trắng ngần.

Cánh tay Thượng Quan Hạo đột ngột giữ chặt, ôm lấy người trong lòng, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, quả thật không biết nàng chạy tới từ lúc nào.

“Tiểu Ngư!” Người có phản ứng đầu tiên là Tần Cẩm Lan, cô hét to “Tiểu Ngư! em thế nào rồi!”

“Nhị tiểu thư...” Trên lầu người hầu cũng đều chạy xuống chỗ nàng.

“Nhị tiểu thư người làm cách nào mà có thể chạy xuống được như thế...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ảo giác

Nét mặt Tần Chiêu Vân thay đổi nhanh chóng, chính mình nhìn thấy đứa con gái yêu quý trên vai đầy những vết cắt do mảnh vỡ chén trà để lại, một lượng máu nhỏ chảy ra, trán ông thấm đẫm mồ hôi, cảm thấy nỗi đau trong lòng, đáng trách mang đầy vết đau thương, lửa giận trong lòng lại một lần nữa bùng nổ bốc cháy.

“Thượng Quan Hạo!” Giọng nói hùng hồn của ông trầm xuống, run rẩy lại khàn khàn, ba chữ đó thôi như đang ôm hận vừa mang theo sát khí.

Tần Chiêu Vân phát run lên, không hiểu tại sao hai đứa con gái của chính mình lại liều mạng bảo vệ tên người ngoài lòng lang dạ sói như nó.

Thượng Quan Hạo ôm chặt người trong lòng ngực, cắn chặt môi, có chút tái nhợt.

Con người sâu xa dừng lại trên người nằm trong ngực hắn, không nói gì, nhưng con mắt rõ ràng trộn lẫn cảm giác kinh ngạc cùng dịu dàng.

“Tôi không sao...” Tần Mộc Ngữ trải qua một trận đau nhức, ôm cánh tay, nhìn xung quanh những khuôn mặt đang tái nhợt mà cười để bọn họ yên lòng. “Chỉ hơi đau ở trên đầu khớp xương, một lúc sẽ không sao cả.”

Nàng ngoảnh đầu lại, đôi mắt có chút sợ sệt, nhưng vẫn cười nhợt nhạt nói: “Ba, con nghe Tiểu Tinh nói, không phải đụng đến kiện tụng là chuyện tốt? Sao ba lại nổi cáu nhiều đến vậy?”

Đôi mắt Tần Chiêu Vân đột ngột biến động, đầy mắt phức tạp mà dữ dội nhớ lại những chuyện trước kia.

“... Sau này con ở trên lầu cho ta, không được xuống nếu không có lệnh của ta, rõ chứ!” Tần Chiêu Vân vẫn còn lửa giận, đang xen cùng thương yêu, chỉ vào nàng run rẩy nói.

Tần Mộc Ngữ thấy vẻ kiêu ngạo của ba đã hạ bớt vài phần, ngoan ngoãn gật đầu.

“Các người còn đứng đó làm gì!” Tần Chiêu Vân lại một lần nữa rống lên “Còn không mau đem Tiểu Ngữ lên lầu cho ta!”

Tần Cẩm Lan phản ứng trở lại, nước mắt đã trở nên nguội lạnh, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Tới đây, giúp tôi đem em ấy lên...”

Đám người hầu đi tới tính giúp đỡ, Thượng Quan Hạo ôm chặt thắt lưng của nàng, thần nhiên nói: “Không cần!”

Ánh mắt hắn vẫn lạnh lùng thâm thúy như trước, đem nàng ôm lấy, hướng lên trên lầu.

Tần Cẩm Lan ở phía sau có chút kinh ngạc, cô ngẩng người, nhìn đám người hầu cùng Thượng Quan Hạo chạy lên trên lầu, bất chợt cảm thấy khó chịu trong lòng, ánh mắt ôn nhu cùng bá đạo đó vốn chỉ thuộc về mình cô, hiện tại lại dành cho Mộc Ngữ.

Phải chăng chỉ là ảo giác?

Trong phòng, Tần Cẩm Lan dùng khăn lau mặt một chút, giao lại cho người hầu, ôm vai mình ngồi ở trước bàn.

“Một mối sao?” Thượng Quan Hạo cúi người tại xương quai xanh của cô thấp giọng nói.

Tần Cẩm Lan nhẹ nhàng hít một hơi, đôi mắt có phần mệt mỏi, mở miệng nói: “Hạo, em nói thật với anh, ba chỉ có hai người con gái, không có đứa con nào khác, ba muốn đem toàn bộ công ty giao cho em, điều đó là không có khả năng. Em không có thông minh lẫn tài cán gì, em chỉ là một con người bình thường, một mình em không hoàn thành được những công việc đó...”

Mắt cô ngấn lệ, quay vào gương nhìn hắn nói: “Em chỉ muốn làm một người phụ nữ bình thường không được sao?”

Thượng Quan Hạo ôm chặt bả vai cô, khẽ hôn lên khuôn mặt cô: “Có thể chứ. Em mãi là người con gái của riêng anh thôi.”

Tần Cẩm Lan có chút xúc động, ôn nhu trên tay hắn.

“Trước khi Tiểu Ngữ đến em rất lo lắng, em không biết tính cách em ấy như thế nào, từng nghĩ cách đối phó với em ấy, nhưng em không ngờ rằng em ấy lại đứng về phía của chúng ta... vì vậy ba có thể càng tức giận.”

Trong ánh mắt Thượng Quan Hạo thoáng hiện lên một tia sáng khác thường.

“Hôm nay đã mệt rồi, em hãy nghỉ ngơi sớm một chút.” Hắn vỗ vai nàng, mờ lời nói.

“Ừm. Anh cũng quay về nghỉ ngơi cho tốt.”

“Ừm.”

Hai người cúi đầu nói với nhau mấy câu, Thượng Quan Hạo từ trong phòng Tần Cẩm Lan đi ra, ánh mắt thâm thúy, tại hành lang chậm rãi dừng lại, cách phía trước một vài bước, cánh cửa phòng Tần Mộc Ngữ mở gần một nửa.

“Tiểu thư, chị như thế này có đau lắm không?” Tiểu Tinh tới bên nàng dò xét.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tôi không có cách nào cảm kích cô được

Tần Mộc Ngữ hít một chút khí lạnh, nhìn trong chốc lát, thành thật nói: “Đau.”

Tiểu Tinh lắc đầu: “Không có cách khác, vết thương quá sâu, cần băng vải nữa, tiểu thư đợi một chút nhé!”

Tiểu Tinh chạy ra, ở cửa mà kêu lên: “Thượng Quan Hạo! Anh còn chưa đi sao?”

Tần Mộc Ngữ nghe thấy tiếng gọi, quay đầu lại, ngẩn ra trong nháy mắt khi thấy thân ảnh cao lớn, nàng tay chân luống cuống, vội vàng kéo lại dây kéo phía sau váy, một mảng da trắng nõn lộ ra, còn thấy rõ cả áo ngực màu trắng sữa.

Thượng Quan Hạo ở cửa cùng Tiểu Tinh nói vài câu, chậm rãi đẩy cửa đi vào.

Trong phòng trầm mặc đến nghẹt thở, Tần Mộc Ngữ một trận hỗn loạn, tự mình dọn dẹp đồ đạc lộn xộn trên bàn, không để ý đến vết thương có đau hay không, nói chung đây là lần đầu tiên Thượng Quan Hạo đến phòng nàng, nàng không muốn để lại ấn tượng không tốt!

“Anh chờ một chút, tôi dọn xong ngay thôi!” Tần Mộc Ngữ đỏ mặt, khăn trương gom dọn đồ ngủ, tiếp tục đem sách rơi vãi trên mặt đất cùng giấy viết ở trên bàn sắp xếp lại.

“Bây giờ ổn rồi!” Nàng đứng trước mặt hắn, nở nụ cười nhạt.

Một lát sau, Thượng Quan Hạo đi tới phía nàng.

Tần Mộc Ngữ tự thừa nhận với bản thân mỗi lần hắn tới gần đều khiến lòng hết sức khẩn trương, lòng bàn tay đã bắt đầu đổ mồ hôi, nàng có chút xấu hổ mà chống tay vào bàn, không ngờ Thượng Quan Hạo lại đến gần nàng hơn, cúi gần đến mức có thể hôn vào hàng lông mi của nàng.

“Anh... có chuyện muốn nói với tôi phải không?” Nàng khó khăn thốt lên.

Mắt Thượng Quan Hạo buông xuống, ngón tay thon dài nắm lấy bờ vai nàng, cúi đầu nói: “Đang chảy máu.”

Tần Mộc Ngữ cả kinh, quay đầu lại.

“Đừng nhúc nhích.” Hắn thần nhiên ra lệnh.

Nàng ngoan ngoãn bất động, cảm nhận được dòng máu nóng đang chảy, nhưng không cảm thấy đau nhức, chỉ có cảm giác ngón tay hắn đang chạm vào nàng, nhịp tim kịch liệt phóng đại.

Thượng Quan Hạo nhíu mày, chậm rãi dùng sức nắm bà vai nàng, như muốn đem nàng bóp nát.

Tần Mộc Ngữ có ngốc cũng cảm giác được cơn đau, thở mạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, định mở miệng nói: “Đừng làm tôi đau!”, thì giọng nói nhỏ khàn khàn của Thượng Quan Hạo vang bên tai, khiến nàng không thể quên được.

“Sau này đừng làm những chuyện như thế này cho tôi nữa, nếu có gặp tốt nhất nên tránh xa. Tôi không cách nào cảm kích cô được. Tần Mộc Ngữ. Những thứ cô muốn tôi không thể cho cô.” Trong giọng nói của hắn lộ vẻ thờ ơ lạnh lùng.

“Lòng yêu thích của cô, nỗ lực của cô, tôi không thể báo đáp.”

Tần Mộc Ngữ giờ khắc này cuối cùng đã hiểu. Hiểu trong ánh mắt hắn vì sao có nhiều phức tạp đến vậy.

Nàng cười yếu ớt, trong nụ cười có một tia bi thương, khẽ hít một hơi rồi thoát khỏi cánh tay hắn, rút khăn tay tự lau vết máu chảy, nhẹ giọng nói: “Tôi không phải muốn anh báo đáp, trên đời này không phải ai cũng đều muốn được trả ơn đến vậy, tôi thích anh và món nợ của tôi, không liên quan tới anh.”

“Anh có biết mẹ của tôi không? Cả đời bà không được kết hôn với ba tôi, chỉ dẫn tôi ra nước ngoài sinh sống mấy mươi năm, thậm chí một chút tiền sinh hoạt cũng chưa từng yêu cầu ba lấy một lần, đến khi bà ra đi cũng chưa từng cầu xin tình yêu.”

“Cho nên Thượng Quan Hạo, anh không cần cảm thấy áp lực, tôi... chẳng qua tự mình muốn làm thế thôi.”

Thanh âm nàng càng ngày càng thấp, dáng ngồi ngay ngắn thanh tao, giống như một bức tranh.

Thượng Quan Hạo nhìn chăm chăm vào nàng, trong lòng cảm thấy bức bối cùng chút rung động.

“Tiểu thư, em đã tìm được băng vải! Tiểu Tình mở cửa tung tăng đi vào, lại có chút ngờ vực nhìn hai người.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo buông xuống, mang theo chút tức giận cùng vẻ lạnh lùng, xoay người đi ra cửa.

“Ngự, mình nghe nói gần đây cậu đang theo đuổi mỹ nhân băng giá nhà Tần gia? Như thế nào rồi?” Một nam sinh đẹp trai có chút tà khí hỏi một câu.

Tiếng chuông báo tan học vang lên, một đồng người trong lớp học tiếng anh tràn ra.

“Khốn nạn, cậu có thể hay không hỏi hã!” Một nam sinh khác đẩy hấn, móc vào bả vai Ngự Phong Trì “Cô ta có đúng là người chưa có kinh nghiệm?”

Về vấn đề này, khiến cho Ngự Phong Trì bị kích động có chút cáu kỉnh.

“Cút đi và hỏi ít thôi!” Hấn lạnh lùng phui vai.

“Ha ha, không thể nào, Ngự nhà cậu còn cảm thấy không phải với một cô gái non nớt? Cậu để ý cô ta hã!” Những người xung quanh cười rộ lên.

Dưới lầu trong đại sảnh, Tần Mộc Ngự cùng vài cô gái cầm sách đi tới.

“Nhìn kìa! Đã xuất hiện rồi! Chà... cô ta càng lớn càng xinh đẹp, cậu lại chưa hề đụng đến? Chơi đùa cũng cho chúng mình ném thử chứ!” Có kẻ dụng nhẹ vào bả vai của Ngự Phong Trì.

Thân ảnh Ngự Phong Trì có chút lay động, con ngươi mắt chăm chú dừng lại ở hình bóng nữ nhân kia.

“Không có sự cho phép của tôi, không được chạm vào cô ấy, biết không?” Hấn lạnh lùng bỏ lại một câu “Cút ra xa, tôi xuống dưới!”

“Cậu đùa sao? Đây là tầng hai.”

“Im miệng!” Ngự Phong Trì bỏ lại một câu, sau khi lùi lại mấy bước bắt đầu chạy, bay qua thanh cảm cầu thang, xoay người nhảy xuống.

Tiếng thét chói tai của đám nữ sinh phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Anh đừng xen vào

Thân ảnh kia rơi xuống, mị hoặc mà đường hoàng, lộ ra lực hấp dẫn chết người.

Tần Mộc Ngự lại càng hoảng sợ, dừng lại ôm sách cùng các bạn xung quanh, trong đám người nhốn nháo rộn ràng, thân ảnh Ngự Phong Trì tao nhã đứng lên, khẽ cười một cách ác ý hướng về phía nàng đi tới.

Các cô gái xung quanh đều nhận ra thiếu gia nhà họ Ngự, trong đôi mắt toát lên sự sùng bái cùng yêu thích, nhưng trong ánh mắt hấn lại tràn ngập hình ảnh của Tần Mộc Ngự, điều đó lại làm dấy lên sự đố kỵ cùng ngưỡng mộ của bao người.

“Ồ, cậu ấm nhà họ Ngự hôm nay lại đi học, chuyện này thật là hiếm thấy!”

“Đúng thế, mấy trăm năm mới thấy anh ta một lần, như thế nào, từng chơi đùa phong lưu với loại con gái phóng đãng, nay lại lưu luyến trong chốn học đường này!”

“Ha ha...”

Các nữ sinh xung quanh mỉm cười ỡm ẹo làm dáng hị vọng có thể chiếm được ánh mắt hấn.

Hấn búng tay về phía trước, Ngự Pphong Trì cúi đầu sát vào Tần Mộc Ngự nở nụ cười tà ý nói: “Không phải tôi không muốn rời xa chốn học đường, tôi chỉ là nhớ nhung một bông hoa nơi này thế thôi, ngày hôm nay, cô ấy là của tôi...”

Ngón tay thon dài của hấn bắt lấy cổ tay trắng nõn của Tần Mộc Ngự, nàng bị hoảng hốt bởi những cặp mắt khó hiểu của người khác lập tức rút cánh

tay của mình lại!

Tần Mộc Ngữ không ngờ đến hành động của hắn, cổ tay bị kéo đi, toàn bộ thân thể nàng hướng về phía trước, vết thương trên vai đột ngột bị xé toạc, nàng kêu đau một tiếng, khuôn mặt tái nhợt, suýt nữa ngã vào lòng Ngự Phong Trì!

Ngự Phong Trì nở nụ cười tà, nhưng ngay lập tức đã thay đổi nét mặt!

“Này...” Hắn nhanh chóng ôm lấy thắt lưng nàng, trong ánh mắt một mảng căng thẳng đến nghẹt thở “Tần Mộc Ngữ... Tần Mộc Ngữ cô sao thế này?!”

Người này... không phải chỉ lôi kéo một chút sao? Thế nào mà phải đau đến như thế!

Ngự Phong Trì nhanh chóng ôm chặt lấy nàng, ánh mắt sắc bén xem xét cánh tay nàng, cuối cùng cũng chú ý thấy bờ vai phía sau nàng xuất hiện một vết đỏ thẫm, nắm chặt lấy bà vai nàng, thấp giọng mắng: “Chết tiệt... em làm sao như thế này?!”

Tần Mộc Ngữ không một chút sức lực phản kháng, bị ôm sát vào người hắn: “Anh buông tôi ra... đừng có ôm tôi...”

“Anh hỏi em làm thế nào mà như vậy!” Ngự Phong Trì đứng lên gầm nhẹ.

“Tôi đang đau lắm, buông tôi ra!”

Tại phòng y tế Tần Mộc Ngữ được xử lý tốt vết thương, nàng bước xuống bậc thang ngồi xuống ở bên cạnh.

“Cha cô thẳng tay đối xử độc ác với cô như vậy? Cô tính lừa gạt ai hả?” Ngự Phong Trì lạnh lùng nhếch khóe miệng, ngồi xuống bên cạnh nàng, hai chân duỗi thẳng, tùy ý kéo giãn cơ thể một cách khoan khoái nhưng đầy mỉa mai.

“Không sai đúng là ba tôi, nhưng không phải là vì đánh tôi thế thôi.” Nàng nói thẳng, lấy tay chạm nhẹ vào miếng băng vải đã được quấn chặt, dùng ánh mắt cảnh cáo mà nhìn hắn: “Anh không được đụng đến tôi lần nữa, bằng không tôi với anh sẽ trở mặt.”

Sắc mặt Ngự Phong Trì rất lạnh, khóe miệng nhếch lên: “Tôi sẽ không làm gì.”

Hắn tiến sát vào mặt nàng nói “Chẳng qua tôi chỉ tò mò là cô vì ai mà che giấu thôi? Lại là tên cận vệ mà cô rất yêu thích sao?”

“Anh đừng có xen vào!” Tần Mộc Ngữ nhú mày nói.

“Tôi không xen vào!” Ngự Phong Trì cười giãn dãn, hừ lạnh một tiếng, chống tay bên hông nàng tiến sát vào nàng đe nạt “Tần Mộc Ngữ não cô quả thực có vấn đề! Cô có khi nào thấy mình giống thánh nữ không? Ai khiến cô vướng phải loại tình cảnh này?”

Tần Mộc Ngữ nghe vậy nên hơi nhú mày, trong lòng rất khó chịu, bỗng nhớ lại tối hôm qua khi Thượng Quan Hạo bỏ đi khuôn mặt lộ vẻ tức giận, cảm giác như có cái gì đâm vào đau nhức, khuôn mặt méo mó: “Anh cảm miệng ngay! Tôi thích anh ta, yêu anh ta thì làm sao?”

“Cô bệnh rồi mới có thể gây ra cái loại chuyện này.” Ngự Phong Trì thấp giọng buông lời hạ tiện.

“Anh cần gì dùng lời lẽ bẩn thỉu như thế? Anh nói lại thử xem!” Khẩu khí Tần Mộc Ngữ có chút dữ dội, tên nam nhân này thật khó ưa.

“Nói lại lần nữa thì thế nào!” Ngự Phong Trì bóp lấy cằm nàng, đôi mắt lóe lên ánh nhìn châm biếm lãnh liệt “Ngu xuẩn, nếu là đàn ông sẽ không để phụ nữ thay mình gánh chịu mọi chuyện, tôi chính là nể chữ tên kia, thật là đồ phá rối!”

“Anh...”

Tần Mộc Ngữ không biết phải nói thế nào, nàng vốn không biết cãi nhau, lại thêm không muốn cùng tên nam nhân không biết xấu hổ này. Nàng thầm nghĩ mau mau thoát đi, lắc lắc khuôn mặt muốn thoát khỏi tay hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Không phải là hôn

Ngự Phong Trì nhìn khuôn mặt nàng, hàng lông mi cong dài như cánh bướm, trong con mắt như mặt hồ gọn sóng, hơi thở hắn đột ngột trở nên ồ ồ, chẳng những không buông nàng ra trái lại còn ôm nàng chặt hơn, giọng khàn khàn nói: “Không bằng em theo tôi, thích loại nam nhân phá hoại kia làm gì? Tôi đảm bảo sẽ đối tốt với em, chỉ xem mình em là phụ nữ những kẻ khác cũng không bằng... Thế nào?”

“Ngự Phong Trì anh buông ra!” Tần Mộc Ngữ khẩn trương đứng dậy, bắt đầu sợ hãi.

Sức lực của nam nhân này rất lớn, hơi thở hán bao trùm khắp người, nàng vốn không quen, lại càng không thích!

Đôi mắt Ngự Phong Trì đột ngột thay đổi, cười nhạt: “Lại từ chối... Tôi chưa khi nào bị một nữ sinh từ chối nhiều lần như vậy đâu...”

Tần Mộc Ngữ còn đang giãy dụa, ra sức muốn thoát khỏi cái ôm của hắn.

“Cũng tốt... Tôi thì lại thích tiểu mèo hoang này.” Ngự Phong Trì nói một tiếng khàn khàn, đôi mắt đỏ tươi, đột ngột bóp chặt hàm dưới của nàng, nàng đau đến nổi kêu lên, kể rằng hơi nói lỏng.

Ngự Phong Trì thừa cơ hội hôn vào cánh môi nàng.

Môi nàng rất mềm mại, nàng giãy dụa nên hắn chỉ có thể trần trọc trên môi nàng, nhưng lại cũng chỉ cảm thấy như gậy ngứa, càng gắng sức bóp nàng mạnh hơn, kể rằng nàng mở ra, đầu lưỡi hắn cũng suông sã mà chui vào trong.

Phút chốc bị thứ ẩm ướt kia chạm vào đầu lưỡi, toàn thân Tần Mộc Ngữ run rẩy, nước mắt tuôn ra.

“Đừng đừng...” Nước mắt tuôn nhanh chóng, nàng đau khổ như muốn chết.

Cánh cửa phòng y tế bị đẩy ra, người thấy cảnh bên ngoài kia lại càng hoảng sợ, Ngự Phong Trì có chút kiêng dè, muốn dừng lại, đầu gối Tần Mộc Ngữ được nói lỏng ở bậc thang hướng lên trên đánh vào cái nguồn sống ấy của hắn.

“Đừng!” Ngự Phong Trì kêu lên một tiếng đau đớn, kiềm chế lực đạo của nàng.

Tần Mộc Ngữ nhân cơ hội này từ trong lòng ngực hắn giãy dụa thoát ra, đẩy hắn rất mạnh, trái lại làm chính mình ngã trên mặt đất, chống tay cọ xát một mảng da trên nền nhà!

“Con nhỏ đáng chết...” Ngự Phong Trì vừa nói vừa nghiêng răng vừa che đậy một bộ vị trọng điểm nào đó, nàng hạ thủ thật độc ác!

“Ai bảo anh đụng vào tôi!”

Tần Mộc Ngữ tức giận cùng uý khuất run rẩy nói một câu rồi đứng lên, Ngự Phong Trì chịu đựng cơn đau đứng lên theo, chặn túm lại nàng đang muốn chạy đi, ra sức kéo nàng vào lòng ngực.

“Không phải là hôn em, làm gì mà phản ứng dữ dội như vậy? Em muốn chạy đi đâu?” Hắn thở hổn hển hỏi.

“Anh buông tôi ra...” Tần Mộc Ngữ giãy dụa.

“Tôi hỏi em muốn chạy đi đâu!” Ngự Phong Trì nhú mày gầm nhẹ.

“Không liên quan tới anh!” Tần Mộc Ngữ cuối cùng hung hăng đá vào cẳng chân hắn, có thể đoán là sau việc này hắn có bò cũng bò không nổi, nàng lao đảo bỏ chạy.

Trên đường cao tốc, vài sợi tóc của nàng có phần lộn xộn, váy cũng bị gió thổi tung, bước đi lao đảo.

Tay che miệng, cố gắng quên đi cảm giác lúc này.

Đúng. Bị hôn thì không có gì ghê gớm

Nhưng đó là nụ hôn đầu tiên, là nụ hôn đầu tiên!!

“Đồ vô lại...” Tần Mộc Ngữ lấy tay lau môi, tay có chút run rẩy nhưng vẫn tiếp tục lùi.

Lúc này ở một nơi khác trên đường quốc lộ, Thượng Quan Hạo một mặt lái xe một mặt gọi điện thoại cho nàng, tiếng chuông ưu nhã lặp đi lặp lại nhiều lần nhưng không ai tiếp. Hắn tới trường Anh Quốc, chờ tất cả mọi người đi ra cũng không thấy nàng.

Khuôn mặt góc cạnh, mũi hoặc đến bức người, giờ đây đã bị che phủ bởi một tầng sương mờ nhạt.

Hắn móc điện thoại ra lạnh lùng ném sang một bên.

Sắc trời dần tối.

Hắn chú ý thấy một bóng dáng mảnh khảnh rất thu hút trên đường cao tốc, ánh mắt thâm trầm của Thượng Quan Hạo dừng ở người kia một chút, xe đang chạy với tốc độ điên cuồng từ từ giảm tốc, chậm rãi chạy về phía kia.

Khoảng cách càng gần hắn lại càng có thể khẳng định đó là nàng.

Chiếc xe dừng ở bên cạnh khiến Tần Mộc Ngừ có chút sửng sốt, chờ Thượng Quan Hạo bước ra khỏi xe, nàng mới thấy rõ khuôn mặt nghiêm nghị của hắn.

Gió lạnh xào xạc.

“Đi đâu vậy?” Thượng Quan Hạo kiểm chế con giận hỏi.

Tâm tình Tần Mộc Ngừ giảm bớt, đôi mắt nhìn hắn chăm chú, giọng nói khàn khàn: “Tâm trạng tôi không tốt, tùy tiện đi bộ một chút không được sao?”

“Điện thoại di động ở đâu?”

“Tôi quên mang theo!” Mặt nàng méo mó hướng về phía khác.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hèn hạ mà không hèn hạ

“Sách cũng quên mang theo?” Thượng Quan Hạo chất vấn mang chút nguy hiểm.

Tần Mộc Ngừ nghẹn giọng.

Hai tay nàng trắng trợn, tóc có phần lộn xộn tung bay một cách xinh đẹp, y phục cũng có chút nhăn nhúm, rõ ràng như vậy làm sao lừa được ai.

“Cô học được cách nói dối từ lúc nào?” Giọng nói Thượng Quan Hạo trầm ngâm lộ ra vẻ oai phong, đôi lông mày nhíu lại lộ vẻ tức giận, một tay nâng cằm nàng “Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Nói.”

Tần Mộc Ngừ đưa mắt nhìn lên, vì sắc trời u ám mà khiến cho vẻ mặt của người đàn ông này tản ra tia lạnh lẽo, khoảng cách lại gần nàng như vậy.

Vừa mới bị Ngự Phong Trì ức hiếp, thoáng cái sự ủy khuất trong lòng nàng đã bắt đầu dâng lên.

Nàng nén lệ, hai tay mảnh khảnh nâng khuôn mặt hắn, đem cánh môi mình hướng tới.

Đôi môi đỏ mọng mềm mại chạm vào đôi môi lạnh lẽo sắc sảo của hắn, trong mắt Tần Mộc Ngừ một mảng ảm áp ảm ướt, nàng biết rất rõ ràng, cực kỳ rõ ràng! Nàng không muốn thứ quý giá của mình bị kẻ khác cưỡng thế cướp đoạt, nàng chỉ muốn cho hắn trước tiên, tất cả đều cho hắn! Chỉ ít như vậy trước mặt hắn nàng vẫn còn thuần khiết!

Thượng Quan Hạo kinh ngạc, ngay tại chỗ cứng ngắc cả người.

Cánh môi mềm mại của nàng trần trọc trên môi hắn, tham lam không dứt, dường như đang khao khát cảm giác an toàn.

Hắn nhíu mày, đột ngột kéo thất lưng nàng: “Tần Mộc Ngừ, cô buông ra.”

Cánh môi hắn khẽ nhếch, nàng nuốt nước mắt vẫn cố tiếp tục, như trẻ con tham luyến sự ảm áp, ngực hắn thắt chặt.

“Cô buông ra cho tôi...” tiếng của Thượng Quan Hạo trầm thấp khàn khàn, đột ngột tàn nhẫn kéo tay nàng xuống, cầm lấy cổ tay nàng ghì chặt trên xe, phía sau lưng nàng phát ra tiếng nói buồn bực rất nhỏ “Tần Mộc Ngừ, cô tỉnh táo chút đi!”

Ngực hắn hơi phập phồng, mang theo lửa giận cùng kinh ngạc, đem nàng xoay người lại ở trên xe.

Tần Mộc Ngừ cũng đã tỉnh táo lại, hai mắt nàng đăm đăm, cũng biết vừa rồi bản thân mình làm cái gì.

Thượng Quan Hạo nhìn chăm chăm vào biểu cảm trên mặt nàng, giọng nói có chút hứng thú: “Nghe đây, tôi sẽ xem chuyện lúc này như chưa từng xảy ra, còn không mau tỉnh táo nếu cứ ở chỗ này mãi gió lạnh sẽ lại thổi đến!... Tôi ở trong xe chờ cô.”

Hắn buông nàng ra, mở cửa xe.

Tần Mộc Ngừ lại nuốt nước mắt ôm chặt thất lưng hắn!

Một lần nữa động tác của Thượng Quan Hạo trở nên cứng ngắc, nhíu mày, tay chậm rãi đặt trên vai nàng “Tôi không muốn động thủ với cô, buông tay.”

“Chỉ cần vài giây thôi...” Nàng nghẹn ngào, khuôn mặt vùi vào lồng ngực hắn.

Nàng chẳng qua chỉ là muốn một chút cảm giác được bảo vệ.

Trong ngực Thượng Quan Hạo một mảnh lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương, hẳn không có đủ cứng rắn để suy nghĩ làm sao đẩy nàng ra, chỉ cười lạnh mà phịch từng, mở miệng nói: “Vài giây? Vài giây đủ chưa?”

Tần Mộc Ngữ run lên, thanh âm tà mị của hắn khiến nàng luống cuống.

“Cô đã thấy tôi cùng Cần Lan rồi, hẳn là hiểu rõ chúng tôi có quan hệ như thế nào... Vậy cô có biết hay không vốn dĩ cô ấy luôn được hạnh phúc? Là do sự xuất hiện của cô, cô cướp đi căn phòng của cô ấy, cướp cha của cô ấy, cũng cướp cả sự quan tâm... Hiện tại ngay cả người đàn ông của cô ấy cô cũng nhất định phải đoạt được có đúng không?”

Tần Mộc Ngữ giống như bị bọ cạp đốt, tay như bị điện giật buông hắn ra.

Đúng.

Đó là người đàn ông của chị nàng.

Nàng cùng một lúc lấy đi mọi thứ của chị ấy, hiện tại lại làm ra loại chuyện như thế này thật đúng là không biết xấu hổ.

“Thích tôi phải không?” Bàn tay Thượng Quan Hạo chạm vào khuôn mặt nàng, giọng nói sâu kín “Tần Mộc Ngữ, cô thật cho rằng bản thân mình là thiên kim đạo tiêu thư, muốn có cái gì là có cái đó sao? Thực ra Cần Lan so với cô tốt hơn vạn lần, trên thế giới này chỉ có cô ấy mới xứng đáng để tôi yêu... Về phần cô, cô xứng sao?”

Cánh môi hắn phủ vào tai nàng: “Muốn một người chán ghét cô yêu cô, làm như vậy, hèn hạ mà không hèn hạ?”

Tần Mộc Ngữ đột ngột che hai bên tai, trái tim mỏng manh như bị xé rách từng mảnh, cảm giác sợ hãi cùng nhục nhã cuộn trào mãnh liệt quét qua ngực nàng! Nàng xoay người, ngồi xổm xuống, run giọng nói: “Đừng nói nữa... Cầu xin anh đừng nói nữa...”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo dừng ở cô gái đang ngồi co ro trước mặt hắn, nhìn nước mắt nàng rơi trên mặt đất, ngực hắn đau nhức.

Xem ra chỉ có cách nói ra những lời tàn nhẫn, mới có thể khiến nàng cách xa hắn một chút.

“Lên xe.” Hắn cuối cùng cũng lạnh lùng ra lệnh một tiếng rồi bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nếu đột ngột xảy ra chuyện

Tần Mộc Ngữ thần thờ không biết chính mình ngồi vào trong xe như thế nào.

Người đàn ông bên cạnh toàn thân tản ra hơi thở lạnh giá, khởi động xe, ngón tay thon dài ưu nhã khẽ chạm vào môi... đó là nơi mà nàng vừa mới không khống chế được hôn lên, mùi thơm dịu cùng cảm giác mềm mại của thiếu nữ vẫn còn vương, trong ngực hắn một trận phiền toái cùng tức giận khó nén không biết trút vào đâu.

Tần Mộc Ngữ nóng lòng tìm đồ đặc lại tự trách mình, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đỏ hồng lúc trắng bệch, đầu óc chứa đầy những lời lẽ châm biếm cùng nhục nhã của hắn, trong lòng đan xen uất ức cùng đau đớn, khó chịu đến cực điểm.

Chiếc xe phóng đi với tốc độ chóng mặt trên đường, chiếc điện thoại di động trong túi áo hắn rung lên.

“Có chuyện gì?” Thượng Quan Hạo bắt máy.

Tần Mộc Ngữ dựa vào ghế ngồi, đôi mắt một trận mê man hòa cùng bi thương, ngạc nhiên khi thấy tay hắn duỗi ra trước mặt mình, giọng nói trầm thấp bên tai: “Điện thoại của chị cô.”

Nàng có chút kinh ngạc, dè dặt tiếp nhận.

“Alo? Chị.”

“Tiểu Ngữ, em tan học chưa? Tan học rồi khẩn trương kêu Hạo dẫn em đến bệnh viện trung tâm! Ba ông ấy...” Thanh âm Tần Cần Lan có chút nghẹn ngào “Ông vừa mới té xỉu tại hội đồng quản trị! Em nhanh qua đây!”

“Cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ một trận tái nhợt.

Ở bệnh viện thành phố.

Tiếng bước chân lao đảo, hỗn loạn huyền ảo, Tần Mộc Ngữ nhanh chóng chạy vào bên trong hành lang, tiếng gió vù vù bên tai nàng cũng không cảm nhận được. Mãi chạy vội đến cửa phòng giải phẫu, từ xa trông thấy một đoàn y tá đẩy cáng cứu thương có người đi vào, đèn đỏ phòng giải phẫu sáng lên.

“Ba... ba!” Tần Mộc Ngữ kêu lên một tiếng, nhào đầu về phía trước chạy tới, nhưng tay chỉ có thể chạm được cánh cửa đã đóng lại.

“Tiểu Ngữ!” Tần Cẩm Lan đi tới nắm hai tay nàng.

“Tiểu Ngữ, đừng kích động, ba chỉ vừa mới được đưa vào đây nên không được tri hoãn!” Tay cô nắm lấy bả vai Mộc Ngữ “Người đã đưa vào rồi, chúng ta ở đây đợi một chút, chờ phẫu thuật xong!”

Tần Mộc Ngữ trong ngực phập phồng, sắc mặt đỏ lên, giọng khàn nói: “Không phải cơ thể ba luôn rất tốt sao? Làm sao lại đột nhiên té xỉu?”

“Ông trước đây từng có tiền sử bệnh, chẳng qua lần này quá đột ngột...” Tần Cẩm Lan giải thích.

“... Là như thế nào...” đợi Tần Mộc Ngữ bình tĩnh một chút.

Tất cả đến quá đột ngột, nàng chưa từng gặp phải chuyện như thế này nên rất hoảng sợ.

“Đến bên này ngồi một chút.” Tần Cẩm Lan kéo tay nàng đến bên ghế dài ngồi bên cạnh.

Con hoang loạn cuối cùng cũng đã dịu xuống, Tần Mộc Ngữ như cánh hoa dịu dàng ngồi trên ghế, trong mắt nhàn nhạt một tầng hơi nước. Nàng không có người thân, nếu nói có, người thân duy nhất của nàng không ai khác ngoài ba và chị, nàng luôn cho rằng trên đời này mất đi một người cũng là quá đủ, nhưng cuộc sống tàn nhẫn không bao giờ ngừng lại.

Thượng Quan Hạo cũng đi tới, Tần Cẩm Lan đứng dậy nói chuyện với hắn, Tần Mộc Ngữ vẫn cúi đầu không ngẩng lên.

Ngực nàng rối bời, nhớ tới chuyện mình vừa làm, một trận xấu hổ.

Nhẹ nhàng hít một hơi, nàng đứng dậy nhẹ giọng mở miệng nói: “Chị chờ ở đây nhé, em đi tìm bác sỹ hỏi thăm tình hình một chút, em muốn tìm hiểu bệnh tình của ba trước kia.”

Tần Cẩm Lan ngoảnh đầu lại: “Ừ, em nhớ chú ý, đi đi.”

Tần Mộc Ngữ gật đầu: “Dạ.”

Nói xong nàng vội vã bỏ đi, từ đầu đến cuối không dám nhìn vào vẻ mặt Thượng Quan Hạo.

Trong phòng làm việc của bác sỹ phụ trách, ông rút ra một tập văn kiện đưa cho nàng: “Đây là bệnh án hai năm trước của Tần chủ tịch, cô thử xem qua. Lần trước là vì bản thân bệnh nhân huyết áp cao lại bị kích động hoảng hồ giận dữ cũng rất dễ bộc phát, lúc này đây lại không chuẩn đoán bệnh, chúng tôi sẽ phải tiến hành kiểm tra thêm mới được.”

Ngón tay xanh nhạt của Tần Mộc Ngữ lật những trang giấy, nghĩ đến chuyện hai năm trước, đó không phải là...

Con người trong trời hiện ra chút ánh sáng.

Cuộc chiến nội bộ của Tần thị, Thượng Quan Hạo một mình nắm quyền, Tần Chiêu Vân không từ mọi thủ đoạn tiêu diệt hắn trong một năm.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bí mật của hắn

“Tần tiểu thư, có vấn đề gì muốn nói không?” Vị bác sỹ thấy nàng ngây ngơ, mở miệng hỏi.

“À, không có.” Tần Mộc ngữ cầm bản bệnh án trả lại “Khi nào có kết quả chuẩn bệnh thì nói cho tôi, tôi muốn biết rõ ràng bệnh tình của ba tôi, có thể chứ?”

Bác sỹ gật đầu: “Được, không có vấn đề gì.”

Tần Mộc Ngữ từ trong phòng làm bác sỹ đi ra, một mạch các suy nghĩ liên tiếp nhau, hai năm trước Thượng Quan Hạo rõ ràng đã khiến ba phát bệnh, vì sao chị vẫn còn bình vực hần như thế? Chị đã thương hần đến nỗi không còn quan tâm đến chuyện gì khác nữa sao?

Đi đến chỗ quẹo nàng bước từng bước, ánh mắt nhìn về phía hai người đang đứng trước cửa sổ.

Tần Cẩm Lan có chút yếu ớt tựa vào ngực Thượng Quan Hạo, trong mắt ẩm ướt, tay vòng qua thắt lưng cường tráng của hần. Bước chân nàng ngay tức khắc dừng lại, cổ họng như bị chặn lại, không dám đi qua, mắt Thượng Quan Hạo lơ đãng đưa lên, cùng ánh mắt nàng giao nhau.

“Đừng khóc... ông ấy sẽ không có việc gì đâu...” Thượng Quan Hạo cúi đầu nhẹ giọng dỗ dành Tần Cẩm Lan, ngón tay ôn nhu mân mê sợi tóc mềm mại của cô, thấy cô vẫn còn thương tâm, đơn giản hôn khoá trụ cánh môi cô, đem nghẹn ngào cùng chua xót của cô mà nuốt vào trong.

Hôn kịch liệt triển miên, đổi lại tiếng than nhẹ của Tần Cẩm Lan, vẻ mềm yếu của cô càng khiến hần tăng thêm cường thế, kích thích thần kinh hần.

Tần Mộc Ngữ cứng lại, xoay người tựa vào tường, không nhìn tới bọn họ!

Nàng cúi đầu thờ hồn hẩn, vừa vặn bị một màn kia kích động không nhỏ, hơn nữa nàng cũng hiểu được chung quy Thượng Quan Hạo làm thế là để cho nàng nhìn thấy, chính là muốn nàng hiểu rõ, người hần yêu chính là chị nàng Tần Cẩm Lan, khiến nàng biết đường mà lui!

Bầu không khí đột nhiên trở nên đè nén, khuôn mặt nàng méo mó, chợt cảm thấy những ngày sau này một thật mù mịt.

Thật không ai ngờ rằng, Tần Chiêu Vân như vậy mà hôn mê hết nửa tháng.

Tần Mộc Ngữ mỗi ngày đều chạy đến bệnh viện, mỗi ngày đều ở bên cạnh ông trông nom, máy trợ hô hấp ngày đêm không ngừng hoạt động, duy trì mạng sống cho ông.

“Tiểu Ngữ, em cầm lấy hộp giữ nhiệt!” Tần Cẩm Lan chạy đến, cầm một cái hộp đưa cho nàng “Buổi trưa kiểm cái gì mà ăn, nếu em trưa về nhà mà từ bệnh viện chạy tới trường, Hạo sẽ đưa em đi.” Cô nói trong ánh mắt lóe lên một tia áy náy “Vì chuyện công ty nên chị quá bận, không cách nào chăm sóc cho ba, vất vả cho em rồi...”

Tần Mộc Ngữ vội vàng lắc đầu: “Không có gì đâu chị, em cũng hiểu rõ chị bận nhiều việc rất mệt, ba ở đây chị cứ giao cho em!”

Tần Cẩm Lan có chút cảm động, nhoen miệng cười: “Được.”

Nàng mang theo hộp giữ nhiệt đi tới chiếc xe đỗ trước biệt thự, chị vẫy tay chào, nàng mở cửa xe bước vào.

Lúc nàng vào xe, Thượng Quan Hạo đang gọi điện thoại, nàng mơ hồ nghe được một chút.

“... Công ty cổ phần đó tạm thời không nên động thủ, cũng không nên bắt chước những người đó mà rút cổ phần trong công ty, anh chắc chắn ông ấy sẽ không tỉnh lại nữa sao...” Giọng nói hần trầm thấp lộ ra vẻ uy nghiêm, trong con mắt tản ra sự thâm thúy chưa từng có, nắm trong tay tất cả ánh hào quang.

Thấy Tần Mộc Ngữ đã ngồi vào, hần mới dừng cuộc nói chuyện, tắt máy.

Nhưng chỉ có nói mấy câu như vậy, khiến Tần Mộc Ngữ nghe được vô cùng lo sợ.

Thượng Quan Hạo không nói thêm gì nữa, chỉ là nhìn Tần Cẩm Lan ở trên bậc thềm một chút, trao cho cô một cái nhìn đầy vẻ ôn nhu, khởi động xe chậm rãi đi ra. Tần Mộc Ngữ ngồi bên cạnh hần im lặng, suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói: “Thượng Quan Hạo, tôi nghĩ, kỳ thực với thực lực của anh, anh có thể đi tới bất cứ đâu cũng tốt hơn so với việc làm vệ sỹ, ba không dùng anh là vì ông ấy cảnh giác đề phòng, anh vì sao không thay đổi công việc, đi đến chỗ nào tốt ấy?”

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động hỏi thăm hần chuyện này.

Mắt Thượng Quan Hạo đưa lên, sau khi lướt nhìn sắc mặt cô gái qua kính chiếu hậu, nàng không còn là cô gái 19 tuổi thanh thuần non nớt có thể khiến tim người khác đập lạc nhịp.

“Cô có vẻ rất thích quản chuyện của tôi?” Giọng điệu hần nhàn nhạt, không nghe ra chút tâm tư gì.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bão táp

Tần Mộc Ngữ lắc đầu: “Tôi cũng chỉ nghĩ là anh có khả năng phát triển hơn nữa, không nhất định phải tự mình chịu ủy khuất như thế.”

Thượng Quan Hạo không nói gì.

Khi đến bệnh viện, Tần Mộc Ngữ không chịu nổi không khí trầm mặc này, nhanh chóng xuống xe.

“Đừng tốt với tôi...” Thượng Quan Hạo nhẹ giọng nói: “Tôi chưa từng nghĩ cô là loại người đơn giản và tốt bụng như vậy. Nếu có thể cách xa tôi một chút, càng xa càng tốt.”

Tần Mộc Ngữ dừng bước.

Nàng lại gần xe, tại cửa sổ xe khom lưng xuống, con mắt trong veo nhìn hắn, mở miệng nói: “Có đúng không? Anh nói như vậy nghe như là rất suy nghĩ cho tôi. Thế nhưng không phải chị tôi coi anh là người thân nhất sao? Nếu anh là một kẻ nguy hiểm, vì sao không từ chối chị tôi cách xa anh một chút?”

Thượng Quan Hạo khựng lại, mắt đưa lên nhìn lại ở nàng.

Tần Mộc Ngữ không cách nào chống lại đôi mắt sâu và lạnh lẽo của hắn, chỉ nhìn vài giây mà không thoát ra được, nàng vội vàng thu lại tầm mắt, không chế trống ngực dồn dập hỗn loạn của chính mình: “Tôi đi xem ba tôi, bác sỹ nói ông ấy bắt đầu chuyển biến theo chiều hướng tốt hơn, ông ấy sẽ không có việc gì!”

Nói xong nàng mang theo hộp giữ nhiệt, mặc một bộ y phục trắng tinh đi vào trong.

Thượng Quan Hạo nhìn bóng dáng nàng thật lâu, không biết chính mình đã nhìn bao lâu.

Tình cảm luôn khiến cho người ta ngu ngốc, trước đây lúc gặp nàng cho rằng nàng chỉ là một đứa nhóc đơn giản non nớt, hiện tại quan hệ hai người gần lại một chút, trái lại lại càng cảm thấy sự thông minh ẩn giấu đằng sau vẻ đơn thuần của nàng, nàng cái gì cũng không nói, nhưng thực tế, cái gì nàng cũng biết. Đôi môi kia, mềm mại mà ngây ngô, hôn lên cảm giác thực thích.

Thượng Quan Hạo bất thành linh nhú mày.

Chết tiệt... Hắn làm sao lại nghĩ như vậy.

Ba ngày sau, Tần Chiêu Vân cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại.

Khoảnh khắc đó, Tần Mộc Ngữ ghé vào bên người ông vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Tay ông khoát lên trên tóc đứa con gái nhỏ, Tần Mộc Ngữ đang ngủ cảm giác được vuốt ve, lúc tỉnh lại thì thấy khuôn mặt ông. Nàng ngạc nhiên mừng rỡ mà kêu lên, chạy ra gọi bác sỹ, y tá, hơn nửa đêm tiếng gọi âm ỉ vang khắp một tầng của phòng bệnh.

Nàng cũng không biết, Tần Chiêu Vân lúc này đây đã minh mẫn, và một trận bão táp sắp bắt đầu.

“Ba!” Tần Cẩm Lan đẩy cửa đi vào, nhận thấy người đàn ông trên giường bệnh có chút yếu ớt nhưng vẫn tinh anh đầy sinh lực như trước, nước mắt mừng rỡ cũng chảy ra “Ba, ba tỉnh lại thật tốt quá... thật sự tốt quá!”

Liên tục mấy ngày làm việc suốt cả đêm, đi công tác, ký phê chuẩn, đàm phán, quản lý công ty đưa vào hoạt động... Tần Cẩm Lan cả người gầy hơn nhiều, lúc này thấy ba tỉnh lại, nước mắt vui mừng bắt đầu chảy không ngừng.

“Haiz...” Tần Chiêu Vân rầu rĩ lên tiếng, nắm chặt bàn tay con gái vào trong lòng bàn tay mình “Tiểu Ngữ con ngày hôm nay không cần phải đến trường sao?”

“Ngày hôm nay là ngày nghỉ, thưa ba!” Tần Mộc Ngữ cười ngọt.

“Ồ... “đổi lại Tần Chiêu Vân nắm chặt tay nàng hơn một chút, mắt dừng nhìn Tần Cẩm Lan phía sau còn có Thượng Quan Hạo, trầm giọng mở miệng: “Ta ngủ mê mệt mấy ngày nay, có đúng là Cẩm Lan con giúp ta sắp xếp chuyện công ty?”

Tần Cẩm Lan gật đầu, có chút áy náy: “Đúng ạ, có điều là... ba, năng lực làm việc của con không tốt, có rất nhiều đại cổ đông cũng bắt đầu dao động, trong đó có một ít cổ đông nhỏ cũng bắt đầu rút lui, con...”

Nàng cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, việc này vốn định chờ cơ thể ba tốt một chút rồi hẵng nói, thế nhưng không nghĩ tới ba vừa mới tỉnh lại đã chất vấn.

Mắt Tần Chiêu Vân tối sầm lại, vẫy vẫy tay: “Không sao, việc này ta đã liệu đến, con không cần phải nói... Thượng Quan Hạo, người tìm luật sư Lục Sâm đến cho ta, ta có việc muốn tuyên bố!”

Trong con mắt Thượng Quan Hạo hiện lên một tia sáng, nhàn nhạt mở miệng: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Di chúc của tần chiêu vân

Lục Sâm- luật sư riêng của Tần Chiêu Vân, người được bàn giao sắp xếp rất nhiều vụ việc liên quan đến công ty và chuyện cá nhân của ông.

Gọng kính bằng bạc trên sống mũi, Lục Sâm đi tới phía trước giường bệnh của ông mở miệng hỏi: “Tần tiên sinh, ngài có gì muốn dặn dò?”

“Anh lại đây.” Tần Chiêu Vân thở hỗn hển, cố giữ vững tinh thần, giọng nói trầm thấp lấp đầy toàn bộ căn phòng “Cơ thể ta mấy ngày này đều gặp chuyện không tốt, bản thân ta cũng không biết có thể duy trì được bao lâu, ta trước tiên muốn lập di chúc, để tránh ngày nào đó ta rời bỏ thế gian này, chết cũng không biết chết như thế nào.”

Lông mày Thượng Quan Hạo đột ngột nhíu lên.

“Ba, ba đừng nói vậy.” Tần Cẩm Lan lúng túng nói “Bác sỹ nói bệnh tình của ba đã ổn hơn, sau này chỉ cần không bị kích động như vừa rồi thì sẽ không phát sinh chuyện gì cả...”

Tần Chiêu Vân vẫy vẫy tay, sắc mặt ủ dột, lạnh giọng nói: “Ta không phải là không còn nuối tiếc cuộc sống, nếu có người muốn ta chết, còn phải tốn công sức để khiến ta chịu kích động sao? Lục Sâm, anh nhớ kỹ, công khai một phần di chúc này, mọi người ở đây đều làm chứng cho ta được rồi...”

Lục Sâm cảm quyền sở ghi chép mang theo người mở ra, mắt kính lóe ra ánh sáng: “Vâng, Tần tiên sinh ngài có thể nói.”

Toàn bộ mọi người trong phòng bệnh hô hấp cũng ngừng lại, tập trung nghe Tần Chiêu Vân nói.

“Trong tay ta hiện tại có 35% cổ phần của Tần Thị, thêm vào đó là toàn bộ nguyên vật liệu cơ sở thiết bị cùng tiền vốn hoạt động kinh doanh của công ty, tổng số là bao nhiêu các người trong lòng chắc cũng đều nắm rõ, khi ta chết đi, hai người con gái đều có quyền thừa kế...”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ có chút ngỡ ngàng, nàng nghe không hiểu những số liệu này.

“Toàn bộ sở hữu bất động sản cùng vốn cố định mang tên ta, cho Cẩm Lan.” Tần Chiêu Vân chậm rãi nói, ngón tay thon dài của Lục Sâm bay lượn trên quyền sở ghi chép, về mặt không chút thay đổi “Tiếp theo là toàn bộ tập đoàn Tần thị, thì giao cho Tiểu Ngữ...”

Một câu nói ra, giống như sét đánh, làm cho cả phòng bệnh đều chấn kinh!

Tất cả mọi người cứng ngắc tại chỗ, gồm cả ngón tay Lục Sâm cũng dừng lại, có chút hít thở không thông, con người mắt trầm ngâm nhìn Tần Chiêu Vân.

“Ý ngài nói là con gái út của ngài, tiểu thư Tần Mộc Ngữ đúng không?” Lục Sâm hỏi lại một lần nữa.

Tần Cẩm Lan ở bên cạnh sắc mặt đã hoàn toàn trắng bệch.

Cô hiểu rõ. Cô cho tới bây giờ đều biết ba không vừa ý năng lực làm việc của cô, cô vẫn hiểu được là mình không giỏi, thế nhưng thật không ngờ sự việc lại chuyển biến mĩa mai như vậy, ba ngay cả do dự cũng không có, tự nguyện đem toàn bộ Tần thị giao cho em gái vừa mới thành niên cái gì cũng không biết, cũng không nguyện giao cho nàng!!!

“Ừ, anh tiếp tục viết đi...” Giọng nói Tần Chiêu Vân trầm thấp như không thấy được vẻ kinh ngạc của mọi người, tiếp tục nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ cũng một mảnh trắng bệch, mở miệng một cách khó khăn: “Nhưng... Ba, chị một lòng quản lý công ty, con... con cái gì cũng không biết, con thậm chí cũng chưa tốt nghiệp, con sẽ không thể...!”

Tần Chiêu Vân đưa tay ngăn câu nói của nàng, tiếp tục nói cho xong bản di chúc.

Đợi cho đến khi ông nói đến câu cuối cùng trong bản di chúc, toàn bộ phòng bệnh như đông cứng, mọi người thật lâu sau mới có thể lấy lại được tinh thần.

“Con là con gái Tần Chiêu Vân ta, ta muốn cho con cái gì là cho con cái đó.” giọng nói của ông hùng hổ khí phách “Ngoan ngoãn đến trường học, đợi đến khi ta chết thì kế tục sự nghiệp của ta, tương lai đem Tần thị chúng ta phát triển rộng rãi!”

Tần Mộc Ngữ một hồi nghẹn giọng: “Nhưng ba...”

“Quyết định như thế đi, Lục Sâm ở lại, mọi người về đi.” Tần Chiêu Vân phát tay đuổi mọi người ra ngoài.

Thượng Quan Hạo tại cửa đứng lặng im hồi lâu, ánh mắt bình tĩnh sâu xa, giống như tất cả mọi chuyện đều trong dự liệu của hắn. Mà Tần Cẩm Lan sau khi nghe xong những lời này chống đỡ thân thể gắng sức đứng dậy, sắc mặt tái nhợt, không chú ý đến bất kỳ ai, xoay người đi ra ngoài.

“Chị!” Tần Mộc Ngữ không biết nên làm thế nào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn sáng trong lộ ra vẻ bất lực, đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chị đã thất bại

Trước cửa sổ hành lang bệnh viện, Tần Cẩm Lan che miệng đứng thẳng người, tâm tư như bị đè nặng, cả người không nhận được mà run rẩy.

“Chị...” Nàng chạy tới, hơi thở dốc, trong ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

“Chị em xin lỗi... em không biết vì sao ba lại quyết định như vậy.” Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng hít một hơi mở miệng nói “Em thật sự chưa bao giờ để ý đến công ty, dù chỉ một chút kiến thức về quản lý em cũng không biết, em...”

“Em đừng nói nữa.” Tần Cẩm Lan ngắt lời nàng.

Cô xoay người, trong mắt mang theo tầng nước mắt mỏng manh, im lặng một lúc, rồi lại cười, mang chút châm biếm: “Tiểu Ngữ, chị nghĩ em tới nhà này lâu như vậy chắc cũng đã nhìn ra, ba không thích chị, mãi mãi là không thích, cho dù chị có nỗ lực vất vả như thế nào, ông cũng đều không quan tâm, trước kia chị vẫn cảm thấy có thể cứu vãn được, thực sự... tình yêu của ba dành cho chị còn có thể cứu vãn được...”

Nói ra những lời này cô có chút khó thở, dừng lại, thở dốc một hồi rồi mới tiếp tục nói: “Mộc Ngữ, thế giới này quả thật không công bằng, em đã đến nhà này lâu như vậy, chị đối xử với em không bạc - nhưng em xem, sự thực lại như thế này.”

Đáy mắt Tần Cẩm Lan lộ ra tia băng lạnh: “Chị là một kẻ thất bại, thất bại thảm hại.”

Nói xong, cô cười lạnh xé tấm danh thiếp của mình, mặt trên có đề tước hiệu tổng giám đốc càng khiến cô cười mỉa mai, trực tiếp ném vào thùng rác, đi ra ngoài.

“...” Tần Mộc Ngữ nhìn bóng lưng chị xa dần, một câu cũng không nói nên lời.

Mà ở cuối hành lang, Thượng Quan Hạo cũng nhìn bóng dáng Tần Cẩm Lan đi khuất, lần đầu tiên hắn không hề đuổi theo.

Hoa anh đào nở dọc hai bên đường của khu phố, gió thổi cánh hoa trải đầy trên mặt đất.

Tần Mộc Ngữ chậm rãi tản bộ, lòng đầy phiền muộn, muốn nhón chân hái một cánh hoa, gió thổi qua đầu ngón tay nàng làm cánh hoa rơi mất.

Một chiếc xe chậm rãi đi theo nàng, một cách điềm tĩnh, nàng cũng đã để ý thấy.

Nhìn lướt qua, ở trong xe nở một nụ cười toe toét, khuôn mặt Ngự Phong Trì hướng về phía nàng cười, bộ vest đen cùng trang sức bạc khiến cả người hắn toả ra ánh hào quang rực rỡ.

Tần Mộc Ngữ lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn một cái, tiếp tục đi về phía trước.

“Tôi xin lỗi em, được không? Lần trước tôi hôn em mà không có sự cho phép, lần sau tôi nhất định sẽ cầu xin sự đồng ý của em, có được hay không?”

“Mộc Ngữ...”

“Mộc Tiểu Ngữ...”

Hắn có gọi như thế nào, nàng cũng không chịu dừng bước, thậm chí không thèm quay đầu nhìn hắn một cái.

Hắn dừng xe, bước xuống đi tới phía sau nàng, nhẹ nhàng thổi cánh hoa vương trên tóc nàng, ánh mắt mơ màng, thân thể gần sát nàng cũng không dám khinh suất, giọng nói khàn khàn: “Tôi xin lỗi... Theo tôi, vào trong xe ngồi một lúc chứ, tôi đưa em về nhà, nhé?”

“Tôi có chân, tự mình đi được.”

“Chân tôi dài hơn em nên đi nhanh hơn. Bánh xe đổi lại còn nhanh hơn nữa, không tin em lên thử xem?”

“Cách xa tôi một chút.”

“Xa không được!” Ngự Phong Trì một tay ôm nàng vào trong ngực, xấu xa đem cánh môi dán chặt vào tóc nàng “Tôi thấy em là đã muốn bắt nạt em, em càng cứng bỉnh như thế tôi lại càng thích em hơn!”

Tần Mộc Ngữ giãy dụa ở trong lòng hắn, con mắt trong trẻo cảnh cáo: “Ngự Phong Trì, lần này còn dám đụng đến tôi thì tôi sẽ liều mạng với anh!”

Ngự Phong Trì say mê nhìn khuôn mặt tức giận của nàng, chạm vào trán nàng cúi đầu nói: “Tôi nào chịu để cho em liều mạng? Theo tôi lên xe, em muốn trút giận như thế nào thì như thế ấy?”

Nàng lại giãy dụa, nhưng làm thế nào cũng không thoát được cái ôm của hắn.

Bị ép ngồi trên xe hắn, nhìn thấy hắn cười hài lòng, Tần Mộc Ngữ nhũn mảy mở miệng: “Đây là cách xin lỗi của anh sao? Đây đâu phải là xin lỗi, phải là & được voi đòi tiên& mỗi đúng.”

“Thì cứ cho là tôi & được voi đòi tiên& đi, em về nhà? Tôi sẽ đưa em về!” Ngự Phong Trì ôn nhu nhéo vào cằm của nàng.

“...” Tần Mộc Ngữ cả kinh, chờ hắn thu tay về, lúc này mới ra sức dùng tay chùi đi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thích bị người khác bắt nạt vậy sao

“Chuyện của em tôi đã nghe rồi.” Ngự Phong Trì đổi sang chuyện khác, tư thế lái xe rất kiêu ngạo “Lão gia nhà em còn chưa chết đã tuyên bố di chúc, còn muốn giao toàn bộ Tần thị cho em quản lý - chà chà, thật là dũng cảm.”

Tia sáng trong mắt Tần Mộc Ngữ thoáng vụt qua, cắn môi: “Anh đừng đề cập đến chuyện này.”

Từ đó tới nay chị đối với nàng không lạnh không nhạt, nàng ở nhà cũng như sắp phát điên lên rồi.

“Tôi không nói nữa.” Ngự Phong Trì cười khan, ngón tay tao nhã vuốt ve cánh môi “Tôi không nói tới nhưng chắc em cũng rõ, lão gia nhà em chẳng qua là đề phòng tên lòng lang dạ sói bên cạnh chị em thôi, em tưởng hắn coi trọng em? Thật vớ vẩn!”

Đến cả người ngoài cũng có thể nhìn ra sự việc, đương nhiên Tần Mộc Ngữ nàng cũng có thể hiểu rất rõ ràng.

Nàng nhẹ nhàng hít một hơi rồi lại thở ra, lông mi thật dài buông xuống: “Tùy anh.” Nàng tiếp tục lau cằm, gã đàn ông này, sao lại thích động tay động chân như thế!

Ngự Phong Trì có chút mất hứng, cười nhạt, mở miệng nói: “Tôi đã nói, không phải em nên ngồi trên xe tôi sao? Cảm giác thế nào? Có khác gì so với tên Quan Hạo kia?”

“Không giống.”

“Không giống như thế nào?” Ngự Phong Trì nhũn mảy.

Tần Mộc Ngữ cắn môi, suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Tôi ngồi xe anh ấy không ồn ào như thế này, anh ấy rất yên tĩnh, tôi luôn muốn biết anh ấy suy nghĩ gì, luôn muốn nhìn xem biểu cảm trên mặt anh ấy là gì, muốn được đến gần anh ấy.”

Ngự Phong Trì cười càng lạnh hơn: “Tôi là cái gì chứ?”

Tần Mộc Ngữ thành thật nói: “Tôi chỉ muốn về nhà nhanh một chút.”

“Chết tiệt...” Không nghĩ chênh lệch lại lớn như vậy, Ngự Phong Trì thốt ra lời thô tục, mặt hắn đỏ lên đột ngột dừng xe lại!

Tần Mộc Ngữ nắm chặt dây an toàn, nhũn mảy: “Anh định làm gì?”

“Tôi phải trừng phạt em!” Ngự Phong Trì dừng xe, tự tháo dây an toàn, nhào đầu về phía trước chụp lấy nàng ở chỗ ngồi. Tần Mộc Ngữ sợ đến mặt mũi trắng bệch, cái miệng nhỏ nhắn run rẩy, la lên thất thanh: “Ngự Phong Trì anh đừng có làm bậy, không được đụng vào tôi!”

Ngự Phong Trì gắt gao đè vai nàng, nghiêng rặng nghiêng lợi: “Tôi không chạm vào em... Tôi bóp chết em!”

Nói xong thì tay hắn bắt thành linh bóp cổ Tần Mộc Ngữ, nàng hét lên sợ hãi, tránh bàn tay hắn, nhưng vẫn bị hắn đặt ở phía trước chỗ ngồi không thể nhúc nhích, cảm giác khó thở kéo tới, hắn say sưa nhìn ở khuôn mặt nhỏ nhắn mê ly dần dần đỏ hồng của nàng.

Xa xa, Thượng Quan Hạo lái xe chậm rãi dừng ở phía trước bọn họ.

Chiếc xe ở phía trước kia, chậm rãi truyền ra tiếng thét chói tai cùng tiếng than nhẹ... Nhìn từ góc độ này của hắn, chỉ có thể nhìn thấy hơn phân nửa thân thể Ngự Phong Trì bào trùm toàn bộ trên chỗ ngồi, nắm chặt cổ tay nàng không cho nàng di chuyển, như là ép hôn.

Như sợi dây đàn, tim hắn đột nhiên như bị kéo căng đứt đoạn.

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo dần tái mét, xuống xe “Bang!” Một tiếng đóng cửa xe.

Hai người trong xe đối diện còn đang dây dưa, Ngự Phong Trì chỉ nghe tiếng mở cửa, hắn bị một lực mạnh túm lấy cổ áo, còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã bị đánh một cú đấm hung hăng ngửa ra sau! Đầu hắn bị đập vào kính xe, rồi bật lại chỗ ngồi.

Chộp lấy cổ áo hắn ra khỏi chỗ ngồi của Tần Mộc Ngữ, đang ho khan, thở dốc.

Nàng không phản ứng gì, cũng bị túm ra khỏi xe, bước chân nàng hỗn loạn, suýt té liệt mà ngã xuống, Thượng Quan Hạo nắm ngang thắt lưng nàng, con giận dữ rất rõ ràng, đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực.!

“Thượng Quan Hạo...” Đôi mắt trong veo của Tần Mộc Ngữ, khiếp sợ do dự mà kêu lên một tiếng.

“Chết tiệt...” Ngự Phong Trì từ trong xe lau vệt máu đứng dậy, hung hăng chửi rủa, “Lại là mày?!”

“Cô có phải thích bị người khác bắt nạt như vậy?” Thượng Quan Hạo băng lãnh buông ra từng chữ độc ác, gắt gao nhìn cô gái trong lòng hắn chậm rãi nói “Đã từng một lần bị những kẻ như thế bắt nạt thì nên cách xa một chút! Điều này cũng cần tôi phải cảnh báo cô sao!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tôi khiến cô thỏa mãn thì thế nào?

Trong khoảnh khắc, tiếng gào khiến Tần Mộc Ngữ dừng lại sững sốt, tìm không ra phương hướng.

“Chúng tôi không phải như thế, anh ta chỉ là...” Nàng tức giận đến đỏ mặt.

“Tôi không có hứng thú biết rõ các người làm trò gì?” Thượng Quan Hạo lạnh lùng nói: “Về nhà.”

Nói xong tay hắn túm lấy Tần Mộc Ngữ lôi lên xe, nàng bị đau nên than nhẹ một tiếng, hắn vẫn sải bước như trước. Trong khoảnh khắc sắp bị ném vào trong xe thì Tần Mộc Ngữ lại chống tay lên nóc xe, quay đầu nói: “Anh có thể nói cho rõ sự việc hay không nếu không lại sẽ nổi cáu? Anh ta chẳng qua là đưa tôi về nhà, chúng tôi chưa làm gì cả, anh tại sao lại muốn đánh người?”

Con mắt nàng trong vắt lóe ra ánh hào quang chói lọi, cánh môi mềm mại đỏ tươi.

Trong lòng Thượng Quan Hạo không rõ con tức giận từ đâu đến, nắm chặt tay nàng chống ở cửa xe, không nói hai lời đem toàn bộ người nàng nhét vào trong xe, Tần Mộc Ngữ cúi đầu kêu một tiếng, đã bị bỏ vào trong.

“Thượng Quan Hạo!” Nàng nhồm dậy vỗ lên cửa sổ xe.

Tất cả xảy ra quá nhanh chóng, chờ Ngự Phong Trì từ trong xe đi ra, chỉ nhìn thấy Thượng Quan Hạo lạnh lùng đóng cửa xe, nhanh chóng khởi động xe rẽ sang hướng khác, hướng về phía trước điên cuồng chạy.

“Anh...” Tần Mộc Ngữ chột tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên “Anh quả thật không chịu hiểu sao!”

“Tôi nên hiểu như thế nào?” Thượng Quan Hạo cười giận dữ, con mắt sâu xa lạnh lùng nhìn về phía nàng “Tần Mộc Ngữ, trước đó không lâu là ai còn không biết xấu hổ nói thích tôi, còn chủ động hiến dâng, bị tôi từ chối thì ngay tức khắc tìm một người đàn ông khác. Có phải tôi làm phiền các người làm chuyện tốt hay không? Các người còn muốn tiếp tục chơi trò trong xe sao?!”

Con mắt Tần Mộc Ngữ trừng lớn, nổi căm phẫn cùng nhục nhã trong nháy mắt vây quanh.

“Anh...” Hắn sao có thể nói lời cay độc như thế! Tần Mộc Ngữ không chịu nổi “Anh dừng xe, tôi không muốn ngồi xe của anh về nhà!”

Nàng chẳng qua là bị di chúc của ba làm cho phiền muộn, trong lúc đó chỉ muốn cùng bạn bè trò chuyện thế thôi, nàng đã đụng chạm đến ai?!

Sắc mặt Thượng Quan Hạo lạnh hơn, tốc độ xe chạy càng nhanh hơn.

“... Thượng Quan Hạo, tôi nói anh dừng xe!” Giọng nói của Tần Mộc Ngữ đầy tức giận cùng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hoàn toàn đỏ lên.

Hắn đột nhiên phanh lại, lần này Tần Mộc Ngữ không thất dây an toàn, cả người lao về phía trước, đầu hung hăng đập vào kính chắn gió!

“...” Tần Mộc Ngữ chống đỡ cơ thể, đau đến sắc mặt tái nhợt.

Xe đã dừng lại ổn định, Thượng Quan Hạo liếc mắt nhìn nàng chăm chú, có chút không nỡ, nhưng đôi mắt như trước vẫn lãnh liệt như băng.

Tần Mộc Ngữ lòng xót xa một hồi, ôm lấy cái trán, trong mắt đã lóng lánh hai hàng lệ.

Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn trong sạch nhìn về phía hắn, một mảnh bướng bỉnh: “Thượng Quan Hạo, tôi biết anh ghét tôi, ghét tôi đoạt lấy mọi thứ của chị, lại càng ghét tôi cùng chị ấy tranh giành đàn ông, tôi biết rõ anh yêu chị ấy vô cùng, cho nên tôi sẽ không tranh giành! Được chưa?! Tôi hiện tại phải đi tìm người đàn ông khác, tôi sẽ không quấy rầy anh nữa! Anh cũng không cần lo tôi đi tìm ai, cùng ai chơi đùa trong xe, việc đó không liên quan tới anh!!”

Nói xong nàng mở cửa xe.

Mắt Thượng Quan Hạo trở nên hung ác nguy hiểm, đã lên đến cực điểm.

Cánh tay hắn duỗi ra, trước khi nàng bước ra khỏi cửa xe đã bị hắn hung hăng tóm lấy! Tần Mộc Ngữ kêu lên một tiếng, còn chưa kịp phản ứng lại, cả người nàng đã bị hắn lôi vào trong lòng ngực! Thất lưng nàng hơi đau, mắt vừa đưa lên thì nhận thấy ánh mắt Thượng Quan Hạo đang nổi giận.

“Nếu muốn ra ngoài tìm đàn ông, tôi đây khiến cô thỏa mãn thì thế nào?” Hắn âm lãnh nói.

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ nhất thời trở nên trắng bệch.

Cánh môi nàng mở ra, câu phản kháng còn chưa kịp nói ra, hắn đã mãnh liệt hôn xuống phát không ra tiếng.

Dùng lực cực mạnh giữ cố định phía sau cái gáy của nàng, Thượng Quan Hạo mãnh liệt mà ngượng ngùng cạy mở kẽ răng nàng, chiếm đoạt toàn bộ vị ngọt bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Nụ hôn kích động của hai người

Trong tim một hồi chấn động.

Ngón tay mảnh khảnh của Tần Mộc Ngữ lần mò trong không trung, nhưng không nắm bắt được bất cứ thứ gì.

Thượng Quan Hạo có chút không khống chế, mãnh liệt hôn môi, dùng sức mà hút lấy vị ngọt ở đầu lưỡi. Mút, mùi vị khiến hắn mất hồn như thế mà không muốn buông tay, vừa nghĩ đến nàng chủ động muốn bỏ chạy quay về tìm tên đàn ông thích động tay động chân đó lần nữa, trong ngực như muốn nổ tung!

Hắn cảm một bên cổ tay nàng giữ chặt ở phía sau lưng, cúi đầu hôn nàng ác liệt hơn, mãi cho đến khi máu trong môi chảy ra.

Nàng run rẩy đau đớn, ngón tay đột ngột nhấn phải công tắc bật nhạc trong xe.

“Just one last dance...” (*) tiếng nhạc như dòng nước chảy ngân lên cao vút, lấp đầy không gian trong xe.

Sóng lưng Thượng Quan Hạo đột nhiên chấn động.

Hắn đã tỉnh táo lại.

Tần Mộc Ngữ thở hổn hển, cảm giác được hắn đang thả lỏng, bất thành linh đẩy hắn ra, đụng vào vô-lăng phía sau, phát ra tiếng “bíp..” đình tai. Nàng ôm lấy hai lỗ tai, bị dọa đến hai mắt nhắm lại.

Những thanh âm này, đủ khiến hai người đang vượt ngoài tầm kiểm soát trở nên cực kỳ tỉnh táo.

Thượng Quan Hạo cau mày, nắm thắt lưng nàng ôm lấy, tiếng nhạc lúc này cũng đã chấm dứt, nàng ở trong lòng ngực hắn, hoảng hồn còn chưa tỉnh.

Mà lúc này...

Một chiếc xe chậm rãi đi ngang qua bên cạnh bọn họ, bên trong, một bóng dáng mỹ lệ nhưng chất đầy âu sầu lặng im

“Tần tiểu thư, phần hợp đồng hợp tác làm ăn cô có muốn xem qua một chút? Chuyến bay của vị người Nhật đó đến Trung Quốc là vào buổi chiều, cô có muốn tự mình đến khách sạn đón?” Người tài xế kiêm trợ lý ngồi bên cạnh vừa lái xe vừa hỏi.

“Tôi không đi!” Tần Cẩm Lan quả quyết cự tuyệt, ánh mắt băng lãnh, cùng với ngữ khí khá yếu ớt “Ba tôi sớm muộn gì cũng không giao công ty cho tôi quản lý, tôi liều mạng như vậy để làm cái gì? Anh đưa cho Tiểu Ngừ xem đi.”

“Tần tiểu thư...” Trợ lý có chút lúng túng “Cô đừng như vậy, nhị tiểu thư xem ra cái gì cũng không hiểu, bây giờ để cô ấy tiếp nhận đồng nghĩa với việc khiến cho Tần thị tự hủy diệt trong tương lai sao...”

Tần Cẩm Lan cười nhạt: “Ba tôi tình nguyện phá hủy tương lai cũng không nguyện tin tưởng tôi, tôi vì sao lại phải thay ông bán mạng? Anh xem có phải hiện tại tôi đã già rồi không? Tôi mới 25 tuổi, thế nhưng vì bốn ba lo công việc cho công ty nhiều năm, mỗi ngày khi tỉnh giấc tôi đều cảm thấy chính mình đã 30 rồi, có đáng hay không?”

Trợ lý một hồi quần bách: “Tần tiểu thư, tôi không có ý đó...”

Tần Cẩm Lan không muốn nói nữa, ngón tay nhẹ nhàng khẽ xoa huyết thái dương, đôi mắt nhìn ra bên ngoài, vô tình chứng kiến hình ảnh bên trong cửa kính chiếc xe kia...họ mặc mọi thứ phía sau cùng chiếc xe đang đậu, hai người trong xe đang kịch liệt hôn nhau.

Cô vốn không tin, đợi khi nhìn thật kỹ bên trong mới thấy rõ người đó là ai, con mắt cô mới đột nhiên trừng lớn!

Tay bám chặt vào chỗ ngồi, Tần Cẩm Lan đột nhiên ngoảnh đầu lại một lần nữa, nhìn chiếc xe kia xa dần.

“Tần tiểu thư, cô làm sao vậy?” Người trợ lý lo lắng hỏi thăm.

“Anh có thấy không?” Tần Cẩm Lan quay đầu lại hỏi, sắc mặt tái nhợt “Chiếc xe vừa mới đi qua, đó là xe của Tần gia! Anh có thấy rõ người ngồi bên trong không? Tôi thấy...”

Rồi cô đột ngột nghẹn giọng, nghẹn ngào nói không nên lời!

“Cô nhìn thấy gì?” Người trợ lý càng thêm nghi hoặc, dè dặt hỏi thăm.

Tần Cẩm Lan bịt kín miệng mình, ngăn không cho bản thân mình lỡ miệng... Chúa ơi...

Cô vừa vận thấy được rõ ràng!! Bên trong chiếc xe, Thượng Quan Hạo gắt gao giam giữ người phụ nữ kia trong lòng, cúi đầu cướp đoạt hôn cô ta thô bạo, ép buộc cô ta... Màu sắc bộ tây trang hần mặc càng làm nổi bật bộ váy trắng thuần của cô ta, mà cái váy kia trông rất quen thuộc! Toàn bộ Tần gia, chỉ có mỗi em gái Tần Mộc Ngừ của cô mới có thể mặc váy thuần sắc như thế!!

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra...

Đầu óc Tần Cẩm Lan hoàn toàn hỗn loạn, mãi cho đến khi về đến Tần gia vẫn thần thờ.

(*) Just one last dance (Chỉ một điệu nhảy cuối cùng này thôi): bài hát do Sarah Connor và Marc Terenzi trình bày.

Trong bài hát có đoạn điệp khúc mình tạm dịch thế này:

“Just one last dance

Chỉ một điệu nhảy này thôi

Before we say goodbye

Trước khi đôi ta nói lời từ biệt

When we sway and turn round and round and round

Khi chúng ta lắc lư theo điệu nhạc và xoay tròn, xoay tròn và xoay tròn.

It's like the first time

Cũng giống như lần đầu tiên gặp nhau

Just one more chance

Chỉ một cơ hội này nữa thôi

Hold me tight and keep me warm

Hãy ôm chặt và sưởi ấm trái tim tôi

Cause the night is getting cold

Bởi màn đêm đang dần lạnh

And I don't know where I belong

Mà tôi lại không biết mình thuộc về nơi đâu

Just one last dance

Chỉ một điệu nhảy cuối cùng này thôi

...

I'll never forget how romantic they are

Tôi sẽ không bao giờ quên chúng đã lãng mạn như thế nào

But I know, tomorrow I lose the one I love

Nhưng tôi biết, chỉ ngày mai thôi tôi sẽ đánh mất người mà tôi yêu

There's no way to e with you

Không có cách nào đến được với em

It's only way to do...

Đây là điều duy nhất tôi có thể làm..."

Bài hát lâu rồi nhưng nghe lại vẫn thấy hay dễ nghe dễ hiểu, gần với cảm xúc của hai nhân vật chính lúc này, đặc biệt là Thượng Quan Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cảm giác bức bách cùng nguy hiểm

Màn đêm buông xuống, biệt thự Tần gia sáng bừng dưới ánh đèn..

Tần Cẩm Lan mặc chiếc váy sắc tím ngồi đợi trong phòng khách, mãi cho đến khi chiếc xe kia đi vào biệt thự.

Cô đứng dậy, chậm rãi đi tới cửa nhìn.

Ở đằng xa Thượng Quan Hạo bước xuống xe trước tiên, bên kia bước ra là Tần Mộc Ngữ, không có điều gì quá khác thường, chỉ khi hắn đưa túi sách của nàng cho nàng, nàng có chút sợ hãi rụt rè, Thượng Quan Hạo chỉ cầm túi sách vút thẳng vào nàng.

Khoảng không gian ngưng ngừng của họ đã bắt đầu tăng lên.

"... Hạo!" Tần Cẩm Lan hoảng hốt mà kêu lên một tiếng "Hôm nay sao về muộn như vậy?"

Đôi mắt thâm sâu của Thượng Quan Hạo không có nửa điểm tỳ vết, nhìn vào ánh mắt cô vẫn ôn nhu như trước: "Cô ấy tan học trễ, phải đợi một hồi lâu."

"... À, thật vậy sao?" Tần Cẩm Lan sững sờ một chút, lúng túng cười cười.

Tần Mộc Ngữ đi tới, mái tóc đen bóng rơi là tả trên vai, trên váy, hai tròng mắt rất sáng, chỉ là cánh môi có chút sưng đỏ rướm máu, hơi thở nàng mong manh nói: “Chị, em hơi mệt, đi nghỉ ngơi trước, lát nữa ăn cơm không cần phải gọi em.”

“Như vậy sao được, em không đói bụng sao?”

Tần Mộc Ngữ lắc đầu, lông mi chậm rãi buông xuống: “Em đi lên trước.”

Nàng nói xong, đi vòng qua họ bước lên cầu thang, lòng rối bời, tới phòng thì hoàn toàn trầm tĩnh lại, ném túi sách sang một bên, đi tới giường rồi ngã người xuống, dùng gối chôn vùi mặt mình vào trong.

“Hạo, ba còn chưa xuất viện, tối nay cũng chỉ có em một mình ăn cơm, anh cùng em có được không?” Tần Cẩm Lan đi tới ôm lấy hân, trong ngực hân ôn nhu nói.

Thượng Quan Hạo vô thức mà ôm lấy cô, trong đôi mắt hiện lên một cảm giác tội lỗi, nhưng đầu óc vẫn còn thanh tỉnh. Vỗ vỗ vào bờ vai cô: “Đừng ồn ào, buổi tối anh còn có việc, lần khác cùng em có được không?”

Tần Cẩm Lan lắc đầu: “Em gần đây rất nhàn, chuyện công ty không có ý định quản lý nữa, nếu ba đã thích Tiểu Ngữ, vậy đưa cho em ấy, nói không chừng em ấy còn làm tốt hơn em, anh nói xem có phải không?”

Thượng Quan Hạo cười lên, lạnh lùng lắc đầu: “Em là đang hại cô ấy, cô ấy cái gì cũng không biết.”

Tần Cẩm Lan nhớ tới cảnh tượng hôn nhau kịch động của bọn họ hôm nay, trong ngực một trận đau đớn.

“Ừ... cũng đúng.” Nàng buông hân ra, cười dịu dàng “Nếu anh đã khẳng khái bảo em làm, em sẽ kiên trì, em cái gì cũng nghe anh, trên thế giới này ngay cả ba cũng không thích em, chỉ có anh mới có thể làm em tổn thương.”

Thượng Quan Hạo nhìn vào mắt cô, chút cảm giác tội lỗi kia càng ngày càng nặng nề, như bị hóc tại cổ họng.

“Tốt...” Hân buông mắt, hôn lên trán cô thương yêu “Cẩm Lan, anh đi.”

Tần Cẩm Lan ôn nhu cùng hân nói lời từ biệt, nhìn bóng lưng hân khuất dần tại cổng Tần gia, một cảm giác bức bách đầy nguy hiểm kia càng ngày càng trào dâng, ánh mắt có chút sắc bén mà nhìn lên trên lầu.

Tiểu Ngữ, chị cái gì cũng sẽ cho em, thực sự chỉ có người này, dù có phải chết chị cũng không thể cho em.

Đêm khuya, Tần Mộc Ngữ đi đến phòng chị, nàng gọi người giúp việc bưng lên một phần thức ăn khuya.

Đẩy cửa ra, thì thấy Tần Cẩm Lan mặc một bộ nội y mỏng, màu hồng điểm chút đen, nói chung giống như vỏ củ hành tây, che phủ bộ ngực và phần hông của cô lúc ẩn lúc hiện, cô đứng trước gương cười có chút ngại ngùng.

“Khụ... Chị...” Tần Mộc Ngữ đỏ mặt tía tai, nhỏ giọng kêu lên.

“Há!” Tần Cẩm Lan lại càng hoảng sợ, vội vàng mang áo khoác mặc vào người, lúng túng nói: “Tiểu Ngữ, em vào đi!”

“Chị, đầu bếp có làm chè hạt sen ngân nhĩ, đã để lạnh, chị có muốn ăn không?”

Tần Cẩm Lan đi tới, bưng bát chè đến bên cạnh: “Việc này em để cho người giúp việc làm là được rồi, động tay vào làm gì?” Nói xong thì trên mặt có chút ngượng ngùng “Tiểu Ngữ, đây là đồ lót Hạo tặng chị, chị không có thời gian để thử, vừa tắm xong thì mặc thử một chút... Có chút thú vị, anh ấy thích như vậy... Em đừng chê cười chị.”

Tần Mộc Ngữ dờ dẩn một chút, sắc mặt đổi lại càng thêm hồng, lắc đầu: “Em...sẽ không...”

Nàng đương nhiên sẽ không chê cười chị, nàng chỉ biết tưởng tượng ra tình cảnh kia, chị mặc lộ nội y quá khích như thế, bất cứ đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ trở thành sói lang mất kiểm soát như nhau... Thượng Quan Hạo lại tặng chị món quà như vậy...

“Vậy là được rồi.” Tần Cẩm Lan vui vẻ “Được rồi Tiểu Ngữ, lúc em về nước thì sau đó chị lại liên tục bận bịu công việc, còn không dẫn em ra ngoài dạo chơi, ngày mai chị không có việc gì ở công ty, dẫn em đi dạo phố có được không?”

“... Dạ...” Tần Mộc Ngữ hoảng loạn gật đầu, không chú ý đến ánh mắt Tần Cẩm Lan tỏa ra một tia băng lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tôi chưa từng nói bất cứ thứ gì

Bên trong khu trung tâm mua sắm, Tần Mộc Ngữ có chút đề phòng mà đi dạo.

Vì chị trước đó không có nói qua hai người đi dạo phố, Thượng Quan Hạo cũng sẽ đi cùng!

Bên trong trung tâm thương mại rất rộn ràng và tấp nập, Tần Cẩm Lan liên tục lôi kéo, đặt đủ loại quần áo vào tay nàng và hỏi nàng có thích hay không, nàng miễn cưỡng nói thích, Tần Cẩm Lan bắt nàng đi vào trong thay đồ, đến lúc thay quần áo đi ra, trên cơ bản không loại trừ khả năng nàng có thể thấy tình cảnh thân mật giữa chị và Thượng Quan Hạo cùng một chỗ.

Thượng Quan Hạo cầm tay Tần Cẩm Lan kéo xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lướt xung quanh, cúi đầu nói: “Hôm nay làm sao vậy? Đây là bên trong cửa hàng, rất dễ gây sự chú ý.”

Cô ngày hôm nay nhiệt tình có chút quá mức.

“Em thật vất vả mới có thể nghỉ ngơi được một ngày, muốn đối tốt với anh mà, thế nhưng em lại sợ ba nói em lạnh nhạt với Tiểu Ngữ cho nên dắt em ấy theo, thế nào mà anh lại không vui?” Tần Cẩm Lan ôm trọn thắt lưng hắn, dịu dàng hỏi.

Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng hít một hơi, vuốt ve tóc cô, che dấu cảm giác khó chịu trong đáy mắt: “Không, anh rất vui.”

Hắn đã nhạy cảm nhận ra, cô gái này bình thường cũng không quá lên như thế.

“Chị, em đi toilet, có lẽ lâu một chút, anh chị đi trước đi, đợi em ra tìm hai người sau.” Tần Mộc Ngữ thật sự không thể chịu đựng được, mở miệng nói.

“Đừng bận tâm, em cứ vào đi, chị cùng Hạo ở chỗ này chờ em!” Tần Cẩm Lan cười ngọt ngào.

Vào toilet, Tần Mộc Ngữ mới thở dài một hơi.

Nàng dùng nước rửa mặt mình liên tục, nghĩ mãi cũng không rõ vì sao bọn họ lại thành ra như vậy. Ngày hôm qua, tên Thượng Quan Hạo kia thô bạo hung hãn hôn nàng khiến nàng giờ ngẫm lại vẫn còn run rẩy, nàng quả thật không hiểu, hắn vì sao lại hôn nàng!

Bản thân từ toilet đi ra, Tần Mộc Ngữ không thấy chị mình đâu, ngược lại thấy Thượng Quan Hạo dựa vào cửa hút thuốc, chờ nàng.

“Chị tôi đâu?” Tần Mộc Ngữ có chút căng thẳng, mở miệng hỏi.

Thượng Quan Hạo lấy điều thuốc đang cháy trên miệng và nhả khói, khuôn mặt góc cạnh sắc sảo rõ nét lộ vẻ âm lãnh anh tuấn, chậm rãi tới gần nàng. Tần Mộc Ngữ vô thức lùi về phía sau, vẫn bị hắn áp sát vào trong góc phòng, con mắt hắn sắc bén càng làm cho người ta run rẩy.

“Cô đã nói với cô ấy cái gì? Cô ấy hôm nay sao lại khác thường như thế.” Thượng Quan Hạo lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng hỏi.

Tần Mộc Ngữ sùng sốt.

“Tôi chưa... chưa từng nói điều gì!” Nàng có chút không rõ ý đồ của hắn.

Mây mù như lụt lờ bao quanh Thượng Quan Hạo, hắn cười nhếch mép, gần sát nàng hơn nữa, khiến nàng cảm giác được sự lạnh khốc bao trùm đến khó thở, chậm rãi mở miệng nói: “Tần Mộc Ngữ, đừng tưởng rằng hôm qua tôi hôn cô thì đại diện cho điều gì đó, cô không là cái quái gì, nếu như cô đem chuyện này nói lung tung trước mặt Cẩm Lan thì cô nhất định phải chết, tôi sẽ khiến cho cô biết mình đã làm sai chuyện gì!”

Mọi thứ đã rõ ràng rồi, Tần Mộc Ngữ cuối cùng cũng hiểu ý tứ của hắn.

Nàng cảm thấy thật nhục nhã và tàn nhẫn.

Nhẹ nhàng hít một hơi, con mắt trong veo đầy vẻ thần nhiên: “Tôi sẽ không nói gì cả, chuyện hôm qua xem như tôi bị chó cắn, ai mà biết được anh nổi điên vì cái gì!”

Con người lạnh băng của Thượng Quan Hạo khẽ rung, đột ngột nắm chặt nàng gấp bội hung hăng giam giữ tại vách tường, tiếng khàn khàn kéo đến: “Cô nói lại lần nữa!”

Tần Mộc Ngữ rất đau, nước mắt đau đớn sắp trào ra, vẫn quật cường nói: “Rõ ràng, hôm qua anh hôn tôi, là anh khiến tôi thấy nhục nhã, là anh bắt nạt tôi, dựa vào cái gì ở chỗ này cảnh cáo tôi không được nói lung tung! Anh bệnh à!”

Theo lời nàng nói, giống như một con chó cắn người sẽ không chấp!

Đôi mắt sâu đen của Thượng Quan Hạo cuộn cuộn bốc cháy, con giận dữ xâm chiếm, đến gần chớp mũi của nàng tàn nhẫn nói: “Tôi có bệnh thì thế nào? Cô bị bắt nạt thì thế nào? Đó là điều cô xứng đáng được nhận! Chị cô chưa bao giờ cam lòng mà trách cô, chỉ biết trách số mệnh cô ấy bạc bẽo, nhưng không có nghĩ là tôi sẽ bỏ qua cho cô! Đây mà gọi là nhục nhã sao? Cô chịu đựng kém cỏi quá đó!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Nàng không học được cách khôn khéo!

“Anh...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ đỏ lên, trong lòng mang theo vị chát cùng chua xót, con mắt buông xuống chỉ muốn thoát khỏi tay hắn cách xa nơi này.

Thượng Quan Hạo thấy bộ dạng chống cự của nàng như thế càng thêm tức giận, hấn nhớ rõ, không phải nàng luôn thích hắn sao? Trước đây hắn tùy tiện làm gì nàng vẫn ở bên, thế mà bây giờ lúc nào cũng muốn trốn tránh hắn?

“Đừng cử động...” Hắn lạnh lùng ra lệnh.

Tần Mộc Ngữ vẫn giãy dụa, nước mắt sắp tuôn ra, con ngươi trong veo tồn tại ý chí quật cường mà ảm đạm.

“Tôi nói cô không được cử động!” Thanh âm Thượng Quan Hạo phát ra trầm thấp mà hùng hồn, lãnh liệt như băng, nắm chặt bả vai nàng.

“A!” Tần Mộc Ngữ đột ngột bị đau hét lên, cổ gắng trốn ra phía sau, Thượng Quan Hạo ngẩn ra, không buông ra mà ngược lại còn nắm chặt cánh tay nàng, đột ngột ôm lấy nàng vào lồng ngực, thấy nàng ôm cánh tay bị đau khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mồ hôi chảy ròng ròng, nhú mày hỏi: “Làm sao vậy?”

“...” Tần Mộc Ngữ nghẹn ngào, dưới chân như nhũn ra, tê liệt ngã xuống trong vòng tay hắn.

Ánh mắt của Thượng Quan Hạo sắc lạnh, nhìn nàng ôm lấy chỗ đó, mới phát hiện là vừa rồi cầm đầu lọc thuốc không cẩn thận làm bỏng da nàng, mắt hắn hiện lên một chút mềm mại, lập tức ôm chặt nàng vào trong ngực, lật xem vết thương của nàng.

Chẳng qua là phỏng một tầng da mà thôi, tàn thuốc vẫn còn dính ở trên, bên trong lộ ra da thịt trắng nõn.

Nàng cắn môi chịu đau, trong lồng ngực hắn mà run nhẹ nhẹ.

Ánh mắt của Thượng Quan Hạo thâm thúy mà lãnh liệt mang theo một chút ảm đạm, bất thành linh hồn thâm thể xui xẻo mềm mại của nàng vào trong ngực, giọng nói có chút ngập ngừng, nói không nên lời.

“Xin lỗi...” Môi hắn chạm lên trán của nàng, vài từ trong lời nói nghẹn ngào trầm thấp tuôn ra “Tôi không thấy.”

“Hạo... Tiểu Ngữ...” Tần Cẩm Lan thay một bộ quần áo đi ra, tò mò nhìn xung quanh, nghi hoặc cùng lo sợ khi phát hiện không thấy bóng dáng hai người.

Cách một bờ tường, toàn thân Tần Mộc Ngữ run lên, trong con mắt trong veo bắt đầu hiện lên tia đau nhức cùng ủy khuất.

“Anh có thể buông ra không? Chị đang tìm chúng ta.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ngẩng lên, chịu đựng uất ức nói.

Trong ngực Thượng Quan Hạo như có ngọn lửa thiêu đốt, nóng lạnh đan xen, loại cảm giác lên lút này khiến hắn cảm thấy tội lỗi càng nặng hơn, nhưng chết tiệt...thế nhưng hắn lại bắt đầu thích loại cảm giác này.

Chậm rãi đặt tay ngay chớp mũi nàng, có thể cảm nhận được hô hấp mỏng manh của nàng, ánh mắt thâm thúy của hắn lóe lên tia lãnh liệt, thấp giọng uy hiếp “Học cách thông minh một chút, Tần Mộc Ngữ... Tôi thích đàn bà khôn khéo.”

Cơ thể Tần Mộc Ngữ một trận run rẩy, mí mắt buông xuống, né tránh hơi thở của hắn.

Kì quặc, nàng sẽ không làm đường lạc lối!

Thượng Quan Hạo lúc này mới lạnh lùng buông nàng ra, hai tay hắn lạnh lẽo mà kiêu ngạo cho vào trong túi quần, xoay người đi ra ngoài.

Mà ở bên ngoài, Tần Cẩm Lan lúc đầu còn rất phấn chấn, thế nhưng lúc sau thấy Tần Mộc Ngữ ôm cánh tay đi theo Thượng Quan Hạo từ phòng rửa mặt đi ra, trở nên hoảng sợ cùng lạnh lẽo.

Chết tiệt... Cùng lắm cũng chỉ có một lúc, một lúc thế thôi! Bọn họ đúng là ở cùng một chỗ!!

Trên đường về, Tần Cẩm Lan cố gắng kiềm chế mọi nghi hoặc trong lòng, cười đến chói lóa, đem quần áo tới chỗ Tần Mộc Ngữ khoa tay múa chân: “Tiểu Ngữ, em thích cái này không? Làm tôn lên khí chất của em, hôm nào mặc cho chị xem nhé!”

“Chị, chị đừng cho em nhiều như vậy, quần áo em đủ mặc rồi.” Con người trong veo mang theo một chút day dứt nói.

“Tiểu Ngữ em đừng nói vậy, từ khi về nước chị thực sự không chăm sóc em nhiều lắm, hiện tại ba sinh bệnh, chị nhất định phải chăm sóc em thật tốt, em không được từ chối, xem như là chị đền bù, được không?” Tần Cẩm Lan cười ngọt ngào thân mật, có cảm giác rất ấm áp.

Tần Mộc Ngữ gạt đầu, cảm giác hồ thẹn trong lòng càng ngày càng trầm trọng.

“...” Bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng than nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đã xảy ra chuyện

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ nghiêng qua nhìn, lập tức khản trương đứng dậy: “Chị... Chị làm sao vậy? Làm sao vậy...Chị!!” Nàng bất thành lĩnh chống giữ được thân ảnh đang co quắp sắp ngã xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét, không hiểu chị làm thế nào mà trở nên như vậy!

Thượng Quan Hạo cũng nhìn thấy cảnh đó.

“Đã xảy ra chuyện gì?!” Giọng hần trầm thấp chất vấn.

“Tôi không biết, chị...” Tần Mộc Ngữ khản trương ôm chặt chị, sốt ruột đến độ trán đã thấm đẫm mồ hôi “Chị làm sao vậy? Bụng có bị đau không?”

“Đau quá... cảm giác như muốn nôn...” Sắc mặt Tần Cẩm Lan vàng nhợt nhạt, môi không chút sắc máu “Thật khó chịu... đưa chị đến bệnh viện...”

Trong ngực Thượng Quan Hạo đột nhiên đau nhức đứng dậy, nhìn nàng, giọng nói khàn khàn: “Cẩm Lan, ráng chịu đựng một chút, chúng ta lập tức đến bệnh viện!”

Trên đường lớn, một chiếc xe màu bạc xa hoa đột nhiên phanh lại, lùi lại, hướng về phía ngược lại, điên cuồng chạy!

Lần thứ hai tới bệnh viện, Tần Mộc Ngữ lại càng lo lắng, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt lại, nhìn các bác sỹ vội vàng đến vội vàng đi, trong lòng vô cùng lo lắng và đau xót. Trên giường bệnh, Tần Cẩm Lan nôn kịch liệt, cả người xuất hiện triệu chứng mất nước.

Nàng che miệng lại, trong ngực như dao đâm đến đau nhức.

Một trận dày vò, tình trạng của Tần Cẩm Lan cuối cùng cũng ổn định, Thượng Quan Hạo vẫn luôn ôm lấy cô, cả người cũng toát đầy mồ hôi lạnh, đôi mắt sâu như biển, cuộn cuộn gợn sóng, mãi cho đến khi cô ngủ mới ra khỏi phòng bệnh.

“Hai người đều là người nhà bệnh nhân?” Bác sỹ ngừng đầu hỏi.

Tần Mộc Ngữ đi tới, yếu ớt tránh thân ảnh cao ngất lãnh ngạo của Thượng Quan Hạo phía trước mặt, nhẹ nhàng mở miệng: “Tôi là người nhà”

“Vậy cô nghĩ lại xem, lần cuối cô ấy ăn cái gì và khi nào? Sáng sớm hay tối hôm qua?” Bác sỹ nhíu mày hỏi.

“Cô ấy có vấn đề gì?” Thượng Quan Hạo cũng nhíu mày, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra khí chất lạnh lẽo bức người.

“Ngộ độc thức ăn.”

Một câu nói khiến khuôn mặt Thượng Quan Hạo không còn chút máu.

Tần Mộc Ngữ bắt đầu bối rối, khuôn mặt trong trẻo nhỏ nhắn lúc trắng bệch lúc đỏ hồng, mở miệng nói: “Không thể... Chị còn chưa ăn qua thứ gì cả, sáng nay chị ấy nói đã trễ giờ, không ăn sáng mà kéo tôi đi luôn, tối hôm qua cũng không có ăn gì, bữa tối chúng tôi đứng là có ở cùng nhau, chị ấy...”

Tần Mộc Ngữ đột nhiên nhớ tới, tối hôm qua nàng đem cho chị một chén chè hạt sen ngân nhĩ.

Thượng Quan Hạo miễn cưỡng nhìn nàng, ánh mắt xuất hiện tia lạnh lẽo cùng sát khí, nhìn phía nàng, lạnh giọng: “Cô ấy cái gì?” Rất nhanh hần nắm chặt tay

thành nắm đấm, khớp xương bị vặn nổi lên, trong túi quần hần sẵn sáng động thủ.

“Tôi hôm qua chị ấy ăn đồ tôi đưa...” Tần Mộc Ngữ hơi thờ mong manh mà nói một câu, ánh mắt dừng trên người Thượng Quan Hạo, vì hồi hộp mà toàn thân toát mồ hôi lạnh, ánh mắt trong veo và minh bạch “Đó là chè hạt sen, mọi người đều ăn nó.”

Trong đầu Thượng Quan Hạo giống như sấm rền nổ tung, con mắt đờ đờ sát khí nhìn Tần Mộc Ngữ chăm chăm, rất dễ dàng nhận ra.

“Tất cả mọi người đều ăn, chỉ có mỗi cô ấy xảy ra chuyện... Ý cô là vậy?” Hần chậm rãi bước đến gần nàng.

Tần Mộc Ngữ vô thức lùi lại, lui về pha sau bàn của bác sỹ, ánh mắt sáng lên, nhưng lại vô tội mà đau lòng: “Chị đúng là dùng chén mà tôi đã đưa, nhưng đó là Tiểu Tinh đưa cho tôi, làm sao lại có chuyện...!”

Thượng Quan Hạo đột ngột hung hăng bóp cổ nàng: “Không có vấn đề gì? Không có vấn đề gì sao cô ấy lại bị như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Giúp tôi điều tra rõ ràng

Cổ của Tần Mộc Ngữ bị bóp chặt, hút thở không thông, thống khổ nắm tay hần, bác sỹ bên cạnh quả hoảng sợ vội vàng đứng dậy ngăn cản: “Tiên sinh! Ngài mau buông tay! Không nên như vậy... Còn chưa điều tra rõ ràng, đừng động thủ!”

Cửa phòng y tế đột nhiên bị đẩy ra.

“Vị tiểu thư kia phải lập tức rửa ruột, một trong hai người ai sẽ tới giúp?” Y tá vừa nói xong, liền hít một hơi, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà không dám bước vào.

Trong lòng Thượng Quan Hạo đã nổi cơn cuồng phong đến cực điểm, cười lạnh bóp chặt cổ Tần Mộc Ngữ: “Tần Mộc Ngữ, tôi cảnh cáo cô nếu có chuyện gì với cô ấy thì cô không yên đâu. Cô thực sự dám giờ trò với Cận Lan... Cô ấy là chị ruột của cô! Cô làm ra chuyện như thế này thật là đê tiện!!”

Đôi mắt hần đỏ au, giọng gầm nhẹ u ám, nếu như không có người ngoài ở đây, hần chắc chắn sẽ bóp chết nàng!

“Tiên sinh! Ngài trước tiên nên buông tay, mau buông ra...”

“Tiên sinh!!”

Trong ngực chứa đầy cơn tức giận cùng đau nhức nhưng không cách nào giải tỏa, Thượng Quan Hạo hung hăng buông cổ Tần Mộc Ngữ, đem nàng ném xuống mép bàn, một tiếng kêu đau đớn cùng vẻ mặt thống khổ ngã xuống, ôm cổ há miệng thở dốc, nước mắt đã tràn đầy mà tuôn ra, hần nghiêng răng nói: “Chờ một lát nữa tôi sẽ giết cô!”

Nói xong, hần sai bước đi ra ngoài, chạy đến bên giường bệnh của Tần Cận Lan.

“Tiểu thư... Cô không sao chứ...” Y tá bước lên phía trước đỡ nàng đứng dậy hỏi han.

Tần Mộc Ngữ đứng lên, ngón tay xanh xao xoa bóp cái cổ giờ đã nổi lên những vết hằn đỏ tím, ánh lệ trong vắt.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, lúc hần nổi điên lên trông khủng khiếp đến như thế.

“Tôi không sao...” Nàng run giọng nói, ánh mắt trong veo lộ vẻ bi ai cùng sợ hãi “Mong mọi người dốc toàn lực chữa trị cho chị tôi, còn có...” Nàng cắn môi, chăm chú nhìn về hướng bác sỹ cùng y tá, “Giúp tôi tìm hiểu nguyên nhân, rốt cuộc là vì sao?”

Trước sự việc đã xảy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ càng thêm tái nhợt, không biết phải làm thế nào.

“Không có khả năng... Điều đó không có khả năng!!”

Cầm lấy tờ giấy xét nghiệm trên bàn lên, trên tờ giấy ghi lại, sau khi xét nghiệm mẫu vật còn sót lại trong dạ dày của Tần Cận Lan khi đã được rửa sạch, nó chứng minh rằng cô ta ăn phải bát chè hạt sen có độc, khiến cho cơ thể là đi vì nôn mửa và tiêu chảy ma, nghiêm trọng hơn sẽ dẫn đến tử vong.

TỬ VONG...

Chạm vào hai chữ tử vong, tay nàng run lên, tờ giấy xét nghiệm rơi trên mặt đất.

“Các người đã sai rồi?” trong bộ quần áo trắng tinh Tần Mộc Ngữ đứng lặng trong phòng, trong mắt ánh lệ, nhìn bọn họ “Hãy nói cho tôi biết là các người đã nhầm, không phải vì chén chè hạt sen kia, tôi không hề hại chị của mình!”

Ánh mắt xung quanh đều mang chút dò xét, ngay cả bác sỹ lúc đầu chuẩn đoán bệnh cũng quay mặt đi, ánh mắt đầy vẻ nghiêm trọng.

“Mọi người hầu trong nhà đều ăn, tôi đã gọi điện hỏi qua mọi người, không ai bị gì, chưa từng bị đau gì cả!!” Cánh môi nàng trắng bệch, con mắt ứ lệ không chịu khuất phục, tiếp tục tranh luận với hi vọng mọi người có thể tin nàng.

Trong phòng một bầu không khí xơ xác tiêu điều, thân ảnh rần rời của Thượng Quan Hạo chậm rãi xuất hiện tại cửa, nghiêm nghị lãnh liệt tỏa ra sát khí từ bốn phía.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa.

Tần Mộc Ngữ đột ngột xoay người, nhìn người đàn ông, trong nháy mắt con lạnh giá bắt đầu tập kích.

Hắn tao nhã đi qua, cúi đầu nhặt tờ giấy xét nghiệm.

Tiếp theo sau đó, con mắt thâm sâu như hố đen rõ ràng mang theo sự hung ác nham hiểm cùng sâu kín nhìn về phía cô gái có bộ dáng thanh nhã đến động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Không tha cho cô

Hắn chậm rãi bước qua, cúi đầu, bên tai nàng cất giọng trầm mị hoặc, tiếng nói đầy sức hấp dẫn: “Cô biết không? Cẩn Lan vừa mới tỉnh dậy, tình hình không ổn lắm, ăn cái gì cũng nôn ra... Cô ấy vừa mới tỉnh táo lại một chút, đã nói với tôi rằng cô không liên quan gì trong chuyện này, do dạ dày của cô ấy không tốt, không liên quan đến Tần Mộc Ngữ cô.”

Tần Mộc Ngữ run lên, con mắt trong veo nhìn về phía hắn: “Anh không tin tôi đúng không?”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo thâm sâu như đang cuộn cuộn gợn sóng, giọng nói trầm thấp: “Chứ cô nghĩ gì?”

Tần Mộc Ngữ nhìn thật lâu khuôn mặt anh tuấn như tác phẩm điêu khắc của hắn, hé nở nụ cười thống khổ, mắt vẫn còn đọng lại hàng lệ trong veo: “Kỳ thực dù có kết quả hay không anh cũng không tin tôi... Anh yêu chị tôi, chị ấy nói cái gì thì là cái đó, cho tới bây giờ anh cũng không thêm suy xét mọi chuyện, anh...”

“Bốp!!”

Một cái tát mạnh bạo và tàn nhẫn, lướt qua khuôn mặt nàng!!

Thân ảnh mảnh khảnh kia vì quá đau đớn mà kêu lên một tiếng, loạng choạng ngã lăn trên mặt đất, đầu đập vào chân tủ phát ra tiếng kêu rất đáng sợ, nàng chật vật chống đỡ cơ thể, ôm mặt, lòng bàn tay có thể cảm nhận được nửa bên mặt nóng rát đến đau nhức.

Trong lòng ngực Thượng Quan Hạo đã bị con tức giận cùng lãnh ý che lấp.

Hắn đi qua, ngồi xổm xuống, túm lấy tóc nàng nhìn vào vẻ mặt khổ sở thể thâm do vừa bị đánh, hung hăng nắm chặt, nghiêng răng nói: “Tôi kinh tởm nhất là một á điểm lại muốn được tôn thờ thành thánh nữ, rề mạt đến tận xương tủy... Tôi làm cô bị thương có phải không? Cô đi tìm Tần Chiêu Vân, nói lão ta tống cổ tôi đi, dù bị giết đối với tôi cũng không thành vấn đề, cô cứ việc...”

Cánh môi hắn dán chặt vào tai nàng, có thể cảm thụ được độ nóng bùng bùng trên mặt hắn: “Chỉ cần cô một ngày còn thấy tôi thì tôi một ngày không bỏ qua cho cô...”

Không ai, có thể dám đụng vào người phụ nữ mà hắn yêu nhất.

Nói xong, Thượng Quan Hạo hung hăng buông nàng ra, khiến cho đầu nàng lần thứ hai đập vào chân tủ, mấy chiếc cốc cùng tập văn kiện trên nóc tủ đều bị lắc lư, thân ảnh cao ngất của hắn lạnh lùng đi ra ngoài.

Trong phòng, thậm chí không một ai dám ngăn cản, khí chất vương giả của người đàn ông này quá kinh khủng.

Ngón tay mảnh khảnh của Tần Mộc Ngữ bám lấy cửa tủ, muốn đứng lên, nhưng thử vài lần đều vô ích, trong phòng vài người đang nhìn, nhưng không ai

giúp nàng cả, nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn bị đánh đến sưng tấy, hòa cùng ánh lệ trong mắt nàng, nhưng bọn họ vẫn dứt khoát giả vờ bận rộn.

Cánh tay dài mảnh trắng nõn của nàng đang run, con run rẩy không ngừng, tự mình thử vài lần đứng dậy nhưng không được đành bỏ cuộc, cánh tay yếu đuối buông xuống, ôm lấy mặt mình, đến cuối cùng nước mắt cũng rơi.

Hai ngày sau, tại toà nhà Tần Thị cao chọc trời.

Các nhân viên đứng thẳng chỉnh tề, mặt đất trải thảm hồng, một đôi giày cao gót tao nhã bước lên trên đi tới, tỏa ra vẻ oai phong cùng kêu gọi, Tần Cẩm Lan đứng ở cuối thảm dừng lại, đáng tuổi cười nhu hòa thân thiết, tỏa ra sức hấp dẫn của một người phụ nữ trưởng thành.

“Ngày hôm nay tôi xin giới thiệu một chút cho mọi người biết về người nối nghiệp Tần Thị, cũng là em gái của tôi, Tần Mộc Ngữ, cô ấy mới từ nước ngoài trở về không lâu lắm, tình hình thực tế của Tần Thị còn chưa nắm rõ, hy vọng các vị có thể giúp đỡ cô ấy, mọi người và Tần Thị chúng tôi cùng nhau chia sẻ vinh nhục! Mọi người hãy cùng chúc mừng!”

Tiếng vỗ tay thưa thớt cùng về do dự kéo đến, Tần Mộc Ngữ từ phía sau bước tới, dù đã mặc quần áo trang trọng, nhưng vẫn có thể nhìn ra vẻ non nớt thanh thuần của cô gái trẻ, xinh đẹp nhưng mỏng manh, khiến lực chú ý của mọi người cũng chìm đắm trong vẻ đẹp mỹ lệ của nàng, hầu hết tất cả mọi người không ai dám tin đây chính là chủ tịch tiền nhiệm của họ.

“Xin chào, mọi người, sau này tôi sẽ dốc toàn lực quản lý tốt Tần Thị, hi vọng được mọi người giúp đỡ.” Nàng cúi chào, nhẹ giọng nói.

Tiếng vỗ tay xung quanh càng thưa thớt, ngược lại tiếng rì rào không nghe rõ thành tiếng lại càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tôi thích anh, điều đó không đáng bị chà đạp (16+)

“Được rồi, trước hết hôm nay như vậy đi!” Tần Cẩm Lan nghiêng đầu “Tiểu Ngữ, em mệt rồi phải không? Chị sẽ dẫn em đến văn phòng để nghỉ ngơi một chút!”

Tần Mộc Ngữ nhìn khuôn mặt cô, con ngươi trong vắt mang chút áy náy, nói khẽ: “Chị, cơ thể còn chưa khỏe hoàn toàn, tự em đi tìm hiểu là được rồi, chị cứ quay về nghỉ ngơi đi.”

Tần Cẩm Lan cười, sờ vào tóc nàng, nói thầm “Tiểu Ngữ, chuyện lần trước chị không trách em, có lẽ em nhất thời hồ đồ nên mới có thể mang ý định hại chị. Chị nghĩ rằng trên đời này chị chỉ có một người em gái là em, chị sẽ cho em những thứ tốt nhất, được không?”

Tần Mộc Ngữ nở chút nụ cười, cay đắng mà trông rõ ràng.

Toàn bộ thế gian này đều cho rằng nàng là kẻ xấu, làm thế nào cũng không thể nào gột rửa được. Chẳng qua bị một cái bạt tai tàn nhẫn kia, hai ba ngày sau chỗ đau cũng sẽ tiêu tan, nhưng âm thanh của cái tát ấy vẫn còn âm ỉ vang dội.

Buổi tối lúc trở lại biệt thự, Thượng Quan Hạo đã ở đó.

Tần Mộc Ngữ cố vượt qua bầu không khí xấu hổ đó mà dùng bữa, ăn nhưng không có chút mùi vị gì, con ngươi trong suốt lướt qua bàn ăn phía đối diện nhìn đôi tình nhân ân ái âm muội, nàng một trận đau lòng cùng bi ai, nàng thực sự rất muốn trốn, trốn đến nơi không nhìn thấy được bọn họ.

Trên đời có loại đàn ông như Thượng Quan Hạo, hấn yêu... thì yêu mãnh liệt, hấn hận... thì cũng hận đến tận cùng.

Hai chị em nàng cùng là hoa, đối với Tần Cẩm Lan... hấn yêu, sẽ đem cô nâng niu yêu thương trong lòng bàn tay, đối với Tần Mộc Ngữ... hấn hận, dù là lột da rút gân, đem lòng tự tôn của nàng mà giẫm dưới lòng bàn chân, khiến nàng nhục nhã tới cực điểm, có lẽ cũng không hà giận.

“Chị, hai người cứ tiếp tục ăn đi, em lên nghỉ.” Nàng cố gắng nhoèn miệng cười, đứng dậy.

“Như vậy có được không? Tiểu Ngữ, em gần như chưa ăn gì cả...”

Thượng Quan Hạo giữ chặt bờ vai cô, lạnh lùng nói: “Mặc kệ cô ta. Để cô ta đi.”

Trong ngực Tần Mộc Ngữ một trận chua xót và chất đắng, con ngươi trong veo nhìn thoáng qua nét mặt hờ hững cùng chán ghét của Thượng Quan Hạo, biết điều mà xoay người lên lầu. Nàng sẽ ngoan ngoãn, sẽ lần tránh rất xa không để cho bọn họ cảm thấy ghê tởm cùng trở ngại, như thế đã đủ chưa?

Ban đêm

Tiếng rên rì mờ ám. Tiếng thở đầy gấp, lửa nóng từ bên ngoài truyền đến.

Tần Mộc Ngữ đã đóng cửa phòng, dùng chân bịt kín lỗ tai, nhưng vẫn có thể nghe thấy những âm thanh này.

Ở phòng sát vách.

“Hạo... A... Chậm một chút... Sâu quá... Em chịu không được...” Cô thống khổ mang theo khoái cảm, khóc lóc xin xỏ.

Tiếng thở ồ ồ cùng tiếng găm giữ của đàn ông, thêm tiếng va chạm cơ thể cùng giao nhau kịch liệt, xuyên qua cửa phòng kiên cố đi vào tai nàng, hấn dừng mãnh ép người đàn bà trên người chuyển động, dùng miệng nhịp nhàng cùng kịch liệt mà âu yếm cô, thương yêu cô.

“Hạo... Đứng...” Cô gần như sắp bị hấn đốt thành tro, rời rạc chống đỡ.

Tần Mộc Ngữ ôm chặt lỗ tai, cuộn mình, nhanh chóng bị bức bách mà sụp đổ.

Van cầu các người... Nhanh chóng kết thúc đi... Kết thúc kiểu giày vò này đi...

Sáng sớm, sau khi hoàn tất khóa học trên trường là ngay lập tức đến công ty để tìm hiểu tình hình thực tế của Tần Thị, Tần Mộc Ngữ ôm sách đi đến bên chiếc xe, toàn thân đã mệt mỏi rã rời, nhưng vẫn xinh đẹp khiến mọi cặp mắt xung quanh đều chú ý, nàng yếu ớt cuộn mình vào chỗ ngồi.

“Lái xe đi.” Nàng yếu ớt nói.

Thượng Quan Hạo ở bên cạnh, nhìn không ra cảm xúc gì, chỉ là thoáng hiện ra vẻ ôn nhu, cất giọng trầm hỏi: “Tối hôm qua không ngủ được à?”

Sự ôn nhu như vậy khiến Tần Mộc Ngữ giật mình một cái, đôi mắt mở to, nhìn cảnh sắc ở ngoài cửa sổ, cũng vì gần không được con mệt mỏi của thể xác và tinh thần. Đầu khẽ tựa phía trên, nàng khàn giọng trả lời: “Hai người buổi tối có thể nhỏ tiếng một chút không? Tôi phải ôn bài, vẫn còn rất nhiều tài liệu muốn xem... Tôi không ngủ được.”

Thượng Quan Hạo cười khẩy, đôi mắt lóe ra tia sáng óng ánh, giọng nói trầm thấp mà dễ nghe: “Chỉ là thiếu đàn ông thôi, có cần tôi giúp làm dịu đi cảm giác cô đơn của cô một chút không?”

“Thượng Quan Hạo...” Nàng cắn môi, cuối cùng chậm rãi phun ra vài chữ.

Con mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mà hung ác nham hiểm của người đàn ông nhìn lướt qua bóng hình của nàng trong kính chiếu hậu, đợi nàng mở miệng.

“Tôi thừa nhận chuyện lần trước là tôi làm, được chưa?” Nàng nhẹ giọng nói, từng chữ từng chữ rõ ràng, ngón tay tái nhợt mà tinh tế ôm lấy sách vở “Tôi nói tôi xin lỗi, anh có thể đừng chĩa mũi nhọn vào tôi nữa có được không?... Chuyện tôi thích anh, đừng làm phá hỏng nó thêm nữa...”

Khi dừng lại ở câu nói cuối cùng, trong đôi mắt nàng đã có chút ẩm ướt.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Giả bộ thanh thuần làm gì?

Về âm trầm nhọt nhọt của Thượng Quan Hạo càng tăng thêm khí sắc anh tuấn, đôi mắt tản ra nguy hiểm mị hoặc, nụ cười ưu nhã mê người, giọng nói lạnh như băng: “Cuối cùng cũng thừa nhận rồi phải không? Tôi còn tưởng cô vẫn sẽ vờ vịt, tiếp tục làm thiên sứ thuần khiết chứ...”

Lông mi dài của Tần Mộc Ngữ run lên, mang về u sầu đến động lòng người.

Nàng trầm mặc, sâu sắc kích động Thượng Quan Hạo.

“Chẳng qua cũng chỉ là cảnh ân ái mãnh liệt trong đêm tối cũng khiến cô chịu không được sao?” Hấn cười khẩy, tiếp tục lái xe “Trước khi cô trở về, chỉ cô mỗi tối đều có thể hưởng thụ như vậy, cô ấy rất đẹp cũng rất đầy đặn, dù không đủ nhiệt tình, nhưng từ từ sẽ làm cô ấy chủ động nhiệt tình hơn...”

Sách vở rơi trên mặt đất, Tần Mộc Ngữ đột ngột bưng kín hai tai, bị kích động mà đỏ mặt, trong mắt một mảnh ẩm ướt.

“Đừng nói nữa...”

Thượng Quan Hạo dừng xe lại, tự ý dừng xe ở khúc rẽ.

“Cô muốn thử một chút sao?” Hấn nghiêng người qua, ngũ quan tinh xảo sâu sắc tản ra mị hoặc, giọng nói cũng rất lạnh, cười nhạt nhẽo nhưng đôi lại càng âm lãnh “Tôi còn tưởng cô nghe được loại âm thanh như tôi qua sẽ phải hưng phấn lắm chứ, vờ thanh thuần làm gì? Ngay cả việc hạ độc chị mình cô còn làm được, cần gì phải tỏ ra không biết gì?”

Ngón tay hấn nguy hiểm dò xét, vén vài sợi tóc mềm mại vương trên trán nàng, mang theo cơn phấn nộ lãnh liệt đột ngột hôn lên, nàng hét lên kinh hãi, hấn siết chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, ngón tay hung hăng ngoào du vuốt ve viền áo nàng. Xuyên nhập, chạm vào da thịt mềm nhũn tinh tế của nàng.

“A!” Tàn Mộc Ngữ hét lên một tiếng, yêu kiều đầy cảm dỗ. Thân thể lún sâu vào ghế ngồi, liều mạng né tránh.

Thượng Quan Hạo giữ chặt vòng eo không cho nàng trốn tránh, cánh môi trượt xuống, mang theo ngọn lửa giận dữ bùng cháy lấp kín cánh môi nàng, đem toàn bộ thanh âm của nàng mà nuốt vào, một tay cường ngạnh ôm trọn phía sau lưng, siết chặt vai nàng, khéo léo chạm vào phần phía dưới áo lót mỏng mềm mại. Sờ soạn triệt để thân thể đẹp đẽ nhưng mỏng manh của nàng.

“Không muốn... Thượng Quan Hạo. Dừng!! Hãy thả tôi ra!” Nàng run rẩy né tránh, sợ hãi đến run rẩy mà gào lên.

Thượng Quan Hạo giam giữ thân thể nàng một cách chặt chẽ, bên cạnh nàng không lên tiếng, hôn càng thêm sâu.

Cái miệng nhỏ đĩnh hương ngọt ngào mềm mại, khiến người ta thêm phần say mê, hương vị của nàng còn tuyệt hơn so với lần cường hôn trước đó. Hấn giữ chặt sau gáy của nàng, hôn càng thêm say sưa, thăm dò ngực nàng. Y phục bị ngón tay cứng rắn thon dài mạnh mẽ mở ra, hung hăng kéo. Nhào nặn thứ mẩn cảm dồi dào trắng muốt bên trong. Thỏa mãn!

Cảm giác tuyệt vời kia khiến Thượng Quan Hạo run lên, toàn thân mê mẩn say sưa. Cộng thêm cảm giác trơn mịn mượt mà. Lửa dục vọng như bị khiêu khích cháy lên mãnh liệt tràn trề.

Hấn tự nói với chính mình, chẳng qua chỉ là trừng phạt nàng, trừng trị lòng dạ độc ác giả nhân giả nghĩa của nàng mà thôi! Một cách tham lam, lực đạo càng mạnh hơn!

“Không muốn... A!...” Tàn Mộc Ngữ nức nở, thanh âm bị hấn nuốt lấy.

Chưa bao giờ hấn bị kích thích mãnh liệt như vậy. Ngực hấn nổi lên cơn kích động nóng bỏng cùng đau nhức. Miệng mở ra, Tàn Mộc Ngữ chỉ cảm thấy thất lung nhanh chóng bị hấn man rợ bóp chặt, bị ép buộc ngửa đầu nghênh đón sự cướp đoạt cuồng phong của hấn, đầu lưỡi tê dại mê say, não càng ngày càng thiếu oxy!

“Không...” Cảm giác nghẹt thở quét qua, trái tim nàng phải gánh chịu nỗi uất ức. Nỗi nhục nhã cùng chua xót cũng bị bức bách đến cực điểm, tay găt gao nín chặt áo sơ mi hấn, rốt cuộc cũng mất đi sức lực tranh đấu cuối cùng, nhận thức được đang bị hấn giam giữ trong ngực mà hung hăng giày vò. Lâm nhục!

Mãi đến khi cảm giác được chút vị đắng từ nàng, hấn mới chậm rãi giảm bớt động tác kịch liệt.

Ánh mắt mang theo tia sáng khao khát cùng hủy diệt, sâu đen như mực, mắt mở to như thạch hắc diệu, nhìn cô gái nhỏ trong lòng sắp bị ngạt thở.

Nàng khóc, nước mắt tuôn rơi, ngấm vào khoe miệng.

“...!” Thượng Quan Hạo chợt lấy lại tỉnh táo!!

Hấn vừa mới làm cái gì thế này?!!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tàn mộc ngữ, cô không xứng!

Thật quá rõ ràng, hấn lại mất kiểm soát với phụ nữ ngoài Cẩn Lan.

Trong đôi mắt thâm thúy như biển sâu gió nổi mây phun, thay đổi trong nháy mắt, Thượng Quan Hạo rút bàn tay đang ở trên da thịt nàng. Cách xa, hơi thở hỗn hển thô kệch, còn không có phản ứng nhiều, trong lòng đang run rẩy, đột ngột cửa xe mở ra!

“Bang!” Một tiếng, Thượng Quan Hạo giữ lấy cửa xe, tàn nhẫn túm lấy cơ thể nàng, lạnh lùng gỡ bàn tay nàng ra khỏi tay cầm.

Con người lãnh liệt mà hung ác nham hiểm nhìn nàng, hấn nghiêng răng hỏi: “Cô đi đâu?”

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run rẩy, tinh thần suy sụp, mắt còn vương chút lệ: “Anh buông tôi ra, tôi muốn xuống xe, ngay lập tức xuống xe!!”

Thượng Quan Hạo dừng ở cánh môi bị hôn đang sưng đỏ của nàng, cười khẩy, cúi đầu nói: “Tần Mộc Ngữ, tôi chẳng qua là chỉ dạy một chút cho cô biết được mùi vị thế giới của người trưởng thành, bù đắp khoảng không cô đơn tình mạch, cô chống cự làm cái gì nào?”

“Anh rút ngay đi!!” Nàng hét đến chói tai, nước mắt nóng bỏng rơi xuống, ra sức lấy tay hấn đang dây dưa trên cánh môi nàng, dùng một lực đạo hung hăng chà xát, mang theo thanh âm nức nở lớn tiếng tố cáo “Vì sao phải chạm vào tôi... Vì sao phải làm tôi thấy nhục nhã! Tôi đã xin lỗi rồi anh còn muốn thế nào?! Anh không được dùng bàn tay đã chạm qua chị tôi mà chạm vào tôi... Không được!”

Toàn thân nàng đều run rẩy, áo ngực lỏng lẻo lộ ra, nàng ôm lấy ngực, nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi trên váy nàng.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo âm trầm từ từ trở nên tái mét, cười lạnh, con mắt như thạch hắc diệu nhìn chằm chằm vào nàng, tay giữ bên hông nàng: “Tôi chạm vào cô thì thế nào? Cô tự cho rằng mình là thánh nữ, không ai được chạm vào đúng không?”

Nói xong, hấn túm lấy cổ tay nàng, bàn tay lại lần nữa với tốc độ nhanh như chớp xâm nhập vào trong quần áo nàng!

“Á!” Tần Mộc Ngữ hét lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, kịch liệt run rẩy nắm cổ tay hấn không cho hấn làm vậy “Không được!... Thượng Quan Hạo, buông tôi ra, anh không được chạm vào tôi! Không được!!”

Giọng nói thanh nhã của nàng đã sớm biến điệu, kịch liệt sợ hãi cùng nhục nhã run rẩy không ngớt, nước mắt tuôn rơi.

Bị ép buộc lần nữa, cơ thể mỏng manh của nàng như đã chết đi một nửa.

Thượng Quan Hạo mắt như hồ sâu, hiện lên một tia sáng, bao phủ lấy nàng, lãnh ý dần dần tràn ra.

“Cô tốt nhất hãy nhớ cho kỹ, bốn phận của cô là làm cho tốt chuyện ân ái này, không được đụng đến Cẩn Lan, nếu để tôi biết cô làm tổn thương cô ấy một lần nữa, tôi sẽ trừng phạt gấp trăm lần, cô hiểu chưa?!”

Cuối cùng hấn cười lạnh nói: “Còn nữa, tôi cùng người phụ nữ của tôi làm cái gì cô không có tư cách xen vào, cũng không được nói thích tôi_Cô, Tần Mộc Ngữ, không xứng đáng!”

Nói xong, lúc này hấn mới chậm rãi ngồi trên chỗ lái xe, tàn nhẫn đóng cửa xe lại, đề phòng nàng lại lần nữa bỏ chạy.

Xe chậm rãi chuyển động.

Bên cạnh người đàn ông giống như mãnh thú, nàng sợ hãi run rẩy, cuộn mình vào bên trong ghế ngồi, ngón tay xanh nhạt vòng lấy ôm chặt phía sau lưng... Áo ngực mở, nhưng nàng cứ nhiên không có cách nào móc nó lại!! Vì hấn ở bên cạnh... Nàng không dám!

Trong phòng tối, Tần Cẩn Lan cầm một ly rượu đỏ chăm chú theo dõi đoạn ghi hình kia, sắc mặt dần dần tái nhợt.

Ở chỗ đó, cánh tay to lớn mạnh mẽ của người đàn ông đem cô gái giữ chặt trong lòng ngực, kịch liệt mà mạnh mẽ hôn nàng, bàn tay hung hăng cảm nắm nơi đầy dãi của nàng. Tiếng hơi thở cũng rõ ràng mà bay ra, kịch liệt kích động dây thần kinh con người.

“Á...” Tần Cẩn Lan cười giận dữ, khuôn mặt rất nóng, đáng cười có chút dữ tợn, chậm rãi vươn tay chạm vào màn hình là thân thể hai người đang quấn lấy nhau kịch liệt. Lần đầu tiên cô làm những thứ tồi tệ đến như vậy, cô thế mà lại đặt camera trên xe của Thượng Quan Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Muốn ra tay sao?

“Tần Mộc Ngữ... Cô có thật là em gái của tôi?” Ngón tay Tần Cẩn Lan vuốt ve cô gái trên màn ảnh, buồn bã hỏi, nụ cười hung ác có chút âm lãnh “Sao cô lại dễ tiện như thế... muốn cảm dỗ người đàn ông của tôi?”

Video này rất rõ nét và sống động, nên dĩ nhiên không nghe được tiếng cô đang nói.

Tần Cẩn Lan chậm rãi đứng dậy, nhìn vào màn hình nhỏ đang chiếu, cười lạnh một tiếng tao nhã đem ly rượu uống cạn, nâng tay lên, đột ngột hung hăng ném cái ly vào màn hình vang một tiếng “Bốp”, vỡ tan tành!!

Cái ly bị ném vỡ thê thảm, một chút rượu còn sót lại bên trong chảy ra, âm thanh tanh tách của nguồn điện đột ngột bị cắt đứt.

Trong phòng càng trở nên tối đen, chỉ có ngọn đèn nhỏ vẫn còn sáng.

“Tôi đã nói rồi mọi thứ đều có thể cho, nhưng Thượng Quan Hạo thì không được! Anh ấy là của tôi!!” “Tần Cẩm Lan quay đầu về phía cái màn hình bị phá hỏng, hai mắt đỏ au, tiếng gào thét the thé “Cô là con đàn bà không biết xấu hổ, cô đoạt tất cả mọi thứ của tôi! Cái gì cũng muốn đoạt mất!! Tôi sẽ khiến cô phải trả giá!!”

Tiếng la hét đáng sợ xé rách toàn bộ gian phòng.

Bên trong phòng làm việc lạnh lẽo, một thân ảnh cao ngất chậm rãi đi vào.

Trong phòng có vài người đang đứng, thấp giọng thảo luận điều gì đó, vừa thấy hắn đi đến lại cẩn trọng không lên tiếng, nhìn hắn chậm rãi đứng lại điềm tĩnh, một người đàn ông trung niên lộ vẻ mặt mừng rỡ, mở miệng nói: “Thượng Quan Hạo tiên sinh, hiện tại chúng ta đã nắm giữ ít nhất 40% cổ phần Tần Thị, chẳng qua là trên danh nghĩa cổ đông, nếu ngài bằng lòng, chúng ta có thể công bố với giới truyền thông tin tức này, Tần Chiêu Vân hiện tại đang ở trong bệnh viện, quyền lực Tần Thị lại nằm trên tay một con nhỏ vừa mới lớn, đây là cơ hội tốt cho chúng ta!”

Những người chung quanh đều sôi nổi gật đầu: “Đúng vậy!”

“Chúng ta đã chuẩn bị rất nhiều năm, cuối cùng thời cơ cũng đã tới, Thượng Quan Hạo tiên sinh...”

Một tiếng ồn nhẹ, con người đầy thâm ý của Thượng Quan Hạo đưa lên, sắc bén đảo qua nhóm người trong phòng làm việc đang còn rất sôi nổi, ý chí chiến đấu sục sôi, bọn họ nói quả thật không sai, mười năm chỉ cần một nhát kiếm, hiện tại là thời cơ tốt nhất.

Như vậy là hiện tại muốn ra tay sao?

“Không cần phải nói những điều này tôi biết rõ.” Tiếng nói của người đàn ông trầm thấp mang theo từ tính, khiến tiếng ồn trở lại tĩnh mịch.

Thần sắc không lộ ra, chậm rãi đi đến cửa sổ, ngón tay thon dài chạm vào cánh hoa bách hợp, nhìn ra phía bên ngoài.

Thân ảnh mảnh nhỏ yếu ớt của Tần Mộc Ngữ đi qua đi lại giữa các vách ngăn, cầm tập văn kiện, hướng về phía từng nhân viên hỏi ý kiến, thần sắc cẩn thận chăm chú. Tần Cẩm Lan không hiểu rõ công việc của công ty nên không trợ giúp, chính nàng phải tự lực học tập, rất vất vả, rất khó khăn. Như chú chim non tự học cách bay, dù cho toàn thân bị ngã đến thâm tím, cũng phải kiên trì.

Nàng nhất định phải học những điều này.

“Cảm ơn bạn, tôi biết rồi!” Tần Mộc Ngữ ghi lại vào sổ ghi chép, hướng về phía nhân viên lộ ra nụ cười ấm áp rực rỡ.

“Đừng có khách khí như vậy, Tần tiểu thư, cô như vậy chúng tôi lại cảm thấy vừa mừng vừa lo mất!” Các nhân viên tán thưởng nghị lực cùng vẻ cứng cỏi của nàng, cũng cười trêu ghẹo nàng “Cô cứ học từ từ, công ty có chúng ta, sẽ không sụp đổ đâu!”

Nàng gãi đầu xấu hổ, con người trong vắt có một chút ngượng ngùng cảm kích: “Vây là tốt rồi, tôi chỉ sợ còn cần một khoảng thời gian để tìm hiểu mọi thứ, nên cần sự giúp đỡ của mọi người nhiều hơn!”

“Tần tiểu thư, không thành vấn đề!”

Bầu không khí bên ngoài hài hòa ấm áp khiến cho Thượng Quan Hạo có chút xúc động, con người thâm thúy nhìn cô gái nhỏ thuần khiết như bông hoa dành dành, hương vị trên người nàng đã dần dần thay đổi, mỗi nàng, cô nàng, còn có một vài sợi tóc vương trên khuôn mặt nàng... Điều có thể khiến người khác mờ mắt.

“Về việc tuyên bố trên các phương tiện truyền thông hãy hoãn lại, tạm thời chưa cần.” Giọng nói của Thượng Quan Hạo chậm rãi trong trẻo nhưng lạnh lùng, buông tay ra khỏi cánh hoa bách hợp “Cứ như vậy đi, trước tiên giải tán...”

“Tôi không để cho các người chờ lâu lắm đâu.” Hắn nói câu cuối cùng một cách thật thấp.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Buông tha tôi đi

Tần Mộc Ngữ chính thức tiếp nhận Tần Thị tại bữa tiệc được tiến hành vào ba ngày sau đó.

Dải ruy-băng từ phía sau lưng vắt qua, tầng tầng lớp lớp mà cột chặt, màu vàng nhạt của lễ phục làm nổi bật vẻ non nớt lại vừa chín chắn, Tần Mộc Ngữ

đỏ mặt quay đầu lại hỏi: “Tiểu Tinh có áo khoác cho tôi không, bộ lễ phục này... trễ ngực quá!”

Tiểu Tinh chạy tới, không những không mang giúp nàng áo choàng, ngược lại còn kéo tay nàng đang che trước ngực: “Trời ơi Tiểu thư, cái gì đẹp thì phải phô ra cho người ta xem, có ai giống chị bề ngoài đơn giản thế này, chị không thấy mọi phụ nữ đều để lộ ra à? Còn không cố ép nó ra ấy chứ, đừng che giấu, cứ như vậy, cực kỳ đẹp nha!”

Tần Mộc Ngữ có chút xấu hổ, lông mi cong dài buông xuống, vẫn còn cảm thấy lộ liễu quá mức, nàng thực sự không quen.

“Được rồi, Tiểu thư, chị có thể ra ngoài được chưa!!” Tiểu Tinh chấp hai tay lại, con mắt như đang cười.

.....

Một góc của tiệc rượu, Thượng Quan Hạo nhìn theo Tần Mộc Ngữ đang ở bên cạnh Tần Chiêu Vân, nàng còn mặc một bộ váy màu vàng nhạt trễ ngực rất gợi cảm, ánh mắt dần lạnh lẽo, nàng chẳng lẽ không biết, có biết bao nhiêu đàn ông nhìn như lang sói trần trọc trên người nàng?

Nàng quá giản đơn hay có ý như vậy? Không quyến rũ người khác thì không sống nổi à?

Lạnh lùng rót một ly rượu, Thượng Quan Hạo xoay người rời khỏi.

Do uống hơi nhiều rượu nên đầu óc Tần Mộc Ngữ có chút quay cuồng, chạy về phòng nghỉ ngơi, lần mò bật công tắc điện, đèn vừa sáng thì thấy một dáng người sắc nét màu đen cao ngất đứng trước mặt mình, nàng chợt hoảng sợ, đến khi nhìn thấy rõ mặt người này thì nỗi sợ hãi càng dâng lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo một trận tái nhợt, Tần Mộc Ngữ cố gắng ổn định nhịp tim đang đập hỗn loạn mãnh liệt, run giọng hỏi: “Thượng Quan Hạo, anh đến đây làm gì?”

Thượng Quan Hạo chậm rãi xoay người, đôi mắt thâm sâu như biển, đi đến trước mặt nàng, giọng nói lạnh lùng trầm thấp: “Tôi đến chúc mừng cô, cuối cùng cũng có thể chính thức tiếp quản Tần Thị, từ nay về sau nơi đây chính là thế giới của cô rồi!”

Hắn lạnh nhạt nói, mang theo ý mỉa mai, Tần Mộc Ngữ biết rất rõ, hắn vẫn là bất bình thay cho Tần Cẩm Lan.

“Thượng Quan Hạo, mặc kệ anh có tin hay không, tôi căn bản không muốn gánh vác sự nghiệp ở Tần Thị.” Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng hít một hơi, đôi mắt trong veo như mặt nước “Tôi bây giờ đã biết muốn giành được quyền lực và giàu sang đôi lại phải chịu hy sinh rất nhiều, trước đây tôi chỉ có một ước muốn là được chơi violon cả đời, nhưng chẳng còn cách nào khác, giấc mơ của tôi rồi cũng tan vỡ, trên vai tôi quá nhiều sứ mệnh và trọng trách. Tôi là con gái của Tần Chiêu Vân, tôi yêu ba tôi và chị tôi, bọn họ muốn tôi làm thì tôi sẽ làm thôi.”

Nàng không thẹn với lòng mình, khuôn mặt trong vắt sáng bóng: “Anh không cần chúc mừng tôi làm gì, tôi biết anh hận tôi.”

Con người Thượng Quan Hạo khẽ rung lên, đột ngột ôm chặt lấy thắt lưng nàng đặt nàng vào trong lòng!!

Khoảng cách quá gần khiến Tần Mộc Ngữ kinh hãi, con mắt sâu sắc dừng ở khuôn mặt tuấn tú đang được phóng đại trước mắt, cảm giác phòng bị liên tục xuất hiện: “Thượng Quan Hạo... Anh...”

“Vậy còn đối với tôi? Cô bây giờ còn thích tôi sao?” Dung mạo mỉa mai của hắn hạ xuống, chạm vào khuôn mặt mềm mại còn đang bần thần của nàng, sắc mặt vẫn lạnh lùng như trước, khiến cả người nàng vì quá sợ hãi mà run rẩy “Để tôi xem xem sự yêu thích của cô duy trì được bao lâu, để xem nó rẻ mặt như thế nào?”

Tần Mộc Ngữ không nghĩ tới hắn sẽ hỏi những điều này.

Nàng căng thẳng mà sợ hãi, muốn tránh, nhưng hắn không cho, chớp mũi kia áp sát mềm mại mà lại mát lạnh, phảng phất giống như một đôi tình nhân.

“...Thượng Quan Hạo...” Tần Mộc Ngữ thật sự không thể chịu đựng được nữa, khó nhọc gọi tên hắn, đôi mắt trong vắt mở to, nhìn về phía hắn “Tôi nói một lần cuối cùng, tôi không hận chị mình, tôi thích anh nhưng tôi sẽ không tước đoạt của chị ấy, tôi sẽ không bao giờ... anh buông tha cho tôi đi, không nên làm những chuyện xúc phạm đến tôi...”

Mặt nàng rất hồng rất nóng, nhưng con mắt lại kiên cường trong veo như trước, khuôn mặt nhỏ nhắn khó có thể che khuất được nỗi đau đớn trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Hãy đem tôi đi

Ánh mắt Thượng Quan Hạo vốn có chút ôn nhu, dần trở nên lạnh lẽo, càng lúc càng lạnh đến thấu xương, như băng đá!

Khỏe miệng khẽ nhếch lên, hần chậm rãi cười khẩy: “Sẽ không cướp của chị tôi - nghe ghê gớm thật... Thế nhưng Tần Mộc Ngữ à, ai sẽ tin cô rộng rãi như vậy!”

Nàng cả kinh, hần cũng rất nhanh cầm bả vai nàng từ trong ngực hần đẩy ra!

Bước chân Tần Mộc Ngữ lao đảo, khi đụng vào cánh cửa mới dừng lại, thắt lưng bị đập vào tay nắm cửa, nàng bị đau nên khẽ kêu lên một tiếng, run rẩy đỡ lấy cánh cửa, con mắt rõ ràng sợ hãi dừng ở vẻ mặt phức tạp của hần.

“Thoải mái mà hưởng thụ bữa tiệc của cô, vui vẻ một chút.” Thượng Quan Hạo chậm rãi đi về phía nàng, con ngươi buông xuống sắc lạnh như hàn băng “Tôi chỉ e là cô sẽ không chịu nổi mùi vị của địa ngục khi bị ném xuống từ trên mây...”

Hần thâm ý nói xong, không quan tâm nàng vẫn còn đang tựa trên cánh cửa, tự ý mở cửa đi ra ngoài.

Tần Mộc Ngữ lao đảo từ từ đứng vững lại, không hiểu rõ ràng những điều hần đang nói, chỉ lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa chỗ bị đau, một lát sau con đau nhức mới trở lại bình thường. Đầu óc nàng hỗn loạn, hần đột nhiên bá đạo cùng thân mật như vậy khiến tay chân nàng phát run.

Lúc băng qua hành lang tối mờ mịt, nàng cuối cùng cũng hiểu những lời lẽ từ trong miệng của Thượng Quan Hạo, mùi vị từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục là cái gì!

Trong góc tối, một đôi nam nữ đang kích động. Ác liệt mà quấn chặt lấy nhau. Dây dưa, phía dưới. Nửa thân giao nhau. Cùng một chỗ kịch liệt mà rung động.

Tần Mộc Ngữ hít một ngụm không khí!

Nàng hốt hoảng khi dưới lầu ánh đèn rực rỡ cùng tiếng ồn ào của đám đông, nhưng không có ai chú ý tới là cơ hội tốt cho việc hoan ái lên lút, nhưng mà là... mà là thân ảnh cao ngất kia, rõ ràng chính là Thượng Quan Hạo! Mà người phụ nữ trong ngực hần đang cắn môi ản ản, lại bị tốc độ va chạm kịch liệt trông cô có vẻ thỏa mãn mà ý thức trở nên tán loạn, chính là chị gái nàng, Tần Cẩm Lan!!

Đôi mắt cô quuyến rũ mềm mại như tơ, xoa đầu hần, hơi thở hần như bị xé toan, cô mị hoặc kêu lên, nghênh đón sự chiếm giữ kịch liệt như mãnh thú của hần.

Lần đầu tiên chứng kiến cảnh ân ái chân thực đến như vậy Tần Mộc Ngữ vì bị kích động mà hai chân mềm nhũn, đập vào nhau run rẩy, có phần đứng không vững, đầu nàng nổ tung phát ra một tiếng “ong ong”, không nghe được bất cứ thứ gì. Ngón tay hơi xanh xao đỡ lấy tay vịn cầu thang, nàng xoay người lao đảo mà chạy hướng xuống dưới lầu!

Một mảnh ánh đèn chói lóa lác lác dư dôi, cơ thể nhỏ nhắn của nàng đâm vào vòm ngực rộng của người nào đó phát ra một tiếng “bịch”

Một tiếng huyết sáo đột ngột vang lên

“Tiểu Mộc Ngữ, đây là lần đầu tiên em chủ động xà vào ngực tôi, thật khó hiểu nha?” Tiếng pha trò cười đùa vang lên đỉnh đầu.

Tần Mộc Ngữ ôm lấy cái trán đau nhức do va chạm, đôi mắt gương lên, mới nhìn vào chủ nhân của khuôn mặt tuần tú kia, hóa ra là Ngự Phong Trì.

“Làm sao vậy? Kích động nói không nên lời à?” Bàn tay rắn chắc của Ngự Phong Trì lắc lắc trước mắt nàng, mặc trên người chiếc áo sơ mi ngoài cùng là áo khoác đen khiến hần toát lên khí chất tài hoa mà quý phái “Tôi không mặc gì cũng rất đẹp trai đấy, Tần Mộc Ngữ em hiện tại lại có thể nhìn tôi đến ngây người như vậy?”

Tần Mộc Ngữ cuối cùng cũng bừng tỉnh trước lời lẽ trêu chọc của hần.

Trên chóp mũi một trận chua xót mãnh liệt.

Nhẹ nhàng nắm lấy tay hần, đôi mắt trong suốt tràn ngập thống khổ, run giọng nói: “Hãy dẫn tôi đi, tôi không muốn ngu ngốc ở chỗ này nữa, không muốn nhìn thấy bọn họ nữa... Anh dẫn tôi đi đi...”

Trong nháy mắt khi tay nàng chạm vào lòng bàn tay hần, một trận tê tê đại đại truyền đến, khiến Ngự Phong Trì thoáng chốc mê say.

“Được.” Tưởng như đó là tất cả những gì hần muốn, lòng bàn tay rộng của hần ngược trở lại mà cầm lấy tay nàng, cúi đầu nói “Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua nhìn thấy em lần này tội nghiệp như vậy mà cầu xin tôi, tôi giúp em một lần... Tại sao lòng yêu thích của tôi đối với em không giảm đi chứ?”

Nói xong, Ngự Phong Trì ôm lấy cả người nàng, cởi áo khoác phủ lên đầu nàng, trước khi nàng kịp phản kháng đã ôm chặt nàng lần nữa nói giọng khàn khàn: “Đừng vén lên, ba em đang ở phía trước sảnh, tôi cứ như vậy mang em đi ra ngoài thì sẽ không ổn cho nên đừng lên tiếng, nghe không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Cảm giác giống điều gì?

Tần Mộc Ngữ giật mình, nắm lấy y phục của hắn: “Anh muốn làm gì?”

Ngự Phong Trì cười mỉa hoặc, đôi mắt sắc đen như mực lóe ra ánh sáng lung linh mê muội, ôm chặt nàng, cúi đầu bên tai nàng nói: “Mang em trốn!” Hắn sớm có thể nhìn ra, bầu không khí thế gia hào phú ngọt ngào như thế này đã sắp bức điên cô gái nhỏ thanh thuần như nước này.

Nói xong hắn ôm lấy vai nàng kéo vào lòng mình, đi thẳng xuống các bậc thang xuyên qua đám khách khứa rộn ràng nhón nháo, khỏe mỗi từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên nụ cười mê người, hắn vốn rất nổi danh nhưng dù các mỹ nữ quý phái lên tiếng chào hắn quyến rũ, hắn cũng không thèm để ý, vẫn nắm chặt lấy thắt lưng nàng, để có thể được kề sát bên nàng.

Toàn thân đột ngột mát lạnh, bầu không khí lạnh lẽo nhẹ từng đợt kéo tới, bọn họ đã đi ra khỏi phòng khách.

Ngự Phong Trì đi đến phía sau bụi hoa, bỏ mấy cành lá, giật lấy cái mũ ném qua nàng: “Đội lên! Theo tôi đi ra ngoài!”

Tần Mộc Ngữ ngạc nhiên nhìn cái mũ trong tay, lại tiếp tục kinh ngạc khi nhìn thấy hắn dắt ra một chiếc mô tô phân khối lớn, cao ngạo mà sai bước đến, hướng cái cảm về phía nàng: “Lại đây!”

Nàng do dự đi qua, giọng nói lạnh lạnh “Anh lái xe này như thế nào?”

“Đừng hỏi nhiều như vậy, cô gái nhỏ của tôi ơi, em lại kéo dài thời gian rồi, mọi người trong Tần Gia mà phát hiện ra Nhị tiểu thư mất tích, đến lúc đó em có muốn chạy cũng không được...” Con mắt Ngự Phong Trì lúc mỉm cười rất mê người, kéo cổ tay nàng qua “Mang mũ bảo hiểm đi, ngồi ở phía trước nhé.”

Tần Mộc Ngữ muốn giãy dụa, đôi mày mỏng hơi nhăn lại: “Anh đừng gạt tôi, chỗ ngồi không phải thường ở phía sau sao?”

“Đó là vì mấy chiếc xe đó không tốt, mới dần dần đặt chỗ ngồi ở phía sau!” Ngự Phong Trì xấu xa châm biếm, khỏe miệng tiêu soái tức giận gắt nhẹ “Có rất ít chiếc xe có chỗ ngồi ở đằng trước.”

Tần Mộc Ngữ bán tín bán nghi, thế nhưng nàng mơ hồ đã có thể nghe được thanh âm có người kinh hô nàng mất tích ở phía sau, nàng vội vàng cầm cái mũ đội lên, còn chưa kịp phản ứng đã bị Ngự Phong Trì nắm lấy thắt lưng, kiên định ép buộc đặt nàng ở phía trước, ánh mắt hắn lấp lánh, cười yếu ớt cúi đầu nói: “Loại cảm giác này thực sự xưa nay chưa từng có, thật là tốt được bỏ trốn với em...”

“...Ngự Phong Trì!” Nàng nhủu mày tức giận mắng.

“Tôi đây...” Hắn đưa tay vuốt lấy chóp mũi yêu kiều của nàng “Em cần gì hay gặp khó khăn gì thì hãy tìm đến tôi nhé.”

Nói xong, hắn khởi động xe, đạp xuống dưới một phát, chiếc xe dữ dội loạng choạng một chút, nhanh như chớp phóng ra ngoài.

Tần Mộc Ngữ theo bản năng tiến sát vào trong ngực hắn, nghe được trên đỉnh đầu có tiếng cười nhẹ như không, cảm thấy mỗi lần ở cùng người đàn ông này đều là rung động lòng người, hắn phóng túng ngang ngạnh cùng cao ngạo như vậy hóa ra cũng có vài điểm tốt.

Nàng yêu Thượng Quan Hạo nhưng cũng là nỗi sợ hãi, nàng sợ hắn.

Mà Ngự Phong Trì đôi khi đáng ghét muốn chết, nhưng những lúc nàng đau khổ vô lực cũng chỉ có hắn mới có khả năng giúp nàng thoải mái.

Trên đường quốc lộ gió thổi tới lạnh đến thấu xương

“Ngồi trên loại xe này có cảm giác gì?” Ngự Phong Trì bên tai nàng lớn tiếng.

“Anh chạy chậm một chút đi!” Nàng đón lấy cơn gió lạnh khó khăn la lớn.

Ngự Phong Trì cười ra tiếng tiếp tục hỏi: “So với tên Quan Hạo kia thì thế nào? Em thích hắn chờ hay là tôi chờ?!”

“... Anh đừng đề cập đến anh ta nữa!” Trong ngực nàng có chút đau đớn nhủu mày la lên.

Ngự Phong Trì bên môi bắt đầu cười tà ý, nắm lấy tay lái đột ngột lắc lư một chút, Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, nắm chặt lấy cái áo mỏng kiểu Tây Âu quý phái của hắn, Ngự Phong Trì lúc này mới cười lớn. Lúc này Tần Mộc Ngữ đã phản ứng trở lại, đưa đôi mắt hung hăng lườm hắn, hắn đơn giản thu về một tay, giữ chặt lấy cái mũ của nàng, rất không biết xấu hổ mà cúi đầu lên thòm nàng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 44: Chuyện này anh thật biến thái

“Ngự Phong Trì! Anh...” Tần Mộc Ngữ thấp giọng kêu một tiếng né tránh, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, đẩy mạnh cầm hấn ra.

Ngự Phong Trì vì bị đẩy mà lao đảo người, không khống chế tốt tay lái, chiếc xe phân khối lớn suýt lộn ngược, hai tay hấn vội vàng giữ lại, nhưng vẫn không kịp, chỉ có thể nhanh chóng phanh lại, chiếc xe mô tô phân khối lớn đột ngột ngã lăn quay trên mặt đất!

Ngự Phong Trì ôm chặt cô gái nhỏ trong lòng, một trận quay cuồng trời đất cùng những cú va chạm kịch liệt nhưng nàng vốn được bảo vệ quá chặt chẽ, chiếc xe nằm ngổn ngang trên mặt đất, hấn ôm nàng lăn lông lốc vài cái, khó khăn dừng lại trên mặt đường...

Một tiếng nổ lớn giữa đêm khuya trên đường quốc lộ rất hãi hùng đáng sợ.

Trong bữa tiệc linh đình, một vệ sỹ về mặt tiêu điều xác xơ đi tới, đối diện với Thượng Quan Hạo thì thầm vài câu.

Khuôn mặt tuần dật phi phạm như điêu khắc của Thượng Quan Hạo, trong nháy mắt trở nên nặng trĩu.

“Chuyện khi nào?” Hấn buông ly rượu xuống, giọng điệu lãnh liệt mà hướng về phía đám người kia đi tới.

“Khoảng nửa giờ trước, thiếu gia nhà họ Ngự mang tiểu thư đi!”

“Nhiều người như vậy mà không xem chừng được một mình cô ta, thật là một lũ vô dụng!” Hấn sai bước phóng đi rất nhanh, giọng nói trầm thấp lạnh như hàn băng.

“Dạ... Thượng Quan Hạo tiên sinh, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Lòng ngực bị kéo căng như búa tạ nổi trống dồn dập, sắc mặt Thượng Quan Hạo trở nên xơ xác tiêu điều, nhìn lướt qua chiếc xe lăn của Tần Chiêu Vân bên cạnh là Tần Cẩm Lan, lạnh giọng mở miệng: “Chuẩn bị một chiếc xe, không nên kinh động đến chủ tịch cùng Tần tiểu thư, ngay lập tức!”

“Dạ!”

Bầu không khí trong tiệc rượu vẫn sôi nổi như trước, tiếng động lớn ồn ào náo nhiệt, không ai chú ý trong góc phòng nhỏ xảy ra chuyện gì.

Chiếc mô tô đổ ngay bên cạnh rung động dữ dội, Ngự Phong Trì có cảm giác thất bại.

Hấn nhiều năm được mệnh danh là tay đua cấp cao, mẹ nó như thế này thì thật quá mất mặt.

Đầu đau buốt như muốn nứt ra, khóe miệng vẫn còn rỉ máu âm ỉ, Ngự Phong Trì cắn răng chịu đựng, một tay chống vào ngực đỡ thân người: “Có sao không?... Bị thương chỗ nào cho tôi xem một chút?”

Tần Mộc Ngữ kêu đau rên rĩ, dưới sự trợ giúp của hấn mà tháo cái mũ xuống, vài sợi tóc rối tung nhưng vẫn mỹ lệ rơi là tả.

“Đầu gối tôi bị đau...” Cái miệng nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, run rẩy nói một câu.

“Đầu gối?!” Ngự Phong Trì khản trương đến mặt mũi cũng trắng bệch, vội vàng ngồi xổm xuống xem đầu gối của nàng - da thịt trắng nõn trơn bóng bị cọ xát mà rách một mảng lớn, máu chảy ra, theo căng chân mà chảy xuống.

“Chết tiệt...” Sắc mặt hấn tái nhợt thấp giọng rủa một tiếng, nghĩ muốn lập tức cầm máu cho nàng, nhìn quanh một vòng nhưng không có cái gì có thể dùng được, đành xé rách mép váy của nàng, đem quần chặt cái đầu gối của nàng, nhìn đáng điệu nàng cắn môi chịu đau, nỗi đau đớn trong lòng cũng hung hăng kéo đến.

“Đau không? Biết đau thì đừng lộn xộn, em xem tôi điều khiển xe tốt như thế, em đẩy tôi làm gì?!” Ngự Phong Trì cố ý nghiêng răng nói.

Tần Mộc Ngữ ngược đôi mắt lên, con mắt kính bắt đầu kích động đột ngột: “Ngự Phong Trì! Anh nói chuyện không có đạo lý? Vì sao anh muốn hôn tôi!”

“Em nói tôi không đạo lý?” Tay Ngự Phong Trì khống chế đầu nàng, để sát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói “Tôi thích em đương nhiên là chỉ muốn hôn em, ai cho em chống cự? Nếu để tôi hôn thì có phải tốt rồi không!”

“Anh thật quá biến thái...” Tần Mộc Ngữ nghe nói được yêu thích khuôn mặt cũng trở nên đỏ, thúc vào ngực hấn một cái.

“Thích em mà gọi là biến thái?”

“Anh so với biển thái còn biển thái hơn!” Đây thế nào cũng không dịch được hần, hóc mắt không hiểu sao trở nên ẩm ướt “Sao lại bắt nạt tôi? Tôi không làm sai chuyện gì, cũng không có lỗi với các người! Bắt nạt tôi rất thích sao? Vì sao tất cả các người đều khi dễ tôi?! Tránh ra!”

Nhìn thấy nước mắt nàng, Ngự Phong Trì lúc này mới trở nên luống cuống.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Thượng quan hạo, tôi sai rồi

“Cái này...” Hần bỗng nhiên ôm lấy nàng, đôi mắt đen một mảnh đau thương hối hận “Đừng náo loạn, tôi chỉ đùa với em thôi, em còn tưởng thật đúng không? Đừng khóc, tôi xin lỗi em, là tôi sai, là tôi có lỗi với em, được chưa...”

Viên mắt nàng hơi đỏ cũng khiến hần hoảng sợ không thôi, hần không thể dùng tất cả khả năng có được để khiến nàng có thể không thương tâm.

“Rốp!!!” Một tiếng chói tai sắc bén truyền đến.

Trái tim Ngự Phong Trì như bị buộc chặt, ôm lấy nàng, nhìn về phía ánh đèn xe, ánh sáng quá chói lóa khiến hần không thể mở mắt, lấy tay che chắn, nói khẽ với nàng: “Chúng ta đang chặn đường, đứng lên trước đã, tôi chờ em!”

Thế nhưng thật không ngờ, chiếc xe kia dừng ngay bên cạnh họ.

Ngự Phong Trì nhìn thấy đèn xe từ từ tắt đi, ánh mắt phức tạp, trong ngực cơ hồ có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, khi nhìn thấy bóng dáng cao ngất lãnh khốc vô tình của người đàn ông từ trên xe đi xuống, hần quyết định lần này có chết cũng không giao lại Tần Mộc Ngữ, đêm nay, nàng là của hần!

Tần Mộc Ngữ sợ đến nỗi không dám khóc lóc nữa, nhìn Thượng Quan Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn trong veo một mảnh thê lương hòa cùng sợ hãi.

Màn đêm chấp chôn buông xuống, đầu gối nàng được cột lại bằng một mảnh vải tơ tằm màu vàng nhạt, còn có vết máu đỏ trượt xuống cẳng chân, sâu thẳm khiến trông ngực người khác đập loạn nhịp. Thượng Quan Hạo chậm rãi đến gần nàng, ánh mắt như thạch hắc diệu từ trên đầu gối nàng lạnh lùng mà chuyển đến khuôn mặt của gã đàn ông kia.

“Mới chịu chút kích động như thế mà đã nghĩ đến chuyện trốn chạy, không ngờ lại theo một kẻ như vậy mà bỏ trốn...” Giọng nói u lãnh mang theo từ tính của hần vang lên, rất trầm thấp êm tai “Thế nào, muốn lái xe đi tìm cái chết sao? Thật đúng là xúc động lòng người...”

Ngự Phong Trì nghe được những lời này khiến hần bị kích động thật mạnh, hần như kẻ lưu manh lừa đảo hoàn toàn bại trước gã đàn ông kia, một chút khí phách cũng không giữ được, cười lạnh: “Chuyện quái gì đến đây, cô ấy thích, cho nên tao mới đem cô ấy ra ngoài. Thượng Quan Hạo, mày chẳng qua cũng chỉ là con chó của Tần gia thôi, mày ở chỗ này cần gì tự coi mình thành đại gia?”

Thượng Quan Hạo cũng nhàn nhạt cười khẩy, không để ý đến hần, chỉ chậm rãi đến gần Tần Mộc Ngữ, nhìn mấy sợi tóc rối tung của nàng, dáng dấp như thiên sứ giáng trần, cúi đầu nói: “Trốn khỏi bữa tiệc nhận chức của chính cô, không màng đến tình thế, không nghĩ đến hậu quả, cô rốt cuộc là muốn cho cha cô khó xử, hay là muốn cho chị cô khó xử?”

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run lên, con ngươi trong veo đột ngột ngẩng lên: “Tôi không có ý này! Tôi chỉ thấy...”

Khuôn mặt nàng đột nhiên đỏ lên, khô nóng không chịu nổi... Nàng chính là thấy cảnh yêu đương mãnh liệt của chị cùng hần, cho nên mới khó mà chịu đựng được...

“Thấy cái gì?” Giọng nói Thượng Quan Hạo vẫn trầm thấp êm tai.

Lòng chua xót cùng ủy khuất như rung chuyển đất trời, đôi mắt buông xuống, Tần Mộc Ngữ trầm mặc trong chốc lát, khe khẽ hít một hơi, ôn nhu mở miệng nói: “Thượng Quan Hạo, tôi không muốn để chị phải khó xử, là tôi sai rồi, là tôi tùy hứng, tôi bây giờ sẽ trở về cùng anh.”

Thượng Quan Hạo chính là chờ những lời này.

Sự ôn nhu trong ánh mắt đã bị thay bằng khí khái băng lãnh lạnh đến thấu xương, rất nhanh cầm lấy cổ tay nàng, kéo nàng đi về phía chiếc xe.

Ngự Phong Trì cũng biết không thể ngăn nàng trở về, nghiêng răng, đi tới vỗ vai Thượng Quan Hạo, ra sức chộp lấy bả vai hần: “Mày chờ tao một chút! Không thấy cô ấy bị thương sao? Tên khốn, mày có phải là đàn ông không, đối xử thô bạo với cô ấy như vậy?!”

Bước chân Thượng Quan Hạo lúc này mới chậm rãi dừng lại.

Chương 46: Tôi sẽ hủy hoại cô ta

Hắn đúng là có thấy đầu gối nàng bị thương, sắc đen trong đôi mắt một mảnh mị hoặc mà lạnh nhạt, tự mình kéo thân ảnh mảnh khảnh của nàng hướng về phía trước mặt mình, ưu nhã mà cúi người ôm lấy nàng bế lên. Tần Mộc Ngữ cả kinh, vì hốt hoảng mà tay vòng qua cổ hắn, nhìn hắn sâu sắc, ánh mắt tỏa ra mị hoặc như hồ sâu trong vắt, khoảng cách như vậy gần thật gần.

“Cho nên mới nói sau này đừng tùy tiện đi ra ngoài với một tên không ra gì, bị thương cũng là do bản thân cô thôi...” Hắn thâm tình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong veo của nàng, dùng giọng ôn nhu mà nói “Tôi nhìn thôi cũng biết là rất đau.”

Trong nháy mắt, Tần Mộc Ngữ có chút run rẩy, cảm thấy mơ hồ không rõ, không biết rốt cuộc hắn nói thật hay là giả.

“Mây...” Ngự Phong Trì nghe thấy những lời châm chọc của hắn, tức giận đến hai mắt bốc hỏa.

Đem Tần Mộc Ngữ bỏ vào xe, Thượng Quan Hạo vừa đóng cửa xe xong thì đứng thẳng người, đá văng cái mũ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm về phía Ngự Phong Trì, bình thần nói: “Ngự thiếu, quả thật là mây có thể chạm vào tất cả phụ nữ, nhưng mà người này, thì không được. Cho nên nếu có đầu óc thì rút ra xa một chút, tao hy vọng đây là lần cuối cùng mây động tay động chân với cô ấy.”

Ngự Phong Trì cười đến mức rét lạnh không chịu thua, nói: “Mây cho là chỉ bằng một mình mây mà có thể đe dọa được tao sao? Khi nào mây lấy được Tần Thị rồi hãy nói nhé! Chỉ có điều mây cho rằng, Tần Chiêu Vân sẽ cho mây cơ hội trở lại giống như xưa sao?”

Thượng Quan Hạo nhếch miệng chỉ nói một câu, cười khẩy: “Nếu mây nghĩ như vậy thì làm rồi.”

Ngự Phong Trì sùng sốt một chút, mà tên kia cất giọng nói đầy từ tính mà mang hàm ý: “Nếu tao phát hiện mây và cô ta còn liên hệ, tao đương nhiên sẽ không hủy diệt mây... Tao sẽ hủy hoại cô ta. Mây thử nghĩ xem, tao có bản lĩnh đó hay không?”

Trong ngực Ngự Phong Trì một trận chấn động, sắc mặt tái nhợt, thâm trầm nhìn gã đàn ông trước mặt.

Trước đây hắn chỉ biết Thượng Quan Hạo ở Tần Thị là một kẻ nổi tiếng tàn ác, hắn lòng lang dạ sói, dã tâm của hắn biểu hiện rất rõ rệt, hắn nguy hiểm mà bá đạo, không thể trêu chọc cũng không thể đụng vào, đến ngày hôm nay, hắn mới nhìn thấy được một phần tàn khốc của gã đàn ông này.

Nói xong, Thượng Quan Hạo thu hồi ánh mắt băng lãnh, xoay người lên xe.

Lúc trở lại thì bữa tiệc cũng gần kết thúc.

Sắc mặt Tần Chiêu Vân tái mét, rõ ràng rất tức giận, thế nhưng khi nhìn thấy trên người đứa con gái nhỏ của mình đầy vết thâm tím, nhếch nhác mà ủy khuất, tính khí hung hăng đã bị ép xuống, phân phó bọn người làm giúp con gái sửa sang một chút, lúc này mới đẩy xe lăn rời đi.

“Ba...” Tần Cẩm Lan kêu lên một tiếng, nhú mày, quay đầu lại nói với nàng “Tiểu Ngữ em trước tiên sửa soạn sạch sẽ, ba đang nổi giận chị đi trông chừng ông, ba hiện tại tính khí không tốt, nếu em muốn xin lỗi thì ngày mai đến thư phòng ba, nghe chưa?”

Tần Mộc Ngữ cắn môi gật đầu: “Em biết rồi. Chị, cảm ơn.”

Tần Cẩm Lan cười cười: “Đừng ngại, trước đây chị cũng thường xuyên khiến ông mất hứng, ba đối với em có kỳ vọng rất cao, em thực sự không nên tùy hứng như vậy, khiến cho ông không hài lòng.”

Nàng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Dạ, em đã biết rồi.”

“Chị đi trước đây!”

Tần Cẩm Lan cười rồi xoay người đi hướng lên lầu, nụ cười trên môi dần dần trở nên lạnh lẽo, cô thật muốn nhìn, cô em gái của cô làm sao có thể quản lý tốt Tần Thị, khiến người cha khó tính của cô hài lòng. Cô trước đây đã phải chịu đựng những cái nhìn khinh thường, bắt nạt, và khinh bỉ, cô muốn nàng phải nếm trải từng cái từng cái một.

Sau khi tắm rửa qua, đem chiếc khăn ẩm xoa xoa lên đầu gối, ở miệng vết thương máu thịt vẫn đỏ tươi như trước, khiến người khác nhìn cũng phát sợ.

“Tiểu Tinh, rốt cuộc là có băng gạc hay không?” Ngón tay xanh nhạt của nàng chạm vào một chút mà đau đến thấu xương.

Cánh cửa chậm rãi bị đẩy ra.

“Tìm thấy chưa? Em giúp chị đem qua đây một chút!” Tần Mộc Ngữ ngồi ở trên giường, đôi mắt nhìn lên.

Trong nháy mắt vừa nhìn thấy người ở cửa, nàng hít một hơi lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia sợ hãi, tay vô thức rất nhanh mà giữ chặt cái khăn trước ngực.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Cô còn có thể thanh thuần ở chỗ nào?

Trong đêm khuya tại khu nhà cao cấp, một người đàn ông trông rất lạnh khốc vô tình lại tựa như thiên thần giáng thế xuất hiện ở phòng nàng.

“Tiểu Tinh đâu, cô ấy ở đâu rồi?” Tần Mộc Ngữ rất khẩn trương run giọng hỏi.

Đôi mắt Thượng Quan Hạo thâm hiểm, hoàn toàn không để ý đến câu hỏi của nàng, chỉ chậm rãi đi tới trước mặt nàng, thân ảnh cao lớn phẳng phiu ưu nhã ngồi xuống ngay trước mặt nàng như một con báo săn mồi, nhìn đầu gối đã được bôi thuốc của nàng, vết thương chảy máu đỏ một vùng.

Hắn dùng những ngón tay thon dài chạm vào.

“Á!” Cái miệng nhỏ nhắn tái nhợt của Tần Mộc Ngữ hít một hơi “Anh đừng chạm vào, đau!”

Ánh mắt của Thượng Quan Hạo lúc này mới chậm rãi nhìn nàng.

“Đau?... Tôi thấy cô với hắn cùng một chỗ lại không có vẻ đau đớn gì lắm, chẳng phải cũng rất hưởng thụ cảm giác ngã xe cùng hắn sao?” Giọng nói của hắn u lãnh mang ý châm chọc, từ tính mà lại êm tai “Thế nào, không hy vọng tôi lúc này xuất hiện tại phòng cô, mà chỉ mong muốn chạy theo tên nhãi kia đến chân trời góc bể có phải không?”

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ đột ngột đỏ lên, nhất thời bị hắn lạnh lùng châm biếm cùng kích động cũng không nhẹ.

Đôi mắt trong veo không hề sợ hãi mà nhìn hắn, nàng mở miệng: “Nếu đúng như thế thì sao? Tôi thích ở cùng một chỗ với ai cũng cần anh quản sao? Anh có thể cùng chị tôi quang minh chính đại yêu đương, vì sao tôi không thể cùng người đàn ông khác ngã xe?!”

Sự uly khuất của nàng, sự sợ hãi của nàng, lúc này đây, sẽ được dấu trong lớp vỏ gai này!

Sắc mặt âm đạm của Thượng Quan Hạo từ từ trở nên xanh đen.

Hắn cười nhạt, đứng dậy, kéo căng hai bên vai nàng, nàng bị ép buộc mà cần mồi lùi lại phía sau, cảm giác bức bách to lớn khiến nàng loạng chạng đôi chút, lấy khủy tay chống đỡ cơ thể mình, khăn tắm trước ngực có chút lỏng lẻo.

“Tần Mộc Ngữ... cuối cùng cô cũng nói thật lòng rồi đúng không?” Thượng Quan Hạo nhìn nàng chằm chằm, nhân nhợt mang theo sát khí, lạnh lẽo cười như ác quỷ “Cái quái gì ngây thơ, cái quái gì trong sạch, lúc được hắn ôm ấp áp áp thì vui vẻ chấp nhận, còn khi tôi chạm vào một chút thì giống như bà cô già đã chết!!” Hắn hung rống lên, thanh âm trở nên khàn khàn “Tôi thực nhìn lầm cô rồi...”

Tần Mộc Ngữ cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm ửng đỏ, biết là hắn hiểu lầm nhưng không muốn giải thích: “... Không sai, tôi thà bị anh ấy chạm vào cũng không muốn anh chạm vào tôi, tôi ghét bản!! Tôi khinh anh một giây trước vẫn còn ôm chị tôi, một giây sau lại cường bức tôi!! Tôi ghét bản!!”

Câu nói cuối cùng được nói ra, mơ hồ trong mắt nàng cũng có nước mắt.

Lừa gạt trong ngực Thượng Quan Hạo cũng kịch liệt bốc cháy, hắn đột ngột bóp lấy cổ nàng: “Cô...”

Nàng không chút nào sợ hãi, bộ ngực phập phồng lên xuống dữ dội, con mắt trong veo quật cường.

Con giận dữ đánh vào đầu óc! Thượng Quan Hạo dữ tợn cười lạnh, hung hăng bóp cổ nàng tiến sát gần khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Ngại bản có đúng không? Tôi đây sẽ khiến cô cũng phải bản như tôi! Tôi muốn xem xem cô còn có thể thanh thuần ở chỗ nào!”

Tần Mộc Ngữ mở to hai mắt, ngay cả thở dốc cũng không có cơ hội, khăn tắm trên người đột ngột bị túm lấy! Hắn mạnh mẽ ném nàng lên giường, nàng kêu một tiếng, cơ thể kịch liệt bật lên vài cái, mái tóc nàng rối tung rơi rớt tán loạn trên ga giường trắng như tuyết. Chỉ cảm thấy bản thân không có một tác vãi nào che chắn. Cơ thể hoàn toàn phơi bày trong tầm mắt hắn.

“Không!” Nàng đau đớn kêu một tiếng, vừa nhớ tới, nhưng hân một đầu gối đã quỳ xuống, mãnh liệt áp chế!

Con mắt Thượng Quan Hạo lạnh như băng, rất nhanh nắm chặt cái gáy ẩm ướt dính vài cọng tóc của nàng, bộ tây phục màu đen dây dưa trước ngực nàng. Mà phía trước nàng không có bất cứ cái gì che phủ. Da thịt trắng sữa mềm mại, bàn tay hân di chuyển trên người nàng, dùng mọi cách mà giày xéo. Chà đạp!

Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, hân chế ngự sức giãy dụa kịch liệt bên dưới, toàn thân đỏ bừng. Cơ thể trần trụi khiến nàng sục sạo, nước mắt cuộn trào mãnh liệt mà rơi xuống, run rẩy trước sự khiếm nhã: “Đừng! Thượng Quan Hạo!! Anh buông tôi ra, đừng đối xử với tôi như vậy!!”

Xấu hổ như vậy. Đối xử suông sã mà nhục nhã, khiến nàng cảm thấy chính mình như một kỹ nữ, ai cũng có thể tùy tiện sờ cợt nàng. Như kỹ nữ!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đã bao lần không thể không chế

“Không phải cô chê tôi bẩn sao?” Ánh mắt Thượng Quan Hạo âm lãnh nhìn nàng, động tác càng thô bạo, đem toàn thân nàng nắn bóp. Vết nhào nặn đỏ hồng “Có cảm giác tay tôi đặt ở chỗ nào không? Chỗ nào tôi đã chạm qua cũng sẽ như nhau mà bị nhiễm bẩn! Tần Mộc Ngữ... Cô bây giờ có sạch hơn tôi là bao?!”

Hân hôn hển, hơi thở ồ ồ nặng nhọc, hơi nóng phun trên mặt nàng, lòng bàn tay cảm giác rất tốt, nàng quá mềm mại, non nớt, mỏng manh, trơn nhẵn, mẫn cảm đến kỳ lạ, hân chỉ lấy một bàn tay xâm nhập, nàng cũng đã nổi lên phản ứng, phản ứng rất mãnh liệt!

“Đừng đối xử với tôi như vậy... Tôi không muốn... A!” Nàng run rẩy dữ dội mà gào khóc, cánh tay mảnh khảnh dùng hết sức lực mà đẩy hân ra, nhưng vẫn cản không được bàn tay thô bạo của hân... Bả vai nàng, sống lưng trắng như tuyết, tất cả đều bị hân để lại dấu tích. Đôi mắt hân càng đỏ, chạm vào trán nàng, bàn tay từ phía sau lưng ôm trọn lấy nàng, lại lần nữa nhào nặn nơi tròn đầy của nàng.

Cảm xúc kia thật tốt, giống như thiên đường.

“Tần Mộc Ngữ...” Thượng Quan Hạo khàn khàn gọi tên nàng, con mắt thâm thúy nhắm lại, hung hăng chiếm giữ môi nàng!

“...” Nước mắt theo khóe mắt mà chảy xuống, thấm xuống gáy, vào trong làn tóc, cũng không còn phát ra tiếng nữa.

Nàng kịch liệt giãy dụa, toàn thân bị vây quanh bởi hơi thở mãnh liệt của hân, cái miệng nhỏ hoàn toàn bị thâm nhập bởi hương bạc hà thơm mát của hân, mứt lấy hơi nóng, suýt nữa cũng đem hôn phách nàng mà hút mất, lưỡi đau nhức, tê dại... Nàng vùng vẫy đến cùng nên đã không còn chút khí lực nào, các ngón tay xanh nhợt cào vào chiếc áo sơ mi của hân, nếp nhăn đầy áo, thân thể vẫn như cũ mà run rẩy kịch liệt.

Toàn bộ nỗi xót xa trong lòng đều đã bị khuất phục, nỗi nhục nhã cùng tuyệt vọng... Tại đây dưới ánh sáng mờ ảo, cuốn sạch toàn bộ ý nghĩ của nàng.

Tiểu Tình đẩy cửa tiến vào: “Tiểu thư, băng gạc tìm được rồi, Tiểu...!”

Một thanh âm dữ dội vang lên, cô hoảng sợ đưa tay làm rơi cái khay đựng đồ khử trùng trên mặt đất! Một đồng hồ dùng hỗn tạp rơi vãi tán loạn!!

Một trận kịch liệt trên giường, hai người đang dây dưa ác liệt cuối cùng cũng tỉnh táo.

Ngón tay Thượng Quan Hạo hung hăng chơi đùa. Chuẩn bị chạm vào ngực nàng. Hương thụ toàn thân mềm yếu của nàng đang run rẩy tê dại có một chút đỏ bừng, lấp kín cảnh môi nàng mà hung hăng giãy vò, màu đỏ tươi vẫn còn chưa tan hết.

Một cảnh mạnh mẽ hung bạo như vậy khiến mặt mũi Tiểu Tình trắng bệch, muốn nhắm mắt cho qua, nghĩ đến chuyện muốn tông cửa mà xông ra! Nhưng ngay cả chân một bước cũng không đi được!!

Thượng Quan Hạo không thể nhớ rõ, đây là lần thứ mấy không khống chế được bản thân.

Rốt cuộc đúng là nàng rất mê người, hay là hân kim lòng không được??

Sắc mặt Thượng Quan Hạo từ từ trở nên tái nhợt.

Trong lòng ngực run rẩy, không có chút thần sắc, hân buông cánh môi nàng, khẽ hôn một cái, đứng dậy, đem khăn tắm bên cạnh kéo đến phủ lấy cơ thể nàng, một tay chỉnh sửa cổ áo sơ mi của chính mình.

“Thượng... Thượng Quan Hạo tiên sinh...” Tiểu Tình bầu vú lấy cánh cửa, suýt bật khóc. Cô không rõ ràng lắm tình huống lúc này, chỉ là vô cùng khiếp sợ, Thượng Quan Hạo không phải cùng đại tiểu thư sao?? Thế nào mà gặp phải loại tình cảnh như thế này!!

Dáng người cao ngất của Thượng Quan Hạo chậm rãi đi tới, thần sắc vẫn lãnh đạm như cũ, chẳng qua là, có một chút mùi vị phức tạp khó hiểu.

“Đi vào đi.” Hần nhàn nhạt ra lệnh “Chăm sóc cho cô ấy thật tốt.”

Trong lòng hắn rất rõ ràng, Tiểu Tình là một người giúp việc nhát gan, có chết cũng sẽ không đem cái loại tình cảnh này nói ra.

Tiểu Tình sợ đến nổi nép sát vào tường mà chạy vào trong.

“Sau này cách xa tên họ Ngự một chút, bằng không tôi sẽ khiến cô trả giá khá đắt đó.” Hần bỏ lại một câu băng lãnh, đẩy cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Để hạo đến giúp em ấy

“Tiểu thư, cô có chuyện gì không, cô còn cần...” băng gác không??? Tiểu tình hoảng sợ mà đứng ở bên giường.

Trong mắt Tần Mộc Ngữ còn vương lệ, nhưng đôi mắt vẫn trong veo như trước.

Nàng đứng dậy, cầm lấy khăn tắm quấn lại kỹ lưỡng, đi chân không hướng về phòng tắm, ngón tay xanh nhạt nắm lấy nắm đấm cánh cửa, vịn đi vịn lại mấy lần mới mở được, đi vào trong đóng cửa lại, vũng vàng khóa chặt!

Một lát sau nàng vịn vôi hoa sen chảy nước ở mức lớn nhất, dùng dòng nước nóng hổi mà ra sức tẩy rửa cơ thể của chính mình, làn nước ào ào theo khuôn mặt nàng lướt xuống làn tóc, không rõ là nước hay nước mắt đang rơi, thế nhưng vô luận có tẩy rửa thế nào, nhưng những dấu hồng kia có tẩy được đi hay không, cơ thể nàng trời sinh miễn cảm, dùng sức một chút cũng lưu lại dấu vết.

“...” Ánh mắt trong veo của Tần Mộc Ngữ trong làn hơi nước mờ ảo, mang theo nỗi nhục nhã cùng oán hận, phun ra mấy chữ rất rõ ràng: “Thượng Quan Hạo, anh là đồ khốn nạn!”

Lông mi bị nước làm ướt, mắt nàng buồn xuống, dòng lệ nóng hổi cũng như thế mà chảy xuống.

“Bốp!” Một tiếng, Tần Chiêu Vân cảm một phần của tập văn kiện hung hăng quăng trên mặt bàn, tức giận dùng dùng.

“Đây là báo cáo quý này sao? Con giải thích rõ cho ta xem cái này là sao!! Ta mới rời khỏi công ty chưa đến hai tháng, con lại lấy loại kết quả như thế này mà lừa gạt ta! Có ý gây thiệt hại cho Tần Thị có phải không?!” Tay ông ta chỉ chỉ vào mũi Tần Cẩm Lan, toàn thân run rẩy tức giận mắng.

Tần Cẩm Lan hít một hơi thật sâu, khoe miệng lộ ra một chút yếu ớt: “Ba, con nghĩ ba hiểu sai rồi, từ khi ba tuyên bố di chúc tới nay, công việc của công ty con đã toàn quyền giao cho Tiểu Ngữ sắp xếp, ba cầm trên tay bảng lợi nhuận này không phải là của con.”

Đôi mắt cô u tĩnh như nước lộ ra một tia lãnh ý, rõ rệt mà nói ra.

Tần Chiêu Vân chợt như bị sét đánh, á khẩu không trả lời được, một câu cũng không nói nên lời!

Ở bên cạnh sắc mặt Tần Mộc Ngữ cũng đỏ lên, vôi vàng mở miệng: “Ba, là con không tốt, con vừa mới tiếp nhận còn nhiều việc chưa hiểu rõ lắm, không có cách nào nắm trong tay toàn cục, đúng là có rất nhiều vụ hợp tác làm ăn vì ba rút khỏi Tần Thị không còn quản lý nữa mà bọn họ lấy lý do này hủy bỏ hợp đồng, điều này con cũng đã ý thức được, nhưng... tạm thời không có giải pháp nào tốt, không ai chịu nghe con...”

“Được rồi.” giọng nói Tần Chiêu Vân trầm thấp nói, sắc mặt âm đạm tới cực điểm “Đừng nói nữa.”

Trong ngực Tần Mộc Ngữ một mảnh tê lương cùng bất lực, không thể làm gì khác hơn là im lặng.

“Ba.” Đôi mắt Tần Cẩm Lan xoay chuyển, nhẹ giọng nói “Tiểu Ngữ vẫn tiếp tục như vậy không phải là cách, cơ thể ba không tốt rõ ràng không thể tiếp quản được Tần Thị, mà đối với năng lực của con ba cũng không yên tâm, nếu như vậy cũng không thể tìm được ai có thể giúp Tiểu Ngữ? Ba nghĩ Hạo thế nào? Anh ấy ở Tần Thị cũng đã mười năm, công việc cùng cách vận hành của Tần Thị anh ấy đều nắm rất rõ, ba yên tâm, anh ấy cũng chỉ là trợ giúp Tiểu Ngữ, hay để việc này Tiểu Ngữ tự mình quyết định.”

Sắc mặt Tần Chiêu Vân trở nên rất khó đoán.

Mà kỳ thực, tâm tư của Tần Cẩm Lan rất đơn giản, chính cô ta không còn cách nào tiếp nhận Tần Thị, cũng không thể khoanh tay không làm gì cả, cô sẽ giúp Hạo đoạt được Tần Thị, anh ấy yêu cô, anh ấy đạt được bất cứ thứ gì, thì cũng sẽ là của cô!

“Chuyện này ta trước tiên suy nghĩ một chút, các con đi ra ngoài hết đi.” Tần Chiêu Vân mệt mỏi phẩy phẩy tay, tự mình đẩy xe lăn ra trước bàn chậm rãi cân nhắc xem xét.

Hai chị em liếc nhau một cái, đi ra ngoài.

“Tiểu Ngừ, em không cần thấy áp lực, ba sau khi suy xét cẩn thận sẽ đồng ý, Hạo rất nhanh sẽ đến công ty giúp em.” Tần Cẩm Lan tự tin nhìn nàng cười nói.

Tần Mộc Ngừ nheo mắt lại, con người trong vắt gương lên: “Phải không? Chị vì sao lại chắc chắn như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Tâm tư không thể khổng chế

“Chị hiểu rõ ba.” Tần Cẩm Lan tiếp tục vừa cười vừa nói “Ông không phải là loại người thù hằn diệt tất cả, cũng không nguyên để nó rơi vào tay kẻ khác, Tần Thị là tâm huyết của ông, cho dù nằm trong tay kẻ khác, ông cũng muốn nhìn thấy nó càng ngày càng hưng thịnh.”

Tần Mộc Ngừ suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Thì ra là như vậy.”

Thế nhưng, nàng một chút cũng không muốn, trong công ty sẽ cùng sát cánh với Thượng Quan Hạo.

“Tiểu Ngừ...” Tần Cẩm Lan vỗ vào vai nàng, đáng cười quấy rối “Hạo rất cuốn hút đúng không? Nếu sau khi em làm việc cùng anh ấy sẽ phát hiện anh ấy có bao nhiêu tài năng xuất chúng, em, chị và cả ba nữa... chúng ta có mạnh hơn nữa cũng không bằng năng lực của một mình anh ấy, anh ấy có khả năng leo lên được Tần Thị, thật đấy.”

Tần Cẩm Lan trong ánh mắt chứa sự mê luyến cùng ái mộ, một lần nữa khiến tâm tình Tần Mộc Ngừ trở nên càng phức tạp.

Nàng rất rõ ràng, nếu thực sự có một ngày như thế, hai người bọn họ sẽ thành người một nhà, nếu như vậy thì nàng nhất định sẽ trốn đi thật xa, đem nỗi nhục nhã và những chuyện không hay... quên sạch không còn chút gì.

Dưới sự hỗ trợ của Thượng Quan Hạo cuộc họp thông qua hội nghị truyền hình(*) đã được hoàn tất, dường như toàn bộ rắc rối của công ty đều đã được giải quyết rõ ràng.

Tần Mộc Ngừ đứng dậy, sửa sang một chút quần áo trên người, kiểu âu phục của nữ hơi bó sát, cơ thể có phần cứng nhắc.

Thượng Quan Hạo tắt video, giọng nói lạnh lùng có một tia lãnh ý: “Phương án lần sau phải được đem ra bàn bạc, đừng để bọn họ tự mình quyết định thay đổi trong mọi phương diện cũng như các thành quả đạt được, cô là người quyết định. Không có giao dịch viên, ai có nhiều ý kiến thì ủng hộ người đó, đó là cách làm ngu xuẩn nhất, cô hiểu chứ?”

Tần Mộc Ngừ làm dịu cơn đau nhức ở cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn sụp xuống, gật đầu: “Biết rồi.”

“Không có việc gì thì tôi đi trước, buổi chiều còn có tiết học ở trường.” Đôi mắt nàng đưa lên, nhìn hẩn một cái, cầm tập văn kiện đi ra ngoài.

Thượng Quan Hạo một tay kéo lấy nàng.

“Cô đang tránh mặt tôi?” Giọng nói hẩn nhàn nhạt, lại nghe có vẻ khiếp người mà uy phong.

Tần Mộc Ngừ bị buộc phải dừng chân, đôi mắt trong veo nhìn hẩn, nửa ngày mới dám mở miệng: “Chuyện của công ty anh biết nhiều hơn tôi, anh quyết định thì tốt rồi, chị muốn nhìn thấy anh ở đây thể hiện năng lực. Việc tránh mặt anh, tôi đương nhiên là muốn tránh, ai lại ngu ngốc thích ở cùng một chỗ với một ác quỷ hay bắt nạt mình? Tôi đánh anh còn không lại, chẳng lẽ còn không thể tránh mặt anh?”

Những lời nói của nàng khiến ánh mắt của Thượng Quan Hạo chột lóe.

“Ác quỷ...” Hẩn kéo nàng lại gần mình, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, các ngón tay lướt nhẹ trên gương mặt nàng “Cô nói tôi là ác quỷ?”

Tần Mộc Ngừ né tránh sự động chạm của hẩn: “Ý tôi đúng là thế!”

Thượng Quan Hạo im lặng vài giây, thu hồi ngón tay, cho tay vào túi quần, khó giấu được vẻ tiêu sái mỉa mai: “Cô chẳng lẽ không nghĩ tới, tại sao tôi hết lần này đến lần khác lại đối xử với cô như thế?”

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ nhìn chằm chằm vào hắn, trong đôi mắt có một tia mềm yếu, thanh âm vô cùng nhẹ nhàng: “Tôi không biết. Anh rõ ràng là thích chị tôi không phải sao? Vì sao lại năm lần bảy lượt làm những chuyện như thế với tôi? Anh chẳng lẽ không cảm thấy có lỗi với chị? Chính chị không thể quản lý Tần Thị nên đã nghĩ hết mọi cách để cho ba cất nhắc anh, anh làm sao có thể như vậy?”

Thần sắc Thượng Quan Hạo lạnh lùng mà ưu nhã, lớn mật nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng: “Trên đời này có rất nhiều chuyện không thể nào giải thích rõ lý do tựa như tâm tư của con người, cũng không phải tự mình có thể nắm trong tay...”

Nàng giật mình lắc đầu: “Tôi không hiểu.”

Thượng Quan Hạo cúi đầu, hơi thở ấm áp phả lên mặt nàng: “Không sao, tôi cũng không hiểu.”

Nàng lại ngẩn ra, cố gắng thoát khỏi lồng ngực hắn, chống lại sự gần gũi của hắn. Nhưng Thượng Quan Hạo lại nhanh trước một bước nắm chặt tay nàng, ánh mắt có chút lạnh lẽo: “Cô có nên thử giải thích rõ xem, không phải nói là thích tôi sao? Vì sao mỗi lần tôi chạm vào cô, cô cũng đều phản kháng như vậy?”

(*) Hội nghị truyền hình (tiếng anh Videoconferencing): là hệ thống thiết bị truyền tải hình ảnh và âm thanh giữa hai hoặc nhiều địa điểm từ xa kết nối qua đường truyền mạng Internet, WAN hay LAN, để đưa tín hiệu âm thanh và hình ảnh của các phòng họp đến với nhau như đang ngồi họp cùng một phòng họp; Thiết bị này cho phép hai hay nhiều địa điểm đồng thời liên lạc hai chiều thông qua video và truyền âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Đến cảm ơn tôi nữa chứ!

Tần Mộc Ngữ cắn môi, một trận rung chuyển đất trời, ánh mắt yếu ớt: “Tôi không thể giải thích được lý do.”

Đúng vậy, nàng yêu hắn, từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn bị ba nàng trừng phạt tàn nhẫn, nhưng lại quyết cường chịu đựng không kêu lấy nửa lời, trong sự nhẫn nhịn lại lộ ra vẻ sắc sảo, vẫn bảo vệ chị nàng mà nói “Sẽ không bao giờ để em phải sống khổ sở” từ lúc đó nàng đã yêu hắn.

Thế nhưng hiện tại, nàng lại sợ hắn, càng sợ chị sẽ phát hiện thứ tình cảm tội lỗi nhưng mãnh liệt này.

Thượng Quan Hạo nhìn chăm chú nàng rất lâu, tia lãnh ý cuối cùng cũng biến mất, lại trở thành cái nhìn ôn nhu mê say, nhẹ nhàng giữ lấy nàng, hôn lên mái tóc mềm mại đang che phủ trên trán của nàng, thấp giọng nói: “Đừng sợ, sau này có tôi ở đây, trong công ty không có gì có thể làm khó em...”

Một câu nói này, dù giọng nói có hơi chút ám muội, như là từ trong lòng vô tình phát ra, khiến bầu không khí trở nên ôn nhu lạ thường.

Cả người nàng đột ngột cứng ngắc, hô hấp bất ổn, suýt cho là chính mình đã nghe lầm.

Chính Thượng Quan Hạo cũng trở nên cứng đờ.

Trong lúc mê hồn, hắn rốt cuộc đã nói cái gì nào?

Buông cô gái như cánh hoa pha lê trong suốt trong lòng hắn ra, vẻ mặt xấu hổ của hắn hoàn toàn biến mất khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước, thần nhiên nói: “Không có việc gì nữa, cô đi đi.”

Hô hấp Tần Mộc Ngữ như bị đè nặng, cuống quýt chạy ra khỏi phòng làm việc.

Một tháng rong rã trôi qua, hoạt động kinh doanh của Tần Thị có những bước chuyển biến dữ dội.

Chế độ quy định nghiêm ngặt, song song với đó là việc thúc đẩy toàn bộ nhân viên nâng cao hiệu suất tinh thần làm việc cũng như nghiệp vụ, tất cả đều được quản lý chặt chẽ để hướng tới tương lai phát triển rực rỡ. Tần Mộc Ngữ sau khi hoàn tất giờ học trên trường thì chạy đến công ty, đôi khi thì từ sáng sớm đã phải mở cuộc họp hội đồng ban giám đốc, buổi tối lại cùng bộ phận tiêu thụ bán hàng thảo luận phương án kế hoạch cả đêm, Thượng Quan Hạo có thể nhận ra nàng có một sức lực rất dẻo dai.

Dự án đầu thầu cuối năm, nhóm người được dẫn dắt bởi Thượng Quan Hạo, đối đầu với tám xí nghiệp lớn nhất của thành phố Z.

Rong rã một tuần trên bàn lứa, một cuộc đo sức tính toán, sau ba vòng sàng lọc, cuối cùng cũng được như nguyện vọng, Tần Thị đã trúng thầu!

Đi ra phòng khách, toàn bộ nhân tài trong nhóm hoàn toàn bộc lộ sự kinh ngạc cùng vui mừng mà chìm đắm trong tiếng vỗ tay hoan hô, tiếng thét chói tai bao trùm cả nhóm.

Tần Cẩm Lan nghe được tin chúc mừng của bọn họ, trong lòng tràn đầy kinh hi, tâm tình cũng nhạy nhot theo mà bước vào phòng khách, ngẩng đầu thì thấy một đám người trên lầu, miệng cô nhin không được mà mỉm cười, tầm mắt tìm kiếm người đàn ông mà cô luôn mong nhớ, nhưng đột nhiên lại thấy được một cảnh kia...

Tần Mộc Ngữ ngạc nhiên cùng mừng rỡ nhào vào lòng ngực ôm lấy cổ hần, Thượng Quan Hạo tuần dật khóe miệng cũng hơi mỉm cười, duỗi cánh tay ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ sau lưng nàng.

“Cảm ơn anh, Thượng Quan Hạo!” Tần Mộc Ngữ xúc động lại hưng phấn mà đột ngột hôn lên mặt hần.

Ở nước ngoài, thì đây chỉ là một kiểu hôn xã giao thông thường, nàng cũng không quá để ý, thế nhưng lúc hôn rồi mới cảm thấy không thích hợp, đây là ở trong nước... Nàng có chút xấu hổ mà buống cổ Thượng Quan Hạo ra, nhưng không nhận thấy trong đôi mắt hần đã dấy lên một tia dục vọng.

Nàng muốn rút lui, nhưng lại bị cánh tay hần kéo chặn lại, nét mặt tao nhã mà nguy hiểm, giữ lấy nàng, lách ra khỏi đám đông, sải bước trên hành lang hướng về phía lối thoát hiểm mà đi ra.

Ở dưới lầu, trái tim Tần Cẩm Lan như bị buộc chặt, đôi giày cao gót đột ngột chạy lên lầu theo lối hành lang thông ra cửa an toàn.

Đi được một nửa, cô đã nhìn thấy bóng dáng của hai người kia...

“Thượng Quan Hạo...” Tần Mộc Ngữ không biết hần muốn cái gì, có chút căng thẳng mà kêu lên.

Đến cửa cầu thang, Thượng Quan Hạo cuối cùng cũng dừng lại, một tay đẩy giữ nàng tại tay vịn cầu thang, sau đó ngang ngược mà ôm nàng vào lòng, đôi mắt đỏ au, nói giọng khàn khàn: “Hiện tại, nên cảm ơn tôi chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Yêu cô gái này

Nàng còn chưa kịp phản ứng, hần đã cuồng dã hưng hăng hôn nàng, đè ép nàng xuống.

Tần Mộc Ngữ mở to hai mắt, thật không ngờ hần can rờ như vậy mà hôn nàng! Nàng muốn kháng cự lại, nhưng không những không đẩy hần ra được mà cơ thể càng ngày càng áp sát, hần còn ôm nàng với lực đạo vô cùng mãnh liệt. Thượng Quan Hạo cạy mở kẽ răng nàng vẫn tiếp tục hôn hướng vào trong, đem đầu lưỡi ngọt ngào ngượng ngùng của nàng nuốt vào trong miệng hần, hưng hăng mà hút thương yêu, ấn giữ cái đầu của nàng khiến nàng trốn tránh cũng không thoát được.

Từng đột mê hoặc đến choáng váng, vì nghẹt thở mà trong mắt nàng mơ hồ như có lệ.

Thế nhưng như vậy trong nháy mắt nàng hoảng hốt vì phảng phất có chút cảm giác, hần thật tâm mà hôn nàng.

Hần ôn nhu cùng khao khát như vậy cũng không phải là giả.

... Trần trực... dây dưa lẫn nhau...

Hô hấp hần càng ngày càng nặng nhọc, tay dò xét vào phía trong quần áo nàng...

“Thượng Quan Hạo, dừng...” Nàng cố gắng hít thở một chút, kinh hô, nhưng rất nhanh lại bị hôn trụ lần thứ hai.

Tại giờ khắc này, hần Thượng Quan Hạo có thể rõ ràng mà thừa nhận, hần yêu người con gái đang ở trong ngực hần lúc này.

Nàng còn đang kháng cự lại, Thượng Quan Hạo cười nhạt mà làm chậm lại lực đạo, trong nháy mắt đợi nàng hơi thả lỏng một chút, tiến công càng thêm mãnh liệt, đến khi đột tấn công mạnh mẽ kia khiến ý thức của nàng hoàn toàn bị đánh nát, xụi lơ trong ngực hần, để mặc hần đòi lấy tùy tiện.

.....

Mà lúc này, tại góc cầu thang, Tần Cẩm Lan tro mắt nhìn thấy một màn này, sắc mặt trở nên trắng bệch!!

Cô suýt nữa không nắm chặt tay cầm cầu thang mà ngã xuống, toàn thân run rẩy, có chết cũng không thể tin được cảnh tượng mà mình đang thấy!

Không thể... Không thể!! Bọn họ thể nào lại cùng nhau?!!

Lòng căm phẫn cùng oán hận vì thế mà cháy lên hừng hực, tim đau nhức, không chịu đựng được nữa, giày cao gót từng bước chạy xuống, đến bậc cuối cùng không may giẫm phải gót giày mà ngã xuống! Toàn bộ trong hành lang truyền đến âm thanh trượt chân này.

Nghe thấy tiếng động, Thượng Quan Hạo lúc này mới buông cô gái trong lòng hắn, đôi mắt thâm thúy nguy hiểm hướng về phía tiếng động kia, hắn mờ hồ thấy được bóng dáng kia xẹt qua.

Đêm lạnh như nước.

Thượng Quan Hạo chậm rãi mở cửa phòng của Tần Cẩm Lan, thấy nàng một thân quần dài, bụng ly rượu dựa vào cánh cửa.

“Đã muộn như thế này uống nhiều rượu làm gì?” Hắn đi qua, lấy ly rượu trên tay cô, hôn lên sợi tóc mềm mại của cô “Nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Tần Cẩm Lan quay đầu lại, ánh mắt tràn đầy bi thương, nhìn thấy hắn ôn nhu như vậy mà cười rộ lên: “Không có gì, hôm nay công ty thắng lớn, em rất vui cho nên mới uống nhiều mấy ly, anh có muốn uống cùng em không, em còn chưa kịp chúc mừng anh nữa!”

Nàng nói xong lại muốn lấy chai rượu, nhưng bị Thượng Quan Hạo đột ngột giữ lại.

“Cẩm Lan, em làm sao vậy?” Hắn lần lần hỏi.

Trong ngực Tần Cẩm Lan như bị xé rách mà đau đớn... A... Trước mắt người đàn ông mà cô rất yêu, chấp nhận trả giá mọi thứ vì người đàn ông này, nhưng cuối cùng hồn phách của anh cũng đã bị con tiện nhân Tần Mộc Ngữ kia dụ dỗ lấy đi mất một nửa rồi, lại còn hỏi cô rốt cuộc là làm sao vậy...

“Không có gì, em chỉ là muốn chúc mừng, em ngày hôm nay rất vui, anh không nhận ra sao?” Cô nhón miệng cười thoát khỏi cánh tay hắn.

“Cẩm Lan.” Thượng Quan Hạo giữ lấy cô, kéo cô vào trong ngực hắn.

Nước mắt chưa xốt của Tần Cẩm Lan đột nhiên tuôn ra.

Cô quen thuộc mùi vị trên người của người đàn ông này, quán chặt lấy hắn, kêu gào tên hắn: “Hạo... Hạo... Em cảm thấy rất sợ hãi... Tần Thị không hề thuộc về em, ba đối với em đã thất vọng triệt để rồi, nếu ngay cả anh cũng không còn yêu em nữa, em thực sự không biết sẽ nên sống thế nào đây...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ghen?

Thượng Quan Hạo ôm chặt cô, nhủ thầm: “Em nghĩ lung lung cái gì vậy? Anh làm sao không thương em?”

Mắt Tần Cẩm Lan đưa lên, ánh lệ trong vắt: “Thật sao? Anh vẫn còn yêu em... Vẫn yêu em như trước?”

Thượng Quan Hạo ngẩn ra một chút, phiền môi mỏng không trả lời, Tần Cẩm Lan nhón chân tiến lại gần hôn hắn. Cô tuyệt vọng mà hôn người đàn ông này, dùng cơ thể mềm mại quán lấy hắn, chiếc quần dài mặc bên dưới vì thân thể mềm mại mà giống như chưa mặc gì, chắc hẳn đã cảm nhận được cái loại nhiệt độ cực nóng này.

“Cẩm Lan...” Hắn khàn giọng mà kêu lên một tiếng.

“Hạo... muốn em... nhanh muốn em...” Thanh âm quyến rũ thấu xương truyền vào tai.

Thượng Quan Hạo mở hai tròng mắt sâu đen thâm thúy, thấy rõ khát vọng của cô. Cỏ vẻ giống như mọi ngày, hắn trực tiếp ôm lấy cô, cô khẽ kêu lên một tiếng, mãi đến lúc trên giường, tóc cô tán ra khắp nơi, triền miên mà ôm lấy cổ hắn. Thượng Quan Hạo cũng cúi người xuống, giữ chặt vòng eo cô, đã bắt đầu mãnh liệt tiến công.

“Hạo... Hôn em... Em là của anh...” Tần Cẩm Lan khẽ ngậm nga, mắt còn vương chút lệ, trong lòng sớm bị cảm xúc mạnh mẽ hòa cùng oán hận xông lên làm sụp đổ!! Cô nhớ lại cảnh tượng bọn họ kích động hôn nhau ngày hôm qua, trong lòng điên cuồng, đây là người đàn ông của cô_ Tần Cẩm Lan, không kẻ nào có quyền cướp đoạt!

Con sóng trận đầu cảm dỗ. Hương thơm mùi vị trên người kéo tới, mê hoặc tâm trí con người.

Thượng Quan Hạo duy trì động tác liên tục, nhưng trong tâm tưởng lại chợt hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tần Mộc Ngữ, nàng quật cường kháng cự mang theo ánh mắt trong veo như nước... Khát khao đang bùng cháy trong lòng hắn đột nhiên bị dập tắt! Như thể bị nước lạnh tạt vào mặt mà bừng tỉnh!

“...” Tần Cẩm Lan thở hổn hển, đôi mắt quyến rũ như tơ, ôn nhu hỏi “Hạo anh làm sao vậy?”

Thượng Quan Hạo hít thở thật sâu, sắc đen trong đôi mắt tràn đầy phức tạp, chỉ trong chớp lát mới phát ra tiếng: “Đêm nay quá mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai anh trở lại tìm em.”

Hắn muốn đi, Tần Cẩm Lan vội vàng nắm lấy tay hắn: “Hạo! Anh đừng đi!!”

“Anh đừng đi, anh ngày ngày vội vội vàng vàng, cả ngày em đều không gặp được anh, anh sao lại để em ngủ một mình, em thực sự đã cảm thấy cô đơn lắm rồi...”

Nước mắt của người phụ nữ rơi xuống, hắn không cách nào cứng rắn thêm được.

“Đừng khóc...” Thượng Quan Hạo lau đi nước mắt của cô “Anh đêm nay ở lại cùng em, đừng khóc nữa.”

Tần Cẩm Lan lúc này mới ngừng khóc mà mỉm cười, Thượng Quan Hạo ôm chặt người phụ nữ mà hắn đã từng yêu thương sâu đậm, lấy ga trải giường bao bọc lấy cơ thể đang trần truồng của cô, ôm vào trong ngực, lúc này mới nặng nề ngủ thiếp đi.

Bầu không khí như vậy mà kéo dài suốt đêm.

Trong bóng tối bao trùm Thượng Quan Hạo đứng dậy, con mắt như thạch hắc diệu tỏa ra ánh sáng chói mắt... Hắn đưa tay cầm lấy chiếc áo sơ mi đen tự mặc vào rồi cài lại cúc áo, tắt ngọn đèn nhỏ trên đầu giường, bước ra ngoài.

Phòng khách dưới lầu vẫn còn sáng đèn, Tần Mộc Ngữ cuộn mình trên ghế sofa, đang sửa chữa lại một phần thiết kế.

Nàng trông rất mệt mỏi, hoặc là tâm tình không tốt, làn tóc dài tăn mác trên chiếc ghế sofa sắc trắng, cây bút trong tay đang phách họa sơ sài một bức tranh.

Nhận thấy có người đi tới, lông mi nàng run lên, giờ lên, đôi mắt còn đọng nước lênh láng rung động lòng người.

“Anh sao lại xuống đây?” Nàng có chút kinh ngạc, thanh âm hơi khàn.

Không mặc áo khoác, áo sơ mi đen phẳng phiu của hắn dưới ánh đèn tạo cảm giác lạnh lẽo đáng sợ, thân ảnh cao lớn rắn rỏi chậm rãi đến gần, con mắt như thạch hắc diệu không rõ ý vị, tay chống đỡ trên lưng ghế sofa, lãnh đạm nói: “Khuya như vậy còn sửa chữa bản vẽ?”

Lông mi nàng buông xuống: “Ngủ không được, chỉ bằng tranh thủ làm chút việc.”

Con mắt Thượng Quan Hạo hơi nheo lại, cúi người càng thêm thấp, hơi thở nóng như lửa đốt tỏa ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Ghen sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Có biết hậu quả sẽ thế nào không?

Tay Tần Mộc Ngữ run lên, vạch một đường thật dài lên bản thiết kế.

Trong suy nghĩ của Thượng Quan Hạo, nàng chắc hẳn đã thấy hắn ở trong phòng chị nàng, mãi đến nửa đêm mới đi ra.

“Tôi không...” Nàng có phần căng thẳng, đôi mắt trong veo chứa một tia cảnh giác “Tôi không hiểu anh... Thượng Quan Hạo, anh là người yêu của chị tôi, tại sao anh không ở cùng với chị tôi, vì sao còn tới đây trêu chọc tôi...”

Nàng cố gắng chịu đựng cảm giác chua xót chát đắng, trong đáy mắt còn có một tầng hơi nước mỏng.

Còn trong đôi mắt của Thượng Quan Hạo cũng chuyển biến như sóng bão.

Chỉ trong chớp lát, hắn cười nhạt, chậm rãi tới gần khuôn mặt nàng: “Tôi trêu chọc cô?... Tần Mộc Ngữ, có lẽ cô tự cảm thấy rất vui nhỉ? Hiển nhiên là cô thích dồn chị mình vào góc tường, đoạt danh tiếng của chị mình, câu dẫn người đàn ông của chị mình...”

“Tôi không phải!” Tần Mộc Ngữ bác bỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, ánh mắt lấp lánh trong suốt, “Là anh chủ động, lần nào cũng là anh chủ động chạm vào tôi, sau đó lại cố ý thân mật cùng chị tôi như vậy, cố ý để cho tôi nhìn thấy!... Tôi không hiểu anh muốn cái gì, tôi thực sự không hiểu, tôi không câu dẫn anh!!”

“Tôi chủ động?” Diệu cười nhạt của Thượng Quan Hạo càng sâu, cúi đầu thấp giọng áp, sát vào tai của nàng “Lần đầu tôi hôn cô, là cô nói cô muốn đàn ông... Lần đầu chạm vào cô, cô không mặc bất cứ cái gì chỉ quấn một cái khăn tắm nằm ở trước mặt tôi... Cũng như gần đây nhất, trước mặt bao nhiêu người như vậy cô hôn tôi, không phải muốn tôi làm một vài điều gì đó đối với cô sao...”

Chỉ nói vài câu ngắn ngủi, đều khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ bị kích động mà nhanh chóng đỏ ửng, cả người cũng nhè nhẹ run.

Cái loại nhục nhã kia, hướng thẳng đến tim, đâm một nhát mà đau đớn.

“Không... không phải như thế...” Bản vẽ nhẹ nhàng rơi xuống, bút viết cũng chặt vật rớt xuống, nàng bưng kín lấy lỗ tai mình.

Cánh tay to lớn của Thượng Quan Hạo vòng qua giữ chặt lấy nàng, ánh mắt lãnh liệt cùng vẻ khinh thường: “Tôi còn nhớ vì cô đã hạ độc Tần Cẩm Lan, mà tôi đã cho cô một cái tát... Thế nào, còn không khiến cô tỉnh mộng sao? Tôi muốn thế này mà ở chỗ này chờ tôi, là muốn tôi chia sẻ trải nghiệm với cô, nói cho cô biết, mùi vị của chị cô ngọt ngào như thế nào à...”

“Anh đừng nói nữa!” Dòng lệ nóng hổi rơi xuống, nàng thực sự đã khóc, toàn thân run rẩy kịch liệt.

Thần sắc lãnh liệt của Thượng Quan Hạo cuối cùng cũng dịu lại.

Đúng vậy, phải tàn nhẫn mà khiến cho nàng nhục nhã, đẩy nàng ra xa, mới có thể kháng cự lại phản rung động trong trái tim hần, nhắc nhở chính mình, Tần Cẩm Lan mới là người mà hần nên yêu và phải yêu, đối với nàng, tốt nhất là biến mất mãi mãi.

Nàng mặc chiếc váy ngủ, vì cuộn người lại mà làn váy co đến bắp đùi, lộ ra một mảng màu trắng sữa lay động.

Thượng Quan Hạo cúi người, đưa vào tai nàng những từ ngữ khiến nàng kích động mãnh liệt: “Đừng khóc... Đồ lót của cô lộ ra ngoài rồi kia, là màu trắng... không cần phải hao tổn tâm sức cầu dẫn tôi... Tôi không có hứng thú với cô...”

Nàng kinh hãi, tay bất thành linh túm lấy làn váy kéo xuống, run run phủ lấy đôi chân! Cảm giác nhục nhã cùng cực khiến nàng dùng rất nhiều lực, trong phút chốc từ trên ghế sofa ngã xuống, bàn tay chặt vật chống xuống nền nhà, vì quá bất ngờ chưa kịp đề phòng mà trán đập mạnh vào bàn trà bằng cẩm thạch.

“Bang” một tiếng, lạnh lạnh mà nặng nề.

“...” Nàng đau đớn kêu một tiếng, che lấy cái trán, đau đến mức toàn thân tái nhợt, cả người run rẩy.

Thượng Quan Hạo tay chống vào lưng ghế sofa, mí mắt nặng nề giật giật, phiến môi mỏng trắng bệch nhếch lên, nhìn nàng, không nói được một lời.

Một lát sau, hần cười nhạt, bước ra khỏi phòng khách.

Trán rướm máu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt, mái tóc rối bù.

Tần Mộc Ngữ đi chân trần đứng trước bệ rửa mặt, chạm vào dòng nước lạnh buốt đến thấu xương, ra sức hất nước vào mặt mình, ra sức mà hét!!

Vết thương bị kích thích bởi dòng nước lạnh, đau đến phát run nhưng động tác của nàng vẫn không dừng lại.

Nàng gội nước lâu như thế, nhưng trong đầu vẫn còn vang vọng giọng nói của Thượng Quan Hạo, hần nói từng chữ từng chữ một, mỗi câu đều có thể biến thành những nhát dao, đâm vào tim, máu tươi đầm đìa! Khuôn mặt nàng vẫn còn nóng hổi, là do hần đã ban tặng cho nàng cái nỗi nhục nhã này!!

Trong đêm khuya dày đặc, Tần Mộc Ngữ ngắm nhìn bản thân trong gương, vết nước loang trên khuôn mặt, nàng đột ngột giờ mu bàn tay của mình lên cằm, hung hăng mà cắn! Gần như đã tự cắn sâu vào da thịt của mình!!

Đau không? Đau thì hãy nhớ kỹ! Tên đàn ông này là sói, là do nàng nhìn không biết đoán cũng không ra, đến gần hần chỉ có thể bị con sói đó cắn đến máu me đầm đìa! Biết điều thì hãy cách xa hần một chút, xa thêm chút nữa!!

Dòng nước mắt nóng hổi rơi xuống, nàng cắn mu bàn tay, xụi lơ dưới bệ rửa mặt.

Mà cùng lúc đó, Tần Cẩm Lan tựa người trên tay vịn cầu thang lầu hai, đôi mắt quyến rũ nhìn theo bóng dáng Thượng Quan Hạo rời khỏi trong đêm thanh vắng, nhìn lại ánh sáng trong phòng rửa mặt, trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười nhạt, vô cùng lạnh lẽo, lại rất xinh đẹp.

“Có biết câu dẫn anh ấy thì hậu quả như thế nào không? Em gái thân yêu của tao...” Cô ni non thắm thì, dịu dàng như nước “Chỉ có điều không đủ, mà phải trả giá, đầu chỉ như thế này thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Đính hôn hạnh phúc

Ánh nắng ban mai từ từ chiếu rọi vào phòng hội nghị, Tần Mộc Ngữ sờ sờ miếng băng gạc trên đầu, rồi bước vào.

“Thật ngại tôi tới trễ, thầy giáo tôi dạy quá giờ, tôi tan học muộn...” Giọng nói trong veo của nàng vang lên.

Vừa vào đã nhìn thấy mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan họp.

Nàng cảm thấy rất ngượng.

“Tần tiểu thư, mọi ghi chép trong cuộc họp tôi sẽ gửi mail một bản cho cô, các văn kiện cần ký tên được đặt trên bàn làm việc của cô rồi.” Trợ lý bước đến nói giọng thân thiện “Có việc gì không hiểu cô có thể hỏi ngài Thượng Quan Hạo!”

“Vâng... Cảm ơn.” Con mắt trong veo của Tần Mộc Ngữ giờ lên rồi nói.

Thoáng chốc, trong phòng họp chỉ còn lại mỗi Thượng Quan Hạo.

“Ba giờ chiều nay có cuộc họp thảo luận các hạng mục của dự án đầu thầu lần trước, cô không cần phải đi.” Hắn với dáng người cao lớn ngồi xuống, cầm lấy chìa khóa xe đặt trên bàn “Buổi chiều theo chị cô chọn nhẫn đính hôn, tôi không có thời gian nên cô hãy đi chung với cô ấy.”

Hồ hấp của Tần Mộc Ngữ khựng lại.

Đính hôn.

Nàng chậm rãi bước qua, nhặt lấy chiếc chìa khóa nắm trong lòng bàn tay, không nói một câu nào ôm lấy sách vở đi ra ngoài.

“Tần Mộc Ngữ.” Giọng nói hần trầm thấp vang lên mang theo từ tính, đứng cách xa nàng “Cô không có điều gì để nói với tôi sao?”

Bước chân nàng dừng lại, làn váy cotton trắng giản đơn còn chưa kịp dừng lại, trông như cánh hoa mềm mại mà thanh thuần.

Nàng cười nhạt, có phần thiếu sức sống: “Đính hôn hạnh phúc. Anh rề.”

Nói xong, nàng nhẹ nhàng đi ra cửa.

Bước đi trên lối hành lang trống trải sạch sẽ, từ tầng ba mươi nhìn ra bầu trời bên ngoài, thì ra xanh đến vậy. Nàng trước kia chưa bao giờ mơ mộng hão huyền, thế nhưng vào giờ khắc này đây, nàng hy vọng bản thân mình có thể lạc trong những đám mây kia, sau đó theo gió mà bay đi, đi đến nơi nào đó xa thật xa.

Trong cửa hàng trang sức cao cấp, một gian nhẫn cưới được bài trí lấp lánh đến lóa mắt, tạo điều kiện cho khách hàng chọn lựa.

“Tiểu Ngữ, em mau tới giúp chị, chị không thấy kiểu nào đẹp cả?” Vẻ mặt Tần Cẩm Lan rất hạnh phúc, kéo nàng ngồi xuống.

Một loạt ánh sáng lấp lánh kia khiến cặp mắt nàng dao động.

“... Tất cả trông rất đẹp” Tần Mộc Ngữ nửa ngày mới nói được một câu “Chị thích kiểu nào?”

“Kỳ thực, bản thân chị thích cũng không quan trọng, chị muốn biết Hạo thích cái nào, thế nhưng anh ấy bận quá, việc của công ty vất kiệt sức lực của anh ấy, chị chỉ có thể tự mình đến lựa chọn thôi.” Trên khuôn mặt Tần Cẩm Lan hiện lên chút hiu quạnh.

Tần Mộc Ngữ ngần ra, lát sau mới giật mình mở lời: “Chị, xin lỗi, em... là em quá vô dụng, rất nhiều việc em ko có cách nào tự mình làm được, lúc nào cũng làm phiền anh ấy, hay là em tạm nghỉ học, chuyển tâm vào công việc của công ty được không?”

“Hey, đừng!”

Tần Cẩm Lan cười cười “Chị nói là nói vậy thôi, em đừng tưởng thật, thấy Hạo trở thành trụ cột trong công ty chị cũng rất vui! Đang tốt lành thì nghỉ học làm gì, em chỉ mới có vài tuổi, không đi học sau này em dành cả đời mình cho công ty thì không phải rất phí phạm sao?”

“...” Nàng không trả lời lại, ghé vào ngăn tủ, nhìn chị chăm chú chọn nhẫn.

“Chị... Kiểu này trông đẹp không?” Nàng chợt nhìn thấy một chiếc ở sát vách, bèn cầm lên đưa cho Tần Cẩm Lan.

Sau khi nhìn thấy, Tần Cẩm Lan lộ ra vẻ thích thú thực sự, còn chưa kịp mở miệng, quản lý của cửa hàng trang sức đã đi đến bên cạnh: “Tần tiểu thư cô thật tinh mắt, đây là một mẫu trang sức nổi tiếng của Pháp mang tên “âm thanh của sự đam mê” được thiết kế bởi nhà thiết kế Carroll và vợ của ông ấy, trên thế giới số lượng không nhiều, ý tưởng của mẫu thiết kế là sự dung hòa giữa thanh âm tao nhã cùng với tình yêu trọn một đời.”

Người quản lý bán hàng nói thao thao bất tuyệt, Tần Cẩm Lan càng nghe càng thích thú, thần sắc trên khuôn mặt cũng càng ngày càng hạnh phúc.

Trên khuôn mặt Tần Mộc Ngữ cũng lộ ra nụ cười nhạt, rục rờ như một bông hoa.

Nàng không hiểu cảm giác này, rõ ràng là đau lòng, nhưng nhìn thấy chị hạnh phúc vui vẻ như vậy, tự trong tâm cũng không ngăn được cảm giác ảm áp.

Đã quên rồi sao... Đã quên Thượng Quan Hạo, không bao giờ phải theo gót chân bọn họ cùng xuất hiện nữa...

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Anh cứu chị tôi đi!

Sau khi chọn được nhẫn, đi ra khỏi cửa hàng thì trời đã chập tối.

“Tiểu Ngữ em để xe ở chỗ nào?” Tần Cẩm Lan nhìn xung quanh.

Tần Mộc Ngữ cũng lướt nhìn một vòng, trong mắt có chút nghi hoặc: “Vừa nãy còn ở chỗ này mà, tài xế Lưu đưa em đến... Ở đây không cho đậu xe sao?” Cho nên tài xế mới lái xe đi?

Ở tòa nhà thương mại này, từ trước đến nay xe đỗ ở đây đều động ngệt, bãi đậu xe gần nhất cách nơi này hơi vắng vẻ.

“Như vậy đi, Tiểu Ngữ em chờ chị một chút, chị sẽ đi tìm, ở chỗ này chờ chị đừng có đi đâu nha...” Tần Cẩm Lan vừa nói vừa mỉm cười, đi xung quanh tìm xe.

“Được ạ.” Nàng nhìn cô ấy xa dần, dáng người mảnh khảnh ngoan ngoãn đứng chờ ở ven đường.

Tần Cẩm Lan xoay người, nụ cười càng trở nên âm lãnh, cô ta gửi đi một tin nhắn trong hộp tin phác thảo (draft box), bên trên là mấy chữ rất lưu loát “Động thủ đi!”, bằng bất cứ giá nào cũng phải làm được, cô ta xóa toàn bộ tin nhắn đã lưu.

Gió lạnh xào xạc.

Tần Mộc Ngữ ở tại chỗ đợi rờn rã hơn mười phút, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tần Cẩm Lan đâu, gió thổi khiến mấy sợi tóc mềm mại trở nên lộn xộn, nàng tìm kiếm xung quanh, lấy điện thoại di động ra gọi cho chị, lúc này mới phát hiện máy của mình tự tắt từ bao giờ.

Thật kỳ lạ.

Nàng khởi động máy, phát hiện pin điện thoại vẫn còn điện, vì sao máy lại tắt chứ?

Ngay sau đó một loạt tin nhắn ủa đến, đều là tin báo cuộc gọi nhờ của chị, nhiều như vậy... khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ biến sắc, không biết chuyện gì đã xảy ra, nhanh chóng cầm điện thoại gọi lại, tiếng tu tu khiến nàng kinh hồn bạt vía, nhưng có nhấn phím gọi lại thế nào cũng không bắt máy!

Nàng tin có điều kì lạ, tiếp tục lại tiếp tục gọi.

Gọi đến lần thứ sáu cuối cùng cũng liên lạc được, Tần Mộc Ngữ vui vẻ kêu một tiếng “Chị” còn chưa kịp nói hết câu, đã bị cắt ngang bởi tiếng la hét bên trong điện thoại, thanh âm từ chiếc di động truyền ra, là tiếng kêu khóc chói tai của Tần Cẩm Lan, tiếng giãy dụa, nói “Các người rút ngay, không được đụng vào tôi!”, còn có tiếng đám đàn ông bị ối đùa cợt cùng tiếng quần áo bị xé rách!

Tần Mộc Ngữ khiếp sợ sắc mặt trắng bệch, tay nắm chặt chiếc điện thoại!

“Chị... Chị ở đâu!! Ở nơi nào hả chị!” Trong ngực vẫn còn vang vọng tiếng kêu la thảm thiết, Tần Mộc Ngữ lo lắng đến nỗi nước mắt cuộn trào mãnh liệt, lớn tiếng gào thét, không biết làm thế nào trước quang trường rộng lớn của khu trung tâm thương mại.

Tín hiệu của điện thoại đột ngột bị ngắt kết nối, trước đây nàng chưa từng nghe âm thanh khiến nàng đau đớn thê thảm đến như vậy!

Toàn bộ thế giới thoáng chốc trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ.

“Chị...” Tần Mộc Ngữ run giọng kêu lên, “... Chị, hãy trả lời đi chị!”

Điện thoại đã bị ngắt, giờ khắc này nàng đã biết được chị đã gặp phải chuyện gì, dòng lệ nóng hổi tuôn trào mãnh liệt!! Nàng cầm lấy điện thoại, chạy như điên đến cổng, kéo lấy tay áo của nhân viên an ninh, ngừng hô hấp mà nói: “Ngài cảnh sát, chị tôi đã xảy ra chuyện, làm ơn nhanh chóng đến cứu chị tôi! Nhanh lên!!”

Nhân viên an ninh kinh hãi, bị kéo một phát làm lão đảo, vội vàng túm giữ lấy nàng: “Tiểu thư... Haizz! Vị tiểu thư này!”

“Các vị hãy nhanh lên!!” Tần Mộc Ngữ không khống chế được mà gào thét, dòng lệ theo gò má mà rơi xuống “Chị tôi gặp phải người xấu, chị đang bị kẻ xấu ức hiếp, anh có nghe không!! Anh làm ơn giúp tôi cứu chị ấy!”

Nhân viên an ninh cũng sợ không ít, tay hoảng loạn giữ lấy nón mình, lão đảo chạy theo nàng “Ồ đâu? Cô phải nói cho tôi rõ chỗ nào! Cô kéo tôi chạy đi đâu đây!”

“Tôi không biết... Các vị, bãi đỗ xe gần nhất ở chỗ nào? Chị tôi đi tìm xe... Tôi cũng không biết chị ấy gặp phải sự việc như thế! Tôi vừa mới gọi cho chị ấy, chị ấy khóc... Chị ấy bị kẻ xấu ức hiếp, anh làm ơn hãy cứu chị tôi!”

Nhân viên an ninh nhìn khuôn mặt đầy lệ của cô gái nhỏ này cũng cảm thấy mềm lòng, vừa định nói điều gì đó thì một chiếc xe xông tới, hít một hơi giữ nàng lại!!

Tần Mộc Ngữ thấp giọng thét lên, đột ngột bị kéo trở lại! Chiếc xe kia dừng sát đôi chân của nàng.

Nàng nhìn thấy rất rõ, trong chiếc xe màu trắng bạc kia, khuôn mặt tuấn lãng mà sắc bén của Thượng Quan Hạo, đã trở nên trắng bệch lạnh lẽo đến cực độ!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Anh hãy để em được chết!

Tần Mộc Ngữ có chút sợ hãi, gió thổi làm rối tung mái tóc nàng.

Nàng đột ngột đẩy nhân viên an ninh ra, nhìn theo hướng chiếc xe kia đang chạy liều mạng đuổi theo!!

“Haizz, tiểu thư!!” Nhân viên an ninh hô to, đầu óc còn hỗn loạn, nhưng khi nghe nàng nói với vẻ nghiêm trọng như vậy, liền giữ cây côn sắt điên cuồng chạy theo hướng của nàng.

Ở bãi giữ xe gần tòa nhà thương mại nhất, một khu vực hẻo lánh, có rất nhiều góc chết khuất tầm ghi hình camera.

Vừa bước vào, thì nghe được tiếng la hét bên trong, còn nghe thấy âm thanh va chạm cơ thể dâm dăng, tiếng cười bi ối của bọn đàn ông, còn có tiếng kêu ô ô nhức nhối đau đớn...

Chiếc xe của Thượng Quan Hạo mang theo tiếng phanh xe sắc nhọn xông vào bên trong, âm thanh dâm dăng hỗn loạn bị phá vỡ, như tiếng cảnh báo của chúa trời!

Bọn đàn ông sững sờ không thôi.

Tên đàn ông đang chạy nước rút trên người Tần Cẩm Lan biến sắc, vội vàng kéo quần, buông người phụ nữ đang gần như lửa thề, một số vội vàng bỏ chạy.

Chiếc xe đột ngột bám sát!! Con người đen sắc nhọn của Thượng Quan Hạo như đang cuộn cuộn sóng dữ, các khớp ngón tay vì dùng quá nhiều lực mà trở nên trắng bệch đáng sợ, phiến môi mỏng không chút máu kéo căng ra. Mười phút trước, hắn còn đang ở trong phòng họp thảo luận phương án, thì nhận được cuộc gọi kia, tiếng kêu đau đớn sắc nhọn của Tần Cẩm Lan trong nháy mắt khiến hắn sụp đổ hoàn toàn, cô khóc, cách điện thoại rất xa, dường như đang chịu đựng sự sỉ nhục to lớn!! Hắn gầm nhẹ một tiếng, chiếc điện thoại đột ngột bị quăng lên tường nhà, rơi xuống nát bấy!

Mà lúc này đây, hắn nhanh chóng hùng hổ xuống xe, hung hăng đóng cửa, bước về hướng bọn chúng.

Bọn họ chạy thục mạng, vốn định trốn khỏi gã đàn ông giống như kẻ điên khùng kia, lại bị hắn một tay tóm được, một quyền hung ác quăng lên xe rồi lăn xuống, sắc mặt hắn âm ảm băng lãnh, lửa nóng đang hùng hùng thiêu đốt trong ngực hắn, hận không thể giết bọn chúng! Đôi mắt càng ngày càng đỏ tươi, hắn muốn nhanh chóng xem Tần Cẩm Lan bây giờ như thế nào rồi!

Dùng lực cực hung bạo lần thứ hai quật ngã một tên, nắm tay của Thượng Quan Hạo đang chảy máu, hắn buông nắm đấm, đi nhanh về phía Tần Cẩm Lan, thế nhưng mới đi được nửa chừng, bước chân hắn khó khăn khựng lại, bất động!!

- Cách đó ba mét, cơ thể quen thuộc kia bị trôi ở trên mặt đất, y phục bị xé rách thành từng mảnh, thân trên không mảnh vải, trong lúc đó hai chân còn đang chảy máu...

Giống như sét đánh ngang đầu, cả người Thượng Quan Hạo lão đảo, sắc mặt tái mét, suýt nữa đứng không vững.

“Cần Lan...” Hơi thở phát ra từ trong lồng ngực, đôi mắt hần đỏ tươi như máu, thanh âm khàn khàn cũng không còn.

Mái tóc Tần Cần Lan tóc rối bời, môi bị rách, máu chảy xuống. Toàn thân cô run rẩy, không quan tâm khắp người toàn dấu vết bị xâm phạm, túm lấy chuôi dao của bọn kia để rớt trên mặt đất, kéo ra một cái lưỡi dao cong dài, đột ngột đâm thẳng vào cổ mình!!

“Cần Lan!!” Một tiếng rống dữ dội, Thượng Quan Hạo tiến lên nắm lấy cổ tay cô, kiên quyết lấy cái chuôi dao từ trong tay cô ra, ném xa hơn mười mét.

“Hãy đưa cho em...” Hơi thở cô mừng manh “Đưa dao cho em... Em không muốn sống thêm nữa, anh không được nhìn em! Đưa dao cho em!!!”

Cô khàn giọng quát, giãy dụa, cả người đã hoàn toàn sụp đổ, nước mắt điên cuồng mà rơi xuống.

“Cần Lan... Em đừng di chuyển, ổn rồi!” Thượng Quan Hạo bất chấp cô giãy dụa, kéo cô ôm vào lòng, vuốt lại máy sợi tóc rối cho cô “Ổn rồi, anh đã đến đây... mọi chuyện kết thúc rồi...”

“Anh hãy để em được chết... Hãy để em chết đi!!” Cô khóc thét lên.

Trái tim Thượng Quan Hạo như bị xé rách mà đau đớn!! Ôm chặt lấy nàng, áp chế giọng nói của cô, Tần Cần Lan trong lồng ngực hần liều mạng giãy dụa, sau một hồi vùng vẫy cô cũng xụi lơ trong lòng hắn, tuyệt vọng khóc, tiếng gào sặc bèn.

Thượng Quan Hạo ôm chặt lấy cô, để cô tùy ý trút nỗi lòng.

Đôi mắt hần đỏ tươi, sẽ rất nổi bật nếu là máu đỏ, hần rất muốn biết mọi chuyện xảy ra là như thế nào, ai tới nói cho hần biết... Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra!!

“...” Tần Mộc Ngữ điên cuồng đuổi theo tới nơi, thở gấp dồn dập khiến lồng ngực vì cọ xát mạnh mà trở nên đau nhức, nàng run rẩy đi tới trước mặt bọn họ, chỉ liếc mắt một cái, đến gần vừa thở một hơi lạnh khí, bỗng nhiên che lấy miệng mình!!

Nhân viên an ninh cũng đi theo, chứng kiến cảnh tượng trước mắt, mới hoàn toàn khiếp sợ.

Hần cuối cùng đã hiểu vì sao cô gái nhỏ này hoảng sợ như thế trời đất sụp đổ.

Sắc mặt hần tái nhợt mọc ra bộ đàm, run giọng nói: “Báo động... Báo động khẩn cấp!! Có chuyện rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Sao không phải là cô bị cưỡng bức?

Mùi thuốc khử trùng lấp đầy chớp mũi, nương theo cáng xe cứu thương, đôi chân mảnh khảnh của Tần Mộc Ngữ chạy một mạch điên cuồng, đến khi vào phòng cấp cứu, khuôn mặt nàng vẫn tái nhợt như trước, cứ thế đi theo vào trong, nhưng đột nhiên bị cản lại!

“Người nhà không được đi vào đây! Hãy chờ ở bên ngoài!”

“Bang!” Một tiếng đóng cửa ngăn cách với bên ngoài, chân nàng run lên đau nhức, gập quỳ trên mặt đất, tiếng động vang lên nặng trĩu.

Thân ảnh âm lãnh cao ngất của Thượng Quan Hạo, từ một chỗ khác trong hành lang, bước đến chậm rãi mà nguy hiểm.

Nhân viên an ninh cùng cảnh sát ở bên cạnh giải thích: “Việc này tôi thực sự không biết, chỉ là cô bé kia lòng như lửa đốt mà kéo tôi đi, tôi tính xem xét tình hình rồi mới gọi anh- Chà, không như đã được bẩm báo! Lúc tới nơi thì đã không kịp nữa rồi, cô gái kia đã bị cưỡng bức, còn không chỉ có một người!!”

Con mắt thâm thúy của Thượng Quan Hạo càng lúc càng đỏ, nắm tay nhanh chóng chảy máu, tiếng kéo kẹt vang lên, bước tới trước mặt Tần Mộc Ngữ.

“... Chuyện gì đã xảy ra?” Giọng nói khàn khàn từ trong lồng ngực phát ra, ánh mắt sắc nhọn mang theo sát khí nhìn Tần Mộc Ngữ “Lúc chiều khi đi ra ngoài cô ấy hoàn toàn tốt... Cô nói cho tôi biết rốt cuộc là có chuyện gì...”

Hai tròng mắt của Tần Mộc Ngữ ngập tràn nước mắt, nàng ngẩng đầu lên nhìn hần, toàn thân run rẩy, cánh môi trắng bệch không nói được một lời.

Thượng Quan Hạo một tay đẩy nàng ra! Cạy lấy chiếc điện thoại nàng còn đang nắm chặt trong tay! Mở máy xem tin báo cuộc gọi nhớ được lưu lại... đều là thời điểm trước khi cô ấy xảy ra tai nạn...

Con mắt lãnh liệt như băng nhìn nàng chằm chằm, Thượng Quan Hạo bất thành linh nắm chặt hai vai nàng đẩy mạnh vào tường! Cái gáy phía sau đầu nàng đập vào vách tường vang lên đau đớn khó chịu, sắc mặt hần trở nên nguy hiểm, nghiêng răng nói ra từng chữ từng chữ một: “... Vì sao không nhận

điện thoại của cô ấy? Tần Mộc Ngữ, lúc xảy ra chuyện chẳng phải cô là người gần cô ấy nhất! Mẹ kiếp, cô vì sao không bắt máy!”

Tiếng gào thét cùng mùi thuốc sát trùng tràn ngập trong hành lang, thanh âm vang vọng.

Tần Mộc Ngữ bị đánh đập dữ tợn của Thượng Quan Hạo cùng tiếng quát tháo khiến khuôn mặt nàng càng lúc càng trắng bệch, xương bả vai như suýt bị bóp nát, mắt nàng đầy lệ, run giọng nói: “Điện thoại của tôi bị tắt... Rõ ràng trước đó tôi đã mở máy, tôi không biết sau đó máy làm sao mà bị tắt đi, tôi thực sự không biết!”

Nàng đau lòng la lên, nước mắt nóng hổi cuộn trào mãnh liệt.

Hơi thở như lửa nóng của Thượng Quan Hạo chạm vào khuôn mặt nàng, trong lòng giận dữ, nghiêng răng cười lạnh nói: “Cô không biết? Tần Mộc Ngữ... Lần trước cô không thể giết chết cô ấy, lần này cô định hủy hoại cô ấy phải không?”

Tần Mộc Ngữ đột ngột giật mình, con mắt trong veo trừng lớn, lệ vẫn còn ấm nóng.

Lời nói của hắn giống như ngọn đao sắc bén, đâm thẳng vào trong tim nàng!!

“... Không đúng” Cánh môi nàng không còn huyết sắc, tiếng nói khàn đặc, dòng lệ dâng lên trong khóe mắt nàng “Nếu biết chị tôi gặp chuyện như vậy, tôi sẽ không để chị ấy đi rồi, tôi sẽ đi cùng với chị ấy...”

Đôi mắt Thượng Quan Hạo hiện lên nỗi đau buốt nhói, nghĩ đến người phụ nữ mà hắn yêu nhất nằm giữa vũng máu, lửa thề, cầm lấy con dao vì cảm thấy nhục nhã mà muốn tự vẫn, cả người đau lòng đến sụp đổ...

Hắn siết chặt vai nàng, từng lời nói như nhuộm máu: “Sao người bị cưỡng hiếp không phải là cô... Tại sao lại là Cẩm Lan...”

- Hèn hạ như cô... Rõ ràng nên bị cưỡng hiếp phải là cô chứ!!

Những thanh âm này, rành rành lọt vào tai nàng, tiếng nói vang dội, vọng lại hết lần này đến lần khác...

Toàn thân Tần Mộc Ngữ lạnh cóng, có chút mềm rũ. Nếu không phải hắn đang nắm chặt lấy bả vai nàng, nàng đã sớm không thể chống đỡ nổi.

Cảnh sát cạnh bên nghe cấp dưới báo cáo vài câu, chân mày đột ngột căng ra, đi qua, vỗ vỗ vào bả vai Thượng Quan Hạo: “Tiên sinh đây, chúng tôi đã điều tra ra một số việc, mời ngài đến giải thích một chút có được không?”

Con mắt âm lãnh đang nhìn chằm chằm vào Tần Mộc Ngữ đã thả lỏng đôi chút, quăng cô xuống bên cánh cửa, lúc này mới bước đi.

Cảnh sát nhìn thoáng qua Tần Mộc Ngữ, con mắt giấu một tia phức tạp: “Còn có, vị tiểu thư này cũng phải đi theo chúng tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Cuộc điều tra

Tần Mộc Ngữ là người đi cuối cùng, trước cánh cửa phòng thẩm vấn như một nhà tù.

Thân ảnh sắc đen của Thượng Quan Hạo chậm rãi dừng lại.

Một trận nghệt thờ, nàng cũng dừng lại, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, một bước cũng không dám bước về phía trước.

Một cánh tay dài đưa ra, giữ chặt lấy bờ vai nàng, nàng khẽ kêu một tiếng rồi đột ngột bị kéo đẩy vào tường. Thượng Quan Hạo dùng con mắt hung ác nhìn nàng, phiến môi tái nhợt, như ma vương đến từ địa ngục nói từng chữ từng chữ một: “Lúc này, đừng có cho tôi biết là cô có liên quan đến chuyện này... Mọi thương tổn bọn chúng gây ra cho Cẩm Lan, tôi sẽ khiến chúng so với cái chết còn thảm hơn... Còn với cô, cho tôi biết muốn xéo đi xa bao nhiêu...”

Nói xong, cả người nàng đã bị đẩy mạnh vào trong phòng.

Bên trong, hai cảnh sát đang thu xếp tư liệu.

“Tình hình là như thế này, Thượng Quan Hạo tiên sinh, tôi biết ngài là vị hôn phu của Tần Cẩm Lan, cho nên tôi nhất định phải nói rõ mọi chuyện với ngài, xung quanh vụ cưỡng bức này có rất nhiều tình tiết không ngờ tới” Cảnh sát nhìn thoáng qua Tần Mộc Ngữ, nhàn nhạt nói “Trong chuyện này có chủ tâm”

Như có một cây đao chặn ngay cổ họng, con mắt của Thượng Quan Hạo trừng lớn, hơi thở mang theo âm lãnh: “Có chủ tâm là thế nào?”

“Chúng tôi đã vừa thăm vấn một tên trông rất khỏe mạnh. Hắn thừa nhận là có người ra lệnh cho hắn cưỡng bức Tần Cẩm Lan, sau vụ việc này sẽ có tiền thưởng” cảnh sát đưa ra một tờ giấy “138****”, đây số điện thoại này là của ai?”

Trong phòng bỗng chốc im bật.

Cảnh sát hỏi lại một lần nữa: “Là của ai?”

Tần Mộc Ngữ lúc này mới phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ trắng bệch như tờ giấy, đã nghe rõ đây số kia.

Phiến môi nàng căng ra, thanh âm xem chút không nói thành lời, nhưng vẫn có thể phun ra được mấy chữ: “...Là của tôi.”

Cảnh sát nhìn biểu cảm trên mặt nàng: “Cô là em gái của Tần Cẩm Lan?”

Nàng khốn khổ gật đầu.

“Lúc sự việc phát sinh cô đang ở đâu?”

“... Tôi ở phía dưới trung tâm thương mại.”

“Vậy lúc Tần Cẩm Lan gặp nạn, đã gọi cho cô trên mười cuộc điện thoại cầu cứu, tại sao cô không bắt máy?”

Nàng nhắm mắt lại, dòng lệ âm áp quanh hốc mắt: “...Tôi tắt điện thoại.”

Đôi mắt phức tạp của vị cảnh sát nhìn nàng, lại nhìn sang Thượng Quan Hạo, mở miệng nói: “Vậy là được rồi.”

Môi Thượng Quan Hạo căng ra, cảm giác như âm thanh ong ong nổ tung trong đầu, bàn tay hắn gắt gao kéo chiếc điện thoại màu hồng nhạt của Tần Mộc Ngữ, suýt bóp nát. Con mắt giương lên, khàn giọng nói: “Cho nên, bọn kia liên lạc trao đổi với số điện thoại này, cũng là của cô ta.”

Cảnh sát gật đầu, liếc nhìn Tần Mộc Ngữ lần nữa: “Anh có thể xem lại các cuộc gọi vẫn còn lưu lại, thời điểm cũng như tên người liên lạc, sau khi chị của cô ta đi tìm xe ở bãi đỗ xe, phát sinh việc ngoài ý muốn, cô ta đã tắt điện thoại cho đến khi sự việc xong xuôi mới mở máy trở lại - Tất nhiên, đã quá trễ.”

Con ngươi của Tần Mộc Ngữ rớt cục cũng giương lên, con mắt sợ hãi đầy nghi hoặc nhìn hai người ở trước mặt.

Cảnh sát im thin thít, vài giây sau mới mở miệng “Vị trí của Tần gia trong thành phố này đúng là danh gia vọng tộc, điểm ấy chúng tôi rất rõ ràng, nhưng... Vị Tần tiểu thư này, xin hỏi cô bao nhiêu tuổi? Theo như được báo cáo thì Tần Cẩm Lan là chị gái duy nhất cùng cha khác mẹ với cô, cho dù các người có tranh giành tài sản thừa kế, chẳng phải tất cả đều là của cô, lẽ nào chị cô còn được hưởng tiền vốn cùng bất động sản của cha cô mà cô lại có ý định hãm hại cô ấy sao?”

Cảnh sát biết.

Tần Cẩm Lan vừa mới đính hôn. Cô đi đến khu mua sắm, chính là chọn nhẫn đính hôn.

Nhưng chỉ trong vòng có vài giờ, cô gần như đã bị hủy đi thứ quý giá nhất trong đời người.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Nữ nhân mang bộ mặt thanh thuần nhưng tâm địa như rắn độc

Trong phòng lại một lần nữa mang một cảm giác nghẹt thở.

“Tôi không có... Tôi không biết các người đang nói gì...” toàn bộ gian phòng nhìn Tần Mộc Ngữ bằng ánh mắt khinh bỉ cùng căm hờn, đôi mắt nàng một mảnh thê lương: “Các người làm thế nào lại có kết quả điều tra như vậy chứ?”

Đôi mắt to tròn trong veo chứa đầy nước mắt, nàng nhớ tới khoảnh khắc nàng nhận được cuộc gọi của chị khiến lòng nàng chấn động cùng đau đớn, nhớ tới những chuyện hoang đường này, nàng nghẹn ngào kêu lên: “Các người phải nói thật rõ ràng! Tôi không biết danh sách cuộc gọi là thế nào cả, tôi làm sao có thể thông đồng cùng bọn họ!! Tôi nghe thấy giọng chị mới biết chuyện gì đã xảy ra! Liên sau đó tôi đã đi báo cảnh sát!”

Vài cảnh sát bắt đầu thu dọn tài liệu trên bàn, đứng dậy như muốn ra ngoài.

“Có một số việc đúng là pháp luật có thể giải quyết, có một số việc không đủ căn cứ xác thực chỉ có thể kết luận một cách chủ quan - Ví như tình huống hiện giờ đương sự không chịu thừa nhận,” Cảnh sát cuối cùng nhìn hần nói một câu “Thượng Quan Hạo tiền sinh, anh xem...”

“Các người cứ đi trước” sắc mặt Thượng Quan Hạo trắng bệch, phiến môi phun ra mấy chữ, con mắt hung ác khiếp người “Ai cũng không được nhúng tay vào chuyện này.”

Cảnh sát dừng một chút, gạt đầu, cùng với vài người cấp dưới bước ra khỏi phòng.

Tất cả mọi chuyện vẫn còn rất hỗn loạn, còn nàng thì đã bị phán vào tội chết.

Bóng dáng mảnh khảnh của Tần Mộc Ngữ đứng tại chỗ một hồi lâu, nàng nhớ tới cái lạnh run rẩy giữa mùa đông lạnh khi đứng đợi chị hơn một giờ đồng hồ, nhớ tới giọng nói của chị đau lòng như sụp đổ, nhớ tới chính mình đuổi theo xe Thượng Quan Hạo chứng kiến cảnh tượng khiếp đảm tại bãi đậu xe vắng vẻ... Nàng không làm sai điều gì cả, cũng không gọi người đến cưỡng bức chị mình.

Ngón tay giật giật trắng bệch, nàng co căng chạy theo hướng mấy tên cảnh sát đang bước ra ngoài, gần như điên cuồng!!

- Nàng muốn thấy bằng chứng, nàng muốn biết sự thật! Nàng muốn thẳng thắn đối chứng rõ ràng với bọn cảnh sát đang tự cho mình là đúng!!

Thế nhưng vừa mới xông ra tới cửa đã bị một cánh tay kéo lại, con mắt Thượng Quan Hạo như nhuộm máu, mãnh lực đẩy nàng trở lại! Một lực lớn khiến Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, lui lại vài bước cả người đụng vào bàn, cái bàn bị đụng phải thụt lùi về phía sau, văn kiện rơi tán loạn, cả người nàng cũng bị đánh ngã xuống mặt đất.

Trong nháy mắt gân cốt toàn thân nàng như muốn vỡ vụn.

Nàng vật lộn đứng dậy, khuỷu tay chống xuống, sau đó đổi lại bàn tay chống trên mặt đất, con mắt ngược lên, trong ánh mắt là một dòng lệ ẩm ướt.

Cách xa vài bước, khuôn mặt tuấn tú của Thượng Quan Hạo không có lấy một giọt máu, thân ảnh cao ngất rần ròi như ma vương đến từ địa ngục - trong mắt hần đầy oán hận cùng sát khí, rất rõ ràng như thế.

Khẽ hít một hơi, Tần Mộc Ngữ chống chọi với cơn đau nhức, run giọng giải thích: “Thượng Quan Hạo, anh hãy nghe tôi nói, không phải tôi hại chị.. Thực sự không phải... Đây là bọn họ bịa đặt! Không phải tôi sai khiến bọn chúng!”

Trong đôi mắt trong veo đọng đầy nước mắt, nhưng không chịu khuất phục.

Thượng Quan Hạo chậm rãi đi tới, âu phục phẳng phiu tỏa ra sát khí khác người, đứng trước mặt nàng.

Hần chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay ra nắm lấy cẳng nàng.

“Theo chân bọn họ giảng co - tiện thể cho bọn họ báo cáo tình hình một chút, để bọn họ tạo ra một kết luận có thể làm hài lòng cô... có đúng không?” Phiến môi tái nhợt nhấn mạnh rõ từng chữ từng chữ.

Con mắt Tần Mộc Ngữ hiện rõ sự sợ hãi, chầm chậm lắc đầu: “... Không phải. Không phải như vậy...”

“Không bằng đến chỗ tôi nói rõ một chút nhỉ...” Thượng Quan Hạo để cánh môi hần dán vào tai nàng, “Khi tôi nhìn thấy Cẩn Lan, quần áo trên người cô ấy đều bị xé rách, máu chảy, không biết đã bị những tên kia chơi đùa qua rồi... Khi cô ấy nhìn thấy tôi đã muốn tự sát, tôi ôm lấy cô ấy mới không để cô ấy đem con dao kia đâm vào cổ... Tần Mộc Ngữ, cô còn mong muốn được nhìn thấy cảnh đó đúng không?”

Sắc mặt nàng tái nhợt, chầm rãi lắc đầu: “Không...”

“Tôi trước đây cứ nghĩ cô thật là người ngây thơ thanh thuần, nhiều việc cô bị gia đình và ba cô ép buộc, cũng không hề oán thán, tôi nghĩ cô thật sự là người đơn giản... Dù cô một lần hại Tần Cẩn Lan, tôi nghĩ là do cô nhất thời vì đồ kị mà có ý xấu...” Đôi mắt hần một mảnh đỏ tươi, giọng nói khàn đặc sắc lẹm “Thế nhưng là tôi đã sai.”

“Tần Mộc Ngữ, cuối cùng dù cô có mang cái mặt nạ ngây thơ đó như thế nào đi nữa, thì cô vẫn là con đàn bà lòng dạ rần rết?” Thượng Quan Hạo từ từ bóp chặt cổ nàng, nghiêng răng phần nộ, nói từng chữ từng chữ mang mùi máu tanh.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tôi yêu lắm anh

Đôi mắt Tần Mộc Ngữ ngập tràn nước mắt, toàn bộ thế giới trong tâm trí như chỉ còn tiếng ong ong.

Ánh mắt trong veo ngấn lệ nhìn Thượng Quan Hạo, cặp mắt sâu thẳm đỏ ngầu chất đầy oán hận của hắn đang bùng cháy hừng hực, cổ nàng bắt đầu có phần khó thở, lực khổng lồ của hắn càng ngày càng gia tăng.

Cánh tay mảnh khảnh của nàng đặt sau lưng hắn, run giọng nói: “Anh đã hiểu lầm rồi... Chuyện của chị không liên quan gì tới tôi cả...”

“Bốp!” Một tiếng giòn tan vang lên! Một cái tát trên khuôn mặt nàng!

Con đau buốt nhức nhối cuộn cuộn kéo tới, tiếng ong ong còn vang vọng bên tai. Vết tích năm ngón tay đỏ bừng nhanh chóng hiện lên khuôn mặt trắng bệch của nàng, một dòng lệ nóng hổi trong suốt chảy dọc xuống gò má nàng.

Đôi mắt trong veo của Tần Mộc Ngữ từ từ nhìn thẳng vào hắn, trái tim như bị dao đâm vào.

“Thượng Quan Hạo... Tôi nói lại một lần nữa tôi không phải là kẻ nhẫn tâm hãm hại chị mình, không phải tôi, tôi không làm điều đó!” Nàng nghiêng răng nói ra từng chữ từng chữ rõ ràng mà hàng lệ rung rung nóng hổi!

“Bốp!!” Lại một cái tát tàn nhẫn!

Cảm giác đau rất quét toàn bộ tâm trí nàng, Tần Mộc Ngữ hơi động đậy, run rẩy, toàn bộ tinh thần trong nháy mắt sụp đổ hoàn toàn, nước mắt cứ thế cuộn cuộn chảy xuống, nàng mặc cho cái vết bầm đáng sợ trên khuôn mặt, mặc cho cái nỗi oán hận cùng cảm phẫn của hắn, liều mạng giãy dụa kéo cổ tay hắn ra!!

“Buông tôi ra!!” Nàng kêu lên, dòng lệ nóng hổi rơi xuống, liều mạng chống cự xô đẩy hắn còn đang bóp chặt cổ tay và cổ của nàng, cùng với lồng ngực cứng cáp của hắn “Thượng Quan Hạo đồ vô lại!! Tôi rõ ràng không làm! Tôi chưa bao giờ hại chị mình! Anh dựa vào cái gì mà đối với tôi như vậy! Dựa vào cái gì chứ!!”

Nàng như một con thú nhỏ bị bức bách, cả người bị thương tổn máu me đầm đìa, rít gào, nỗi chua xót cùng đau đớn trong tim đã lên đến cực điểm!

Sắc mặt Thượng Quan Hạo âm u, lửa giận thiêu đốt hung hăng giữ chặt cổ tay nàng, cơ hồ cảm nhận được nàng đang liều mạng dùng hết sức lực, cái vết bập tay kia phủ trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nàng, cùng với nỗi xót xa mà thống khổ!

“Cô ủy khuất cái gì kia chứ?” Hắn âm lãnh nói rõ từng chữ, tia sát khí trong đôi mắt đỏ ngầu đó càng lúc càng đậm “Trách tôi không tin cô? Ha... Tần Mộc Ngữ, ngay từ đầu tôi đã không nên tin cô! Người bị thương là Cần Lan, người bị hủy hoại đi mọi thứ cũng là Cần Lan! Cô có tư cách gì mà ở đây giả vờ đáng thương chứ?!”

Cổ tay bị bóp chặt khiến xương cốt như muốn nứt ra đau nhức, Tần Mộc Ngữ khẽ kêu lên, nước mắt chảy đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“... Đau... Anh buông tôi ra...” Hơi thở nàng mong manh mà phun ra vài chữ.

Thượng Quan Hạo cười khẩy, hơi thở cực nóng kẻ sát khuôn mặt nàng, giọng nói mang theo từ tính khàn khàn nói: “Đau? Cái này cũng được xem là đau sao? Cô có biết cô ấy bị người khác cưỡng bạo có bao nhiêu đau đớn không? Tần Mộc Ngữ, cô có biết tôi hận là không thể giết cô ngay lập tức!!”

Bờ môi nàng tái nhợt đau đớn, một câu cũng không nói được nên lời.

Xương cốt toàn thân đều run rẩy, Tần Mộc Ngữ nhắm mắt lại, hàng mi tràn đầy nước mắt.

Gắt gao cắn cánh môi, nàng mở mắt nhìn hắn, giọng khàn khàn run rẩy, chậm rãi nói: “Tôi đã yêu lắm anh, Thượng Quan Hạo... Sai lầm lớn nhất của tôi, không phải là hãm hại chị, mà là không nên yêu một thằng đàn ông ngay cả niềm tin dành cho tôi cũng không có...”

Chỉ mấy câu nói thôi cũng khiến đôi mắt của Thượng Quan Hạo càng ngày càng đỏ, âm âm dữ dội trong lòng.

“Cô vẫn có thể tiếp tục giả bộ...” Hắn tới gần khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, tàn nhẫn nói “Thế nhưng cô hãy ghi nhớ kỹ cho tôi, Tần Mộc Ngữ, Cần Lan ngày hôm nay đã phải cam chịu mọi thứ, tôi sẽ đòi lại tất cả không dư không thiếu trên người cô!”

“Cô chờ mà xuống địa ngục đi!” Hắn cúi đầu nói xong câu cuối cùng, lạnh lùng buông cổ tay nàng ra, đem cô gái nhỏ bé mềm rũ như bùn nhão quăng vào cạnh chân bàn, rồi rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Nàng còn ở đó

Mãi đến đêm khuya, Tần Cần Lan mới dần tỉnh lại.

Trên khuôn mặt nhỏ tái nhợt của cô, cánh môi rách, hơi sưng đỏ, lông mi thật dài nhìn người đàn ông có thân ảnh cao ngất bên cửa sổ, lòng đau xót, tay nắm chặt ra giường, khẽ gọi một tiếng: “Hạo...”

Cơ thể Thượng Quan Hạo bỗng chốc cứng đờ, chậm rãi xoay người, đôi mắt sâu đọng đầy yêu thương, nhìn cô.

Đến bên giường cô, cúi người ôm lấy cô nhẹ nhàng chỉ cách một tấm chăn, khẽ hôn vào trán cô, nhỏ giọng khàn khàn nói: “Đã tỉnh rồi à?”

Trong hơi thở ấm áp của hắn, hốc mắt cô đã ươn ướt: “Hạo...”

Thượng Quan Hạo ôm cô càng chặt: “Đừng nghĩ quá nhiều, cũng đã qua rồi, tỉnh dưỡng cho thật tốt...”

Tần Cẩm Lan đưa tay muốn chạm vào khuôn mặt hắn, nhưng nửa chừng lại rút tay về, run giọng nói: “Đừng ôm em, em bây giờ rất dơ bẩn... thực sự rất bẩn...”

Con mắt Thượng Quan Hạo trở nên khát máu, đột ngột nắm lấy tay cô, rất nhanh.

“Em không bẩn, không bao giờ nhớ bẩn...” Giọng khàn khàn của hắn cất lên “Từ nay về sau không được nói như thế này nữa, anh yêu em, dù em có như thế nào anh cũng sẽ yêu em, trừ khi, em muốn để cho anh chết cùng với em...”

Hốc mắt Tần Cẩm Lan càng thêm ảm ướt, vòng tay ôm lấy cổ của hắn, nghẹn ngào.

“Được rồi, thế Tiểu Ngừ đâu anh...” Tần Cẩm Lan khàn giọng hỏi “Em ấy đã về nhà chưa? Có hoảng sợ hay không?”

Hàng lông mày hòa nhã của Thượng Quan Hạo đột ngột tiêu tan, thay vào đó là sự nguy hiểm lạnh liệt.

“Sau này đừng nhắc đến cô ta nữa, có anh bên cạnh em, em tạm thời quên mình có một người em gái như vậy đi...” Thanh âm hắn trở nên lạnh lẽo, nhưng vẫn dịu dàng như trước “kẻ nào gây thương tổn cho em sẽ bị trừng phạt.”

Tần Cẩm Lan trong lòng trở nên căng thẳng “Hạo, anh... muốn làm gì?”

Đôi mắt của Thượng Quan Hạo như một cái hồ sâu không đáy, cũng không mở miệng, phiến môi mỏng hôn lên trán cô, yêu thương mà nhẹ nhàng, thấp giọng nói: “Những chuyện này em không cần phải xen vào. Từ nay trở đi, cuộc sống của em chỉ cần có anh, còn lại cách xa bọn họ ra, bọn chúng đừng nghĩ đến chuyện làm em bị thương tổn.”

Trái tim Tần Cẩm Lan đập loạn xạ, có chút khó xử. Người đàn ông lạnh lùng này lúc nào cũng ảm dẫu mùi máu tanh và vẻ đáng sợ, lại đối xử với cô rất tốt.

Trọn nửa đêm, Thượng Quan Hạo cũng ở bên cạnh giường cô chăm sóc, đợi cô ngủ say mới giúp cô đắp chăn, đi ra khỏi phòng bệnh.

Hành lang lạnh lẽo, chỉ có ngọn đèn lạng lẽ tỏa sáng.

Một người đàn ông mặc âu phục đen đang đợi ở bên cạnh phòng bệnh, lúc hắn đi ra, người kia cúi đầu thấp giọng nói: “Cảnh sát bên kia đã bố trí thỏa đáng, bọn họ cũng biết là chúng ta đã mang tù nhân đi, chẳng qua là không có dũng khí tiết lộ... có thể xử lý chúng rồi chứ?”

Đôi mắt sâu đen của Thượng Quan Hạo đảo qua phòng bệnh, giọng nói lạnh nhạt lộ ra khí thế băng lãnh: “Giữ lại. Tôi đích thân động thủ.”

“Vâng, Thượng Quan Hạo tiên sinh.”

“Vẫn có một chuyện...” hắn tiến về phía trước, thanh âm trầm thấp chậm rãi mở miệng “Ngày mai bắt đầu kế hoạch thu tóm, trong vòng nửa tháng, làm cho Tần gia suy sụp hoàn toàn, hiểu chứ?”

Hàng mi của người đàn ông kia khẽ giật, buột miệng hỏi: “Vậy Tần Tiểu Thư...”

Một ánh nhìn sắc lẹm lạnh liệt như băng đã qua, sắc mặt người đàn ông kia trắng bệch, liền tức khắc lên tiếng: “Vâng, tôi sẽ thực hiện ngay lập tức.”

“Ngoại trừ tài sản mang tên Cẩm Lan tại Tần thị ra, còn lại tất cả không có liên quan” Con mắt thâm trầm của Thượng Quan Hạo lộ ra mùi vị gió tanh mưa máu “Vì vậy hãy để cho Tần Chiêu Văn nhìn cho rõ, ông ta có cô con gái bé bỏng tài giỏi đến thế nào, có năng lực khiến toàn bộ Tần gia bị hủy diệt...”

Người kia trả lời “Vâng”, sau đó rút lui, từ từ theo hành lang đi khuất.

Thượng Quan Hạo cũng định rời đi, đột nhiên một thứ hấp dẫn tầm mắt của hắn, ánh mắt hắn sắc bén nhìn ra chiếc ghế ở cuối dãy hành lang kia, một cô gái mềm yếu bé nhỏ còn đang cuộn mình, vết tát trên mặt đỏ bừng, mệt mỏi mà ngủ lịm đi.

Nàng, vẫn còn ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Tôi không hèn hạ như vậy!

Thượng Quan Hạo vùng cánh tay khiến cho chiếc áo khoác đen của hắn rơi xuống, thân ảnh cao ngất hướng về phía chiếc ghế dài đi tới.

Trong không khí vắng vẻ lạnh lạnh, cổ tay bé nhỏ của Tần Mộc Ngữ đặt trên chiếc ghế dài, hàng mi vẫn còn ẩm ướt, khuôn mặt nhỏ nhắn với làn da trắng, vết tát đỏ hồng kia vẫn rõ rệt như trước.

Hắn cười khẩy, con nhỏ này còn tính đóng kịch sao? Chứng kiến Cẩn Lan như vậy, cô ta nên rất hài lòng mới đúng chứ?

Hắn đã nói, tất cả những thương tổn của Cẩn Lan, nàng đều phải trả giá không hơn không kém.

Thượng Quan Hạo từ từ cúi người, đâm vào chỗ tựa lưng của chiếc ghế, cổ tay áo đen như mực vương chút hương vị âm đậm đến đáng sợ. Tần Mộc Ngữ đang ngủ say mê dường như cảm giác được một chút nguy hiểm, ánh mắt sắc bén đảo qua khuôn mặt khiến người khác cũng cảm thấy sồn gai óc, nàng chợt tỉnh táo trở lại.

Hai tròng mắt mở to, bầu không khí lạnh lẽo luồn qua quần áo mà thâm nhập vào cơ thể, hai tròng mắt chưa xốt của nàng một lúc sau cũng dịu lại, ngáng đầu nhìn Thượng Quan Hạo, trong nháy mắt đã trở nên hoảng sợ, suýt nữa rơi xuống ghế!

Ánh mắt nàng cảnh giác như con nai con đang sợ hãi, khiến tâm trí Thượng Quan Hạo càng thêm âm lãnh.

Hắn cười nhạt: “Thế nào, luyến tiếc không đi? Còn muốn nhìn thấy cô ấy thảm như thế nào sao?”

Tần Mộc Ngữ nghe thấy giọng điệu châm chọc âm lạnh của hắn, chậm rãi ngồi xuống, làn tóc đen dài rơi nhẹ trên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn bị sưng đỏ không thể tả: “Tôi muốn xem chị tôi hiện giờ ra sao, chỉ là anh chắc chắn sẽ không cho tôi vào trong? Không sao, tôi sẽ đi hỏi bác sỹ.”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo lạnh hơn, bất ngờ hung hăng nắm lấy cổ tay nàng, dữ tợn nói: “Tần Mộc Ngữ, nếu ngay bây giờ cô thú nhận mọi chuyện, tôi sẽ xem xét giảm cho cô chút tội, nếu cô cứ tiếp tục giả tạo thế này, đừng trách tôi không khách khí!”

“Anh đã từng khách khí với tôi sao?” nàng ngẩng đầu lên, con mắt trong veo rành mạch.

Cổ tay rất đau, sức lực của người đàn ông này vẫn luôn đáng sợ, nàng cố kiềm chế bản thân mình khỏi run rẩy. Nàng rất muốn biết, lúc hắn đối xử với chị, có thô bạo như thế không, giống như nắm một cây gậy sắt, chứ không phải là xương cốt của con người.

Thượng Quan Hạo nhìn chằm chằm nàng vài giây, lạnh lẽo cười ra tiếng: “Được, tốt lắm, xem ra cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Cô gái, đừng có trách tôi không khách khí với cô!

Đột ngột kéo nàng còn đang ngồi, Tần Mộc Ngữ khê kêu lên một tiếng đau đớn, tưởng chừng như hắn dùng toàn lực lôi lên! Dùng chân đá vào ngực cường tráng của hắn!

“Đừng kêu lớn tiếng như vậy, tôi không muốn cho chị cô thấy tôi đối xử với cô như vậy, cô ấy bây giờ vẫn còn nghĩ cô rất hiền lành” Ánh mắt băng lạnh của Thượng Quan Hạo nhìn người đang ở trong ngực hắn “Cũng không cần phải vào vịnh ngồi ở chỗ này cả đêm, nếu tôi rời đi, ai mà biết được lòng dạ rần rết của cô sẽ làm những gì đối với cô ấy chứ?”

Tần Mộc Ngữ đang chịu đựng cơn đau đớn tê dại từ cánh tay suýt bị trật khớp của cô, nắm lấy quần của hắn, hơi thở mong manh nhìn khuôn mặt hắn, nghiêng răng nói: “Anh không cần phải nói khó nghe như vậy, tôi không có hèn hạ như thế!”

Ban đêm, sắc đen khiến cho lòng người càng thêm sợ hãi!

“Ây, các người nhỏ giọng chút!” Y tá trực đêm đi tới, từ xa hướng về phía bọn họ nói “Bệnh nhân đang ngủ, ồn ào cái gì?”

Vừa dứt lời, nhìn thấy nhân thân sắc bén băng lãnh của người đàn ông quét qua.

Y tá khựng lại, sợ đến độ không dám mở miệng, nói thầm rồi trở về phòng trực ban.

Thượng Quan Hạo một lần nữa kéo cô gái trước mặt, lạnh lùng lôi nàng đi. Tần Mộc Ngữ bước đi lảo đảo suốt dọc đường đi, nàng không biết người đàn ông này cuối cùng muốn làm cái gì, chỉ cần nghĩ đến hắn nói với các băng đảng tìm đến nàng lần lượt cường bạo, nàng...

Giương mặt càng tái nhợt, khiến cái vết bập tại kia trở nên rõ rệt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Hình phạt thứ nhất

“Thượng Quan Hạo... Vì sao anh lại không muốn hiểu rõ mọi chuyện, nếu quả thật là tôi làm, tôi sẽ ở nơi này để anh anh bắt sao?” Giọng nói nàng êm dịu, có chút mùi vị sợ hãi “Tôi chỉ muốn gặp chị một chút, chuyện kia thực sự không liên quan tới tôi!”

Thân ảnh của Thượng Quan Hạo cao lớn thẳng tắp, không nói lời nào.

Hắn âm trầm tĩnh lặng như thế càng khiến nàng sợ hãi.

Lôi nàng từ bệnh viện ra ngoài, Thượng Quan Hạo mới lạnh lùng xoay người, đôi mắt sâu đen lạnh lẽo, hắn cúi đầu, nhìn khuôn mặt nàng chậm rãi lên tiếng: “Tần Mộc Ngữ, cô cũng nên rõ ràng, tôi từ trước tới giờ không có hứng thú suy xét xem cô đang nghĩ cái gì, tôi chỉ quan tâm làm thế nào để cô phải trả hết toàn bộ những gì mà cô đã nợ Cẩm Lan... đã rõ chưa?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ yên lặng nhìn hắn, đôi mắt trong veo một mảnh chưa xốt.

Ánh mắt nàng như đang nói rằng, không phải nàng sai, nàng căn bản không làm những chuyện xấu xa độc ác kia!

“Chết tiệt... Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi!” Thượng Quan Hạo gầm nhẹ, hận không thể đem nàng bóp nát trong lòng ngực mình!

Nàng vẫn như cũ nhìn không chớp mắt, con mắt trong veo như nước.

“Đi vào!” Hắn nghiêng rang phun ra vài chữ, hung hăng túm nàng đến bên chiếc xe, nhét vào chỗ ngồi ghế lái phụ.

Tần Mộc Ngữ căng thẳng nắm chặt đai an toàn, ánh mắt đầy sự đề phòng, nàng thực sự hoài nghi, người đàn ông này hận nàng đến độ lái xe mang theo nàng chết cùng, nhưng chỉ e là làm như thế, cũng không thể khiến mối hận trong lòng hắn được giải tỏa.

“Anh muốn đối phó với tôi như thế nào, có thể nói trực tiếp cho tôi biết được không?” Khuôn mặt nàng tái nhợt, thấp giọng hỏi người đàn ông đang ngồi ở ghế lái.

“Cô không cần gấp như thế.” Thượng Quan Hạo cười khẩy, liếc nhìn nàng một cái, hung ác nói “Tôi sẽ từ từ cho cô biết!”

Nói xong, hắn nhấn ga, gắt gao ghì dây đai an toàn, chiếc xe lao vùn vụt ra ngoài.

Tần Mộc Ngữ có nghĩ đến trăm ngàn lần cũng không ngờ, hắn lại tàn nhẫn máu lạnh đến như vậy!!

Trong đêm khuya gió lạnh gào thét đến thấu xương, nàng không biết Thượng Quan Hạo chở nàng đi đâu, chỉ biết lúc ngừng lại xung quanh một mảnh đen kịt, rất lạnh, hắn lôi nàng xuống, hung hăng ném xuống ven đường.

Chiếc váy màu trắng của nàng bị gió tốc lên, mấy sợi tóc cũng bị thổi tung.

“Muốn biết tôi đối phó với cô thế nào không?” Cặp mắt đen như thạch hắc điệu lẳng động lãnh liệt, khóe miệng giật nhẹ “Trước tiên là nhận hình phạt thứ nhất đã... Cút xéo đi, tốt nhất là vĩnh viễn đừng bao giờ để tôi phải nhìn thấy cô.”

Hắn nói xong, mở cửa xe, một mình vào trong xe.

Cảnh vật lúc đó, tối tăm cùng hoang vu mãnh liệt kéo đến, khuôn mặt Tần Mộc Ngữ trắng bệch, mắt đăm lệ, đứng trước người đang ngồi trong xe.

Nàng đã sớm nhìn qua xung quanh, không có lấy một cọng cây ngọn cỏ, chỉ có con đường quốc lộ và cánh đồng hoang.

“Thượng Quan Hạo...” Nàng rùng mình thét lên.

Cánh cửa sổ xe đã đóng, hắn không nghe thấy gì, chỉ tao nhã mà lạnh lùng quay đầu xe, từ từ khởi động xe.

“... Thượng Quan Hạo!!” Tần Mộc Ngữ chạy theo, bàn tay mảnh khảnh đập vào cánh cửa xe, nước mắt bị gió thổi rơi xuống “Anh hãy mở cửa cho tôi vào! Tôi không biết đây là đâu! Hãy để cho tôi về nhà!! Mở cửa ra!”

Thần sắc hắn lãnh liệt, cũng không hề liếc nhìn nàng một lần, khởi động cho xe chạy đi.

“Thượng Quan Hạo!!” Nàng hô to một tiếng, nhưng chiếc xe đã nhanh như chớp rời khỏi.

Trên con đường lớn hoang vắng, đèn xe ở khúc quẹo lóe sáng, tiếng gió gào thét càng thêm kịch liệt, Tần Mộc Ngữ ôm chặt lấy cơ thể mình, nước mắt cuộn trào mãnh liệt: “... Anh hãy cho tôi về nhà... Chuyện đó không phải là tôi làm mà! Anh dựa vào điều gì mà không tin, dựa vào cái gì mà như thế với tôi chứ!!”

Bóng đêm tịch mịch, không ai nghe thấy tiếng nói của nàng, khắp nơi chỉ có bóng tối cùng nỗi sợ hãi, vây quanh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Có làm ông thất vọng không?

Đến ngày thứ hai trở về thì đã là buổi trưa.

Gió lạnh đến thấu xương, nàng sải bước trên con đường cao tốc rỗng rã suốt một đêm, suýt đi ra vùng biên giới, mới được một chiếc xe chạy trên đường phát hiện, đưa nàng trở về. Tần Mộc Ngữ cảm thấy khuôn mặt mình đang nóng dần lên, đầu óc ê ẩm, khi đang ngồi xe để trở lại thành phố, đã suy yếu đến nỗi không còn khí lực.

Cầm số tiền trên người còn sót lại nhét cho người tài xế tốt bụng, Tần Mộc Ngữ tự mình xuống xe, đi hướng về phía công ty.

Nàng gần bước vào trong thì nghe được tiếng tranh luận hỗn loạn, có thể cảm nhận được bầu không khí gấp gáp cùng tiêu điều.

“Tần tiểu thư...”

“Tần tiểu thư tới sớm...” Các nhân viên phát hiện ra nàng đang ở đó, vừa khấn trương vừa xấu hổ chào hỏi.

Tần Mộc Ngữ nhìn khuôn mặt bọn họ, ánh mắt lạnh lạnh, thanh âm có chút khàn khàn hỏi: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Các nhân viên e ngại không lên tiếng, không ai dám nói cả.

“Cuối cùng là làm sao vậy? Mọi người có thể nói cho tôi biết...” Nàng lần thứ hai nhẹ giọng hỏi, như giọng nói cũng không hạ thấp, thì nghe được âm thanh của máy camera quan sát được bật, trong nháy mắt, toàn bộ các ti vi trên vách tường của đại sảnh được mở, bên trong đang tiến hành cuộc họp hội đồng quản trị. Thân ảnh cao lớn chính chu của Thượng Quan Hạo, cả Tần Chiêu Vân cũng bất ngờ xuất hiện.

Nàng cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt, nhìn vào màn ảnh kia.

“Tần chủ tịch xem mà vẫn không hiểu phần văn kiện này sao?” Bộ tây âu màu đen của Thượng Quan Hạo lộ ra vẻ lãnh khốc lạnh liệt, tao nhã cúi người nhặt lấy tập văn kiện, vỗ vỗ “Trên bảy mươi phần trăm cổ phần của các cổ động đã rút khỏi, Tần thị hiện tại không còn thuộc về ngài nữa... Có cần tôi giải thích rõ ràng lại lần nữa?”

Tần Chiêu Vân trên chiếc xe lăn lửa giận ngập trời, tóc được chải chuốt chỉnh tề cũng trở nên lộn xộn, ngón tay chỉ vào Thượng Quan Hạo hung hăng nện: “Người là tên lòng lang dạ sói... Người cư nhiên dám ở sau lưng ta phá hoại Tần thị!!”

Thượng Quan Hạo cười nhạt, tiêu sái mà mỉa mai: “Đừng nóng giận, Tần lão tiên sinh. Tôi chưa từng phủ nhận bản thân tôi có dã tâm đó, ông cần gì chửi khó nghe như vậy? Tôi thật sự không làm điều gì mà không xứng đáng với bốn chữ lòng lang dạ sói đó?”

Xem tới đó, sắc mặt Tần Mộc Ngữ nhất thời trắng bệch! Nỗi khiếp sợ trong lòng sắp bao phủ lấy nàng, nàng gần như không nghĩ ngợi gì, vốc dáng mảnh khảnh chạy nhanh vào trong thang máy! Đèn báo thang máy sáng lên, nhưng từ lâu trong lòng nàng đã như lửa đốt!

“Ba!” Cửa thang máy vừa mở, nàng kêu một tiếng, hướng về phía phòng họp hội đồng mà chạy.

“Tần tiểu thư, bên trong đang có cuộc họp, cô không thể vào...” Hai người chặn nàng lại ở bên ngoài.

Thượng Quan Hạo nghe thấy âm thanh trong veo xúc động lòng người kia, khóe miệng mang theo ý cười càng tăng thêm, thân nhiên nói: “Để cho cô ta vào.”

Tần Mộc Ngữ chạy vọt vào trong, đầu óc choáng váng, cơ thể mảnh khảnh của nàng cố gắng trấn tĩnh, rồi nhìn toàn bộ các cổ động trong phòng họp nghị của Tần thị, trong ngực kịch liệt đập phồng.

“Thượng Quan Hạo, anh muốn gì?” Nàng chạy đến bên cạnh Tần Chiêu Vân, run giọng nói.

Thượng Quan Hạo vẫn cười nhạt như trước, cao ngất tuần dật, nhưng lại lộ ra vẻ lạnh lùng khát máu, hần chậm rãi đi qua, hai tay từ từ đặt lên hai bên chiếc xe đẩy của Tần Chiêu Vân, mở miệng nói: “Tần lão tiên sinh, tôi quên nói với ông một chuyện, hôm qua nghe nói ông đi tái khám, tôi không thể không lo sợ cho ông sẽ chịu quá nhiều đá kích, cho nên đã che dấu tin này...”

Giọng nói hần thấp xuống, từng chữ từng chữ rõ ràng: “Cần Lan hôm qua đã ngoài ý muốn, bị một đám côn đồ cưỡng bức... Là do con gái nhỏ của ông đây... Nhìn xem, đây là đứa con gái cứng quý báu mà ông thương yêu đây... Có làm cho ông cảm thấy thất vọng hay không?”

Một câu nói ra, làm cho cả hội đồng quản trị một phen xáo động.

Tần Chiêu Vân tròn tròn hai mắt, cùng lúc đó bất chợt hít một hơi, một ngụm máu tuôn ra, chặn ngay cổ họng!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Tốt nhất cô không cần phải đóng kịch

Cô gái trẻ với bộ quần áo trắng tinh trong nháy mắt khuôn mặt đã trở nên trắng bệch, suýt nữa khụy ngã, trong đôi mắt trong veo tràn đầy đau thương cùng chua xót, gắt gao nhìn chăm chăm vào người đàn ông, rung rung thốt lên ba chữ: “Thượng Quan Hạo!”

Mắt của Thượng Quan Hạo đưa lên, con mắt như thạch hắc diệu chìm đắm những toan tính đã lâu, thân nhiên cười nhạt.

Cơ thể hần thẳng thóm, tao nhã đưa tay ra, nhìn có vẻ dịu dàng, thực sự là đang thô bạo kéo nàng trở lại, một tay nắm lấy bả vai nàng, một tay giữ chặt lấy thắt lưng nàng đặt nàng ở trước mặt, hơi thở phập phồng hai bên thái dương nàng, cúi đầu nói: “Ông xem, cô ta trưởng thành lại thanh thuần động lòng người đến như vậy, tôi cũng suýt nữa bị cô ta mê hoặc, cũng chẳng trách ông lại yêu thương cô ta như thế... Cũng may mà ông để cô ta tiếp quản Tần thị, tôi mới có thời cơ chờ đợi ngày quay trở lại phá hủy Tần thị... Ông nói xem cô ta đúng là con gái yêu của ông phải không?”

Khí sắc Tần Chiêu Vân dữ tợn, ngón tay run rẩy kịch liệt, muốn mở miệng nói, nhưng đột ngột “Hộc hộc” một tiếng rồi phun ra một ngụm máu! Cả người ngã về phía trước, rồi bánh xe hung hăng ngã về phía sau!

“Ba!!” Một tiếng thét chói tai vang lên, Tần Mộc Ngữ giãy dụa khỏi sự trôi buộc của hần rồi bỏ nhào về phía trước!

Con mắt Thượng Quan Hạo lạnh lẽo đến rợn người, kéo nàng giữ chặt trong ngực, không đếm xỉa đến không khí sôi trào cùng tiếng ồn ào của toàn bộ người trong hội đồng quản trị, đưa mắt ra hiệu cho hai người ở phía cửa, hai người kia gật đầu, một người gọi xe cứu thương, một người tiến lên đỡ lấy Tần Chiêu Vân nằm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất.

“Ba...” Tần Mộc Ngữ giãy dụa trong lòng ngực hần, dòng lệ nóng hổi rơi xuống, toàn thân run rẩy “Buông tôi ra, Thượng Quan Hạo anh buông tôi ra! Ba tôi ngất xỉu... Nếu ông ấy có mệnh hệ gì tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu!”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh liệt, hai cánh tay cứng như sắt siết chặt lấy nàng, cười lạnh buông con mắt đang nhìn chăm chăm lấy nàng đáng vẻ như "giương nanh múa vuốt": “Phải không? Làm thế nào thì cô mới không tha tôi đây? Tôi rõ ràng chưa hề bức ông ta chết, bởi vì ông ta là cha của Cần Lan, tôi chỉ muốn khiến ông ta mất mặt một chút thôi...”

“Đồ vô lại!” Tần Mộc Ngữ giãy dụa dữ dội, nhưng không có chút thay đổi nào, đầu óc ngày càng lơ mơ, toàn thân nóng lên, tay run rẩy hoàn toàn không còn sức lực, chỉ có thể cảm giác nước mắt đang tuôn rơi nóng hổi “Anh đồ vô lại... buông tôi ra! Để cho tôi xem ba tôi thế nào...”

Tần Chiêu Vân đã bị người khác khiêng ra ngoài, lòng kiên nhẫn của Thượng Quan Hạo cũng đã đến cực hạn, gầm gừ: “Đừng nhúc nhích! Cảnh thận tôi ở đây mà muốn cô, để cho ba cô tận mắt thấy cô có bao nhiêu đề tiện!”

Cánh tay hần ghì chặt thắt lưng nàng, gần như đem toàn bộ cơ thể mềm yếu của nàng bóp vụn!

Nàng khẽ kêu một tiếng, đột ngột suy yếu tựa vào vai hần. Thân thể mảnh khảnh hoàn toàn khụy ngã...

“...!” Thượng Quan Hạo sắc mặt lạnh lẽo, đột nhiên ôm chặt lấy nàng, mới không khiến nàng từ trong vòng tay hần ngã xuống!

“Tần Mộc Ngữ... Tần Mộc Ngữ!” Hần lạnh lùng kêu hai tiếng, cánh môi nàng trắng bệch, nằm gọn trong vòng tay hần không nhúc nhích.

Có người muốn đến giúp, lại bị Thượng Quan Hạo lạnh lùng ngăn lại, hần đưa tay dò xét trán của nàng, nóng đến khó tin. Khuôn mặt tuấn tú của hần lộ ra thần sắc tho ơ lạnh liệt, cúi đầu nói: “Cô tốt nhất đừng có đóng kịch nữa!”

Nói xong, hần ôm lấy nàng, đi ra khỏi phòng họp.

Tin tức đặc biệt, tập đoàn Tần thị mấy ngày qua gặp phải đả kích chưa từng có, Tần lão tiên sinh đem quyền hạn kinh doanh giao cho con gái rệu sau đó chưa từng can thiệp vào công việc của Tần thị, mà người điều khiển việc kinh doanh phía sau trong vòng một ngày đã dễ dàng đẩy Tần thị vào thế "đứng mũi chịu sào"; Tần lão tiên sinh vì tức giận mà sinh bệnh, Tần thị đang trong tình trạng nguy hiểm...

Ti vi được bật, còn chưa kịp tỉnh táo, ý thức đã bị điều này đả kích trầm trọng, lông mi chậm rãi giờ lên, một bên nhìn xem, một bên nước mắt từ từ tuôn trào.

Tầm mắt nàng rất mơ hồ, không chú ý tới ánh nhìn của một người, cao lớn mạnh mẽ, lãnh liệt mà hờ hững.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Hận không thể giết chết anh

Giật mình một cái, Tần Mộc Ngữ cuối cùng cũng ý thức được, mình rốt cuộc là đang nằm ở trên giường ai.

Cánh tay mảnh khảnh của nàng thử cử động, nhưng đầu óc vẫn còn lảo đảo, làn tóc rối bời rơi tán mác trên vai, sạch sẽ đáng yêu. Trong lòng đau xót, khàn giọng khe khẽ mở miệng: “Ba tôi đâu?”

Thượng Quan Hạo ưu nhã cúi người, tắt ti vi, âm thanh tin tức về báo cáo Tần thị sắp sụp đổ, giờ im bật.

“Quan tâm đến ông ta?” Thanh âm hần từ tính dễ nghe, con mắt như thạch hắc diệu giương lên, nhìn nàng cười nhạt “Tôi cứ nghĩ là... Cô trước tiên cô nên chú ý đến cảnh ngộ của mình một chút chứ.”

Nàng cắn môi, cảm giác đau đớn chậm rãi truyền vào tim.

Nàng thực sự không biết xảy ra chuyện gì. Chỉ trong chớp mắt, chị đột ngột bị cưỡng bức, ba tức giận thổ huyết ngắt xiu, thậm chí toàn bộ Tần thị khổng lồ trong một ngày một đêm, cũng có nguy cơ sụp đổ...

Ngón tay nhỏ bé nắm chặt ga giường, nàng bước xuống giường, liều lĩnh hướng đến cánh cửa chạy đi!

Nàng muốn gặp ba... Nàng phải nhanh chân đến xem ông ấy!

“A!” Chưa kịp chạy tới cửa cô tay đã bị giữ lại, một lực thô bạo, cơ thể mỏng manh của nàng đã bị Thượng Quan Hạo lôi quay trở lại, ném lên giường!

“Thượng Quan Hạo... Tên cầm thú này!” Nàng ngồi xuống, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, run giọng nói.

“Bây giờ mới biết tôi là cầm thú?” Thượng Quan Hạo cười lạnh một tiếng rồi đến gần nàng, chống cánh tay hai bên nàng “Nhìn ánh mắt của cô, quả nhiên rất hận tôi... Nhưng cô có tư cách gì mà hận? Nếu tôi đã muốn Tần thị thì hai năm trước tôi đã có thể đạt được, nếu không phải vì Cẩn Lan, cô nghĩ tôi chịu cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ cho Tần Chiêu Vân sao?”

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ hoàn toàn sợ hãi, cánh môi không có lấy một tia huyết sắc, nói không nên lời.

“Theo cô, người phụ nữ mà mình luôn luôn yêu thương, lại bị người ta hãm hại...” Thượng Quan Hạo tiếp tục nghiêng răng nói.

Tần Mộc Ngữ nhìn thật lâu người đàn ông trước mắt, cuối cùng cũng có thể nhận thấy, hấn rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ.

“Anh có tư cách gì hận tôi, lấy tư cách gì mà bắt nạt, chỉ cần loại mình tôi thôi.” Nàng run giọng nói, rồi từ từ nghẹn ngào, đôi mắt trong veo hiện lên sự kiên định cùng quật cường “Ba tôi đã lớn tuổi, Tần thị là tâm huyết suốt đời của ông ấy, anh không nên khiến cho ông ấy kích động như vậy!”

Thượng Quan Hạo nhìn gần khuôn mặt nàng, cười khẩy.

“Cô nghĩ rằng tôi lấy Tần thị ra để kích động ông ta sao? Tần Mộc Ngữ, cô sai rồi.” Hấn nhàn nhạt nói “Cùng lắm tôi chỉ muốn ông ấy nhìn thấy, đối với Cẩn Lan là không công bằng, cuối cùng sẽ tạo hậu quả thế nào thôi. Cô con gái út mà ông ta thương yêu nhất, có bao nhiêu hung ác nham hiểm, lại còn đơn giản đến ngốc nghếch nữa, ngu ngốc đến mức tạo cớ hội cho người khác xâm nhập, đem toàn bộ gia sản chấp tay cho người khác...”

Trong lòng dậy lên mãnh liệt nỗi chua xót cùng nhục nhã, nàng che hai tai lại, không muốn nghe hấn nói nữa!

Sắc mặt Thượng Quan Hạo âm trầm, cúi đầu nói bên tai nàng: “Không phải muốn gặp cha cô sao? Đi, tôi dẫn cô đi.”

Hấn nắm lấy cổ tay nàng, hung hăng kéo tay nàng từ hai bên tai xuống.

“Không...” Nàng cúi đầu, run giọng nói, tính trốn chạy.

Lệ quang trong mắt nàng lấp lánh, con ngươi tràn đầy oán hận cùng ủy khuất: “Thượng Quan Hạo, tôi thừa nhận là tôi sai, là tôi đã hủy đi tâm huyết cả cuộc đời của ba, là tôi ngu xuẩn! Điều ngu xuẩn nhất chính là đã yêu anh, tin tưởng anh! Tôi cũng hận chính mình ngu dại, hận không thể giết chết anh,

cũng không thể tự kết liễu chính mình!”

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo dần dần u ám xanh nhợt mà lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Nàng mà lại là. (18+)

“Tần Mộc Ngữ... cô lấy tư cách gì mà hận tôi?” Hấn nghiêng răng nói, đôi mắt hiện lên tia sát khí lãnh liệt, đột ngột giữ chặt cổ nàng hung hăng đặt nàng trên giường “Chuyện của Cẩn Lan tôi còn chưa tính sổ với cô... Cô còn muốn giết tôi!”

Cô gái nhỏ đột ngột bị chặn ngay cổ họng, mái tóc rơi vãi trên ga giường.

“...” Nàng đau khổ nhú mày, một chút hô hấp cũng không có, tuyệt vọng mà giãy dụa!

Thượng Quan Hạo toàn thân lãnh liệt cúi xuống, chăm chú nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nàng “Còn nhớ rõ tôi nói cái gì không? Cẩn Lan chịu bao nhiêu thương tổn, tôi muốn cô phải trả giá không kém hơn chút nào! Bây giờ, cô sẽ phải đền bù!”

Vừa nói xong thì tiếng xé rách truyền đến, cổ áo nàng đã bị xé ra, chiếc quần dài cũng bị phá hỏng!

Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, muốn thoát ra, nhưng cổ lại bị giữ chặt, không thể ngo ngoay được chút nào!

Thượng Quan Hạo lạnh lùng xé rách quần áo nàng, mắt trừng trừng nhìn toàn bộ cơ thể trắng muốt của nàng được phơi bày trước tầm mắt, chiếc áo ngực lộ ra vẻ tròn đầy xinh đẹp của nàng, hấn không chút lưu tình mà xé hỏng! Mãi đến khi cả người nàng không mảnh vải!

“Có muốn thử loại mùi vị cường bức không? Tôi cho cô thể nghiệm một chút như thế nào?” Đôi mắt hấn đỏ rực, bao trùm bên tai nàng nhưng lời nói lạnh lùng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ trắng bệch, nước mắt rơi như mưa, nàng lắc lắc đầu, ngón tay nhỏ bé yếu ớt giữ chặt tay hấn: “Đừng... Tôi xin anh đừng!!”

Nghe tiếng kêu thét chói tai tuyệt vọng của nàng, Thượng Quan Hạo chỉ cười nhạt: “Cô giãy dụa làm gì? Ở nước ngoài nhiều năm như vậy, ngay cả mức độ cởi mở này cũng không có sao? Chưa từng có người đàn ông nào ôm qua sao? Mẹ nó cô tưởng cô có thể giả bộ lừa gạt được ai?”

“Thượng Quan Hạo!!” Ngón tay nhỏ bé yếu ớt của nàng nắm chặt vào ga trải giường, cơ hồ như ga giường cũng muốn xé rách, dòng lệ nóng hổi cuộn trào rơi xuống: “Anh đừng đối xử với tôi như vậy, tôi đã nói rồi tôi chưa hề hại chị, cho đến bây giờ tôi không làm gì có lỗi với chị ấy, nửa đêm cũng không có!! Đừng lấy tình yêu của anh và chị ấy làm cái cớ!! Đồ cảm thù! Buông tôi ra!”

Con mắt lạnh lẽo như băng của Thượng Quan Hạo, nghe những lời mắng mỏ tức tối của nàng, lửa giận càng tăng lên. Đơn giản buông cổ nàng ra, nắm chặt làn tóc mềm mại của nàng, hung hăng kéo ra sau, đem những đường cong hoàn mỹ non nớt mê người trên cơ thể nàng phơi bày hết ra ngoài!

Nàng thét lên, cánh môi vì đau đớn cũng không còn chút máu, vì nhục nhã tột cùng, cả người kịch liệt run rẩy, khóc đã thành tiếng!

Mỹ cảnh trước mắt khiến huyết mạch căng ra, đôi mắt của Thượng Quan Hạo hiện ra chút sắc đỏ tươi, cười khẩy: “Biết không? Tất cả chuyện này đều là cô tự chuốc lấy! Đã biết đau chưa? Biết sợ chưa?! Nên sớm biết sẽ có một ngày như vậy, cô còn có thể nhẫn tâm hạ độc thủ đối với chị mình không?!”

“Tôi không có!” Khuôn mặt đầm lệ vận rất quật cường, cắn bờ môi của chính mình đến chảy máu “Tôi nói lại lần nữa là không có, tôi không có sai khiến bất luận kẻ nào hung bạo chị ấy! Dù cho anh có giết tôi cũng thế thôi!”

Mái tóc rối tung rơi lả tả trên thân thể tuyệt đẹp của nàng, mà trắng đỏ xen lẫn, khiến người khác không cách nào kiềm chế.

Thượng Quan Hạo lần thứ hai triệt để tức giận, nghiêng rang nói: “Được... Cô cho tôi cảm thụ tốt một chút, đây là cô có chết cũng không chịu thừa nhận phải trả giá.”

Hấn tàn nhẫn tách hai chân nàng, đột ngột thô bạo lấy ngón tay đâm vào cánh hoa của nàng, hậu duệ của hấn cũng không có đi vào!

“A!” Con đau đớn bén nhọn hòa cùng sự lắng nhục cao nhất cuộn sạch tất cả của nàng, nàng run rẩy dữ dội, tiếng gào thét bật ra!

Động tác của Thượng Quan Hạo đột nhiên dừng lại!!

Khuôn mặt tuấn tú của hấn cứng đờ, chỉ là ngón tay đi vào trong đột nhiên chạm phải một lớp màng mỏng, cảm giác chặt hẹp kia rất mãnh liệt, hầu như

ngón tay hần chỉ đẩy gia tăng phía bên ngoài, nhưng nàng đau đến đỏ mồ hôi, hai chân liều mạng khép lại.

Nàng thế nhưng lại là...

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Càng muốn như thế với cô (18+)

“Buông ra... Anh buông tôi ra!!” Tần Mộc Ngữ hoàn toàn bị khiếp sợ, nước mắt cuộn trào mãnh liệt, khu vực mẫn cảm mềm mòng nhất bị xâm phạm, toàn thân nàng như sụp đổ, liều mạng đẩy người đàn ông có thân hình cường tráng.

Đôi mắt của Thượng Quan Hạo trở nên hỗn tạp, ma xui quỷ khiến thế nào mà lửa giận kì lạ bị dập tắt.

“Đừng nhúc nhích! Bằng không tôi thực sự mạnh tay hung bạo với cô đấy!!” Hần đè ép cơ thể yếu ớt của nàng, găm nhẹ uy hiếp.

Tần Mộc Ngữ bị hần gào lên dọa dẫm, cũng không dám khê động đây, chỉ kịch liệt thở gấp, nước mắt làm nhòe mắt tầm nhìn của nàng.

“Không ngờ cô thực sự còn trong trắng...” Thượng Quan Hạo khàn giọng nói, con mắt thâm thúy nồng đặc dục vọng, nhưng không quên nhục nhả nàng “Đây là lần thứ mấy chỉnh sửa lại? Lại có thể thực sự làm được giống như vậy...”

Hần nhìn không được, ngón tay bắt đầu từ từ di chuyển, rời khỏi một chút lại đưa sâu vào bên trong.

Tần Mộc Ngữ nhạy cảm phát hiện động tác của hần, nước mắt tuôn ra càng nhiều, tay níu chặt cổ áo gắng sức đẩy: “Đồ khốn nạn... Buông ra!! Đừng... Anh đừng tùy tiện như vậy, dứt ngay!”

Thượng Quan Hạo cúi đầu thờ đốc, cảm thụ được sự siết chặt cùng sự mềm mại non nớt, đi vào càng thêm sâu, rồi quan sát phản ứng của nàng.

“Dám đối với người khác như vậy, sao không có can đảm tự mình thừa nhận?” Hần cúi gần chớp mũi của nàng lạnh lùng nói “Tôi chẳng qua là cho vào một ngón tay thôi, cần gì phải ra vẻ nhục nhả như muốn cắn lưỡi tự vẫn như thế chứ...”

Tần Mộc Ngữ bị hần vạch trần. Xương cốt bị dồn ép đến mức muốn vỡ vụn, tay nắm chặt cánh tay hần, ngón tay hần vào thật sâu bên trong, lắc đầu khóc: “Đừng... Anh đừng làm như thế khiến tôi chết cũng cảm thấy khó khăn! Thượng Quan Hạo, anh buông ra!”

Nàng gào thét, đau đớn cùng phản kháng đã trở nên mơ hồ, nhưng vẫn còn đang cầu xin!

“Đối với cô vẫn là chưa đủ...” Thượng Quan Hạo khàn tiếng nói, đè ép cơ thể nàng, cúi đầu hôn vào má nàng, cái cổ trắng như tuyết, cùng bả vai, tập trung tinh thần và thể lực vào ngón tay, đâm sâu vào bên trong, rồi lại ma sát rút ra, động tác càng lúc càng nhanh.

Chính hần cũng không rõ, rốt cục là đang trừng trị nàng, hay là khiến nàng nhục nhả xấu hổ!

“Ư...” Nàng than nhẹ một tiếng, nước mắt đầm đìa cảm giác được nổi nhục nhả cực điểm.

Một trận chua xót cay đắng tuôn ra, đôi mắt trong veo giương lên, không để ý cả người đang trần truồng mà la lên: “Thượng Quan Hạo! Tôi cảnh cáo anh không được đụng vào tôi! Anh có thể đánh tôi chửi tôi, nhưng đừng làm cái phương thức độc ác này mà đối chọi với tôi! Anh buông ra!”

Nàng đang sợ, nỗi sợ hãi này tràn ngập khắp cơ thể mà run rẩy.

Thượng Quan Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười khẩy, đột ngột hôn lấy nàng, hôn một cách thô bạo, trong tiếng hơi thở rối loạn là thanh âm khàn khàn: “Cô không chịu được kiểu này sao? Tốt lắm... Tôi càng muốn như thế với cô!”

Nói xong, hần đem toàn bộ tiếng kêu thảm thiết của nàng nuốt vào trong bụng, tại nơi ẩm ướt nhạy cảm của nàng mà tùy tiện hung bạo.

Nàng khó chịu thét lên, nước mắt nóng hôi từ khóe mắt chảy xuống.

Giống như dã thú cắn xé một hồi, hần cường thế, nàng quật cường, cuối cùng cả hai bên đều bị thiệt hại. Hần lạnh khốc vô tình mà trừng trị nàng, còn không cảm giác được nàng muốn nhận tội, chỉ có máu tanh ở ngón tay thứ hai.

Một hồi lẩn qua lẩn lại mồ hôi nhễ nhại, cuối cùng hần nhận thấy cơ thể nàng đã không chịu được nữa, đưa nàng lên đến đỉnh điểm.

Ngón tay rút ra, lạnh lùng chạm lên khuôn mặt nàng, Thượng Quan Hạo cười lạnh “Thấy sao? Có nhận thấy được bản thân cô có bao nhiêu phóng đảng chưa? Tần Mộc Ngữ, cô đúng là phóng đảng trời sinh!”

Tần Mộc Ngữ từ lâu những giọt nước mắt đã bao quanh, toàn thân trống rỗng, khuôn mặt lệch sang một bên, nói giọng khàn khàn: “Buông ra...”

Lần đầu tiên bị một thằng đàn ông đối xử tàn sát bừa bãi như vậy, cả người nàng như muốn tách rời, tay chân run rẩy, thầm nghĩ muốn trốn đi, tự chôn mình đi! Tự đi tìm đến cái chết!!

“Nhớ cho kỹ, đừng làm tôi tức giận, bằng không tiếp theo, nghênh đón cô không chỉ là như thế này đâu!” Thượng Quan Hạo lạnh lùng nói bên tai nàng “Mặc quần áo của cô vào, rồi cút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Cứ thế mà đi ra ngoài đi

Một câu nói, giống như nhát dao băng giá, đâm thẳng vào lòng nàng.

Tần Mộc Ngữ từ trên giường đứng dậy, hai chân đau nhức, phát hiện toàn bộ quần áo đều bị xé rách.

Nàng cảm lấy mớ vải rách nát của bộ quần áo, muốn khóc, muốn thét lên, muốn cầm lấy một con dao đâm chết người đàn ông này!!

“Tôi kêu cô cút, không nghe sao?” Thân ảnh cao lớn của Thượng Quan Hạo dừng lại ở cửa, dữ tợn nói.

“...Tôi không có quần áo...Không đi ra được...” Một hồi lâu, nàng cố nén nước mắt cùng cảm giác nhục nhã, run rẩy nói một câu như thế.

Thượng Quan Hạo dừng một chút, cười khẩy, hất tay đưa tay giữ hai bên bả vai nàng, mở miệng nói: “Không có quần áo thì trần truồng đi ra ngoài.. Cô không biết cô trong mắt tôi, luôn là loại hình tượng này, mặc hay không thì cũng như nhau cả sao?”

“Bốp!” Một cái tát vang dội trên mặt hắn!

Tần Mộc Ngữ không chịu được nữa, rung rung hung hăng cho hắn một cái tát!

“Thượng Quan Hạo... Tôi không phải là kỹ nữ cũng không phải là đồ chơi của anh, anh có tư cách gì mà nhục nhã tôi hết lần này đến lần khác như vậy!!” Nàng quát lên, trong mắt tràn đầy oán hận.

Thượng Quan Hạo bị tát đến méo mặt chậm rãi chỉnh lại, con mắt thâm thúy ngập tràn sự tàn nhẫn lạnh liệt.

“Cái tát này tôi sẽ nhớ kỹ.” Hắn nhàn nhạt nói, khoe miệng nổi lên một nụ cười “Xem ra hôm nay cô nhất định phải như thế này đi ra ngoài rồi!”

Tần Mộc Ngữ chân động, ánh mắt sừng sốt cùng sợ hãi.

Ngón tay nàng vì gắng sức hung ác mà trở nên đau buốt, run nhẹ nhẹ, nhìn người đàn ông trước mắt, chỉ cảm thấy hô hấp của chính mình như bị tước đoạt mất trong nháy mắt!

Trên giường bệnh, tiếng điện thoại di động khiến Tần Cẩm Lan bị đánh thức.

“A lô?” thanh âm của cô uể oải.

“Tần tiểu thư, rốt cục thì tiền của chúng tôi khi nào mới có thể lấy được? Tôi nghĩ không nói cô cũng biết, mấy người anh em của tôi đã bị mất tầm mắt tích, nói vậy thì chắc là vị hôn phu của cô dùng thủ đoạn khiến cho bọn họ không sống được rồi, cô chùng nào thì có thể trả tiền cho chúng tôi?!” Một người có giọng thô lỗ nói.

Tần Cẩm Lan giật mình, sắc mặt tái mét từ trên giường bệnh ngồi dậy.

Cô lướt nhìn xung quanh một chút, thấp giọng nói: “Các người trách móc cái gì? Tiền không phải đã đưa cho các người rồi sao?”

“Tần tiểu thư, cô phải tăng thêm tiền cho những người anh em của tôi nữa chứ, lẽ nào bọn họ đã chết vô ích sao?!” Người đàn ông nói bằng một giọng nói dữ tợn “Nếu sớm biết làm chuyện này sẽ phải bỏ mạng, chúng tôi cam đoan ngay cả tiếp nhận cũng không dám! Cô rốt cục có đưa tiền không đây? Nếu không, lão tử ta sẽ vạch trần hết mọi chuyện của cô đấy!”

“Anh...” Tần Cẩm Lan nắm chặt ra giường.

“Chính vì Tần gia các người gần đây lụi bại, cho nên chi phí này cô cũng không thể giải quyết được sao?” Thanh âm của người đàn ông vàng vọt ngày càng

lạnh liệt.

“Anh nói bây bạ gì đó?” Tần Cẩm Lan đỏ mặt hết lớn “Được rồi! tiền đến lúc đó tôi sẽ đưa cho các người, như vậy đã được chưa? Tôi nói cho các người biết, cầm được tiền rồi thì nhanh nhanh mà cuốn xéo đi, sau này đừng bao giờ gọi điện thoại cho tôi nữa!”

Tắt điện thoại xong, một hồi tim đập loạn nhịp.

Tựa đầu suy nghĩ một lúc lâu, cô có chút không rõ ý tứ của người đàn ông kia, cái gì mà Tần gia suy tàn? Tần Cẩm Lan nghi hoặc xốc chân lên, nhấc chân đi, lấy đúng khi cầm lấy chiếc điều khiển từ xa, bật màn hình ti vi chuyên dụng trong phòng bệnh.

Trên màn hình, quả nhiên là đang lan truyền tin Thượng Quan Hạo nhanh chóng thu mua Tần thị, tin tức Tần Chiêu Vân vừa mới chính thức suy sụp.

Tần Cẩm Lan mở to hai mắt, kinh ngạc xem, một hồi lâu mới lúng túng nói ra được một chữ: “Hạo...”

Tuy rằng đây là kết quả mà cô đã muốn từ lâu, thế nhưng đột nhiên nhìn thấy Tần thị suy sụp, trong lòng cô có chút kinh ngạc. Không nghĩ tới Hạo lại hành động nhanh như vậy, cô yêu người đàn ông này lâu như vậy, rốt cục cũng lộ ra bộ mặt mà hần đã ngấm ngấm chịu đựng rất lâu rồi.

Trong lòng có một chút hạnh phúc, cô cười kín đáo, nhưng khi nhìn tiếp màn hình, thì cười cũng không cười nổi nữa!

Trong màn hình, em gái thân thiết của cô không một mảnh vải che thân, tóc rối tung trên lưng, cánh tay mảnh khảnh vòng qua ôm lấy người, đó là khu nhà cạnh bờ biển, bị các phóng viên điên cuồng chụp hình!!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, thần sắc gần như bị nhục nhã đến chết, toàn thân không có lấy một chút che chắn nào!

Mà một khắc sau, Thượng Quan Hạo cười mỉm rồi đi tới, tao nhã cởi áo khoác tây trang của chính mình, cúi người khoác lên cho nàng, cúi thấp nói thào một câu gì đó, ôm lấy nàng, đem nàng mang đi.

Các phóng viên chụp ảnh càng hăng say.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Van cầu tôi

Tần Cẩm Lan lại lần nữa mở to mắt, nhìn chăm chăm vào cảnh này.

Màn ảnh đã bị cắt, tiếp đến là phần tin tức khác, cô vô thức muốn nhìn kỹ lại một lần nữa, nhưng đột ngột ý thức được mình đang xem ti vi, không có cách nào chiếu lại lần nữa! Cô vung tay ném cái điều khiển từ xa sang một bên, khó mà tin được chính cô vừa mới nhìn thấy cảnh đó!

Làm thế nào lại...

Bọn họ làm thế nào lại ở cùng một chỗ...

Em gái cô toàn thân trần trụi, Thượng Quan Hạo làm sao có thể như thế trực tiếp ôm cô ta đi!!

Đầu óc Tần Cẩm Lan nhanh chóng quay cuồng, mục đích của cô là muốn Hạo hận cô ta, cho dù cô ta có dùng bất luận thủ đoạn gì cũng đừng nghĩ đến chuyện dụ dỗ Hạo lần nữa, thế nhưng không nghĩ tới... ai nói cho cô biết, cuối cùng chuyện gì đã xảy ra?!

Lẽ nào cô gia tăng ngòi lửa như vậy vẫn còn chưa đủ sao?

“À... Ngay cả loại thủ đoạn không mặc quần áo ra trước công chúng cũng dùng đến, nghĩ rằng sẽ đòi lấy được sự thông cảm của Hạo sao? Tần Mộc Ngữ, cô thì ra có thể đề tiện đến như vậy!” Tần Cẩm Lan nghiêng răng nói “Tôi đã tự khiến mình đến như vậy rồi, cô nghĩ tôi sẽ để cho cô đoạt được sao? Chờ xem!”

Chiếc xe đi xa dần, bỏ lại đám phóng viên đang gât gao đuổi theo.

Gió thổi tiến vào cửa xe, khiến tóc nàng bị thổi rối tung, bàn tay nhỏ bé của Tần Mộc Ngữ nắm chặt áo khoác trên người, cứ bó chặt lấy chính mình như vậy. Đôi chân trắng như ngọc khép sát lại, nghĩ đến tôn nghiêm của mình vừa rồi, đã triệt để bị hần giẫm nát dưới chân.

“Cô có lẽ không nghĩ tới sẽ có một ngày, có thể có nhiều kỷ giả trước mặt cô chứng kiến thấy vóc dáng thanh tú của chính mình như vậy sao?” Thượng Quan Hạo tao nhã lái xe, vừa cười vừa nói nhàn nhạt “Vóc dáng cô vừa hay rất hoàn hảo, vừa vận, thật đúng là điễm đạm đáng yêu nhĩ...”

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đưa tay đột ngột nắm chặt cửa xe, muốn nhảy xuống.

Thế nhưng chính nàng cũng không có đủ dũng khí, hiện tại trên người nàng chỉ có một chiếc áo khoác, toàn thân vẫn còn loã thể. Một giọt lệ trong suốt theo gương mặt rơi xuống, nàng hoàn toàn vứt bỏ hy vọng, tựa người vào chỗ ngồi, tựa như giống như người đã chết.

“Hiện tại chỉ có tôi mới có thể giúp cô, van cầu tôi, bố thí cho cô một bộ quần áo, chẳng phải cô đang rất khó chịu, hử?”

Giọng nói hần mang theo từ tính vang lên trong xe.

“Thượng Quan Hạo... Úc hiếp tôi như vậy vui lắm có phải không? Vậy là anh có thể hả giận, cho rằng vì trả thù cho chị tôi?” Giọng nói của nàng vang lên lạnh lạnh, hơi khàn, nhưng rất rõ ràng, có cả sự quật cường.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo lạnh lẽo, bỗng nhiên phanh xe lại.

Bầu không khí trong xe có chút ngột ngạt, hần dừng xe, cơ thể đàn ông cường tráng đến gần, nhìn thấu khuôn mặt trong sáng trắng ngần của nàng, cúi đầu nói: “Đoán sai rồi. Điều này không đủ, đối với những gì cô đã làm với Cần Lan còn hơn thế này nhiều, đây chỉ là bữa tráng miệng. Sau này nhiều chuyện hay hơn đang chờ cô, mãi mãi không bao giờ kết thúc.”

Đôi mắt trong veo của Tần Mộc Ngữ giương lên, mang theo tia nhục nhã cùng không thể tin nổi nhìn hần.

“Thượng Quan Hạo, anh đúng là tên cầm thú.” Cái miệng nhỏ tái nhợt nói ra một câu.

Hần cười nhạt, xiết chặt cằm nàng, nàng vùng vẫy né tránh, giữ chặt, hôn vào cánh môi mềm mại của nàng một chút.

“Cô là tiện nhân, tôi là cầm thú, một sự phối hợp tuyệt vời, không phải sao?”

Nàng ngằm giấy dựa, càng bó chặt lấy cơ thể đang ở trần của nàng!

“Anh nói cho tôi biết làm thế nào để trả đủ cho anh! Đừng dẫn vật tôi như vậy! Tôi không chịu đựng được thế này!” Nàng cuối cùng cũng lên tiếng, nước mắt một lần nữa lại tuôn trào. Sự nhẫn nại của nàng đã đến mức tận cùng rồi.

“Chịu không được thì cũng phải chịu!” Thượng Quan Hạo nắm lấy hàm dưới của nàng lạnh lùng nói “Tôi nói rồi tôi sẽ không bỏ qua cho cô, trừ phi cô thâm đến mức khiến tôi cảm thấy hoàn toàn hài lòng! Nếu không đừng đến trước mặt tôi giả vờ đáng thương nữa!”

Sau đó, hần hung hăng buông nàng ra, lạnh lùng tiếp tục lái xe.

Khuôn mặt của Tần Mộc Ngữ càng trở nên đau đớn, cảm nhận được trong chốc lát, một tia nắng mặt trời chính mình cũng không thể nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Cô cho rằng tôi bức bách cô ư?

Trong bệnh viện u ám tĩnh mịch, tại phòng điều trị của Tần Chiêu Vân

Tí tách từng giọt nước biển truyền theo đường ống bằng nhựa đi vào mạch máu, Tần Chiêu Vân mang mặt nạ dưỡng khí nằm trong phòng điều trị, tạm thời chưa tỉnh lại, Tần Mộc Ngữ ở bên giường của ông, bàn tay mảnh khảnh nắm lấy bàn tay ông, vuốt ve nhẹ nhàng.

“Ba, ba chừng nào thì tỉnh lại?” Nàng nói khẽ.

Trong đôi mắt còn vương chút lệ, nàng nâng tay ông lên đặt lên trên trán mình, nước nỡ nói: “Ba, là con sai rồi. Con đã không quản lý tốt công ty, mới khiến Tần thị rơi vào tay người khác, xin lỗi ba...”

Cánh cửa phòng, đột ngột mở ra, một đám người xông xộc xông vào.

Tần Mộc Ngữ hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn, là đám phóng viên cùng đám đàn ông mặc âu phục đen, nàng có phần nhận ra, chính là những cổ đông cũ trong ban hội đồng quản trị, còn lại nàng không nhận ra.

“Các người... Các người tới đây làm gì?” Nàng la lớn “Ba tôi đang nghỉ ngơi, các người không thể xông tới!” Nàng chạy tới chắn mấy cái máy ảnh của đám phóng viên “Đừng! Các người không thấy ông ấy là bệnh nhân sao? Còn không ra ngoài!”

“Tần tiểu thư...” Một đàn ông từ trong đám người bước tới, chính là luật sư riêng của Tần Chiêu Vân_Lục Sâm.

Tần Mộc Ngữ lúc này mới từ từ bình tĩnh lại.

“Tần tiểu thư, xét rằng Tần chủ tịch hiện giờ còn đang hôn mê, không còn cách nào xử lý vụ việc, cho nên chúng tôi buộc lòng phải tìm đến đây, để cô giúp chúng tôi hoàn thành việc này, dù sao hiện tại cô chính là người nắm quyền ở Tần thị, không đúng sao?” Lục Sâm chậm rãi nói.

Khuôn mặt nàng có chút tái nhợt: “Tôi không hiểu, tôi không biết anh đang nói cái gì.”

Lục Sâm dừng một chút, mở một phần văn kiện, đưa cho nàng xem: “Cô thử xem phần văn kiện thu mua này, nếu không có vấn đề gì thì có thể ký tên có hiệu lực pháp lý, đồng ý cho Thượng Quan Hạo tiên sinh thu mua, nếu không, các cổ đông sẽ rút cổ phần, Tần thị sẽ thực sự sụp đổ, giá cổ phiếu trên sàn chứng khoán sẽ đóng băng hoàn toàn, dây chuyền sản xuất sẽ bị đình trệ, các khoản nợ sẽ chồng chất. Cô hãy suy nghĩ thấu đáo lại.”

Thượng Quan Hạo... thu mua...

Tần Mộc Ngữ giương mắt, ánh mắt hoàn toàn khiếp sợ, run giọng nói: “Lục Sâm... Hóa ra ngay cả anh cũng cùng một loại với hắn!”

Lục Sâm không trả lời, chỉ nhấn mạnh thêm một lần nữa: “Tần tiểu thư, không có vấn đề gì nữa thì ký tên đi!”

Một nỗi chua xót mãnh liệt cuộn trào trong lòng, đôi mắt nàng lóe lên ánh lệ, tay vịn vào giường bệnh của ba, run giọng nói: “Các người sao có thể như thế... Ba tôi đau ốm liệt giường, các người có cần gấp gáp như vậy không?! Các người muốn bức chết ông ấy sao?! Tôi không thể ký tên trước giường bệnh của ông, đem tâm huyết cả đời của ông bán cho người khác! Các người đi hết đi!”

Tiếng gào thét của nàng, toát lên nỗi tuyệt vọng cùng đau lòng, khiến những người xung quanh im thin thít.

Thượng Quan Hạo chậm rãi đi vào, tất cả mọi người biết điều mà nhường đường, ngay cả Lục Sâm cũng đẩy đẩy kính mắt, lùi về bên cạnh.

“Cô cho rằng tôi đang bức bách cô sao?” Giọng nói hằn tảo nhả, chậm chậm bước đến trước mặt nàng, chăm chú nhìn nàng “Có lẽ là cô muốn lúc ông ta tỉnh lại tự cô sẽ ký tên? Tôi đây không có ý kiến.”

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run lên, cơ thể mảnh mai suýt không đứng vững.

Thượng Quan Hạo hào tâm thuận tay ôm lấy thắt lưng nàng, rồi tiến gần đến khuôn mặt của nàng, cúi đầu nói: “Có lẽ nên ký tên đi, không sao đâu... Có lẽ tốt hơn so với cái ngày bị đám phóng viên chụp được cảnh cô đang lơ đãng, đúng không?”

Khuôn mặt nàng trắng bệch, cảm giác nhục nhã dâng trào, ý thức được toàn thân như sắp sụp đổ.

“Thượng Quan Hạo... Anh sao có thể đối với tôi như vậy... Lại thế nào có thể đối với ba tôi như thế!” Nàng cắn chặt cánh môi, máu như sắp chảy ra, nuốt con tức giận trong vòng tay mạnh mẽ của hắn mà nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Mong muốn một điều khác hơn

Thượng Quan Hạo cười nhạt, chia tay ra, cầm lấy tập hồ sơ của Lục Sâm đưa tới, nhét vào tay nàng.

“Tự cầm lấy đi, ký xong đưa cho Lục Sâm, từ hôm nay trở đi, thành phố Z sẽ không còn tập đoàn Tần thị nữa.”

Nàng bị ép cầm lấy bút, bàn tay trên mặt giấy còn đang run rẩy, viết không được chữ nào.

“Ký nhanh lên một chút.” Hắn lạnh lùng nói.

Nàng hiểu rõ, dù cho có trốn chạy, cũng không thể trốn được!!

Tay Tần Mộc Ngữ run rẩy, đôi mắt trong veo giương lên, hơi thở mong manh, nhưng nói rất kiên quyết “Thượng Quan Hạo, anh chờ đấy, hôm nay chính tay tôi đưa công ty của ba cho anh, nhưng một ngày nào đó tôi sẽ tự tay lấy lại!”

Thượng Quan Hạo im lặng không nói, chỉ nở nụ cười nhàn nhạt.

Nàng cũng không thêm nhắc lại, tự mình đề bút ký tên vào tập hồ sơ.

Vứt hồ sơ lại cho Lục Sâm, khua tay ý nói tất cả mọi người hãy đi ra ngoài, đợi đến khi trong phòng bệnh chỉ còn hai người họ và Tần Chiêu Vân còn đang nằm trên giường bệnh, Thượng Quan Hạo mới lấy một tay ôm nàng vào trong lòng, ghim chặt vào thân thể hắn.

“...” Tần Mộc Ngữ kêu lên một tiếng rồi chống tay trên ngực hần.

“Có đúng không?... Cô muốn tự mình lấy lại?” Thương Quan Hạo nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, hơi thở nóng như lửa phả vào làn tóc nàng “Tôi chờ đợi biểu hiện của cô, xem xem cô làm thế nào để lấy lại được... Hừ?”

“Thương Quan Hạo... Anh buông tôi ra!” Tần Mộc Ngữ vùng vẫy, nhưng có giấy dựa thế nào thì vẫn bất động!

Thương Quan Hạo giữ chặt cánh tay, gắt gao ôm chặt lấy nàng, từ ngày lướt qua hương vị của nàng thì sau đó có một loại cảm giác ham muốn không thể ngừng được, ngày đó, nếu như không phải tay hần chạy nước rút trong thân thể nàng, mà là...

Hơi thở của hần càng ngày càng nóng rực... Tần thị đã hoàn toàn nằm trong tay hần, thế nhưng ngoại trừ Tần thị, hần phát hiện ra chính bản thân mình còn khao khát một thứ khác hơn nữa!

Thăm bệnh ba xong rồi định quay trở về, một mình Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng bước đi trên hành lang.

Đi ngang qua phòng bệnh của chị, nàng do dự, không biết có nên đi vào trong hay không.

Từ khi có sự cố kia phát sinh, nàng không còn nói chuyện nhiều với Tần Cẩm Lan, cũng không liên lạc gì nữa. Nàng thực sự rất muốn hỏi Tần Cẩm Lan những chuyện đã xảy ra... Vậy mà tất cả đều khẳng định đó là một âm mưu, nhưng nàng vẫn muốn biết, cuối cùng là ai đã hãm hại chị ấy.

Vẫn còn đang suy nghĩ, tay đã đẩy cánh cửa ra.

“...” Tần Mộc Ngữ có chút bối rối, vì vừa mới đẩy cửa ra, Tần Cẩm Lan ở trên giường bệnh đã nhìn về hướng này.

“Tiểu Ngữ” sắc mặt Tần Cẩm Lan tái nhợt, cũng có chút bối rối “Em vào đi.”

Tần Mộc Ngữ hơi do dự, đẩy cửa đi vào trong.

Đứng trước giường bệnh của cô ta, nàng dừng lại một chút, lúc này mới nhẹ nhàng mở miệng nói: “Chị, chị có khỏe không?”

Tần Cẩm Lan cắn môi, khàn giọng nói: “Không có gì là không tốt, chị có thể chịu được những vết thương ngoài da, thực ra nghỉ ngơi một hai ngày sẽ ổn... Chẳng qua là...”

Bầu không khí chùng xuống, hai chị em cũng không nói một lời nào nữa, các ngón tay lạnh lạnh chạm vào chiếc váy.

“Tiểu Ngữ, Chị cũng muốn hỏi em.” Tần Cẩm Lan giương mắt lên, trong mắt còn ẩm ướt nước mắt “Khi Hạo nói với chị, chị thực sự không tin, thế nhưng hiện tại chị muốn tự mình hỏi em, những kẻ đó, thực là do em sắp đặt phải không?... Em muốn chị phải chết?”

Toàn thân Tần Mộc Ngữ chấn động.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đã dự liệu sẽ bị hỏi như vậy, ánh mắt trong veo, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Chị, nếu chị thực sự muốn biết, em khả dĩ không chút do dự nói với chị, không phải. Những kẻ đó không phải là do em sắp đặt... Chị, ngày đi chọn nhẫn chúng ta luôn luôn ở cùng một chỗ, em có gọi điện thoại liên lạc hay không, có hại chị hay không chị là người hiểu rõ, nhưng điện thoại của em vì sao lại có trong nhật ký cuộc gọi của tên phạm nhân kia, em vẫn không rõ ràng lắm.”

“Thế nhưng chị.” con mắt trong veo có chút bi thương “Ngày đó khi chúng ta cùng nhau đi dạo ở trung tâm thương mại, em có rời khỏi một lúc, trong lúc đó, điện thoại của em ở chỗ chị, sau khi em quay trở lại thì có một loạt tin nhắn lưu trong máy có liên quan đến vụ cưỡng bức kia, chị có thể cho em một lời giải thích rõ ràng, chuyện gì đã xảy ra?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Em còn muốn bảo vệ cho cô ta sao??

Tần Cẩm Lan nghe xong, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch.

“Hà... Tin nhắn gì, chị không hiểu em đang nói gì cả.” Cô cười lạnh một tiếng, khuôn mặt trở nên khác thường.

Đôi mắt Tần Mộc Ngữ run lên, tiếp tục nhẹ giọng nói: “Chị, Chị đang bối rối.”

“Chị đã nói là chị không hiểu, em sao lại bướng bỉnh như vậy!” Tần Cẩm Lan lớn tiếng nói, có chút hối hận khi nhắc tới chủ đề này.

Nhìn thoáng chiếc đồng hồ trên vách tường, cô đoán vài phút đồng hồ nữa Thượng Quan Hạo sẽ tới đây nhìn thấy cô ta, cho nên trong lòng càng ngày càng khẩn trương. Tay nắm thành quyền, nhẹ thở một hơi nói: “Tiểu Ngữ, con người phạm sai lầm cũng không có vấn đề gì, thừa nhận sai lầm là tốt rồi, cho dù em muốn hại chị chị cũng sẽ tha thứ cho em, không cần phải giấu diếm chị.”

“Được rồi...” Khuôn mặt Tần Cẩm Lan có phần tức giận “Chị rất mệt, muốn nghỉ ngơi một chút, em đi đi.”

Tần Mộc Ngữ có chút kinh ngạc, rõ ràng ngay cả chị cũng thấy nàng đang gặp khó khăn, nhưng chị có chết cũng không chịu phối hợp!

Đôi mắt trong veo ướt đẫm, nắm chặt tay Tần Cẩm Lan, run giọng nói: “Chị, Em không phải không thừa nhận sai lầm! Nhưng rõ ràng không phải là tội lỗi của em nhưng lại nhất định bắt em phải nhận lấy, chị, chị biết trả giá là thế nào không? Chị có biết em phải chịu những gì không!”

“Em...” Khuôn mặt Tần Cẩm Lan trắng trẻo đỏ đỏ “Em buông ra, đừng kéo chị nữa!”

“Chị...”

Trong nháy mắt Thượng Quan Hạo đi vào phòng bệnh, vừa vặn chứng kiến hai cô dùng dằng giành giật nhau.

“A!” Tần Cẩm Lan thét lên chói tai, sắc mặt trắng bệch đau đớn, đôi mắt rung rung la lớn “Mộc Ngữ em muốn làm gì! Em hủy cả cuộc đời chị còn chưa đủ, chẳng lẽ còn muốn giết người diệt khẩu hay sao?!”

Ở cánh tay truyền nước biển kia của cô, kim tiêm đã đâm vào cổ tay cô, máu ồ ạt chảy xuống.

Tần Mộc Ngữ lại càng hoảng sợ, cứng đờ quên mất chuyển động! Nàng không hiểu... Nàng rõ ràng chỉ nắm lấy một tay của chị, còn tay kia làm thế nào mà kim tiêm lại đâm vào chảy máu chứ?!

“Tần Mộc Ngữ!” Thượng Quan Hạo sắc mặt âm trầm gầm nhẹ một tiếng, đi hướng về phía trước rồi đột ngột cầm tay Mộc Ngữ xóc lên!

“Bang!” Một tiếng, Tần Mộc Ngữ đột ngột bị đâm sầm vào mặt sau của chiếc tủ.

Đôi mắt băng lãnh đảo qua nàng, rồi chuyển hướng sang giường bệnh của Tần Cẩm Lan, ôm lấy nàng hỏi: “Cẩm Lan em có sao không? Bị thương chỗ nào?”

Trống ngực đập liên hồi của Tần Cẩm Lan lúc này mới từ từ dịu xuống, khuôn mặt đầm đìa đáng yêu còn vương chút lệ, vô thức giấu đi bàn tay đang chảy máu, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, em không sao. Hôm nay Tiểu Ngữ đến thăm em, chúng em chỉ nói vài câu thôi, không nghĩ tới sẽ xảy ra tranh chấp, em...”

Cô nghẹn ngào, nhẹ nhàng hít một hơi tiếp tục nói: “Đều là em không tốt, em không nên trách cứ em ấy, em không bị thương chỗ nào cả.”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo tái mét, thấy cô than nhẹ mới kéo bàn tay cô đang giấu đi, nhìn thấy máu chảy khiến hần tâm hần run lên. Hần giường mất lên, nhìn khuôn mặt đau đớn lại lúng túng của cô, lửa giận dần dần tăng lên.

“Đối với em như thế, em còn muốn bảo vệ phải không?” Hần lạnh lùng nói, nắm chặt tay cô “Em ở đây nghỉ ngơi đi, anh ngay lập tức kêu y tá giúp em băng bó.”

Khuôn mặt Tần Cẩm Lan lúc hồng lúc trắng, cuối cùng gật đầu, lại kéo tay hắn: “Hạo! Anh đừng trách Tiểu Ngữ, thực sự không có liên quan gì đến em ấy cả...”

“Anh biết rồi...” Thượng Quan Hạo cắt đứt lời của cô, hôn lên trán cô, đôi mắt đầy lửa giận cùng hung ác lóe lên rồi biến mất “Yên tâm”

Mà Tần Mộc Ngữ ngồi gần tủ nghe thấy giọng nói từ tính thâm trầm của hắn, khuôn mặt đã trở nên trắng bệch!

Nàng không rõ tại sao chị nàng lúc đó lại đổi trắng thay đen như vậy, trút toàn bộ tội lỗi lên người nàng không thương tiếc! Nàng chỉ biết là lúc này Thượng Quan Hạo như con báo đen đầy căm hận, thân ảnh sắc đen cao ngất chậm rãi đứng thẳng lên, ẩn chứa sự lạnh lùng cùng sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Từ lúc này sẽ không nhân từ nữa!

“Ra ngoài.” Trước khi ra khỏi phòng bệnh, Thượng Quan Hạo lạnh lùng ra lệnh.

Tần Mộc Ngữ sợ đến nỗi toàn thân có chút cứng ngắc, đôi mắt trong veo một tầng hơi nước, buột miệng nói: “Không phải tôi làm!”

Bóng lưng Thượng Quan Hạo trở nên cứng đờ.

“Chị hãy nói rõ ràng, là em khiến chị bị thương sao?” Nàng run rẩy, con mắt trong veo nhìn về phía Tần Cẩm Lan, trong sáng cùng kiên định “Em căn bản không hề động vào cánh tay kia của chị, chạm còn chưa chạm đến!”

Trên mặt Tần Cẩm Lan lúc trắng lúc hồng, còn Thượng Quan Hạo đột nhiên xoay người, chậm rãi đi đến trước mặt nàng.

Hắn cười gằn, giọng nói như yêu ma từ địa ngục: “Cẩm Lan, nhìn cho rõ em gái của em, em đã vì cô ta cầu xin như vậy rồi, đáng thương là cô ta ngay cả hai chữ cảm kích cũng không biết nói như thế nào...”

Con người cuat Tần Cẩm Lan run lên, ánh nhìn càng mềm mại càng đau thương: “Hạo, anh đừng như vậy...”

“Đừng lo lắng việc anh muốn làm như thế nào nữa!” Thượng Quan Hạo lạnh giọng cắt ngang lời cô ta, bàn tay đột ngột nắm lấy cổ tay của Tần Mộc Ngữ, sức lực mạnh đến đáng sợ như muốn bóp nát cổ tay nàng “Từ lúc này anh sẽ không nhân từ nữa!”

Nói xong, hắn hung ác lời Tần Mộc Ngữ ra khỏi phòng bệnh!

“Thượng Quan Hạo...” Tần Mộc Ngữ run giọng kêu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đau đớn.

Mãi đến khi hắn kéo nàng túm ra khỏi phòng bệnh, chưa nói một câu nào, chỉ kêu y tá đến phòng bệnh, bóng lưng băng lãnh đến khiếp người, hết như yêu ma từ địa ngục.

“Anh không tin tôi...” Khuôn mặt nàng tái nhợt khê phun ra một câu, đôi mắt ướt át đầm lệ “Thượng Quan hạo, anh chưa từng tin tưởng tôi, lúc nào cũng thế... Tôi đã nói không phải tôi, chị ấy hoàn toàn bịa đặt, anh căn bản là không tin! A!”

Cơ thể cô đột ngột bị ném vào vách tường, xương cốt như muốn vỡ ra đau nhức.

Toàn thân lãnh liệt của Thượng Quan Hạo tới gần nàng, vóc dáng cao ngất lạnh lùng ôm chặt nàng, ánh mắt hừng hực thiêu đốt vì giận dữ.

“Tần Mộc Ngữ, tôi cũng đã nói với cô, nếu đừng chạm đến Cẩm Lan lần nữa sẽ có hậu quả như thế nào chưa?”

Đầu óc một mảnh âm đạm, đau đớn, nàng mở mắt, hơi thở mong manh: “Tôi nói lại lần nữa, tôi không đụng chạm đến chị ấy...”

“Cô không đụng chạm gì đến cô ấy...” Cánh môi mòng trắng bệch như một tờ giấy, đôi mắt giá lạnh như băng “Tần Mộc Ngữ, cô đang chọc tức tôi...”

Trong lòng nàng chua xót, nước mắt kịch liệt rung động.

“Đừng... Tôi chọc tức anh, tôi chọc tức anh thì sao!!” Nàng không không chế được gào lên, trong lồng ngực hắn kịch liệt giãy dụa “Tôi không làm sai bất cứ chuyện gì, là các người khiến tôi càng ngày càng kinh tởm! Dựa vào cái gì mà vu tội cho tôi, lại dựa vào cái gì mà khiến tôi gánh chịu những hậu quả này?! Anh buông ra!”

Cơ thể mềm mại trong lòng hắn vì đang vùng vẫy mà cọ xát vào cơ thể hắn, đôi mắt của Thượng Quan Hạo dần trở nên đỏ ngầu, hơi thở cũng trở nên nóng hổi, cánh tay hắn như sắt thép mà siết chặt nàng, hung hăng mà ôm chặt, không cho nàng cự tuyệt được chút nào!

“Xem ra cứ mềm lòng bỏ qua cho cô là sai lầm! Tần Mộc Ngữ... Cô nên trả giá cho những gì mà cô đã làm!”

Tần Mộc Ngữ giật mình trong phút chốc!

Khuôn mặt nàng tái nhợt, mơ mơ hồ hồ, bỗng nhiên nhớ tới một lần bị hắn tùy ý xâm phạm nàng trên giường, cảm giác chua xót cùng nhục nhã cuộn tới, nàng kịch liệt vùng vẫy: “Không!! Đừng!! Thượng Quan Hạo anh buông ra!!”

Bên trong dãy hành lang vắng lặng, tiếng hét chói tai cùng giãy dụa thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Nàng muốn trốn, lại bị hắn kéo trở về, ôm chặt từ phía sau lưng, khiến cả người nàng lọt thỏm vào trong lòng hắn!

Hơi thở nóng hổi của Thượng Quan Hạo len vào tóc nàng: “Đừng lo, tôi lúc này sẽ không có chút thương xót nào đâu... một tiện nhân như cô, nên nhận sự đối xử thô bạo như thế này!!!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Trừng phạt vô cùng tàn nhẫn

Từ dọc hành lang đến đại sảnh, diện mạo lạnh lùng khát nghiệt của hắn trông rất khiếp người, ôm chặt nàng vào trong ngực buộc nàng phải biết vâng lời. Những người xung quanh vì sợ hãi nên cũng không dám lên tiếng, chỉ dồn dập lùi bước, một y tá mới tới, sắc mặt căng ra, nhìn thấy cảnh này nhin không được mà ngăn lại: “Này! Anh... anh sao lại bắt nạt người khác như vậy hả, anh...”

“Này!” Một y tá khác đột ngột xuất hiện kéo người từ phía sau “Cô điên ư! Đó là Thượng Quan Hạo! Người mới nắm toàn bộ tập đoàn Tần thị! Chuyện gia đình của người ta, cô quản làm gì?!”

“Thế nhưng mà...”

“Được rồi nhanh quay trở về, không thấy sao!” Y tá trực ban nhanh chóng túm cô ấy quay trở lại.

Ra khỏi bệnh viện gió lạnh thổi đến thấu xương, Tần Mộc Ngữ bị hắn thô bạo lôi đi, ghì chặt thắt lưng nàng rồi ngồi vào trong xe, vừa vào thì quay cuồng trời đất, nàng bị ép trên cửa sổ xe, mái tóc đen dài như thác nước tàn ra trên mặt kính màu trà, vừa run rẩy vừa thốt lên hai chữ “Thượng Quan...” một bờ môi cực nóng mãnh liệt áp lên, hung hăng hôn lên cánh môi nàng!

Dục hỏa của Thượng Quan Hạo tăng vọt, bàn tay to lớn giữ chặt cái gáy phía sau của nàng, len vào mái tóc dày mềm mại, vững vàng mà hôn lấy nàng!

“Đừng...” Cánh môi mềm mại hung hăng trần trọc, Tần Mộc Ngữ buồn bực thờ dài, hai tay tìm không được chỗ chống đỡ, chỉ có thể hung hăng thúc vào cơ thể như tường đồng vách sắt của hắn!

Nhưng vô luận đẩy vai hắn như thế nào, môi vẫn lấp đầy môi, thậm chí hôn nàng càng ngày càng sâu!

Cánh môi mềm mại của nàng trần trọc thật sâu, Thượng Quan Hạo đã chạm vào được kẽ răng còn đang ngượng ngùng khép chặt, hắn cắn vào môi nàng, đến khi nàng đau đến mức run lên, thốt ra tiếng than nhẹ, hắn mới len vào cạy kẽ răng, hung hăng đẩy, triệt để xâm chiếm!!

“...” Tần Mộc Ngữ than nhẹ, cả người run lên, bàn tay rất nhanh nắm chặt quần áo mình!

Thượng Quan Hạo khoan khoái cúi đầu thờ dài, bị rung động bởi hương vị ngọt ngào của nàng, hơi thở nóng hổi, bàn tay trên lưng nàng bắt đầu xoa nhẹ. Chuẩn bị xé rách váy bên hông nàng, bàn tay tùy ý thăm dò vào bên trong, cảm giác non mềm như tơ lụa so với lần trước còn tuyệt vời hơn!

Nàng thét lên, giấy dưa, toàn bộ đều bị bao phủ bởi môi lưỡi của hắn!

Lệ từ khoeo mắt chảy xuống, Tần Mộc Ngữ bị kích động không thể chịu được nữa, cả người run rẩy, tay nàng quờ quạng hỗn loạn mọi thứ trên chiếc xe, cuối cùng trong phút chốc đã vớ tới chiếc vô lăng, bàn tay nhỏ bé run rẩy chạm vào nút còi xe hung hăng nhấn xuống!

“Bíp!!” Một tiếng bíp nhọn vang lên khiến người đàn ông trên người nàng bừng tỉnh.

Thượng Quan Hạo chậm rãi buông cánh môi nàng, nhìn thấy nước mắt nàng chảy ràn rụa, còn bị hắn hôn đến nổi bờ môi sưng đỏ.

“Thượng Quan Hạo... Anh buông tôi ra!!” Tần Mộc Ngữ hét lên vùng vẫy, tay chân đồng thời muốn thoát khỏi cái ôm ấp của hắn! Nàng hoàn toàn cảm nhận được sức mạnh dồi dào đến đáng sợ của người đàn ông này, chỉ còn thiếu chút nữa là nàng có thể đã bị hắn nuốt vào trong bụng! Ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh lẽo, rất nhanh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng trên vô lăng, hung hăng kéo cánh tay nàng ra sau! Nàng quá đau mà hét lên, trong nháy mắt hắn đã bắt được cánh tay kia rồi vắt ra phía sau.

“Cô thử ồ ào lần nữa xem? Tần Mộc Ngữ, đừng trách tôi đối với cô không khách khí!” Hắn cúi đầu, chạm vào trán nàng lạnh giọng gầm nhẹ.

Hai tay bị giữ chặt một cách hung ác, phần trên cơ thể hoàn toàn bị mất thăng bằng chỉ có thể ngã vào lòng hắn, cách một lớp áo sơ mi mà cọ xát vào người hắn, toàn thân Tần Mộc Ngữ run run, gào lên: “Đừng... Anh cuối cùng muốn làm gì? Buông tôi ra! Thượng Quan Hạo!”

“Lúc tôi cần buông tôi sẽ buông, chỉ có điều không phải là bây giờ!” Thượng Quan Hạo đưa một tay khởi động chiếc xe, lạnh lùng nói.

Chiếc xe nhanh chóng phóng đi, hắn sắc mặt lãnh liệt trông càng ngày càng kinh khủng hơn. Nhớ tới cảnh Cần Lan bị thương thống khổ đến tội nghiệp, lại có đáng về rất cam chịu, còn người phụ nữ này có chết cũng không chịu thừa nhận, vừa cố chấp vừa như ủy khuất, hắn vừa tức lại vừa hận!!

Cho dù có phá hủy nàng, xé xác nàng! Cũng khó mà giải được mối hận trong lòng!!

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ như đang chịu đựng đau đớn, con mắt ảm ướt trong veo nhìn xương quai xanh gầy cảm lộ ra từ cổ áo của hắn, run giọng nói: “Thượng Quan Hạo... Nếu như anh đã khẳng khái cho là tôi hại chị, anh muốn trừng phạt thế nào tôi cũng được, giết chết tôi cũng không sao! Nhưng đừng chạm vào tôi!”

Nhớ tới lần bị hắn ngược đãi độc ác như thế, toàn thân nàng run rẩy, khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Thượng Quan Hạo vẫn cho xe chạy một bên cười nhạt, buông mắt nhìn nàng, nghiêng răng nói: “Cô có quyền chọn lựa sao? Tần Mộc Ngữ... Lúc cô làm thương tổn Cần Lan cô có nghĩ tới không, tìm người phá hủy sự thuần khiết của cô ấy, so với giết chết cô ấy còn khó chịu hơn!”

Tần Mộc Ngữ gắt gao cắn môi, dòng lệ nóng hổi lại rơi xuống, sức lực gần như sụp đổ hoàn toàn: “Không có... Tôi chưa bao giờ nghĩ tới, anh thả tôi ra! Đừng đối xử với tôi như vậy!”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo tái mét, vô cảm, sức lực trong lòng bàn tay càng lớn hơn, nhìn thấy nàng đau, nước mắt không ngừng rơi, dáng điệu như không có nơi nào trốn tránh chỉ có thể rúc vào trong lồng ngực hắn, một cảm giác vừa đau lòng lại vừa nhẹ nhõm dâng lên, suýt đem chính lồng ngực hắn thiếu đốt cháy rụi.

Xe “két!” một tiếng, đột ngột dừng lại.

Thượng Quan Hạo ôm người trong ngực mình bước xuống xe, nàng đứng không vững lão đảo một chút, hai tay đặt trên bờ vai hắn, đau đớn vô lực. Thượng Quan Hạo lạnh lùng đóng cửa xe, lại một lần nữa ôm lấy nàng, hướng về phía trước.

Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng ôm chặt cổ hắn, gió lạnh thổi tung mấy sợi tóc của nàng, mới nhìn ra hắn lại có thể đưa nàng tới khu nhà cao cấp cạnh biển lần trước! Một lần, chính là ở chỗ này, nàng bị hắn tùy ý xâm phạm, bị ép buộc không mảnh vải che thân rồi bị đuổi ra ngoài, bị một đám ký giả chụp hình điên cuồng... “Không...” Khuôn mặt nhỏ tái nhợt thốt lên một chữ, đôi mắt khiếp sợ cùng kinh ngạc “Thượng Quan Hạo, anh không nên đem tôi tới đây... Tôi không muốn, anh đừng đến nơi này!!”

Đôi mắt thâm thúy của Thượng Quan Hạo nhìn nàng, giọng nói càng thâm trầm: “Không theo ý của cô!”

Cánh cửa mở ra, cô bị ném vào bên trong, đứng không vững mà ngã bệt trên mặt đất.

Căn nhà này, giống như chốn lao tù giam cầm nàng.

Tần Mộc Ngữ yếu đuối chống hai tay lên, khuôn mặt trắng bệch nhìn mọi thứ xung quanh, phát hiện ra các đồ nội thất ở nơi này đều được chị gái nàng rất yêu thích mà chọn lựa, từ sắc thái đến bố cục, từng chi tiết từ lớn đến nhỏ... Trong lòng ngọt ngào đau thắt, gần như nghẹt thở.

“Tôi không muốn tới đây, anh hãy cho tôi đi...” Nàng nghẹn ngào kêu lên một tiếng, đứng dậy hướng về phía cửa mà chạy, nhưng nửa đường thì bị một cánh tay hung hăng chặn lại, nàng bất cẩn mà gãy dựa, tóc rơi là tả trên vai, ánh mắt của Thượng Quan Hạo càng ngày càng thâm trầm, dứt khoát ôm chặt vòng eo của nàng, rồi theo vết rách cũ mà xé toạc chiếc váy, dùng lực lớn mà xé nát bộ quần áo!

Nàng hét lên, như điện giật mà đẩy hắn ra, ôm lấy thân thể của mình.

Từ nách xuống phía dưới, muốn che lấp cũng không được, làn da trắng như ả như hiện.

“Thượng Quan Hạo...” Tần Mộc Ngữ run giọng kêu, nước mắt chảy không ngừng, bàn tay nhỏ nhắn dựa vào bức tường phía sau “Anh để tôi đi, không được đụng vào tôi!... Chẳng phải anh đã nói tôi hại chị sao? Vậy thì hãy đi báo cảnh sát! Để cảnh sát tới bắt tôi, cho tôi ngồi tù! Gì cũng được! Thế nhưng đừng đụng vào tôi, đừng!”

Nàng cũng không thể chịu đựng được nữa, cảm giác một lần nữa bị hắn lăng nhục.

Thượng Quan Hạo cười khẩy, cái bóng đen cao ngất rần ròi, chậm rãi đến gần: “Ngồi tù?... Tần Mộc Ngữ, lúc Căn Lan xảy ra chuyện, cô muốn vào tù tôi có thể cho cô tại nguyện!”

Khuôn mặt tuấn tú của hắn trắng bệch, đôi mắt giận dữ như sắp bùng cháy “Nhưng cô có nghĩ như vậy thì quá đơn giản không? Cho cô ngồi tù, Căn Lan có thể quay trở lại như trước đây sao, những chuyện tàn nhẫn như thế kia xem như cô ấy chưa từng trải qua sao?! Ai cho cô ngồi tù!”

Hắn tàn khốc mà gào lên, thanh âm vang dội trong đại sảnh xa hoa.

Cánh tay trắng bệch của Tần Mộc Ngữ run rẩy, không nghĩ là sẽ đụng phải chiếc bàn dài cùng vật gì đó treo trên tường “Rầm” một tiếng, vỡ nát dưới chân!

Nàng hét một tiếng, bị chặt lấy hai lỗ tai.

Nước mắt cuộn trào mãnh liệt, Tần Mộc Ngữ run lên, từ từ lùi về phía sau, dùng hết lòng can đảm cùng quyết tâm cuối cùng bảo vệ bản thân mình: “Một ngày nào đó anh sẽ rõ... Thượng Quan Hạo một ngày nào đó anh sẽ rõ, mọi chuyện không liên quan gì đến tôi! Anh sẽ bị báo ứng!!”

Lừa gạt của Thượng Quan Hạo đã đi đến cực điểm.

“Phải không?... Báo ứng?” Khuôn mặt tuấn tú của hắn có chút dữ tợn, đột ngột dùng một tay kéo nàng đến trước mặt, đôi mắt tràn đầy sự hủy diệt, nói giọng khàn khàn “Tôi có bị báo ứng hay không, không đến phiên cô phán xét, mà Tần Mộc Ngữ à, đây cũng là báo ứng của cô!”

Giọng nói hạ xuống, hai trong mắt của Thượng Quan Hạo đỏ ngầu, cúi người ôm lấy nàng, hướng lên phía trên lầu mà bước đi!

Trận xúc phạm tàn nhẫn này, không được biện minh bất cứ lời nào.

Cổ tay nhỏ bé tái mét trên giường, nàng gãy dựa, tránh né, nhưng chỉ khiến bản thân bị giam giữ chặt hơn, ngay sau đó một chiếc cà vạt xa xỉ, gắt gao

quần quanh, trói chặt, cố định tại đầu giường!

Quần áo trên người nàng hoàn toàn bị xé nát, cho đến nơi kín đáo kia... Bàn tay to lớn của hắn giữ chặt vòng eo nàng, giữ mảnh vải mềm mại nắm chặt trong lòng bàn tay, mảnh mẽ xé ra, ném xuống dưới giường.

Nàng thét lên, khóc nỉ non, toàn thân run rẩy như một vài giây tiếp theo có thể sẽ chết.

Đôi mắt Thượng Quan Hạo đỏ ngầu, dùng lực mạnh vuốt ve thân thể nàng. Mỗi một tác trên cơ thể, đều là chỗ mẫn cảm nhất của nàng, thăng thường quá nhiều, hậu duệ của hắn càng ngày càng sôi sục, bàn tay to lớn vòng ra phía sau nắm lấy tóc, buộc nàng ngửa đầu lên, mở miệng nói: “Tần Mộc Ngữ, tôi hỏi cô lần cuối cùng... Chỉ cần chính cô thừa nhận đã cho người cường bạo Cần Lan, tôi sẽ bỏ qua cho cô...”

Hậu duệ của hắn đã cương cứng, đâm vào nơi mềm mại ẩm ướt kín đáo của nàng, mang theo lực đạo bùng bùng đáng sợ, tỏ rõ sự nguy hiểm khủng khiếp!

Khuôn mặt tuần tú của hắn đỏ lên, dùng sự bình tĩnh cuối cùng để áp chế khát vọng muốn chạy nước rút của bản thân, cúi đầu chống tay áp sát khuôn mặt đầm lệ của nàng: “Nói!!”

Sự trong trắng của nàng sắp bị xé rách.

Cánh môi đỏ bùng mang theo chút máu, đó là do hắn cắn đứt... Tần Mộc Ngữ chậm rãi mở cặp mắt ướt đẫm, như hồ nước trong veo, thanh âm khàn khàn run rẩy nói: “Tôi không làm... Anh cho dù có giết tôi, tôi cũng không...”

“A!!”

Một lúc sau, một tiếng kêu thê lương vang lên chọc thủng toàn bộ sự trống trải bên trong tòa nhà cao cấp.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Mùi vị của cô cũng không khác gì kỹ nữ (18+)

Không khí trong phòng áp lực đến ngạt thở, trên chiếc giường trắng như tuyết, khuôn mặt thanh thuần của cô gái mồ hôi chảy ròng ròng đau đớn, trên cổ tay bị buộc chặt là những dấu đỏ trông rất kinh khủng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đau đến mức không thể kêu lên được một lời nào!

Như một cây đao đâm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể, triệt để mà xé nát thân thể nàng...

Thượng Quan Hạo trên trán đầy mồ hôi nhần nhịn, cặp mắt đỏ ngầu không rõ là do lửa giận hay chính là đang kiểm chế cảm giác ngậy ngất! Cơ thể nàng co rút chặt khít vượt khỏi sức tưởng tượng của hắn, hắn siết chặt nắm tay đặt hai bên đầu nàng, ôm chặt tiếng kêu kệt kệt kệt vang lên.

“Người phụ nữ chết tiệt...” Giọng nói của hắn càng lúc càng âm muội tựa như đang gặm nhấm mà nói ra.

“...” Khuôn mặt nàng trắng bệch, mồ hôi trên mặt rơi xuống từng giọt.

Trong những giây tiếp theo, Thượng Quan Hạo giữ chặt thắt lưng nàng, càng ngày càng cố mà đi vào một chút, Tần Mộc Ngữ bị đau lần thứ hai cứ thế run rẩy, nước mắt cuộn trào mà rơi xuống, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi khóc rống lên: “Đừng... Đau quá... Thực sự đau quá...”

Nàng khóc rên rỉ, muốn tránh né, khẽ động một chút lại bị ép tới không thể nào nhúc nhích được.

Trái tim Thượng Quan Hạo như bị kéo mạnh dữ dội, mồ hôi từ trán lăn xuống mặt hắn, rơi trên người nàng, đôi mắt sâu tò ra sự tàn nhẫn, giữ chặt thắt lưng nàng rút ra một chút, rồi lại tiếp tục đâm vào càng sâu. Đi vào! Nàng đau đến phát run, đau đến khóc thét, để hả giận hắn cất tiếng nói lạnh lùng: “Đau phải không? Tôi chính là muốn cho cô phải đau đớn! Cô nhớ kỹ cho tôi, đây là cái mà cô phải trả!!”

Nàng nhấc đầu thét lên, nước mắt nóng hổi trào ra mãnh liệt.

Cơ thể trắng nõn bị phơi bày trong bầu không khí lạnh lẽo, vết máu như đóa hoa màu đỏ tươi trên chiếc giường đơn, càng lúc càng lớn, mà Thượng Quan Hạo quần áo vẫn như trước, chỉ có vài cái nút bị cởi ra, xõng vào thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, đâm vào, chọc thủng, đôi mắt càng lúc càng lộ ra những tia phức tạp!

“Mẹ... Đau quá...” Khoảnh khắc đau đớn đến cực điểm kia, khuôn mặt méo lệch trắng bệch của Tần Mộc Ngữ, kiểm chế sự ghen ngào cực độ mà run giọng nói, nước mắt rơi như mưa.

Trong nháy mắt, Thượng Quan Hạo như bị sét đánh, khuôn mặt tuần tú trong nháy mắt đã xanh mét, đôi mắt thâm thúy vô cùng phức tạp nhìn nàng!!

Cô gái đang dưới thân trần, sức phòng bị vô cùng yếu ớt, đã bị chính hắn phá hủy tất cả rồi.

“Tần Mộc Ngữ...” Hắn với giọng nói khàn khàn ám muội kêu lên một tiếng, tay nắm lại rất nhanh, có phần phần nộ.

“U!” Thượng Quan Hạo dễ chịu thở ra, cảm thụ được sự áp chế của nàng, quỳ gối, suýt nữa không thể chống chế được! Đôi mắt sâu của hắn tràn ngập dục vọng, đưa tay cởi vật đang cột chặt cổ tay nàng, kéo cơ thể nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng vào trong lồng ngực.

“Đừng khóc...” Thanh âm trầm trầm phun ra hai chữ, ma xui quỷ khiến thế nào mà cúi đầu hôn dòng nước mắt trên mặt nàng, nói giọng khàn khàn “Đừng khóc, thả lỏng... thả lỏng một chút sẽ không đau như thế nữa, tôi bảo đảm...” Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ vẫn trắng bệch như cũ, cắn môi, vì đau đớn mà đầu óc nửa tỉnh nửa mê.

“Ngoan... Thả lỏng...” Thượng Quan Hạo cảm nhận được cảm xúc đang xông tới mãnh liệt, giọng nói mê loạn đổ dành nàng, động tác đang kim nén bắt đầu từ từ tiến tới, nhẹ nhàng đi vào, nhìn nàng còn có thể chống đỡ liên tiếp tục xông tới, càng ngày càng sâu, càng lúc càng nhanh.

Còn đang đau đớn, toàn thân Tần Mộc Ngữ run lên, lại bị người đàn ông ôm chặt áp sát trên người mình, đau đớn mà thở dài nức nở. Bàn tay to lớn của Thượng Quan Hạo giữ chặt sau gáy của nàng, hôn lên miệng nàng rồi xuống dưới gáy nàng, động tác càng ngày càng cuồng dã, có vẻ như càng ngày càng cảm thấy không đủ! Mùi vị của nàng quá mức hoàn mỹ, hắn đã không còn có thời gian để day dỗ nàng nữa, nhìn xem nàng còn có thể chống đỡ được nữa hay không, trong phút chốc đã buông lỏng nàng ra một chút, hơi thở khàn khàn mà hung hăng xông tới, đi vào chỗ sâu nhất của nàng! Nàng một lần nữa đau đến nổi thét lên, nhưng lại không khiến hắn mềm lòng!

Thượng Quan Hạo hầu như ép người phụ nữ dưới thân hắn rờn rã suốt hai giờ.

Tiếng thở dốc lặp đi lặp lại, hơi thở gấp gáp, tốc độ của động tác cơ hồ hút sạch hơi thở của nàng, Thượng Quan Hạo mồ hôi rơi như mưa, hung hăng hôn lên cánh môi nàng, nuốt vào tiếng rên rỉ của nàng, cánh tay ghim chặt nàng cuồng dã luân qua quần áo nàng, hung hăng đòi hỏi!

Nàng không cách nào chống đỡ, than nhẹ một tiếng rồi co người lại, hắn lại dễ dàng giữ lấy thắt lưng của nàng, đổi lại càng thêm mạnh mẽ mà đè xuống, đâm tới đỉnh!

Nàng thét lên chói tai, suýt nữa thì ngất xỉu...

Thượng Quan Hạo giữ cho nàng được tỉnh táo, để nàng có thể cảm thụ được sự chiếm hữu của hắn, mãi cho đến khi thanh âm của nàng hoàn toàn khàn đặc, hắn mới vui sướng gáy của nàng, cuối cùng hung ác mà thâm nhập! Hắn nhận thấy chính mình đã lên đến đỉnh điểm, phun ra...

Loại khoái cảm gần như điên cuồng này, khiến hắn triệt để mê loạn thân thể nàng.

Đám khói thuốc lượn lờ.

Sau khi đã tỉnh táo, Thượng Quan Hạo ngồi một mình trong phòng khách, làn khói thuốc mù mịt, đôi mắt sâu ánh lên tia phức tạp.

Giống như bức họa tuyệt đẹp, tất cả những điều này dường như xảy ra quá đột ngột.

Hắn thậm chí còn không biết, chuyện vừa mới kết thúc kia có phải là trừng phạt nàng hay không nữa.

Tia sáng ám muội, chiếc áo sơ mi đen của hắn đã cởi ra vài khuy, lộ ra xương quai xanh gợi cảm, bên trên còn dính đầy mồ hôi của chính hắn, hay là của nàng, một hồi hoan ái kia, quả thực là không thể chống chế được.

Một lát sau, hắn dập tàn thuốc, đôi mắt đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng, đi vào trong phòng.

Nàng còn đang ngủ mê mẫn, vẫn chưa tỉnh lại.

Thượng Quan Hạo với ánh mắt lạnh lùng, cầm lấy tấm chăn xốc lên, cơ thể bị giày vò của nàng đã bị bộc lộ hết ra ngoài, hắn nhìn cũng không nhìn, tay lạnh lùng thâm nhập vào chỗ kín đáo chặt chẽ của nàng, tùy tiện đẩy mạnh, tỏ rõ cho nàng biết nàng không còn thanh khiết nữa. Cảm giác đau đớn cùng lạnh lạnh, khiến Tần Mộc Ngữ dần dần tỉnh lại.

Lông mi thật dài của nàng mở ra, khuôn mặt trông rất hoảng hốt, trong phút chốc cũng nhìn ra đó là Thượng Quan Hạo, cũng gần như trong nháy mắt, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng thứ đang đẩy bên trong cơ thể nàng là cái gì...

Tần Mộc Ngữ run rẩy, nhanh chóng thức tỉnh, nắm lấy bàn tay hắn hung hăng kéo ra! Lôi chăn che lấy bản thân mình!

“Thượng Quan Hạo, anh đang làm gì vậy?!” Nàng thét lên, mở miệng nói mới biết được cổ họng nàng đang khàn đặc đau rát!

Bàn tay Thượng Quan Hạo bị nàng đẩy ra, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ lãnh khốc, cười nhạt nói: “Nhìn thấy cô luyện tiếu không muốn tỉnh, giúp cô tỉnh táo một chút là đang ngủ trên giường của ai. Thế nào, ngủ còn chưa đủ sao? Hay là muốn tôi còn chưa đủ, muốn tiếp tục thêm vài lần sao?”

“Anh...” Lệ đã dâng lên trong mắt, toàn thân đau nhức khiến nàng nhận thức rõ rệt lúc này đã xảy ra chuyện gì, nàng nhớ rất rõ cơn đau nhức như bị xé rách kia, nhớ rõ dáng dấp của hắn không bằng một tên cầm thú, càng nhớ rất kỹ nàng đã bị hắn làm nhục thế nào trong suốt hai tiếng... Nổi chua xót

mãnh liệt tràn ngập đầu óc nàng!

Vết đỏ đầy trên cổ tay trắng bệch sau khi bị trói chặt của nàng, tay nàng đột nhiên muốn cho hấn một cái bạt tai! Nhưng giữa chừng bị hấn nắm lấy, liền tức khắc toàn thân vì đau đớn mà mềm nhũn ra, suýt ngất xỉu!

Thượng Quan Hạo cầm tay nàng lạnh lùng, cười giễu cợt một tiếng: “Cô còn muốn đánh tôi?”

“Thượng Quan Hạo... Đồ cầm thú!” Tần Mộc Ngữ run rẩy, nước mắt nhanh chóng dâng lên, run giọng gào thét!

Sắc mặt Thượng Quan Hạo trở nên lạnh lẽo: “Phải không? Mới chỉ một mình tôi trên người cô thế thôi, cũng không phải là một đám người... Cái này mà gọi là cầm thú gì? Tần Mộc Ngữ, cô nợ Cẩm Lan đâu chỉ là những thứ này?”

“Tôi không nợ chị ta!” Nàng thét lên, đưa tay muốn liều mạng thoát khỏi bàn tay hấn, nước mắt rơi xuống “Tôi không có bất cứ lý do gì để phải gánh chịu như thế này cả! Không có!!”

“Cô đủ rồi đấy!!” Thượng Quan Hạo không quen nhìn thấy nàng giống như phải chịu oan khuất vùng vẫy đau khổ như vậy, rất nhanh giữ chặt cổ tay nàng, quát “Tần Mộc Ngữ, hôm nay chỉ tới đây thôi, cô còn vờ vịt tôi sẽ trực tiếp ném cô vào đám sói lang!! Chẳng qua cũng chỉ là lần đầu thôi... Mùi vị của cô cũng không hơn thế này, so với một kỹ nữ bình thường cũng không có gì khác biệt lắm!”

Hấn gặm nhẹ, lòng tự tôn của nàng đã hoàn toàn bị hấn dẫm nát!

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run rẩy, không dừng được, gắng gượng nắm tay thành quả đấm, trên cơ thể đầy vết hôn, tóc rối tung rơi vãi trên vai và lưng, che toàn bộ khuôn mặt.

Thấy nàng không còn gây gổ nữa, lúc này Thượng Quan Hạo mới lạnh lùng buông nàng ra.

“Được rồi, hiện tại phải ngoan ngoãn cho tôi. Nửa tháng sau tôi với Cẩm Lan sẽ kết hôn, cho dù tôi không quan tâm, cô ấy cũng không muốn thiếu một người làm phù dâu, cô thức thời thì nên ngoan một chút.”

Hấn kiêu ngạo nói, không buồn liếc nhìn nàng một cái.

Trên giường, ngón tay bé nhỏ yếu ớt của cô gái chậm rãi nắm chặt lấy ga giường, rồi lại buông tay ra, mắt chứa đầy lệ, nhếch miệng nở ra nụ cười đầy đau khổ cam chịu, rất rất đau.

Nàng chợt hiểu, vì sao ở nước ngoài mấy chục năm, cho dù ba không quan tâm gì đến mẹ nàng, nhưng mẹ cũng không có lấy một lần oán trách, dắt nàng ra đi cho đến lúc nàng mười tám tuổi.

Đàn ông vô cảm không phải là thứ tồi tệ nhất.

Mà người đàn ông hoàn toàn không có trái tim mới là loại người không còn hy vọng gì.

Nàng đứng dậy, chạy về phía cửa sổ! Mở cánh cửa, gió trong nháy mắt thổi vào lạnh lẽo, nhưng nàng lại cảm thấy nhẹ nhàng hơn, tay nắm chặt cửa sổ, đã muốn nhảy xuống!

Thượng Quan Hạo nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, sắc mặt đại biến!

Nàng chưa kịp nhảy, hấn đã hung hăng chụp lấy nàng kéo ngược trở lại, ném lên giường!

Trong phòng, còn lại tiếng thở gấp nặng nhọc dồn dập của hai người.

“Tần Mộc Ngữ, cô muốn tự sát!” Khuôn mặt tuần tú của Thượng Quan Hạo trong phút chốc xanh xám, tay kim giữ hai bà vai nàng cúi đầu quát lớn.

Trong đầu hấn quả thực giống như một tia sét đánh trúng nổ tung! Chưa từng nghĩ tới cô gái này lại quật cường chính trực như vậy! Chẳng qua chỉ là cường bức nàng thế thôi... Chẳng qua chỉ thế thôi, nàng lại có ý định tự sát?!!!

Hai tay nhỏ bé của Tần Mộc Ngữ chống lên giường, tự mình chống đỡ cơ thể mình đứng lên, nhìn hấn thật lâu, hơi thở mong manh mà mở miệng nói: “Anh nghĩ sai rồi, Thượng Quan Hạo... Tôi từ trước tới nay không có ý định tự sát. Tôi chỉ cảm thấy quá buồn bức... Nơi này rất khó thở, ở cùng một chỗ với anh ngu ngốc chỉ một giây đồng hồ thôi, cũng khiến tôi nóng lòng chết quách đi cho rồi!!!”

Nàng nhìn hấn, đôi mắt trong veo sâu không thấy đáy cất dấu một nỗi thống khổ to lớn, cái miệng nhỏ nhắn trắng bệch tiếp tục nói “Anh yên tâm... Lúc này thì dù cơ thể tôi có không mặc gì mà đi ra ngoài cũng không sao... Tôi không quan tâm nữa...”

Giọt lệ rung rung rơi xuống, nàng đã chịu đựng đến cực hạn.

Nàng thốt ra từng chữ từng chữ rõ ràng, khiến khuôn mặt anh tuần của hấn nhanh chóng đỏ lên, cơn tức giận cũng đã lên đến cực hạn.

“Ở cùng một chỗ với tôi dù một giây cũng muốn chết... Đúng không?” Trán hấn hấn lên những đường gân xanh, nghiến răng hỏi.

Tần Mộc Ngữ trừng trừng nhìn hấn, không chút do dự mở miệng: “Đúng...”

“Bốp!!” Một cái tát! Hấn hung hăng cho nàng một cái tát, khiến nàng ngã lật úp trên giường!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Ngay cả cha ruột cũng chán ghét cô

“Tần Mộc Ngữ... Ai cho cô cả gan chọc giận tôi?!” Thượng Quan Hạo gào lên, hận không thể cứ như vậy mà bóp chết nàng!

Con đau nhức trên khuôn mặt khiến toàn thân Tần Mộc Ngữ run rẩy, mắt nàng ngấn lệ, tùy tiện nắm lấy chiếc gối trên giường hung hăng ném về phía hấn! Liều mạng đánh vào người hấn!

“Anh cút ngay!” Tần Mộc Ngữ hét lên, giọng nói đã biến đổi “Anh là tên khốn nạn! Thượng Quan Hạo đồ khốn nạn!! Anh lấy tư cách gì mà đối xử với tôi như vậy?! Tôi cần bản không nợ anh, anh trả lần đầu tiên lại cho tôi! Trả lại cho tôi!!”

Thượng Quan Hạo chưa bao giờ thấy Tần Mộc Ngữ mất khống chế đến như vậy, lửa giận cùng nỗi căm phẫn đan xen trong lòng, bùng cháy dữ dội, hấn kéo cái gối xuống, nắm chặt hai bên vai nàng hung hăng đặt dưới thân mình, giữ chặt cơ thể nàng, quát lên một tiếng: “Đủ rồi!”

Cô gái nhỏ yếu đuối, trên mặt ngập tràn nước mắt, toàn thân phủ đầy những vết đỏ hồng do bị làm nhục.

Thượng Quan Hạo nhìn khuôn mặt bị nàng đánh đến sưng tấy, cơn tức giận cuối cùng cũng dần dần nguôi ngoai.

Áp chế cơ thể đang trần trụi của nàng, hấn lạnh giọng nghiêng răng nói: “Tần Mộc Ngữ, tôi cảnh cáo cô đừng chọc giận tôi lần nữa, lại càng không được có ý định tự tử! Nếu không, tôi e là phải dùng biện pháp độc ác hơn để đối đãi với cô! Hiểu chưa?!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ cứng đờ, không nói một câu nào, vết năm ngón tay in rõ trên khuôn mặt.

Trong lòng Thượng Quan Hạo, biến đổi khôn lường.

Đến cuối cùng ma xui quỷ khiến thế nào, khuôn mặt tuấn đạt của hấn cúi xuống, khe khẽ, nhưng mang theo tâm trạng cực kỳ phức tạp hôn vào đôi mắt ướt sũng của nàng, nếm vị mặn ẩm ướt của những giọt nước mắt, hấn nói giọng khàn khàn: “Cứ như vậy, thông minh một chút, bằng không chính cô sẽ là người chịu tổn hại nhiều nhất đấy, hiểu chưa?”

Một hồi lâu, hấn cuối cùng cũng chịu buông nàng ra, nhìn thân thể yếu ớt mà nhỏ bé của nàng hung hăng bị gầy vò, lạnh lùng đứng dậy rời khỏi.

Vài ngày sau, Tần Mộc Ngữ vẫn còn mê man.

Toàn thân đau nhức cùng giấc mộng đáng sợ kia liên tục quẩn lấy nàng, khiến cuộc sống sinh hoạt của nàng trở nên bất an. Nàng khóa mình trong phòng, quấn một cái chăn mỏng không buồn nghe bất cứ thứ gì nữa, cũng không nhìn bất cứ gì, nhưng vẫn không thể thoát khỏi cái giấc mộng đáng sợ triền miên kia.

Nhắm mắt lại, hàng lông mi run rẩy.

Tiếng thở gấp ồ ồ của người đàn ông kia, tiếng va chạm, còn cái loại đau đớn ở chỗ sâu nhất kia như bị xé rách, khiến nàng mê man rơi vào giấc mộng, rồi lại bật tỉnh giấc! Chính là mờ mắt ra đã cảm thấy dòng lệ ướt đầm, hàng lông mi cũng ẩm ướt.

“Thương trường biến đổi, Thượng Quan Hạo tiếp nhận Tần thị, các mối quan hệ hợp tác làm ăn trước kia của Tần thị vẫn bình thường, Tần thị đổi lại càng được tín nhiệm, ba ngày sau thị trường chứng khoán chính thức bắt đầu phiên giao dịch...” Trong phòng, báo cáo tin tức được truyền đến rất rõ ràng.

Tiếng thỉnh thỉnh vang lên sau cánh cửa “Tiểu thư! Tiểu thư!!” Tiểu Tinh lão đạo chạy vào, đẩy cánh cửa phòng “Điện thoại... Điện thoại của bệnh viện, nói tiền sinh đã tỉnh lại!”

Nghe được tin này, Tần Mộc Ngữ ở trên giường ngồi nhồm đậy, đôi mắt trong veo trừng lớn, cảm giác khó mà tin được.

“Là ba đã tỉnh lại sao...” Cái miệng nhỏ nhắn tái nhợt khẽ lẩm bẩm, hoảng loạn xuống giường hướng về phía cửa mà chạy “Tôi lập tức đến bệnh viện gặp ông!”

“Haizz-! Tiểu thư! Cô khoan chạy đã, gầy!” Tiểu Tinh đuổi theo.

Trong phòng khách, Tần Mộc Ngữ gắt gao nắm lấy ống nghe điện thoại được gọi từ bệnh viện, run giọng hỏi: “Ông chắc chắn chứ? Ba tôi đã tỉnh lại, tôi có được phép đến thăm không?!”

“Tần tiểu thư, nếu có thể cô nên đến chậm một chút, tình hình của bệnh nhân tạm thời vẫn chưa ổn định...”

Tần Mộc Ngữ lòng như lửa đốt, mắt đầy lệ mà ngắt điện thoại.

“Bác Lưu, phiền bác, chúng ta ngay lập tức đến bệnh viện!” Nàng quay mặt run giọng nói với lão Lưu đứng ở cửa.

“Được, tiểu thư, tôi lập tức đi lấy xe!”

Xe chạy một mạch đến bệnh viện, bóng người mảnh khảnh của nàng từ trong xe bước ra, hướng về phía nơi ba đang nằm ở tầng trệt mà chạy tới!

Tần Chiêu Vân lúc này đang ở trong phòng bệnh, bầu không khí xơ xác tiêu điều đến đáng sợ.

“Ba!” Đây cửa phòng bệnh, nàng mở miệng la lên, nhìn Tần Chiêu Vân tựa trên gối, sắc mặt cũng đã hoàn toàn thanh tỉnh, nước mắt trong phút chốc mà tuôn ra, chạy đến bên giường cầm chặt tay ông “Ba, ba không có việc gì, ba cuối cùng cũng tỉnh lại, ba... Ba làm con sợ muốn chết, con sợ ba sẽ không bao giờ tỉnh lại...”

Người thân duy nhất của nàng, tia ấm áp còn lại trên thế giới này, lại một lần nữa trở về.

Sắc mặt Tần Chiêu Vân tái nhợt, tùy ý để nàng khóc, ầm ĩ, ông chỉ nhìn thật kỹ thứ ở phía trước mặt, nhìn chăm chăm vào người đàn ông như ma quỷ dưới địa ngục kia, lửa giận cùng nỗi oán hận hết sức căng thẳng.

“Hợp đồng bán Tần thị... Là con ký?” Tần Chiêu Vân mở miệng hỏi, giọng nói khàn khàn trầm thấp ám muội. Rõ ràng vẫn còn ở tuổi trung niên, nhưng lại cảm giác như đã tuổi già sức yếu.

Tần Mộc Ngữ run lên, dáng người mảnh khảnh cứng ngắc.

“... Dạ vâng, phân hợp đồng thu mua kia, là con đã ký.” Mãi một hồi lâu, nàng mới có thể nói bằng giọng yếu ớt.

Đôi mắt Tần Chiêu Vân chứa đầy lửa giận cùng sát khí nhìn thật lâu cô con gái đơn thuần như nước này, lại lần nữa dùng giọng trầm thấp hỏi: “Con không sợ lúc ta tỉnh lại từ người đang sống cũng bị con bức chết sao? Con thế mà dám đem toàn bộ tâm huyết của ta bán cho tên cầm thú lòng lang dạ sói này! Con rốt cuộc có còn là con gái của ta không đây?!” Ngón tay già nua của ông run rẩy, chỉ vào mặt nàng nói một cách tàn nhẫn.

Tần Mộc Ngữ giương mắt lên, ánh mắt trong như nước mang theo nỗi đau khôn xiết cùng sự hổ thẹn: “Ba... Xin lỗi... Con không hiểu chuyện buôn bán, ngay từ đầu con không có cách nào có thể giúp cha chèo chống cơ nghiệp Tần thị, cha sinh bệnh, chị cũng gặp chuyện ngoài ý muốn, lúc ấy con không biết nên làm thế nào cả, không biết ai có thể giúp con, con chỉ có thể ký tên...”

“Cầm miệng cho tao!” Tần Chiêu Vân quá tức giận mà môi cũng bắt đầu run rẩy.

“Tao đã lắm... Là tao đã nhìn lầm này!” Ông thất vọng tình ngộ, sắc mặt lúc trắng lúc xanh “Mày còn mặt mũi nào nhắc đến chuyện của chị mày, tao Tần Chiêu Vân như thế nào lại nuôi dưỡng một đứa con gái bụng dạ nham hiểm như mày chứ...”

“Ba, chuyện của chị không phải là do con, ba hãy nghe con nói...” “Nàng đau lòng mà kêu lên một tiếng, rồi ngồi xồm xuống, cố gắng nắm lấy bàn tay của Tần Chiêu Vân.

“Mày đừng nói nữa... Cút ra ngoài cho tao...” “Ngực Tần Chiêu Vân từ từ phập phồng lên xuống, sắc mặt tái mét, chỉ vào cánh cửa kêu nàng đi ra ngoài. Nhớ tới cảnh ngộ của Cầm Lan, nhớ tới chính mình dẫn cô con gái nhỏ này bước vào cánh cửa gia đình mình, ngay từ đầu dùng hết mọi cách yêu thương cô, nhưng đổi lại là kết quả như thế này đây... Tần Chiêu Vân kìm nén cơn giận dữ đang lên đến cực điểm.

“Ba! Chuyện của chị thành ra như vậy quả thực rất khó chấp nhận! Nhưng thực sự không phải con làm...”

“Bốp!” Một cái tát hung hăng giáng xuống, bàn tay mang theo sự cự tuyệt tàn nhẫn sắc nhọn quét qua khuôn mặt nàng.

Tần Mộc Ngữ bị đánh ngã lảo đảo xuống đất, mái tóc tán loạn rối tung bao phủ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cánh tay mảnh khảnh chống đỡ cơ thể để chính mình đừng bị đổ xuống.

Lửa giận của Tần Chiêu Vân đã lên cao ngút trời, trừng mắt nhìn bàn tay của chính mình, cũng có chút hối hận.

Mà Thượng Quan Hạo một mực ở trong phòng bệnh nhìn chăm chú vào toàn bộ sự việc lúc này, mí mắt cũng đột ngột nhảy lên một chút.

Trên mặt chỉ có cơn đau nhức cùng nóng rát, bàn tay nhỏ bé của nàng chạm nhẹ vào má mình, cũng không thể tin đó chính là vết tích do cha tàn nhẫn đánh nàng... Đôi mắt nàng chứa đầy lệ, run giọng nói: “Ba, con xin lỗi, nếu như có thể khiến ba bớt giận, vậy cứ đánh con đi... Đối với chuyện con đã làm con sẽ thừa nhận, nhưng với chuyện con chưa làm bao giờ thì dù có chết con cũng sẽ không bao giờ thừa nhận! Bán Tần thị, con thừa nhận, nhưng

ngay cả ba cũng dừng đổ hết mọi thứ dơ bẩn lên người con! Dừng!”

“Tàn lão tiên sinh có cần gấp như vậy không?” Thượng Quan Hạo u lãnh từ từ cất giọng nghe rất êm tai, hần nhìn chăm chú Tàn Mộc Ngữ trên mặt đất, một hồi lâu mới nhấc chân đi qua, nắm lấy cổ tay nàng, không đến xia đến sự chống cự của nàng kéo nàng vào trong ngực, tiếp tục cúi đầu nói: “Chẳng qua chỉ là giang sơn đổi chủ, tôi cho rằng, ông đã sớm phải dự liệu trước rồi chứ.”

Ngực Tàn Chiêu Vân chậm chậm phập phồng lên xuống, cặp mắt nổi lên những đường tơ máu đỏ tươi, nhìn chăm chăm vào hần.

“Tàn thị của tao, rơi vào tay ai cũng được, chỉ cần không phải là tên lòng lang dạ sói như mày!” Tay ông lơ lửng giữa không trung, chỉ thẳng vào mặt hần.

Thượng Quan Hạo cười nhạt, đem cô gái đang gãy dựa trong lòng ngực gắt gao ôm chặt, để lưng nàng dựa vào ngực hần không thể nhúc nhích, lúc này mới nhàn nhạt mở miệng: “Thật đáng tiếc, con gái ông hết lần này đến lần khác yêu thích tên lòng lang dạ sói như tôi. Nửa tháng sau là hôn lễ của tôi và Cẩn Lan, ông có muốn tới không?... Ông yên tâm, tôi đây mời, nếu ông không muốn, tôi cũng không ép buộc ông đâu.”

Con tức giận cùng nổi thống hận của Tàn Chiêu Vân đã lấp đầy lòng ngực, tưởng chừng như muốn dâng trào: “Mày cút ngay cho tao!!”

Thượng Quan Hạo thần nhiên buông đôi mắt, hô hấp hùng hực phả trên đầu nàng, nói giọng khàn khàn: “Nghe thấy chưa? Ông ta nói cô hãy cút đi... Tàn Mộc Ngữ, ngay cả cha ruột của cô cũng chán ghét cô như thế, cô còn mặt mũi nào mà sống trên đời này chứ?”

Tàn Mộc Ngữ kịch liệt vùng vẫy, nước mắt theo gương mặt tái nhợt mà rơi xuống: “Thượng Quan Hạo, tên khốn nạn này!”

Hần cười khúc khích, chính là thích cái cảm giác nàng ở trong lòng hần mà liều mạng gãy dựa.

Trước kia chưa từng nếm thử qua hương vị của nàng là một chuyện, thế nhưng từ khi thật sự chiếm được nàng, lúc hần ôm lấy nàng có một loại cảm giác tìm đập mãnh liệt, mỗi một lần chạm vào, đều mang khát vọng chiếm giữ một cách mạnh mẽ.

Thượng Quan Hạo cười lạnh, nâng mắt nhìn Tàn Chiêu Vân: “Còn có một câu tôi quên nói với ông, việc thu mua Tàn thị, là dự định mà tôi đã bắt đầu nung nấu trong lòng từ mười năm trước, nếu không vì Cẩn Lan bị khước từ mà tổn thương, tôi căn bản sẽ không động thủ. Nhưng người cha như ông, thật không xứng đáng, ông khiến cô ấy buồn lòng, tôi sẽ cho ông cả đời này cũng phải đau lòng.”

Một câu cuối cùng, nghe rất nhẹ nhàng nhưng mang theo hàm ý lạnh lẽo sâu xa.

Mà Tàn Chiêu Vân trên giường bệnh, cặp mắt đỏ tươi, bi phẫn đến tận cùng, đã mất hết hy vọng.

“Đi thôi.” Thượng Quan Hạo lạnh lùng phun ra hai chữ, túm lấy Tàn Mộc Ngữ, kéo nàng đi ra ngoài.

“Thượng Quan Hạo, anh buông ra!”

Tàn Mộc Ngữ vùng vẫy, lệ còn chưa khô, trên khuôn mặt nhỏ tái nhợt còn hần vết tát, nắm ngón tay đỏ hồng “Ba tôi vừa tỉnh lại, tôi muốn ở bên cạnh ông ấy, anh đừng kéo tôi!”

Dáng người Thượng Quan Hạo cao ngất u lãnh chậm rãi mà ưu nhã dừng lại.

Hần xoay người, nhìn vào khuôn mặt nàng: “Muốn quay lại, muốn ông ta ban thêm vài cái tát nữa à?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Tôi sẽ vô sỉ hơn

“Thượng Quan Hạo, anh đồ khốn nạn vô sỉ!” Nàng vừa đâm lên người hần, vừa thét lên.

Thượng Quan Hạo ghì chặt thân thể nàng, ngăn nàng đang gãy giữa kịch liệt “Nếu còn như vậy, cô coi chừng tôi còn có thể càng vô sỉ hơn!”

Người trong lòng hần cứng đờ, quả nhiên không còn bất cứ tiếng động nào, chỉ run rẩy dữ dội. Chỉ phút chốc nàng lẳng lẳng rơi lệ, cơ thể mềm yếu xụi lơ trong ngực hần.

Ngực Thượng Quan Hạo bỗng nhiên đau xót, ánh mắt mê ly mà hôn lên khuôn mặt nàng, mang theo tiếc thương ôm nàng vào trong ngực.

Lúc nàng mềm yếu thuận theo, cũng là lúc hần không nỡ đối xử tàn nhẫn với nàng.

Tại biệt thự Tần gia.

Hướng vào căn phòng bếp rất mới lạ, Tần Cẩm Lan tự mình xuống bếp nấu cơm, mồ hôi chảy trên chóp mũi tinh tế.

“Mới ra viện, đừng làm nhiều việc như vậy” Dáng người cao lớn của Thượng Quan Hạo đi vào, đến phía sau cô “Việc này để người giúp việc làm là được rồi.”

Tần Cẩm Lan quay đầu lại, tươi cười rục rờ: “Em không sao, xuất viện gì đó, chỉ là tiêu tốn thời gian mà thôi, anh đưa Tiểu Ngừ đến thăm ba, lập tức trở về là tốt rồi!”

Đôi mắt sâu xa của Thượng Quan Hạo ánh lên một tia sáng nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

“Ừ!” Hần nhẹ nhàng chạm vào mái tóc cô, rồi xoay người ra khỏi nhà bếp.

Trên chiếc bàn dài trong phòng ăn, Tần Mộc Ngừ ngồi im lặng, quần áo trắng muốt, dịu dàng động lòng người, tôn lên nét trẻ con trong suốt như pha lê. Mà bên phía tay phải, Tần Chiêu Vân sắc mặt xanh xao, dáng điệu bạc nhược cùng oán hận, tay rất nhanh nắm thành nắm đấm, lại cam chịu.

“Xin lỗi đêm nay thật làm phiền ngài, bác trai.” Thân ảnh cao ngất của Thượng Quan Hạo tỏa ra khí phách vương giả, đôi mắt như hắc diệu thạch tràn đầy màu sắc lung linh, lại hàm chứa ý cười “Đáng lẽ ra hôm nay ngài mới từ bệnh viện trở về, hẳn là cần phải nghỉ ngơi, tôi lại mạo phạm”

Tần Chiêu Vân không nói một câu nào, chẳng qua sắc mặt càng thêm ủ dột, gần như sụp đổ.

“Được rồi!” Tần Cẩm Lan kêu lên một tiếng, tràn đầy ý cười “Tiểu Tinh, Tiểu Vân, các cô đến giúp tôi bụng đói ăn ra, còn có một thang thuốc, ở trong nôi, giúp ta lấy một cái thìa và một cái bát nhỏ nữa!”

Cô cúi tạp dề, nhẹ nhàng như không mà đi tới, nói khẽ: “Ba, hôm nay con tự mình xuống bếp nấu ăn, dù thế nào ba cũng ném thử nhé? Cơ thể ba còn chưa được tốt, thuốc là con nấu riêng cho ba!”

Tần Chiêu Vân không nói câu nào, ngồi im như một ngọn núi lửa đang hoạt động, không biết lúc nào thì có thể phun trào.

Tần Cẩm Lan nhất thời xấu hổ, khuôn mặt ôn nhu hiện lên một tia mất mát.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lãnh liệt, nhìn Tần Chiêu Vân, nửa câu cũng không nói, thẳng thừng đi đến bên cạnh Tần Cẩm Lan giữ lấy vai cô, vỗ vỗ, mang theo sự cưng chiều cùng thương yêu giạt lại chiếc ghế đặt cô ngồi xuống.

Đến khi bụng thuốc lên, Tần Cẩm Lan cũng chẳng muốn chăm sóc, làm bộ cũng đủ mệt, khiến ông trong thời gian ngắn chấp nhận gia sản đã đổi chủ, còn người kia sắp trở thành con rể ông, thực sự quá khó khăn. Chuyện này cũng không thể một sớm một chiều, cho nên Tần Cẩm Lan cũng dứt khoát từ bỏ việc lấy lòng ông, trên bàn cơm nói nói cười cười đàm thẩm với người đàn ông bên cạnh.

Một màn như vậy, những người làm xung quanh cũng có chút ngượng ngịu.

Chiếc đĩa trên bàn bên cạnh Tần Mộc Ngừ cũng không hề đụng đến, nhìn ba thoáng qua, đưa tay giúp ông bụng chén thuốc, hai tay khe khẽ cầm qua, cặp mắt trong veo như nước: “Ba, thân thể chưa được tốt, ăn một chút có được không?”

Sắc mặt Tần Chiêu Vân tái mét, cặp mắt nhìn chằm chằm vào mặt bàn, một chút phản ứng cũng không có.

Cánh tay mảnh khảnh của Tần Mộc Ngừ lơ lửng giữa không trung bắt đầu mệt mỏi, hàng lông mi buông xuống, buộc lòng tạm thời buông bát thuốc.

“Không phải em đã nói không muốn đích thân làm sao?” Thượng Quan Hạo nhìn bàn tay Tần Cẩm Lan đặt trên bàn, hàng lông mày đẹp mắt hơi cau lại “Có phải bị bỏng hay không? Việc này lần sau, giao cho người làm là được rồi. “

Tần Cẩm Lan cảm nhận được sự quan tâm của hắn, nhưng lại cười khổ một chút: “Không được. Sau này chúng ta không những không sử dụng người hầu, mà e là biệt thự này cũng không giữ nổi. Hạo anh có biết, tài sản cố định của ba như vậy, chúng ta không thể ngồi mát ăn bát vàng như vậy cả đời, cho nên đến lúc đó em chỉ có thể đem biệt thự này cho thuê, đổi lại một căn hộ nhỏ, sau đó em ra ngoài tìm việc, như vậy thì cả nhà chúng ta mới có thể giữ lại.”

Cô nói xong, không chú ý đến tay của Tần Chiêu Vân đã bắt đầu run nhè nhẹ, con giận càng lúc càng kích động càng dâng cao.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo ủ dột, cũng không rõ là cô có cố ý hay không, nhẹ nhàng xoa tóc cô, thấp giọng nói: “Em nghĩ anh sẽ để cho em phải vất vả sao? Sau khi chúng ta kết hôn thì chính là người một nhà, chuyện của gia đình em, em nghĩ anh sẽ mặc kệ sao?”

Hắn dù có vô tình chăng nữa, cũng thực sự không làm như vậy chỉ cần đó là cô, họ trở thành người nhà của hắn cũng không quan tâm.

Tần Cẩm Lan sững sốt, nhất thời xúc động, hai tròng mắt ẩm ướt: “Hạo... Thật vậy sao? Anh sẽ giúp cả gia đình em sao? Vậy thật tốt quá, cảm ơn anh...”

“Chị...” Tần Mộc Ngừ nhẹ nhàng ngắt lời, đôi mắt trong veo có chút bất an, nhúu mày nói “Đừng nói nữa.”

Làm trò trước mặt ba, còn cảm ơn người đã chiếm đoạt Tần thị, là muốn cho ba khó chịu đến chết sao?

Tần Cẩm Lan hoàn toàn không ý thức được, đôi mắt đẹp mang theo một chút trào phúng đắc ý, cô chỉ thấy, em gái thân yêu nhất của cô không chịu được cảnh ân ái thân mật của cô với chồng chưa cưới, rốt cục cũng không đành lòng được, đã bắt đầu kích động rồi sao?

Cô cười gằn một chút, lại tiếp tục nói: “Vì sao không được nói? Chị cùng Hạo sẽ kết hôn ngay, sau khi đám cưới xong sẽ là người một nhà, anh ấy cũng là của chị, Tần gia chúng ta không phải không thiếu thốn bất cứ cái gì sao? Ba, thay đổi duy nhất của chúng ta chỉ là người nắm giữ Tần thị giờ là Hạo thôi, ba cũng hiểu được, anh ấy có thể giúp cả nhà chúng ta, sẽ không để nhà chúng ta gặp khó khăn khốn đốn, anh ấy như vậy là hiếu thuận nhân từ lắm rồi, chẳng lẽ còn chưa đủ sao...”

Bàn tay Tần Chiêu Vân bắt đầu run rẩy kịch liệt, ngừng không được!

“Mày câm miệng cho tao!!” Tần Chiêu Vân đột ngột đứng lên, dùng hai tay hất toàn bộ đồ ăn ở trên bàn, rống lên hung bạo!

Cả phòng ăn chỉ còn tiếng thét lên chói tai cùng tiếng vỡ vụn của chén đĩa.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Vậy thì anh cứ đi mà yêu đi

Tần Cẩm Lan sợ hãi thét lên, nếu không được Thượng Quan Hạo che chở, thì bát thuốc nóng hổi kia có lẽ đã bắn lên trên người cô!

Cả một bàn đồ ăn ngon cứ thế bị Tần Chiêu Vân giận dữ lật đổ!

Tần Cẩm Lan nhúm mày: “Ba! Ba làm sao vậy?!”

Bên trong phòng ăn, người làm sợ đến nỗi không dám lên tiếng thu thập chén bát, sắc mặt Tần Chiêu Vân trắng bệch như tờ giấy, run rẩy mà đứng lên, ngón tay chỉ thẳng vào mặt Tần Cẩm Lan nói: “Mày là thứ con gái bán nhà cầu vinh... Tao nuôi mày rông rã hơn hai mươi năm trời, chính là vì để mày gả cho đồ vô lại phá hủy toàn bộ Tần Gia tao! Mày cút cho tao... Mang theo mọi thứ trong nhà này cút hết cho tao, Tần Chiêu Vân ta không có loại con gái như mày!”

Mặt Tần Cẩm Lan lúc đỏ lúc trắng, bị mắng chửi hết sức xấu hổ cùng tức giận.

“Ba, kẻ thức thời mới là người tài giỏi, những lời này ba đã nghe qua chưa?” Cô duỗi thẳng lưng kéo dài thanh âm nói, đôi mắt hàm chứa vẻ thuyết giáo đạo lý “Ngài trông đã già rồi, còn cố nắm giữ Tần thị không chịu buông, ngài không để lại cho tôi, nhưng lại cho Tiểu Ngừ! Hừ... Nếu tôi không để Hạo tiếp nhận Tần thị, lẽ nào muốn tôi cả đời phải nhìn sắc mặt của em gái để sống sao, rồi vài năm sau tôi phải gọi nó một tiếng là Tần chủ tịch sao? Mơ giữa ban ngày đi!”

Cô càng nói càng kích động, nhưng nghĩ ở trước mặt Quan Hạo nên giữ hình tượng, kiềm nén mà thở dốc, lạnh lùng nói: “Cho là ba không muốn sống cùng bọn con, con cùng Hạo sẽ dọn ra ngoài, đến lúc đó, ba cứ mang theo đứa con gái mà ba yêu thương chờ chết già đi! Xem xem nó có bao nhiêu bản lĩnh phụng dưỡng chăm sóc cho ba!”

“Hạo, chúng ta đi!” Cầm lấy chiếc áo măng tô trên ghế, Tần Cẩm Lan nắm lấy cánh tay người đàn ông kia đi ra.

Nhưng lại không nghĩ tới, ánh mắt thâm sâu của Thượng Quan Hạo lắng đọng u ám, thân ảnh rần rờ sừng sững bất động, con mắt trong trẻo giương lên, nhìn ông lão lão đạo lung lay trước mắt.

“Hạo, anh...” Khuôn mặt Tần Cẩm Lan một trận nóng hổi vừa xấu hổ lại giận dữ, sợ chính mình vừa thất thố làm ảnh hưởng đến suy nghĩ của Thượng Quan Hạo về hình ảnh hiền thực ôn nhu của cô.

Mà cô gái nhỏ bên cạnh, khuôn mặt tái nhợt, cũng cẩn trọng nhìn phản ứng của Tần Chiêu Vân.

“Ba...” Ánh mắt nàng tập trung nhìn trên người Tần Chiêu Vân, run giọng gọi, lo sợ ông không chịu nổi những lời nói của Tần Cẩm Lan.

Sắc mặt Tần Chiêu Vân nghẹn ngào mà đỏ hồng, có chút tím đỏ, ông giống như đã chịu một đòn đả kích rất nghiêm trọng mà loạng choạng, chính con gái ruột của mình độc ác nguyên rủa và phản bội, bàn tay muốn đỡ lấy cái bàn, nhưng bàn đã đổ rồi, ông loạng choạng rồi đột ngột ngã xuống!

“Ba!!” Tần Mộc Ngừ hét lên một tiếng, thân ảnh mảnh khảnh xông đến!

Cơ thể suy yếu của người đàn ông lực lưỡng ngã xuống, hai bàn tay mềm yếu của nàng gắng sức chống đỡ hai bờ vai của ông, nỗ lực không cho ông co quắp mà té trên mặt đất. Sắc mặt Thượng Quan Hạo đột ngột biến đổi, bỏ qua bàn tay của Tần Cẩm Lan, tiến đến ôm lấy Tần Chiêu Vân đang sắp ngã

xuống.

“Ba... Ba! Ba làm sao vậy? Ba tỉnh lại đi!” Tần Mộc Ngữ hô to, nước mắt tuôn rơi mãnh liệt, nàng thất thố mà vỗ nhẹ lên khuôn khuôn mặt của Tần Chiêu Vân, thất thố kêu tên ông, nắm thật chặt bàn tay ông!

“Đi gọi xe cứu thương...” Thượng Quan Hạo nhìn sắc mặt xanh xao của Tần Chiêu Vân, trầm giọng nói, sau đó hướng ánh mắt lạnh lùng tiêu điều về phía người làm quất “Đều ngu ngốc hết cả sao? Đi gọi xe cứu thương mau!”

Tiểu Tình cùng Tiểu Vân lúc này còn sợ hãi chạy đến phòng khách gọi điện.

Tần Cẩm Lan đứng bên cạnh tường to mắt nhìn thấy một màn như vậy, không thể tưởng tượng nổi, càng lúng ta lúng túng! Cô không rõ vì sao mới trong nháy mắt thế thôi, chính cô hoàn toàn trở nên trở trối! Nhìn hai người kia ra sức diu đỡ vây quanh Tần Chiêu Vân, đôi bàn tay trắng như phấn của cô nắm chặt, cảm giác chột dạ càng ngày càng lớn.

Bên trong hành lang bệnh viện.

Sau một phen hỗn loạn, bệnh nhân được đưa vào trong phòng cấp cứu giải phẫu, đèn đỏ sáng lên, khiến trái tim như bị hung hăng bóp chặt lại!

Thiếu nữ mảnh khảnh, tay dán vào cánh cửa phòng giải phẫu, hơi thở dồn dập, nước mắt ướt đầm mi.

Ba...Ngàn vạn lần cầu xin người không có chuyện gì...

“Hạo...” Giọng nói mềm mỏng nhỏ nhẹ vang lên, Tần Cẩm Lan mắt chứa lệ, dựa sát vào bờ vai người đàn ông to lớn mộc mạc.

“Hạo em không cố ý, anh tin em, em chỉ muốn nói một chút để giải bớt phiền muộn khiến ba chấp nhận sự thật là Tần thị đã bị anh thu mua rồi, em không nghĩ ông ấy lại kích động như vậy, là em sai rồi, là em sai...” Cô khóc không thành tiếng, ngã vào vai hắn.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo hơi tái mét, con mắt thâm sâu như gió nổi mây phù, không ai hiểu được hắn đang suy nghĩ điều gì.

Vừa vặn một màn kia, khiến trong lòng hắn cảm thấy rất khó chịu.

Tuy mục tiêu thu mua Tần thị là của hắn, thế nhưng trên lập trường của Tần Chiêu Vân, hắn đích thật là một tên lòng lang dạ sói, Cẩm Lan thế nào lại oán hận chính em gái ruột của mình cướp đoạt tình cảm, cũng không nên tỏ thái độ như thế với chính ba của mình, nói là nói như vậy.

Tay vỗ nhẹ vào đầu cô, giọng nói từ tính trầm thấp của Thượng Quan Hạo vang lên: “Được rồi. Anh biết rồi, đừng suy nghĩ nhiều.”

Dù sao cũng là người phụ nữ mà hắn sâu sắc yêu thương, trong lòng sẽ rất khó chịu, nhưng hắn cũng sẽ không trách móc nàng.

Trong lòng Tần Cẩm Lan lo lắng không yên, liệu mạng xiết chặt, khi nghe Thượng Quan Hạo nói những lời này, cô giương hai mắt đầm lệ, gục đầu vào lòng ngực hắn, tiếng khóc nức nở lại càng lớn hơn.

“Tiểu Ngữ, em qua đây ngồi một chút đi, ba không biết lúc nào mới ra, em...” Nhìn thân ảnh Tần Mộc Ngữ một mực đứng trước phòng bệnh, Tần Cẩm Lan hảo tâm dịu dàng nói. “Chị.”

Thanh âm rất nhỏ nhưng lại trong veo, mang theo một chút yếu ớt, cắt ngang lời cô.

Tần Cẩm Lan ngẩn ra, ánh mắt lấp lánh trong suốt, đáng đáp trông rất yếu đuối đáng thương.

Tần Mộc Ngữ xoay người, vội gạt đi hàng nước mắt trong veo.

“Chị, chị đã xác định muốn kết hôn với người đàn ông này, vậy thì xin chị, hoặc là nói, em thỉnh cầu chị, đừng dùng những lời như thế kích động ba nữa.” Khuôn mặt nhỏ nhắn thông suốt rõ ràng mang một chút xanh xao, ánh mắt trong veo, nhẹ giọng mà kiên định nói “Ba thực sự...thực sự, không cần dựa vào thể lực người đàn ông này để dưỡng già!... So với giết ông còn khó chịu hơn.”

Nói được vài câu, sự oán hận đang đè nén trong lòng Tần Cẩm Lan lại được khuấy động trở lại.

“Cô nói gì vậy?!” Khuôn mặt Tần Cẩm Lan tức giận mà đỏ lên, đột ngột đứng dậy “Tần Mộc Ngữ, cô phải hiểu cho rõ, Thượng Quan Hạo thu mua Tần thị không phải lỗi của tôi, mà là cô!... Thế nào, cô hiện tại thấy tôi sắp được gả đi rồi? Hiện tại muốn cướp về những thứ vốn thuộc về tôi sao! Những thứ này vốn là của tôi, bất kể Hạo hay Tần thị, đừng lấy những lời oán trách đó che lấp sự ham muốn của cô, cô có dám khẳng định rằng cô không hề tư tâm tư lợi sao!”

“Thứ duy nhất em tư tâm tư lợi chính là những người thân yêu của mình được bình yên, chứ không phải động một chút lại phải vào bệnh viện, động một chút là tính mạng lại bị đe dọa!!” Tần Mộc Ngữ lần đầu tiên run giọng quát lên, ánh mắt trong suốt bức bách, ngón tay tái nhợt vì kích động mà run run “Chị thích Tần thị, vậy thì chị cứ lấy đi! Em chỉ muốn ba được bình yên vô sự thôi!”

Lời nói cuối cùng vang lên, dòng nước mắt nóng hổi rơi xuống, khiến khuôn mặt trắng ngần đau khổ của nàng càng thêm động lòng người.

“Cò...” Tần Cẩm Lan lừa giận ngút trời, đột nhiên nghẹn giọng!!

Đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cảm giác chột dạ cùng tội lỗi cứ quanh quẩn, vừa thẹn vừa giận!

“... Tần Mộc Ngữ, cô giả vờ vô tội làm gì, giả vờ cao cả làm chi! Từ ngày đầu tiên cô tiến vào cánh cửa Tần gia tôi đã bị cô ép đến nỗi thở cũng không được, cô bây giờ lại nói với tôi không mưu cầu điều gì, cô biến đi mà đi lừa gạt quỷ thần ấy!” Cô ta cuối cùng cũng không thể không chế được.

Cô gái nhỏ bé kia chỉ rung rung nước mắt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn cô ta một cái, cũng không có phản ứng gì, xoay người tiếp tục đứng trước phòng phẫu thuật.

“Tần Mộc Ngữ... Tần Mộc ngữ! Tôi là đang nói chuyện với cô đó!” Tần Cẩm Lan tức giận đi tới, đột ngột lật bả vai của nàng ép nàng xoay người trở lại.

Tần Mộc Ngữ nhìn cô ta, ánh mắt lãnh đạm như nước.

“Được... Tốt lắm! Cô rất khí phách phải không? Cô yêu thương ba nhất phải không?!” Tần Cẩm Lan đỏ mặt giận dữ lại nở nụ cười trở lại, lạnh giọng nói “Tốt lắm, từ hôm nay tôi sẽ dọn đồ ra khỏi nhà, tôi và Hạo sẽ ở cùng nhau! Tôi cho cô được hiểu thuận! Tôi muốn xem xem nếu không có sự giúp đỡ của chúng tôi, ba và cô sẽ rơi vào tình cảnh như thế nào!!”

Nói xong, cô ta hung hăng đẩy thân ảnh yếu ớt của Tần Mộc Ngữ vào cánh cửa của phòng phẫu thuật! Cầm lấy chiếc túi, thờ hồng hộc rồi xoay người bước đi.

Khấp hành lang lại được khôi phục về yên tĩnh vốn có.

Sống lưng Tần Mộc Ngữ bị va chạm trở nên đau nhức, nhưng chân mày không hề chau lại, thoáng chốc, ánh mắt vẫn trong suốt như nước. Chờ Tần Cẩm Lan bỏ đi, ánh mắt nàng lại trở nên yếu ớt, hai chân mảnh khảnh ngã xuống, cả người cuộn lại dán vào góc tường, nhẹ nhàng ngồi xuống.

“Không có sự giúp đỡ của chúng tôi, xem xem cô cùng ba sẽ rơi vào tình cảnh như thế nào đây!!”

Giọng nói của chị ta vẫn vang vọng bên tai, nàng nhất thời cảm thấy vô cùng bất lực.

Không còn Tần thị, không còn bất kì nơi nào để có thể dựa vào, ba cũng ngã bệnh... Nàng nên làm cái gì bây giờ...

Mà lúc này, Thượng Quan Hạo bên cạnh một mực trầm mặc, chậm rãi đi tới.

Thân ảnh cao ngất của hắn dừng bước tại trước mặt nàng, khoé miệng mang theo một nụ cười lạnh lùng mỉa mai, chậm rãi ngồi xổm xuống.

“Thế nào chính cô lại khiến cho bản thân mình chật vật như vậy chứ... Hả?” Ngón tay ưu nhã chạm vào cằm nàng.

Tần Mộc Ngữ ngẩn ra, liếc hắn một cái rồi đột ngột tránh đi.

“Tôi như thế nào không cần anh quản, anh đi đi.” Đẩy mắt trong veo sáng lên tinh tường, lộ rõ cảm giác chán ghét.

Thượng Quan Hạo lại không để tâm đến cái nhìn chán ghét của nàng, tay cố chấp nắm lấy cằm nàng ngắm nghía, nhìn nàng rất mỏng manh, nhưng thực ra nội tâm cô gái này lại tràn đầy kiêu hãnh, càng khiến hắn không thể không ngừng mong muốn nàng.

“Có biết vì sao tôi yêu chị cô không?” Giọng nói hắn trầm ôn mềm mại, thản nhiên nói “Vì cô ấy rất hiểu rõ đàn ông, càng hiểu rõ lúc nào nên tỏ ra yếu đuối, mới đạt được sự đồng cảm cùng yêu thương, đây mới là bản chất đàn bà.”

Đôi mắt trong veo giương lên nhìn hắn, hoàn toàn yên lặng. Nàng bỗng nhiên nhận ra mình về nước lâu như vậy, ở Tần gia lâu như thế, lần đầu tiên mới hiểu rõ Tần Cẩm Lan - Chị nàng, người phụ nữ khiến Thượng Quan Hạo yêu thương sâu sắc, cuối cùng là loại người như thế nào. Nàng nhìn hắn, mắt hiện lên tia trào phúng, đôi môi đỏ mấp máy: “Vậy thì anh đi mà yêu đi, nếu anh thấy đáng giá.”

Một câu nói, khiến đôi mắt thâm sâu của Thượng Quan Hạo trở nên u ám, sắc mặt trở nên ảm đạm.

Quả thực, vừa vặn Tần Cẩm Lan lúc này, khiến hắn có chút thất vọng.

Hắn đến gần khuôn mặt cô gái không có chút sợ hãi nào, hơi thở cương quyết áp sát, nhẹ nhàng phả trên trán nàng, nói giọng khàn khàn: “Giả vờ kiên cường làm gì? Nếu tôi không giúp cô, cô cho rằng cô sẽ sống được sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ trở nên tái nhợt, sự kiên định trong ánh mắt trong phút chốc sụp đổ, càng yếu ớt.

Khuôn mặt nàng méo xệch: “Tôi nói rồi, không cần anh quản.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Lúc nào thì đến phiên cô tính sổ với tôi?

Đôi mắt sâu của Thượng Quan Hạo ánh lên tia quang mang, nếu nàng nhìn kỹ, sẽ nhận ra đó là sự tiếc nuối cùng đau thương.

Đôi lông mi dài buông xuống, che dấu cặp mắt u sầu của hắn, bàn tay to lớn giữ chặt thắt lưng của nàng, thân nhiên nói: “Đứng lên, không nên ngồi ở chỗ này.”

Việc này rõ ràng vô cùng thân mật, phút chốc khiến cơ thể Tần Mộc Ngừ khẽ run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng trở nên nhợt nhạt.

Nhớ tới mọi biến cố trong gia đình đều là do hắn, Tần thị bị phá hủy, sự trong trắng của nàng đã bị bôi nhọ, tất cả những chuyện này là kiệt tác của người đàn ông này, ngón tay xanh xao của nàng run rẩy chống trên nền nhà, đôi mắt hơi ẩm ướt, mở miệng nói: “Thượng Quan Hạo, tôi nói rồi anh không cần phải quản tôi!”

Thái độ kiêu kì và bướng bỉnh của cô gái này lại một lần nữa đâm vào lòng hắn đau nhức.

Đôi mắt của Thượng Quan Hạo giương lên, nhìn thật sâu vào đôi đồng tử trong veo của nàng, rồi đột nhiên đưa tay thăm dò vào đầu gối nàng, bàn tay khác còn đang giữ chặt lấy eo nàng, một tiếng thét hoảng loạn vang lên!

Trời đất như quay cuồng, trọng lượng toàn thân nàng đều tựa hết vào người hắn, cái cúc áo bằng kim loại trên cổ tay áo của bộ âu phục đen cọ vào da thịt nàng, chưa kịp phản ứng lại, đã bị hắn thô bạo mà tào nhả đặt nàng trên chiếc ghế dài.

Tiếp theo, hai cánh tay thuận thế chống lên lưng ghế, lạnh lùng mà nguy hiểm nhìn nàng chằm chằm.

Trong lòng Tần Mộc Ngừ run sợ, thờ gáp nhưng vẫn chưa giữ được bình tĩnh.

“Thượng Quan Hạo, anh muốn làm gì?” Nàng có chút sợ hãi mà run giọng nói.

Thượng Quan Hạo cười khẩy, đôi mắt hiện lên tia hung ác nham hiểm: “Tần Mộc Ngừ, cô nên nhớ tôi muốn cô, cũng chỉ là muốn đùa cợt với cô thế thôi phải không? Tôi nhắc nhở cô, phụ nữ tôi đã từng ném qua, hoặc là suốt đời sẽ là của tôi, hoặc là từ lúc đó sẽ bị hủy diệt, cô muốn là loại nào?”

Khuôn mặt nàng lại trở nên trắng bệch, ngay cả hô hấp vì quá sợ hãi mà trở nên nhẹ nhàng, cảm giác như sắp nghẹt thở.

“Thượng Quan Hạo, tôi cảnh cáo anh, anh đã đối với tôi như thế tôi còn chưa tìm anh tính sổ, tôi không phải kỹ nữ cũng không phải thứ đồ chơi, anh còn làm như vậy sẽ phải trả giá!” Đôi mắt Tần Mộc Ngừ có chút lệ, giọng nói mát lạnh nhưng kiên định “Đợi đến khi nào ba tôi khỏe lại, tôi sẽ tố cáo trước mọi người, Thượng Quan Hạo anh phạm tội cường gian! Anh chờ ngồi tù đi!”

Nàng như một chú mèo đơn độc sắc bén, sau khi bị mất đi tất cả, những thứ nàng có thể nương tựa cũng đã hoàn toàn sụp đổ, bản thân buộc phải can đảm mới có thể tự bảo vệ chính mình!

Đôi mắt Thượng Quan Hạo càng trở nên phiến muộn.

Khuôn mặt hắn từ từ đến gần, cho đến khi nàng có thể cảm thụ được hơi thở của hắn mới thôi. Nàng sợ hãi muốn tránh đi, lại bị hắn giữ chặt cằm, đột ngột hôn xuống!

“...” Tần Mộc Ngừ mở to đôi mắt, cảm nhận được hơi thở nam tính cường liệt của hắn, vô thức đưa tay đẩy hắn ra, nhưng thắt lưng lại bị buộc chặt, Thượng Quan Hạo kéo nửa người nàng ôm vào trong ngực, hung hăng hôn xuống! “...Đừng...” Tần Mộc Ngừ giãy dụa, muốn tránh đôi môi đang tràn trọc bá đạo trên môi nàng, lại bị cánh tay rắn chắc của hắn vây lại trong ngực và chiếc ghế không thể động đậy, nàng bực dọc thét lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nước mắt liền tức khắc trào ra.

Hàm răng của nàng bị cạy mở, bàn tay hắn mặc sức vuốt ve cái cổ trắng như tuyết của nàng, điều chỉnh góc độ hôn môi nàng, tay kia siết chặt lấy nàng, gạt bỏ sức giãy dụa cùng tiếng kêu buồn bực của nàng, ném hết hương vị của nàng.

Một hồi lâu sau, Thượng Quan Hạo cuối cùng cũng thỏa mãn, buông cánh môi của nàng ra, ồ ồ khề thở gấp.

“Phải không? Ngồi tù?” Đôi mắt như thạch hắc diệu lóe sáng lóng lánh, nhìn nàng chằm chằm, hơi thở như lửa nóng phun trên mặt nàng “Cô với tôi phải không? Tần Mộc Ngừ, tôi còn chưa tính toán với cô nhiều lắm, lúc nào thì đến phiên cô tính sổ với tôi vậy?!”

Tần Mộc Ngừ thờ một ngụm lớn, cổ tay và vòng eo bị hắn nắm chặt đến đau nhức, nước mắt tuôn rơi, đau khổ thấp giọng gào thét: “Đồ khốn, không được đối với tôi như vậy, tôi căn bản không phải chịu sự trả thù của anh, không phải là tôi!!”

Nước mắt theo khuôn mặt tái nhợt chảy xuống, khiến người khác nhìn thấy cũng cảm thấy thương xót.

“Không phải cô, chẳng lẽ là Tần Cẩm Lan sao?!” Thượng Quan Hạo bắt nắn vì lần nào nàng cũng đều phủ nhận, đôi mắt đỏ ngầu, gầm nhẹ một tiếng.

Tần Mộc Ngữ cắn môi, cố nhịn nổi oán hận cùng nhục nhã, ra sức kìm lại!

“Anh buông tôi ra...” Thanh âm nghẹn ngào nàng cúi đầu nói, nỗi đau tưởng như không chịu được “Anh đừng lần nào cũng ức hiếp tôi, chỗ này là phòng bệnh của ba tôi! Anh tránh xa tôi một chút! Đừng khi dễ tôi nữa!”

Trái tim nàng đã đủ đau đớn, không thể chịu đựng nổi sự tàn phá của hắn nữa!

Đôi mắt thâm thúy của Thượng Quan Hạo ánh lên tia phức tạp, hắn cũng không thể hiểu tại sao khi nhìn thấy nàng đau lòng liền muốn xoa dịu nỗi đau cho nàng, nhưng cuối cùng lại trở thành cục diện thế này. Hắn nín thở, lực đạo trên người nàng cũng từ từ giảm dần, đổi lại ôm nàng vào trong ngực.

Cổ tay được buông ra, lại một mảng đỏ tươi, nàng hạ mi, chực muốn khóc.

“Nên thông minh một chút, tôi sẽ không bao giờ bắt nạt cô.” Thần sắc hắn lạnh lùng, cúi đầu nhìn nàng nói “Đừng một mặt thì giờ trò mưu toan, một mặt lại điềm đạm đáng yêu, cô cho rằng gạt được ai nào?”

Đôi mắt của Tần Mộc Ngữ giương lên, nén khóc run giọng nói: “Nghĩ tôi giả tạo thì tránh xa tôi một chút, tôi cũng không cho phép anh lại gần tôi như thế này!”

Thượng Quan Hạo nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt trở nên lạnh hơn.

“Cô thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!” Hắn trầm giọng nói, hai bàn tay to lớn nắm lấy tóc nàng, giọng khàn khàn “Tôi sẽ nhìn xem, cô không có Tần thị, cũng không có người giúp đỡ, cô làm sao có thể giữ lại được Tần gia!”

Da đầu như muốn xé rách, Tần Mộc Ngữ bị bất ngờ, giữa đầu, đau đến nỗi nước mắt suýt rơi ra.

Nàng bình tĩnh hô hấp, nhìn vào khuôn mặt hắn, kiên định nói: “Anh chỉ cần cùng chị tôi trăm năm hòa hợp, không cần anh tới quản chuyện của tôi, ba tôi lại càng không cần! Anh xéo đi!” Thượng Quan Hạo bị ngao khí quật cường của nàng dồn ép tới cực điểm.

“Tốt lắm...” Hắn nghiêng răng nói lạnh lùng “Tôi sẽ chống mắt lên chờ xem, các người có thể duy trì được cái quái gì!”

Nói xong hắn lạnh lùng buông nàng ra, nhìn nàng đau đớn mà ngã vào thành ghế, cánh tay mảnh khảnh chống đỡ cơ thể, trong ánh mắt vẫn như cũ không chịu khuất phục, lửa giận lấp đầy trong ngực Thượng Quan Hạo, sửa sang lại cổ lạnh lùng rồi đi.

Chiếc xe màu đen sang trọng có rèm che bên trong.

“Hạo...” Tần Cẩm Lan mắt chứa đầy nước mắt vui mừng, quăn lấy cánh tay hắn.

Thượng Quan Hạo đóng cửa xe, sắc mặt u ám, trong tâm trí vẫn là khuôn mặt Tần Mộc Ngữ tái nhợt nhưng lại rất quật cường, xem ra chỉ có lúc mạnh mẽ hôn nàng thì cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng kia mới không chọc giận hắn!

“Hạo, làm sao bây giờ...” Tần Cẩm Lan khóc nức nở, quăn chặt cánh tay hắn, trán dựa vào người hắn “Ba hận em, ngay cả Tiểu Ngữ cũng muốn đuổi em ra khỏi nhà sao, không có nơi nào thực sự phù hợp với em, em cũng không muốn về nhà!”

“Hạo, em với anh sống ở nơi đó có được không?” Cô ta ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào hắn, hai mắt mông lung ngẩn lệ “Chúng ta đã từng nói muốn sống cùng nhau ở cạnh biển, chỉ có hai ta, em cuối cùng đã có thể dọn ra ngoài ở, anh có chịu không?”

Thượng Quan Hạo ngồi im lặng rất lâu, tâm tư từ chỗ hành lang khi nãy chậm chậm quay về.

“Em muốn sống ở biệt thự cạnh biển?” Hắn nhàn nhạt hỏi.

“Ừ.” Tần Cẩm Lan gật đầu, nín khóc mỉm cười, ngả người vào hắn “Anh có nhớ dự định chung sống của chúng ta ở nơi đó không? Em muốn cùng sống với anh, tuy rằng còn mười ngày nữa mới kết hôn, nhưng em không thể chờ được, anh thế nào?”

Ngôi nhà ở cạnh biển.

Mí mắt Thượng Quan Hạo bỗng chốc nhảy lên một chút.

Đó là nơi hắn cùng Tần Mộc Ngữ lần đầu tiên phát sinh quan hệ.

“Được, anh mang em đi.” Tâm tư của hắn lại lần nữa bị hình ảnh cô gái thanh thuần kia quấy rầy, hắn cau mày, quyết tâm buộc đầu óc mình phải trống rỗng hoàn toàn, vỗ vỗ vào bả vai người phụ nữ đang dựa nửa người trong ngực hắn, khởi động xe.

Không sai, kia chính là ngôi nhà mới của hắn và Tần Cẩm Lan, ngoài cô gái của hắn ra, không ai có tư cách sống ở đó.

Tần Cẩm Lan nở nụ cười dịu dàng quyến rũ, càng thêm thân mật dựa sát vào trong lòng ngực hắn. Trong đầu cô lại hiện lên cái cảnh mới được đưa lên bản tin kia một lần nữa, từ khi đó luôn nhớ lại hình ảnh Tần Mộc Ngữ ở bên trong, nụ cười của cô trở nên chút lạnh lẽo, nhưng rồi nhanh chóng khôi

phục.

Hừ... Từ nay trở đi, ở nơi đó, cũng chỉ có thể chứa một người phụ nữ duy nhất là Tần Cẩm Lan cô.

Trong lòng Thượng Quan Hạo cũng vậy, chỉ có thể có một mình cô.

Trong bệnh viện, Tần Mộc Ngữ nhìn tờ đơn trên bàn, có một chút nghi hoặc.

“Bác sĩ, thế này là làm sao vậy?” Nàng không rõ vì sao bác sĩ lại cầm những cái này đưa cho nàng xem.

“Khoản tiền... là như thế này, Tần tiểu thư.” Bác sĩ tháo mắt kính xuống, có chút khó khăn nói “Mọi thủ tục trong bệnh viện của Tần lão tiên sinh, hẳn là do cô phụ trách sao? Như này, các thủ tục hóa đơn, cô có thể giải quyết chúng được chứ?”

Tần Mộc Ngữ lúc này nghe mới hiểu ý tứ của ông ta là gì.

Hiện lên trong lòng nàng một chút sợ hãi, ngón tay nhỏ bé nắm chặt mép bàn, nhẹ giọng mở miệng nói: “Tần Gia chúng tôi đối với bệnh viện này không phải vẫn luôn tài trợ tài chính sao? Ba tôi mấy năm nay đều ở bệnh viện này, ông làm sao không rõ chứ?”

“Điểm ấy tôi biết.” Bác sĩ gật đầu, nói rõ nguyên nhân “Thế nhưng tài sản của Tần lão tiên sinh nghe bên truyền thông công bố đã bị chia nhỏ từ lâu, cô hẳn phải biết chứ, nguồn tài chính đưa tới là từ tài khoản của tiểu thư Tần Cẩm Lan.”

Tần Cẩm Lan.

Mí mắt của cô gái nhảy lên, khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên tái nhợt, con ngươi mắt giương lên nhìn ông: “Nói cách khác chị tôi nắm giữ toàn bộ chỗ này, nếu như cô ấy không mở miệng, cha tôi ở đây không được phẫu thuật phải không?”

“Tần tiểu thư, sự việc vốn dĩ không đến nỗi như vậy.” Bác sĩ sửa lời nàng, ánh mắt phía sau cặp mắt kính rất sắc bén “Sự thực là Tần Cẩm Lan đã hoàn toàn đóng băng tài khoản này, hai người không thể sử dụng được, trừ phi cô đi thỉnh cầu cô ấy mở lại tài khoản, hoặc có lẽ cô nên nghĩ sang một biện pháp nào khác.”

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ trắng bệch, ánh mắt tỏa ra một nỗi thê lương.

“Bác sĩ, tôi không nghe nhầm đúng không?” Thanh âm nàng có chút run rẩy “Ông có làm không? Đó là chị tôi, người thân của tôi, người hiện tại ở trong phòng phẫu thuật kia là cha của chúng tôi! Chị ấy phải biết rõ là ông hôm nay phải nằm viện, ông nói chị ấy đóng băng tài khoản? Điều này làm sao có thể?!”

Nhìn thấy nàng có chút kích động, bác sĩ hạ mắt xuống, cũng có chút không kiên nhẫn.

“Tần tiểu thư, tôi nghĩ chuyện nhà các cô, theo tôi cũng không có vấn đề gì lắm, nếu cô còn có nghi vấn, trực tiếp đi hỏi chị cô, được không?” Tần thị bị thu mua, Tần gia suy tàn, giọng nói của vị bác sĩ cũng hoàn toàn mất đi sự kính trọng cùng nề sợ trước đây, lạnh lùng nói “Vậy trong hai ngày bắt tay vào giải quyết vấn đề thủ tục, bằng không, hẳn là cô phải biết biện pháp xử lý của bệnh viện.”

Thân ảnh mỏng manh của nàng cuối cùng cũng bật run nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Có thể chấp nhận anh không?

Thân hình mỏng manh của nàng cuối cùng cũng bật run nhẹ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong veo tràn đầy nỗi oán hận, ủy khuất, cay đắng, không thể tin được, nàng nặng nề đẩy chiếc bàn, nhanh chóng chạy ra ngoài! Gió thổi bên tai nàng, tiếng kêu vo vo, nàng khó có thể tin được chuyện vừa mới nghe thấy là thật!

Tần Cẩm Lan đã khóa tài khoản... Việc đầu tiên của chị ấy, chính là cắt đứt nguồn tiền ở bệnh viện, tựa như cắt đứt bình dưỡng khí của ba, thậm chí hơi thở sinh mệnh của người trong chốc lát cũng muốn bóp chết!

Chị ta sao có thể như vậy?!!

Quần áo Tần Mộc Ngữ một màu trắng bạch, đòn đá kích nặng nề khiến nàng càng trở nên yếu ớt, cấp tốc chạy vào trong phòng bệnh của ba, cầm lấy điện thoại, gọi cho Tần Cẩm Lan.

Âm thanh tút tút kéo dài, không ai bắt máy.

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ đôi phần tái nhợt, tiếp tục bấm máy gọi, âm thanh kéo dài càng dấy lên nỗi ưu tư không dần lòng được.

Điện thoại cuối cùng cũng thông.

Làn môi đỏ tươi khẽ nhếch lên, vừa định nói, thì bên trong điện thoại truyền đến một loạt âm thanh.

“Ừ...” Thanh âm kiều mị ướt át, mang theo tiếng thở gấp cùng tiếng ngậm nga mập mờ, chậm rãi vang lên.

“Hạo... Chậm chút... A...” Tiếng va chạm liên tục, tiếng thở gấp trầm thấp của đàn ông đan xen với tiếng ngậm nga rên rỉ của đàn bà, cảm giác nóng bỏng xuyên thấu, chạy thẳng lên não của nàng.

Các ngón tay hơi run rẩy, Tần Mộc Ngữ như bị điện giật mà suýt chút nữa đánh rơi điện thoại!

Một thanh âm trầm trầm tiến gần ống nghe, giọng khàn khàn u ám mang theo mị hoặc quyến rũ: “A lô?”

Đó là Thượng Quan Hạo!

Tần Mộc Ngữ cắn môi, đôi mắt trong veo một mảnh đau thương, cùng cay đắng!!

“Ai đấy? Có chuyện gì không?” Giọng nói trầm thấp ồ ồ truyền đi, mang theo từ tính mà hấp dẫn.

Âm thanh của Tần Cẩm Lan lại gần, nũng nịu yếu ớt: “Hạo, ai vậy? Sao lại không nói...”

Tần Mộc Ngữ thực sự không chịu được loại âm thanh cùng cảm giác này, vội vàng cầm chiếc điện thoại bên tai, hoảng loạn đến mức ngay cả phim tắt cũng chưa nhấn, trực tiếp gỡ phần pin phía sau, quăng tán loạn trên mặt bàn!

Nàng thở gấp, nhìn pin cùng những phần khác của chiếc điện thoại nằm rải rác, trong lòng tràn ngập nỗi chua xót cùng đau đớn.

Vì sao... Vì sao lại như vậy!

Mà lúc này ở một nơi khác, Tần Cẩm Lan bất mãn ôm trọn thất lưng cường tráng của người đàn ông, cắn cắn cánh môi đỏ bồng, thanh âm mị hoặc hỏi: “Rốt cuộc là ai? Sao anh cầm điện thoại lâu như vậy mà không nói.”

Thượng Quan Hạo nheo mắt, nắm lấy tay cô ta cắt đứt điện thoại, thuận tay vứt qua một bên.

“Chắc là gọi nhầm số.” Hắn trả lời qua loa, một cánh tay ôm lấy eo cô ta, mãnh liệt đè xuống, tiếp tục động tác lúc nãy. “A!” Tần Cẩm Lan chịu không nổi khẽ rên, thân thể mềm mại run rẩy.

Mồ hôi chảy trên khuôn mặt tuấn lãng của Thượng Quan Hạo, thất lưng hung hăng hạ thấp mà di chuyển đâm vào, trong đầu thoáng hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu trắng trẻo của Tần Mộc Ngữ, hắn đè chặt bả vai của người phụ nữ dưới thân, vận động càng thêm kịch liệt.

Một hồi ân ái, hắn cũng không thể phân rõ ai là ai cả.

Chẳng qua hắn không thể tìm lại được, cái cảm giác mà ngày đó tại nơi này trên thân thể người con gái nhỏ bé ấy, ngắt ngang chinh phục như điên cuồng.

Một lần va chạm mãnh liệt, hắn đã đạt tới đỉnh cao trào, người phụ nữ dưới thân hắn như được đưa lên thiên đàng, hắn thở gấp ồ ồ, mồ hôi nhễ nhại, sự trống rỗng trong tim khiến nỗi khao khát bùng nổ.

Tại học viện Anh Luân.

Tần Mộc Ngữ một thân quần áo trắng phau xuất hiện tại phòng hiệu trưởng, trong vài giây lưỡng lự, đẩy cửa đi vào trong.

Sau nửa giờ, nàng bước ra, vẫn khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết đẹp đẽ đó, chỉ là trên tay còn cầm một tờ đơn xin nghỉ học đã được đóng dấu, nàng kẹp nó vào sách rồi bước qua dãy hành lang gấp khúc của trường học, mọi chuyện thoáng như đã trải qua rất lâu rồi.

“Này, người đẹp!” Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

Tần Mộc Ngữ tự thuyết phục chính mình không nên quá hiếu kỳ, nhưng lại nhìn bốn phía một chút, cũng không thấy thứ gì, mãi đến khi nghe thấy tiếng cười kia, nàng mới bất ngờ ngẩng đầu, nhìn thấy trên cầu thang tầng phía trước là Ngự Phong Trì đang ngồi.

Nụ cười rực rỡ như ánh sao, cùng đôi mắt toát lên khí chất lưu manh vô lại, khiến Tần Mộc Ngữ cảm thấy quen thuộc bội phần.

“Anh ngồi đây làm gì vậy?” Nàng hỏi.

“Anh đợi em!” Ngự Phong Trì trả lời thẳng thừng, xoay người nhảy đến trước mặt nàng, tay vớ lấy quyền sách trong lòng nàng, rất nhẹ nhàng lật thấy tờ đơn xin nghỉ học, hắn cười đến tà mị “Sao vậy, em định rời khỏi Anh Luân?”

Tần Mộc Ngữ lấy lại quyền sách cùng tờ đơn xin nghỉ học, tiếp tục bước về phía trước: “Đúng vậy. Tôi không có đủ khả năng học ở nơi này, nên phải nghỉ học. Thật có lỗi bạn học Ngự, sau này sẽ không phải học chung với anh nữa.”

“Trên thế giới này mối quan hệ nam nữ được phân làm nhiều loại, bạn học? Ha ha, cái này cũng được tính là một phải không?” Ngự Phong Trì tao nhã mà mỉa mai theo sát phía sau nàng, tiếp tục nói “Chuyện của gia đình em anh có nghe nói, Tần thị đã bị thu mua, ba em ngã bệnh, thế nào, gần đây ở trong bệnh viện có một không?”

Bước chân của Tần Mộc Ngữ từ từ chậm lại.

“Chuyện gia đình tôi, mọi người trong thành phố này đều biết hết cả phải không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nghiêng qua một bên, nhẹ giọng hỏi.

Ngự Phong Trì nhún nhún vai: “Xem như là vậy đi, chỉ có điều mọi người cũng không rõ nội tình bên trong, thế nhưng anh thì...” Đôi mắt sâu đen ánh lên một tia gian xảo “Rõ như ban ngày.” Tần Mộc Ngữ nhìn hắn, chợt cảm thấy một chút quý dĩ, không thể miêu tả được.

“Trong lúc ba em sinh bệnh chị em đã xảy ra chuyện đúng không?” Thân thể của Ngự Phong Trì khẽ sát, cúi đầu, dung mạo tuấn dật bức người đối diện với nàng, nhẹ giọng nói “Thượng Quan Hạo tưởng em gây ra, vì vậy mà tức giận bắt tay vào kế hoạch thu mua Tần thị, hiện tại Tần thị hoàn toàn nằm trong tay hắn, mà em trở thành kẻ cầm đầu phản bội Tần thị, hiện tại chị em lại chính thức đoạn tuyệt quan hệ, em cùng Tần Chiêu Vân sống nương tựa lẫn nhau, anh nói đúng chứ?”

Thái độ của hắn vốn luôn kiêu ngạo và bất cần, đột nhiên nói chuyện một cách nghiêm túc chăm chú khiến trong lòng Tần Mộc Ngữ có chút đau thương, đôi mắt lạnh lẽo liếc hắn, vòng qua người hắn tiếp tục bước đi.

“Này...” Ngự Phong Trì dùng một cánh tay ngăn nàng lại, cười tà mị “Tiểu Mộc Ngữ, em chẳng lẽ không hiếu kỳ chút nào khi anh làm sao biết được những việc này? Cũng không thắc mắc, lúc Tần gia gặp chuyện không may vì sao anh không xuất hiện trước mặt em?”

Tần Mộc Ngữ dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt.

“Được, anh làm thế nào biết rõ những chuyện này? Lúc gia đình tôi xảy ra chuyện, anh đã làm gì?” Nàng hiểu rõ bản lĩnh của con người này, chỉ đơn giản chiều theo yêu cầu của hắn hỏi ra, chờ hắn vui vẻ nói xong, nói cho đã rồi nàng có thể đi.

Ngự Phong Trì cười, nhìn kiểu đối phó nhu thuận trông rất bắt mắt của nàng, hắn vờ về tóc nàng, trong mắt đầy sùng nịnh.

“Rất đơn giản, anh vẫn luôn quan tâm đến em, cũng rất coi trọng Thượng Quan Hạo. Anh luôn chờ đến ngày này, em tới trường, gặp anh, sau đó phát hiện trên thế giới này ai đối với em cũng tệ bạc, theo anh cũng không tệ lắm...” Hắn ở trước mặt nàng, búng ngón tay, nụ cười mang chút nguy hiểm “Thế nào? Em có cảm thấy thế không?”

Tần Mộc Ngữ nhìn khuôn mặt của người đàn ông trước mặt, nhìn chăm chú thật lâu, hóa ra, hắn không biến mất, chẳng qua vẫn luôn dõi theo, dõi theo Tần gia bị mua mất như thế nào, dõi theo nàng bị mọi người hoàn toàn cô lập, cũng dõi theo cuộc đời nàng từ trên đỉnh cao rơi xuống đáy vực.

Không thể hiểu được, đáy lòng nàng sinh ra một tia trống vắng.

“Anh nói xong chưa? Nếu đã nói xong, tôi muốn quay về bệnh viện chăm sóc ba.” Nhìn hắn, Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng nói ra một câu, lại vòng qua hắn bước về phía trước.

Ngự Phong Trì cũng không nường nhịn, hắn dùng một tay kéo nàng đặt trên tường, sách trong tay nàng rơi là tả.

Đột ngột bị đối xử như vậy, Tần Mộc Ngữ nhíu mày càng sâu, trên một mặt nhỏ nhắn hiện lên tia oán giận: “Ngự Phong Trì, anh muốn làm gì?”

Ánh mắt Ngự Phong Trì có chút phức tạp thâm sâu, bắt đầu khẽ sát, cười yếu ớt: “Em hiện giờ còn yêu Thượng Quan Hạo sao?”

Tần Mộc Ngữ ngăn ra, lập tức muốn gãy dựa: “Tôi không hiểu, anh hỏi làm gì!”

“Em khẳng định không còn thích nữa chứ.” Ngự Phong Trì ngồng cuồng nắm cổ tay nàng, nụ cười chút cô đơn “Là hắn phá hủy gia đình em, cũng phá hủy tương lai của em, còn có, hắn sẽ nhanh chóng kết hôn với chị của em... Tiểu Mộc Ngữ, tình cảm trong lòng em dành cho người kia, có thể chia cho anh một ít được không?!”

Câu nói cuối cùng của hắn mang chút nặng nề, khiến nàng hơi chút hoảng sợ.

“Ngự Phong Trì, tôi không hiểu, không hiểu rốt cuộc anh đang nói cái gì.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ tái nhợt, nhìn hắn “Trong lòng tôi hiện tại không còn thích ai nữa, ngay cả cuộc sống của tôi cũng gặp khó khăn, tôi không muốn vướng mắc với anh!”

Nói xong nàng muốn đi ngay, sách cũng không cần, nhanh chóng có thể bỏ mặc hắn.

Đôi mắt hần lóe sáng, như đang kiên chế điều gì, trong chốc lát, mới chậm rãi mở miệng.

“Mộc Ngữ, em có biết Ngự gia ở thành phố Z có giá trị như thế nào không? Nếu lúc trước anh muốn toàn lực giúp em, Thượng Quan Hạo căn bản sẽ không thuận lợi như vậy! Không giúp em... chính vì tình cảm sai lầm của em đối với hần, anh đã nói anh sẽ cho em nhìn thấy bộ mặt thật của hần, một ngày nào đó em sẽ phải hận hần mà không phải là thương hần...”

Hần cười cười, nụ cười có chút cô tịch “Hiện tại thì được rồi, bên cạnh em không còn ai nữa, trong tim cũng không có một ai khác... Có thể tiếp nhận anh không?”

Ngự Phong Trì tới gần nàng, hôn vào mấy sợi tóc của nàng, cúi đầu nói: “Em có thể thử, anh cũng không tệ lắm đâu.”

Hơi thở nóng hổi phả trên mặt, Tần Mộc Ngữ lại chỉ cảm thấy cô liêu, toàn thân nàng run rẩy.

Là thế sao.

Từ trước tới nay. Hoá ra là như thế sao.

Nàng trước đây vẫn luôn cho rằng, Ngự Phong Trì đơn thuần chẳng qua là muốn theo đuổi nàng, quấy rầy nàng, tựa như đứa trẻ không lấy được kẹo, sẽ luôn nhớ đến, thế nhưng nàng thật không ngờ... Không nghĩ tới trên thế giới này còn có người, như hần, tro mắt nhìn tấn thảm kịch của nàng, tro mắt nhìn nàng bị cô lập, chờ đợi thời khắc nàng bất lực bơ vơ!

Lúc ấy, hần chỉ hỏi một câu: em có thể tiếp nhận anh không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nóng lên, các ngón tay trở nên lạnh cóng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Anh là gì của tôi

“Anh thả tôi ra...” Hơi thở nàng mong manh, gãy dụa.

Ngự Phong Trì trêu chọc ôm chặt nàng: “Anh không thả, em chẳng lẽ không biết anh ngày hôm nay đến trường học cũng chỉ để chờ em sao?”

“Ngự Phong Trì anh buông ra!” Tần Mộc Ngữ tiếp tục vùng vẫy, nhưng hần như trước không chịu buông.

“Em trách anh có đúng không? Trách anh không giúp em?” Ngự Phong Trì trong mắt có một tia khổ sở, đem nàng đến trước mặt, đột nhiên cúi đầu hôn lên khóe miệng của nàng, mơ hồ nói “Anh chỉ là không muốn em cùng Thượng Quan Hạo kia lại dây dưa không rõ ràng, hần không có gì tốt đẹp, càng không đáng để em yêu...”

“Ba!” Một tiếng giòn vang, Tần Mộc Ngữ đã gãy giữa thoát ra khỏi ngực hần, đè nén cho hần một cái tát!

Khuôn mặt Ngự Phong Trì lệch đi.

Tần Mộc Ngữ lão đảo nắm tay vịn lan can, thở hổn hển, rung rung nhìn hần: “Ngự Phong Trì, tôi có thể nói cho anh biết, trên thế giới này có thể không ai giúp tôi, một người không có cũng không sao! Thế nhưng các người không nên đều khi dễ tôi! Cũng bao gồm cả anh!”

Mỗi người nơi này... Mỗi người đều là khốn nạn, đều bị bệnh điên!

Nói xong nàng ngay cả sách vở quăng đi đều từ bỏ, trực tiếp ôm hận chạy đi.

Trong mắt Ngự Phong Trì ồ ồ, đưa tay sờ sờ khóe miệng bị đánh đau nhức. Hần chỉ biết, nói cho nàng những này đối với bản thân không có chỗ tốt, chỉ có thể đem nàng càng đẩy càng xa, nhưng mà, vẫn không muốn lừa gạt nàng.

Môi vẫn còn lưu lại mùi vị của nàng, Ngự Phong Trì tự giễu mà cười cười, ngóng nhìn hình bóng của nàng, đáy lòng một mảnh cô đơn.

Trên đường nhỏ một mạch chạy đến bên ngoài trường học, xung quanh cuối cùng cũng an tĩnh.

Cương bộ của Tần Mộc Ngữ trở lại bình thường, sợi tóc mềm mại rơi rụng trên lưng thon gầy, tay đánh người có chút run rẩy, lấy lòng bàn tay xoa xoa phần vừa mới bị hôn môi, trong lòng một hồi chua xót khổ sở đau thương.

Còn chưa tới mùa thu, nàng cũng đã cảm giác có phần lạnh run, không biết là cơ thể lạnh, hay là tâm lạnh.

Trong mắt nàng rõ ràng một phiên bi thương, hàm chứa nước mắt, ngồi xuống ghế dài ven đường.

Ghế tựa dài màu trắng, mặt trên rơi xuống vài chiếc lá cây.

Nàng không hiểu, làm sao chỉ mới trong nháy mắt mà thôi, toàn bộ thế giới đều xoay chuyển, bên người nàng không có một chút ấm áp, một điểm cũng không có... Ngay cả tình cảm nàng từng cho là đơn thuần nhất cũng trở nên nguy hiểm đã thương người, ngực nàng rất đau, đau đến suýt nghẹt thở.

Một chiếc xe chậm rãi đứng ở trước mặt nàng.

Sắc thái đen như mực quen thuộc, làm cho Tần Mộc Ngữ nhìn hai, ba giây sau đó mới hoàn hồn trở lại bình thường, màu sắc đen không nhiễm một chút bụi nào như vậy có phần khiến người ta sợ hãi.

Thượng Quan Hạo từ trên xe đi xuống, nheo mắt lại nhìn cô gái nhỏ trên băng ghế, nàng ôm mình, rất bơ vơ đáng thương. “Sao cô lại ở chỗ này?” Ma xui quỷ khiến, tiếng nói hần trầm thấp lắng dịu hỏi.

Tần Mộc Ngữ ngẩn ra, ngay sau đó phục hồi, lau nước mắt trên cằm, mở miệng nói: “Tôi không sao, chỉ muốn ngồi thế thôi.”

Thượng Quan Hạo nhìn chăm chú nàng một lúc lâu, khóe miệng nở một nụ cười.

“Mới vài ngày, cũng đã chịu không nổi sao?” Hần đi qua, trên cao nhìn xuống, hơi cúi người xuống phía dưới nói “Em tới van cầu tôi, nói không chừng tôi vui vẻ sẽ giúp em.”

Tần Mộc Ngữ bỗng nhiên nhớ tới cha ngã bệnh ngày đó, chị gái ruột chặt đứt nguồn kinh tế bọn họ, một loại cảm giác hít thở không thông lại đau lòng. Nàng giờ mất lên, kiềm nén đau lòng nói ra: “Không cần cầu xin loại người lòng lang dạ sói không bằng đi cầu xin chính bản thân mình. Tôi đã nộp đơn xin thôi học, ngày mai tôi đi tìm việc làm, tôi sẽ tìm được.”

Nàng đúng là cô đại ương ngành, nói cái gì đều phải giữ vững sinh tồn.

Về mặt Thượng Quan Hạo dần dần âm trầm, nhìn nàng trầm tĩnh, đột nhiên chú ý tới miệng nàng sưng đỏ, còn có quần áo có một chút mất trật tự. Mắt hần lạnh liệt nguy hiểm mà nheo lại.

“Trên người cô làm sao vậy? Vừa mới đi đâu?” Hần lạnh lùng hỏi.

“Tôi không đi chỗ nào!” Nàng u oán, không muốn cùng hần nói chuyện.

“Vậy miệng cô cùng quần áo là xảy ra chuyện gì?” Âm thanh Thượng Quan Hạo lạnh người.

“...” Tần Mộc Ngữ cả kinh, sửa sang lại một chút thất lưng vừa mới bị loạn bậy, về mặt ửng đỏ, “Dính dăng gì đến anh?”

Thượng Quan Hạo tức giận từ từ tăng lên.

“Tần Mộc Ngữ, tôi còn bắt đầu hiếu kỳ, cô rốt cuộc chạy đi tìm công việc gì!” Hần nghiêng răng nói.

Tần Mộc Ngữ cau mày trong nháy mắt lĩnh ngộ ý tứ của hần, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên: “Thượng Quan Hạo, anh làm sao có thể vô si như vậy? Anh suy nghĩ nhiều! Không nên nhìn đến cái gì cũng suy đoán bừa bãi, căn bản không phải như anh nghĩ.”

“Có đúng không?” Thượng Quan Hạo cười nhạt, một tay kéo nàng từ ghế “Vậy cô giải thích một chút xem thế nào!”

Tần Mộc Ngữ khề kêu một tiếng, đụng vào trong ngực cứng rắn của hần!

“Vớ anh không quan hệ, anh đi đi...” Nàng vô ý thức mà giãy dụa.

Thượng Quan Hạo càng nghĩ càng giận, ánh mắt dần dần rét lạnh, dứt khoát kịch liệt không chế không cho nàng giãy dụa, trực tiếp trói buộc nàng, túm nàng mang vào xe.

Thượng Quan Hạo cười gằn, cúi đầu ngưng mắt nhìn nàng chật vật nhưng lại như trước đáng đáp vẫn mỹ lệ xinh đẹp, giọng khàn khàn: “Cô không muốn giải thích, chỉ là ở trước mặt tôi cô không có quyền lựa chọn! Nếu ở chỗ này không chịu nói rõ lý do, vậy trên xe nói rõ lý do đi!”

“Thượng Quan Hạo!” Tần Mộc Ngữ khó khăn mà chống đỡ thân thể, ngoài đầu nhìn lại đau nhức hô một tiếng “Anh dựa vào cái gì đối với tôi như vậy? Anh là cái gì của tôi, tôi vì cái gì phải giải thích với anh?”

Một tia khát khao nồng đậm hơn hiện lên trong đáy mắt, Thượng Quan Hạo buông mắt xuống nghiêng răng nói: “Lên xe, tôi sẽ nói cho cô biết chúng ta là quan hệ gì, cô vì sao phải nói rõ lý do với tôi!”

Nàng vùng vẫy, cuối cùng chống đỡ không được thì mặc hần cậy mạnh, cường ngành bị hần nhét vào trong xe!

Trong xe tồn tại hơi thở quen thuộc, trước đây, việc nàng mong chờ nhất chính là được Thượng Quan Hạo đưa đến trường, nhưng dường như chính là trong nháy mắt, những ngày kia đã không thể trở về, người đàn ông trước mặt này, cuồng dã bá đạo, nguy hiểm bất định, trọng yếu hơn, hắn sắp trở thành anh rể chân chính của nàng và là người nắm quyền ở Tàn gia!

“Thượng Quan Hạo, tôi không nên ở chỗ này! Anh cho tôi xuống!” Tàn Mộc Ngữ vuốt cửa xe trong mắt mơ hồ có lệ.

Người đàn ông mạnh mẽ kiên cường từ bên kia ôm trọn nàng, lạnh lùng lên xe, đem xe rời đi.

Khí sắc Thượng Quan Hạo âm trầm, lái xe cũng không bình tĩnh, chỉ là đi về phía trước, cũng không nói cho nàng rốt cuộc là đi đâu, tốc độ xe rất nhanh, làm cho nàng không chuẩn bị trước. Tàn Mộc Ngữ nhìn đằng trước, chưa xót khổ sở, ánh mắt để phòng nhìn về phía hắn: “Anh rốt cuộc muốn mang tôi đi chỗ nào?”

Thượng Quan Hạo không có nhìn nàng: “Thất dây an toàn cho tốt.”

“Anh nói cho tôi biết trước, nếu không tôi sẽ không đi!” Nàng không chịu khuất phục.

Thượng Quan Hạo tay trái nắm vô-lăng rẽ ngoặt, tay phải duỗi qua, nhìn cũng không nhìn, tự ý kéo dây an toàn của nàng mà giữ chặt ở trên, trầm thấp nói: “Đừng chọc tôi, tôi vẫn chưa muốn ở trên xe với ra tay với cô.”

Một câu nói nói ra, Tàn Mộc Ngữ lúc này mới ngoan ngoãn ngồi im không dám di chuyển, tia phòng bị trong mắt tan rã, có chút yếu ớt. Mãi đến khi hắn dừng lại phía trước công ty Tín Viễn, Tàn Mộc Ngữ mới nhận ra có một chút không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Bắt nạt tôi rất vui sao

“Thượng Quan Hạo, anh...” Nàng muốn nói lại thôi.

Người đàn ông về mặt lạnh lùng nghiêm nghị đem xe dừng lại, lại cầm nàng kéo ra, hướng phía toà nhà đi đến.

Toà nhà này, hơn một tháng trước vẫn còn thuộc về Tàn thị, nhân viên bên trong ngoại trừ hội đồng quản trị có thay đổi ra thì cái khác cũng không có xóa bỏ. Nhìn nơi này hoàn toàn mới tinh, trong lòng Tàn Mộc Ngữ chưa xót khổ sở, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt, nơi này vốn thuộc về ba, thế nhưng trong nháy mắt đã đổi chủ, nàng hiểu được mình căn bản là không nên tới nơi này!

Văn phòng nhân sự ở ngay trước mắt.

“Thượng Quan Hạo, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Tàn Mộc Ngữ có dự cảm không tốt, run giọng nói.

Sắc mặt người đàn ông rắn rỏi âm trầm, một tay lấy nàng kéo qua chế ngự trong lòng, mang vào phòng nhân sự.

“Tổng, tổng giám đốc...” Quản lý nhân sự đang gọi điện thoại, thấy Thượng Quan Hạo đi vào một hồi khẩn trương, cuống quýt cầm điện thoại buông xuống, đứng dậy nhường chỗ ngồi “Ngài làm sao hôm nay có thời gian đến nơi này? Mời ngồi mời ngồi...”

“Anh không cần vội vàng.” Thượng Quan Hạo lạnh lùng nói, tự ý đem cô gái trong ngực đẩy lên trước bàn làm việc “Cho anh nửa giờ, sắp xếp cho cô ấy một công việc, sáng chín giờ làm chiều năm giờ nghỉ, tiền lương trả theo nhân viên bình thường, làm liền đi.”

Quản lý nhân sự tay run lên, bùng tách trà suýt nữa đánh vỡ trên mặt đất!

Hắn trừng to mắt, không thể tin được tình hình thực tế trước mắt, cô gái nhỏ này rõ ràng chính là con gái chủ tịch tiền nhiệm Tàn Chiêu Vân, đã từng tiếp nhận người kế vị công ty Tàn thị mà hiện tại Thượng Quan Hạo vậy mà nói cấp cho nàng một công việc?!

Tàn Mộc Ngữ tay chống đỡ mặt bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần biến đổi, giống như trúng phải một đòn nghiêm trọng.

Một nỗi nhục nhã mạnh mẽ dâng lên, nàng quay đầu, mắt ngấn lệ run giọng nói: “Thượng Quan Hạo, vì sao anh lại làm thế này? Công việc của tôi liên quan gì đến anh? Anh dựa vào cái gì thay tôi quyết định?”

Thượng Quan Hạo nhìn vào mặt nàng, cười nhạt, cao quý ưu nhã mà tới gần, lạnh lùng nói: “Cho cô ở chỗ này làm việc, dưới mí mắt tôi mà làm, chung quy dễ chịu hơn là để cô ra ngoài làm những việc không đứng đắn! Tàn Mộc Ngữ, nếu như cô vẫn còn biết tốt xấu sẽ không muốn theo tôi ương ngạnh!... Hoặc là, cô cảm thấy không có thể diện làm việc tại Tín Viễn? Từ địa vị quyền chủ tịch thành một nhân viên thấp bé, chịu không nổi có đứng hay không?”

“Anh...” Trong lòng sóng to gió lớn dâng lên, Tần Mộc Ngữ tức giận đến sắc mặt đỏ lên, nước mắt chua xót chứa đầy hốc mắt “Thượng Quan Hạo anh và vào mồm để sạch sẽ một chút, cái gì gọi là không đứng đắn? Anh là nghe được hay là thấy được! Tôi không phải không có khả năng làm việc, tôi cũng không việc gì chịu không nổi, nhưng mà anh đừng đem sự tình nghĩ đến xấu xa như vậy, tôi chịu không nổi!”

“Như thế rất tốt!” Thượng Quan Hạo nghiêng răng nói ra, trong con mắt một tia phần nộ, một tay lấy nàng kéo trở lại, rút ra một phần khảo sát viên chức nhân sự đến trên bàn “Nhanh điền vào cho tôi, nhớ kỹ, đây là tôi bố thí cho cô!” Nhìn trên khuôn mặt nàng thống khổ, Thượng Quan Hạo cười lạnh một tiếng: “Cô không nên hận chị cô, không nên nói cô ấy mặc kệ cô, chỉ ít nói cô sống không nổi, cô ấy vẫn còn sẽ xin tôi cho cô làm chút chuyện, cô còn bắt nạt cái gì?”

Bút máy bên cạnh, ngón tay Tần Mộc Ngữ nhỏ yếu trắng ngần chống đỡ bên cạnh bàn, không ngừng được mà run rẩy.

Nàng ngấm ngấm chịu đựng khuất nhục, nở nụ cười cay đắng không gì sánh được.

“Không cần... Thượng Quan Hạo, thật là cảm tạ ý tốt của các người... Nhưng mà tôi không cần! Tôi xin lỗi không tiếp chuyện được.” Bóng dáng nàng mảnh khảnh gắng sức đứng lên, muốn vòng qua hắt đi ra ngoài.

Về mặt Thượng Quan Hạo lạnh lùng, cánh tay rắn chắc ngăn cản nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, không cho nàng đi ra ngoài.

“Cô lại muốn đi đâu?” Hắn lạnh giọng hỏi.

Tần Mộc Ngữ giả vờ, đôi mắt trong suốt đầy oán hận nhìn về phía hắn: “Tôi đi chỗ nào cũng tốt, đi chỗ nào làm việc so với chỗ này còn thoải mái dễ chịu hơn, anh thả tôi ra!”

Trong đôi mắt của Thượng Quan Hạo là bão táp cuộn cuộn, trầm thấp nói: “Tần Mộc Ngữ, cô hết lần này tới lần khác không biết tốt xấu có phải không?”

Mắt thấy chiến tranh sắp bùng nổ, quản lý nhân sự sợ đến sắc mặt trắng bệch, vội giảng hoà: “Tổng, tổng giám đốc... Ngài không nên tức giận, nghìn vạn lần đừng tức giận, Tần tiểu thư, tôi cũng biết tình hình thực tế hiện tại Tần chủ tịch, nếu như cô có thể ở Tín Viễn làm việc, tôi cam đoan cô ở chỗ này sẽ nhận được hậu đãi tốt nhất, thực sự, tổng giám đốc cũng là vì nghĩ cho cô...”

“Câm miệng cho tôi.” Thượng Quan Hạo lạnh lùng cắt ngang, cười lạnh nhìn Tần Mộc Ngữ “Không cần đối xử đặc biệt, tôi muốn nhìn xem Tần gia tiểu thư có bao nhiêu quý giá, cho dù gia cảnh sa sút cũng có người yêu thương có đúng không? Sắp xếp cô ấy làm việc ở vị trí thấp nhất, để cô ném thử xem nó có tư vị gì!”

Sĩ nhục vô cùng đã gần đem thân thể nhỏ bé nàng đánh gục, nước mắt rơi xuống, kịch liệt vùng vẫy đẩy trong ngực hắn: “Tôi không... Tôi không cần sự bố thí này của anh, anh buông tôi ra! Tôi không muốn thấy mặt của anh, các người làm cho tôi buồn nôn!”

Thượng Quan Hạo chế ngự nàng, lực đạo hung ác tàn nhẫn làm cho nàng đau đến than nhẹ. Hắn âm trầm, cuối cùng vì nước mắt trong suốt nóng hổi dần dần dịu đi.

“Cô hiểu rõ cho tôi, Tần Mộc Ngữ, nếu như là tôi muốn cô tới nơi này thì sẽ có một vạn loại cách thức bức cô tới! Cô có thể tìm bên ngoài thử xem, xem tôi có thể hay không cho cô cơ hội này! Cô không tin thế lực của tôi có đúng không? Vậy tới nơi này thật tốt mà tiếp thu một chút, tôi sẽ cho cô biết, Tín Viễn muốn áp đặt người nào, có công ty nào có dũng khí tranh đoạt!” Hắn bên tai nàng gầm nhẹ nói.

Ngán ngùi nói mấy câu, lại lần nữa đem nàng bức đến đường cùng.

Quản lý phòng nhân sự ở bên cạnh thở mạnh cũng không dám, sắc mặt hơi tái nhợt, chỉ là nhìn bọn họ dây dưa thì phát hiện không thích hợp, tổng giám đốc của bọn họ cường thế ai cũng lĩnh giáo qua, cô gái nhỏ này đây căn bản đầu không lại hắn. “Thượng Quan Hạo... Anh đúng là có bệnh.” Tần Mộc Ngữ hàm chứa nước mắt, cực độ ghen ngào mở miệng “Khi dễ tôi vui lắm sao? Sẽ làm anh có thoải mái sao? Cho nên anh cứ một lần lại một lần như thế bức tôi!”

Trong đôi mắt Thượng Quan Hạo sâu xa có một tia khát vọng hiện lên, cúi đầu nhẹ nhàng để ở cái trán của nàng, nói giọng khàn khàn: “Phương diện nào đó, đích xác quả thực có... Ngoan ngoãn ký đi, ngày mai đi làm đúng giờ, nếu như tôi không nhìn thấy cô thì cô nhất định phải chết!”

Phần đầu một câu nói kia, làm cho Tần Mộc Ngữ trong nháy mắt mặt đỏ lên, suýt nữa giữa xấu hổ và giận dữ bùng lên, nói xong một câu sau đó, Thượng Quan Hạo đã lạnh lùng buông nàng ra, nhìn nàng toàn thân nhu nhược đau buồn thâm trọng trong lòng lại có một tia không đành lòng cùng thương yêu.

“Thượng Quan Hạo, ngày mai tôi sẽ không tới, tôi muốn xem anh đến tận cùng có thể đem tôi làm gì!” Nàng giống như một con mèo hoang nóng nảy, cả người bị mưa to dội vào, cần môi hét lên.

Thượng Quan Hạo cười nhạt, tao nhã mà thô bạo đi qua mở cửa phòng nhân sự, lãnh đạm nói: “Cũng tốt, nếu như cô không muốn mạng của ba cô... Thì cứ việc chống lại tôi.”

Nói xong, cánh cửa đã “Phanh!” Một tiếng lạnh lùng đóng lại.

Tần Mộc Ngữ mở to hai mắt nhìn, nhìn cửa, hơi thở bắt đầu bất ổn.

Quản lý phòng nhân sự xấu hổ mà dựa vào ghế, mở miệng nói: “Tần tiểu thư....”

Một chút đau nhức cùng tuyệt vọng kéo tới, Tần Mộc Ngữ nhớ tới ba còn đang trên giường bệnh hôn mê bất tỉnh, nước mắt lại lần nữa tuôn ra, nàng ngồi xuống, tay không xen vào giữa sợi tóc mềm mại, toàn thân run rẩy dâng lên.

Sáng sớm, tiếng giày cao gót của Tần Cẩm Lan vang lên tại tầng cao nhất.

“Hạo!” Nàng đẩy cánh cửa ra, cau mày, không để ý hần đang làm việc đã đi vào “Là anh để Tiểu Ngữ làm việc tại công ty? Làm sao có thể sắp xếp như vậy?”

Ngón tay gõ trên bàn phím thông thả dừng lại, gõ ký hiệu cuối cùng, thân thể Thượng Quan Hạo kiều ngạo dựa vào giữa ghế xoay, trong đôi mắt dè dặt xuống lạnh nhạt, nhu hòa dịu dàng nhìn phía nàng: “Không đi chuẩn bị hôn lễ, tới nơi này làm cái gì?”

Tần Cẩm Lan mi nhíu lại, trực tiếp đi đến ngồi ở trên đùi hần, hai tay vòng trên cổ hần: “Hạo, hôm qua em cũng nghe người ta nói, anh thực sự để Tiểu Ngữ vào Tín Viễn làm việc? Là chính nó nói không cần chúng ta giúp đỡ, anh để nó vào làm gì? Em không thích anh cùng nó xuất hiện cùng lúc nhiều lắm, thực sự không thích!”

Trên người nàng bay tới mùi nước hoa, rất quen thuộc, rồi lại rất xa lạ.

Thượng Quan Hạo đánh mắt sang, nhìn khuôn mặt mỹ lệ, thân nhiên nói: “Dù sao cũng là em gái cùng cha khác mẹ của em, nếu như sau khi kết hôn thực sự không quan tâm họ, mặc cho họ tự sinh tự diệt, truyền thông cùng mọi người sẽ thấy thế nào?”

Tần Cẩm Lan bĩu môi, không nói được một lời.

Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của cô ta: “Chỉ là nhân viên nhỏ, không có đối xử đặc biệt gì, em cứ nghĩ là Tín Viễn nuôi dưỡng một người công nhân mà thôi, không có gì ghê gớm. Hơn nữa cũng sẽ không cùng anh xuất hiện một lúc, em rất không vui sao?”

“Em thực sự không thích!” Tần Cẩm Lan nói thẳng, mắt nhìn hần, quyết định đem lời nén nhịn nói ra “Hạo, em biết chúng ta cùng một chỗ đã thật lâu, anh là thực sự yêu em nên mới quyết định kết hôn với em, thế nhưng em đã từng chứng kiến cảnh Tiểu Ngữ với anh ở cùng một chỗ, hai người...”

Nói tới chuyện đó, mặt nàng đỏ lên, áp lực kích động nói ra: “Hai người làm việc rất thân mật, điều này làm cho em rất khó chịu, nhưng mà thời gian kia anh dù sao cũng là vệ sĩ của nó, em không có quyền nói cái gì, nhưng hiện tại thì ngược lại, anh là chồng của em, em không muốn để bất luận người đàn bà nào đến gần anh, cho dù là em gái em cũng đều không được!”

Mí mắt Thượng Quan Hạo khe khẽ nháy lên, ánh mắt cuối cùng chậm rãi rơi vào nàng.

“Em thấy được? Lúc nào?” Giọng nói hần lãnh đạm, ánh mắt sâu xa sắc bén như kiếm.

Tần Cẩm Lan cười nhạt, nhưng như trước vô cùng thân thiết mà quán quanh cái cổ hần, trong con mắt một tia đau khổ: “Mới đây thôi, anh dám nói anh không có ôm qua nó hôn qua nó? Em biết nó tuổi còn nhỏ lại xinh đẹp, mặc dù dè dặt thanh thuần, thế nhưng vẫn rất hấp dẫn người khác, hai người chắc chắn có làm chuyện mờ ám, em biết cho tới bây giờ cũng không phải tại anh, bởi vì em gái em, nó thích anh lâu rồi.”

Tần Mộc Ngữ thích Thượng Quan Hạo, điểm này, Tần Cẩm Lan cô sớm cũng đã nhìn ra.

Thượng Quan Hạo trầm mặc không lên tiếng, đôi mắt sâu sắc lưu chuyển, cũng không phủ nhận cũng không thừa nhận.

“Hạo, anh chưa bao giờ biết chính mình có bao nhiêu hấp dẫn, cho nên con bé đó thích anh cũng dễ hiểu.” Tần Cẩm Lan ôm chặt hần, ánh mắt quyến rũ, lại điềm đạm đáng yêu “Anh đáp ứng em, sau hôn lễ, chúng ta sống chung với nhau, em mặc kệ anh trước đây phong lưu, nhưng em muốn anh cam đoan tiếp tục yêu em, biết không? Bởi vì em yêu anh, yêu rất sâu đậm, chưa từng thay đổi.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Bất ngờ tiếp cận

Hần trầm mặc hồi lâu làm cho Tần Cẩm Lan có phần khẩn trương, lòng bàn tay nắm chặt, nhẹ giọng kêu: “Hạo...”

Thượng Quan Hạo dần dần khôi phục, giữa hai tròng mắt lảng động thật sâu không kém phần nguy hiểm và nhìn không ra là đang nghĩ gì, hần vỗ vỗ lưng Tần Cẩm Lan, thân nhiên nói: “Thông minh, ngồi đây.”

Mỗi lần hần như vậy, Tần Cẩm Lan cũng không dám chậm trễ, ngoan ngoãn sửa sang lại quần áo thật tốt đứng dậy.

Ai dè còn không có đứng vững, thân hình cao lớn của Thượng Quan Hạo cũng đứng lên, cô đứng bằng đầu ngón chân, còn không kịp phản ứng, tức thì hét lên một tiếng, được hấn ôm lấy thất lưng, dè xuống bàn làm việc!

Dưới thân cô là đồng văn kiện quan trọng, thân thể to lớn của Thượng Quan Hạo đem cô áp sát, ánh mắt mê ly mà sâu sắc.

“Cần gì ủy khuất như vậy? Thể xác và tinh thần anh luôn luôn đều là của em?” Hấn cúi đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô nói ra, đỡ lấy lại dè xuống, hôn lên môi của cô “Em cần gì phải vì người đàn bà khác mà nổi máu ghen...”

“Ách...” Một hồi tê dại cùng khát khao quen thuộc ở trên người lan ra, hơi thở hần nóng bỏng khiến cô mê muội, Tần Cẩm Lan than nhẹ một tiếng, trong nháy mắt chìm đắm tại thể tiến công mãnh liệt và kỹ xảo của hấn, bị sức hấp dẫn của hấn làm khuất phục.

“Hạo, em chỉ là sợ lại mất đi anh, thực sự...” cô hàm chứa nước mắt nói ra, ôm chặt cổ hấn “Ba cái gì cũng đem cho Tiểu Ngử, em quả thực ghen tị, cho nên em muốn lấy lại tất cả mọi thứ thuộc về em, hiện tại em đem nó gây vỡ đến không có gì cả, nhưng mà anh... Anh cũng phải là của em, nó muốn cũng không được...”

Thượng Quan Hạo như cũ khẽ hôn nhẹ khóe miệng của cô, tiếp đến là cổ rồi xương quai xanh, một đường hơi thở hần lan tràn.

Thân thể Tần Cẩm Lan từ từ không khống chế được, tiếng ngâm vang lên.

Thế nhưng cô nhìn không thấy, trong con mắt hấn, một chút dục vọng cũng không có, chỉ có nhàn nhạt lạnh lùng.

Ngày đầu tiên làm việc.

Tần Mộc Ngử cầm một phong bì được sắp xếp tốt, đưa cho người tiếp nhận hồ sơ, thờ ra một hơi, dừng lại.

Công việc nơi này đơn giản mà rườm rà, nàng vừa tới ngày đầu tiên thì đã phải làm từ đầu đến cuối, vừa định lấy tay lau lau mồ hôi, nữ nhân viên bên cạnh nhìn nàng cười cười: “Thế nào, chịu không nổi sao? Hôm nay coi như dễ dàng thoải mái, sau này có thể cô còn bận bịu hơn!”

Cánh tay nhỏ nhắn và yếu ớt dờ ra giữa không trung, lông mi run rẩy, ngưng lau mồ hôi.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ mau chóng thích ứng.” Nàng nhẹ giọng nói ra.

“Cô thích ứng sao?” Nữ nhân viên càng cười đến rộng ra, từ đầu đến chân quan sát nàng một cái “Làm loại công việc này vẫn còn mặc váy, cô không biết? Hay có tình? Tôi nghe nói cô là tiểu thư Tần thị hả, làm sao suy bại đến loại tình trạng này? Chị của sắp trở thành bà chủ chúng tôi, nhưng cô lại ở chỗ này làm việc cực nhọc, thế nào, một chút cũng không đồ kị với cô ấy?” Mí mắt Tần Mộc Ngử nhảy lên, trái tim có phản kích động.

Nàng đem tài liệu đóng gói trên bàn sắp xếp lại, nhẹ giọng nói ra: “Đời người chung quy không có khả năng nhất thành bất biến, ai cũng không biết sau này sẽ phát sinh cái gì, cho nên vận mệnh của tôi rất bình thường, không có gì để phàn nàn.” Nói xong ánh mắt trong veo nàng nhìn phía nữ nhân viên “Lời cô nói tôi sẽ nhớ kỹ, từ ngày mai tôi sẽ mặc quần jean đi làm, sẽ không mặc váy, hy vọng chúng ta có thể cùng nhau làm việc vui vẻ.”

Nàng đưa tay thân thiện mà vuốt ra.

Nữ nhân viên nhìn nàng, sắc mặt xấu hổ, cười lạnh một tiếng phun ra hai chữ: “Quái đản!”

Nói xong vỗ vỗ bụi trên tay, quay người đi.

Tay Tần Mộc Ngử trong không trung cứng đờ, dần dần biến lạnh, nàng khe khẽ hít một hơi, sửa sang lại đồ đạc, chuẩn bị tan ca.

“Tổng giám đốc...” âm thanh sừng sốt kinh ngạc vang lên ở sau lưng.

Động tác của Tần Mộc Ngử đột nhiên dừng lại, lông mi run rẩy giật mình, giống như ý thức được người nào đó đi tới phía sau. Nhưng mà nàng lại có chút khó tin, kho hàng công ty đây là nơi mà ngay cả quản lý cũng không cam tâm tình nguyện đi vào nhìn, huống chi là hấn.

Nàng thò tay đóng cửa ngăn tủ, cố làm ra vẻ không có nghe thấy, cầm chìa khóa, khóa cánh cửa tủ.

Chỉ là một cổ khí tức lãnh liệt càng lúc càng tới gần, làm cho nàng không cách nào không chú ý tới.

Ngón tay mảnh khảnh thử vài lần, có chút run rẩy, không có biện pháp đem cái tủ khóa lại.

Thượng Quan Hạo nhìn hình bóng của nàng, trong mắt chột sáng, đưa tay cầm lấy chìa khóa kia, một tiếng khóa “Cùm cụp” lạnh lạnh, trong lòng bàn tay hấn, một bàn tay nhỏ bé mềm mọng trắng sáng kia đang lúng ta lúng túng.

“Cô có thói quen như vậy sao?” Tiếng hấn nhàn nhạt vang lên ở sau người “Nghe thấy nhưng lại làm ra vẻ không có nghe thấy?”

Tần Mộc Ngử khẽ hít một hơi xoay người nhìn hấn.

“Tôi nghe được, Quan tổng, chào ngài” Nàng xem đồng hồ báo giờ trên tường “Tôi đã đến giờ tan ca, phải đi, ngài nhân nhượng một chút được không?”

Thượng Quan Hạo nhìn thật lâu khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, muốn từ phía trên nhìn ra một chút manh mối.

Hắn cười lạnh lùng mở miệng hỏi: “Ở chỗ này làm việc đã quen chưa?”

“Cảm tạ sự quan tâm của ngài, rất quen thuộc.”

“Xem ra cô rất phù hợp làm việc ở chỗ này... Bởi vì cô không có sở trường gì, hoặc là làm thiên kim tiểu thư, hoặc là làm người hỗn tạp như cây cỏ, cô cũng hưởng một chút đi là vừa.” Thượng Quan Hạo cúi đầu, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt trắng ngần.

Tần Mộc Ngữ nhìn lên khuôn mặt hắn, trong lòng cảm giác trống vắng bỗng nhiên nảy sinh.

Cuộc sống của nàng, thật sự là đã thâm nhập đến nông nỗi này, nhưng nàng còn có thể kiên trì, nàng còn không có ngã xuống, nàng mỗi thời mỗi khắc đều nhắc nhở bản thân mình kiên cường, hết thảy đều không có gì đáng ngại... Thế nhưng chẳng lẽ có người đàn ông đáng khiếp sợ như vậy, lấy nhục nhã nàng làm vui, không đem nàng chèn ép đến tận cùng tuyệt không nương tay sao? Trong ánh mắt lộ ra một tia yếu đuối mỏng manh, nàng dứt khoát từ tay hắn lách qua, nhàn nhạt mở miệng nói ra: “Đứng... Quan tổng, tôi là cỏ dại, cho nên xin ngài buông tha tôi, mang theo sự cao quý của ngài cách tôi xa một chút, tôi sẽ cảm kích. Được không?”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo cũng dần dần yếu đuối, nhớ tới những lời Tần Cẩm Lan nói trong văn phòng, cô gái nhỏ trước mắt từ lúc bước vào đây thì liền lao vào dòng xoáy của yêu thương và căm ghét, nàng có lẽ là non nớt đến nỗi dựa vào tình cảm và cảm giác để làm việc, nhưng tất cả mọi thứ, đều khiến nàng lâm vào cảnh ngộ vô tội. Cho dù là bị Cẩm Lan thấy bọn họ thân mật cùng một chỗ, cũng là bởi vì suy nghĩ của Tần Mộc Ngữ nàng quá đơn giản nên bị coi thường.

Cô gái trước mặt vẫn sống trong ánh mắt và bầu không khí như vậy.

Nhìn bóng lưng của nàng, Thượng Quan Hạo chậm rãi đi qua, cánh tay tao nhã mà bá đạo đem nàng kéo vào, nhu thuận tiến vào trong ngực, hơi thở hùng hực chui vào trong sợi tóc mềm mại, trầm thấp hỏi: “Có mệt hay không?”

Bất thành linh bị ôm chặt cùng ân cần thăm hỏi, làm cho Tần Mộc Ngữ nhất thời cứng đờ ra tại chỗ!

Nàng sợ đến tưởng chừng như không thể tin được vận may, mới nhìn đến ánh mắt Thượng Quan Hạo không có chút nào địch ý và nguy hiểm, đầu lông mày hắn mị hoặc, đến nỗi có một chút mùi vị ôn nhu dịu dàng.

“Anh...” Tần Mộc Ngữ run nhè nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt “Thượng Quan Hạo, anh thả tôi ra.”

Hắn chẳng những không có buông ra, trái lại càng buộc chặt vòng tay, đem cô gái trong lòng ôm càng chặt, bàn tay xen vào sợi tóc của nàng, tới gần, nhẹ nhàng ngửi mùi hương trên người nàng.

“Thượng Quan Hạo, tôi nói anh thả tôi ra, tôi mới vừa làm việc xong, trên tay rất bẩn, anh không nên đụng!” Nàng chịu không nổi, vận may muốn đẩy hắn ra, sức lực yếu đuối trên người hắn không gây ra bất kể tác dụng gì.

Mắt Thượng Quan Hạo càng thâm trầm, dứt khoát chậm rãi ôm lấy, cúi đầu trầm thấp nói: “Không sao, tôi không chê em bẩn... Đợi lát nữa rửa soạn một chút, buổi tối theo tôi đi, biết không?”

Tần Mộc Ngữ sợ đến tim đập loạn.

Trên mặt hiện lên một ít mơ màng, nàng phản ứng trong nháy mắt, đôi mi thanh tú cau lại: “Tôi không, tôi không muốn đi theo anh!”

Thượng Quan Hạo dần dần u ám, nhìn nàng: “Cô tựa như có thói quen nói ‘không được’ sao? Cô sợ cái gì? Sợ tôi ăn cô?”

“Bởi vì anh không có lý do gì được đối xử với tôi như vậy, tôi dựa vào cái gì phải nghe anh? Anh cũng không phải ba tôi!” Nàng nóng lòng sôi ruột, khẩu bất trạch ngôn mà nhũn nhũn nói ra, muốn mạnh mẽ giãy giụa thoát ra, lại đột nhiên bị hắn giam giữ trong ngực.

Thượng Quan Hạo lúc đầu muốn phát hỏa đột nhiên trầm tĩnh lại, nở nụ cười, miệng lại như trước đúng là băng lãnh ngang ngược: “Tôi đây cho cô một lý do, bởi vì tôi thích, cho nên cô tốt nhất nên phục tùng... Cho cô năm phút đồng hồ, lập tức đi ra.”

“Anh...” Tần Mộc Ngữ tức giận đến bất thành linh đẩy hắn ra, toàn thân run nhè nhẹ “Anh thật là có bệnh!”

Hai tay Thượng Quan Hạo dứt vào túi quần, nhìn chằm chằm nàng, thần nhiên nói: “Cô có rất nhiều cơ hội đi điều tra tôi có đúng hay không có bệnh, nhưng nếu như cô có dũng khí chạy trốn, tôi sẽ làm cho cô biết tôi đến tận cùng là có bệnh gì.”

Hắn nói xong lạnh lùng rời khỏi.

Tần Mộc Ngữ chỉ cảm thấy toàn bộ đầu óc đều loạn lên, nàng muốn dùng tay xoa một chút mồ hôi, lại nhớ tới tay đang rất là bẩn, vừa mới bị hắn ôm qua cánh tay đều đau, nàng nhũn nhũn chịu đựng, chạy vào toilet rửa tay.

Sau khi sửa sang ổn thoả, nàng đi ra, quả nhiên thấy xe của Thượng Quan Hạo kia đứng ở cửa nhà kho.

Nàng tưởng như là đã nghĩ trốn.

Trong không khí u ám, sương mù lượn lờ, Thượng Quan Hạo thấy nàng đi ra, lúc này mới cảm tàn thuốc dập tắt. Hắn mị hoặc bức người, trong đêm khuya hòa cùng sương mù đan xen càng làm tăng vẻ mê người, hồn xiêu phách lạc.

Thượng Quan Hạo đi chậm chậm tới, bóng dáng rắn rỏi che phủ nàng, khóe miệng nhếch lên: “Sợ tôi?”

Tần Mộc Ngữ ngưng mắt nhìn khuôn mặt của hắn, trong con mắt hiện rõ sự uể oải mệt nhọc: “Tôi không sợ, tôi chỉ là hận.”

Hận hắn đã từng sờ tác sở vì, hận hắn lãnh khốc cay nghiệt, hận hắn không sao nói rõ được... Ngón tay nàng xanh xao mang theo cái túi, trong mắt tình hình thực tế nhìn không sót cái gì.

Đôi mắt Thượng Quan Hạo sâu xa như biển, khóe miệng cong lên, kéo tay nàng qua đem nàng tới gần: “Tốt lắm. Chỉ cần không phải là không có cảm xúc với tôi, hận cũng rất tốt.”

Trong mắt Tần Mộc Ngữ kinh ngạc thần nhiên, không hiểu hắn có ý tứ gì, chỉ là lòng bàn tay hắn vô cùng nóng hổi, nàng chịu không được, muốn tránh ra, hắn lại càng thêm quá trốn mà ôm chặt lấy nửa thân nàng vào trong ngực, âm thanh vài phần lạnh: “Đêm nay đừng chọc giận tôi, tâm tình tôi không tốt, không muốn tranh cãi với cô.”

Tần Mộc Ngữ tức giận đến mặt đỏ lên, muốn mở miệng phản bác, cũng đã bị hắn mang theo hướng về phía xe, nói cũng không nói, trực tiếp đem nàng nhét vào, cúi người mang dây an toàn vào cho nàng, hơi thở hắn đảo qua khuôn mặt trắng như tuyết, động tác thân mật đến nỗi có vài phần thô bạo mà đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Tôi trả thù, vĩnh viễn không đủ!

“Thượng Quan Hạo, suy cho cùng là anh muốn làm cái gì, trực tiếp nói cho tôi biết được không? Anh như vậy khiến tôi không rõ. Anh có thể nổi giận, có thể mặc sức làm tôi nhục nhã, tôi đều chịu được, chẳng qua là anh đừng như thế này...” Đôi mắt nàng trong suốt nhìn hắn nhìn không được nói ra.

Cảm giác tinh thần bị buộc chặt thế này vẫn rất khó chịu.

Động tác của Thượng Quan Hạo dần dần chậm lại.

“Cô coi đây là tôi đang ngược đãi cô sao? Thành thật tôi đối xử tốt cô, cô vẫn còn chưa quen?” Hắn châm biếm nói.

Tần Mộc Ngữ rõ ràng nhưng không có một ít né tránh: “Đúng, tôi thật sự không quen, tôi không cần phải giấu diếm anh.”

Mắt Thượng Quan Hạo càng thêm sắc lẹm sâu không thấy đáy, lấy tay khẽ xoa tóc nàng, cúi đầu xuống nói: “Lúc trước không phải rất thích tôi sao? Cho dù tôi cùng chị em luôn cùng một chỗ, em đều không tự chủ được muốn đến gần tôi... Tại sao cảm giác trước đây đã lãng quên không còn một chút nào? Hay là mọi chuyện trên chiếc xe này, em cũng có thể quên?”

Ánh mắt hiện lên có chút xa xăm, hồi tưởng nhớ lại rung động lúc trước, quay mặt đi: “Đúng, tôi đã quên. Tôi trước kia thích anh là bởi vì không biết anh là hạng người gì, bây giờ tôi chỉ biết là, tôi hận, sự yêu thích đối với anh đã không gượng dậy được nữa.”

Bàn tay Thượng Quan Hạo chậm rãi cứng đờ, sắc mặt cũng có hơi trầm xuống, trong ngực có chút áp lực kìm nén.

Hắn ngậm ngậm chịu đựng suy nghĩ xung động đem nàng hủy đi, ăn sâu vào bụng, hút hết sinh mệnh, đem cửa xe lạnh lùng đóng lại.

Cô gái này, lúc nào cũng tùy tiện như vậy là có thể khơi dậy lửa giận trong hắn, không có một lần nào may mắn tránh khỏi.

Hắn chẳng muốn nói nữa, trực tiếp lái xe đi.

Tần Mộc Ngữ sắc mặt tái nhợt, biết điều mà không nói lời nào.

Nhưng nàng làm sao có thể ngờ, Thượng Quan Hạo lại mang nàng đến một quán ăn. Ánh sáng cầu vồng lấp lánh, quán ăn này cũng không xa hoa, giống như là cá nhân kinh doanh mở một nhà hàng nhỏ ở nhà, trong sáng sạch sẽ, khách rộn ràng nhộn nhạo.

“...” Nàng nghi ngờ, nhưng lại không nói ra.

“Mì thịt bò của quán này làm cũng không tệ, vào đây nếm thử.” Hấn lãnh đạm nói, khóa xe, kéo tay nàng qua đi vào.

Còn không có vào cửa, náo nhiệt bên trong cũng đã bùng lên, rõ ràng là quán nhỏ rất bình thường giản dị, không có cảnh tượng lãng mạn mơ mộng, cũng không có gió thổi bên tai, chẳng qua là bên trong hơi nóng tỏa ra, còn có bà chủ quán tươi cười thân mật niềm nở.

Gọi hai tô mì thịt bò, Thượng Quan Hạo cầm đưa đến trước mặt nàng, bản thân ngồi xuống lấy một bát khác.

Tần Mộc Ngữ nhìn bát và đũa phía trước, có phần không dám động đũa, nhưng mà nhìn hấn đã không hề có kỵ bắt đầu ăn, tim nàng đập hơi nhanh sợ hãi trong lòng, cũng nhẹ nhàng cầm lấy chiếc đũa. Lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện hấn cho dù là ngồi ở quán nhỏ ven đường vẫn là bộ dạng đẹp đẽ mà lạnh lùng, trong đám đông khí phách mạnh mẽ khiến người ta rất khó để không chú ý đến. Mùi vị mì quả là không tệ, nhưng nàng vẫn là chỉ ăn mấy miếng, nếm chút nước dùng, ở cạnh người đàn ông này, nàng lúc nào cũng không thể hoàn toàn thả lỏng.

“Thế nào, không hợp khẩu vị?” Thượng Quan Hạo đánh mắt sang, nhàn nhạt hỏi.

Tần Mộc Ngữ lắc đầu con mắt trong veo: “Không có, mùi vị tốt lắm. Chỉ là tôi không hiểu anh vì cái gì muốn dẫn tôi đến đây, anh muốn ăn cơm nói chuyện đi cùng anh, tôi không có nhiều thời gian, buổi tối tôi còn muốn vào bệnh viện chăm sóc ba.”

Cách một cái bàn, Thượng Quan Hạo đã bắt đầu biến đổi dao động.

“Tần Mộc Ngữ, cô có biết hay không cô lúc nào cũng có cái bản lĩnh kia, làm cho tôi muốn một tay bóp chết cô để cô khỏi nói những lời không hợp ý tôi...” Hấn thản nhiên nói, cũng không có sát khí, nhưng khiến người ta nghe sợ nổi da gà “Tôi đã nói với cô những điều này chưa?”

Sắc mặt Tần Mộc Ngữ một hồi trắng bạch, cũng có chút xấu hổ, nói ra hai chữ: “Không có.”

Thượng Quan Hạo lạnh nhạt nhìn nàng hồi lâu, nắm tay nàng đặt lên bàn, lãnh đạm nói: “Đi.”

Vừa đi ra, bên ngoài gió lạnh thổi qua, Tần Mộc Ngữ còn đang lo lắng, tại nơi này nếu như đi xe đến bệnh viện phải mất bao lâu, nơi này nàng thực sự không biết, nếu như Thượng Quan Hạo đem nàng bỏ lại chỗ này, nàng muốn tìm đường cũng phải mất cả buổi.

“Cô đang suy nghĩ cái gì?” Hấn mang theo giọng nói trầm thấp truyền đến.

Toàn thân Tần Mộc Ngữ hơi một chút run rẩy.

“Tôi đang nghĩ... Chỗ này so với chỗ lần trước anh bỏ tôi lại náo nhiệt hơn, xe cũng rất nhiều, tôi không sợ không thể quay về.” Sợi tóc của nàng bị gió thổi tung bay lung tung “Cho nên anh không cần lo lắng, lần này tôi có thể tự mình trở về rất nhanh.”

Thượng Quan Hạo nhìn khuôn mặt của nàng, trong ánh mắt ánh sáng phức tạp mơ hồ lóe ra.

Rất nhanh, hấn phì cười, khóe miệng dần dãn ra độ cong rất mê người.

Nắm tay nàng đem nàng đưa tới bên cạnh thân xe, thân thể áp sát lên, đem nàng vây ở giữa thân xe cùng lồng ngực, Thượng Quan Hạo buông mắt xuống, chỉ có hình bóng nàng hiện lên trong tầm mắt.

“Tôi đối với em xấu xa, em trái lại nhớ thật kỹ.” Giọng nói Hấn lãnh xuống.

Tần Mộc Ngữ có chút khẩn trương hồi hộp, cũng có chút sợ sệt hơi thở trên người hấn, cắn môi, khó khăn mở lời: “Anh đừng dựa vào tôi gần như vậy, Thượng Quan Hạo, tôi...”

Thượng Quan Hạo cúi đầu càng thêm thấp, chống đỡ trên cái trán của nàng, nói: “Tôi cái gì?”

Bọn họ đều không phải chưa từng thân mật qua, chỉ là mỗi một lần hồi ức đều là khủng bố kịch liệt, Tần Mộc Ngữ từ đầu đến cuối nhớ lại ngày đó thật đau đớn, cảm giác cơ thể bị hung hăng xé rách, mỗi một lần nhớ tới toàn thân phát run.

Bây giờ, cả người nàng cứng đờ, khuôn mặt nhỏ nhắn đã không còn chút máu.

Thượng Quan Hạo dường như có thể nhìn thấu lòng của nàng, bàn tay vất ngang thắt lưng của nàng, dần dần ôm sát, đem nàng ôm vào trong lòng. “Đừng sợ...” Môi hấn dán lên tai hơi lạnh của nàng, cúi đầu nói “Tôi hôm nay tâm tình rất tốt, sẽ không đối với em như thế.”

Áp lực ký ức trong đầu Tần Mộc Ngữ bốc lên, cuối cùng không có sợ như thế.

“Thượng Quan Hạo, suy cho cùng anh vì cái gì đối với tôi như vậy? Nếu như anh là bởi vì chuyện của chị mà hận tôi, tôi có giải thích thế nào cũng vô dụng. Nhưng anh cũng có thể trả thù đủ rồi, tôi trả giá như thế anh còn không hài lòng sao?” Nàng mang theo một tia oán hận, nhìn phía hấn.

Thượng Quan Hạo cố gắng cảm thụ được thân thể trong lòng mềm mại cùng xinh xắn, bầu không khí rất là tĩnh mịch, nhưng nghe được nàng nói như vậy, trong đầu lại bị kích thích gọn sóng. A... Thế giới này làm sao sẽ có loại phụ nữ như vậy hấn cố gắng xoá bỏ định ý của nàng, kéo xuống phòng bị của nàng lại đối lấy kết quả như vậy.

Lúc này, hấn một chút cũng không muốn nhin nữa.

“Cô muốn biết?” Thượng Quan Hạo nguy hiểm hỏi, cùng khuôn mặt của nàng đối lập nhau, mở miệng nói “Tôi đây tới nói cho cô, việc trả thù đối với cô mà nói thì đủ rồi, nhưng với tôi mà nói...còn chưa đủ.”

Mắt nàng trong veo như nước, ngờ vực không tin, môi đỏ bùng khê nhếch, muốn nói cái gì rồi lại thôi.

Một màn này làm cho dục vọng mà Thượng Quan Hạo đã khống chế cả đêm lao nhanh lên, trong đôi mắt khát vọng cuộn trào mãnh liệt.

Ngón tay khe khẽ giữ chặt phần cảm của nàng, hấn cúi đầu nặng nề mà hôn xuống phía dưới!

Khí tức nóng bỏng, mang theo hứng thú xâm lăng, không cho chống cự, hung hăng đè xuống, đem nàng cuốn sạch!

Tần Mộc Ngữ mở to hai mắt, cảm giác bản thân bị hấn sít sao đè ở trên xe, môi bị cuốn lấy, hơi thở hấn cường thế, khơi mào cái lưỡi cứng ngắt của nàng, điên cuồng mà làm phiền, nàng sợ đến không có cách nào hô hấp, một lát mới chính thức phản ứng!

“Đừng...” Nàng vùng vẫy, muốn đẩy hấn nặng như bàn thạch ra!

Thượng Quan Hạo càng hôn càng sâu, kêu rên đem toàn bộ cơ thể nàng thu nhập trong lòng, nàng liều mạng quay đầu, giữa lửa nóng hừng hực giấy dựa, lại không nghĩ rằng mới vừa bỏ qua một cái lại bị hấn hung hăng chộp lấy, đè ở trên xe hôn muốn bất tỉnh!

Cô gái này, hấn hưởng qua một lần mùi vị lại từ đó nghiện, cho dù một lần kia chỉ là nghiêm khắc trừng trị, hấn không nên chính là nhớ kỹ cảm giác trong cơ thể nàng, nó mạnh mẽ đánh chiếm cảm giác không gì sánh được, hấn căn bản không cách nào vứt bỏ!

Tần Mộc Ngữ.... Với tôi mà nói, đối với cô muốn còn lâu mới đủ!

“Thượng Quan Hạo...” Trong gió lớn mưa rào, Tần Mộc Ngữ thật vất vả vùng vẫy vật lộn ra một chút hít thở chốc lát, nghẹn ngào hô một tiếng, lại lần nữa phát không ra tiếng. Toàn thân nàng run rẩy, nước mắt ướt át theo khóe mắt rơi xuống.

Tiếp theo trong nháy mắt, tay hấn dán trên đường cong của nàng, hướng lên trên ôm trọn sống lưng của nàng, bất thành linh vuốt ve ở nơi nỏ nang sung túc lại khéo léo dồi dào!

Trong nháy mắt kia, khắp người Tần Mộc Ngữ kịch liệt run lên, cảm giác khác thường lên đến toàn thân, nàng dữ dội vùng vẫy, khóe mắt rơi lệ càng thêm hung dữ mạnh mẽ. Mà hấn kiểm chế càng buộc chặt, ngón tay suông sã gắng sức, đem nơi mềm mại của nàng hung hăng nắm ở trong lòng bàn tay!

Chỉ chốc lát, Thượng Quan Hạo thở hỗn hển buông môi của nàng ra, tựa trán hấn vào cái trán của nàng nói giọng khàn khàn: “Hiểu chưa? Biết tôi nghĩ muốn cái gì chưa?.... Tần Mộc Ngữ... Trả thù, vĩnh viễn cũng không đủ!” Tần Mộc Ngữ mở lớn miệng mà hít thở, nước mắt mờ nhạt.

Sức lực hòa hoãn nàng mạnh mẽ giấy dựa, muốn bỏ qua bàn tay mãi cảm trên ngực, xấu hổ và giận dữ: “Thượng Quan Hạo, anh buông ra, thả tôi ra!”

Thượng Quan Hạo ôm cơ thể nàng chặt chẽ khống chế, cúi đầu nói: “Cô thử giấy dựa nữa thử xem! Tần Mộc Ngữ, tôi không ngại để mọi người trên đường đều biết tôi đang làm cái gì với cô!”

Đôi mắt hấn thâm thụy, tồn tại mùi vị rét lạnh, đối với phản kháng của nàng rất là không vừa lòng.

“Đồ vô lại...” Nàng rõ ràng cảm nhận được lực đạo của hấn, trái tim co lại, khóc la to “Anh thả tôi ra, không nên đụng vào tôi!”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo mê đại, không tách rời, ôm chặt nàng, mở cửa xe đem nàng ép vào trong.

Toàn bộ tiếng hét chói tai cùng nức nở nghẹn ngào, hết thảy bị cửa xe chặn bên ngoài.

“Cút... Thượng Quan Hạo anh cút ngay!” Vừa vào trong xe Tần Mộc Ngữ cấp tốc giấy dựa thoát khỏi hấn, hai tay mảnh khảnh run rẩy bảo vệ trước ngực mình, dùng phương thức nhu nhược mềm yếu nhất bảo hộ bản thân “Anh sao có thể đối với tôi như vậy, anh là đồ cầm thú!”

Cửa sổ xe chậm rãi kéo lên, kính đen bóng lóng che đầy cảnh tượng bên trong khỏi ánh mắt của người đi đường.

“Thế này mà gọi là cầm thú?” Thượng Quan Hạo lạnh lùng hỏi, kéo cà-vạt mình đến một bên, ấn cái nút trong xe một cái “Vù vù” Một tiếng, chỗ ngồi trên xe chậm rãi hạ xuống, nàng khê hô một tiếng, tay nắm chỗ ngồi bên cạnh muốn chống đỡ bản thân.

Thượng Quan Hạo bắt được cổ tay nàng, đột nhiên cảm hai tay của nàng kéo qua, cả người đặt trên thân thể mềm mại của nàng!

Áp sát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hấn mở miệng nói: “Cô mà giấy dựa, tôi cam đoan sẽ làm cho cô biết cái gì mới là thật sự là cầm thú!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Tôi điên rồi mới có thể cho rằng cô rất đáng thương

Tần Mộc Ngữ đã biết hẳn muốn làm cái gì, nước mắt bất lực mà chảy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút máu: “Không... Anh không thể như vậy, Thượng Quan Hạo anh đã hủy hoại tôi, anh còn muốn thế nào! Tôi không có gì có thể bị hủy trong tay anh nữa, anh đừng đụng vào tôi!”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo hỗn tạp, nhưng lại đè nén hai cô tay của nàng tiếp tục cời khuy áo somi ra.

“Tôi quả là từng muốn buông tha cô, thế nhưng Tần Mộc Ngữ... Định lực(*) của tôi không tốt như vậy, tôi rõ ràng chính là biết mình muốn cái gì, cô nghĩ rằng tôi lấy đi lần đầu tiên của cô là đủ sao? Tôi đã sớm nói qua, phụ nữ được tôi ném qua, hoặc là cả đời là của tôi hoặc là từ đây hủy diệt... Đáng tiếc, tôi còn không muốn hủy hoại cô!”

Nói xong, hắn cúi đầu hôn thật sâu lên gáy của nàng, một tiếng đau nhức khó nén vang lên sau vết tích hắn in lên!

Tần Mộc Ngữ đau đến phát run, liều mình mà trốn!

Thượng Quan Hạo đã vén váy của nàng lên, tay trên da thịt mềm mại nhắn mịn của người nàng mà vân vê, nắm chặt, chạm được chỗ che đậy cuối cùng của nàng, nhưng không có sót ruột xé mở, mà là dùng thân thể dồn ép giữa hai chân của nàng, ngón tay tại nơi xứ sở mềm mại thăm dò, định khơi mào dục vọng của nàng, cách một tầng vải mềm, hắn nén lại ở mức tốt nhất khiến chút mẫn cảm của nàng không không chế được.

“A!” Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn lệch ra.

Một điểm kia dữ dội xuất phát, nhanh chóng lên đến tứ chi, xương cốt. Sức lực hắn mãnh liệt, cố ý muốn đem nàng giày vò hành hạ cầu xin tha thứ mới thôi, nhiều lần mài nhẵn hòa cùng kim nén khiến người ta điên cuồng, xem nàng khó có thể chịu đựng mà kêu lên, hai tròng mắt hắn càng lúc càng sâu xa, tràn đầy khát vọng phá hủy.

“Muốn sao?” Thượng Quan Hạo ám muội hỏi một tiếng, đầu mũi chống đỡ, đem hết thấy biến hóa cùng giấy dựa của nàng thu vào trong mắt, trên trán nàng mồ hôi chảy ra, bị chà xát kích thích mãnh liệt đến ngạt thở run rẩy không ngừng, ngón tay nắm chặt quần áo hắn, sắp không chịu nổi.

“Muốn thì cầu xin tôi, tôi có thể giúp em hết khó chịu.” Hắn cúi đầu nói nhỏ, ngữ khí dịu dàng lại tàn nhẫn.

“Thượng Quan Hạo... Anh không thể thế này với tôi...” Tần Mộc Ngữ run giọng nói, ý thức đã mê loạn, giọng nói nghẹn ngào khiến người ta không nỡ “Anh có quyền gì mà đối xử với tôi như vậy... Buông ra... Ách...”

Tay nhỏ bé trắng ngần nắm chặt áo somi hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn mê loạn mà ửng đỏ, toàn thân run rẩy.

Thượng Quan Hạo nghe bên tai tiếng ngân của nàng, một tiếng so với một tiếng càng thêm kiều mị, trong đôi mắt hắn khát vọng nhanh chóng chòng chát, cũng nhẫn nhịn chịu không nổi nữa. Tìm đến đôi môi mềm mại đồ tươi hồng hăng hăng hôn lên. Tay rời khỏi nơi bí ẩn mềm mại của nàng, đem quần kéo xuống tầng tầng lớp lớp trong cơ thể đi tới.

Nàng quá mức non nớt cũng quá mẫn cảm, cường liệt như vậy khiến nàng ảm ướt. Ngón tay hắn ở nơi nào đó khẽ vén lên, di chuyển, dục hòa cường thịnh, ngón tay rút khỏi, đổi lại vũ khí sắc bén càng nóng hừng hực đem nàng xuyên qua! Nàng thét lên, trong ngực hắn cuộn mình run rẩy giống như một con thú nhỏ bị ức hiếp.

“...” Hắn kêu rên, khuôn mặt tuấn tú nhanh chóng đỏ lên! Lần thứ hai chiếm giữ nàng, cảm giác thít chặt nhẹ nhàng, nhanh chóng mạnh mẽ.

Thượng Quan Hạo giữ chặt nàng, phía dưới thất lung gian nan mà ra vào, một lần lại một lần sâu nặng.

“Đừng nhúc nhích... Nếu như không muốn bị người nhiều như vậy nghe được thì ngoan ngoãn nghe lời, phối hợp tôi...” Giọng nói hắn ám muội bên tai nàng, say mê hôn lên mồ hôi thấm đẫm khuôn mặt nàng, an ủi nàng bởi vì đau buốt và không thoải mái than nhẹ.

Tại đây trong không gian chật hẹp, Tần Mộc Ngữ cái gì cũng không thể làm, hai tay mảnh khảnh chỉ có thể dựa vào hắn, gát gao cắn môi mình, nhưng vẫn không kim được nước mắt, cũng nhẫn nhịn không được run rẩy khắp người!

“Thượng Quan Hạo... Tôi hận anh... Tôi hận anh!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, trên trán bởi vì ngấm ngấm chịu đựng mà mồ hôi tràn đầy, tiếng nói run rẩy giọng nghẹn ngào, bất lực mà oán giận, trái lại càng đẩy lên dục vọng trong người hắn.

Thượng Quan Hạo càng hung ác tàn nhẫn mãnh liệt dâng lên, nàng nhịn không được, đau nhức gát gao cắn môi, Thượng Quan Hạo cúi đầu hôn nàng, bằng không khiến nàng phát ra âm thanh, càng thêm điên cuồng mà chiếm giữ nàng!

Thân xe nặng nề, ngôi sao óng ánh phía dưới có hơi rung rung, bên trong bầu không khí cực nóng triền miên dây dưa.

Người phía dưới thân bộ dạng than nhẹ càng ngày càng nhẹ, chỉ còn lại có đôi mi thanh tú nhắm chặt và sợi tóc bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, Tần Mộc Ngữ đã hoàn toàn trống rỗng, cánh tay mảnh khảnh trắng bạch nắm lấy áo somi của hắn, trong môi tràn ra tiếng ngậm trầm thấp.

Thượng Quan Hạo cuối cùng thì không đành lòng, mồ hôi đầm đìa, động tác chậm lại.

“Vì cái gì muốn phản kháng chống lại tôi...” Tiếng nói hần khàn khàn, hơi thở hùng hực chui vào trong sợi tóc mềm mại của nàng “Em nghĩ rằng tôi đã từng với em một lần, còn có thể sẽ buông tha em sao...”

Hần giữ trạng thái nửa phần hôn mê nửa tỉnh táo của nàng, hung hăng mà xông tới, mãi đến khi trong thân thể nàng tìm được đỉnh điểm, mạnh mẽ va chạm một cái, gắt gao nắm chặt thắt lưng của nàng, nàng không có cách gì chống đỡ nữa đâu, gằm nhẹ phun trào.

Nàng cảm lấy áo somi của hắn, rốt cục hư nhược vô lực mà buông xuống.

Thượng Quan Hạo nặng nề thở hổn hển, vật-mà-ai-cũng-biết-là-cái-gì-đó đặt ở trên thân thể nàng, mồ hôi hòa cùng hơi thở nàng đan vào nhau, rõ rệt mà ngửi được mùi thơm ngát mê người nị hoặc trên người nàng.

Hắn không nỡ đứng dậy, vui sướng nhập vào bên trong gáy nàng, ôm chặt cơ thể tinh tế nhỏ nhắn xinh xắn.

Rất lâu, khát vọng lao nhanh kia mới tiêu giảm.

Bóng đêm dần dần tối, trong xe có một chút cảm giác mát lạnh, Thượng Quan Hạo đem điều hoà nhiệt độ mở ra, ánh mắt phức tạp đem thân thể suy yếu mềm mại kia ôm vào trong lòng ngực, khuy áo sơ mi chưa cài hẳn liền để nàng dán trong ngực, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm nàng, hôn nhẹ bên má nàng.

Hắn từ lâu đã không hiểu, rõ ràng lần đầu tiên chỉ là nghiêm trị nàng mà thôi, tại sao, cuối cùng không bỏ xuống được dĩ nhiên là hắn.

“Tôi nên bắt em làm sao bây giờ...” Thượng Quan Hạo ngu muội kêu một tiếng, chui vào giữa lỗ tai nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng khe khẽ.

Tần Mộc Ngữ “ừm” một tiếng, như là cảm thấy lạnh, hàm chứa nước mắt, lại thiếp đi, dựa sát vào nơi ấm áp kia.

Động tác nhỏ bé này, vậy mà khiến Thượng Quan Hạo run sợ một cái!

Bàn tay hắn không khỏi buộc chặt thắt lưng của nàng đem nàng ôm thêm chặt, tại ngực thương yêu luyến tiếc, căn bản không có chú ý tới ánh mắt mình có bao nhiêu ôn nhu, cúi đầu bên tai nàng nói: “Bây giờ còn lạnh không?”

Khung xương nàng nhỏ như vậy, yếu như vậy, Thượng Quan Hạo đột nhiên nghĩ không rõ ràng lắm, hắn rốt cuộc làm sao có thể làm nhiều chuyện tàn nhẫn với nàng như vậy. Nàng thiếp đi đáng đáp yếu ớt, cùng cô gái âm ngoan đùa giỡn độc ác nham hiểm có chút không tương xứng.

Sắc mặt hắn càng ngày càng ủ dột, nhịn không được cười lạnh một tiếng, đem nàng ôm lại càng thêm chặt.

“Tôi thực sự là điên rồi, mới có thể cảm thấy cô rất đáng thương...”

Thế nhưng giờ khắc này, hắn là thực sự kiểm soát không được bản thân, tĩnh lặng ngăn ngừa cùng ấm áp, đem nàng để yên một chỗ vào trong ngực hết lòng thương yêu, hưởng thụ khoảnh khắc ngăn ngừa này.

(*)Định lực là tâm không có dục vọng

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Hắn chẳng qua là nhất thời hứng thú và hiếu kỳ

Cô gái không mảnh vải che thân trong ngực sắp tỉnh lại, cuối cùng cảm giác đối với nàng là gì?

Tần Mộc Ngữ chậm rãi mở mắt ra, lông mi rung rung, thấy rõ mọi thứ trước mắt.

Lọt vào trong tầm mắt là xương quai xanh khôu gọi và cổ áo trắng ngần của đàn ông, khuy áo sơ-mi của hắn hoàn toàn mở ra, thân thể nàng mềm yếu dựa trong ngực hắn, âu phục màu đen khoác trên người nàng.

Tần Mộc Ngữ cả kinh, ngón tay khe khẽ di chuyển một cái, chạm được da thịt rắn chắc nóng bỏng của hắn.

Nàng cực kỳ hoảng sợ, muốn giãy dụa, nhưng phát hiện eo bị cánh tay to lớn của hắn buộc chặt!

Thượng Quan Hạo sâu sắc nhìn xuống nàng, nhìn nàng sùng sốt mà khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt, lãnh đạm nói: “Đã tỉnh?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ càng trắng bệch, vội vàng dùng hết khí lực toàn thân đưa hắn đẩy ra, Thượng Quan Hạo cũng không có trối

buộc, cánh tay buông ra, ưu nhã tựa ở trên chỗ ngồi, khuy áo sơ-mi tháo ra lộ ra một loại tính chất kỳ lạ mị hoặc.

“A...” Hai tay nàng nhu nhược đột nhiên buông xuống, chống đỡ cơ thể, phần dưới cơ thể đau nhức khiến nàng phát ra tiếng than nhẹ.

Thượng Quan Hạo nhìn khuôn mặt của nàng, không nói lấy một lời.

Đội nàng trở lại bình thường, đôi mắt trong suốt nhìn lên, run giọng mắng: “Thượng Quan Hạo, anh... tên khốn nạn này!”

Chỉ bằng vào cảm giác cơ thể là nàng có thể biết rõ xảy ra cái gì, càng đáng sợ chính là lúc nàng bị hấn ép buộc vẫn còn rất tỉnh táo! Tần Mộc Ngữ cả người run rẩy, nước mắt nhanh chóng trong viên mắt ngưng tụ dâng lên.

Thượng Quan Hạo cười nhạt, nhàn nhạt thản nhiên mở miệng: “Thì ra đàn bà sau khi bị xâm phạm cũng không biết mình phải làm gì, chỉ có thể múa mép khua môi, thật đúng là ủy khuất....”

Tay hấn tao nhã đặt trên cổ tay nàng, dùng sức đem nàng đột nhiên kéo qua! Tần Mộc Ngữ than nhẹ một tiếng, không muốn nhúc nhích, nhưng sức lực hấn mạnh mẽ, nàng trực tiếp nhào vào trong ngực hấn.

“Nhưng mà cô chẳng lẽ chỉ cảm thấy tôi khốn nạn thế thôi sao? Cô dám nói... Vừa mới làm lâu như vậy, cô một chút cảm giác cũng không có?” Hấn buông mắt, trào phúng bên tai nàng nói “Tôi rõ ràng nhớ kỹ lúc tôi muốn cô, cô đã âm ứat không tưởng nổi...”

Cảm giác xấu hổ và giận dữ bỗng nhiên ủa đến Tần Mộc Ngữ kịch liệt đẩy hấn: “Anh câm miệng! Đồ vô lại.. Thả tôi ra, anh đừng đụng chạm vào tôi nữa!”

Thượng Quan Hạo không chế được nàng, lạnh lùng gạt bỏ đáng điệu ngoạ ngoạ của nàng.

“Chạm đều đã chạm rồi, cô còn muốn thế nào? Tần Mộc Ngữ, biết điều thì cô ngoan ngoãn cho tôi, lại giãy dụa thử xem!”

Hấn gầm nhẹ uy hiếp.

Tần Mộc Ngữ như trước ra sức giãy dụa, nước mắt cuộn trào mãnh liệt rơi xuống: “Thượng Quan Hạo, tôi rất cuộc thiếu nợ anh cái gì! Anh hết lần này đến lần khác làm nhục tôi! Tôi sai rồi... Tôi ngay từ đầu đã không nên tin tưởng anh, anh cho tôi bây giờ vẫn không thay đổi, anh vẫn mãi là cầm thú, là cầm thú chỉ biết cưỡng hiếp tôi!” Nàng không nên mềm lòng, lại càng không nên phóng đảng tới gần hấn! Nàng ngay từ đầu nên trốn đi thật xa, không còn cùng hấn xuất hiện một chỗ!

Thượng Quan Hạo lửa giận bùng lên, nắm chặt thắt lưng của nàng đem nàng đặt ở trên ghế, đè ở đầu mũi của nàng.

“Tôi đích thật là cầm thú, tôi đã muốn cô một lần thì còn muốn lần thứ hai, Tần Mộc Ngữ... Tôi cũng hoài nghi cô rốt cuộc dùng cái gì mê hoặc tôi!” Hấn nghiêng răng nói, ánh mắt hỗn tạp, khàn khàn nói “Thế nhưng tôi cũng không thích ép buộc người khác, trừ phi là cô tình nguyện....”

Hấn kề sát vào khuôn mặt của nàng buồn bã nói: “Em cảm thấy khó chịu có đúng không? Vậy làm thêm một lần, tôi không tin không có được sự cam tâm tình nguyện của em!”

Nói xong thì khuôn mặt tuần tú của hấn nghiêng qua, lại lần nữa hôn lên môi của nàng, bàn tay vén vấy của nàng lên, hướng về phía trước thăm dò.

“Đừng...” Nước mắt Tần Mộc Ngữ tuôn rơi, tay nhỏ bé liều mạng chống đỡ trên bờ vai vững chắc của hấn, nhưng vẫn vùng vẫy không ra, đội hấn hôn di chuyển xuống phía dưới, nàng cuối cùng khóc lên thành tiếng “Đừng... Đừng! Thượng Quan Hạo đủ rồi! Đừng ức hiếp tôi nữa, tôi không muốn!”

Một cổ cảm giác quen thuộc kia làm nàng hoảng sợ, nàng cũng không thể chịu đựng sự tàn phá bừa bãi như vậy nữa!

Cảm giác được toàn thân nàng run nhè nhẹ, Thượng Quan Hạo rút cục thở gấp buông nàng ra, trong con mắt một mảnh đỏ ngầu đan vào nhau.

“Thông minh một chút, tôi sẽ không phải mỗi lần đều ép buộc em...” Hấn cúi đầu nói.

Tần Mộc Ngữ ôm đầu, nhắm mắt lại rơi lệ, như là muốn đem toàn bộ gian nguy vừa mới trải qua xóa bỏ trong đầu, nghẹn ngào thốt ra: “Anh nói cho cùng muốn thế nào... Thượng Quan Hạo, anh rốt cuộc muốn như thế nào!”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo ảm đạm, ôm lấy nàng, trầm thấp nói: “Tôi muốn em vĩnh viễn đều bên cạnh tôi, mãi đến khi tôi có một ngày chán ghét em mới thôi!”

Đúng. Hấn nhất định phải chứng minh, hấn đối với cô gái này cũng chỉ là nhất thời hứng thú cùng hiếu kỳ.

Không phải thích, lại càng không phải yêu!

“Anh điên rồi... Anh lập tức sẽ kết hôn, anh làm sao có thể như vậy! Cút!” Tần Mộc Ngữ tê tâm liệt phế mà quát to, ra sức đánh vào trong ngực hấn.

“Cô có năng lực nhìn xem tôi có điên hay không!” Thượng Quan Hạo gầm nhẹ một tiếng, ngăn lại cản quấy của nàng “Tôi từ trước đến nay không thích che dấu bản thân mình muốn cái gì, Tần Mộc Ngữ, cô thử giãy dụa lại thử xem tôi sẽ chăm sóc cô như thế nào!”

Kịch liệt giằng co trong mờ ám, hai người hai bên cường ngạnh và kiên trì chịu đựng, tiếp theo là yên lặng thật sâu. Trận này dây dưa, rốt cuộc lúc nào mới có thể ngừng?

Sáng tinh mơ, Tần Cẩm Lan dậy rất sớm, làm bữa sáng, cười yếu ớt giúp hần thu dọn áo vest.

Ngón tay ôn nhu vuốt qua âu phục màu đen kia, cô cảm thấy tất cả đều rất đẹp, chỉ là đột nhiên, cô thấy được mặt trên tay áo một điểm khác thường, nhìn kĩ lại có vài sợi tóc dài nhỏ quấn quanh ở mặt trên.

Tần Cẩm Lan ngẩn ra, cảm lấy xem.

Đúng là có vài sợi tóc, dài mà thẳng mượt, cô sờ sờ tóc quấn dài màu hạt dẻ mình, khí sắc tức khắc biến thành trắng!

... Mấy sợi tóc này là của ai?

Thượng Quan Hạo từ phòng ngủ đi ra.

“Hạo, gần đây chuyện công ty có nhiều không?” Tần Cẩm Lan cười yếu ớt nghênh đón “Hôn lễ cũng chuẩn bị gần xong, em muốn đến công ty xem qua, sau khi cưới xong sẽ đến làm việc tại công ty.”

Thượng Quan Hạo đánh mắt sang, hơi hơi lãnh đạm: “Em muốn làm việc tại Tín Viễn?”

“Đúng vậy, anh đã quên thời gian trước tại Tần thị đều là anh giúp em, bây giờ anh là ông chủ Tín Viễn, thế nào, em không thể đi làm tại công ty của anh sao?” Cô đi qua ôm lấy thắt lưng hần, cười đến vui sướng động lòng người.

Khóe miệng Thượng Quan Hạo câu dẫn ra một nụ cười, lạnh nhạt như nước, vỗ vỗ lưng của cô: “Đều không phải. Anh sợ em thiệt thòi.”

“Có thể giúp anh đạt được thành công, em một chút cũng không thiệt thòi.” Tần Cẩm Lan nhón chân, cùng hần thở ra “Vây là quyết xong rồi nhé, ăn sáng xong em phải đến công ty chào hỏi, anh không cần phải xen vào, người chỗ ấy em cũng rất thuộc.”

Thượng Quan Hạo chưa từng suy nghĩ nhiều như vậy, tùy ý mà đáp ứng nói: “Được.”

Tần Cẩm Lan buông hần ra, tùy ý hần đi rửa mặt ăn bữa sáng, trong đôi mắt hiện lên một tia sắc nhọn.

Trong công ty, hàng hóa nặng nề lại lần nữa hàng loạt mà vận chuyển lên xe.

“Chúng ta mỗi ngày đều phải vận chuyển một lượng lớn hàng hóa như vậy sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ tái nhợt, chịu đựng mồ hôi, thở gấp hỏi đồng nghiệp bên cạnh.

“Cái này mà tính là khối lượng lớn?” Người cùng làm việc cười nhạt, vỗ vỗ bụi trên tay “Nhanh lên đi dọn sạch phía sau, còn có phân nữa mà! Cũng có thể, cô đến bộ phận nhân lực, dụ dỗ mấy người đàn ông sang đây giúp cô dọn sạch, cô lần trước làm như vậy mà!”

Tay Tần Mộc Ngữ nhỏ yếu ngừng lại, khuôn mặt trắng bệch, cảm giác được địch ý và trào phúng châm biếm rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Cô cùng hạo có qua lại không?

Lông mi nàng buông xuống, không có nói nữa, chỉ là tiếp tục làm việc.

Hàng hóa nặng nề ôm trong đôi bàn tay nhỏ bé, một giọt mồ hôi theo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần chảy xuống, rơi xuống trên thùng giấy.

“Tiểu Oánh đi đâu?” Người đồng nghiệp túm một cô gái đang chạy ra bên ngoài, nhều mày nói “Đang trong giờ làm việc đấy!”

Cô gái được gọi là Tiểu Oánh cũng cau mày, giặt tay bị túm lại nói: “Đừng kéo tôi, tôi đi ra ngoài mua thuốc. Chết tiệt, tối hôm qua gã kia căn bản là vô dụng! Tôi còn tưởng rằng hần là tay già đời có kinh nghiệm chứ, xảy ra quan hệ còn phải tự mình đi mua thuốc uống!”

Về mặt người đồng nghiệp ngạc nhiên: “Cô lại đi vượt rào?”

“Được rồi không nói nữa, cô giúp tôi một tý đi một chút sẽ trở lại, lão nương thực sự là kiếp trước thiếu nợ!”

Nói xong cô ta bỏ chạy ra ngoài, hướng phía hiệu thuốc gần công ty chạy đi.

Tần Mộc Ngữ cảm một thùng hàng mang lên xe, đôi mắt trong suốt đảo qua, rõ ràng nghe được hai người đó vừa mới nói cái gì. Nàng mặc dù đối với cuộc sống về đêm đó chỉ là nghe sơ qua nhưng vẫn có thể tưởng tượng được họ đang nói cái gì.

Đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua ở trong xe kia kịch liệt cướp đoạt và cưỡng bức, mặt Tần Mộc Ngữ chợt trắng bệch, bóng dáng mảnh khảnh có hơi cứng đờ.

Đề cập đến biện pháp an toàn này, nàng căn bản là không hiểu.

Nàng cũng căn bản là không biết thế nào mới có thể tránh mạng thai, giống như hôm qua như vậy... Sẽ không sao?

“Tàn tiểu thư!”

“Tàn tiểu thư tốt lành!”

Bất thành linh âm thanh cắt đứt hồi tưởng của nàng, nàng quay đầu lại, thấy được xa xa Tần Cẩm Lan đi tới phòng làm việc của quản kho. Cách một lớp cửa kính, Tần Cẩm Lan kia khí chất cao quý thanh nhã cùng tinh tế, giống như nữ thần mỹ lệ xinh đẹp.

Chị ta làm sao lại tới nơi này?

Tần Mộc Ngữ không kịp nghĩ nhiều, nàng bây giờ một thân T-shirt quần jeans, tay và khuôn mặt nhỏ nhắn đều bẩn, đơn giản giả vờ không thấy, tiếp tục vận chuyển hàng hóa, mà bên cạnh nữ đồng cũng đã nhìn ra xấu hổ của nàng, cười nhạt vừa cười vừa nói: “Cô làm sao không vào xem, kia chính là chị gái của cô, bà chủ của Tín Viễn! Tôi sớm nhìn ra cô đến chỗ này làm không vừa ý, cô đi van cầu cô ấy, nói không chừng cô ấy vì tình chị em mà giúp cô được chuyển sang làm việc khác, hà tất ở chỗ này giả bộ đau khổ?”

Khẩu khí đùa cợt kia, như nước bắn, mỗi ngày đều hướng trên người nàng hắt lấy mấy lần.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tần Mộc Ngữ lấm tấm mồ hôi, lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn sự lo lắng của cô, nhưng mà tôi không có gì không hài lòng, ở đây tốt lắm, tôi cũng không cần phải... Nhờ chị ta giúp tôi.”

Nàng bắt đầu dọn sạch hộp, mắt quét về phía vị đồng nghiệp kia: “Nếu có thời gian, cô có thể quan tâm nhiều một chút bản thân mình, tôi ở chỗ này làm việc mấy ngày nay, cũng không nói một câu phản nản, cho nên không phiền cô nhìn chăm chăm vào tôi để xem một tiểu thư nhà giàu như tôi bị biến thành bộ dạng này sẽ ra sao... Đó là chuyện của bản thân tôi.” Nói mấy câu, vị đồng nghiệp kia trên mặt một mảnh nóng rát, khí chất không kiêu ngạo không siểm nịnh của nàng càng làm nền cho sự chua ngoa của bản thân bộc lộ ra!

A... Chịu được?

Người kia cười lạnh đi qua, trong lúc nàng thu dọn hàng hóa đẩy mạnh một cái thùng dưới cùng, hàng hóa phần trên lung lay sắp đổ, ngực Tần Mộc Ngữ cả kinh, đánh mất lên, vẫn còn không kịp lấy tay đỡ lấy, thùng hàng đột nhiên lung lay đổ rơi xuống!

“Àm!” “A!...”

Một tiếng thét đau nhức tới cực điểm, Tần Mộc Ngữ hai tay bám lấy xe vận tải bên cạnh, xương ngón tay trắng xám, vì đau mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hàng hóa nặng nề kia chồng chất tầng tầng lớp lớp nện lên trên sống lưng yếu ớt của nàng, theo thân thể mảnh khảnh của nàng cuộn cuộn rơi xuống.

Đó là hơn mười cân hàng.

Người kia cũng cả kinh thụt lùi từng bước, sợ đến mặt mũi trắng bệch, tay phát run mà hỏi thăm: “Này... Cô không sao chứ? Tần Mộc Ngữ cô không sao chứ!”

Cô gái nhỏ bé và yếu ớt ngã trên mặt đất, bờ vai hơi hơi rung rung, đã đau đến nỗi nói không ra lời.

Ai cũng không biết cảm giác bị đồng hàng kia rơi xuống trên vai ra làm sao, chỉ là trên cái áo T-shirt thuần màu trắng xuất hiện một vùng đỏ thẫm ướt đẫm, chậm rãi thấm vào vải mà chảy ra, nàng thấm mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ nhắn càng tái nhợt, miệng không còn chút máu.

Tần Cẩm Lan phát hiện động tĩnh bên này, đi tới, giày cao gót nện trên nền nhà phát ra tiếng “tháp, tháp”.

Người đồng nghiệp bên cạnh một trận hồi hộp khẩn trương, tiến lên ra sức kéo lấy cổ tay Tần Mộc Ngữ, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Này! Tôi nói cho cô biết Tần Mộc Ngữ, vừa mới tôi chính là đẩy một chút phía dưới đồng hàng, là do cô xếp hàng không chắc chắn, không phải do tôi! Lát nữa chị cô tới cô tốt nhất nói là bản thân làm hàng hóa bị rớt! Nếu như cô hại tôi mất việc, tôi nhất định dùng tiền thuê người giết chết cô!”

Hung tợn mà nói xong, đẩy mạnh nàng ngã vào xe vận tải lạnh giá cứng rắn bên cạnh!

“...” Tần Mộc Ngữ than nhẹ một tiếng, khuỷu tay cùng phần trên của cơ thể đụng phải đau đớn, lông mi nàng rung động, con mắt nhắm lại chậm rãi mở, mới cố nén một hồi kịch liệt đau nhức kia.

“Làm sao vậy? Nơi này xảy ra chuyện gì?” Tần Cẩm Lan cao ngạo liếc mắt một cái mở miệng hỏi.

Người kia ấp úng: “Tôi không biết, tôi chỉ giám sát hàng hoá chở tới... Tần tiểu thư cô xem! Thùng hàng này vừa mới đổ xuống người cô ấy, không biết còn có thể dùng hay không, giá trị của nó hơn mười vạn đồng đó!”

Tần Cẩm Lan mi mắt chậm rãi nhìn lại.

Liếc mắt nhìn hàng trên mặt đất, nói một câu: “Các người dỡ ra kiểm tra một chút.” đón lấy ánh mắt chậm rãi giờ lên bên cạnh trên người Tần Mộc Ngữ lảng lạng đứng thẳng.

Cô gái mảnh khảnh kia, sắc mặt tái nhợt, rướm mồ hôi, dáng điệu suy yếu lãnh đạm.

“Vừa vặn tôi cũng có chuyện muốn nói với cô, Tiểu Ngữ cô có thời gian không?” Tần Cẩm Lan đi tới trước mặt nàng, nhẹ giọng hỏi.

Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng nâng đầu, mắt trong sáng nhìn chằm chằm nàng: “Em còn muốn làm việc, chị có việc thì ở chỗ này nói đi.”

Một câu nói, khiến con mắt Tần Cẩm Lan trong suốt nổi lên một tia thay đổi. Cười rộ lên, hơi thở yếu ớt mà tới gần cô gái mỹ lệ không tỳ vết kia, nói khẽ: “Ai cho cô tại công ty lôi kéo, làm quen với tôi?... Chị?”

Cô ta nhìn thẳng vào mắt của nàng, tươi cười như đoá hoa có độc: “Cô là ai? Tôi là ai? Cô vẫn không biết rõ thân phận mình sao?”

Một tia bén nhọn chưa xốt, nhất thời từ trái tim nảy lên.

Đôi mắt của Tần Mộc Ngữ trong veo như nước nhìn người phụ nữ cao nhã xinh đẹp trước mặt, cảm thấy cảm giác nhục nhã chưa từng có, hô hấp của nàng đều bị một tia chưa xốt kia làm cho khó thở, ngay cả đầu đón đều không thể che giấu.

Cái miệng nhỏ nhắn trắng bệch khe khẽ mở ra, ánh mắt nàng yếu ớt, nhẹ giọng nói ra: “Tần tiểu thư. Xin hỏi cô có chuyện gì sao?”

Tần Cẩm Lan đứng thẳng lên, dáng tươi cười phai nhạt một chút, nhưng lại sâu kín như cũ: “Tôi đúng thật là có việc, cái khác tôi không hỏi nhiều, tôi chỉ hỏi một câu, cô gần đây cùng Hạo có qua lại không?”

Trong ánh mắt trong suốt run lên, lông mi Tần Mộc Ngữ buông xuống, không biết làm sao mở miệng đáp, đơn giản chẳng nói câu nào.

Tần Cẩm Lan không kiên nhẫn tốt như vậy, tầm mắt hơi hơi băng lãnh, lại như trước cười: “Tôi đây hỏi lại trực tiếp một việc nữa... Em gái thân yêu, cô chẳng lẽ không biết chúng tôi sắp kết hôn sao? Cô sao lại không biết xấu hổ đi quyến rũ anh ấy chứ? Có lẽ cô nghĩ, quyến rũ đàn ông có vợ so với quyến rũ kẻ khác càng kích thích có đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Đánh đã đủ chưa?

Tần Mộc Ngữ ngẩng đầu lên, ánh mắt mập mờ càng thêm dữ dội, nhìn Tần Cẩm Lan.

“Chị...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt gọi một tiếng, thật không ngờ có một ngày như thế, chị gái Tần Cẩm Lan của nàng lại dùng chuyện độc ác thế này tới hỏi nàng.

“Cô giả bộ, cô còn có thể tiếp tục giả bộ.” Tần Cẩm Lan ngắt lời nàng, cười châm biếm bên trong chứa một tia hung ác “Nhưng cô cho rằng tại nơi này giả bộ với tôi có ích sao? Tôi không phải là đàn ông, nhìn cô có vẻ điên dại đáng yêu lòng tôi thương yêu không nổi, tôi chỉ muốn bóp chết cô!”

“Tần Mộc Ngữ, bởi vì tôi đã nắm giữ quá nhiều tài sản trong tay, đem Tần thị đoạt lấy! Cho nên cô đồ kị đến phát điên có đúng hay không! Cô không có một chút bản lĩnh gì cũng chỉ có một thân thể tiện này đây, đó là lí do mà bán thân cầu vinh, giờ mảnh khoé dụ dỗ chồng tôi cũng dùng đến có phải không!” Cô ta vừa nói vừa đem cái túi bên cạnh mở ra, cầm một tấm hình bên trong hung hăng mà nện ở trên mặt nàng!

Góc bức ảnh sắc bén, quét qua khuôn mặt của nàng, lưu lại một vết máu nhỏ.

Tần Mộc Ngữ tiếp lấy tấm ảnh, nhìn chăm chú, bên trong là có người chụp nàng cùng Thượng Quan Hạo, rất nhiều rất nhiều, từng địa điểm, từng góc độ, hân ôm nàng hoặc là hôn nàng, hoặc là nắm tay nàng từ trong xe đi ra... Ảnh chụp rõ ràng như thế, giống như chuyện tình tư mật nhất bị phơi móc ra cho nhiều người xem!

Tần Mộc Ngữ cau mày, đối mặt với những nghi ngờ chất vấn này, không có gì mà chống đỡ!

“Cô cũng đã thấy rồi? Cô còn có gì muốn nói!” Tần Cẩm Lan ngằm nhìn nàng “Tần Mộc Ngữ, cô nghĩ rằng sau khi tôi bị cường bạo thì Hạo sẽ không yêu tôi nữa sao và rồi cô có cơ hội! Tôi nói cho cô biết cô là nằm mơ giữa ban ngày!”

Trong lòng gợn sóng cuộn cuộn, Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng nâng mắt lên, đôi mắt nhẵn bóng trong suốt như nước, nhẹ giọng mở miệng nói ra: “Cho dù chị có tin hay không, những thứ chị nhìn thấy đúng là sự thật, nhưng tôi hy vọng chị rõ ràng biết được sự thật đằng sau những chuyện này...” Khuôn mặt nhỏ nhắn nàng hơi tái nhợt, trong mắt nhìn xuống một tia thống khổ và yếu đuối kia “Có lẽ chị nên đi hỏi anh ta một chút, rốt cuộc vẫn là muốn thế nào.”

Tần Cẩm Lan tức giận đến nắm chặt đôi bàn tay!

“Ý của cô, là cô Tần Mộc Ngữ thanh khiết vô tội, trái lại là chồng của tôi coi trọng cô, đối với cô dây dưa không tha có đúng không?” Tần Cẩm Lan nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi.

Tần Mộc Ngữ buông lỏng mi xuống, toàn thân run nhè nhẹ, phần sau lưng người khác nhìn không thấy, áo trắng của nàng đã bị máu tươi ngấm dần, ướt đầm, đau đến không có cảm giác.

“Chị đi hỏi anh ta đi... Tôi cũng rất muốn biết...” Cầm bức ảnh vút trên mặt đất, môi Tần Mộc Ngữ nhợt nhạt khe khẽ nói một tiếng, muốn rời khỏi đây.

“Tần Mộc Ngữ!” Tần Cẩm Lan tức giận thở hồng hộc, đem nàng bất thành lĩnh túm quay lại!

“...” Cánh tay bị nắm giữ, Tần Mộc Ngữ đau phải lao đảo một cái, sắc mặt tái mét, đỡ bên cạnh xe hàng. “Tôi cho tới bây giờ cũng không biết cô là người như vậy... Bắt đầu từ lúc cô từ nước ngoài trở về, tôi che chở cô, làm việc cho cô, cái gì cũng không tranh với cô! Là cô bức người quá đáng! Bây giờ cô cư nhiên lại có thể còn dựa vào một thân thể, nịnh nọt đi quyến rũ người đàn ông của tôi! Tần Mộc Ngữ, cô quả thực không cảm thấy hổ thẹn!”

Một cái tát hung ác tàn bạo đánh qua!

Đôi mắt Tần Mộc Ngữ chợt lóe lên, dưới tình thế cấp bách lấy một cánh tay ngăn cản, không cho đánh lên mặt nàng, nhưng vẫn như cũ hung hăng đánh trên cánh tay nàng một tiếng vang thanh thúy!

Tiếng vang kia, lại khiến người ta nghe được tan nát cõi lòng.

Tơ mắt mà nhìn chị gái suýt chút nữa tát lên mặt mình, ngực Tần Mộc Ngữ đau nhức nghệt thờ, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xao, hơi thở mong manh mà dừng ở nàng, mở miệng nói: “Chị, tôi còn sẽ gọi cô một tiếng chị, là bởi vì chúng ta là ruột thịt. Tôi cho tới bây giờ cũng không hy vọng xa vời chị có thể tin tưởng tôi, nhưng chị nhất định không nên không phân tốt xấu như thế này, cũng không đi hỏi chồng của chị đến tột cùng là chuyện gì xảy ra phải không?”

Nước mắt nàng trong veo lấp lánh, nàng không cam lòng... Nàng chết cũng không cam!

Về mặt Tần Cẩm Lan nhất thời căng ra lại thêm đỏ, nét mặt biểu tình dữ tợn: “Cô còn muốn nói xấu Hạo chủ động câu dẫn cô có đúng không! Tần Mộc Ngữ, ngày hôm nay tôi nói cho cô biết, anh ấy chỉ yêu tôi, chưa hề có yêu người thứ hai! Nhất là loại tiện nhân giống như cô!”

Cô nói xong đột nhiên ngăn cánh tay Tần Mộc Ngữ che ở trước mặt, Tần Mộc Ngữ cũng không tình nguyện, đồng nghiệp bên cạnh đã sớm nhìn ra hai người giành giật nhau, lúc này về mặt thâm độc xông lên, cầm lấy cổ tay nàng ngăn lại “Ba!” Một tiếng vang lên, lúc này đây tàn nhẫn chuẩn xác in lên trên mặt nàng!

Khuôn mặt nhỏ nhắn lệch ra, sợi tóc mềm mại lộn xộn ngổn ngang che lấp ở bên mặt.

Cho dù như vậy, một khối da thịt trắng ngần kia không thể đè nén mà ửng đỏ lên, nóng rát lan ra.

Con nhỏ thói tha kia nhìn tình cảnh như vậy đặc ý khóe miệng kéo lên, thấy rất sáng khoái.

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run nhè nhẹ, giãy dụa nhưng phát hiện sức lực các nàng như trước không buông, nước mắt chứa đầy lúc này mới giờ lên run giọng nói: “Đủ chưa?... Chị, chị đã thấy đủ chưa?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng yếu ớt, suy yếu giống như chạm nhẹ một cái sẽ đổ vỡ, ánh mặt mang theo tia đau lòng cùng nỗi oán hận trong lòng.

Đôi mắt Tần Cẩm Lan lửa giận tiêu tan một ít, tầm mắt nhưng lại như cũ căm hờn.

“Mày cho là như vậy là được sao? Nếu như đánh mày có thể để cho mày rời Hạo xa một chút, tao đánh chết mày cũng có thể!” Nàng lớn tiếng nói, trong ánh mắt tràn đầy lãnh ý “Tao nhắc nhở mày, nếu như từ hôm nay trở đi lại để cho tao thấy mày cùng Hạo ở cùng một chỗ, tao tuyệt đối không nương tay! Mày thật sự đúng con gái cha tao, nhưng mày không phải là con gái mẹ tao, mày cũng chỉ là một tiểu tiện nhân do ba sinh ở bên ngoài, mà mày cũng như mẹ mày! Đề tiện từ trong bản chất!”

Nói xong cô đột nhiên đẩy ra, Tần Mộc Ngữ hung hăng đụng vào trên xe hàng! Nàng hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy âm u lạnh lẽo.

“Các người đang làm cái gì?” Một thanh âm lãnh liệt như băng từ phía sau truyền đến.

Nhất thời, toàn bộ kho hàng an tĩnh giống như bị âm thanh kia đâm trúng! Cả người Tần Cẩm Lan cứng đờ, thanh âm kia quen thuộc làm cho nàng khiếp đảm, toàn thân run rẩy, chắc chắn hẳn vừa mới thấy được một màn mình tát Tần Mộc Ngữ!

Cô xoay người, quả nhiên thấy vẻ mặt Thượng Quan Hạo âm trầm, thân ảnh to lớn cao ngất hướng phía bên này đi tới.

Trong nháy mắt, bầu không khí ném lại tới cực điểm!

“Các người ai có thể nói cho tôi biết, xảy ra chuyện gì?” Hắc âm u nói ra, tràn đầy nguy hiểm, sắc bén dừng ở thiếu nữ mảnh khảnh yếu ớt bên cạnh xe hàng kia, trên mặt nàng sưng đỏ nóng bỏng in vết năm đầu ngón tay, rõ rệt mà in lên.

Một bên, con tiện nhân kia sợ đến sắc mặt tái nhợt, không nên lời úp úp mờ mờ nói: “Tổng, tổng giám đốc... Tôi không biết chuyện gì cả, Tần tiểu thư là vừa tới, không biết làm sao phát sinh tranh chấp...”

“Hạo...” Một tiếng té như vãn nhuê (nhỏ bé, êm tai), mang theo ghen ngào truyền đến.

Tầm mắt Thượng Quan Hạo di chuyển, rơi xuống trên người Tần Cẩm Lan, ánh mắt hán lạnh tựa như băng!

Ngực Tần Cẩm Lan dâng lên một trận sóng to gió lớn, trong mấy năm ở cùng Thượng Quan Hạo, hần chưa hề dùng loại ánh mắt lạnh này nhìn mình! Mặt cô ta trắng bệch nhưng ánh mắt tâm tình, nước mắt chực trào chua xót, ngẩng đầu run giọng chất vấn: “Hạo, anh đến thật đúng lúc, anh nói cho em biết những thứ này có phải sự thật hay không? Anh ở sau lưng em cùng cô ta phát sinh quan hệ, chuyện này có đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Anh chiếm không ít tiện nghi của người ta

Giống như sấm sét giữa trời quang, tin tức này nổ vang trong đầu Thượng Quan Hạo.

Ánh mắt hần thâm thúy, giống như biển sâu cuộn trào biến hoá, nhìn Tần Cẩm Lan, không biết nàng là làm sao biết chuyện này.

Trên mặt Tần Cẩm Lan cấp tốc ngưng kết bi thương thật lớn, khó tin mà nhìn hần, như là rất khó tiếp nhận chuyện này. Nàng che miệng, đầu dao động: “Thì ra thực sự là... Tất cả mọi thứ cô ta nói hoá ra đều là sự thật, anh sớm đã phản bội em!”

Trong đôi mắt Thượng Quan Hạo kịch liệt thay đổi, nhìn đáng ghét nàng đau khổ, ngực cũng một hồi ngột ngạt đau nhức, khuôn mặt tuấn tú có hơi trở nên trắng, muốn hỏi rõ ràng nàng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

“Em đã nói với anh... Ngày hôm nay em sẽ đến công ty xem, Tiểu Ngừ làm việc lâu như vậy, nhưng em không có đến xem qua cô ta một chút... Nhưng em thật không ngờ, em thực sự không ngờ!” Tần Cẩm Lan ôm ngực, thống khổ tới đỉnh, nắm lên ảnh chụp rơi là tả trên mặt đất, nén nước mắt lên án nói “Em còn không nói gì thêm, em chỉ dùng thân phận chị gái đến quan tâm công việc cùng cuộc sống của cô ta, thế nhưng cô ta lại làm thế này! Cầm những bức ảnh này nói cho em biết, vị hôn phu của em sớm đã phản bội em, em lại mê muội không may biết gì cả! Cô ta theo em khoe khoang! Bởi vì cô ta so với em tuổi còn trẻ, so với em xinh đẹp, so với em rất có lực hấp dẫn! Cho nên anh trước ngày cưới nửa tháng nói lựa chọn cô ta! Anh không nên đối xử như vậy với em!”

Cô khàn khàn giọng, nước mắt nóng hổi theo gương mặt rơi xuống.

Nói đến đây, Thượng Quan Hạo rốt cục cũng hiểu rõ cuối cùng xảy ra cái gì.

Vừa vặn một cái tát kia, chắc là cô nghe được tin tức này quá mức kinh hoàng, cũng quá nhạy cảm đau buồn, cho nên mới không khống chế được đánh ra một cái tát kia.... “Cẩm Lan...” Hần tiến lên một bước, giọng nói lắng xuống gọi tên của nàng.

“Anh đừng tới đây!” Chốc lát miệng lớn hít thở, nước mắt giàn giụa “Em không muốn thấy anh!”

Đôi mắt Thượng Quan Hạo thị huyết đau lòng, tiến lên đem nàng ôm lấy, cúi đầu nói: “Không cần tin những gì cô ta nói, lại càng không phải thương tâm.. Anh giải thích cho em nghe...”

“Không! Em không nghe!” Tần Cẩm Lan bịt chặt lỗ tai lui về phía sau, rồi lệ đầy mắt “Chuyện của hai người không liên quan gì tới em, từ hôm nay trở đi anh cũng không liên quan gì tới em, hãy tránh em xa một chút!”

“Cẩm Lan... Cẩm Lan!” Mặt Thượng Quan Hạo bình tĩnh, nhưng vẫn không có thể ngăn cản bóng dáng nàng thương tâm chạy đi!

Bầu không khí kìm nén, toàn bộ kho hàng đông lại.

Nhân viên bên cạnh nhà kho sợ đến sắc mặt tái nhợt, một hồi kinh tâm động phách, cô ta vừa mới thực sự cho rằng sự việc đã không thể chới cái, nhưng thật không ngờ vị tiểu thư Tần gia này vậy mà có thể đổi trắng thay đen, quả thực... Quả thực...

Mà một thân mạnh mẽ kiên cường của Thượng Quan Hạo bị lệ khí và âm hiểm che phủ, chuyển mắt nhìn phía Tần Mộc Ngữ bên cạnh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, bóng dáng mảnh khảnh xem ra yếu ớt không gì sánh được, trên mặt lưu lại dấu tay đỏ bầm, thoát nhìn rất khổ sở. Thượng Quan Hạo nắm tay, nhưng tại trong túi quần mạnh mẽ nắm chặt, kéo kẹt rung động.

Hắn lạnh lùng đi qua, cúi đầu dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn nàng: “Là cô nói cho cô ấy biết việc này?”

Tần Mộc Ngữ mắt mở trừng trừng nhìn tròng không khí vừa mới kia, quang mang lóe ra, từ khó có thể tin đến không thể không tiếp nhận, toàn bộ quá trình lòng của nàng một chút biến lạnh, cho đến triệt để không có chút độ ấm.

Khóe miệng nhợt nhạt dần ra một nụ cười, nàng run giọng phun ra hai chữ: “Nực cười..”

Về mặt Thượng Quan Hạo nhanh chóng siết chặt, âm trầm đến đáng sợ.

“Cô nói cái gì?”

“Tôi nói các người thật nực cười!” Nàng đánh mắt la to, ánh mắt trong veo rung động, chịu đựng lòng chua xót cùng đau đớn “Anh tin tưởng sao? Anh tin tưởng mỗi một chữ của chị ta sao? Những bức ảnh này tôi căn bản là không biết từ đâu mà có, tôi căn bản không có nhìn thấy qua! Thượng Quan Hạo, tôi nói một lần thôi, cũng chỉ nói lúc này đây, đây là chị ta đưa cho tôi xem, không phải là tôi cầm đến khiêu khích chị ta! Anh hiểu cho rõ ràng!”

Mặt Thượng Quan Hạo tái mét tới cực hạn.

“Tốt... Tần Mộc Ngữ, chúng ta sẽ chứng thực một chút lời nói của cô!” Hắn lạnh giọng quát “Tôi muốn nhìn xem hai chị em cô, rốt cuộc ai so với ai càng giả dối hơn!”

Hắn thô bạo mà kéo cổ tay nàng qua, đi tới trước mặt nhân viên kho hàng đứng ngoài quan sát.

Hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm nhân viên kho hàng kia, Thượng Quan Hạo lạnh giọng hỏi: “Vừa mới xảy ra cái gì thấy rõ không? Tôi nói rõ, rốt cuộc vừa mới là chuyện gì xảy ra!”

Nhân viên kho hàng sắc mặt trắng bệch, sớm cũng đã bị dọa đến tim không ra phương hướng.

“Tôi... Tôi không rõ ràng lắm...”

“Không rõ thì thu dọn cuốn xéo khỏi Tín Viễn cho tôi!” Thượng Quan Hạo đáng về âm lãnh đáng sợ.

Trong bàn tay đầu ngón tay nhỏ bé trở nên trắng, đau nhức không thể kìm nén, trên trán nàng lấm tấm mồ hôi, trên lưng xé rách đau nhức đã không hề hay biết, chỉ còn lại có máu... máu dính chặt, suốt đêm nàng cả lưng đều thẫm đẫm...

Nhân viên kho hàng nhìn Tần Mộc Ngữ liếc mắt một cái, trong ánh mắt hiện lên một tia cay độc, mọi ghen ghét nảy lên trong lòng, ngón tay chỉ nàng nói: “Tôi chứng kiến rất rõ ràng, đúng là cô ta đem ảnh chụp cho Tần tiểu thư nhìn! Cô ta còn nói, tổng giám đốc thích cô ta mà không phải chị mình, cho dù hai người sau này kết hôn cô ta cũng muốn cùng phụ nữ khác hưởng chung một chồng! Tần tiểu thư là vì quá đề nén mới đánh nàng... Loại tiện nhân này, chính là nên bị đánh!”

Về mặt Tần Mộc Ngữ tái nhợt mà nghe nhân viên kia giải thích hết mọi thứ này đây, toàn bộ sinh lực đã bị phá hủy đến yếu đuối không gì sánh được.

“Cô nói dối...” Môi nàng trắng bệch, nhắm xông lên, “Cô tại sao lại nói dối! Tôi không có làm điều gì có lỗi với cô, tôi chưa hề!”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo u ám, chờ cuối cùng đã biết đầu là sự thật, một tay hung hăng ôm lấy Tần Mộc Ngữ, từ phía sau cưỡng chế trói buộc vào trong ngực, tùy ý nàng kêu gào như thế nào cũng không buông tay! “Quả nhiên là như thế này... Đừng không?” Hắn âm ngoan bên tai nàng nói “Tần Mộc Ngữ, tôi ngay từ đầu đã không nhìn sai cô! Làm ra vẻ thanh thuần, lạt mềm buộc chặt.... Đây là vì muốn làm cho tôi mê muội cô sau đó dùng nó để làm cho Cần Lan nhục nhã có đúng hay không? Kế hoạch thật tốt!”

“...” Vết thương ở phần lưng bị kéo ra, rất đau, Tần Mộc Ngữ đau đến nổi một tia huyết sắc cũng không có, hơi thở mong manh mà cắn môi, nước mắt nóng bỏng theo hai má rơi xuống “Tôi không có.... Tôi cái gì cũng không có làm.... Đây không phải tôi....”

Hết thấy cường ngạnh, tất cả giải thích, đều kịch liệt bị phá tan trước bởi người trước mặt, ý chí bị hung hăng đánh vỡ...

“Tần Mộc Ngữ, cô lần này thực sự chọc giận tôi... Dù cho bóp chết cô cũng không quá phận!” Thượng Quan Hạo bên tai nàng mà nói, đôi mắt đỏ ngầu, hận không thể đem người trong lòng băm nát vạn đoạn!

“...” Nàng nửa lời cũng không thể nói ra, trên trán mồ hôi ướt nhẹp, ngửa đầu, trong ngực hắn xụi lơ xuống.

“Tần Mộc Ngữ... Tần Mộc Ngữ!” Thượng Quan Hạo nhủ mảy, bỗng nhiên ôm lấy thân thể nàng đang trượt xuống!

Nhìn kỹ, mới nhìn thấy toàn bộ sống lưng nàng đều là máu đỏ tươi, dính cả vào áo somi của hắn, làm tăng thêm vẻ nhợt nhạt trên khuôn mặt của nàng, không có chút máu!

“Chết tiệt... Cô, cái con nhỏ này rốt cuộc làm thế nào mà bị như vậy!” Thượng Quan Hạo bạo rống một tiếng! Trong lòng lo lắng, khiếp sợ, căm phẫn, đan vào cùng một chỗ! Rất nhanh nắm chặt tay, nhưng căn bản là không có đi ra cửa!

“Đều không phải tại tôi... Đừng đem tội lỗi đổ hết lên đầu tôi... Đừng...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nghiêng qua để lộ đầu tay đỏ sạm đầy máu, nén nước mắt nghẹn ngào lắm lắm, ngón tay buông xuống nắm chặt áo somi của hắn bị máu tươi làm cho ướt nhẹp.

Thượng Quan Hạo tâm tư rối loạn, đem nàng nhu nhược mềm yếu ôm lấy, cảm nhận được nàng yếu ớt cơ thể gần như không có trọng lượng, gằm nhẹ với nhân viên kho hàng bên cạnh: “Thu dọn toàn bộ cho tốt... Chuyện hôm nay không được nói cho bất cứ người nào, nghe được chưa?”

Hắn nghiêm khắc gào lên, nhân viên kho hàng sững sốt, vội vàng gật đầu.

Thượng Quan Hạo ôm lấy Tần Mộc Ngữ đi ra xe mình, vốn định đem nàng đặt ở phía sau, rồi lại lo lắng, đành phải tiếp tục ôm nàng, khiến nửa trên người nàng yếu ớt ghé vào ngực hắn, cô gắng hết sức không để phần lưng một mảng lớn toàn là máu kia. “Chết tiệt... Cô đến tốt cùng làm sao mà lại chảy nhiều máu như vậy!” Sắc mặt hắn tái mét gằm nhẹ, cấp tốc khởi động xe, nắm tay lái nhanh chóng rời khỏi, hướng bệnh viện đi tới.

Nàng ở trong ngực hắn than nhẹ đau đến toàn thân phát run, tim Thượng Quan Hạo bị tiếng rên của nàng giày vò bắt đầu đau buốt, trong đôi mắt một mảnh sốt ruột thiêu đốt, cúi đầu dán trên trán nàng nghiêng răng nói: “Cô tốt nhất đừng tỉnh lại... Bằng không, tôi sợ tôi sẽ tự tay giết cô!”

Xe kịch liệt mà ngoặt qua khúc cua, nhanh như chớp lao đi.

Trong bệnh viện, bác sĩ và y tá lui tới.

“Cô ấy bị làm sao?” Thanh âm Thượng Quan Hạo trầm xuống, vừa hỏi bác sĩ đi tới.

Bác sĩ nhíu mi lại, khẩu trang mở ra một nửa, nhanh chóng viết trên giấy mấy chữ: “Do bị công cụ sắc bén hoặc là vật nặng đè lên nên bị thương, cô ấy vốn mỏng manh cho nên mới bị thương nặng như vậy... Anh là người nhà cô ấy sao? Hay là bạn trai?”

Thượng Quan Hạo hơi nhíu mày: “Cái gì?”

“Đúng vậy anh tranh thủ thời gian theo tôi đi vào!” Bác sĩ đem trang giấy xé ra đưa cho y tá “Đi đem những thuốc này cầm lại đây.” Tiếp tục nói với Thượng Quan Hạo “Nhanh lên một chút, khoa chúng tôi hôm nay thiếu bác sỹ cho nên tôi muốn anh giúp tôi!”

Bác sĩ nói xong thì vén rèm lên tiến vào.

Thượng Quan Hạo còn đang do dự, giọng nói của bác sĩ lại lần nữa vang lên: “Anh vào đây nhanh lên một chút!”

Hắn dừng một chút, bóng dáng cao ngất đi vào trong.

Hình dáng nhu nhược mềm yếu kia nằm sấp trên giường bệnh, máu trên chiếc áo cắt bỏ non phần nửa, vết thương quả nhiên rách rất nhiều, máu thịt mờ nhạt lẫn lộn. Thượng Quan Hạo nhíu mi lại chưa buông ra, dựa theo chỉ thị của bác sĩ, đem toàn bộ thương tích phần lưng nàng mở ra, kể cả đồ lót của nàng.

Thân thể mỏng manh kia hiện rõ trong mắt hắn, so với trong tưởng tượng của hắn còn nhỏ nhắn xinh xắn yếu đuối mỏng manh hơn.

... Nàng đến cùng là bị làm sao?

“Tới, giúp tôi một chút.” Bác sĩ xử lý hết vết thương, dùng băng vải cuốn lấy, để Thượng Quan Hạo hỗ trợ đỡ nửa người trên nâng lên, vải băng từ trước ngực quấn qua.

Tầm mắt Thượng Quan Hạo lóe ra một cái, bàn tay đưa ra, va chạm vào da thịt mềm mọng mát lạnh, có một loại cảm giác kỳ lạ.

Bác sĩ hồ nghi mà ngẩng đầu: “Quên hỏi anh, rốt cuộc cô ấy có đúng là người yêu của anh không? Hai người có hay không phát triển đến loại tình trạng này? Nếu như không đúng thì tôi đây mắc sai lầm lớn lắm rồi, người ta là con gái nhà lành, anh lại chiếm không ít tiện nghi của người ta.”

Một câu nói này khiến lựa giận bị đè nén trong lòng Thượng Quan Hạo, cuối cùng chậm rãi thả lỏng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Cho cô một cơ hội giải thích

Ánh mắt nham hiểm của hắn dần dần hòa dịu, tay giữ phần trên của cơ thể nàng, thấp giọng nói: “Yên tâm... Từng phần trên người của cô ấy tôi đều đã xem qua.”

Bác sĩ lúc này mới yên tâm tiếp tục, vừa quán băng vừa nói: “Vậy anh phải chăm sóc thật tốt bạn gái anh mới được, làm sao lại để cô ấy gặp phải chuyện bất trắc này? Được rồi, cô ấy làm việc gì? Làm sao một cô gái nhỏ lại làm công việc nhọc nhằn và bẩn thỉu như vậy? Tôi còn tưởng rằng là đưa từ công trường đến đây chứ...”

Trong đôi mắt Thượng Quan Hạo sâu xa hiện lên một ít lưu quang, môi mỏng nhếch lên, không nói nữa.

Hắn đối với nàng, thực sự là tàn nhẫn như vậy, có đúng không?

“Thuốc phải bôi trong nhiều ngày, mỗi ngày phải thay băng, buổi tối duy trì tư thế này đi ngủ.” Bác sĩ dặn dò, đem thuốc đưa cho hắn, khẽ hít một hơi nói “Anh phải giúp cô ấy thay thuốc, bởi vì cô ấy với không tới, còn có... Mấy ngày nay không nên mặc áo trong, lại càng không nên vận động kịch liệt, hiểu chưa?”

Bác sĩ kia có kinh nghiệm thành thục mang theo vài phần chăm sóc dạy bảo, làm cho khí sắc Thượng Quan Hạo lạnh lùng nghiêm nghị từ từ hòa tan.

“Hiểu.” Lòng mi hắn buông xuống, ẩn giấu ở khóe miệng kia hiện ra một tia mỉm cười.

“Ok, vậy là tốt rồi, tôi đi ra anh xem cô ấy đi.”

Phòng nghỉ bình thường, bên cạnh là bàn làm việc bác sĩ, chỉ ngăn cách bởi một mảnh rèm kéo màu trắng, bên trong là một cái giường bệnh, Thượng Quan Hạo nhìn cái bóng dáng mê man trên giường bệnh kia, chậm rãi đi qua, hai tay chống đỡ ở hai bên hông nàng.

Về mặt ngũ tạng lạnh kia, giống như trẻ con.

Lòng mi nàng thật dài vênh lên, đem đôi mắt trong veo giấu đi, dường như cảm giác được một chút đau buốt, nàng nhú mày cuộn mình một cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầu tay rõ ràng kia nổi bật.

Thượng Quan Hạo chìa tay, khe khẽ vỗ về khuôn mặt bị đánh của nàng, quả là có chút sung đỏ.

Hắn có hơi nhú mày, còn muốn nghĩ đến cảnh tượng ngay lúc đó.

.... Nàng lẽ nào thực sự có cảm những bức ảnh kia kích động Cẩn Lan? Cho nên Cẩn Lan mới đau lòng mà cho nàng một cái tát?

Nếu như không là như thế này, thì còn có thể là thế nào?

“Tĩnh lại... Tĩnh lại đi tôi cho em một cơ hội giải thích...” Hắn cúi đầu bên tai nàng nói ra, giọng nói từ chỗ sâu nhất lồng ngực truyền đến “Dùng phương thức của em làm cho tôi tin tưởng em là người vô tội.. Tàn Mộc Ngữ, tôi nghĩ đàn bà, đừng nên có mưu tính và thủ đoạn độc địa như vậy, em hiểu không?”

Tiếng nói ở đáy lòng hắn vang lên, lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, đó mới là Tàn Mộc Ngữ chân thực nhất.

Điểm này, hắn tin tưởng.

Một chiếc xe thể thao đứng ở ngoài cửa bệnh viện.

“Ngự, chúng ta không phải đi hóng mát sao? Tối nơi này làm cái gì hả?” Người đẹp có dáng người nóng bỏng bên cạnh quán quýt lấy cánh tay hắn không vừa lòng mà hỏi. Ngự Phong Trì tựa ở trên ghế, lật qua điện thoại di động, nhìn số hiệu phòng bệnh kia truyền tới, suy nghĩ một lúc lâu.

“Tối nơi này là để gặp tiểu tình nhân của tôi, cô cũng có ý định gặp?” Hắn cười nhạt, ôm lấy cái cổ của nàng tay bóp xương quai hàm của nàng.

Người đẹp yêu kiều rên rỉ một tiếng, ngã vào trong lòng ngực hắn: “Ngự anh thật là xấu...”

Hắn nhìn trước cửa sổ kia, đột nhiên thấy trước rèm cửa sổ bị giật lại, trái tim thất chặt, vỗ vỗ bờ vai người đẹp bên người thân nhiên nói: “Ngồi đây, cô về đi.”

Người đẹp kia cả kinh: “Đối với anh còn không có chơi đùa đủ hả, Ngự anh nói đêm nay sẽ mang em về nhà anh, anh làm sao có thể nói mà không suy nghĩ gì hết...” Nàng muốn khóc, đôi gò bồng đảo đầy đặn đôn lên tới tận nách hắn, cọ xát trên thân thể hắn.

Ngự Phong Trì phì cười.

“Tôi nói mang cô đến nhà của tôi?”

“Đúng, chính miệng anh nói...” Người đẹp lại dựa vào gáy hắn nghẹn ngào nũng nịu.

Ngự Phong Trì cười càng lớn hơn, hồi lâu gật đầu: “Hay là, lúc đó tôi nhận sai người”. Nói xong chạm chạm khuôn mặt trang điểm dày đậm của cô ta “Ngồi đây, đừng bắt tôi nói lần thứ hai, hay là cô muốn tự mình từ nơi này bắt xe quay về, tôi cũng không ý kiến.”

“Anh...” Người đẹp kia nhất thời tức giận đến ứa nước mắt “Ngự, anh vì cái gì mỗi lần đều như vậy? Em không quay về, em biết nếu như em quay về anh sẽ không bao giờ tìm đến em nữa, toàn bộ đàn bà của anh đều bị như vậy, em không đi!”

Ngự Phong Trì nheo mắt lại, tiếp tục cười: “Vậy cô có biết hay không quy tắc chơi đùa của tôi, kết quả như thế nào?”

Người đẹp sợ đến sắc mặt trắng nhợt, nhưng lại như trước đụng phải lá gan không nhỏ: “Em mặc kệ, em chính là không đi...” Nói xong lại điềm điềm đáng yêu mà ôm lấy cánh tay hắn “Ngự, chẳng lẽ là đáng người em không tốt sao? Anh nhanh như vậy đã không thích em, em phải biết lý do tại sao chứ?”

Trên mặt Ngự Phong Trì hiện ra một tia nực cười. Thích? Hắn có nói qua là thích cô ta sao?

Đến tận bây giờ cô gái duy nhất khiến hắn thích... Còn chưa tới tay đâu.

“Tốt, hiếm thấy cô cố chấp như vậy.” Ngự Phong Trì tiện tay mở điện thoại đi động bấm một dãy số, cười nhạt “Qua đây giúp tôi xử lý một người bệnh thần kinh... Đứng, mới từ bệnh viện chạy đến, tinh thần thất thường, hơn nữa... Mặt mũi khá đáng ghét, các anh tốt nhất nên nhanh một chút.”

Người đẹp nghe xong hắn nói điện thoại, liền tức giận đến nổi mặt mũi méo xệch.

“Ngự Phong Trì... Ngự Phong Trì... Anh!” Tay cô ta nắm cổ áo người đàn ông này, hận không thể đem người đàn ông này băm vằm ra nhiều mảnh!

Cuối cùng, mấy người mặc áo khoác dài trắng dáng dấp như bác sĩ đem người đẹp kia từ trong xe kéo ra, không đếm xỉa đến cô ta giấy đành đạc cùng thét chói tai, chính là dùng băng gạc đem cô ta trói lại, tổng lên cẳng, đẩy lên xe cứu thương đi tới bệnh viện tâm thần.

Ngự Phong Trì ở trong xe nhàn nhạt cười, vừa lòng thỏa ý.

Xung quanh cuối cùng cũng an tĩnh, ánh mắt hắn lại lần nữa nhìn phía trước cửa sổ kia, rèm cửa sổ còn không có kéo lên.

Mộc Tiểu Ngừ... Anh đến xem em.

Trong buồng bệnh yên tĩnh.

“Cái gì? Hàng hóa đồ lên gây bị thương?” Tiểu y tá găm trái táo cùng nằng nói chuyện phiếm “Tôi lạy cô, cô làm gì không làm lại đi làm cái loại công việc này hả, với điều kiện của cô lo gì không kiếm được việc? Cho dù đi làm phục vụ cũng tốt hơn chán so với việc đi làm nhân viên tại kho hàng!”

Cô gái mềm yếu ghé vào trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn dán trên khăn trải giường, con mắt trong veo toàn là cô đơn.

“Tôi cũng không rõ lắm...” Nàng lộ ra một tia tươi cười nhợt nhạt “Nhất định số tôi không tốt... Mệnh tôi bất hạnh.”

“A, hừ” Tiểu y tá tiếp tục vừa gặm quả táo vừa giảng giải khuyên bảo nàng “Tôi nói cho cô biết, cô xinh đẹp thế này, tùy tiện cặp kè một người giàu có thì tốt rồi, còn cần làm việc nữa sao? Cô không thấy bây giờ rất nhiều sinh viên đều bắt đầu lấy việc này kiếm sống sao? Bọn họ còn không có xinh đẹp như cô! Ai, nhưng mà tôi hôm nay nhìn thấy bạn trai cô.... Đẹp trai quá trời!”

Tần Mộc Ngừ ngẩn ra, trong đôi mắt trong suốt lóe ra một tia nghi hoặc.

“Chính là người mặc âu phục đó, tôi là lần đầu tiên thấy đàn ông mặc âu phục lại có thể đẹp trai như vậy!”

Tần Mộc Ngừ đã biết nàng đang nói người nào.

Trong đôi mắt nét cô đơn càng tăng thêm một phần, ngón tay nàng xanh xao nắm chặt khăn trải giường trầm thấp nói: “Anh ta không phải bạn trai tôi.”

“Hắn ta đương nhiên không phải...” Âm thanh Ngự Phong Trì kiêu ngạo vang lên, tiểu y phụ họa “Bởi vì bạn trai cô ấy.... Ở chỗ này.”

Hai người trên giường bệnh đánh mắt sang, cũng thấy được cái người con trai khí thế tuấn mỹ kia bất thành linh xuất hiện ở cửa.

Hắn tươi cười nực rỡ, lộ ra mùi vị bướng bỉnh bất tuân.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Tôi đã hứa sẽ vĩnh viễn giữ lời

Khó mà lý giải trong lúc đó bọn họ rối loạn, tiểu y tá vội vàng đứng dậy: “Tần Mộc Ngữ là tới thăm cô sao? Tôi đây không quấy rầy hai người nữa, tôi đi đây...” Nhìn vài lần soái ca, nàng cười trộm chạy ra ngoài.

Trong phòng bệnh, khôi phục lại an tĩnh.

Tần Mộc Ngữ thấy bóng dáng hần, có một chút kinh ngạc, trên mặt yếu ớt còn không có ròi đi, lông mi dài buông xuống, nàng lẳng lẳng nằm, chẳng nói câu nào.

Nếu như hần chỉ là đến xem nàng có bao nhiêu thê thảm, như vậy bây giờ cũng có thể thấy được.

Trong mắt Ngự Phong Trì hiện lên một tia bi thương, cười đi qua, chậm rãi ngồi xuống, mở lời nói ra: “Không thích gặp anh?”

Nàng chậm rãi giương mắt lên, mở miệng nói: “Còn có năm phút, thời gian thăm bệnh sẽ hết.”

Bộ dạng tươi cười Ngự Phong Trì cứng ngắc tại khóe miệng.

Nàng không hỏi hần vì sao lại ở chỗ này, lại càng không hỏi hần là làm sao mà biết được, chỉ nói một câu, cũng đã rõ ràng đối với hần hạ lệnh đuổi người.

“Tiểu Mộc Ngữ...” Hần bật cười, có chút hui quạnh, ngón tay khe khẽ lướt qua trên trán nàng “Anh trước đây làm sao không phát hiện em như vậy yêu ghét rõ ràng, ngay cả chán ghét một người cũng phải trực tiếp nói thẳng như thế.”

Tần Mộc Ngữ không quá quen để hần đụng vào, khuôn mặt nhỏ nhắn khe khẽ di chuyển, nhưng tránh không thoát ngón tay lạnh lạnh của hần.

Tay Ngự Phong Trì dừng một chút, nhìn thật sâu vào người ấy, mắt dần dần trở nên âm trầm: “Nhưng Mộc Ngữ, em chẳng lẽ không hiểu được, có nhiều người làm thương em như vậy, chỉ có anh chưa từng, em có thể chán ghét tất cả bọn họ... Nhưng đừng chán ghét anh, có được hay không?”

Giọng nói hần lắng xuống, như là chứng minh cho nàng thấy.

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ một hồi suy yếu, con mắt trong veo có một ít ngần ngại, nhẹ giọng nói ra: “Tôi biết... Tất cả mọi thứ anh nói tôi đều biết, cho nên không cần nói nữa, được không?”

Tôi thích và ghét, đều phải cố tình giả tạo sao?

Những người xúc phạm tôi kia, cho dù tôi hận, tôi oán, cũng không có cách nào lay động bọn họ nửa phần.

Năng lực của nàng, nhỏ như vậy, cũng yếu ớt như vậy.

Ngự Phong Trì nghe tiếng nói nàng nhỏ bé, nhíu mày, trong lòng đau thương. Hần nắm chặt tay nàng đặt ở giường, cơ hồ muốn đem nàng ôm vào trong ngực. Nhưng Tần Mộc Ngữ nhìn ra ý đồ hần, khuôn mặt nhỏ nhắn tức khắc lại thêm trắng bạch, cảnh cáo nói: “Ngự Phong Trì, anh đừng đụng vào tôi, rất đau.”

Ngự Phong Trì nhắm mi lại.

Trong lòng luyến tiếc thương yêu không cách nào thể hiện, hần không thể làm gì khác hơn là đành phải quỳ một gối xuống bên giường nàng, đem nàng nằm xuống.

“Em làm sao mà bị thương?”

Nàng lắc đầu, trong ánh mắt có một tia uể oải mệt mỏi: “Ngoài ý muốn.” Ngự Phong Trì càng nghe càng buồn bực. Hần nắm chặt tay, cơ thể đè xuống, cúi đầu nói: “Không bằng em đi theo anh, nhé? Tần Mộc Ngữ chỉ cần em đi theo anh, anh cam đoan sẽ lấy tính mạng mình để bảo vệ cho em, người khác đừng mong có thể làm tổn thương em, ai dám đối với em nói một câu tàn nhẫn, anh sẽ làm cho người đó phải trả giá!... Như vậy được không?”

Hần nghiêng răng nói nửa câu đầu, một câu sau cùng lại không có lực, khàn giọng mà cầu xin ý kiến của nàng.

Tần Mộc Ngữ nở nụ cười thoáng cái, có chút buồn rầu: “Bởi vì bây giờ tôi cái gì cũng không có, chỉ có thể tìm anh, có đúng không?”

Nàng nhớ kỹ, hần lần trước nói, chính là ý tứ như vậy.

“Tần Mộc Ngữ!” Ngự Phong Trì nghiêng răng lắm nhảm.

Hần nắm chặt tay, hồi hận lần trước bản thân đã nói như vậy với nàng, nghĩ cho cùng, vẫn bị nàng cự tuyệt khiến cho chịu không được. Trong đôi mắt hần có một tia đau đớn, cười khổ hỏi: “Vì sao không chịu chấp nhận anh? Em đừng nói với anh, em đến bây giờ vẫn thích tên khốn nạn Thượng Quan Hạo.”

Nhắc tới cái tên kia, trong mắt Tần Mộc Ngữ hiện lên một ít đau nhức, cơ thể run nhẹ.

Sao có thể duy trì. Mắt từ trên mặt hần dời đi, nàng nói ra, âm thanh như nước trong êm tai dễ nghe: “Tôi không có.”

“Không có vì sao không chịu chấp nhận anh?” Ngự Phong Trì cười gằn “Em đừng cho là anh không biết, tên kia vì muốn làm nhục em, cho em mới đến công ty đó làm! Em nói cho anh biết, hấn còn làm những gì với em?”

Tần Mộc Ngữ cắn môi: “Còn hai phút thăm bệnh, anh cần phải đi.”

“Tần Mộc Ngữ!” Ngự Phong Trì tức giận thở gấp “Tôi hỏi em, hai người có làm chuyện gì quá phận không?”

Lông mi nàng đang run, trong mắt thống khổ, che lấp tai: “Không có, không có! Ngự Phong Trì anh có thể đừng bức tôi nữa được không! Tôi thừa nhận tôi không thích anh ta, tuyệt đối không thích được chưa? Nhưng chẳng lẽ bởi vì chuyện này tôi sẽ thích anh sao! Tôi mệt mỏi quá, tôi mệt mỏi, anh đừng náo loạn nữa có được không!”

Bức bách thật chặt, nàng đã chịu không nổi.

Ngự Phong Trì thấy vậy lại càng tức giận.

Nắm tay hấn giữ chặt trên cái gối nàng hồi lâu mới cắn răng buông ra, đưa tay nhẹ nhàng theo sợi tóc mềm mại nàng, mở miệng: “Được... Được anh không hỏi, anh sau này không bao giờ bắt em nói nữa... Em cũng không nên kích động, được không?”

Cái cô gái nhỏ này, hấn quả thực một chút biện pháp giữ nàng cũng không có.

Ánh mắt chậm rãi chuyển dời đến trên khăn trải giường phong phanh của nàng.

“Em là bị thương ở đâu?” Hấn phát hiện bờ vai nàng đúng là lộ ra, sợi tóc đen cùng khăn trải giường trắng toát vương vãi.

Hồ hấp Tần Mộc Ngữ căng thẳng, cắn môi: “Không việc gì.”

Ngự Phong Trì cau mày: “Rốt cuộc chỗ nào?”

“Không phải chuyện của anh, anh không nên nhìn!” Nàng nhắc nhở.

Ngự Phong Trì dừng ra nhìn nàng, một lúc lâu, lập tức khoe miệng nhếch ra một nụ cười, mang theo một tia tà khí.

“Hình như bây giờ em là nằm úp không được di chuyển... Có đúng không? Anh thật muốn nhìn một cái...”

Tần Mộc Ngữ khẩn trương ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ra: “Ngự Phong Trì anh đừng động.”

Ngự Phong Trì không để ý tới phản kháng của nàng, đưa tay thân thủ xốc khăn trải giường lên, ánh mắt hấn mơ mơ màng màng, mới vừa xốc lên một cái chớp mắt kia, không nghĩ tới nàng vậy mà không quan tâm vết thương, phía sau đột nhiên kéo khăn trải giường che đầy bản thân, đau than nhẹ một tiếng, bờ vai đều cũng cuộn mình ngồi dậy!

“Đừng nhìn... Ngự Phong Trì không cho anh nhìn!” Tần Mộc Ngữ đau đến khuôn mặt tái nhợt xanh xao, lại lần nữa nhắc nhở.

Sắc mặt Ngự Phong Trì liền thay đổi.

Hấn thấp giọng một tiếng, nhanh chóng buông khăn trải giường ra, không biết làm sao, vội vàng nói: “Được rồi được rồi, anh không động, anh bắt động được chưa? Em cũng không phải lộ nộ, anh biết là em đau!”

Hấn thở gấp, quả thực đối với cô gái trước mắt một chút biện pháp cũng không có!

Trên trán Tần Mộc Ngữ chảy ra một chút mồ hôi, một môi tựa ở trên giường, tay như trước cầm lấy khăn trải giường... Có trời mới biết, toàn bộ thân trên nàng ngoại trừ băng vải quấn lấy ở ngoài, cái gì cũng không có mặc!

Quạt khí của nàng, sinh sôi bức lui một đại nam nhân như Ngự Phong Trì thế này.

Trong phòng bệnh đèn còn chưa có bật lên, ánh trắng chiếu sáng tiến vào, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thê mỹ vô cùng. Ngự Phong Trì thấy mê muội, tới gần nàng, mở miệng nói: “Tần Mộc Ngữ, anh nói lại lần nữa, anh nói thật, nếu như một ngày thay đổi quyết định, bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm anh...” Cầm mấy sợi tóc trên trán nàng lên, hấn khe khẽ hôn lên “Anh đã hứa hẹn với em sẽ vĩnh viễn giữ lời.”

Cánh cửa “Két” một tiếng vang lên, chậm rãi được đẩy ra.

Thượng Quan Hạo kiên cường mà đi vào, đôi mắt sâu xa bao phủ một đôi nam nữ quấn quýt si mê ở bên giường kia.

Tần Mộc Ngữ chỉ nhìn hấn một cái thì cơ thể cứng đờ, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên nhợt nhạt.

Đôi mắt nàng trong veo bên trong đan xen sợ hãi cùng oán giận, sợi tóc đen tản ra tròn bóng trên vai, xoè ra trên cơ thể giống như thiên nga mỹ lệ xinh đẹp, trong veo, trêu ghẹo thương yêu.

Chỉ là bóng người bên người nàng kia, thật sự là rất chướng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Tôi phải có được tàn mộc ngữ

Ngự Phong Trì cũng cảm nhận được ánh mắt của nàng, quay đầu nhìn lại.

Người đàn ông kia bóng dáng cao ngất xuất hiện tại cửa phòng bệnh, trong phòng có một loại không khí lạnh lẽo và nguy hiểm tràn ngập. Xung quanh áp lực chậm rãi đè nén xuống, Thượng Quan Hạo chậm chậm đi vào, ánh mắt chỉ nhìn hình dáng nhỏ bé và yếu ớt trên giường kia.

“Không đau có đúng không?” Hắn xa xôi hỏi một câu, cúi người giữ bên hông nàng, tầm nhìn lạnh lùng “Bắt đầu có sinh lực liếc mắt đưa tình, tôi thật đúng là đánh giá thấp khả năng phục hồi của cô.”

“...” Một câu nói khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Tàn Mộc Ngữ nhột nhột một chút, đôi mắt trong suốt tràn đầy oán hận đến nghẹn lời.

Ngự Phong Trì đứng dậy, sắc mặt xanh xám xiết chặt nắm tay, lạnh lùng hỏi: “Là anh làm?”

Thấy Thượng Quan Hạo không mấy may biến sắc, Ngự Phong Trì hỏi lại một lần nữa: “Vết thương trên người cô ấy, có phải là anh làm?”

Tầm mắt Thượng Quan Hạo sâu xa nhìn ở khuôn mặt Tàn Mộc Ngữ, đưa tay chạm đến sợi tóc mềm mại rơi là tả trên lưng nàng, bàn tay có ý tình cò xoa nhẹ trên vải băng vết thương của nàng: “Đàn bà của tôi, tôi muốn làm sao thì làm, Ngự thiếu gia, anh có ý kiến sao?”

Ngự Phong Trì nhất thời bị chọc giận.

“Đàn bà của anh?... Cái gì gọi là đàn bà của anh? Thượng Quan Hạo, anh tốt nhất nói rõ cho tôi.”

Khóe miệng Thượng Quan Hạo để lộ ra một nụ cười chế nhạo: “Anh mà cũng được coi là tay già đời rong ruổi tình trường sao? Những lời này nghe cũng không hiểu?” Hắn ưu nhã đứng dậy, ánh mắt băng lãnh đảo qua mặt Ngự Phong Trì “Quả là chưa trải đời, vẫn còn là một tên nhãi chỉ biết làm bừa, sộc nói...”

Lời nói châm biếm vô cùng, khiến khuôn mặt Ngự Phong Trì nhanh chóng đỏ lên.

Hắn đi qua nắm lấy áo Thượng Quan Hạo, gắt gao nói: “Mày nói rõ cho tao, mày rút cuộc đối với Tiểu Ngữ là như thế nào!”

Mắt của Thượng Quan Hạo có hơi nheo lại.

“Tiểu Ngữ...” Hắn tỉnh mạch nguy hiểm suy nghĩ “Thì ra hắn ta là gọi cô thế này...”

“Thượng Quan Hạo!” Tàn Mộc Ngữ gấp giọng kêu “Anh ấy là bạn tôi, anh không được đánh anh ấy!”

“Bạn của cô thì không nên có mặt ở đây... Hắn ta biết điều một chút nên hiểu rõ người phụ nữ nào là có khả năng chạm vào, người phụ nữ nào là hắn ta ngay cả tư cách, hy vọng chạm vào có được cũng không có.” Thượng Quan Hạo mang theo giọng nói dần dần trở nên âm trầm.

“Thượng Quan Hạo, mày chó nên khinh người quá đáng!” Đôi mắt Ngự Phong Trì hiện lên một tia đỏ au, nắm tay siết chặt.

Bầu không khí đột nhiên thất chặt, phảng phất như dây đàn trong nháy mắt sẽ đứt.

Khí sắc Thượng Quan Hạo lãnh đạm, mở miệng nói: “Ngự thiếu chung quy vẫn là đối với cô tiểu thư Tàn gia cảm thấy hứng thú, có đúng không? Tôi nghĩ hắn ta biết đầu sau này sẽ bị tức chết, nhiều tiểu thư gia cảnh hậu đãi vậy không chọn hết lần này tới lần khác muốn chọn một người có gia cảnh sa sút như cô...” “Bịch!” một tiếng vang lên, nắm đấm của Ngự Phong Trì đã hung hăng đánh qua.

Mà Thượng Quan Hạo sớm đã đoán trước động tác hắn, bàn tay nắm lấy nắm đấm của hắn, khuôn mặt tuấn tú kéo căng, gắt gao ngăn lại.

Hai người căng thẳng, bộ phận giao thủ bởi vì dùng sức thái quá mà kịch liệt run rẩy.

Tàn Mộc Ngữ sợ đến tái nhợt, nắm lên khăn trải giường muốn đứng dậy ngăn lại, nhưng vết thương trên lưng đau nhức, phải run lên, than nhẹ một tiếng chống được đầu giường, thân thể yếu ớt có hơi run rẩy.

Về mặt Thượng Quan Hạo ánh mắt buồn bã che phủ nàng.

“Thượng Quan Hạo, Ngự Phong Trì tao lựa chọn loại phụ nữ nào không cần mày lo! Mày trả lời tao, mày rút cuộc có đúng là mày đã làm những thứ

này với cô ấy? Mày muốn hủy hoại cô ấy có đúng hay không!” Ngự Phong Trì thở gấp, giống như hùng sư bị làm tức giận.

Thượng Quan Hạo dừng một chút, bỗng nhiên dùng sức buông hân ra, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, chậm rãi đưa tay sửa sang lại áo mình một chút.

“Tôi tạm thời cho cậu một cơ hội cuối cùng đến gần cô ấy, nếu có lần tiếp theo, tôi sẽ trực tiếp đem mũi nhọn chống lại Ngự gia... Cậu có thể thử xem, Tín Viễn thế chỗ Tần thị, thực lực như thế nào hân đã rõ.”

“Mày...” Ngự Phong Trì nghẹn giọng, mặt đỏ lên, không nghĩ tới người này vậy mà mang Ngự gia ra lợi dụng điểm yếu uy hiếp hân!

Nói xong, hân không nhìn tên nhãi này nữa, mà là đi qua, diu thân thể mảnh khảnh Tần Mộc Ngữ kéo vào, ôm lấy nửa thân người nàng, để nàng ghé vào trên vai rộng rãi của bản thân mình, lại đem nàng nghiêng người kéo xuống.

“Về phần vấn đề cậu vừa hỏi, tôi không ngại trả lời...” Thượng Quan Hạo lạnh lùng nói, nhìn vào mắt nàng một chút thì vị quán quýt si mê “Tôi quả là đã muốn cô ấy...”

“Thượng Quan Hạo!” Tần Mộc Ngữ bị kích động sâu sắc, trong mắt lóe ra một tầng hơi nước mỏng, nhìn về phía hân kháng nghị.

Nàng không ngờ hân sẽ nói, lại càng không muốn mình gặp phải chuyện khiến thiên hạ đều biết!

Thượng Quan Hạo tuấn đạt cười rộ lên, bổ sung thêm một câu: “Hơn nữa, mùi vị cô ấy quả thực rất được.”

Lo lắng nghi ngờ nhất trong lòng trong nháy mắt được chứng thực, mặt Ngự Phong Trì tái mét, bàn tay nắm chặt bức ra một ngón chỉ vào hân: “Thượng Quan Hạo... Mày không được quên, mày là muốn kết hôn với Tần Cẩm Lan! Không phải Tần Mộc Ngữ!”

Nụ cười trên môi Thượng Quan Hạo dần dần yếu ớt, lạnh nhạt nói: “Điểm này, không cần cậu tới nhắc nhở tôi. Tôi nếu đã làm, sẽ không sợ bất luận kẻ nào biết rõ.”

Tựa như mười năm lại đây, đã tâm hân muốn nuốt chửng Tần thị cũng thế, trước đến giờ cũng không cần che giấu.

Ngự Phong Trì giống như gặp phải đòn nghiêm trọng, khuôn mặt cấp tốc giật giật thay đổi, hân luôn luôn biết Thượng Quan Hạo khó đối phó, nhưng thật không ngờ hân thực sự đã hung hăng can quấy đến tình cảnh như vậy, toàn bộ thành phố Z, chẳng lẽ không có cái gì đó có thể khiến cho hân sợ hãi sao?

“Tiểu Ngữ...” Hân khàn khàn kêu một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy đau nhức và thương yêu.

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run nhè nhẹ, cắn môi, mắt tràn đầy nước ngưng đọng.

“Đừng gọi tôi...” Âm thanh nàng lạnh nhạt có phần run rẩy, đem khuôn mặt chôn vào giữa cái gối “Anh không cần phải gọi tôi... Tôi đã ô uế rồi... Không bao giờ đáng để anh thích nữa...”

Dưới ánh trăng, bờ vai nàng co quắp, hơi rung rung, trên băng vải chảy ra một ít máu.

Ngự Phong Trì lùi lại từng bước đỡ lấy cánh cửa phòng bệnh.

Trên mặt hân, nhanh chóng biến hóa, cuối cùng kéo ra một nụ cười thê lương, nghiêng răng nói: “Không phải em không đáng để anh thích... Đều là anh sai không để ý hoàn cảnh mà đi thích em!”

Ánh mắt sắc nhọn rơi vào trên hình bóng của người đàn ông kia, Ngự Phong Trì cắn răng nói: “Thượng Quan Hạo, mày hãy chờ đi, tao sẽ khiến mày biết Ngự Phong Trì tao có thể biến thành bộ dạng gì, tao sẽ không giống như mày dễ tiện chiếm lấy, Tần Mộc Ngữ, tao đã xác định phải có được rồi!”

Nói xong, hung hăng đẩy cửa phòng ra, một tiếng va chạm thật lớn, dứt khoát rời khỏi.

Trong phòng bệnh dần dần khôi phục sự tĩnh lặng.

Bầu không khí hai người tâm tư không đồng nhất, nhỏ bé nguy hiểm.

Trong con mắt của Thượng Quan Hạo tồn tại quang mang thâm thúy, câu dẫn ra một nụ cười nhạt: “Xem ra tôi đã xem thường mị lực của cô, Tần Mộc Ngữ... Trên thế giới này còn có thể có một người đàn ông nguyện ý vì cô mà quyết chí tự cường, không phải cô không thể, thật cảm động lòng người, có đúng không?”

Hân trào phúng.

Thế nhưng người phía dưới một chút động tĩnh cũng không có, chỉ là bờ vai trắng như tuyết còn đang có hơi rung động.

Thượng Quan Hạo biến sắc.

Bàn tay giữ chặt thân trên của nàng, đem nàng nhẹ nhàng lật qua, xem tình hình của nàng.

Chương 95: Chịu đủ cô gái giả dối này rồi

Lông mi rung rung, khuôn mặt nhợt nhạt, trên trán lấm tấm mồ hôi... Nàng nhắm mắt run rẩy, chắc là vết thương nứt ra rồi.

Trong lòng Thượng Quan Hạo đau xót, đem nàng nhẹ nhàng ôm lấy, hôn lên trên trán nàng, giọng nói khàn khàn: “Đừng nhúc nhích... Trên lưng em chảy máu, tôi giúp em bôi thuốc.”

Cô gái nhỏ này chung quy lại có cái bản lĩnh khiến hắn vừa làm thương tổn nàng xong lại cảm thấy áy náy đau lòng.

Khe khẽ mở băng gạc trên lưng nàng, kéo qua da thịt lạnh ngắt của nàng, khiến nàng một hồi run rẩy. Đôi mắt Thượng Quan Hạo chớp động, đã thấy một phần thân thể trần cảm của nàng, một tầng băng gạc gỡ ra, tay hắn từ trước ngực nàng tròn trĩnh tinh tế vắt ngang qua, mãi đến khi toàn bộ phần lưng nàng đều lộ ra, dấu vết của vết thương lưu lại trên lưng khiến người ta sợ hãi.

Tần Mộc Ngữ dần dần tỉnh táo lại, đôi lông mày ướt nhẹp chậm rãi mở ra.

“Thượng Quan Hạo, anh không được lộn xộn!” Miệng nàng tái nhợt, dùng một chút sức lực cuối cùng nói ra.

Nằm úp trên chiếc giường trắng tinh. Cô gái nằm lê loi trên giường, khuôn mặt bắt đầu đỏ lên, xinh đẹp mỹ miều kinh tâm động phách.

Thượng Quan Hạo nheo mắt lại, để ý lên vết thương của nàng, giúp nàng quấn lại băng cho tốt, nhìn bộ dạng ngấm ngấm chịu đựng của nàng, bàn tay lúc vòng qua trước ngực cô tình dưng lại trên kiêu nữ của nàng, cọ xát qua chỗ nhạy cảm của nàng.

“...” Nàng cắn môi, nhịn xuống thiếu chút nữa thốt lên thành tiếng.

“Là em quá nhạy cảm, hết mức nhẹ nhàng, cũng đã chịu không nổi sao?” Miệng hắn dán trên bên tai nàng, vừa nói, tay vừa tiếp tục.

Tần Mộc Ngữ vô cùng đau đớn, trong lòng ngực hắn không dám động đậy, cố nén vượt qua.

Đến lúc băng gạc quấn hết, Thượng Quan Hạo hướng về vẻ mặt xinh đẹp của nàng lưu lại một nụ hôn.

Tần Mộc Ngữ cũng đợi một hồi đau nhức đi qua, đôi mắt ướt át giờ lên, trong trẻo nhưng lạnh lùng mà nhìn hắn: “Đủ chưa? Anh nhúc nhích tôi đã đủ chưa? Trong mắt anh, tôi không phải người, tôi không có tôn nghiêm, không cần tôn trọng, bị xem như một thứ đồ chơi có đúng hay không?”

Trong đôi mắt mỹ lệ đã chứa đầy nước.

Thượng Quan Hạo lãnh đạm, dần dần trầm xuống.

“Cô cho là như vậy?” Hắn lạnh lùng nói.

Tần Mộc Ngữ buồn bã nở nụ cười, rất đẹp, cũng rất yếu đuối mỏng manh: “Tôi không có quyền lợi được cho là, tôi chỉ có chút khí lực sống này thôi... Các người tại sao lại đối với tôi như vậy, tôi đều phải đón lấy, chịu đựng, mặc cho các người thao túng, anh vẫn luôn luôn là như vậy, không phải sao?”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo biến đổi, hoàn toàn trở nên u ám.

“Tần Mộc Ngữ, vì cái gì tôi mỗi lần muốn đối với cô tốt một chút, cô lại bắt đầu khiêu khích tôi?” Hắn lạnh lùng nghiêng răng nói, nắm lấy cổ tay nàng, không quan tâm đến trên thân nàng vẫn còn vết thương cùng với chưa mặc gì, ôm lấy nàng vào trong ngực! “Ủy khuất như thế này có đúng không? Cô còn không có ném qua cái gì càng gọi là ủy khuất!” Tần Mộc Ngữ bị hắn nói một trận dao động, run lên, thần sắc lộ ra vẻ sợ hãi.

Ánh mắt thế này làm cho Thượng Quan Hạo cực kỳ phần nộ, hơi thở bất ổn.

Khe khẽ đỡ ở trên cái trán của nàng, phức tạp hỏi: “Sợ tôi có phải không? Sợ thì sẽ không muốn lúc nào cũng phải chọc giận tôi, bằng không bị tổn hại vĩnh viễn là cô.”

Tần Mộc Ngữ nhủ thầm, trong lòng chua xót: “Thả tôi ra... Thượng Quan Hạo... Tôi không cần anh một giây trước muốn bóp chết tôi, giây tiếp theo lại giả nhân giả nghĩa thế này! Anh buông ra...”

Nhớ tới chuyện đã xảy ra ngày hôm nay tại trong kho hàng, ngực Thượng Quan Hạo cũng là một hồi lạnh lẽo.

“Cô nếu như không đề cập tới tôi e rằng đã quên... Tần Mộc Ngữ, chuyện hôm nay, tôi còn không có tính sổ với cô!” Hắn nhìn chằm chằm nàng, lạnh lẽo mà nguy hiểm nói ra “Cô nghĩ rằng tôi muốn cô, thì cô có quyền kiêu ngạo có đúng không? Ai cho cô cái lá gan nói với Cần Lan những chuyện này!”

A... Tôi yêu chính là cô mà không phải chị cô sao? Tần Mộc Ngữ, cô có tự thấy bản thân mình thật quá tốt đẹp?”

Đôi mắt hần màu đỏ tươi, cánh tay siết chặt, biểu hiện rõ rệt lửa giận của hần.

“Tôi không có...” Tần Mộc Ngữ nhìn qua, nước mắt tràn đầy “Tôi không có làm... Những lời đó không phải tôi nói, đều không phải!”

Thượng Quan Hạo xem ra nàng như trước chết không thừa nhận!

Nghĩ đến Cẩn Lan thương tâm gần chết, trái tim Thượng Quan Hạo đã bị giữ chặt, lửa giận trong ngực cuối cùng hoàn toàn bùng nổ! Hần nắm sợi tóc sau gáy nàng, kiềm nén nỗi điên gầm nhẹ: “Tần Mộc Ngữ... Cô quả thực đáng chết!”

Nói xong hần không để ý vừa mới giúp nàng băng bó vết thương, nắm tóc nàng đem nàng từ trên giường kéo xuống!

Tần Mộc Ngữ đau nhức, tiếp tục là một tiếng kêu thê thảm, bởi vì đứng không vững, đầu gối nàng lộ ra từ trên giường trực tiếp ngã trên mặt đất, đau nhức còn chưa kịp phản ứng, tóc đã bị sức lực mạnh mẽ kéo lên.

“Tôi thật là điên rồi mới có thể đối với cô nhân từ như vậy, thấy cô bị thương nên đã quên chính là cô làm những chuyện đáng ghét bỉ ổi kia!” Thượng Quan Hạo gào thét, đôi mắt đỏ tươi, cầm thân thể gầy yếu nàng kéo lên, tay bóp chặt khuôn mặt nàng “Tôi đã cho cô cơ hội... Nếu như cô thừa nhận, cho dù cô thực sự nham hiểm như vậy tôi đều có thể suy xét tha cho cô! Nhưng Tần Mộc Ngữ, cô thật, khiến, tôi, thất, vọng!”

Nói xong, hần liền giữ chặt bờ vai của nàng, hung hăng đẩy ra, đem nàng đẩy ngã trên giường!

“Bịch!” Một tiếng, phần lưng Tần Mộc Ngữ chạm vào góc giường, liền đau mà ngửa đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút máu, cơ thể yếu ớt chậm rãi rơi xuống... Nàng than nhẹ, ngón tay trắng bệch cũng đang run, nói không nên lời...

Thượng Quan Hạo nhìn tình trạng của nàng nhưng lại hờ lạnh: “Rất đau có đúng không? Tần Mộc Ngữ, cô cần phải ném thử loại đau thương này!”

“Đầu giường có chuông, nếu như không chết thì ấn cho tôi! Nhưng mà đừng làm cho tôi nhìn thấy.... Bằng không tôi sẽ trực tiếp ở chỗ này bóp chết cô!”

Nói xong, hần lạnh lùng xoay người rời khỏi, đem cánh cửa phòng bệnh hung hăng đóng lại phía sau!

Gió ban đêm mạnh mẽ thổi, lạnh đến thấu xương!

Thượng Quan Hạo lái xe với tốc độ cao trên đường, sắc mặt lạnh lùng tái nhợt.

Chịu đủ rồi...

Hần thực sự chịu đủ rồi cái cô gái giả dối này!

Không sai, hần lặp đi lặp lại nhiều lần mà phụ bạc nàng, tổn thương nàng, thậm chí bởi vì mê muội một lần mà cưỡng bức nàng! Thế nhưng thật không ngờ nàng vậy mà còn không học được bài học, một lần lại một lần, làm ra những chuyện tàn nhẫn như vậy với chị mình!

Miệng nhếch ra, hần đánh tay đem tốc độ nhanh hơn mà đi tới.

Cẩn Lan đã bị người khác cưỡng bạo, trong lòng cô ấy vốn có bóng ma! Bây giờ... Cô ấy phải làm sao đối mặt chuyện thực tại!

Tìm Thượng Quan Hạo đau nhức, mang theo lửa giận, hướng phía nhà cạnh biển đi.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng.

Thượng Quan Hạo cố gắng đè nặng lửa giận trong lòng, đến khi dừng trước khu nhà cấp cao, nhìn bên trong ánh sáng đèn vẫn như cũ, trong tâm nín chặt. Cũng tốt, Cẩn Lan còn ở bên trong.

Hần xuống xe, khóa kỹ, đi hướng vào trong.

Bên trong phòng khách, một cái túi hành lý mở ra, Tần Cẩn Lan một bên rơi lệ một bên thu dọn quần áo, làm như phải đi...

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Camera này là chuyện gì?

Cửa mở.

Thấy hấn đi vào, Tần Cẩm Lan lúc đầu viền mắt ươn ướt trở nên càng đỏ hơn, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Cô muốn rời khỏi nơi này.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo có hơi tối lại, cầm chìa khoá để trên giá, đi qua, nắm cổ tay cô ngăn lại.

“Buông ra... Anh đừng kéo em, em không muốn ở lại chỗ này!” Tần Cẩm Lan lẹ chày xuống vùng vẫy.

Trong lòng Thượng Quan Hạo buồn bực bị kích thích, không đếm xỉa cô đang giãy dụa, một tay cô kéo vào trong lòng ôm chặt! Cô còn đang động đậy, bàn tay Thượng Quan Hạo xoa nhẹ lên sau gáy cô, hạ giọng nói: “Cẩm Lan... Không nên náo loạn.”

Tần Cẩm Lan khóc càng gay gắt, đấm lên bờ vai của hấn: “Vì sao, vì sao anh muốn cùng cô ta phát sinh quan hệ! Cô ta là em gái em! Nếu như anh thích cô ta thì nói cho em biết, em sẽ thành toàn cho hai người, nhưng anh vì cái gì muốn gạt em, tại sao!”

Thượng Quan Hạo ôm càng thêm chặt.

Giữa đôi lông mày hơi kéo lại, hôn lên trên tóc của nàng, cúi đầu nói: “Em suy nghĩ nhiều, anh không có thích cô ta, càng không có yêu cô ta, em đừng bởi vì cô ta nói mấy câu mà rối loạn, rốt cuộc là tin cô ta hay tin anh?”

Tần Cẩm Lan ngẩn ra, nước mắt bắt đầu đảo quanh viền mắt.

Cô từ trong ngực hấn đẩy ra, hai mắt đầm lệ: “Anh... Hạo anh nói cái gì? Anh không có...”

Nhìn tâm tình nàng cuối cùng ổn định lại, Thượng Quan Hạo chống cái trán của nàng, thở dài, mở miệng nói: “Anh đích thật là cùng cô ta đã từng ở cùng một chỗ, những bức ảnh kia đều là sự thật, có lẽ là anh nhất thời không kìm lòng nổi, không cần phải... Giấu diếm em nữa...” Hấn nhẹ nhàng vuốt tóc cô “Chỉ là trong lòng anh hiểu rõ người anh muốn kết hôn cuối cùng là ai, điểm này cho tới bây giờ luôn luôn không đổi, còn có... Chữ yêu này đời này anh cũng chỉ nói đối với em một người thôi, cho dù bên cạnh anh có nhiều phụ nữ, chữ này vẫn là thuộc về em, hiểu không?”

Tần Cẩm Lan trong lòng hấn thật sự trầm tĩnh lại, cô giật mình, cuối cùng có phần yên tâm. Diễn trò lâu như vậy, mắt mắt lớn như vậy, cô sợ nhất Hạo thay lòng đổi dạ, thế nhưng cô bây giờ cuối cùng cũng xác định bọn họ trong lúc đó xảy ra quan hệ, Hạo cũng chỉ là chơi đùa mà thôi.

Tần Mộc Ngữ cái loại tiện nhân này, cũng chính là trước tiên chơi đùa, rồi sẽ vứt đi!

Trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn áp chế xuống, Tần Cẩm Lan thay một màn biểu tình bi thảm, rung rung: “Anh nói thật sao? Chúng ta còn có thể kết hôn, anh vẫn còn yêu em?... Anh chưa từng bởi vì em bị cưỡng bạo mà không cần em, có đúng không?”

Thượng Quan Hạo thở dài một tiếng, vỗ vỗ đầu của cô: “Đừng. Là như thế.”

Trong lòng cô gái này, trở nên càng ngày càng suy tính hơn thiệt, nghi thần nghi quỷ.

“Hạo... Hạo...” Tần Cẩm Lan nhón chân, rung rung ôm lấy hấn, môi hôn lên cổ hấn, như là muốn chắc chắn vào lòng tin bản thân. Thượng Quan Hạo nhận ra ý muốn của nàng, cau mày, chụp lấy tay nàng, chủ động hôn lên. Hấn chưa bao giờ để phụ nữ của mình chủ động.

Chỉ là không biết tại sao, hấn càng ngày càng xem đây như là một loại nhiệm vụ, cô đòi hỏi, hấn liền đáp ứng, đơn giản hoạt động thân thể đã không còn một chút hấp dẫn gì, mà đơn thuần trở thành giải quyết nhu cầu sinh lý.

Cánh tay cường hấn đem nàng ôm lấy, hướng trên lầu đi đến.

Tần Cẩm Lan liên tục hôn trong lòng hấn, khóe miệng dần dất ra một cái đáng tươi cười thỏa mãn mà âm u lạnh lẽo.

Chờ tất cả mưa to gió lớn chấm dứt, đã tới nửa đêm.

Thượng Quan Hạo đứng dậy, trước giường đốt một điều thuốc, tùy ý nhả khói thổi nhẹ về phía xa.

Cổ áo sơ-mi mở ra, trước lòng ngực có vết son môi đỏ thâm, hấn xoa nhẹ mi tâm, chỉ cảm thấy loại sinh hoạt này bắt đầu không cách nào kéo dài thêm, hấn chưa từng có qua loại cảm giác này, đang muốn một người, nhưng trong đầu lại lóe ra bóng dáng người kia.

Bộ dạng trong phòng bệnh ấy... Nàng yếu ớt, bờ vai cùng cái cổ trắng ngần, còn có từng chút vết máu trên băng gạc.

Huyết thái dương đập mạnh, càng lúc càng đau buốt... Nàng vừa rồi có đau ở đâu không?

Thượng Quan Hạo càng ngày càng khó chịu, tưởng chừng như nơi này giống như lồng giam, sắc mặt hấn lạnh lùng đi ra ngoài, cánh tay trong lúc vô ý đụng phải một vật trong góc phòng “Bịch” một tiếng, có cái gì rơi trên mặt đất.

Hắn dừng bước lại, cúi người cầm thứ đó nhặt lên.

Rõ ràng, là một cái camera nhỏ.

Hắn nheo mắt lại nhìn, nghĩ có lẽ là Cẩn Lan giữ những thứ này, cho nên chưa từng lưu tâm, nhưng bỏ xuống một cái, trong nháy mắt chỗ nào đó trong lòng bị chạm đến một cái, cầm camera lần nữa quan sát.

Hắn lần đầu tiên cảm thấy nơi đây ẩn dấu một điều bí ẩn.

Ngón tay dài cầm công tắc mở ra, màn hình sáng lên, tiếp theo là màn hình chính camera, hắn ấn phím kế tiếp, ảnh chụp bên trong hiện ra. Trong phòng tối om, chỉ có camera sáng lên đôi chút, mập mờ...

Thượng Quan Hạo thấy rõ ảnh chụp bên trong, khuôn mặt hắn bắt đầu trắng bệch.

Bởi vì chỗ đó... Chính là những bức ảnh chụp ngay trong nhà kho hôm nay.

Gian phòng tĩnh lặng, một tiếng động nhỏ cũng có thể nghe được.

Bóng dáng Thượng Quan Hạo lạnh lùng xoay người, nhìn người phụ nữ ngủ say trên giường kia, miệng nàng nở ra một nụ cười nhẹ, trên người còn có vết tích hắn lưu lại, chẳng qua là...

Ai tới nói cho hắn, cái camera này rốt cuộc là sao, sự tình là như thế nào?

Ngón tay hung hăng nắm chặt vật ở trong tay, ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh lùng, như là muốn đem cả người cô nhìn thấu!

Sáng sớm, tòa nhà Tín Viễn.

“Hạo, loại cảm giác này thật tốt, mỗi ngày có thể cùng anh làm việc, còn có thể nhìn thấy anh mỗi ngày đều đang làm cái gì!” Tần Cẩn Lan cười ảm áp, kéo cánh tay hắn, hạnh phúc mà nói ra.

Thượng Quan Hạo mở cửa xe, mắt sâu thăm thẳm như đầm lầy, thản nhiên nói: “Anh còn có việc, em vào công ty trước đi.”

Tần Cẩn Lan ngăn ra: “Hạo, anh có việc sao?”

“Là có đối tượng chính quyền đặt vấn đề quan trọng, anh hẹn một số quan chức, nghe lời, tự mình đi trước.” Hắn ngữ khí nhàn nhạt thản nhiên, vẻ mặt yên ổn, căn bản nghe không ra tâm tình của hắn.

“À, được...” Tần Cẩn Lan vừa cười vừa nói, chủ động xuống xe, lại cúi người nói “Em chờ anh tới làm, Thượng Quan tổng giám đốc.”

Thượng Quan Hạo không có nhiều lời, trực tiếp khởi động xe, thò ơ rời đi.

Tần Cẩn Lan ngăn ra, đột nhiên phát hiện một chút không thích hợp. Cô tại cửa công ty đứng lặng một lúc lâu, nhìn hướng hắn rời đi. Một lát lấy điện thoại cầm tay ra gọi: “Này?... Anh giúp tôi theo dõi chồng tôi, xem anh ấy hôm nay rốt cuộc đi nơi nào, chỗ khác không cần báo cáo, nếu như đi bệnh viện, nhớ kỹ cho tôi biết.”

Cô nhớ không lầm, ngày hôm qua là có người nói cho cô biết, Tiểu Ngừ bị tai nạn lao động nằm viện.

“Được, Tần tiểu thư.” Một chiếc xe nấp ở vùng phụ cận công ty, chậm rãi rời khỏi, bắt kịp xe Thượng Quan Hạo.

Ngắt điện thoại, Tần Cẩn Lan có chút không hiểu.

Sao có thể nào biết được việc mình làm. Nhưng rốt cuộc là vì cái gì hoảng sợ, cô cũng không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Đã không còn kịp rồi sao?

Chiếc xe đen bóng giữa ánh sáng buổi sớm mai lao đi vùn vụt.

Phía sau, một chiếc xe khác theo sát chặt chẽ.

Trong đôi mắt Thượng Quan Hạo tàn mắt ra tia âm u, trên đường cao tốc lao đi cực nhanh, thoáng một cái đã tới một nơi vắng vẻ, nét mặt hần lãnh đạm, nhìn không ra tâm tư, càng nhìn không ra rốt cuộc hần là muốn đi đâu.

Trong xe phía sau, người đàn ông cau mày, càng cảm thấy kỳ quái.

Đường càng lúc càng vắng vẻ.

Tới một lối rẽ vào tỉnh lộ, Thượng Quan Hạo tăng tốc độ xe, cầm tay lái ngoặt qua rẽ vào, ngay sau đó chiếc xe kia cũng đột nhiên rẽ, nhưng có nghĩ cũng thật không ngờ?!

Về mặt người đàn ông trắng bạch, muốn phanh lại, đã thấy chiếc xe của Thượng Quan Hạo kia nhanh chóng quay lại đối diện! Hần sợ đến mức vội vàng chuyển động tay lái, đem xe lao vào trong rừng tùng bách bên cạnh! “Két...!” Tiếng hãm phanh bên nhón vang lên, nhưng sớm đã không kịp, xe “Ầm!” Một tiếng đùng vào trên cây bách!

“Ào ào...” Tấm kính phía trước bị đùng phải vỡ tan tành, rơi xuống.

Cùng lúc đó, Thượng Quan Hạo thần sắc lạnh lùng, giẫm lên phanh, đột nhiên ngừng lại.

Bên trong tấm kính, mặt sau chiếc xe đùng phải vô cùng thê thảm.

Hần mở cửa xe, lạnh lùng mà kiêu ngạo đi đến, neho mắt lại, nhìn chiếc xe kia gặp tai nạn.

Người đàn ông khó chịu ho khụ khụ, bụm cánh tay, nghiêng răng chịu đựng đau đớn và máu tươi trên đầu chảy xuống, đem cửa xe mở ra, chập vật mà ngã xuống trên mặt đất, giống như sắp chết thở hổn hển, đau đến phát run.

Thượng Quan Hạo đi tới trước mặt hần, khoe miệng nhếch lên lạnh lùng cười: “Lái xe làm sao lại không cẩn thận như thế? Biết rõ là đường cùng, còn đi theo vào?”

Gã đàn ông đau khổ rên rỉ, sắc mặt dữ tợn: “Thượng Quan tiên sinh, Thượng Quan tiên sinh ngài hãy nghe tôi nói, không phải là tôi muốn theo dõi ngài, tôi là nghe lệnh người ta, là...”

“Câm miệng.” Về mặt hần u ám xuống, thần nhiên cắt ngang.

Cái tên kia, hần có thể giấu ở trong lòng, không hy vọng từ trong miệng bất luận kẻ nào nghe được.

Điện thoại di động dính máu từ trong xe lấy ra đưa đến trước mặt người đàn ông, Thượng Quan Hạo một mảnh chán nản, như là bị áp lực, lạnh nhạt thần nhiên nói: “Tự mình gọi xe cứu thương, nếu như anh còn muốn sống. Còn có...”

“Nếu như cô ấy hỏi, anh hần là biết trả lời sao chứ.”

Người kia hít một ngụm lãnh khí, nắm chặt điện thoại di động, liên tục gật đầu: “Tôi hiểu rõ... Là tôi tự mình không cẩn thận bị đùng xe, không liên quan đến chuyện của ngài...”

Mắt Thượng Quan Hạo sắc lạnh hơn, môi nhếch lên, hờ hững quay người rời đi.

Đóng cửa xe, hần hướng phía bệnh viện đi tới.

Cẩn Lan...

Giờ đây cái tên này đọng lại ở trong lòng hần, mang đến, từng cảm giác ngội lạnh. Một đường lao vùn vụt, hần nhớ lại những năm tháng bọn họ yêu nhau, hần yêu cô gái này, thậm chí cho đến chết. Nhưng hôm nay, cô, dựa vào tình cảm hần, không nể tình đã thương người khác sao? Nhớ tới tới hôm qua nước mắt đầy oán hận kia đẩy hần ra, va vào trên thành giường xé rách vết thương...

Thượng Quan Hạo nắm chặt tay lái, sắc mặt lạnh lùng, đem tốc độ tới mức tối đa.

Trong bệnh viện.

Mùi thuốc khử trùng nhàn nhạt trong không khí.

Cước bộ của Thượng Quan Hạo đi tới trước cửa phòng bệnh dần dần chậm lại, hần đã nghĩ tới hình dáng nàng có thể xuất hiện, bất luận là loại gì, hần cũng từng nghĩ đến. Hận, có lẽ oán giận, có thể tuyệt vọng. Đây là bộ dạng của nàng...

Nhẹ tay đẩy khẽ cửa phòng.

Tầm mắt Thượng Quan Hạo đảo qua giường bệnh, tiếp theo, toàn thân cứng ngắc, trong ánh mắt là một khoảng trống không.

Trên giường bệnh kia vắng vẻ. Căn bản là không có ai.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo nhanh chóng biến hóa, chuyển thành xanh tím bộ dạng vô cùng lo lắng. Hắn buông cánh cửa phòng bệnh ra, sai bước hướng phía phòng bác sĩ trực ban đi đến, y tá nhìn hắn đi qua vừa muốn ngăn lại, lại bị khí thế hắn hù dọa tới, tay rút trở về.

“Người đâu? Người trên giường 305 đâu!” Thượng Quan Hạo gầm nhẹ, con mắt bốc hỏa.

Bác sĩ lại càng hoảng sợ.

“A... Anh hỏi cô ấy...” Bị hắn làm cho khiếp sợ, bác sĩ nói chuyện có chút khó khăn “Cô ấy, tối hôm qua đã đi rồi, tôi vắng mặt, tầng một có một y tá trực ban, không thấy được cô ấy là đi như thế nào...”

“Các người... bệnh viện là làm ăn kiểu gì không biết!” Thượng Quan Hạo thét to cắt ngang lời giải thích của bác sĩ, cười lạnh “Nói lòng bệnh nhân, nếu như xảy ra chuyện gì các người chịu được trách nhiệm sao?”

“Chúng tôi...” Bác sĩ trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cũng ngồi không yên “Anh đừng hướng tôi mà rống được không? Tôi còn muốn hỏi anh đây! Tối hôm qua hết thấy phòng bệnh không có việc gì, thì cô ấy đã đi mất! Từ cửa phòng bệnh đến đại sảnh dưới lầu tất cả đều là máu, lao công phải lau mấy lần mới sạch sẽ được, anh không cảm thấy là anh nên giải thích sao? Bác sĩ y tá chúng tôi chưa từng đắc tội với cô ấy, chuyện này liên quan tới chúng tôi sao?”

Nói mấy câu ngắn ngủi, khiến Thượng Quan Hạo chân động tại chỗ, khuôn mặt tái nhợt, không có chút máu.

Rất nhiều máu...

Từ phòng bệnh đến cửa lớn, tất cả đều là máu...

Thượng Quan Hạo đau nhức, cả người bị cảnh tượng trong suy nghĩ hung hăng néo lấy trái tim.

“Tôi nhắc nhở cô, nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi sẽ cho các cô chôn theo cô ấy!” Giọng nói hắn từ trong lồng ngực kìm nén phát ra, khàn khàn mà hung ác, nói xong, sai bước đi khỏi phòng trực ban.

Ngồi trên xe, Thượng Quan Hạo gọi vào điện thoại của nàng.

Điện thoại di động vẫn đổ chuông, nhưng mà tiếng đổ đổ liên tục vang lên, thật dài, không ai tiếp.

Khí sắc hắn nghiêm nghị, vừa lái xe vừa lại lần nữa gọi. “Đồ... đồ...” Tiếng chuông vang đến, vẫn như cũ không ai tiếp.

Thượng Quan Hạo nắm chặt máy, hung hăng nhét vào trong góc xe!

“Tần Mộc Ngữ... Em rốt cuộc đi đâu...” Khuôn mặt hắn tái nhợt, lẩm bẩm vài chữ.

Hắn có thể dễ dàng tha thứ việc nàng không nghe lời, có thể dễ dàng tha thứ việc nàng oán hận, ủy khuất, đấu tranh... Điều không có vấn đề gì! Chỉ là đừng khiến hắn tìm không được tung tích của nàng... Tối hôm qua bị thương nặng như vậy, nàng một mình cuối cùng có thể chạy đến chỗ nào?

Chuyện hôm qua, hắn đã triệt để rõ ràng! Nhưng mà... Lẽ nào đã chậm rồi sao?

Chậm rãi mở mắt, tầm nhìn mơ hồ lẫn lộn, từ từ trở nên rõ ràng.

Là một bóng người, đang nấu bữa sáng.

Khuôn mặt Ngự Phong Trì càng lúc càng rõ nét, như là nhận ra một điều gì đó, quay đầu nhìn nàng, cười rộ lên: “Đã tỉnh?”

Mặt Tần Mộc Ngữ nhợt nhạt, lông mi run rẩy, muốn cự quậy, đau đón lại truyền đến, ngón tay dài nắm chặt trên ghế sofa, hồi lâu đau đến nói không ra lời...

Ngự Phong Trì vẫn cười như trước, tắt lửa, bụng trứng chiên trên khay, khom lưng đặt vào trước bàn.

“Em đừng nhúc nhích thì tốt hơn, vết thương phía sau so với bị chém một dao cũng không khác biệt mấy, anh cũng không dám nhìn, cũng may mà... Bị thương ở phía sau, chính em nhìn cũng không thấy.” Hắn trêu chọc, nói lòng tâm tình của nàng.

Tần Mộc Ngữ an tĩnh lại, mở lời, âm thanh khàn khàn nói: “Cảm ơn anh.”

Ngự Phong Trì cười cười, không nói gì.

“Em đúng là nên cảm ơn anh...” Hắn ngồi xổm xuống, tay vuốt ve tóc nàng, âm thanh dần dần ngu muội, “Bởi vì Tần Mộc Ngữ, em tối hôm qua, thực sự làm anh sợ muốn chết...”

Cô gái trẻ nằm trên ghế sofa, ánh mắt trong suốt, chỉ là trong đó có một tia tro tàn tuyệt vọng, âm ỉ đi xuống.

Tối hôm qua.

Nàng chưa từng có trải qua đau đớn như thế.

Trong nháy mắt, nàng hoài nghi bản thân muốn đau đến chết đi, thế nhưng mở mắt ra, nàng vẫn còn tỉnh, tự nghiệm thấy rõ ràng đau nhức, ngón tay đã run rẩy đến tê cứng.

Di chuyển một chút, cũng đau đến tê tâm liệt phế. Chuông đầu giường quá xa, nàng chết cũng không với tới, thứ duy nhất có thể với tới là chiếc điện thoại di động trên giường. Lực tin nhắn bên trong lác đác vài số, đều là người gần gũi nhất, chính là máu trên ngón tay từng giọt từng giọt nhỏ xuống, cuối cùng có thể gọi đến một số.

Ngư Phong Trì nhận được điện thoại của nàng cũng không có ngờ tới.

Đúng là hần tiếp lấy “Alo” sau tiếng đầu tiên, chợt nghe âm thanh của nàng, hơi thờ mong manh: “... Cứu... cứu tôi.”

Trong nháy mắt, trái tim Ngư Phong Trì bị đánh mạnh, hô hấp bị nghẹn lại.

Hần giống như điên lao tới bệnh viện, lách qua y tá trực ban đang ngủ, lao đến phòng bệnh, chỉ thấy được máu tươi đầy sàn nhà, còn có nàng đang quỳ rạp trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, ngón tay nàng yếu ớt nắm chặt điện thoại di động.

“Em muốn ăn bữa sáng không? Ưu đãi đặc biệt này, anh chỉ dành cho em!” Ngư Phong Trì cười, có chút xấu xa nói.

Tần Mộc Ngữ trong ánh mắt hiện lên một tầng sương mỏng, trong suốt như nước, cũng vì bị hần lừa, nở nụ cười nhẹ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt, đáng tuổi cười như là đóa hoa nhỏ nở.

“Đây là nhà của anh?” Nàng nhỏ giọng hỏi “Tôi cũng không thể không biết được?”

Ngư Phong Trì gật đầu, đem trứng chiên đưa qua “Xem như là vậy đi, bất động sản ba của ba anh, nhưng sau này sẽ là của anh, nếu như em không chê có thể cho em ở lại một hai ngày, nhưng mà... Anh có điều kiện.”

Trong ánh mắt nàng lộ ra một loại khát khao muốn sống, khiến hần thấy hơi không ổn.

“Nào, trước tiên mở miệng.” Hần ngắt câu chuyện, ra lệnh nói.

Tần Mộc Ngữ ngần ra, nhìn trứng chiên, không biết làm sao. Nàng không quen người ta cho ăn kiểu này.

“Không há?” Ngư Phong Trì nhướn mày, nụ cười có chút tà khí “Lẽ nào em muốn anh dùng miệng?”

Tần Mộc Ngữ nghẹn giọng, đành phải khe khẽ hé miệng.

Nàng ăn một miếng nhỏ, nhìn nàng nằm giống như một con mèo nhỏ, Ngư Phong Trì cảm thấy mỹ mãn, ánh mắt sâu xa: “Mặc dù rất vô đạo đức, thế nhưng có đôi khi em cần phải thừa nhận đây là hiện thực, Tiểu Mộc Ngữ, lúc này cũng chỉ có anh có thể giúp em...” Hần nhẹ nhàng xoa tóc nàng, cúi đầu, nhẹ giọng nói “Em đừng sợ, anh sẽ che chở cho em, mãi đến khi có một ngày anh thực sự không thể bảo vệ được em nữa mới thôi...”

Tần Mộc Ngữ có phản xạ hổ, nhướn mày.

Ngư Phong Trì cũng cau mày theo: “Làm sao vậy?...” Hần nói rất buồn nôn, cho nên còn bị người chán ghét?

“...Mặt.” Nàng thành thật trả lời, nói chính là mùi vị trứng chiên.

“Ách...” Ngư Phong Trì xấu hổ, với tay để lên môi vội ho một tiếng “Còn cần phải trau dồi.”

Nàng nhìn hần, phút chốc mới nói khẽ: “Cám ơn anh, Ngư Phong Trì.”

Bầu không khí giữa hai người có chút gì đó dâng lên, Ngư Phong Trì chìm đắm trong ánh mắt của nàng, vừa định nói cái gì điện thoại di động trên bàn lại lần nữa rung.

Ngư Phong Trì không có nhìn, chỉ là cười lạnh một tiếng, lẩm bẩm: “Thật đúng là cố chấp.”

Một buổi sáng sớm, điện thoại nàng không biết đã rung bao nhiêu lần.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Trong vòng 3 ngày, ngoan ngoãn quay về

Mà Tần Mộc Ngữ chẳng qua là nhìn về chiếc điện thoại di động kia, lộ ra một ít tuyệt vọng, chẳng nói câu nào.

Tay Ngự Phong Trì đưa qua, nắm lấy, lấy pin ra.

Lúc này đây, đối với việc làm của hắn, nàng cũng không nói nửa lời.

Ngự Phong Trì làm xong ngoảnh lại nhìn nàng một chút, có niềm mong mỏi: “Không bằng em ở lại nơi này, đừng đi, tên kia sẽ không tìm được.”

Tần Mộc Ngữ khe khẽ cúi mặt xuống, kê lên cánh tay mình, nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ không ở lại lâu, anh cho tôi ở nhờ mấy hôm là tốt rồi.”

Nàng chỉ là mệt chết đi, rất đau, nói được mấy câu đã thở hổn hển, nghỉ một chút.

Ngự Phong Trì nhìn nàng, ánh mắt phức tạp ngưng đọng lại.

Sau cùng hắn kéo ra một nụ cười, xích lại gần, chạm đến khuôn mặt nàng: “Anh cuối cùng xem như là hiểu rõ tên khốn kia vì cái gì nghĩ như vậy muốn em, nếu không phải bây giờ em bị thương không đi chuyển được, anh rất muốn cưỡng chế em..”

Tần Mộc Ngữ run lên, ngược mặt lên, xấu hổ và giận dữ cảnh cáo: “Ngự Phong Trì!”

Tiếng cười trầm thấp trên đầu nàng vang lên, Ngự Phong Trì mị hoặc cúi đầu, hôn lên mắt nàng: “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Lần đầu có một cô gái như vậy, khiến hắn xấu xa muốn phá hủy, nhưng ngay cả chạm vào nàng một chút cũng không nỡ. Tần Mộc Ngữ... Anh đúng là đã bại trên tay em.

Tại tòa nhà Tín Viễn, Tần Cẩm Lan trong phòng làm việc của Thượng Quan Hạo sắp xếp lại tài liệu, đáng người thoả mãn nhìn xung quanh trong phòng làm việc của hắn, tựa hồ trên cái ghế xoay vẫn còn lưu lại chút mùi vị của hắn...

Điện thoại di động trong bao da vang lên.

“Alo?” Nàng lười biếng đứng dậy “Theo dõi thế nào rồi, anh ấy có đến bệnh viện không?”

Nếu mà Hạo còn có thể mềm lòng đi bệnh viện thăm Tần Mộc Ngữ, vậy thì rõ ràng những lời giải thích kia còn chưa đủ, a... Khổ nhục kế, em gái thân yêu thật đúng là hao tổn tâm huyết... Thế nhưng nghe xong, Tần Cẩm Lan mặt mày bắt đầu biến sắc, vô cùng nóng ruột mang theo một chút không vững tâm.

“Được, tôi biết rồi, anh nghỉ ngơi chữa vết thương, chữa xong thì xéo đi, khỏi cần làm việc cho tôi nữa!” Cô không khách khí nói, ngắt điện thoại nắm chặt trong lòng bàn tay.

Làm sao bây giờ... Hạo dường như đã nhận thấy được điều gì đó, lẽ nào hắn bắt đầu đề phòng cô rồi sao?

Tần Cẩm Lan nhíu mày trong đầu càng ngày càng hoảng loạn, đầu óc cô nhanh chóng suy nghĩ, tự hỏi, rốt cục nghĩ tới một phương pháp.

Kết hôn... Bọn họ phải khấn trương kết hôn mới được!

Trộn hai ngày, Tần Mộc Ngữ yên bình ở trong căn biệt thự tại vùng ngoại ô của Ngự Phong Trì, giống như ở ẩn.

Trong hai ngày, điện thoại nàng đều tắt máy. Ở căn phòng tiện nghi mà nghi dưỡng, cố gắng không để cho bản thân nghĩ đến chuyện ở bên ngoài, Thượng Quan Hạo có thể vì nàng không đến Tín Viễn làm việc mà nổi điên lên không, chị cùng hắn có cãi nhau hay không... Hết thấy, nàng ép buộc bản thân không nghĩ đến nữa.

Hai ngày Ngự Phong Trì đều từ trung tâm thành phố quay về đúng giờ, cũng dành nhiều thời gian ở trong phòng bồi tiếp nàng, tính tình hắn bướng bỉnh bất tuân lúc nào cũng có bản lĩnh rước lấy sự tức giận của nàng, lại đùa giỡn để cho nàng vui lên, vết thương trên lưng cũng có người định kỳ đến chăm sóc.

Nàng có thể đứng lên đi, động tác đơn giản cũng có thể làm.

Trong phòng tĩnh mịch, nàng thu dọn đồ ở trên bàn, trong lúc vô ý đụng tới điện thoại.

Cái vò xinh xắn kia thân nhiên nằm ở đó, Tần Mộc Ngữ tồn tại một ít sợ sệt, nhưng mà biến mất suốt hai ngày, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, chính nàng cũng không biết.

Mang theo một tia sợ sệt và thấp thỏm không yên, tay nàng nắm điện thoại di động lên, khe khẽ ấn nút khởi động máy.

Màn hình sáng lên, lại dần dần khôi phục về tĩnh lặng.

Ngay sau đó là tin nhắn ùn ùn kéo đến, tin nhắn đến tràn đầy hộp thư.

Sau cùng, có một tin nhắn ghi âm

Đầu ngón tay run run, giống như chạm đến cái gì đó đáng sợ vô cùng, Tần Mộc Ngữ định thần lại, bình ổn tâm tư, mở tin nhắn kia ra, trên màn hình hiện rõ ràng ba chữ “Thượng Quan Hạo” Khiến trái tim mong manh của nàng hơi đau đớn.

Nàng đưa điện thoại di động đến bên tai.

Giọng nói Thượng Quan Hạo vang lên.

“... Trong vòng 3 ngày, ngoan ngoãn quay về, bằng không tôi sẽ khó giữ mình mà làm cái gì đó với Tần Chiêu Vân... Ngày đầu tiên, tôi sẽ thu lại toàn bộ thuốc ông ta dùng, ngày thứ hai, là toàn bộ máy móc phụ trợ, ngày thứ ba... Tôi sẽ trực tiếp lấy đi bình oxy đang duy trì mạng sống của ông ta... Tần Mộc Ngữ, tôi cho cô thời gian đi trốn, cô tốt nhất trốn đến ngày ông ta chết rồi hãy đến... Tôi không có ý kiến.”

Tần Mộc Ngữ run rẩy.

Khuôn mặt của nàng sợ đến tái nhợt, muốn nghe lại hắn nói cái gì, thế nhưng giọng nói đã kết thúc!

Nước mắt ấm nóng tràn ra, mờ nhạt lẫn trên gương mặt nàng, nàng run rẩy xem lại thời gian tin nhắn đến, là sáng sớm ngày đó.... Là buổi sáng nàng tỉnh lại! Chính là khoảnh khắc Ngự Phong Trì gỡ pin điện thoại của nàng ra!

“Không...”

“Không thể như thế này... Anh đừng đụng vào ba tôi! Đừng!” Một giọt nước mắt rơi xuống, Tần Mộc Ngữ không khống chế được hét lên, nhưng mà điện thoại di động căn bản không có truyền được, cũng hoàn toàn không ai nghe được!

Vết thương trên lưng bởi vì kích động mà đau buốt, nàng yếu ớt cố gắng làm cho bản thân mình trấn tĩnh, run rẩy bấm số điện thoại bệnh viện, gọi vài lần mới kết nối được, mang theo giọng nói nghẹn ngào chực khóc hỏi: “Ba tôi đâu! Ông ấy có còn ở đó hay không? Mau nói cho tôi biết ông ấy còn ở trong bệnh viện không!”

Bác sĩ bị nàng làm cho hoảng sợ, hồi lâu mới lên tiếng: “Tần tiểu thư có đúng không?”

“Đúng, là tôi...” Thân hình mảnh khảnh của Tần Mộc Ngữ run rẩy, lệ quang lóe ra, lớn tiếng hỏi “Nói cho tôi biết Thượng Quan Hạo đang làm cái gì? Anh ta đã làm gì với ba tôi rồi, mau nói cho tôi biết!”

Bác sĩ im lặng một lát, nhàn nhạt mở miệng mở miệng: “Xin lỗi Tần tiểu thư, đây là quyết định của Thượng Quan tiên sinh.”

Trong nháy mắt, Tần Mộc Ngữ như bị đánh trúng một đòn nghiêm trọng, nàng rốt cục hiểu rõ, đó không phải là trò đùa.

“... Các người là một lũ khốn nạn... Đồ vô lại!” Nàng đau xót, trên lưng một trận đau nhức, nàng rên một tiếng, lấy tay nắm chặt cái bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, một dòng lệ tuôn rơi.

Thượng Quan Hạo... Anh làm sao có thể như vậy?

Anh làm sao có thể làm ra chuyện cảm thù còn không bằng như thế này! Anh làm sao có thể!

Tần Mộc Ngữ cũng quên không được đau nhức trên lưng nữa, mặc cho nước mắt rơi, chạy ra khỏi phòng.

Một tòa biệt thự này nàng chưa bao giờ đi ra ngoài, cái chốt cửa chính trạm trở nặng nề, cánh tay nhỏ yếu gắng sức gạt ra, đẩy cửa lớn chạy ra ngoài.

Một người bóng dáng yếu đuối mỏng manh trên đường cái vẫy tay, một chiếc xe tắc xi chậm rãi dừng lại.

“Tòa nhà Tín Viễn... phiền anh, nhanh một chút!” Trên lưng Tần Mộc Ngữ đau đến phát run, cánh tay lại đột nhiên kéo mở cửa xe, ngồi vào, hướng về người tài xế nghẹn lời nói ra.

“Vị tiểu thư này, sắc mặt cô không được tốt lắm, có muốn tới bệnh viện trước không...”

“Tôi không cần! Xin anh, nhanh một chút...” Nước mắt nàng càng nhiều, gần như đang nghẹn lời cầu xin!

Chương 99: Anh đã làm chuyện gì?

Trong văn phòng tổng giám đốc sang trọng, trên chiếc ghế tựa đen lãnh đạm, một người đàn ông kiều ngạo lạnh lùng ngồi lên, lấy tay che miệng, im lặng chờ đợi.

Đôi mắt hần màu đỏ tươi, như là bị lo lắng hành hạ, lòng bàn tay kia nắm lấy điện thoại.

Nhớ lại ngày đó, hần lái xe tìm khắp các bệnh viện nàng có thể đi, dùng hết tất cả nhân lực, suýt nữa đem toàn bộ thành phố Z đảo lộn, vậy mà cũng không có tìm ra được nàng.

Thành phố sầm uất lớn như thế, nàng cứ như vậy mà biến mất.

Thượng Quan Hạo cảm giác bản thân đã bị bức đến đường cùng, hai tròng mắt đỏ au, mở điện thoại di động ra gửi cho nàng một tin nhắn, nghiêng răng nói xong mấy câu, cả trái tim đều bị đau nhức và dày vò vây quanh. Hần biết lời nói kia có bao nhiêu trọng lượng, có bao nhiêu tàn nhẫn, chỉ là hần đã bất chấp nhiều như vậy, trong đầu hần chỉ có một bóng dáng thoáng qua kia, hần muốn nàng xuất hiện! Ngay tức khắc!

“Phanh!” Cửa văn phòng bị đẩy mạnh ra!

“Tiểu thư, tiểu thư người không thể vào, tổng giám đốc ngài ấy...” Thư ký gấp giọng nói lên.

Trước mặt, một người thiếu nữ mỏng manh yếu đuối hướng vào trong, sợi tóc rơi là tả trên lưng, gương mặt tái nhợt, nhìn trực diện hần: “Ba tôi đâu?... Thượng Quan Hạo, anh đem ba tôi đi đâu rồi!”

Thượng Quan Hạo nhìn lên người nàng, đầy vương bận cũng không có cách nào rời đi.

“Tổng giám đốc xin lỗi..., cô ấy kiên quyết muốn vào...” Thư ký vội vàng xin lỗi, giọng điệu vô cùng lo lắng.

“Đi ra ngoài.” Hần nhàn nhạt nói.

Thư ký ngẩn ra, lúc này mới biết chính là đang nói mình.

“...” Cô hoàn toàn nghẹn giọng, run rẩy, lập tức đi ra ngoài kéo cửa đóng lại.

Trong phòng yên tĩnh, Thượng Quan Hạo đứng lên. Tần Mộc Ngữ nhìn người đàn ông trước mặt, hô hấp khó khăn, hần tới gần trong nháy mắt vô thức lui về phía sau, cũng đã không kịp, sắc mặt hần lạnh lùng giữ chặt cổ tay nàng, đột nhiên kéo nàng vào trong ngực!

Tần Mộc Ngữ than một tiếng, bị đôi tay mạnh mẽ ôm vào trong ngực!

Còn không kịp thở gấp, Thượng Quan Hạo giữ lấy sợi tóc mềm mại sau gáy nàng, cúi đầu mãnh liệt hôn lên môi nàng.

“Đừng...” Tần Mộc Ngữ chỉ kịp hét lên một tiếng kêu đau đớn, lời nói đã bị hần triệt để chiếm giữ.

Động tác thô bạo, sức lực mãnh liệt! Một cánh tay vòng qua eo, một tay giữ lấy sau gáy, tiến sâu vào trong miệng nàng, nuốt vào những mềm mại hoàn mỹ từ nàng, như là muốn đem toàn bộ linh hồn nàng chiếm đoạt!

Nghĩ muốn điên rồi... Hần quả thực nhớ nàng muốn điên rồi! Suốt hai ngày, hần không có một khắc nào không nghĩ tới làm sao mang nàng tới ôm thật sâu vào trong lòng, hôn lấy nàng! Nhớ tới ngày đó tại bệnh viện cả người nàng đều là máu, tay hần cũng đang run, hần không thể giữ nàng nắm trong tay nâng niu! Lưu luyến si mê, áy náy, còn có lửa giận cùng yêu thương bùng cháy, hết thảy xuyên thấu qua nụ hôn này gửi tới nàng! Tần Mộc Ngữ gãy dạ dứt đời, bàn tay nhỏ bé để trên bờ vai vững chãi của hần, liều mạng muốn đẩy ra!

Hai người lao đảo, lông mi nàng run rẩy, nước mắt ấm nóng theo khóe mắt chảy xuống, quần áo nàng nhăn nhúm, bên tai chỉ còn lại tiếng thở gấp của hần, sau lưng đột nhiên đụng phải cánh cửa!

“...” Nàng đau đớn đến cau mày, toàn thân run lên, cả người vô lực, sức lực dần dần yếu đi.

Thượng Quan Hạo giữ chặt nàng, đôi mắt mở to chứa đầy hung ác cùng đau lòng.

Hần buông lỏng môi nàng ra, chống đỡ lên cái trán của nàng, trong mắt yêu hận đan xen.

Cười lạnh một tiếng, ngưng mắt nhìn nàng: “Đã chịu trở về rồi có đúng không?”

Tần Mộc Ngữ đau đến khuôn mặt trắng bạch, mở miệng hít lấy không khí, mỗi lần hô hấp đều là đau đớn, nàng nhìn vào người đàn ông phía trước, run giọng hỏi: “Ba tôi đâu... Thượng Quan Hạo, ba tôi rốt cuộc là ở đâu!”

Nước mắt nàng kích động Thượng Quan Hạo.

“Ông ta đương nhiên là ở nơi ông ta nên ở, chẳng qua là cô tốt nhất đi xem ông ta, nhìn ông bởi vì cô mà đã bị đối xử ra sao... Tần Mộc Ngữ, đây là cái giá phải trả khi cô trốn tôi!” Hắn lãnh liệt như băng, nghiêng răng nói.

Trong lòng đau nhức, từ một chỗ bắt đầu lan ra, cho đến khi xé rách cả trái tim!

Tần Mộc Ngữ nhìn thật sâu vào gương mặt hắn, run giọng nói: “Thượng Quan Hạo... Anh rốt cuộc có phải là người không? Anh dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy, dựa vào cái gì mà đối xử với ba tôi như vậy! Anh là cầm thú sao? Ngay cả một người bệnh cũng không buông tha!”

Thượng Quan Hạo bị dấn dập tuyệt vọng của nàng làm cho rung động, ánh mắt vơi đi chút lạnh lẽo, nhưng âm thanh vẫn tàn nhẫn, cười lạnh nói: “Tôi đã sớm nói qua, cô là đàn bà của tôi, nên ngoan ngoãn nghe lời!” Nói xong ánh mắt hắn ảm đạm xuống, tiếng nói có hơi nhỏ dần “Tần Mộc Ngữ, em biết tôi tìm em bao lâu không? Tôi đem toàn bộ thành phố lục tung lên cũng chỉ vì tìm em! Em không chịu xuất hiện? Tốt... Tôi đây liền làm chút gì đó, cho đến khi bức em xuất hiện mới thôi...!”

Tần Mộc Ngữ nước mắt lóe ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt, móng tay đâm vào da thịt hắn cũng không làm hắn đau lòng!

“Anh mau cho tôi gặp... Anh thả tôi ra, tôi muốn đi gặp ba!” Bàn tay nhỏ bé của nàng đẩy vào trong ngực hắn.

“Cô cho là kết thúc như vậy sao?” Thượng Quan Hạo giữ chặt thắt lưng nàng thanh âm lạnh lẽo làm nàng rung động tại chỗ, đôi mắt nàng tròn to sững sốt, hắn âm lãnh nói ra “Tần Mộc Ngữ, từ hôm nay trở đi, ở lại bên cạnh tôi chỗ nào cũng không cho đi! Cả người của cô là của tôi, tự do của cô cũng là của tôi!”

Hai tròng mắt Tần Mộc Ngữ tròn to hơn, hô hấp không yên, suýt nữa không tin những gì mà mình nghe được.

“Anh đang nói cái gì... Tôi không hiểu anh đang nói cái gì...” Nàng lắc đầu, khuôn mặt trắng bệch một hồi mơ màng.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo hòa dịu một chút, nhắc lại: “Tôi muốn em ở bên cạnh tôi, làm người phụ nữ của tôi... Tần Mộc Ngữ, em đã thắng rồi.” Hai mắt nham hiểm, hơi thở mang theo mùi máu, nhìn chằm chằm nàng “Từ hôm nay trở đi đừng lại khiến tôi tìm không được em, bằng không tôi sẽ bắt em phải trả giá!” Chuyện như vậy, hắn không bao giờ cho phép xảy ra nữa.

Tần Mộc Ngữ hiểu được ý tứ của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn thiếu sức sống, cả người giống như loài động vật nhỏ bị nước dội lên, lông mi ướt át, hai tròng mắt trong suốt một mảnh tuyệt vọng cùng đau lòng: “Anh điên rồi... Thượng Quan Hạo anh điên rồi, tôi không phải đồ chơi, lại càng không là cái đồ vật gì, vì sao phải nghe anh bố trí như vậy!”

“Em thật sự không phải đồ chơi!” Thượng Quan Hạo gầm nhẹ ngắt lời của nàng, ánh mắt mập mờ, lạnh lùng nói “Không ai lại đối với một món đồ chơi tốt thế này! Tần Mộc Ngữ, cô không đáp ứng có đúng không? Tôi bây giờ có thể cho cô xem bộ dạng của Tần Chiêu Vân!”

Nói xong hắn đã đem nàng giữ chặt, mang theo thân thể nhỏ bé và yếu ớt đi tới trước bàn làm việc, nàng khóc nức nở một tiếng, hắn lạnh lùng ấn cái nút trên bàn.

Tần Mộc Ngữ thở hỗn hển, cơ thể bị ép kề sát trong ngực hắn, ánh mắt nhìn vào màn hình.

Màn hình mở ra, một mảnh đen tối ánh lên.

“Thượng Quan Hạo...” Nàng run giọng kêu, vì sắp chứng kiến cảnh tượng khiến nàng sợ sệt.

Thượng Quan Hạo nửa ôm nàng, mắt sắc lạnh, môi khe khẽ đảo qua sợi tóc hơi ngổn ngang trên trán nàng, trầm giọng nói: “Nhìn kỹ cho tôi!”

Màn hình cuối cùng có người xuất hiện...

Trên giường bệnh, một người tóc bạc nằm đó, khí sắc vàng vọt, môi nứt nẻ, hôn mê. Không có bất cứ thiết bị điều trị nào, chỉ có bình thở oxy duy trì sinh mệnh ông ấy, chỉ mới vài ngày mà thôi, con người trước kia cứng cáp rắn rỏi đã không còn, bây giờ giống như một bộ xương khô.

Một tia đau nhức sắc bén đâm vào trong người, Tần Mộc Ngữ run rẩy, hét to một tiếng: “Ba!” Giấy lụa thoát ra khỏi ngực Thượng Quan Hạo!

Một người cánh tay như thiết bàn đem toàn bộ nàng vây khốn, kéo trở lại! Thượng Quan Hạo từ phía sau mà ôm lấy nàng, đưa tay ấn cái nút, màn hình một lần nữa tối đen. Thái độ người trong lòng vùng vẫy cũng trong dự liệu của hắn.

“Đồ vô lại... Thượng Quan Hạo anh tên hỗn đản này!” Tần Mộc Ngữ tránh không khỏi bàn tay to lớn kia, chỉ có thể để nước mắt tuôn trào mà hét lên.

Thượng Quan Hạo dùng sức ôm chặt nàng, môi dán trên thái dương của nàng, lạnh lùng: “Em nghĩ rằng tôi đang nói đùa với em? Tần Mộc Ngữ, tôi đã sớm nói cho em hậu quả, quá một ngày, em đợi mà nhặt xác ông ta đi!”

Tần Mộc Ngữ bị hình ảnh vừa mới nhìn thấy làm cho kích động hết lên một tiếng, tay nắm chặt, toàn thân run rẩy không ngớt.

“Anh muốn như thế nào... Thượng Quan Hạo anh nói đi anh rốt cuộc muốn như thế nào!” Nàng vùi đầu vào trong cánh tay, nước mắt nóng hổi, từ từ nhấm hai mắt, tuyệt vọng hết!

Ý thức của nàng bị hấn gãy vò tới cực hạn.

Trong lòng Thượng Quan Hạo đau xót, đôi mắt tròn tại một chút âm đạm khó nén cúi người ôm lấy thân thể nàng, lạnh lùng đi tới trên sô pha, để nàng chậm rãi ngồi xuống.

Nước mắt ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn.

Thượng Quan Hạo cúi người, vỗ về nhẹ nhàng cái trán của nàng: “Đừng khóc... Đừng khóc...”

Hắn quả thực quá mức kích động, mới có thể dùng chuyện tàn nhẫn như vậy khuấy động nàng.

Chỉ là hai ngày nàng biến mất kia, hắn quá mức nổi điên, mới có thể làm việc không mảy may quan tâm hậu quả.

Vết thương trên lưng chưa lành, khuôn mặt nhỏ nhắn nàng như trước tái nhợt, dựa lưng vào sô pha làm cho vết thương càng mở ra, nàng than nhẹ, cả người suy kiệt bị thân thể và trái tim đau nhức hành hạ đến bất tỉnh.

Bàn tay Thượng Quan Hạo xoa dịu phía sau, ngưng mắt nhìn sắc mặt của nàng “Đau không?” Ngày đó hắn đẩy một cái kia, chắc hẳn khiến nàng rất đau.

“Thượng Quan Hạo... Tim của anh rốt cuộc là làm từ cái gì?” Miệng nàng yếu ớt phun ra mấy chữ.

Trái tim là cái dạng gì, mà có thể hung ác độc địa như vậy, bạc tình nhẫn tâm như vậy!

Sắc mặt Thượng Quan Hạo âm đạm “Thời gian sau này em đi mà tìm hiểu xem trái tim tôi là làm từ cái gì, bây giờ, trước hết em hãy chăm sóc tốt bản thân mình... Làm người phụ nữ của tôi đối với em rất dễ dàng.”

Trong mắt Tần Mộc Ngữ tăng nước mắt lại ứa lên.

“Tại sao... Anh vài ngày nữa cùng chị tôi kết hôn... Anh muốn cùng chị ta kết hôn, mà lại làm chuyện như vậy với tôi!” Nước mắt tuôn rơi, nàng run rẩy, “Thượng Quan Hạo, anh quả thực biến thái...”

Hai người... là chị em gái! Là chị em ruột!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Cô thực sự chọc giận tôi!

“Cô cứ coi như là tôi biến thái đi...” Giọng nói Thượng Quan Hạo âm lãnh cất lên, hơi thở nhàn nhạt thân nhiên toát ra từ trên người hắn, từng chữ rõ ràng mà nói ra: “Cho dù là tôi biến thái, cô cũng là qua tay tôi, cô vẫn phải làm người phụ nữ của tôi...”

Cảm giác nhục nhã kéo đến, Tần Mộc Ngữ run rẩy mà lùi bước vào trong, đôi tay nhỏ bé muốn đẩy hắn để thoát ra khỏi lồng ngực của hắn, lại bị hắn nắm chặt cổ tay, đau đớn mà rên một tiếng, tàn nhẫn đặt ở hai bên!

Khoảng cách càng lúc càng gần gũi, mắt đối mắt, hắn dùng sức mạnh đè ném phản kháng của nàng.

“Thượng Quan Hạo, anh vô si!” Mặt nàng nhợt nhạt đỏ lên, nước mắt lấp lánh, vẫn ứ đọng không rơi xuống.

Thượng Quan Hạo bị phản ứng của nàng làm cho khí sắc u ám, lửa giận trong người hừng hực thiêu đốt, cười gằn, hắn nghiêng răng nói, “Tần Mộc Ngữ, cô có thể thử chửi tôi lần nữa!... Vô si có đúng không? Tôi tới nói cho cô biết, cái gì mới chân chính gọi là vô si...”

Một tay hắn giữ cổ tay nàng, tay kia kéo cà- vạt của mình xuống, tiếp theo là khuy áo sơ mi.

Tần Mộc Ngữ mở to hai mắt nhìn, chậm chạp lắc đầu: “Không... Đừng...”

Cà- vạt bị ném trên mặt đất, ngực hắn lộ ra, bên dưới là cơ thể cường tráng...

“Không, Thượng Quan Hạo anh đừng như thế này... Cút đi!” Nàng lui về phía sau, thân thể yếu đuối bất lực run rẩy. Ánh mắt Thượng Quan Hạo sắc lạnh, nổi điên xông lên, bàn tay tiến tới cổ áo của nàng, nắm lấy y phục mỏng manh của nàng xé ra!

Nàng thét lên, nước mắt thống khổ rơi xuống, hấn giữ chặt lấy vòng eo của nàng đè xuống trong nháy mắt, cổ tay vùng vẫy thoát ra “Ba!” một tiếng thanh thúy vang lên trên khuôn mặt tuần tú!

Mặt hấn lệch qua, một dấu tay nhỏ bé đỏ bừng dần hiện trên khuôn mặt hấn.

“Thượng Quan Hạo, anh đừng hòng chạm vào tôi nữa!” Nàng vừa khóc vừa hét lên!

Bầu không khí trở nên ngưng đọng.

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo lệch qua một bên chậm rãi quay lại, nhìn nàng, lửa giận bốc lên, hấn kiểm chế, nhẫn nại kiểm chế, trong xương cốt hấn toàn là tàn nhẫn và cuồng dã, tại giờ khắc này tất cả bộc phát ra!

“Tần Mộc Ngữ...cô bây giờ đang chọc tức tôi!” Hấn mặt mờ cắt tiếng, cực kỳ phẫn nộ!

Tiếp theo trong nháy mắt, tiếng nàng thét chói tai vang lên, Thượng Quan Hạo đẩy cả người nàng kéo xuống, phần lưng liền bị xé rách, cả người nằm ngửa trên ghế sô pha! Sắc mặt Tần Mộc Ngữ đau đớn đến trắng bệch, một bàn tay vòng ra sau lưng nàng, mạnh mẽ hôn lên giữa cổ nàng!

Giống như găm nhăm, dường như muốn nuốt lấy nàng, nàng thét lên, đau đến phát run!

Đây là lần đầu tiên, Thượng Quan Hạo triệt để bị chọc giận, mang theo sức mạnh hủy diệt cường bức nàng làm chuyện ân ái! Nàng vẫn bị đau đớn hành hạ, giọng nói nghe khàn khàn đặc, dần biến đổi. Quần áo hết thấy bị xé rách, máu trên lưng dính một chút lên ghế, hấn cũng không hề thương tiếc! Bên trong đùi bị người đột nhiên xâm phạm, sức lực mãnh liệt dọc theo đường đi mà tiến vào, thẳng đến phòng tuyến cuối cùng của nàng!

Tần Mộc Ngữ nức nở nghẹn ngào một tiếng, trong ngực sợ hãi và chua xót tức khắc ủa đến, bờ vai nàng rung động, nước mắt rơi xuống. Động tác của hấn vẫn thô bạo, nàng bị làm cho nhục nhã suýt chết đi, bàn tay nhỏ bé bầu vú trên bờ vai của hấn, khóc thành tiếng: “Đừng... Đừng để tôi hận anh! Thượng Quan Hạo!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vùi sâu trong cổ hấn, khàn giọng la lên.

Người đàn ông ở trên người nàng bỗng nhiên cơ thể dờ ra, thân hình trắng kiện chống đỡ bên hông nàng, kịch liệt run run.

Cô gái trong lòng kia, khóc muốn ngất đi.

Trong đôi mắt Thượng Quan Hạo lửa giận bốc cháy, toàn bộ động tác thô bạo dừng lại, ngưng mắt nhìn nàng, một nỗi phức tạp đan xen nhau.

“...” Hấn đè nén hơi thở, kéo thắt lưng của nàng lên...

Nàng than một tiếng, trên trán lấm tấm mồ hôi, cả người gần như đau nhức đến vô lực.

Trên ghế sô pha những giọt máu kia như đâm vào mắt.

A...

Hận hấn...

Thượng Quan Hạo ở trong lòng cười nhạt, máu của nàng dính trong lòng bàn tay hấn đang giữ chặt thắt lưng nàng, cúi đầu nói: “Tần Mộc Ngữ... Em thắng!”

Cả người nàng gần như loã thể.

Thượng Quan Hạo ngăn chặn dục hỏa bộc phát trong cơ thể, cúi đầu vùi sâu hít lấy mùi thơm dịu trên cổ nàng, cảm thụ đáng vẻ nhỏ nhắn xinh xắn, lạnh lùng nói: “Hôm nay bỏ qua cho cô, nếu như cô còn không thông minh nữa, tôi tuyệt đối sẽ không lại làm được một nửa thì dừng lại, hiểu chưa?”

Tần Mộc Ngữ nhắm mắt lại, lông mi ướt sũng run nhè nhẹ.

Nàng không còn khí lực, không có hơi sức cùng người đàn ông này đấu nữa, chỉ có thể tùy ý hấn ôm vào trong ngực.

“Thượng Quan Hạo... Anh sẽ xuống địa ngục.” Nàng cắn đôi môi nhợt nhạt, đánh mắt nhìn hấn, kiên định nói ra.

Thượng Quan Hạo cũng nhìn vào mắt nàng, như thể trong vắt, hấn gần như có thể liếc mắt một cái là nhìn thấy sự tàn nhẫn và tội ác bản thân. Khóe miệng nổi lên một nụ cười, mở miệng nói ra: “Tôi sẽ dẫn em xuống theo.”

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ mềm nhũn, mơ mơ màng màng một chút, lập tức mất đi toàn bộ hơi sức, ngã vào trong lòng hấn!

Sắc mặt Thượng Quan Hạo biến đổi, ôm chặt nàng, nhìn chằm chằm khuôn mặt nàng yếu ớt không một chút máu.

Lại lần nữa tỉnh lại, xung quanh có tiếng nói nhỏ đôi chút.

Là tiếng Anh thuần túy, rất lưu loát, một người đàn ông mắt xanh tóc vàng đang cùng Thượng Quan Hạo nói chuyện với nhau.

Nhiều năm sinh sống ở nước ngoài, làm cho Tần Mộc Ngữ theo tiềm thức mà có thể nghe hiểu bọn họ đang nói cái gì.

“Tôi muốn chính thức thông báo cho anh, tiền sinh, vết thương của vị tiểu thư này đích thực có thể lành, chỉ là tôi nghĩ cô ấy đã bị tổn thương tới gân cốt phần lưng, sau này hoạt động quá mức dẻo dai sẽ không làm được nữa, nói chẳng hạn như, gập thắt lưng, duỗi thân thể hết mức,...”

Thượng Quan Hạo ngồi ở trên ghế xoay, sắc mặt âm trầm lắng nghe.

Chỉ chớp lát, người tóc vàng rốt cục nói xong.

“Cảm ơn chẩn đoán của anh... Anh có thể đi.” Âm thanh hần lạnh lùng, khiến người ta nghe được sự lãnh huyết mà vô tình.

Người đàn ông tóc vàng nhìn qua sô pha, thấy Tần Mộc Ngữ đã tỉnh lại, hướng nàng nhún nhún vai, bắt đầu đi ra ngoài.

Gập thắt thắt lưng. Duỗi thân thể hết mức.

Lông mi chậm rãi nhắm lại, Tần Mộc Ngữ rất yên tĩnh. Không sao cả... Những động tác kia số lần nàng làm vô cùng nhỏ.... Cho nên bị thương như thế nào, thương thế ra sao, không có vấn đề gì.

“Đã tỉnh?” Giọng nói của Thượng Quan Hạo trầm thấp trong phòng làm việc vang lên.

Nàng lại lần nữa mở mắt ra, cảm giác trong không khí một mảnh âm u lạnh lẽo, choàng trên người nàng, rõ ràng là âu phục của hắn.

Xem đi, Tần Mộc Ngữ, người đã suy đồi đến cái dạng gì? Ngay cả vật che giấu cơ thể, cũng cần phải cần người ta bỏ thí.

Trên lưng rất đau, nhưng Tần Mộc Ngữ không có để ý.

Nàng gắng sức ngồi dậy, nước trong khóe mắt trong veo, nhìn hắn: “Tôi có thể đi thăm ba không?”

Thượng Quan Hạo nhìn chăm chú nàng một lúc lâu, nhẹ nhàng nói ra hai chữ: “Có thể.”

Lông mi Tần Mộc Ngữ buông xuống, cười nhạt, cảm tạ ở trong lòng ý tốt của hắn, một phen nhọc nhằn có thể đổi lấy được nhìn ba nàng một chút, đáng giá biết bao nhiêu. Thế nhưng đứng lên nàng phát hiện điều dị thường, váy của nàng, lại lần nữa bị hủy ở trong tay hắn.

Ánh mắt run lên, bên trong dần theo một tia e ngại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nàng tái nhợt nhìn phía hắn, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, kiềm nén run rẩy nhẹ giọng nói: “Lúc này đây, anh còn muốn tôi trần truồng đi ra ngoài cho mọi người xem có đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Thượng quan hạo, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra

Nàng yếu ớt mang theo chút sợ hãi, như đánh ngay vào trái tim Thượng Quan Hạo.

Hắn nhớ tới lần đầu tiên lấy đi sự trong trắng của nàng, để nàng lửa thể mà phơi bày trước mặt giới truyền thông, trong ánh mắt tuyệt vọng như muốn chết đi, núm chặt lấy trái tim đau buốt của hắn.

Đứng dậy đi qua, thuận tay cầm một bộ quần áo bên cạnh đi tới, đặt ở trong lòng nàng, dáng người Thượng Quan Hạo cao ngạo chậm rãi cúi xuống, bàn tay vịn vào tóc nàng, thân nhiên nói: “Yên tâm... Tôi sẽ không để cho em phải thảm hại như vậy lần nữa.”

Tần Mộc Ngữ ngẩn ra, không dám tin tưởng nhìn hắn, mãi hồi lâu mới quay qua, nói ra hai chữ: “Cảm ơn.”

Đến lúc nàng mặc quần áo xong, Thượng Quan Hạo đợi nàng ở cửa đã lâu. Bóng dáng mảnh khảnh của Tần Mộc Ngữ vịn lấy tường đi ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, tựa như hốt hoảng ngẩn ngơ. Thượng Quan Hạo nheo mắt lại, đợi nàng đi tới nắm cánh tay của nàng kéo lại gần mình, dùng khuỷu tay đỡ lấy nàng.

“Còn đi được không?” Biểu cảm của hắn hồ hững, mở miệng hỏi.

Một câu nói, làm cho ngực Tần Mộc Ngữ hiện lên một tia chua xót, trong ánh mắt mang theo một tầng hơi nước nhìn hần: “Thượng Quan Hạo, lúc anh làm những chuyện đó với ba tôi, có nghĩ tới ông sẽ không chịu được không?”

Về mặt Thượng Quan Hạo lại lần nữa âm thầm xuống.

“Tần Mộc Ngữ, cô nhất định phải cùng tôi tranh luận có phải không? Thương thế của cô là tôi làm, cho nên tôi có nghĩa vụ chịu trách nhiệm với cô, mà nếu cô cho rằng tôi đối với cô có gì đặc biệt... vậy thì cô sai rồi!”

“Tôi không cần anh chịu trách nhiệm!” Tần Mộc Ngữ đột nhiên cãi lại “Tôi chỉ muốn của anh một chút lương tâm, một chút là đủ rồi!” Chỉ cần một chút, ba cũng sẽ không phải ở trên giường bệnh chịu đau khổ như vậy!

“Tần, Mộc, Ngữ!” Thượng Quan Hạo nắm chặt cánh tay nàng, nghiêng răng gầm nhẹ!

Nàng đau đến run lên, nhưng vẫn như cũ kiên định cùng oán hận, không hề sợ hãi.

Thượng Quan Hạo như muốn nổi cơn thịnh nộ, gương mặt u ám giống như là bị áp lực kìm nén đến cực điểm, giọng nói khàn đi: “Cô nhất định cho rằng tôi chính là như thế này sao? Tôi không có lương tâm... Cho nên dùng những chuyện này đến bức cô?”

“Đúng, anh là như thế đấy...”

Thượng Quan Hạo đột nhiên nắm lấy nàng ôm vào lòng, cổ nén ưu tư, cùng nàng đối diện.

“A... Tần Mộc Ngữ tôi có thể nói cho cô biết, cho dù là như thế này cô cũng nhất định phải ở bên cạnh tôi... Bằng không tôi còn sót lại một chút nhân tính cũng sẽ không để cho cô được thấy! Cô từ từ mà tiếp nhận đi!”

Tần Mộc Ngữ yếu ớt mang theo một tia thống khổ đau đớn, run giọng líu ríu: “Vì sao... Anh vì cái gì lại lựa chọn tôi? Người muốn cùng anh kết hôn chính là chị, không phải là tôi! Anh nhìn cho rõ ràng!”

“Tôi nhìn rất rõ ràng!” Hần nghe theo, giọng nói dè dặt, nghiêng răng “Nhưng thật ra cô, tốt nhất biết rõ ràng người cô không nên mạo phạm là ai, ngoan ngoãn phục tùng cho tôi...” Nàng cắn răng: “Tôi sẽ không... Tôi có chết cũng không hướng về phía người đem sinh mệnh cha tôi ra uy hiếp để khuất phục!”

Nàng rõ ràng tràn đầy hận ý, trong nháy mắt làm tổn thương hần!

Lửa giận đã lên đến đỉnh điểm, Thượng Quan Hạo đột nhiên hung hăng đẩy thân thể mềm mại trong ngực ra, khuôn mặt tái nhợt.

Tần Mộc Ngữ ngã lên bức tường, bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt run rẩy, dùng cổ tay thiếu sức sống chống đỡ, móng vuốt mà thờ hờn hèn.

“Đừng để tôi nhìn thấy cô... Bằng không tôi sẽ trực tiếp bóp chết cô!” Thượng Quan Hạo ngu muội nói ra mấy chữ, khuôn mặt tuần tú xanh đen, nói rộng cả vạt, đau lòng hòa cùng lửa giận, xoay người đi ra ngoài.

Phôi hần gần như muốn nổ tung, cô gái chết tiệt này, hận không thể đem đầu óc của nàng móc ra rửa sạch một lần! Hần là điên rồi, điên rồi mới có thể không từ thủ đoạn như vậy cũng muốn đem nàng trời buộc bên người!

Nhân viên y tế dẫn xuống dưới, Tần Mộc Ngữ rốt cục đi tới chỗ phòng bệnh của ba.

Một hồi chua xót, tập kích vào trong tâm trí.

“Ba!” Nàng kêu một tiếng chạy vào, thân thiết mà nắm chặt lấy cánh tay ông, nhìn ông mê man, nước mắt mờ nhạt cả hai mắt. Khuôn mặt nàng một trắng bạch, nước mắt trong khóe mắt rung động dâng lên, nhìn thoáng qua xung quanh, bình dưỡng khí vẫn còn, còn đang truyền dịch, máy kiểm tra nhịp tim cũng không có đình chỉ...

Cái này...

“Tần tiểu thư, tình hình của ba cô thực sự thật không tốt, bệnh viện bình thường không thể tiếp nhận, chỉ có thể chuyển tới phòng giám sát đặc biệt này, bình dưỡng khí không duy trì được bao lâu nữa, chúng tôi chỉ có thể cầu nguyện cho bệnh nhân sớm tỉnh lại...”

Tần Mộc Ngữ nhìn qua bốn phía, một thoáng ngẩn ngơ, cũng một thoáng ngờ vực.

“Không phải nói bỏ hết sao?” Nàng quay qua, nhìn nhân viên y tế trước mặt “Không phải nói thuốc và thiết bị hỗ trợ cho ba tôi đều bị ngừng sao? Bây giờ làm sao lại...”

“A!” Nhân viên y tế có chút hiểu ý “Là hai ngày trước đúng không? Thuốc cùng dụng cụ cũ kia cũng không phải tốt lắm, hiện tại đã được thay mới toàn bộ, dĩ nhiên là Thượng Quan tiên sinh phân phó, Tần tiểu thư có vấn đề gì không?”

Tần Mộc Ngữ giật mình, gương mặt càng ngày càng trắng.

Nàng nhớ lại lời nói của Thượng Quan Hạo trong đoạn tin nhắn uy hiếp kia, từng lời thực dọa người, còn có lời nói qua điện thoại từ bệnh viện kia, nàng tưởng rằng...

Đôi tay nhỏ bé cầm bàn tay ba, Tần Mộc Ngữ cắn môi, nhìn ông nhợt nhạt suy yếu, run giọng nói: “Không có khả năng... Ba tôi vì cái gì lại thế này? Ông ấy vì cái gì lại như vậy, tại sao giống như già đi hai mươi tuổi, vì sao giống như là ba tôi sắp chết đến nơi rồi!”

Nước mắt thoáng qua, chất vấn bác sĩ.

Nhân viên y tế nét mặt cũng rất yên tĩnh “Tần tiểu thư, cô cũng biết, không ăn uống được, chỉ bằng thuốc duy trì thân thể nên thành ra như vậy cũng là tất nhiên. Xin tin tưởng, Tần lão tiên sinh đã xem như là không có khác nhiều lắm rồi.”

Hồ hấp Tần Mộc Ngữ yếu ớt, ánh mắt mập mờ, nhìn thấu khuôn mặt rõ ràng có một phiền phức tạp.

“Anh nói Thượng Quan Hạo căn bản là không có làm chuyện gì với ba tôi, có đúng không?”

Nhân viên y tế ngăn ra, cười nói: “Tần tiểu thư, tôi nghĩ Thượng Quan tổng giám đốc đối với Tần tiên sinh làm đều là chuyện tốt.”

Một tia ngạc nhiên sừng sốt, nghi hoặc càng ngày càng ngưng trọng trong đầu Tần Mộc Ngữ.

Nàng cắn môi, nâng tay ba lên, chỉ là trong lòng cái âm thanh kia cũng dồn ép không được nữa...

Thượng Quan Hạo, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Vì sao?” Vài ngày sau, Tần Mộc Ngữ nhìn trưởng phòng quản lý nhân sự trước mặt, nghi hoặc nói, “Tại sao lại điều động tôi đến làm trợ lý tổng giám đốc hành chính?”

Quản lý nhân sự nhìn biểu cảm của nàng, ưu nhã cười cười: “Tần tiểu thư, mặc dù tôi không thể nói, thế nhưng cô cũng có thể hiểu rõ đây là chủ ý của ai, điểm này đừng làm khó chúng tôi, cô nói đúng không?”

Ngón tay run lên, Tần Mộc Ngữ trong nháy mắt đã hiểu rõ ý tứ của hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lúc đỏ lúc trắng.

“... Anh có thể nói với ngài ấy một tiếng không? Tôi ở chỗ này tốt lắm, không cần phải... Đổi lại vị trí.” Nàng cắn môi, đáy mắt hiện lên một chút vô lực.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Bỗng nhiên dịu dàng

Quản lý nhân sự có phần phức tạp, vẫn cười, có một tia bất đắc dĩ, nhìn nàng nhún vai.

Ý tứ của hắn, đã rất rõ ràng.

Cô gái trẻ trước mặt này, đã từng là người được Tần Chiêu Vân nâng niu, mỗi ngày trôi qua, đều sáng như trăng sao, nhưng hào quang ấy cũng chỉ vùn vụt mấy tháng mà thôi, nàng một thân trang phục đơn giản trong sáng xuất hiện trước mắt, sinh mệnh lại bị một người đàn ông nắm chặt trong tay, cho dù là không cam lòng, cũng chỉ có thể tuân theo.

Điện thoại di động trong túi áo đột nhiên rung rung.

Mắt Tần Mộc Ngữ lóe lên, khe khẽ cúi chào: “Tôi đi trước, quản lý.”

Nàng đi ra ngoài, cánh tay mảnh khảnh khẽ kéo cửa lại.

“Alo?” Chiếc điện thoại di động nhỏ nhắn đặt ở bên tai.

“Tầng mười bảy, lên đây ngay lập tức.” Tiếng nói của Thượng Quan Hạo truyền đến, vẫn lãnh lạnh như nước.

Tần Mộc Ngữ có chút nhũn mảy, ngừng đầu nhìn đại sảnh trống trải rộng mênh mông “Thượng Quan Hạo, tôi không muốn đổi chỗ làm, anh để tôi ở chỗ

này ổn định được không? Tôi cho dù có khổ, cũng không cần anh lo.”

Thượng Quan Hạo nhếch môi, kề gần điện thoại, cười khê “Còn không có quen phải không? Loại cảm giác đem tự do giao cho người khác này có thích hay không?”

“Nếu như không ép buộc em, em có thể ngoan ngoãn nghe lời sao?” Âm thanh Thượng Quan Hạo xa xôi.

“...” Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ đỏ lên “Tôi không thể, thể nhưng...”

Hắn cười khê, cắt ngang lời của nàng: “Ba mươi phút nữa nếu như không thấy em, tôi cũng không ngại xuống kho hàng mà bế em lên đây.”

Tiếng “Đồ đồ đồ đồ” trong điện thoại vang lên, trong nháy mắt bị ngắt đi.

Tần Mộc Ngữ nắm chặt điện thoại di động, môi bị chính bản thân mình cắn muốn ứa máu ra.

Tầng mười bảy toà nhà Tín Viễn, có thể nói là bỏ không, ngoại trừ phòng khách ở ngoài trang hoàng sang trọng, còn có ban công rộng ở bên ngoài để hóng gió.

Tần Mộc Ngữ từ trong thang máy đi ra, nhìn cảnh vật xung quanh.

Nơi này căn bản là không có ai.

Nàng đành chịu, cũng không muốn đem điện thoại ra gọi để hỏi hắn đang ở đâu, buộc bản thân đi loay quanh. Đi tới bên cạnh ban công nàng nhìn không được lại bước vào trong. Từ tầng mười bảy, nhìn vào khoảng không rộng lớn, sẽ nhìn thấy gì đây?

Tần Mộc Ngữ thật không ngờ, nàng chỉ mới bước vào có một bước, thì thấy được trong góc ban công rộng rãi, đôi giày da thoải mái gác trên sô-pha, đôi mắt người đàn ông kia sâu xa tựa như biển.

“Anh...” Nàng có phần nghẹn giọng, bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt trên ban công rộng lớn hiện ra bé nhỏ hiu quạnh.

Thượng Quan Hạo vẫn nhìn nàng, đứng dậy đi qua, cơ thể cao lớn che phủ lấy nàng. Yên tĩnh như vậy mặt đối mặt, người chịu không nổi trước chính là Tần Mộc Ngữ, nàng quay mặt đi, phớt lờ đi ánh mắt của hắn, sợi tóc mềm mại bị gió khê thổi bay. Thượng Quan Hạo cười khê “Muốn nhìn phong cảnh ở đây không?”

Tần Mộc Ngữ ngẩn ra, không biết hắn vì có gì bỗng nhiên lại hỏi điều này.

Tay bị kéo đi, Tần Mộc Ngữ hoảng hốt, đón lấy cơn gió nhẹ ở ngoài ban công thổi đến, ở lẽ độ cao cũng không tính là quá cao, nàng có thể an tâm mà đứng ở chỗ này không sợ ngã xuống, nhìn xuống cũng làm cho chóng mặt.

Tầng mười bảy, cao đến thực kinh khủng.

Nàng hít thở khó khăn, mồ hôi trong lòng bàn tay chảy ra, vô thức mà nắm chặt, làm cho nắm tay nhỏ bé của nàng nắm càng chặt hơn.

“Sợ?” Thượng Quan Hạo nghiêng người qua hỏi nàng.

“Thượng Quan Hạo, anh dẫn tôi tới nơi này làm cái gì?” Nàng nhìn không được hỏi.

Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng kéo cổ tay nàng, đem nàng từ phía sau mà ôm chặt vào trong ngực, nắm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, mang nàng đứng ở ban công tầng mười bảy, nhìn ra cảnh vật ở xung quanh.

“Chúc mừng.” Hắn đơn giản nói ra hai chữ “Chúc mừng em ngoan ngoãn trở thành người phụ nữ của tôi.”

Gương mặt Tần Mộc Ngữ lạnh lẽo.

Nàng quay đầu nhìn chăm chú hắn: “Tôi không cảm thấy chuyện này có gì đáng để chúc mừng.”

Thái độ thù địch và hận ý của nàng, thể hiện rõ ra.

Thượng Quan Hạo cười khê, cố gắng không để ý tới đến địch ý của nàng.

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ lại phức tạp, nhớ tới ngày đó chứng kiến cảnh tượng ba nàng, nàng nhìn hắn, khó khăn mở miệng nhỏ giọng nói ra: “Thượng Quan Hạo, anh rốt cuộc là có ý gì? Anh dùng bệnh của ba tôi để đe dọa tôi quay lại, nhưng anh căn bản là không làm chuyện gì với ông ấy,... Anh đến cùng là dạng người gì? Anh muốn làm cái gì?”

Những cảnh cáo kia có thực sự đúng hay không, nếu như nàng thực sự không nghe lời trở về, hắn có làm nên những chuyện kia không?

Thượng Quan Hạo buông mắt xuống, mắt như hố đen sâu thẳm, hấp thu lấy hồn phách người: “Em nghĩ sao? Tàn Mộc Ngữ, em cảm thấy tôi là dạng người gì?”

Tàn Mộc Ngữ nghẹn lời quay mặt đi: “Tôi không biết.”

Thượng Quan Hạo ôm nàng, khoe môi hiện lên một nụ cười yếu ớt, bàn tay khe khẽ xoa tóc nàng: “Đừng có biểu lộ bộ dạng hận thù căm hờn như vậy nữa, cũng đừng quên cách đây không lâu, em vẫn còn rất tha thiết tôi có thể đối xử với em như vậy...” Cô gái trong ngực khẽ run lên, Thượng Quan Hạo tiếp tục nói “Đã quên rằng em từng thích tôi như thế nào sao? Thời gian ấy, em khát khao muốn tình cảm tôi dành cho cho chị em thì cũng sẽ đối với em như vậy, giống như lúc này, ôm em, hôn em, cho dù là cảm kỳ cũng không hề gì... Có đúng không?”

Tàn Mộc Ngữ bị hấn làm cho kích động, nhìn hấn, kịch liệt kháng nghị “Anh câm miệng, không được nói, tôi chưa hề muốn như vậy!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần muốn gạt đi một phiền đố bưng kia, đáng đáp động lòng người.

Thượng Quan Hạo giữ chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, ôm nàng càng chặt hơn, giữ lấy sau gáy nàng đem từng biểu tình trên khuôn mặt nàng thu vào trong tầm mắt.

Cúi đầu nói: “Đúng, em chưa từng.”

Bởi vì toàn bộ sự chuyển biến tình cảm này, hấn rất rõ ràng.

Hấn rõ ràng hiểu rõ bản thân là muốn nắm giữ nàng như thế nào đến mức không thể ngừng được, càng ngày càng muốn nàng, càng ngày càng không từ thủ đoạn, còn mười ngày nữa là kết hôn, cũng vẫn muốn đem nàng giữ lấy, giam cầm bên người.

Bất luận có phải là em gái của Cẩm Lan hay không, mặc kệ bọn họ ở cùng một chỗ có đúng đạo lý hay không.

Trong đầu hấn lúc này, chỉ còn lại hình ảnh ngày đó Cẩm Lan tới công ty, hấn đi tới kho hàng, chứng kiến nàng bị chính chị của mình đánh cho một cái bạt tai. Sau hàng loạt thương tổn kia, bây giờ hấn không thể kiềm chế được cũng đã bắt đầu ân hận.

“Tình cảm tôi bây giờ rất tốt... Tàn Mộc Ngữ, em có thể nói ra ước nguyện của mình, tôi sẽ cân nhắc giúp em thực hiện.” Thượng Quan Hạo tựa sát vào trán nàng, nhàn nhạt nói ra.

Hấn có thể nghĩ đến bồi thường, tạm thời chỉ có thể này.

Tàn Mộc Ngữ ngẩn ra, đôi mắt trong suốt tràn đầy vẻ không tin, hơi kinh ngạc.

Gió thổi đến, sợi tóc của nàng rối loạn, chẳng lẽ ngay cả đầu óc hấn cũng bị làm cho rối loạn sao?

“Thượng Quan Hạo, hôm nay anh không có phát sốt chứ?” Nàng nhìn chăm chăm vào hấn, khó khăn nói ra một câu.

Thượng Quan Hạo bên môi hiện ra một tia cười tiếu ý “Nói đi... nguyện vọng gì?”

Tàn Mộc Ngữ càng thêm kinh ngạc, cắn môi, khó tin mà nhéo nhéo khuôn mặt hấn, là nóng, rất chân thực.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Em muốn cái gì?

“Tôi không muốn gì.” Nàng lắc đầu “Thứ tôi muốn anh cũng cho không được.”

Ngón tay Thượng Quan Hạo khe khẽ lật qua khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, mỉa mai nói: “Nếu như thứ em muốn chính là tự do, hoặc là Tàn thị, tôi đương nhiên không cho em được... Cho nên nói gì nghe có lý một chút, đừng chỉ biết làm tôi tức giận, để tôi muốn cướp càng nhiều thứ của em...”

“Anh...” Tàn Mộc Ngữ cắn môi, cảm hận người đàn ông này, một giây trước vuốt ve an ủi, một giây sau đã trở mặt lật lọng.

Nàng muốn ngo ngoáy, đôi mắt hấn chán nản một ít, dịch qua thanh lan can trên ban công, thân thể to lớn đem nàng vây khốn, gió thổi lồng lộng, cô gái trong ngực có bộ dáng lộn xộn mà duyên dáng.

“Thượng Quan Hạo, không phải anh nói tình cảm hôm nay rất tốt sao? Anh không nên lại ức hiếp tôi!” Nàng kinh hãi, lo lắng hét lên.

Nàng có cảm giác như mình không còn là người nữa, nàng cũng không phải làm bằng sắt, nàng sợ đau đớn, sợ bị áp bức lăng nhục, sợ mỗi một lần chọc giận người đàn ông này, ngoại trừ đau đớn, ngoại trừ bị chịu tổn thương, bị nhận lấy những gì mình không muốn, nàng cái gì đều cũng không được làm!

Thượng Quan Hạo nhận ra sự sợ hãi cùng hoảng hốt của nàng.

Đám lửa vừa bốc cháy lên kia đã bị đè xuống, tay hắn lướt qua xoa nhẹ trên những sợi tóc bay trên khuôn mặt của nàng, cảm giác lạnh lạnh giương như quyến luyến không nở buông, thân thể cao lớn phủ phục xuống, nâng khuôn mặt của nàng tới gần.

“Đừng sợ... Tôi sẽ không đối với em như vậy...”

Nói xong, hắn đã hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, nắm lấy mùi vị của nàng. Tần Mộc Ngữ vẫn sợ hãi như trước, nhưng lại rõ ràng cảm thấy mỗi một động tác nhỏ của hắn, cũng dịu dàng vỗ về, nàng tim đập cuồng loạn sợ hãi từng bước được trấn an. Trong viên mắt có một chút âm áp, hơi nước ẩm ướt tràn đầy khóe mắt của nàng.

“...” Nàng không cách nào cự tuyệt hắn hôn, dù cho hắn đi sâu vào mà cướp đoạt, bây giờ cũng đã quên giấy dũa.

Thượng Quan Hạo triển miên hôn lên khóe miệng của nàng, giọng nói cuốn hút cất lên: “Mong muốn gì... Em chưa từng có tâm nguyện sao.... Ngoại trừ Tần thị cùng với chuyện em ở bên cạnh tôi... Tần Mộc Ngữ, nói cho tôi biết em muốn cái gì...”

Trong lòng Tần Mộc Ngữ một hồi chua xót, khóe mắt càng thêm ẩm ướt.

Nụ hôn của hắn hòa tan ý thức của nàng, dần dần mơ hồ, toàn thân vô lực, cơ thể nhỏ nhắn rơi vào trong lòng hắn, được hắn lấy góc độ tốt nhất mà hôn lấy. Tiếng nói hắn lắng xuống bên tai vọng lại, lần nữa nhắc lại, mang theo dịu dàng êm dịu nhất... “Em muốn gì... Nói cho tôi biết, được chứ?”

Tần Mộc Ngữ vô phương chống đỡ bản thân, bàn tay nhỏ bé nắm chặt vào bờ vai của hắn, viên mắt một mảnh ướt.

Mộng lúc ban đầu trở lại Trung Quốc kia, mọi thương tổn cùng bị thương đều cũng còn không có nghĩ đến, bản thân nàng như trong mơ, nàng lại có thể bị nụ hôn ẩm áp nồng nhiệt kia vây chặt. Thượng Quan Hạo ngậm môi nàng, dây dưa buông ra, đôi mắt đen láy sáng ngời, mang theo thương yêu nồng đậm, trong ảo giác của Tần Mộc Ngữ, phẳng phát dường như có từng tầng, từng tầng nước lớn bao quanh, cho nàng yêu thương sâu đậm nhất.

“Tôi muốn, tôi muốn đàn vi-ô-lông...” Nước mắt nàng tuôn rơi, giữa tầng tầng nước mắt có một vẻ đau thương không nở “Ba tôi ông ấy rất thích nghe.”

Thanh âm khàn khàn kia, giống như ngôn ngữ dễ nghe nhất trên thế giới.

Thượng Quan Hạo cảm nhận được bàn tay nhỏ bé yếu ớt nắm chặt áo mình, hắn buông mắt xuống, cảm thấy trái tim bị một tia đau nhức đánh trúng, nóng hăm hập... Hắn đem nàng kéo sát vào trong ngực, miệng bao phủ bên tai nàng, khàn khàn nói: “Được.”

Một cây huyền cầm đặt trên ga trải giường trắng nõn.

Đàn vi-ô-lông đặt ở trong hộp, tĩnh lặng nằm ở đáy.

Tần Mộc Ngữ kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt, khó tin mà nhìn người đàn ông bên cạnh.

Hắn đang giải quyết giấy tờ, về mặt tuần dật có phần băng lãnh, cầm một phần tài liệu xem hết, cuối cùng ký lên trên, mạnh mẽ rắn rỏi. Ngón tay dài bay bay một hồi trên bàn, thân nhiên nói: “Thử nhìn xem, thích hay không thích.”

Một câu này đúng là nói nàng.

Tần Mộc Ngữ nhìn hắn bận rộn thần sắc mặt lạnh lùng, vô ý thức mà biết không nên nói chuyện với hắn. Chỉ là người đàn ông này thật sự là quá mức phức tạp, nàng xem không hiểu, đơn giản tránh né khí thế cường đại của hắn, chậm rãi ngồi xuống, cánh tay nhỏ nhắn cảm đàn lên.

Đem đàn vi-ô-lông lấy ra, khe khẽ lướt qua.

Trong ánh mắt trong veo của nàng không hề che giấu sự yêu thích, dây đàn khẽ đi lên, nàng thử âm một cái. Âm thanh vang lên trong nháy mắt nàng mới đột nhiên chú ý tới, đây là phòng làm việc của hắn, một tiếng vừa mới vang lên kia, rất đột ngột.

Nàng ngoảnh đầu lại nhìn Thượng Quan Hạo một chút, không tới, hắn không chú ý tới, còn đang xử lý giấy tờ.

Nàng dứt khoát buông tâm sự ra, lông mi rung rung một cái, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng kéo bản nhạc mà mình thích nhất. Thanh âm trang nhã như có như không, bên trong phòng làm việc vang lên.

Tay Thượng Quan Hạo dừng một chút, đôi mắt sâu xa nhìn qua, thấy được ở bên giường trong phòng nghỉ cô gái trẻ đang quỳ xuống kéo đàn.

Gương mặt của nàng, so với cái gì cũng đều mỹ lệ xinh đẹp.

Tần Mộc Ngữ thỏa mãn mà đàn, nụ cười bên khóe miệng càng lúc càng mở rộng, nàng nhớ tới khi đó vừa mới về nước, phản ứng lúc ba nghe được ca khúc của nàng, người đàn ông trung niên nghiêm túc đáng sợ đó trong nháy mắt nở một nụ cười hiền dịu nhất thế gian.

Mãi đến khi trong tầm mắt xuất hiện một đôi mắt sắc bén hiện ra, tay nàng mới run lên, đột nhiên kéo sai âm!

“Ông!” một tiếng, tiếng nhạc im bật.

Đưa mắt nhìn sang, Thượng Quan Hạo đã đứng ở trước mặt nàng, quần tây thẳng tắp ôm lấy đôi chân, màu sắc khiến người ta kinh sợ. Tần Mộc Ngữ lập tức cầm dây kéo cùng đàn vi-ô-lông đặt ở trên giường, cắn môi, nhẹ giọng mở miệng nói: “Tôi không biết anh có cho tôi hay không, tôi chỉ là cầm lấy đàn một chút thử xem, nếu như âm ỉ đến anh thì tôi ra ngoài.”

Dường như chỉ là trong nháy mắt, cô gái đánh đàn mỹ lệ xinh đẹp kia đã không thấy tăm hơi, chỉ còn lại nàng với một chút sợ hãi, lại kiên cường bướng bỉnh, khiến hần có loại dự cảm muốn phá hủy.

Tay nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, trong nháy mắt nàng trở nên kinh ngạc, đem nàng nhấc lên giường, đẩy vào chính giữa!

“...!” Tần Mộc Ngữ than nhẹ một tiếng, mái tóc mất trật tự tăn ra, cau mày chống đỡ.

Giây tiếp theo, Thượng Quan Hạo quỳ một gối trên giường, bàn tay giữ chặt vai của nàng, làm cho nàng lại lần nữa bị đè xuống, cánh tay kia giữ bên hông nàng, để nàng ở trong ngực.

“Đàn không tốt, tại sao không tiếp tục?” Mắt hần có một chút dự cảm, thần nhiên nói.

Tần Mộc Ngữ không cách nào cự tuyệt được, ánh mắt đầy phòng bị “Tôi sợ âm ỉ đến anh...”

“Em đã âm ỉ đến tôi.” Thượng Quan Hạo cắt ngang lời của nàng.

Tần Mộc Ngữ đến cùng không nói gì, quay mặt qua, tức giận nói: “Được, tôi đây xin lỗi. Sau này anh bảo tôi đến thì tôi ngoan ngoãn đứng im là tốt rồi, sẽ không âm ỉ anh được không?”

Thượng Quan Hạo nhìn thật sâu vào nàng, không nói gì, chỉ là cúi đầu hôn lên trên cổ nàng.

Một chuỗi tê dại mẫn cảm, trí mạng lên đến toàn thân!

“...” Tần Mộc Ngữ như vô lực, run rẩy, tay nắm chặt ga trải giường “Thượng Quan Hạo...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Lúc này đây, hần không muốn che dấu nữa

Bàn tay của người đàn ông nắm chặt cánh tay nhỏ bé của nàng, siết chặt lại, dùng sức lực thô bạo mà kéo lấy gáy nàng.

Tần Mộc Ngữ run rẩy một hồi, gương mặt mơ màng, cảm nhận được rõ ràng mục đích của hần.

“Thượng Quan Hạo, anh đừng như thế này...” nàng run giọng nói, toàn thân bị siết chặt, đối với loại xâm phạm này không có tí khả năng giãy dụa phản kháng nào.

“Không muốn như thế nào?” Hơi thở nóng hằm hập phả ra trên cổ nàng, giọng nói Thượng Quan Hạo khàn khàn vang lên, hôn sâu xuống phía dưới “Nói, để tôi biết em sợ cái gì...”

“Anh đừng đụng vào tôi... Thượng Quan Hạo, nơi này là công ty!” Nàng gấp gấp đến độ nói to, trong mắt mơ hồ có lệ.

Đây là công ty, là phòng làm việc của hần! Ấu phục của hần còn mặc trên người, khuya măng-sét ở cổ tay màu ánh kim tỏa ra khí phách ngang ngược, hần nắm giữ cổ tay nàng, hơi nóng tỏa ra như muốn làm cho cổ nàng bị bỏng!

“Tôi biết đây là tại công ty...” Ánh mắt hần sâu xa nhìn nàng, giọng nói lảng xuống “Tôi càng biết rõ tôi đang muốn người phụ nữ của tôi...” Nói xong hần đột nhiên mở chiếc áo sơ mi mỏng manh của nàng ra!

Cảnh vật kiều diễm trước mắt càng làm cho ánh mắt của Thượng Quan Hạo thêm đỏ tươi.

“Không... Không được nhìn!” Tần Mộc Ngữ vùng vẫy, muốn ngăn cản, Thượng Quan Hạo nắm cổ tay nàng càng thêm chặt ngăn lại, hơi thở chiếu vào bên tai nàng, cúi người nhẹ giọng nói: “Đừng nhúc nhích, để tôi nhìn em...”

Hai lần trước đều quá mức vội vã, hần chỉ biết chà đạp thân thể nàng. Tần nhần mà chiếm đoạt, cũng không có nhìn được dáng vẻ kiều diễm của nàng, liếm trên vành tai, tiếp tục ngậm lấy, giữa lúc toàn thân nàng run lên mà giữ chặt lấy thắt lưng nàng, nắm tay kéo lấy quần áo nàng, bàn tay xâm nhập vào

bên trong vùng ngực, lướt xuống phía dưới vùng mẫn cảm của nàng, cảm giác tiêu hồn, tròn căng phong mãn!

Tần Mộc Ngữ lại lần nữa hét lên, muốn né tránh.

“Thượng Quan Hạo... Tôi cầu xin anh, tôi van anh đừng như vậy, tôi không muốn!” Trong đầu nàng tràn đầy hình ảnh đau nhức hai lần trước bị hấn xé rách đâm xuyên qua cùng với va chạm. Phát tán ra, nàng chỉ là nhớ tới, thân thể run rẩy nhìn không ra hình dạng gì! Cảm giác từ bàn tay hấn truyền tới, nàng có chết cũng không muốn tại đây bị hấn chiếm hữu!

Trong thanh âm của Thượng Quan Hạo ám muội mang theo dục vọng “Không thích ứng có đúng không?... Không sao, tôi sẽ giúp em thích ứng.”

Vừa nói hấn vừa dùng sức cắn một cái lên cổ nàng, bàn tay suông sẽ đi xuống, làm cho nàng cảm giác rõ rệt từng rung động trên thân thể truyền đến, nàng thét lên, tay để ở bờ vai hấn đẩy mạnh ra, nhưng cũng không mấy may di chuyển một chút nào. Cách lớp áo, cắn lên đầu nụ hoa của nàng, đầu lưỡi ẩm ướt cùng hàm răng yêu thương cắn vào, dày xéo, tay nàng xen vào mái tóc dày đậm của hấn, không cách nào xoay sở mà khẽ động, Thượng Quan Hạo thở gấp nặng nề, đã mê loạn. Cánh tay to lớn dùng sức mà tách đôi chân của nàng ra, kéo quần của nàng xuống phía dưới! “Đang đang đang” ba tiếng từ cửa phòng vang lên.

“Hạo, anh có bên trong hay không?” Một âm thanh ôn nhu ở bên ngoài vang lên.

Thanh âm đem lửa nóng bên trong nháy mắt dập tắt. Đôi mắt màu đục ngầu của Thượng Quan Hạo giờ lên, thờ dốc còn chưa bình tĩnh, ôm lấy người ở trong ngực, nghe được âm thanh ở bên ngoài đã biết người đứng đó là ai.

Tần Mộc Ngữ nghẹn ngào cũng ngưng lại, thờ hỗn hển, đôi mắt đầm lệ từ từ mở ra, bên trong hiện lên vẻ kinh sợ.

Là chị..

Đứng ở ngoài cửa đứng là chị của nàng Tần Cẩm Lan!

“Buông ra... Thượng Quan Hạo, anh buông ra!” Nàng run rẩy nói, giống như là chiếm được lệnh đặc xá.

Bàn tay Thượng Quan Hạo đã muốn xâm nhập vào bên trong chân của nàng, đôi mắt đen có hơi buồn bã, ngón tay làm càn đâm vào nơi trơn mịn ẩm ướt của nàng, nhìn nàng đột nhiên cắn môi, hai chân ra sức khép chặt, một nụ cười tà ác lãnh đạm dần ra: “Buông cái gì ra?”

Tiếng nói ngoài cửa còn đang tiếp tục vang lên “Hạo, anh rút cuộc có ở bên trong hay không?” Tần Cẩm Lan có chút nghi hoặc, xoay người nhìn thư ký: “Cô khẳng định anh ấy ở trong chứ không phải đi họp?”

“Ách... Đúng vậy, tôi vừa mới đưa văn kiện vào vẫn còn thấy tổng giám đốc, Tần tiểu thư người thử gõ cửa lần nữa thử xem.” Thư ký cau mày, đề xuất nói.

Tần Cẩm Lan nhìn cánh cửa một chút, tiếp tục gõ, giọng nói càng thêm mềm mỏng: “Hạo...”

Cách một cánh cửa, Tần Mộc Ngữ đã bị giầy vò đến cực điểm, toàn thân run rẩy.

“Anh đi ra ngoài... Không được để ở bên trong, ra ngoài!” Bờ vai nàng co rúm lại, nắm lấy áo sơ mi của hấn, ở trong ngực hấn bắt lực la to, viền mắt làn nước mỏng lấp lánh, mặt đỏ lên! “Thượng Quan Hạo chị của tôi ở bên ngoài!”

Thượng Quan Hạo tiến vào, nhưng chỉ là ngón tay, chậm rãi đi sâu vào. Ở chỗ sâu nhất, lại chậm rãi co giật, hành hạ thần trí của nàng: “Chẳng qua là một ngón tay mà thôi, cũng không phải là tôi ở bên trong, em đã nhạy cảm đến chịu không nổi sao....”

“Đừng...” Tần Mộc Ngữ cắn môi chịu đựng khác thường trên cơ thể, ra sức lắc đầu, nước mắt tràn đầy, “Thượng Quan Hạo anh đừng thế này, tôi cầu xin anh! Anh đi ra ngoài... Ách...”

Rất cực nghe được một tiếng than nhẹ của nàng, đôi mắt sâu xa đen tối của Thượng Quan Hạo có chút thả lỏng.

Nước mắt nàng rơi xuống, Thượng Quan Hạo đã thấy những gì quá trốn của mình, cúi đầu khe khẽ hôn lên đôi mắt cùng chóp mũi của nàng “Tốt... Tôi đi ra.... Tôi đi ra, đừng khóc, được chứ?”

Ngón tay hấn rút khỏi, đem quần của nàng sửa sang lại, lại nắm ở thắt lưng nàng, đột nhiên ôm nàng vào lòng.

Hết thấy những tàn phá bừa bãi, cuối cùng cũng chấm dứt.

“Hạo... Em vào được chứ.” Tần Cẩm Lan nghi hoặc tới cực điểm, hoàn toàn mất đi vẻ kiên nhẫn, dứt khoát mở cửa ra.

Vừa vào cửa, thấy đồ đạc trong phòng làm việc chỉnh tề ngăn nắp, cũng như ngày thường không có điểm gì khác biệt.

Rõ là kỳ quái, cô vì sao lại cảm thấy có chỗ nào không đúng?

Tiếng giày cao gót vang lên trên nền nhà, Tần Cẩm Lan đi tới bên cạnh phòng nghỉ bị che khuất nhìn xem, cô căn bản chỉ là ngò vực trong lòng, nhìn đến một màn kia sắc mặt trở nên tái mét, suýt nữa trở nên biến dạng!

...Bên trong, Tần Mộc Ngữ ngồi ở giường, khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ tái nhợt, một cánh tay trắng trẻo mảnh khảnh run rẩy buông xuống bên giường, một cánh tay khác nắm chặt lấy cổ áo. Mà Thượng Quan Hạo cởi áo khoác của mình, nhét vào trên đầu nàng.

“Mặc vào.” Hắn thần nhiên ra lệnh “Đi ra ngoài.”

Tần Mộc Ngữ nhắm chặt mắt, cả người bị âu phục hắn che phủ.

Mà Tần Cẩm Lan đầu óc trong nháy mắt bùng nổ, thờ gáp không dám tin nhìn bọn họ: “Hai người... Hai người ở chỗ này làm cái gì? Hạo đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

Cô quả thực không thể tin được, trước mắt này đây tình cảm mãnh liệt, khiến nàng không thể không nghĩ đến những thứ xấu xa đáng sợ kia!

Trong đôi mắt sâu xa Thượng Quan Hạo không có hứng thú, xoay người đi ra ngoài, lạnh nhạt lưu lại một câu: “Em xem là cái gì, thì là cái đó.”

Lúc này đây, hắn không muốn che dấu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Em cảm thấy rằng tôi tại vì sao mà đau khổ!

Cái gì?

Một tiếng sét nổ bên tai Tần Cẩm Lan, một tiếng rền vang, cô đỡ lấy tường, suýt nữa đứng không vững!

Cái nào là những gì mà cô nhìn thấy?

Cô nhìn thấy, chính là hai người kia không hiểu sao lại ở trong phòng làm việc của hắn quần áo không chỉnh tề dây dưa! Có trời mới biết ở đây vừa xảy ra cái gì! Không... Không thể là như thế này.... Nàng vừa mới rõ ràng chứng kiến quần áo của Hạo vẫn còn hoàn hảo, ngược lại Tần Mộc Ngữ...

Tần Cẩm Lan không khống chế được bước lên phía trước, nắm lấy áo khoác mà Tần Mộc Ngữ che đậy trên người...

Áo somi màu kem bông lỏng kết hợp với chiếc quần dài mềm mượt, nàng nắm chặt cổ áo sơ mi, mái tóc lộn xộn ngổn ngang, thất lưng có phần lỏng lẻo, thậm chí ngay cả bên cổ cũng có vết hôn đỏ bừng hằn lên...

Tần Cẩm Lan lão đảo hít một ngụm lạnh khí, hai tay run rẩy lên.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Cô ta run giọng hỏi, hai tròng mắt từ từ đỏ bừng lên “Tần Mộc Ngữ, cô nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?”

Thứ duy nhất che chở phía trước bị ngăn lại, thân thể nhỏ yếu run nhè nhẹ, trong ánh mắt của Tần Mộc Ngữ lạnh lạnh vắng lặng nhìn thoáng qua cây đàn vi-ô-lông bên cạnh, lại đắng cay rời ánh mắt đi “Tôi cũng không rõ ràng lắm... Tôi chỉ biết là tôi không nên đến đây...” Nàng ngược mắt lên “Chị lại muốn giận chó đánh mèo trút lên tôi có phải không? Lần này tôi hy vọng chị hỏi rõ ràng trước rồi hãy đưa ra kết luận.”

Nàng nói xong đứng dậy, muốn đi ra ngoài, nhưng cái áo sơ mi đã bị xé bỏ, còn có dấu vết ở trên cổ, làm cho nàng một bước cũng không dám đi ra ngoài....

Cẩn môi, cắn đến gắt gao, gần như muốn chảy máu ra.

Tần Mộc Ngữ hít sâu một hơi, cúi người cầm áo khoác kia nhặt lên muốn che đậy bản thân.

Tần Cẩm Lan bị giận dữ làm mờ lý trí, đi qua nắm lấy cái áo kia, lại hung hăng đánh một cái tát “Ba!” lên trên mặt nàng.

Tần Mộc Ngữ bị đánh, nhất thời đứng không vững, bóng dáng mỏng manh yếu đuối ngẩn ngơ, tay ôm nửa bên mặt, chặt vật ngã xuống, lưng va vào trên cánh cửa, làm “Bịch” một tiếng.

Ở bên ngoài Thượng Quan Hạo lạnh lùng đứng thẳng nghe được tiếng vang.

Sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, bàn tay đang sửa sang lại cổ áo đột nhiên ngừng lại, quay người nhanh chóng đi trở về phòng nghỉ, thấy Tần Mộc Ngữ té trên mặt đất, mà Tần Cẩm Lan mở mồm mắng chửi: “Tiện nhân... Mày cái con đi này! Mày lại có thể như thế này mà quyến rũ anh ấy, tới phòng làm việc của anh ấy mà giờ trò! Tần Mộc Ngữ tao muốn giết mày, giết mày giết mày!”

Cô ta càng nói càng điên cuồng mà đánh xuống.

“Cần Lan!” Thượng Quan Hạo gầm nhẹ một tiếng, con mắt sắc lạnh mang theo sát khí, đột nhiên ôm lấy cô đang xông đến, ngăn động tác của cô ta “Em không hỏi rõ ràng lại đánh người, nếu như còn không rõ ràng thì đến hỏi anh! Đừng động vào cô ấy!” Tần Cần Lan hét lên, giãy dụa nhưng lại nghe hết những lời hắn nói, bỗng nhiên ngậy ngậy cả người.

“Anh nói cái gì?... Hạo anh nói cái gì! Anh lại có thể che chở cho con tiện nhân này!” Cô nhìn chằm chằm khuôn mặt tuần tú quen thuộc ở trước mặt, được hắn ôm vào trong ngực, chỉ vào Tần Mộc Ngữ quát lên.

“Anh không phải đang che chở cô ấy, anh là đang nói sự thật!” Thượng Quan Hạo nắm chặt cổ tay cô, trong đôi mắt sâu xa một phiến hung ác lạnh lùng, giọng nói thấp xuống lại rõ ràng từng chữ “Là anh chạm vào cô ấy, cho dù cô ấy không quyến rũ anh, anh cũng sẽ chạm vào cô ấy! Việc này anh sẽ không giấu diếm nữa, em muốn làm gì thì nên cũng hướng về phía anh, biết không?”

Ngắn ngủi nói mấy câu, làm cho thế giới của Tần Cần Lan quay cuồng.

“Không... Hạo anh đang nói gì vậy... Em nghe không hiểu anh đang nói cái gì, anh gạt em! Làm sao lại là anh phản bội em... Điều này không có khả năng, không có khả năng!” Cô ta che kín lỗ tai, đau khổ suýt không đứng vững.

Khí sắc Thượng Quan Hạo lạnh lùng nghiêm nghị, ôm cô ta, tâm tình cũng phức tạp tới cực điểm.

Hắn cúi đầu, bên tai cô ta thấp giọng nói: “Cho nên, cái em nhìn thấy chính là sự thật, kể cả những bức ảnh em thuê người chụp... Cũng là sự thực.”

Người trong ngực nghẹn ngào, cũng đột nhiên run rẩy một cái, tiếng nước nở tắc nghẹn trong khoảnh khắc.

Hai tròng mắt Tần Cần Lan đầm nước cùng về khó có thể tin được, sắc mặt tái mét, với những lời này, căn bản không biết nên như thế nào.

“Hạo anh làm sao có thể... Anh thế nào có thể đối với như em vậy!” Tần Cần Lan trong lòng đại loạn, nước mắt rơi xuống, khăn giọng la lên, đột nhiên đẩy người đàn ông ôm mình ở trong lòng ra, cầm lên cái túi xách của mình, đau khổ chạy ra khỏi phòng.

Trong bầu không khí dường như vẫn còn lưu lại tiếng khóc nỉ non và tiếng la của cô ta.

Phòng làm việc tĩnh lặng.

Thân thể của Thượng Quan Hạo dừng lại, gương mặt kéo căng đến cực hạn.

Tần Mộc Ngữ vẫn ngồi ở dưới như trước, mặt bỗng rất đau buốt, nằng thùy chung từ đầu đến cuối ngưng mắt nhìn hết tất cả, lông mi buông xuống, muốn đứng dậy. Nhưng cái quần âu phục màu đen của hắn đã hiện lên trước mặt, nằng không kịp phản ứng, cánh tay nhỏ nhắn yếu ớt đột nhiên bị hắn nắm chặt, kéo đứng lên!

“...” Nàng đứng lao đảo, cùng ánh mắt sâu xa của hắn đối diện.

Môi Thượng Quan Hạo nhếch lên, giây lát mới mở miệng nói ra, giọng nói lạnh xuống: “Nhớ kỹ tôi nói gì chưa? Muốn em theo tôi cùng xuống địa ngục... Bây giờ, cùng nhau đi chứ!”

Tần Mộc Ngữ mở to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hiện ra một tia hoảng hốt cùng sợ hãi.

Thượng Quan Hạo ôm chặt nàng, giữ chặt sau gáy, cúi đầu hôn lên môi nàng!

Cánh môi mềm mại bị chiến giữ, dục vọng của hắn lại một lần nữa bùng cháy lên, mang theo lửa hận, mang theo giận dữ, mang theo đủ loại cảm giác phức tạp, ôm chặt thân thể nhỏ nhắn của nàng như là tìm niềm an ủi! “Không...” Tần Mộc Ngữ run giọng nói, ngón tay run run để ở trong ngực hắn, trong mắt chưa sót “Thượng Quan Hạo không nên... Anh buông ra!”

Nàng khăn giọng la lên, quay mặt qua né tránh nụ hôn của hắn.

“Cùng anh cãi nhau là chị ta, nói anh phản bội cũng chính là chị ta, anh đau khổ lại tìm đến tôi mà phát tiết, đừng có tìm tôi!” Nàng rung rung nói, trái tim bị thất chặt, run rẩy ngo ngoáy “Anh làm cho tôi thấy buồn nôn... Anh thế này khiến tôi chán ghét!”

Thượng Quan Hạo lại phủ kín trên cánh môi của nàng, đem những lời nàng nói nuốt vào trong miệng, không để cho nàng nói thêm nửa chữ nào nữa.

“...” Nàng giãy dụa, bị ép hôn, thanh âm giống như nghẹn ngào.

Một tiếng xé rách, lúc đầu chiếc áo somi đã bị rách, hắn lại xé rách xuống đặt bên cạnh, ôm chặt lấy nàng, nặng nề đặt ở trên giường!

“Thượng Quan Hạo, anh rút đi!” Tần Mộc Ngữ quay mặt đi, chảy nước mắt thốc vào trong ngực hắn, liều mạng lại một tiếng xé rách nữa vang lên, tiếng hét của nàng “Đừng đụng vào tôi! A!... Đừng đặt tôi ở giữa các người, không phải là tôi làm cho anh đau khổ, không phải là tôi gây khó chịu cho anh! Anh đừng tìm tôi rút giận!”

Nàng không muốn làm kẻ thứ ba ở, lại càng không muốn làm vật thay thế cho chị mình!

Quần áo toàn thân đã bị xé rách lột ra hết, cơ thể trần truồng nhưng nàng vẫn còn la hét gào giữa, Thượng Quan Hạo cầm cổ tay của nàng đè lên đỉnh đầu, sắc mặt lạnh lùng mà bạo rống một tiếng “Đủ rồi!”

Tần Mộc Ngữ an tĩnh lại, nước mắt chảy xuống, thở hổn hển, biết bản thân toàn thân đều đã bị phơi bày trong tầm mắt hắn.

“Không nên nhìn... Xin anh không nên nhìn! Đừng!” Nàng run rẩy, quay mặt qua, hai hàng lệ tuôn rơi.

Thượng Quan Hạo tới kề sát trên khuôn mặt nàng, sắc lạnh nghiêm nghị, dục vọng thiêu đốt càng thêm nồng đậm “Tần Mộc Ngữ, em nghĩ tôi vì cái gì mà đau khổ? Em hiểu sao? Nói!”

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run rẩy “Tôi không hiểu... Tôi thực sự không hiểu! Anh buông tha tôi đi! Đừng đối với tôi như vậy!” Cảm giác trần truồng lồ lộ như bị sỉ nhục, khiến tất cả nghị lực của nàng đều bị đánh vỡ nát!

Khí sắc của Thượng Quan Hạo càng thêm lạnh lùng, ánh mắt yêu hận đan xen như sóng trào, kéo một chân nàng lên, giọng nói khàn khàn: “Đáng tiếc... Cả đời tôi đều sẽ không bỏ qua cho em.”

Nói xong, hắn kéo thắt lưng xuống tàn nhẫn mạnh mẽ hung hăng xuyên qua thân thể nàng!

“A!” Tần Mộc Ngữ kêu một tiếng, đau đón giữa đầu lên, giống như thanh lửa nóng to lớn đâm vào chỗ sâu nhất của cơ thể nàng! Nóng bỏng, đau nhức, nàng bất lực mà co thắt, làm cho phần thân thể của người đàn ông như hít phải khí lạnh, càng thêm ôm chặt thân thể phụ nữ mềm mại khiến người ta mất hồn.

“Tần Mộc Ngữ...” Thượng Quan Hạo gọi tên nàng, vui đùa vào trên bờ vai nàng.

Thân thể nam tính cường tráng đè nặng, giữ chặt vòng eo của nàng, từ từ lại một lần nữa thâm nhập di động vào... Hắn di chuyển khó khăn, một tác lại bị nhu nhuyễn ẩm ướt của nàng hút lấy, toàn thân tê dại, run rẩy không ngớt.

“Tần Mộc Ngữ!” Thượng Quan Hạo ám muội nghiêng răng nói pha lẫn mùi vị thích thú, đôi mắt đỏ au, đầy áp yêu hận, càng thêm mãnh liệt mà xông tới, nàng đặc biệt co thắt làm động tác hắn thêm điên cuồng chiếm lấy. Lần lượt, nàng bị thúc ép giữa đầu ra, một lần lại một lần càng chịu không nổi, cắn môi, giữa nước mắt vỡ tan không cách nào nổi lên.

Hắn thở hổn hển, động tác cuồng dã, đè nén cổ tay bất lực của nàng, xâm nhập vào dưới hạ thân!

“Em nghĩ rằng tôi vì sao lại đau khổ... Em cho là do đâu?” Thượng Quan Hạo gầm nhẹ, dùng tốc độ kịch liệt nhất hỏi, tách rời ý thức bản thân, cũng đùa giỡn trên điểm mẫn cảm của nàng, làm cho nàng hoàn toàn không khống chế được.

Tần Mộc Ngữ hét lên, mồ hôi chảy ra trên đầu mũi, liều mình né tránh!

“Đừng trốn!” Thượng Quan Hạo gầm nhẹ một tiếng, đem nàng kéo quay về, cánh tay luồn qua sống lưng của nàng ôm lấy, giữ chặt bờ vai nàng đè xuống, động tác càng thêm tàn nhẫn “Tiểu bảo bối, đừng trốn...”

Tần Mộc Ngữ khóc kêu lên, ra sức lắc đầu, ở động tác cuồng dã của hắn mà mê mang, không cách nào chịu đựng được sự điên cuồng của hắn!

“Đừng... Anh chậm lại, chậm lại! A!” Nàng giữ chặt bờ vai của hắn, cắn vào da thịt ở trên cổ hắn, lúc này mới có thể ngăn cản động tác của hắn một chút!

Toàn thân nàng mồ hôi nhễ nhại, được hắn ôm vào trong ngực, dùng phương thức kịch liệt nhất hung hăng giày vò!

Nàng khóc, run rẩy cắn vào gáy hắn, động tác của Thượng Quan Hạo không có dừng lại, ngay cả một chút hòa hoãn cũng không có. Chỉ là dùng hơi thở nóng bỏng hôn lên bên má nàng, cuồng nhiệt mà muốn đem cả người nàng nuốt mất.

Cái kia đã tới đỉnh điểm cực hạn, nhanh chóng rút ra tiếp sát lại gần, trong nháy mắt như bành trướng, Thượng Quan Hạo cuối cùng tăng tốc, đem cả thân thể mềm mại đang gào khóc nâng lên, ý chí bị phá hủy, suýt nữa ngã đi! Thời khắc sau cùng, bàn tay hắn nâng khuôn mặt của nàng hôn lên đó ngăn chặn tiếng la của nàng, đem tiếng hét của nàng nuốt lấy, kêu lên một tiếng đau đón xông tới hướng vào trong, đỉnh điểm run rẩy...

Cùng lúc đó, ngón tay nàng bấm thật sâu vào bắp thịt hắn, toàn thân mồ hôi đầm đìa, đột nhiên kéo căng, ngay sau đó một cảm giác gần như khiến người ta như hoan hỉ muốn khóc, giữa điên cuồng co rút dâng lên...

Thượng Quan Hạo nâng phía sau đầu nàng, hôn sâu vào trong...

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Chỉ là chơi đùa mà thôi

Mồ hôi nhỏ nhai.

Hồi lâu, Thượng Quan Hạo thở hắt hắt buông lỏng cánh môi của cô gái ở trong ngực ra, cái miệng của nàng đỏ bừng, hắt ở trong thân thể nàng thiêu đốt kích tình như vậy, ở trên miệng nàng dai dẳng, giữ chặt sau gáy nàng, ôm chặt vào trong ngực.

“...” Thượng Quan Hạo kêu rên, nóng hổi chôn chặt co rút ở trong cơ thể nàng không chịu thoát ra.

Tần Mộc Ngữ than nhẹ một tiếng, cắn môi, nghiêng mặt qua, mồ hôi đầm đìa nằm ở trong lòng hắt.

Trận yêu đương luyến ái này, giống như phát tiết, giày vò toàn thân nàng.

Nhớ lại Cẩn Lan vừa mới quát lên hòa cùng nước mắt đầm đìa lúc này, trái tim Thượng Quan Hạo như bị bóp chặt, giữ chặt cô gái ở trong ngực, giọng nói lảng xuống mang theo tia thống khổ đau đớn bên tai nàng nói ra: “Tôi không thương cô...”

Đôi mắt hắt màu đỏ au, tiếng nói có chút cắn chặt nghiêng răng mà phát ra, nói với nàng một lần, lại một lần làm cho bản thân như bị tê dại, mê hoặc bản thân! “Tôi không thương cô, Tần Mộc Ngữ...” Hắt đem hơi thở nóng hổi lại lần nữa nói ra, thâm nhập vào bên trong cơ thể nhu mềm của nàng, chịu đựng tê dại cùng khao khát của bản thân, găm nhẹ “Người tôi yêu chính là Cẩn Lan, cũng chỉ có Cẩn Lan mà thôi... Dù cho tôi muốn cô thì cũng chỉ là chơi đùa mà thôi... Tần Mộc Ngữ, tôi chỉ là chơi đùa cô!”

Giọng nói hắt khản đặc mà rống lên, nhắm mắt lại, đôi lông mi dày đậm run rẩy, cúi người mà chôn sâu vào thân thể nàng.

Chỉ có như vậy...

Chỉ có như vậy mới có thể tự lừa chính bản thân mình...

Những khát khao, yêu thương và dục vọng không thể ngừng lại của của hắt với nàng, chỉ có một cách giải thích đó là hợp lý nhất! “...” Hắt ôm nàng sát vào trong ngực, không để ý đến nàng vừa mới bị hắt giày vò suýt ngất đi, một đợt sóng tàn phá lại một lần nữa nổi lên.

“...” Tần Mộc Ngữ nhủ mảy, rốt cuộc bị những xâm chiếm cùng khó chịu làm cho tỉnh lại.

“Không...” Nàng lẩm bẩm, nhỏ giọng run rẩy, tay đè chặt trên bờ vai to lớn của hắt, không thể chống đỡ “Đừng... Còn rất đau... Đau quá... Không được...” Trong mắt nàng lệ mờ ảo, mang theo nước nỡ ghen ngào vùng vẫy.

Thân thể to lớn của Thượng Quan Hạo chậm rãi chuẩn bị thể tiến tới, thở gấp, nhìn xem tình trạng của nàng.

Trong đôi mắt sâu xa tồn tại tình cảm vừa yêu vừa hận, vừa thương vừa luyến tiếc, còn pha lẫn nét phức tạp!

“Tôi nên đối với em như thế nào...” Hắt nhỏ giọng tự nói, chống đỡ trên cái trán nhỏ nhắn của nàng, giữ chặt vòng eo của nàng mạnh mẽ tiến vào trong. Nhìn nàng đau đớn chịu không nổi mà gừ gừ ra, thân thể mỹ miều yếu đuối chịu đến cực điểm, đôi mắt hắt càng đỏ rực. “Tần Mộc Ngữ, em nói cho tôi biết... Tôi nên đối với em như thế nào!”

“...!” Chỗ mềm yếu nhất bị xâm nhập, nàng đau đớn đến cắn chặt môi, một giọt nước mắt trên khuôn mặt rơi xuống.

Trong ngực Thượng Quan Hạo dục hòa cùng yêu hận cuộn cuộn, cuối cùng bị yêu thương luyến tiếc che đậy.

Động tác của hắt chậm rãi dừng lại, đem nàng ôm vào trong ngực, để nàng vùi vào trên cổ hắt nghỉ ngơi, nhìn đôi lông mày thanh tú cau lại chậm rãi giãn ra, trong đôi mắt yêu thương không thể bị che lấp được nữa... “Làm em đau có phải không...” Hắt hôn lên khóe miệng của nàng “Xin lỗi...”

Nắm mắt lại, Thượng Quan Hạo thống hận bản thân mình mềm lòng, nhiều lần nói với chính mình, chỉ là chơi đùa mà thôi...

Chiếm giữ nàng, chỉ là đối với nàng giày vò chà đạp và trừng phạt! Hắt không có khả năng động tâm với nàng... Càng không thể vì nàng mà làm tổn thương Cẩn Lan!

Thế nhưng vì cái gì... Vì cái gì chỉ nhìn thấy nàng nhủ mảy, hắt đã bắt đầu không muốn...

Tần Mộc Ngữ... Em tới nói cho tôi biết tại sao lại như vậy?

Lần nữa tỉnh lại, bầu không khí xung quanh âm áp, lông mi từ từ mở ra, trần nhà một màu trắng nhẹ dịu.

Dưới thân, ga trải giường trắng tinh mềm mại, xung quanh không khí tĩnh lặng.

Tần Mộc Ngữ tỉnh lại, trên người nhẹ nhàng khoan khoái, mái tóc ẩm ướt, lạnh lạnh rơi là tả sau lưng. Trên thân thể đắp một lớp chăn lụa mỏng, khe di động một chút, đôi chân đau nhức siết chặt, tức khắc cảm thấy khó chịu mà nhắm mắt.

Trong phòng, còn có người...

Ánh mắt trong veo nhìn lại, bên cạnh sô pha, người đàn ông mặc âu phục, từ khay cài áo ánh kim tẩn ra ánh sáng êm dịu, hấn trên tay cầm tài liệu, buông mắt xuống lật xem, hồi lâu mới khép lại, thản nhiên nói: “Đã tỉnh?”

Tần Mộc Ngữ ngẩn ngơ một chút, nơi này thiết kế trang nhã thư thái, dưới ánh đèn màu cam, từ cánh cửa cho đến bức tường như muốn nói cho nàng, đây là bên trong phòng khách sạn. Nàng từ lúc nào mà tới chỗ này?

“Thượng Quan Hạo, anh...” Nàng căng mắt ra nhìn, chỉ là có một tia bất lực sợ sệt.

Thượng Quan Hạo cầm tài liệu đóng lại vút đến trên mặt bàn, đứng dậy chậm rãi đi tới, hai tay đặt ở hai bên hông nàng “Ngủ cũng thật sâu, ngay cả tắm rửa cũng không làm cho em tỉnh dậy... Nhưng cũng tốt, tôi thích em thông minh một chút như vậy, chứ không phải mở mắt ra là đã quát gọi tôi thế này.”

Tắm... Tắm rửa?!

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ không còn chút máu, đã nhận ra thay đổi trên người, đôi mắt ảm uớt, nhũ mày xấu hổ và giận dữ nói: “Tôi không cần... Việc này tự bản thân tôi có thể làm, tôi không cần anh giúp tôi!”

Vừa nghĩ đến bản thân bị hấn sờ mó toàn thân, nàng hận không thể đi tìm lấy cái chết!

Thượng Quan Hạo cười nhạt, ngón tay giờ lên đến gương mặt nàng: “Nói vài câu mà cô đã cho là thật sao? Tôi tìm phục vụ ở đây giúp cô tắm, cô nghĩ rằng tôi thích sờ vào phụ nữ đến mức giúp tắm rửa sao? Ngoại trừ Cần Lan, không có người phụ nữ nào được hưởng loại đối đãi này... Tần Mộc Ngữ, tôi chỉ bắt cô đến phát tiết mà thôi, cô thật đúng là... mau tinh mộng đi...”

Nói mấy câu ngắn ngủi, khiến toàn thân Tần Mộc Ngữ kích động run rẩy, trong mắt mơ hồ nổi lên một chút lệ.

Nàng có một loại cảm giác, tựa như con chuột bị con mèo chơi đùa, sắc mặt nóng hầm hập, mỗi tế bào trên cơ thể như là tự châm biếm bản thân mình.

Nàng gật đầu, đẩy tay hấn ra, ngăn ngăn nước mắt “Như vậy là tốt nhất, tôi thà bị ai đó chạm vào so với anh còn tốt hơn nhiều.”

Đôi mắt Thượng Quan Hạo đen như mực thâm thúy, lạnh đi vài phần.

“Tỉnh dậy thì đi xuống ăn cái gì, cô mà chết đói, tôi chẳng muốn đi nhặt xác cho cô.” Hấn lạnh lùng nói.

Tần Mộc Ngữ buông mắt xuống, cảm thấy bản thân đã trải qua một cuộc đời thật dài, nàng đưa tay nắm lấy quần áo, bao nhiêu phần có dấu vết bị xé rách, nàng muốn đi toilet đổi lại, đưa mắt nhìn qua chiếc gương ở đầu giường, nhìn bản thân đầy những dấu hôn đáng sợ.

Nàng rời ánh mắt đi, tay chân run nhè nhẹ.

Thay quần áo nàng mới nhớ tới một vấn đề, nàng như thế nào mà đến được đây?

Vừa rồi nàng còn ở phòng làm việc, làm sao... Trong đầu nàng hiện lên cảnh tượng Tần Cần Lan tức giận đến điên cuồng cầm cái túi vừa khóc chạy rời khỏi phòng làm việc, trí nhớ càng thêm hỗn loạn, nhớ không rõ ràng lắm.

“Được rồi?” Thượng Quan Hạo đi tới, nhìn nàng, một tay kéo nàng qua.

Tần Mộc Ngữ lao đảo một cái, giương mắt lên nhìn hấn: “Anh không đi tìm chị của tôi sao? Thượng Quan Hạo, anh làm chuyện xấu bị chị ta phát hiện, không cảm thấy đau lòng sao? Anh vì sao không đuổi theo chị ta, vì cái gì hết lần này tới lần khác quần quít lấy tôi!”

Thượng Quan Hạo cười nhạt, giữ chặt sau gáy của nàng, đem nàng kéo lại càng gần: “Nếu như tôi đuổi theo cô ấy mà có thể giải quyết được vấn đề thì tôi sẽ đuổi theo... Chỉ là Tần Mộc Ngữ, sự tồn tại của cô, căn bản là không phải vấn đề gì quan trọng.”

Hấn tới gần ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đôi mắt đè nặng quyền luyến thương yêu “Cô chỉ là một món đồ chơi mà thôi, tiện tay thì cầm lấy chơi đùa, chơi đùa chán thì vứt đi... Người tôi yêu là Cần Lan, cùng cô ấy kết hôn, thì có quan hệ gì tới cô?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107: Không được phép phản kháng

Tần Mộc Ngữ mở to hai mắt nhìn, hơi thở mong manh mà nhìn hấn.

Nàng cho tới bây giờ đều có thể nói, trên thế giới này ngoại trừ Tần Cẩm Lan, Thượng Quan Hạo hẳn đối với bất luận kẻ nào đều là vô tình tàn nhẫn.

Nhưng nàng từ trước đến nay cũng không biết, hẳn thực sự lại vô tình tàn nhẫn đến như vậy.

Trái tim bị một tay độc ác nắm lấy, tàn nhẫn mà nắm chặt cho đến khi đau làm nàng nghẹn thở cũng không có buông ra... Một tảng nước mỏng ngưng tụ ở khóe mắt, đôi mắt trong suốt của nàng từ đầu đến cuối nhìn Thượng Quan Hạo, như là muốn xem trong lòng hắn nghĩ gì.

“Làm sao, khó chịu?” Thượng Quan Hạo mặt mày mỉa mai, nắm chặt thắt lưng của nàng, ôm lấy mỉm cười yếu ớt nhỏ giọng hỏi.

Nghe giọng nói như vậy, tàn nhẫn như muốn lấy từng giọt máu.

Tần Mộc Ngữ cắn môi, gắt gao cắn lấy, hơi thở mong manh mà nói ra một câu: “Tôi không phải là một món đồ chơi.”

Lông mày tuấn dật của Thượng Quan Hạo khẽ khẽ nhếch lên, nhìn nàng, mỉm cười tới gần đôi môi rướm máu của nàng, vờ vờ sợi tóc của nàng: “Không phải là món đồ chơi... Vậy cô hi vọng là sủng vật của tôi sao? Nếu đã là chọn sủng vật, cô nên học cách biết nghe lời ngoan ngoãn một chút. Trên giường phải ngoan ngoãn kéo chân ra cho tôi, xuống giường sẽ không giống như một con báo con gào thét với tôi, giống như là bị uy khuất hận tới trời...”

Nàng cũng không chịu nổi nữa, rung rung gầy dựa, lại bị Thượng Quan Hạo ngang ngược túm chặt ở cổ tay chế ngự!

“Anh là đồ vô lại... Anh quả thực là đồ vô lại!” Nàng bị làm cho nhục nhã mà hét lên.

Thượng Quan Hạo vênh môi lên, sắc lạnh xiết chặt nàng, hơi thở chậm rãi. Hắn biết rõ bản thân có bao nhiêu quá đáng, biết tâm hồn của cô gái ở trong lòng đã bị hắn bức đến tan vỡ... “Cho nên Tần Mộc Ngữ, cô nên hiểu cho rõ thân phận của cô, đối với cô như vậy mới có lợi.” Thượng Quan Hạo dần dần lạnh nhạt, nhàn nhạt thản nhiên nói ra một câu.

“Anh chơi đùa vẫn không chán...” Thân thể thiếu nữ nhỏ yếu bất lực run rẩy trong ngực hắn, bị ép vùi đầu lên cổ hắn, nước mắt tràn đầy hai tròng mắt, “Tôi van xin anh nhanh nhanh chơi đùa chán đi!”

Thượng Quan Hạo giữ chặt sau gáy nàng, làm mọi tui hờn uất ức hòa cùng nước mắt của nàng đều trút hết trong ngực mình, hờ hững cúi đầu: “Bây giờ muốn xem tình cảm trong lòng tôi.”

Nói xong hắn buông lỏng cổ tay bị hắn kiềm chế ra, thay đổi động tác kéo cánh tay nhỏ bé của nàng, chậm rãi nắm chặt.

“Rửa mặt lại lần nữa đi, tôi không muốn chứng kiến bộ dạng chật vật nhếch nhác này, không biết, tôi sẽ đối với cô mà làm ra bao nhiêu chuyện cảm thú.” Thượng Quan Hạo kéo nàng đi vào phòng tắm, đặt nàng ở trước bồn rửa mặt, thản nhiên nói, “Nhanh một chút.”

Tần Mộc Ngữ hai tay chống đỡ trên bồn rửa mặt, oán hận nhìn lên: “Anh chẳng lẽ không có chuyện gì là không làm sao?”

Thượng Quan Hạo, anh làm bao nhiêu việc, còn hơn cả cảm thú?!

Thượng Quan Hạo im lặng ngưng mắt nhìn nàng, tràn đầy uy hiếp, lại làm dấy lên một nụ cười: “Tôi không ngại, lại ở chỗ này làm một lần chuyện cảm thú cũng không bằng... Miễn là cô chịu đựng được.” Tần Mộc Ngữ rung động một cái, hô hấp cứng lại, sợ hãi.

Hắn lãnh huyết vô tình, hắn bá đạo tàn nhẫn, cũng khiến người ta muốn hét lên một tiếng chói tai, muốn phát điên lên! Thế nhưng hắn lạnh lùng uy hiếp một cái lại đem những những khuất nhục và đau đớn kia mạnh mẽ đè xuống! Nhẫn nhịn... Ngoại trừ nhẫn nhịn, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn!

Trong mắt nổi lên một tầng hơi nước mỏng mờ nhạt, Tần Mộc Ngữ nhìn khuất nhục xuống, nàng cầm khăn vắt kiệt nước.

Giữa tiếng nước ào ào, nàng đưa tay qua vuốt lấy nước ở trên mặt, giấu đi nước mắt ẩm áp đầy lưng nhục kia, ngăn chặn ánh mắt lãnh huyết tàn nhẫn của người đàn ông này.

Thượng Quan Hạo từ từ trở nên u ám, tay siết chặt đâm lên tường, khớp xương có hơi nổi lên.

Lúc đầu vốn có một loại dần vật giầy vò, giầy vò hành hạ cũng không phải một người.

Cảm xúc của hắn, trái tim đau nhức không thể át đi.

“Từ hôm nay trở đi cô ở lại chỗ này, không cần quay về biệt thự. Căn phòng này tôi vừa mới thuê dài hạn, cô hãy ở lại đây, mọi thứ chi phí đều ghi vào sổ.” Thượng Quan Hạo tựa ở trên ghế thản nhiên nói “Viết tên của tôi.”

Tần Mộc Ngữ mí mắt nhảy lên.

Nàng giương mắt lên, nhìn người đàn ông ở trước mặt.

“Vì sao? Tôi còn có nhà của mình... Thượng Quan Hạo, tôi không cần ở nơi này!” Nàng phản kháng.

Thượng Quan Hạo tỉnh mạch, nhìn chăm chú nàng một lát, chậm rãi mở miệng: “Biệt thự Tần gia, đã đứng tên Cẩm Lan, tôi nghĩ cô ấy cũng không muốn cô ở đó, cho nên Tần Mộc Ngữ, cô không thể quay về.”

Nói xong một câu này, ánh mắt Thượng Quan Hạo sâu xa có một tia đau thương. Hai người đều là người thân, lại như bị lưỡi dao nhỏ rạch một đường tàn khốc phân chia giới hạn, nàng chính là bị loại thân tình này đẩy đến đường cùng.

Đôi mắt hần lạnh lạnh vô tình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ nhất thời tái nhợt, khó khăn tiếp nhận sự thật này.

Nàng trở về không được.

Đó là nhà nàng lúc ban đầu trở lại Trung Quốc, mà bây giờ nàng, đã trở về không được.

Nàng cười, tự giấu mà thâm mỹ, khí sắc giống như cỏ non sau cơn mưa, hé ra gương mặt trắng ngần duyên dáng khiến người ta tim đập nhanh.

Nhẹ nhàng hít một hơi, ánh mắt nàng lóe ra nét quật cường cùng kiên định, mở miệng nói: “Tôi cảm ơn ý tốt của anh, Thượng Quan Hạo, thế nhưng tôi không cần. Tôi còn không có suy bại đến cái loại tình trạng này, tôi cũng có thể tự mình đi ra ngoài kiếm tiền. Anh có biết hay không trên thế giới này chỉ có người đơn độc lẻ loi không nhà để về mới phải ở khách sạn? Đáng tiếc là, tôi còn có ba, tôi còn có nhà.”

Cho nên Thượng Quan Hạo, tôi không cần sự bố thí của anh.

Thượng Quan Hạo nhìn ở khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nhạt: “Có đúng không?” “Nếu như tôi không nhớ lầm, phòng bệnh điều trị của Tần Chiêu Vân là do tôi an bài, tất cả trị liệu cũng là do tôi đảm đương, còn cô... Tần Mộc Ngữ, cô là nhân viên của Tín Viễn, tiền lương của cô đều phải nhìn sắc mặt của tôi mà phát, chỉ bằng vào cô, có thể mang theo ông ta duy trì mạng sống trong bao lâu? Hử?”

Cách cái bàn thủy tinh xa hoa tinh tế, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ càng thêm tái nhợt, bóng dáng mảnh khảnh yếu đuối.

Tần Mộc Ngữ, mày có thể duy trì bao lâu?

Thượng Quan Hạo ngưng mắt nhìn nàng một lúc lâu, bị dáng vẻ ưu thương yếu đuối kia đánh bại, hần lạnh lưng buông mắt xuống, ngón tay dài nắm chặt cái khăn ăn vừa buông ra, nếu như không bị ngăn cách bởi cái bàn này, hẳn đã đem nàng ôm vào trong lòng, mạnh mẽ mà hôn nàng.

“Tiên sinh, đây là hai phần gan ngỗng và rượu vang đỏ, theo yêu cầu của ngài.” Bồi bàn đã đi tới.

Trên mặt bàn tinh tế, gan ngỗng vàng thơm lộ ra hiện lên trước mặt.

“Thích hay không thích thì cũng nên ăn một chút, tôi thích phụ nữ mạnh mẽ, sẽ không đơn giản bị lừa chết.” Động tác Thượng Quan Hạo kiệt ngạo, thần nhiên nhìn nàng.

Tần Mộc Ngữ nhìn thứ gì đó trong đĩa, chẳng nói câu nào, như là con mèo nhỏ bị nước mưa dội ướt hết.

“Tôi không thích gan ngỗng.” Nàng cố nén dạ dày đang cuộn cuộn sóng lớn, hơi thở mong manh nói ra.

Thượng Quan Hạo nhìn nàng một cái.

“Tôi thích là được rồi.” Hần lạnh lưng nói “Bây giờ bắt đầu ăn đi, đừng để tôi nói lần thứ hai.”

Lông mi run rẩy, mặt nàng càng thêm tái nhợt.

Đúng là, không có gì ghê gớm lắm.

Tần Mộc Ngữ, cho dù là tại đây cuộc sống bị một người đàn ông nắm trong tay, bị bẻ gãy hai cánh, bị giẫm lên tự tôn, mày cũng nên nhẫn nhịn... Luôn luôn nhẫn nhịn đến khi hần triệt để mất đi hứng thú mới thôi...

Nàng nắm dao nĩa lên, cắt ra một miếng gan ngỗng nhỏ đưa lên miệng. Trong nháy mắt mùi máu tươi nồng đậm khuấy động vị giác của nàng, tay run lên, giữa đôi lông mày nhíu chặt, đột nhiên đẩy cái bàn ra che miệng hướng toilet chạy đi!

Sắc mặt Thượng Quan Hạo, bỗng nhiên thay đổi.

Hần nhìn bóng lưng nàng, đứng dậy, sai bước đi theo.

Trong toilet, tay Tần Mộc Ngữ giữ ở bồn rửa mặt khó chịu mà nôn mửa, lưng uốn cong, tay nắm chặt, thống khổ không gì sánh được.

Thượng Quan Hạo dừng một chút, đi qua nắm ở eo của nàng, tay khẽ vuốt trên lưng. Lúc này đây, thực sự đem nàng làm rất thái quá “Nhỏ ra là tốt rồi... Còn khó chịu không?” Giọng nói hần nhỏ lại, hoà hoãn nói ra.

Tần Mộc Ngữ nôn đến dạ dày không còn có thứ gì nữa, dùng nước rửa sạch, yếu ớt đứng dậy, bị bàn tay to lớn của hần mạnh mẽ kéo qua tựa ở bờ vai. Hần nhỏ giọng nói ra: “Ôn chưa? Còn muốn nôn nữa không?”

Nàng thở hắt hắt cuối cùng xoa dịu hòa hoãn trở lại.

“Thượng Quan Hạo!” Nàng nhìn hấn kiên định nói ra, “Nếu có một ngày, anh cũng chán ghét tôi như tôi ghét gan ngỗng bây giờ, xin anh nhất định phải nói cho tôi biết. Tôi hiện tại không có tiền, không năng lực không quyền thế, cho nên mới bị anh đối đãi thế này! Thế nhưng nếu như anh chán ghét, nhất định phải tha cho tôi...” “Bởi vì sau này nhất định sẽ có một người thành tâm đợi tôi, người đó sẽ không coi tôi như một món đồ chơi.” Nàng ngấn nước mắt, tin tưởng nói ra.

Thượng Quan Hạo chậm rãi nghe xong, trong đôi mắt đen tối tản mát ra nét lạnh lẽo âm u.

“Sau này?” Miệng hấn nhét lên một nụ cười lạnh lùng.

Đem cô gái này ôm chặt hơn một chút, cúi đầu thì thầm nói: “Tần Mộc Ngữ, tôi sẽ nói cho cô biết một sự thực, trong lúc ở bên cạnh tôi, đừng có nói cái gì gọi là sau này, sau này của cô, nhất định phải có liên quan tới tôi.”

Đôi mắt của hấn sắc lạnh, thản nhiên nói: “Nhớ kỹ chưa?”

Tần Mộc Ngữ nhìn hấn, quật cường, một chữ cũng không trả lời.

“Tôi đang hỏi cô đấy, nói, nhớ kỹ chưa?” Thượng Quan Hạo giận dữ bùng lên, hung ác hỏi lại lần nữa.

Nàng vẫn như cũ chẳng nói câu nào.

Thượng Quan Hạo cười gằn, khe khẽ vuốt tóc nàng, cúi đầu mở miệng: “Không nhớ kỹ, vậy quay về đem toàn bộ gan ngỗng ăn hết, tôi xem trí nhớ của cô có thể tốt thêm một chút hay không.”

Trong ánh mắt của Tần Mộc Ngữ lúc này mới toát ra một ít e ngại.

“Thượng Quan Hạo, anh có bệnh!” Khuôn mặt nhỏ nhắn nàng tái nhợt mắng chửi một câu.

“Những lời này cô đã từng nói rồi.” Sắc mặt Thượng Quan Hạo âm trầm nhìn nàng, giọng nói có hơi khàn khàn “Sau này có rất nhiều thời gian để cô tìm hiểu xem tôi có đúng là bị bệnh hay không, cho nên bây giờ cầm miệng, theo tôi ngoan ngoãn ăn.”

“Tôi không ăn gan ngỗng... Anh đừng ép tôi ăn...” Nàng ngấn nước mắt, đôi mắt trống rỗng đảo xuống.

Nhớ tới dáng vẻ nàng vừa mới nôn, Thượng Quan Hạo chán nản, vuốt ve tóc nàng, lần đầu tiên chịu thua: “Được... Đổi lại cái khác.”

Cái cô gái này, lúc nào cũng có biện pháp chọc tức hấn, lại làm cho hấn không đối xử tàn nhẫn với nàng.

Đem nàng sắp xếp ở lại khách sạn, lại dùng lời lẽ lạnh lẽo dọa dẫm khiến nàng không dám phản kháng, Thượng Quan Hạo mới hơi yên tâm một ít.

“Tôi biết rồi... Anh có thể đi chưa?” Nàng cắn môi hỏi.

Thượng Quan Hạo kéo nàng qua ôm chặt thắt lưng của nàng, trong nháy mắt đặt ở trên tường.

“Cô hy vọng tôi đi?” Hấn nhàn nhạt chất vấn, nhìn chăm chú vào sắc mặt của nàng.

Tần Mộc Ngữ không dám phản kháng, nhưng lại không hề sợ hãi nhìn hấn: “Anh thực sự là cần phải đi, đừng quên trong nhà anh vẫn còn có một vị hôn thê, anh đã phản bội chị ta, thì lại càng không nên về khuya!”

Thượng Quan Hạo nhìn nàng thật lâu, cười nhạt thoáng cái.

“Chuyện của tôi cùng cô ấy không cần cô tới quản, cô chỉ cần quản bản thân cho tốt là được rồi, đừng bắt tôi mỗi lần qua đây đều phải dạy dỗ cô, thông minh lên một chút thì tôi sẽ không đối đãi với cô tàn nhẫn như vậy.”

Tần Mộc Ngữ cắn môi, không muốn đề ý đến hấn, mở mắt nhìn ra.

Trong phòng trống trải rộng rãi như vậy, thần sắc của nàng có một chút trống trải cô đơn, bản thân nàng có khát vọng, lại bị bẻ gãy hai cánh ở chỗ này, không có biện pháp bay đi.

“Điện thoại di động phải mở 24h, đừng để cho tôi tìm cô không được, biết không?” Hấn ra lệnh.

Nàng buông mắt xuống cam chịu.

“Rốt cuộc nghe rõ chưa?” Hấn nhíu mày, đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Tôi không phải người điếc, nghe được.” Nàng cuối cùng đánh mắt sang, giống như đứa nhỏ bị quản chế.

Thượng Quan Hạo ma xui quỷ khiến thế nào lại vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại nhẵn bóng của nàng một cái, cúi đầu hôn môi nàng. Thân kinh nàng thất chặt nhưng không có né tránh, điểm này, khiến ngực Thượng Quan Hạo nổi lên vài phần hài lòng.

“Tôi đi.”

Hắn thân nhiên nói ra một câu, bóng dáng cao ngất rời khỏi phòng, lưu lại hình bóng nàng ở bên trong.

Xe chậm rãi tiến vào làn đường, giống như linh hồn lao đi, bất tri bất giác cũng đã tới khu nhà cấp cao cạnh biển.

Thượng Quan Hạo nheo mắt lại, đảo quanh tay lái, đem xe chậm rãi dừng lại.

Lúc này đây, cuối cùng có chút khác biệt.

...Đèn trong phòng, không giống như lần trước vẫn sáng.

Cho nên, cô ấy là đã đi rồi sao?

Thượng Quan Hạo bước xuống xe, mở cửa, bước vào bên trong đen tối, chỉ có mấy đèn nhỏ ở trên tường trong phòng khách là sáng lên.

Ánh mắt hắn hơi lạnh lẽo nhìn vài giây, bàn tay lướt qua bật đèn lên.

Trong phòng khách không có gì không thích hợp, tất cả bài biện vẫn còn như cũ. Trong phòng cũng không có tiếng vang, tiếng vang duy nhất phảng phất từ trên lầu truyền đến, sột soạt, như là tiếng nước.

Thượng Quan Hạo cầm chìa khoá đặt ở trên bàn, nhìn phía trên lầu.

Hắn đi tới.

Quả nhiên trong phòng trên lầu hai thấy được điện thoại di động và túi của Tần Cẩm Lan rải rác rơi trên mặt đất. Tiếng nước trong bồn tắm càng lúc càng lớn, Thượng Quan Hạo khẽ nhíu mày, không tin cô tắm rửa mà cửa vẫn còn mở ra.

Hắn chậm rãi đi đến, đi tới phân nửa, chứng kiến tiếng nước ào ào bốp nghệt, màu sắc gạch men sứ phòng tắm có hơi đỏ thẫm, mà có một sợi tơ máu đỏ tươi đang từ bồn tắm lớn tuôn ra theo nước chảy xuôi xuống.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo tái mét, nhất thời cảm giác một tiếng sấm sét nổ tung!

Hắn khó thở, cơ hồ là chạy như điên đi tới! “Àm!” Một tiếng đẩy cánh cửa phòng tắm ra, kinh hoàng thấy được Tần Cẩm Lan bên trong, tay cầm dao lam, khóc thút thít, cổ tay mảnh khảnh đã bị nàng cắt một đường máu mờ nhạt!

“Cẩm Lan!” Thượng Quan Hạo rống một tiếng, hai tròng mắt đỏ tươi lao tới.

Đem lưỡi dao lam trên tay cô ta lấy ra, làm cho lưỡi dao rơi vào trong nước, hắn cầm cổ tay mờ nhạt máu của cô ta, không không ché được mà hét lên: “Cẩm Lan, em điên rồi sao!”

Tần Cẩm Lan than nhẹ một tiếng suýt nữa ngất đi, nhưng lại khóc to: “Anh không cần lo cho em!... Anh đừng cần em, em đã biết anh không còn cần em thì em sống còn có cái ý nghĩa gì, anh hãy để em chết!”

Thượng Quan Hạo ôm chặt cô ta, cảm giác trong cổ tay máu tươi ào ạt chảy ra, hắn nghiêng răng còi cạ vạt xuống, đem cổ tay cô ta băng bó lại, giữa lúc cô ta hét lên mà ôm từ trong bồn tắm ra!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Anh đuổi cô ta đi

“Anh không cho phép em chết... Em để anh dìu, mặc kệ xảy ra chuyện gì anh cũng không cho phép em chết!” Hắn ôm Tần Cẩm Lan quát gọi, trong lòng đau nhức, dùng tốc độ nhanh nhất mà đi xuống dưới lầu.

Dọc theo đường đi Tần Cẩm Lan đều đau nhức mà rên rỉ, khóc thút thít không ngừng, Thượng Quan Hạo lòng nóng như lửa đốt, ôm người trong lòng

xoa dịu dỗ dành: “Sẽ không có việc gì... Lập tức sẽ không đau, em cố chịu đựng! Cẩn Lan...”

Hắn kinh sợ cùng đau lòng, chẳng thể nghĩ tới Cẩn Lan lại có thể bởi vì chuyện này mà tự sát! Hắn chẳng thể nghĩ tới! Cô cứ như vậy mà tiếp nhận... Ngay cả mạng sống cũng không cần sao?

Trong bệnh viện.

Thượng Quan Hạo trên người đầy máu, bị một đám y tá và bác sĩ ngăn cản phía sau, nhưng mà vẫn hướng đi tới.

“Cô ấy thế nào...” Hắn đi lên xem

“Anh đừng đi qua!” Y tá vội vàng ngăn hắn lại “Anh không thấy được bệnh nhân cần được cấp cứu sao? Anh đi qua chính là gây thêm phiền phức! Chúng tôi dù sao cũng phải xem vết thương rớt cuộc sâu bao nhiêu mới quyết định nên làm gì a!”

Đôi mắt Thượng Quan Hạo màu đỏ au, trong ánh mắt ngoại trừ người ở trên giường bệnh, cái gì khác cũng không có nữa.

Mấy người bác sĩ xem qua vết thương bàn bạc trao đổi, quyết định khâu lại, người được đẩy vào bên trong.

“Ai...” Y tá lại lần nữa ngăn trở cái nam nhân muốn xông tới này, vô cùng lo lắng nhíu mày “Tôi không phải nói với anh là đừng có vào nữa hay sao! Chính là muốn khâu lại cho được tốt! Hiện tại bây giờ sốt ruột lo lắng thì có ích gì? Lúc còn sống không đối đãi cho tử tế, không nghĩ đến cô ấy vì cái gì muốn tự tử, cô ấy còn trẻ như vậy, làm sao lại đem sinh mệnh ra đùa giỡn?”

Bước chân Thượng Quan Hạo bị ép dừng lại, khuôn mặt tái xanh, đứng ở phía sau tấm rèm màu trắng.

Đứng...

Cô ấy còn trẻ như vậy, làm sao lại đem sinh mệnh ra đùa giỡn?

Chán nản ngồi xuống ghế dài ở bên cạnh, trong ngực Thượng Quan Hạo đập phồng dữ dội, trong đôi mắt cháy bỏng đau lòng, nhắm mắt lại, tay nắm chặt để ở trên trán, mặc cho câu hỏi này cứ lớn vồn tàn nhẫn tra hỏi trái tim.

Cẩn Lan...

Cẩn Lan em không được xảy ra chuyện gì... Chỉ cần em không sao, anh có thể cái gì cũng không tính toán so đo, cái gì cũng sẽ cho em.. Cho dù là chuyện xấu xa, lại càng không để ý em đã từng làm cái gì! Anh cần em... Cho tới bây giờ đều là cần em!

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, kim giây tí tách giầy vò thần trí hắn.

Rốt cục, bác sĩ vừa mới khâu lại từ đằng sau rèm đi ra, máu dính đầy tay, đang nói chuyện với nhau cái gì đó.

Thượng Quan Hạo sai bước đi tới.

“Cô ấy thế nào?” Hắn lên tiếng hỏi.

“Ngài là... Ngài là Thượng Quan tiên sinh sao?” Bác sĩ đứng đầu nhận ra hắn, sững sốt mà giật mình nói ra, rất nhanh trở về đề tài chính “Vị hôn thê của ngài tôi đã xem qua tình hình, vết thương có 4 đường, chỉ là cắt không sâu, thời gian cũng không dài lắm, ngoài thiếu máu ra không có bệnh trạng gì nữa, hiện tại cũng đã khâu lại, ngài có thể vào xem” Thượng Quan Hạo hồ hững thản nhiên nói: “Cảm ơn.”

Bóng dáng hắn cao lớn đi vào trong, mấy vị bác sĩ phía sau như trước vẫn thềm thì nói nhỏ cái gì đó.

Trên giường bệnh, túi tiếp máu treo lên, dịch lỏng màu đỏ sậm truyền vào bên trong cơ thể. Gương mặt Tàn Cẩn Lan nằm nghiêng qua, toàn thân vì ngâm trong bồn tắm lớn, mà vẫn còn ẩm ướt.

Thượng Quan Hạo chậm rãi cúi người nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy phức tạp.

May mắn chính là lúc đó hắn quay về, nếu như muộn một chút, cô ấy còn có cơ hội yếu ớt mà nằm ở trước mặt hắn như bây giờ không? Nghĩ tới đây trái tim Thượng Quan Hạo bị cắn chặt đến đau nhức, vuốt sượt tóc của cô ta, hắn cúi xuống hôn lên trán của cô ta: “Xin lỗi, Cẩn Lan... Tình lại, em nhất định phải tỉnh lại...”

Ngự gia

Trong hành lang thật dài, Ngự Phong Trì bước nhanh đi tới, tầm nhìn lại bị tin tức từ báo thu hút, bước chậm lại.

“Hôn lễ đổ vỡ, thiên kim tiểu thư Tàn thị vì tình tự sát.” Cái tiêu đề này thật quá mức rõ ràng, hắn muốn không chú ý cũng không được. Đợi đến lúc đọc

xong toàn bộ nội dung, sắc mặt Ngự Phong Trì âm đạm xuống.

“Tiểu Phong!” Một âm thanh già nua dưới lầu vang lên.

Ngự Phong Trì ngừng lại một chút, quay người lại ngoài, lễ phép đáp “Ông nội!” lúc này mới đi xuống lầu.

“Hừ, con đưa ta xem một chút!” Ngự Kinh Đông cầm tờ báo kia quăng lên trên bàn, chỉ vào nội dung ở phía trên nói “Đây là thiên kim Tàn gia lần trước con nói? Con làm sao không nói cho ông nội biết là cô ta sắp kết hôn cùng người khác? Nếu như không phải cô ta tự sát làm náo loạn lên, ông nội đến bây giờ cũng còn không biết! Con cái đồ bất hiếu này... Con...”

Ngự Phong Trì bị mắng chửi thì ngạc nhiên một chút, lúc này mới biết là ông nội đã hiểu sai rồi.

“...” Hắn nở nụ cười thoág cái “Ông nội, người lầm rồi, người con nhìn trúng, không phải là vị tiểu thư Tàn gia này.”

“Con còn nguy hiểm! Báo cũng đã đăng rồi!” Ngự Kinh Đông vẫn như trước tức giận đến phát cáu.

Ngự Phong Trì ngưng mắt nhìn nội dung tờ báo, nheo con mắt lại: “Cô gái mà con muốn không phải là cô ta... Loại đàn bà này, cũng chỉ có loại đàn ông như Thượng Quan Hạo mới để mắt tới.”

“VẬY lần trước con nói là như thế nào!” Ngự Kinh Đông thở hồng hộc nói “Lần trước không phải đã sắp đánh mất một người, rõ ràng muốn ông nội lật tung thành phố Z để giúp con tìm ra! Không phải nói con còn muốn đến Tín Viễn cướp người! May mà ta không uỷ quyền, Ngự gia chúng ta không thể giao cho con, đừng hòng làm cho ông lão này hồ đồ!”

Ánh mắt Ngự Phong Trì càng u ám, khàn giọng nói: “Chính bởi vì không giao cho con, mới làm cho con mất đi cô ấy...”

“Con bớt già mồm đi cho ta, con giải thích rõ ràng cho ta, đây là có chuyện gì!” Ngự Kinh Đông chỉ vào tờ báo hỏi. “Con cũng muốn biết là xảy ra chuyện gì... Vì tình tự sát, tại sao vì tình?”

Hắn đè nén câu trả lời trong lòng, quay người bỏ đi “Ông nội, con ra ngoài xem một chút.”

“Ai... Con cái thẳng nghịch tử bất hiếu này, con trở lại cho ta.”

Ngự Phong Trì chẳng chút mấy may động tâm, lấy điện thoại ra, bấm một dãy số rất quen thuộc kia, đã rất nhiều ngày cũng không biết còn liên lạc được không.

Điện thoại vậy mà không ngờ kết nối được.

Hắn mừng rỡ, chờ điện thoại, thế nhưng tiếng đô đô đô vang lên lâu như vậy, nhưng không có ai bắt máy!

Mộc Ngữ... Tàn Mộc Ngữ em đang ở đâu chứ? Em xảy ra chuyện gì!

Đêm khuya, ở trong bệnh viện, Tàn Cẩm Lan yếu ớt tỉnh lại.

Thượng Quan Hạo đã trông nom bên giường cô ta rất lâu, thấy cô ta tỉnh lại, đôi mắt sâu xa sáng lên một chút, nắm chặt tay cô ta.

“Cảm thấy thế nào, còn chóng váng không? Cổ tay còn đau nhức không?” Hắn cất tiếng hỏi.

Ánh mắt Tàn Cẩm Lan chậm rãi chuyển qua, rời rạc, ngưng tụ trên mặt hắn. Chỉ là ngưng mắt nhìn vài giây, trong mắt cô chậm rãi ứa động nước mắt, run giọng mở miệng: “Anh cứu em làm cái gì... Em đã sống không nổi nữa, anh để cho em chết đi... Để em được chết...”

Thượng Quan Hạo đau lòng, hai tay chống đỡ bên hông cô, khàn giọng nói: “Anh mặc kệ em vì sao muốn chết, Cẩm Lan, em cũng cần phải nghe anh nói rõ ràng, đừng tự mình nghĩ bậy.”

“Em không có nghĩ bậy!” Tàn Cẩm Lan kích động, hai tròng mắt lệ quang lóe ra “Anh không phải đã lựa chọn em gái em sao? Anh với nó ở cùng một chỗ! Tuyệt nhiên không hề có kỳ! Em biết anh ghét bỏ em... Vì em từng bị người khác cưỡng bức, em không sạch sẽ, cho nên anh ruồng bỏ em... Em không muốn sống, em chịu không nổi! Anh để cho em chết!”

Tàn Cẩm Lan vừa nói vừa nhân tiện rút luôn cái ống truyền máu.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo tái nhợt, nắm chặt cổ tay kia của cô để ở bên người, trấn an tinh thần của cô: “Em không nên kích động như vậy, hãy nghe anh nói... Cẩm Lan em hãy nghe anh nói!”

Hắn rống lên một tiếng, cuối cùng cũng làm cho người trong lòng ngực an tĩnh lại.

Tàn Cẩm Lan bị thương rơi lệ, khiến hắn đau lòng không gì sánh được.

Thở dài thật sâu, Thượng Quan Hạo cúi đầu để ở cái trán của nàng, thâm tình mà đau khổ, mở lời nói ra: “Cần Lan, chúng ta sắp kết hôn, không được lại có nhiều chuyện như vậy xảy ra, được không? Nếu như anh không thương em, vì sao muốn cùng em kết hôn? Không được nói đến việc cưỡng bức kia... Anh biết đó là kiệt tác của Tần Mộc Ngữ, anh cùng cô ta ở một chỗ chẳng qua là nghiêm trị cô ta, muốn làm cho cô ta nếm thử cảm giác mà em đã từng trải qua! Anh so với em càng hận cô ta!... Cho nên em đến cùng đang suy nghĩ cái gì?”

Đôi mắt của Tần Cần Lan, từ từ tròn to.

“Không... Em không...” Cô lại lần nữa khóc rống lên, “Hạo anh là của em, em không muốn cùng người phụ nữ khác chia sẻ, nhất là cô ta! Em hận cô ta, hận không thể giết chết cô ta! Anh làm sao có thể cùng cô ta phát sinh quan hệ, anh làm sao có thể!”

Thượng Quan Hạo đem cô ôm vào trong lòng, Tần Cần Lan nói cái gì thì là cái đó, đề phòng cô bởi vì tâm tình càng thêm kích động mà làm ra việc ngốc.

“Đừng, anh sai rồi... Anh không nên nhất thời mê loạn đã bị cô ta dụ dỗ, là anh sai...” Hân hôn môi cùng đầu mũi của nàng, thấp giọng nói “Cần Lan em không nên làm chuyện điên rồ, không bao giờ làm như vậy nữa, đã biết chưa?”

Một phen gần như suy yếu dầy vò, Tần Cần Lan rốt cục an tĩnh lại.

“Hạo... Hạo...” Cô để khuôn mặt chôn sâu vào trong cổ hắn.

Thật vất vả mới lừa gạt được cô, Thượng Quan Hạo ở trong lòng thở dài một hơi, đem cô ôm chặt.

Phụ nữ đúng là loài vật yếu đuối, cô bởi vì không chịu nổi việc này mà muốn tự tử, mà Tần Mộc Ngữ thì sao? Mất Thượng Quan Hạo như nổi sóng gió cuộn cuộn, nhớ tới lần đầu tiên chiếm đoạt nàng, nàng có chết cũng không chịu thừa nhận bản thân tính kẻ cưỡng bức Cần Lan, chết cũng không có cầu xin hân một câu, cho dù là bị làm cho nhục nhã đến mức tận cùng, bị xúc phạm tới cực hạn, cũng mang theo sự bướng bỉnh, dường như vĩnh viễn cũng đừng mong nàng chịu khuất phục.

Chuyện tự tử này, cách nàng quá xa.

“Hạo, anh đáp ứng em, đuổi cô ta ra khỏi Tín Viễn... Em không muốn nhìn thấy cô ta, anh hãy đuổi cô ta đi!” Tần Cần Lan trong lòng hân nói, khóc không thành tiếng.

Thượng Quan Hạo cúi xuống, sống lưng dần dần cứng ngắc.

“Anh đối với cô ta không có tình cảm có đúng không? Anh mau nói cho em biết anh một chút cũng không thích cô ta, anh mau nói đi!” Tần Cần Lan khóc lóc nói ra.

Thượng Quan Hạo nhìn qua, ngưng mắt nhìn cô.

Ngăn chặn cánh tay lộn xộn của cô, đề phòng vết thương rách ra, hân kéo môi ra nói: “Đừng... Anh không thích cô ta, một chút cũng không thích, em yên tâm đi.”

“Em không muốn lại nhìn thấy cô ta, anh hãy đuổi cô ta dứt ra khỏi Tín Viễn, anh bảo cô ta dứt đi!” Tần Cần Lan càng thêm kích động.

Thượng Quan Hạo nhíu mày, ôm chặt Tần Cần Lan đang không ngừng run rẩy, hồi lâu mới nói: “Được... Anh sẽ đuổi cô ta... Đừng cử động nữa, nghỉ ngơi đi có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 109: Đừng nhẫn nhục chịu đựng nữa!

Nghe được chính miệng Thượng Quan Hạo cam đoan, Tần Cần Lan rốt cục cũng an tĩnh lại. Hai tròng mắt bị nước mắt thấm ướt, toàn thân run rẩy, thế nhưng cổ tay chính vì cô vùng vẫy, chất gầy tẽ đi qua, con đau buốt xé rách kéo đến hành hạ.

“...” Cô rên rỉ, nhíu mày, vùi đầu ở bên cổ hắn khóc to lên.

Thượng Quan Hạo cũng ôm chặt cô, cảm để ở cái trán của cô, vỗ nhẹ lưng, hy vọng cô nhanh đi vào giấc ngủ.

Ở chỗ cô không nhìn thấy được, trong mắt hắn, trong suốt, tồn tại vẻ thâm sâu khó lường.

Mãi đến khuya, chờ cô ngủ say, Thượng Quan Hạo mới từ trong phòng điều trị đi ra ngoài.

Hành lang đêm khuya, là sự tĩnh mịch khiến người ta sợ hãi.

Trên sân thượng gió lạnh thấu xương, bóng dáng hắn cao ngất chậm rãi dừng lại, châm lửa đốt một điếu thuốc. Khói tản ra mập mờ, đôi mắt thâm trầm, bên trong cất giấu đau nhức hòa cùng phức tạp sâu sắc.

Mang theo điếu thuốc trên đầu ngón tay ấn ấn ở mi tâm, nhúu chặt lại vẫn không có buông ra.

Hai tay Thượng Quan Hạo để ở trên tay vịn, trong lòng lăm lăm, Tần Mộc Ngữ, tôi nên bắt em làm sao bây giờ?

Với tính cách của Cẩm Lan mà nói, cô ấy cũng chịu không nổi một chút kích động nào nữa, vừa mới đáp ứng lời của cô ấy, cũng không có khả năng nuốt lời. Từ túi áo lấy điện thoại di động ra, ấn xuống một dãy số quen thuộc, âm đậm để ở bên tai.

Điện thoại vang thật lâu mới được nhận.

“Alo?” Thanh âm nàng nhẹ nhàng, nghe không rõ ràng lắm.

“Em đang làm cái gì? Lâu như vậy mới nghe điện thoại.” Lòng mày Thượng Quan Hạo có hơi nhíu lại.

“Tôi vừa mới ở trong phòng bệnh thăm ba.” Giọng nói của Tần Mộc Ngữ trong trẻo nhưng lạnh lùng mà giải thích, quay đầu lại nhìn thoáng qua phòng bệnh, khẽ thở dài “Tôi đang ở bên ngoài hàng lang, trò chuyện rất bất tiện, anh đừng âm ỉ có được hay không?”

Thượng Quan Hạo cười nhạt: “Một người chỉ có thể dựa vào mấy thờ để duy trì sự sống có cần em phải mỗi ngày đều tới không? Tần Mộc Ngữ, tôi có nên quy định thời gian với em, tốt nhất là lúc tôi tìm em thì em nên ngoan ngoãn ở trong khách sạn cho tôi.”

Tần Mộc Ngữ bên kia, khuôn mặt cũng nhíu lại.

“Thượng Quan Hạo xin anh nói có chút đạo lý, đó là ba tôi, tôi chăm sóc ông ấy thì làm sao? Tôi đã đáp ứng anh không bỏ đi, không chạy trốn, không biến mất, như vậy còn không được sao? Anh nhất định phải khiến tôi giống như một con rối mới bằng lòng sao?” Nước mắt nàng chực trào ra.

Giọng nói mang theo oán hận, đâm trái tim Thượng Quan Hạo đau nhức.

Miệng hắn cong lên, trong mắt hiện lên một tia mê luyến.

Hắn thực sự hy vọng nàng đúng là một con rối, như vậy sẽ không có hi vọng, không có bi hoan, lại càng không phải thống khổ. “Sáng mai đến phòng làm việc của tôi, biết chưa?” Giọng nói hắn thấp xuống, hồ hững nói ra.

“...” Tần Mộc Ngữ dừng một chút “Tôi không phải là không nên đến phòng hành chính trình diện mới đúng sao?” Vì cái gì phải đến phòng làm việc của hắn?

“Không nên hỏi, ngày mai qua đây.” Thượng Quan Hạo thần nhiên ra lệnh, ngắt luôn điện thoại.

“...” Tần Mộc Ngữ vẫn còn muốn nói cái gì, nhưng sớm đã chỉ còn tiếng đô đô vang lên.

Gió ở trên sân thượng, ngay cả sương mù tựa hồ cũng không có biện pháp mê hoặc thần trí hắn.

Ngẫm lại chuyện muốn làm ngày mai, Thượng Quan Hạo nhắm mắt lại, xoa nhẹ hai bên thái dương, giống như sắp làm một chuyện quan trọng. Chỉ là chờ hai mắt mở ra, ánh mắt hắn càng chán nản, giống như đêm hôm khuya khoắt, ánh sáng cũng không gượng dậy được nữa.

Báo buổi sáng, tin tức Tần Cẩm Lan tự sát, ừ ừ kéo đến.

Thượng Quan Hạo ngồi ở ghế xoay, nhìn những sự kiện cùng dự đoán ở kia, lại bỏ qua, tay nắm lấy điện thoại, ấn một chuỗi số.

Chờ chuyện này hoàn toàn xử lý tốt, đã là một tiếng sau.

Tiếng gõ cửa phòng làm việc, vang lên đúng giờ.

Mí mắt Thượng Quan Hạo nháy lên, đưa mắt lên nhìn qua...

“Vào đi.” Hắn thần nhiên nói.

Một bóng dáng nhỏ yếu đi vào, gương mặt có phần tái nhợt.

Tần Mộc Ngữ dừng lại, sau một lát mới đẩy cửa ra, hạ lông mi xuống, che dấu tâm tư của nàng. Đến sáng nay mới nghe nói tin tức Tần Cẩm Lan tự sát, trên đường đi lên toàn bộ công ty đều bàn bạc chuyện này.

“Chị ấy có ổn không?” Nàng nhìn sang, khẽ hỏi.

“Ổn.” Thượng Quan Hạo cũng không muốn nói đến chuyện này, lạnh lùng tiếp lời.

Hắn từ trên ghế đứng lên, chậm rãi hướng nàng đi tới, trong mắt nàng hiện lên chút không tự nhiên, trong nháy mắt hắn tới gần kia lui ra phía sau một bước nhỏ.

Bàn tay Thượng Quan Hạo đã đặt ở bên cạnh đôi bàn tay nhỏ bé của nàng, u sầu mà nhẹ nhàng kéo cả người nàng về phía trước, đặt tay ở sau lưng, bị ép vào trong ngực hắn.

“Tần Mộc Ngữ, tôi sẽ nói với cô một việc.” Giọng hắn lạnh lùng, mờ nhạt nói ra.

Tần Mộc Ngữ giật mình, không rõ ràng lắm hắn muốn nói gì, ngược mặt lên, nhìn hắn.

Tâm tình Thượng Quan Hạo âm trầm, lạnh lùng cúi đầu xuống cùng nàng đối diện, chậm rãi nói ra: “Từ hôm nay trở đi Tín Viễn chính thức sa thải cô, từ giờ sẽ không thu nhận cô nữa.”

Một câu nói ra, phảng phất như cách cả một thế kỷ, Tần Mộc Ngữ hơi chút giật mình.

Cho nghỉ việc.

Từ giờ trở đi sẽ không tuyển dụng.

Tin tức này tuyệt đối kinh ngạc, trong đầu nàng luẩn quẩn hồi lâu, lúc sau, nàng cuối cùng có thể chậm rãi hiểu ra.

“Đây là ý của chị ấy, có đúng không?” Mọi nàng có chút tái nhợt, mở miệng hỏi.

Trong mắt Thượng Quan Hạo hiện lên chút bi thương “Đúng.”

Tần Mộc Ngữ chăm chú nhìn gương mặt người phía trước, lâu lắm, lâu đến nỗi trái tim nàng trở lạnh lẽo, thê lương hiu quạnh.

“Tôi biết rồi, tôi lập tức rời đi.” Nàng nói ra mấy câu, như có như không.

Nói xong, nàng từ trong ngực Thượng Quan Hạo đẩy ra, hướng phía ngoài đi ra.

Trái tim Thượng Quan Hạo bị đâm đau nhức, sắc mặt u sầu, một tay kéo nàng quay về, tiếp tục giữ ở trong lòng.

“Em nhất định cứ là loại phản ứng này?” Tâm tình hắn dè dặt.

Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng hít một hơi, nói khẽ: “Đúng... Tôi chỉ có loại phản ứng này, tôi sẽ đi, ngay lập tức.”

Về mặt Thượng Quan Hạo lúc này mới trở nên âm u ẩn nhẫn chịu đựng.

Hắn giữ chặt vòng eo nàng, đem nàng đột nhiên lật qua, mang theo ánh mắt phiền muộn nhìn nàng, che đậy sự giận dữ, cất tiếng nói: “Hướng về tôi mà nổi giận... Tần Mộc Ngữ, đừng giống như một người chết một chút phản ứng cũng không có, em có thể hướng tôi phát hỏa! Đừng nhẫn nhục chịu đựng như thế nữa!”

Bờ vai của nàng, suýt nữa bị hắn bóp đến đau nhức tan vỡ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ hiện ra, chịu đựng đau đớn nhìn hắn: “Anh nghĩ sai rồi, Thượng Quan Hạo, anh đối với tôi chính là định đoạt mà không phải là bàn bạc! Tôi tại sao phải tức giận?... Anh vì người phụ nữ của anh bị chịu thương tổn mà bảo tôi rút xa ra, vậy thì tại sao tôi phải tức giận chứ?”

Cường ép nàng lâu như vậy, bây giờ mới nói với nàng không nên nhẫn nhục chịu đựng, không nên đem mọi thứ cho là dĩ nhiên như vậy! Có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: Hắn áy náy cùng đau thương sâu đậm

Tâm tình của Thượng Quan Hạo bị kiềm chế đến cực điểm, gương mặt đỏ lên, không thể nhìn vào ánh mắt của nàng, bàn tay giữ chặt vòng eo, đỡ lấy sau gáy nàng: “Em nhất định phải chọc giận tôi như vậy sao? Tần Mộc Ngữ, em cho là em không hề phản ứng có thể làm cho tôi buông tha em sao? Em

quá ngây thơ rồi!”

Lửa giận của hắn đã đến mức không thể khống chế, mặt Tần Mộc Ngữ đỏ lên, hô hấp phụt chốc tắc nghẹn, nhũ mào đẩy vào ngực hắn: “Tôi không biết anh đang nói cái gì, thần kinh, anh thả tôi ra, tôi không thờ được!”

Phản kháng cũng không được, tiếp nhận cũng không xong, người đàn ông này rốt cuộc muốn nàng phải làm như thế nào?

Đôi mắt Thượng Quan Hạo phức tạp, như là muốn đem nàng nuốt vào trong! Hắn bởi vì nàng tất cả đều không có phản kháng lại, nàng có thể đấu tranh, có thể không làm theo, thậm chí có thể ra sức mà làm liều! Nhưng nàng một chút biểu hiện cũng không thêm quan tâm, hắn đối với Cần Lan như vậy, nàng một chút uất ức cũng không có sao?

“Tần Mộc Ngữ, tôi thật muốn ăn em...” Giọng nói hắn lạnh giá mang theo sự giận dữ nói ra.

Tiếp đó, hắn cúi đầu cắn lên cánh môi của nàng gần như tàn nhẫn mà cắn lấy.

“...!” Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, cảm giác trên môi một hồi đau đớn, bàn tay nhỏ bé của nàng cố gắng đẩy ngực hắn ra nhưng tất cả chỉ là phí công, nắm chặt lấy cổ áo sơ mi hắn suýt chút nữa làm rách ra những vằn không lay động hắn nửa phần!

Thượng Quan Hạo thờ gập, hung hăng cắn xé, giữ chặt lấy nàng đè lên trên tủ!

Tay giữ chặt phía sau cổ nàng, cường ép đến góc độ hắn có thể cắn càng thêm sâu hơn!

Cái tủ bị va chạm, lắc lư, vài văn kiện phía trên rơi xuống.

“...” Tần Mộc Ngữ lại lần nữa đau đến thét lên, nếm phải vị tanh của máu tươi, cơ thể nhỏ bé không sao khống chế được mà run rẩy... Đứng... Buồng nàng ra... Nàng không muốn như thế này!!

“Thượng Quan Hạo... Không... Anh buông ra...” Nàng thừa dịp hắn buông tha để hít thở lên tiếng quát gọi, đau đến run rẩy, trong mắt nổi lên từng đợt nước mắt, giọng nói cũng đã nứt nẻ nghẹn ngào.

Nàng rốt cuộc có thể phản ứng.

Thượng Quan Hạo nếm mùi máu tươi trên môi nàng, sự giận dữ trong lòng gần như hoãn lại.

Cảm giác được một giọt lệ của nàng rơi xuống, không hề điên cuồng như vậy mà cắn xé, chỉ là nhẹ nhàng ngậm lấy. Hút lấy, nàng kêu rên, đem máu trên miệng nàng nuốt lấy sạch sẽ, ôm chặt lấy thân thể run rẩy của nàng.

Buồng cánh môi của nàng ra, nhìn vết máu dính trên miệng nàng, đôi mắt tràn đầy lửa giận của Thượng Quan Hạo cuối cùng đổi thành thương yêu hòa cùng đau lòng.

Hắn dựa lên trán nàng, khàn giọng nói: “Đau không?... Tần Mộc Ngữ, tôi không phải cố ý.”

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run rẩy dùng không được, cái gì cũng nghe không vào, thậm chí đẩy hắn ra! Cách hắn thật xa! Thượng Quan Hạo cũng không cho phép, càng ôm lấy nàng chặt hơn, nghe được hơi thở của nàng.

Trong đôi mắt sâu xa kia tràn đầy đau nhức.

“Tôi cho em có quyền được nổi giận... Sau này có gì bất mãn cũng phải nói ra cho tôi, cho dù là không có biện pháp thay đổi...” Hơi thở hắn nóng hừng hực phả ra trên nàng “Ồ trước mặt tôi, không cho phép em ỉn nhẫn...”

Tần Mộc Ngữ đánh mắt sang, trong làn nước mắt một phiền oán hận.

“Tôi không cần... Thượng Quan Hạo tôi không cần cái quyền này, anh cứ giữ lại cho chị ta đi! Tôi nói rồi tôi là cô đại, tôi ở nơi nào cũng có thể sống, có ra sao cũng có khả năng sống sót, không cần phải làm phiền anh!”

Trong mắt nàng kiên định, bao giờ cũng có thể đem người khác tùy tiện tổn thương.

Môi Thượng Quan Hạo nhàn nhạt nhếch lên, nhìn nàng thật lâu, tựa hồ mang theo một loại dự cảm muốn đem nàng nhào nặn, tiến nhập vào cơ thể. Tần Mộc Ngữ dưới cái nhìn của hắn dần dần mềm nhũn ra, không có sức lực mà đẩy hắn, run giọng nói: “Thả tôi ra...”

Thượng Quan Hạo cảm nhận được sức lực từ bàn tay nhỏ bé của nàng, chưa hề buông ra, trái lại cúi đầu xuống, lại lần nữa dán vào môi nàng.

Tần Mộc Ngữ run lên, nước mắt trực trào.

Động tác Thượng Quan Hạo dừng lại, nhẹ nhàng nói: “Yên tâm, tôi sẽ không làm đau em nữa đâu.”

Cơ thể thất chặt lúc này mới chậm rãi trầm tĩnh lại.

Hắn vẫn hôn, dịu dàng như vỗ về trên đôi môi có phần đau nhức của nàng, ánh mắt nàng mê loạn, đã quên mất né tránh và phản kháng, chỉ là trong nháy mắt, mọi đấu tranh của nàng hầu như không có. Hoá ra mỗi một câu nói của chị đều quan trọng như vậy, quan trọng đến mức hắn cũng không dám làm trái ý... Cho nên hết thảy đau đớn, đều là Tần Mộc Ngữ nàng đáng đời phải nhận lấy.

Bởi vì hắn không thương nàng.

Bởi vì hắn phân biệt rõ ràng, đâu là yêu, đâu là đùa cợt.

Ủy khuất và chua xót mạnh mẽ trào đến, khóe mắt nàng càng ẩm ướt, một giọt lệ nóng hổi rơi xuống.

Thượng Quan Hạo nếm tới nước mắt của nàng.

Hô hấp của hắn càng nặng nề, kêu lên một tiếng đau đớn xiết chặt nàng, hôn càng sâu. Nước mắt của nàng làm tổn thương hắn, khiến hắn giữa khổ tâm và day dứt như một nhát dao cứa lấy.

Chuyện thiên kim tiểu thư Tần thị vì tình mà tự sát, mới chỉ vãn vẹn có nửa ngày đã bình ổn trở lại.

Trong phòng điều trị của Tần Cẩm Lan, cô bày ra dùng thủ đoạn còn sót lại cuối cùng là muốn nhìn phản ứng của mọi người một chút, càng muốn thông qua suy đoán và nghi vấn của giới truyền thông có đem cái con tiện nhân Tần Mộc Ngữ ra cho thiên hạ thấy, thế nhưng không đủ, hết thảy mọi chuyện không xảy ra.

Ngay cả tin tức ở báo lá cải cũng không có.

Cô nhủ mày tự suy xét một chút, tốc độ nhanh như vậy, phong cách cẩn mật như vậy, chỉ có Hạo mới làm được. Chuyện này là hắn đề xuất.

Như vậy, hắn rút cuộc là vì không muốn truyền thông nói bậy, xuyên tạc khiến mình thương tâm, hay là vì che chở cho cái tiện nhân Tần Mộc Ngữ kia?

Tần Cẩm Lan cắn môi suy nghĩ một chút, an ủi bản thân, không, sẽ không, nhất định là vì mình. Cô không tin bản thân đã làm đến mức này mà không làm Thượng Quan Hạo động lòng, cô ngay cả mạng đều cũng không màng, không tin tâm hắn sẽ không trọn vẹn quay về!

Cổ tay trái khẽ động, lại là một trận đau nhức...

“...” Tần Cẩm Lan mặt mũi trắng bệch, nghiến răng, ân hận đến tức chết!

Đúng... Không có bất luận một người phụ nữ nào có thể giống như cô yêu Hạo đến thế... Cầm lưỡi dao lam cắt đứt mạch máu của bản thân cần có bao nhiêu dũng khí? Lúc đó chính là nghe được tiếng bước chân của hắn mới có lá gan cắt xuống, thế nhưng... Cô không nghĩ tới lại đau đến thế này!

Quả thực đau đến long trời lở đất.

Y tá cảm bản bệnh án đi đến.

“Cô tỉnh dậy chưa?” Y tá ngạc nhiên đi tới trước mặt cô ta, nhìn cô ta ôn nhu nói “Tình trạng bệnh của cô đã ổn định, vết thương ở cổ tay đã khép lại, không nên nghĩ quần trong lòng, có biết hay không?”

Tần Cẩm Lan sắc mặt tái nhợt, chẳng muốn nói chuyện.

“Cô a, tuổi còn trẻ thế này, vị hôn phu của cô lại đẹp trai có tiền như thế, hà tất gì phải tự tử? Đàn ông có tiền ở bên ngoài làm loạn là bình thường, một hai người đều không đáng nói, đâu cần phải tự sát chứ? Cô tự sát, muốn làm cho anh ta và tình nhân được lợi sao? Cô nói xem...”

“Nói còn chưa đủ!” Tần Cẩm Lan đột nhiên phát cáu, lạnh lùng nhìn về phía y tá.

“Chuyện về người đàn ông của tôi? Cô có bệnh hay sao mà ở đây phát biểu nhận xét? Có tin tôi có thể trực tiếp để cho Hạo phong tỏa cái bệnh viện này của các người, khiến các người làm chẳng được đi cũng chẳng xong!” Ánh mắt cô ta băng lãnh dâng lên.

Y tá nhất thời kinh ngạc mơ hồ, miệng há to suýt nữa có thể nhét nguyên cả quả trứng vịt vào.

Y tá bị hù dọa cho sợ hãi, sắc mặt tái nhợt không dám nói nữa, cầm lấy bệnh án tiện tay viết hai dòng rồi bỏ chạy rời khỏi phòng bệnh. Bệnh nhân này... Quả thực dọa người thái quá.

Trong phòng bệnh lại khôi phục về yên tĩnh như trước.

Không ai đến quấy rầy, hô hấp của Tần Cẩm Lan hồi phục xuống, trong đôi mắt lạnh lùng cũng biến thành không thể nhẫn nại được nữa.

Cầm lấy điện thoại lên, gọi cho tay chân ở công ty.

“Tần tiểu thư yên tâm, công văn sa thải sáng nay đã được gửi đi, còn do chính tay tôi đem đi, cô ta bây giờ đã không còn là người của công ty nữa...”

Phía bên kia thành thực xác nhận.

Tần Cẩm Lan chậm rãi nghe, tâm tình càng ngày càng buông lỏng.

“Được rồi, tôi đã biết.” Mặt mày Tần Cẩm Lan nhuốm một tia đắc ý hả dạ, ngắt điện thoại.

Cô chỉ biết, Hạo vẫn yêu thương cô như trước, cho nên nguyện vọng của cô, hẳn tuyệt đối chấp thuận. Bất quá là một Tần Mộc Ngữ mà thôi... Bất kể cô ta có là em gái mình hay không, cũng bất kể cô ta có đến đường cùng, miễn là chọc tới cô, cũng cút mà đi tìm cái chết đi.

Phục vụ đưa com nhẹ nhàng gõ cửa: “Tần tiểu thư, tôi mang đồ ăn tới.”

Bóng dáng nhỏ bé Tần Mộc Ngữ ở trên giường khẽ động, lông mi vô lực khẽ mở.

Hồi lâu, nàng mới nghe rõ âm thanh kia.

Không sai, đúng là ở cửa phòng của nàng vang lên.

Thế nhưng thật là kỳ quái... Nàng căn bản là không có gọi com, làm sao có người lại đưa com đến?

Nàng đứng dậy, đi chân trần xuống giường, cũng không quản tóc tai có lộn xộn hay không, đi qua, mở cửa phòng ra... Bên ngoài người đưa com là một thiếu niên trẻ tuổi, nụ cười ấm áp, đẩy xe đi vào.

“Tôi không có gọi đồ ăn, anh có đưa nhầm hay không?” Giọng nói của nàng có chút khàn khàn, đôi mắt trong suốt nhìn lại hẩn hoi.

“Tần tiểu thư xin tin tưởng sự phục vụ của chúng tôi, không sai đâu.” Người phục vụ vẫn cười tươi như trước.

Tần Mộc Ngữ nhìn trên bàn com kia có một ly rượu, một miếng bánh ngọt khéo léo cùng hoa quả, còn đang suy nghĩ, tiếng bước chân ở cửa truyền đến. Nàng cứng đờ người, quay đầu lại, thấy được Thượng Quan Hạo một thân mặc âu phục đen cao ngất.

Khấp người tản ra một cỗ khí thế bức người.

Tần Mộc Ngữ chỉ là nhìn hẩn, sắc mặt đã tái nhợt đi vài phần.

Thượng Quan Hạo chậm rãi đi qua, nhìn qua trên nền nhà, nhíu mày: “Làm sao lại đi chân trần?”

Hẩn cúi người, cánh tay kéo thắt lưng nàng, từ dưới đầu gối ôm trọn cả người nàng lên, hướng phía giường đi đến. Người phục vụ nhìn một màn thân mật của bọn họ, cho là yêu nhau điên cuồng rồi ve vãn nhau, trong nụ cười kéo theo vài phần sâu xa, để đồ ăn ở lại, biết ý mà rời đi.

Được đặt nhẹ nhàng ở trên giường, gương mặt Tần Mộc Ngữ không có biểu tình gì, không nhìn đến ánh mắt sâu xa mà phức tạp của hẩn.

“Vì sao không đi ăn?” Hẩn giữ hai bên hông nàng, hòa hoãn hỏi.

“Tôi không đói.” Cánh tay mảnh khảnh ôm lấy đầu gối, khe khẽ nói ra.

“Hai ngày cũng không đói?” Thượng Quan Hạo nhìn nàng càng lâu, giọng nói có hơi khàn đi “Trong hai ngày chưa từng ăn một hạt com nào, Tần Mộc Ngữ em là muốn chết đói hay là muốn như thế nào?”

Nàng không nói lời nào, lông mi thật dài nhàn nhạt buông xuống, ngoảnh mặt làm ngơ.

Thượng Quan Hạo mím môi, chỉ chốc lát, cũng đã hiểu ý tứ của nàng.

Có phần lạnh lẽo, hẩn cúi đầu nghe tiếng hơi thở của nàng “Em không xuống dưới ăn com, là vì không muốn lúc ghi sổ ký tên Thượng Quan Hạo tôi, vì nó nhắc nhở em, cho dù là chuyện đơn giản như ăn ngủ thế này, cũng đều là dùng tiền của tôi, là tôi chăm sóc em, có đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Mọi thứ sẽ nhanh kết thúc

Một câu nói như đâm vào ruột gan, Tần Mộc Ngữ bị kích động, giường mất lên.

Thượng Quan Hạo càng thêm khẳng định, ý nghĩ của chính mình là đúng.

Cô gái này luôn dùng cách thức của chính nàng mà chống lại hắn, mặc dù trẻ con, luôn luôn bày ra bộ dạng bằng lòng mặc cho hắn sắp đặt. Nàng như vậy làm cho hắn không thể đè nén sự đau lòng lan tràn ra.

Đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt nàng, miệng nhếch lên, một câu cũng nói không nên lời.

“Em muốn tôi bắt em làm sao bây giờ? Em nói cho tôi biết một cách đi Tần Mộc Ngữ, tôi nên bắt em làm cái gì đây?” Đôi mắt Thượng Quan Hạo có một tia đỏ au, tiếng nói có hơi khàn đi, từng chữ đè nặng trong ngực chậm rãi nói ra.

Mặt Tần Mộc Ngữ tái nhợt, ánh mắt lại trong suốt mà nhìn: “Còn một tuần, một tuần sau anh sẽ cùng chị tôi kết hôn, Thượng Quan Hạo, anh có thể buông tha tôi không?”

Chị ta đã vì anh mà tự sát, anh còn muốn thế nào?

Nếu như anh đã để ý sống chết của người đó như vậy, xin anh biết quý trọng, xin anh hãy yêu hết mình, đừng lại chơi đùa ở bên ngoài.

Khuôn mặt của Thượng Quan Hạo căng ra, chậm rãi thắt chặt lại, trở nên nhợt nhạt.

“Tần Mộc Ngữ, cô là đã mưu đồ kế hoạch này từ lâu? Có cần tôi nhắc nhở cô không? Tôi bây giờ mà để cô đi, cô không có gì cả. Dĩ nhiên, cô có thể đem lão già Tần Chiêu Vân kia đi ăn xin ở đầu đường xó chợ, e rằng chỉ có thể giúp ông ta còn có thể sống được hai ngày...” Miệng hắn có phần tái nhợt, nói ra từng chữ băng lãnh mà tàn nhẫn, tâm mắt nhìn chăm chăm nàng, phút chốc không thể thoát ra.

Một nỗi chua xót mãnh liệt dâng lên, ở trên khóe mắt ngưng đọng lại thành lệ.

Ánh mắt của nàng, lại trong trẻo nhưng lạnh lùng mà kiên định như trước.

“Nói.” Hắn lạnh lùng ra lệnh, dùng ngữ điệu tàn nhẫn nhất bức nàng đến cực điểm “Còn muốn rời khỏi tôi sao?”

Môi anh đảo nhấp lên, chẳng nói câu nào, chỉ là nước mắt kia cũng nhanh chóng nhịn không được mà rơi xuống.

Giằng co như vậy khiến tâm trí hai người đều kiệt quệ, Thượng Quan Hạo cúi đầu dán sát vào môi của nàng, không thương tiếc hôn nàng, phát hiện nàng đờ ra, ra lệnh: “Há miệng.”

Người ở trong lòng run rẩy, đôi môi mỏng mềm mại mở ra một chút.

Hắn nhắm mắt lại, cắn nuốt, hít thật sâu ngấm cảm hơi thở duy nhất của nàng.

Cuốn lấy không một tiếng động dữ dội, hồ hấp của hắn càng ngày càng nặng nề, yêu thích mà triển miên trên đầu lưỡi của nàng, nước mắt vẫn rơi xuống, nếm trải mùi vị chua xót không gì sánh được.

Tần Mộc Ngữ thế này, khiến hắn muốn kéo vào trong lòng, thương yêu nàng đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

“Bây giờ đây ăn cái gì đi, đừng chọc tôi mất hứng...” Thượng Quan Hạo nhỏ giọng nói ra, hơi thở nóng hôi phả ra trên mặt nàng, như là bị áp lực đè nặng “Một tuần sau... Tôi sẽ để cô đi.” Một câu nói sau cùng này, làm cho cô gái trong ngực chấn động, đôi mắt khó tin mà nhìn về phía hắn.

Một tuần sau, hắn kết hôn.

Hắn thực sự quyết định... Muốn buông tha nàng sao?

Nhìn vào hai mắt nàng: “Cô nói rất đúng, tôi yêu Cẩm Lan, cho nên bất kể dùng phương thức và lý do gì ở cùng người đàn bà khác, đều là sai. Đó là lý do mà tôi buông tha cô, Tần Mộc Ngữ.”

Gương mặt sắc sảo của hắn từ từ tiến sát vào nàng, ám muội mà nói: “Chỉ là một món đồ chơi mà thôi, Thượng Quan Hạo tôi bỏ đi được.”

Trời mới biết, giờ khắc này trong lòng ngực hắn, đã đau nhức không gì sánh được.

Tần Mộc Ngữ không thể tưởng tượng nổi nhìn sắc mặt hắn, cố gắng phân biệt rõ ràng hắn là nghiêm túc hay là đùa giỡn, xác định hắn là nghiêm túc, đôi mắt tuyệt vọng của nàng lóe ra một tia sáng, nhìn hắn: “Thượng Quan Hạo, anh sẽ không nuốt lời.”

Lông mi dày đậm che đi biểu tình của hắn, nàng nhìn không rõ vẻ mặt của hắn, càng không chú ý đến bên cạnh nắm tay hắn đã siết chặt, khớp xương có chút hiện trắng ra.

“Tôi sẽ ăn cái gì đó, lập tức ăn đây.” Chỉ lo hắn lại lật lọng, ánh mắt của Tần Mộc Ngữ từ trên mặt hắn dò đi, đi tới bên giường, đột nhiên một con choáng váng kéo tới, tay nàng chống lên bàn ăn, sắc mặt trắng bạch, đã hai ngày không ăn gì tạo nên con chổng mặt và ngất lịm.

Nàng xoa dịu một chút, rốt cục có vài phần sức lực, ngồi ở bên giường.

Đồ ăn trên bàn phong phú như vậy, nàng như là bị bệnh kén ăn, nhìn vài món ăn kia, trong lòng chán nản, nhưng vẫn cầm lấy một thìa súp nhỏ, ép buộc bản thân phải ăn, múc một thìa nước súp, đưa lên miệng.

Kết thúc... Đã đến lúc kết thúc...

Nàng không cần phải sống hèn mọn thế này nữa, không còn bị hấn nắm sinh mệnh trong tay, tùy tiện bị làm tổn thương và xúc phạm..

Một giọt nước mắt ẩm áp chảy xuống, rơi trong nước súp.

Mà Thượng Quan Hạo ngấm ngấm chịu đựng sự bức bối đã tới cực hạn, bàn tay nắm lấy cổ tay nàng, thô bạo mà kéo cả người nàng quay lại hướng về trước mặt, giống như mãnh thú mà đè nàng lên trên giường, mặt đối mặt thờ đốc.

“Cô rất vui về có đúng không? Có thể rời khỏi tôi... Cô rất vui về có đúng không?” Âm thanh hần đục ngầu mang theo lửa giận cháy bỏng.

Tần Mộc Ngữ mở miệng nói: “Đúng... Tôi hận không thể ngay bây giờ rời khỏi anh.... A!”

Nàng đột nhiên hét lên một tiếng, đơn giản là Thượng Quan Hạo trong lúc nàng đang nói trong nháy mắt xé rách quần dài của nàng, hai tròng mắt đỏ au, hấn ra sức tách đôi chân ngựng ngừng của nàng ra, mạnh mẽ đặt ở bên người.

“Không... Thượng Quan Hạo anh muốn làm cái gì!” Thanh linh xảy ra, khiến nàng rơi lệ thét lên.

Thượng Quan Hạo hung hăng kiềm chế thất lung của nàng, nhìn lệ tuôn trên mặt nàng, giọng nói lạnh lẽo mang theo tia giận dữ: “Tôi muốn làm cái gì cô không rõ ràng sao? Không quen đáng về này sao? Tần Mộc Ngữ, là tôi không chăm sóc dạy dỗ cô đủ, hay đã quên người đàn ông đầu tiên của mình là ai? Tôi thật muốn nhìn cô một chút rốt cuộc có bao nhiêu khẩn cấp... Thời gian tôi muốn cô, không thể chờ đợi được!” Hấn kéo mở dây thắt lưng, tiếng kim loại vang lên, tiếp theo là thứ vũ khí nóng hổi sắc bén đối diện.

“Vui về sao? Cũng chỉ còn lại một tuần... Vậy cô đoán xem, một tuần này tôi sẽ đối đãi thế nào với cô? Cô đoán xem!” Thượng Quan Hạo không không chế được mà đem quần trong của nàng xé rách, không làm động tác nhu thuận nào mà hướng vào nơi ẩm thấp của nàng xông đến.

Tần Mộc Ngữ thét chói tai, ngửa đầu, đầu đến sắc mặt tái mét, toàn thân run rẩy.

“Không... Thượng Quan Hạo anh đừng như thế này, đừng!” Cả người nàng run run mang theo giọng nghẹn ngào hét lên.

Sức mạnh cường chế thân mật hòa cùng phát tiết thế này làm cho nàng cảm thấy sợ, tay nắm chặt giường, khẽ động một tý cũng không động dậy được, chỉ có thể bị thúc ép mà tiếp nhận hấn, một tác một tác bị cưỡng ép vào nơi siết chặt gắt gao kia chua chát chui vào gần như đau đớn vô cùng.

Nàng rên một tiếng, suýt không chịu nổi.

“Đây là cô ép tôi, Tần Mộc Ngữ!” Giữ chặt eo nàng, hấn ác tàn nhẫn mà xuyên qua!

Mặc dù đã làm nhiều lần, nhưng vẫn chưa tron nhẵn khiến nàng đau đến phát run, trong ngực Thượng Quan Hạo nổi điên cuộn cuộn, hận sự kiên quyết của nàng, hận nàng không thêm quan tâm! Nhưng vẫn nhìn lên đôi môi nhợt nhạt đau thương của nàng mà chậm một chút, tay dò xét phía dưới, khe khẽ xoa chỗ mẫn cảm của nàng, quan sát phản ứng của nàng.

“Đau không? Đau thì cầu xin tôi... Cầu xin tôi đối với cô dịu dàng một chút!” Mắt hấn đục ngầu ra lệnh.

Tần Mộc Ngữ bị kích thích nhảy cảm kia làm mê loạn, tay nắm chặt khăn trải giường, thở hổn hển, đau đớn nhanh chóng đến không cách nào giã giũa thoát ra, run giọng mở miệng: “Không... Đừng chạm chỗ ấy... Vãn xin anh, đừng chạm vào nơi ấy...”

Thượng Quan Hạo cúi đầu bao phủ trên thân thể nhỏ nhắn, quan sát mỗi một biểu hiện trên người nàng.

“Không thể đụng vào có đúng không?” Hấn bắt đầu chậm chạp di chuyển, động tác trên tay cũng càng tàn nhẫn, ngón tay hướng vào bên trong vân ve nhào nặn “Nếu như tôi càng muốn chạm vào thì sao?”

Nàng thét lên, run rẩy, phản ứng kịch liệt.

Hạ thân co rút kích thích người đàn ông, hấn cúi người ngậm lên vành tai trắng ngần, gặm nhẹ: “Vì sao muốn rời khỏi tôi như vậy? Ngoại trừ tôi... Cô còn muốn đi tìm ai? Vì sao không tiếp tục yêu tôi! Tần Mộc Ngữ... cô tiện nhân!”

Hấn nhớ rõ lúc đầu là nàng yêu hấn, vì cái gì nàng không tiếp tục yêu thêm nữa... Tại sao!

“Tần Mộc Ngữ, tôi không buông tha cô được...” Hấn ản nhẩn đã cực độ, gặm nhẹ ra một câu sau cùng, lại cũng không cách gì kiềm chế, buông thả bản thân vào bên trong nơi ẩm thấp mềm mại của nàng.

Người bên dưới mồ hôi nhễ nhại, tại thế tiến công mãnh liệt mang đến mức tận cùng, nàng mãi mãi cũng không biết là làm sao lại chọc giận hấn, mãi mãi không biết làm sao để hóa giải sự tàn nhẫn và thô bạo của hấn, giống như bây giờ, cho dù chống cự lại, cho dù không tuân theo, cũng bị từng đợt sóng biển đại dương đánh trúng, ở trong ngực hấn bị hút lấy lên đến đỉnh điểm.

Khấp người nàng rã rời, run rẩy không thôi. Thượng Quan Hạo ôm chặt lấy, hôn lên đôi môi, yêu thương mỗi một phần da thịt trên cơ thể nàng, khiến nàng gần như giao nộp hòa tan, mà không phải chỉ có khuất nhục, chỉ có đau nhức!

Nàng khóc, hấn chậm rãi tận lực, hấn hung hăng quán nhập khiến người ta điên cuồng, lại lần nữa ném tới mùi vị lên đến đỉnh điểm...

Cả gian phòng tràn ngập ánh sáng, rèm cửa sổ được kéo ra, gió thổi vào, lạnh.

Trên mu bàn tay có hơi cảm giác đau nhức.

Lọt vào trong tầm mắt đó là gió nhẹ lay động rèm cửa sổ, Tần Mộc Ngữ nhìn một cái, lúc này mới quan sát bản thân mình bị người từ phía sau ôm lấy, tựa ở trong lồng ngực to lớn, người đàn ông đưa tay kéo lấy mu bàn tay dán bằng trắng.

“Đã dậy?” Hấn nhàn nhạt nói ra.

Bên giường vừa mới thay bình truyền, giữa đường nàng ngắt, bởi vì tụt huyết áp.

Thảo nào trên mu bàn tay có cảm giác kim tiêm đau nhức.

Tần Mộc Ngữ giật mình, phát hiện bản thân vẫn còn không mặc gì, chỉ có một mảnh chăn nhỏ bao bọc lấy, toàn bộ thân thể đều rơi vào trong lòng hấn, sợi tóc đen rơi là tả trên bờ vai trắng ngần, cùng với âu phục của hấn lê chậm chậm.

Mọi thứ này đây, cũng khiến nàng khó mà tiếp nhận.

“Thượng Quan Hạo, anh vừa nói coi như tính toán luôn có đúng không?” Nàng khàn khàn hỏi.

Cơ thể Thượng Quan Hạo có hơi cứng đờ, nhú mày lại, mỗi một lần hấn muốn đối với nàng tốt một chút, thì lúc nào cũng bị nàng không biết tốt xấu nói ngược lại, chỉ là lúc này đây hấn chịu đựng, chịu đựng sự phản bội và phản kháng của nàng, để tránh lại lần nữa làm nàng bị thương.

“Em tốt nhất chính là nằm lại một tuần này nên làm sao, chỉ ít trong lúc này, em là của tôi.” Thượng Quan Hạo hôn lên sợi tóc của nàng, lãnh đạm nói ra “Tôi coi như là chơi đùa đủ, sau đó sẽ đem em bán đi làm gái, em cũng không thể chống cự lại.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Xin chị có lương tâm một chút

Miệng lưỡi người đàn ông này lạnh thấu xương, làm khuôn mặt nàng sợ đến trắng bệch.

“Thượng Quan Hạo... Anh sẽ không.” Nàng đề ném sợi hãi, cắn môi, run giọng nói ra.

Thượng Quan Hạo cười nhạt, lời nói ảm áp nhẹ nhàng vượt nhẹ sợi tóc của nàng, đôi mắt sâu xa thương yêu cùng suy ngẫm: “Biết sợ? Em làm sao biết rõ tôi sẽ không?”

Tần Mộc Ngữ căng mặt ra, cái miệng nhỏ nhắn gần như lộ ra nhưng không có nói ra nửa chữ.

Nhưng nàng thực sự rất muốn nói, Thượng Quan Hạo, anh đã đủ khốn nạn, anh làm sao có thể, lại làm ra chuyện càng đốn mạt hơn nữa.

Nhưng Thượng Quan Hạo lại nhìn ra được ý tứ trong đôi mắt quật cường ngang bướng của nàng.

Bàn tay giữ bờ vai nàng nắm càng thêm chặt hơn, Thượng Quan Hạo cúi đầu thì thầm: “Đừng cho là tôi đang đùa giỡn với em, ngày kia tôi đi công tác ở tỉnh M, lúc trở về mới tiến hành hôn lễ, em đi cùng với tôi.”

Tần Mộc Ngữ hoảng hốt không bình tĩnh được, cắn môi, ánh mắt yếu ớt: “Tôi không muốn đi.”

Trên đỉnh đầu có tiếng hừ nhẹ, cười lạnh lùng khiến người: “Cô có quyền lựa chọn sao?”

Tần Mộc Ngữ tiếp tục nhẹ giọng nói từng chữ: “Anh vì cái gì không mang chị đi theo? Một là tôi không phải nhân viên của Tín Viễn, hai là tôi cũng không phải người thân của anh, anh dự định mua vé máy bay để tôi đi du lịch một chuyến sao?”

Đôi mắt Thượng Quan Hạo tán ra ánh sáng âm u lạnh lẽo, ngữ khí trầm xuống: “Cô cố tình cứ như thế này chống đối lại tôi có phải không?”

Nói xong, bàn tay hần đem nàng ôm chặt, cách một lớp vải mỏng manh chụp lên nơi mẫn cảm của nàng vân vê, lướt qua đỉnh nhọn kéo lên.

Tần Mộc Ngữ hít vào một hơi lạnh, toàn thân khẽ run, lập tức bắt lấy bàn tay hần, cấp thiết run giọng nói: “Thượng Quan Hạo anh đừng như thế này... Thực sự không được...”

Động tác Thượng Quan Hạo chẳng những không có dừng, trái lại càng bóp chặt trên thân thể mềm mại, cảm thấy một chút khác thường. Từ đáy lòng dâng lên, lên tiếng hỏi: “Có đi không?”

“...” Tần Mộc Ngữ tách bàn tay hần ra, khuôn mặt tái nhợt nhanh chóng trở nên đỏ bừng, bị loại khiêu khích này giày vò một hồi vô cùng nóng ruột một hồi chưa xốt “Tôi đi!... Thượng Quan Hạo tôi đi được chưa? Anh mau dừng tay!”

Động tác của Thượng Quan Hạo lúc này mới dần dần chậm lại, ánh mắt mơ màng phức tạp.

Nhìn khoeo mắt nàng có nước mắt chảy ra, nhìn nàng một cách dịu dàng hơn, dùng tấm chăn mỏng cuộn lấy nàng ôm vào trong lòng: “Làm cho tôi hài lòng thì tự nhiên sẽ tốt, em tốt nhất giống như bây giờ ngoan ngoãn nghe lời một chút, tôi sẽ không làm khó dễ em...”

Tần Mộc Ngữ có phần ủy khuất, cắn chặt môi, rất lâu không chịu buông ra.

“Anh rốt cuộc là muốn làm gì... Thượng Quan Hạo anh nói cho tôi biết anh rốt cuộc còn muốn làm gì được không...” Nàng yếu ớt một môi, run giọng nói ra, tinh thần sa sút. “Tôi sẽ để em tự hiểu lấy!” Thượng Quan Hạo giữ chặt thân thể nàng, nghiêng răng nói.

Tần Mộc Ngữ không còn có chút sức lực cùng hần cãi lộn, một hồi hoan ái kia làm cho nàng bị đẩy dọa đến kiệt quệ, lúc này trên trán còn lấm tấm mồ hôi, nàng nhũn mảy nhắm mắt lại, vô thức mà cuộn mình vào trong lòng hần nghỉ ngơi.

Trong mắt Thượng Quan Hạo hiện lên vẻ yêu thương càng thêm say đắm, đôi tay ôm lấy nàng có phần buông lỏng ra một chút, bàn tay khẽ vuốt nhẹ phía sau cổ, chậm rãi vuốt nhẹ nhàng, cúi đầu xuống hôn lên môi cùng với cái trán của nàng, từng chút từng chút, nhiệt độ ẩm ướt từ nụ hôn tràn ra, đem cả người nàng bao bọc lấy.

Gió mát hiu hiu, rèm cửa trắng tinh trong phòng bị thổi làm cho phập phồng.

Trên giường, một người đàn ông mặc âu phục đi giày da ôm lấy một cô gái thân thể trần truồng, nàng cuộn mình trong lớp chăn mỏng run run, hần ôm nàng càng thêm chặt, để nàng an tâm vui trong lòng ngực ấm áp của hần nghỉ ngơi...

Thật hy vọng vĩnh viễn đều như thế này.

Thời hạn một tuần sau, mãi mãi cũng không tới.

“Hạo, em như thế này còn có thể tổ chức hôn lễ sao? Đến lúc đó ở đây nên làm cái gì bây giờ?” Tần Cẩm Lan rung rung, điềm điềm đáng yêu mà nhìn hần, băng gạc quấn lấy trên cổ tay, thoạt nhìn rất là ngứa mắt.

Thượng Quan Hạo nhũn mảy, nhẹ tay vân vê trên băng gạc, thân nhiên nói: “Sẽ có chuyên gia tạo hình giúp em.”

Vết thương của Tần Cẩm Lan khép lại với tốc độ nhanh chóng, cũng không có bất cứ sai sót gì, đến ngày hôn lễ đã có thể di chuyển linh hoạt, chỉ cần miễn là không hoạt động mạnh là được rồi.

“Chỉ tiếc, tay trái mang nhẫn, nhưng mà bây giờ lại biến thành như thế này...” Tần Cẩm Lan lại thêm ai oán.

“Em hiện tại cũng có thể mang nhẫn “ Thở dài, hần hôn lên giữa đôi lông mày của cô “Yên tâm đi.”

Điện thoại di động trong túi áo rung rung.

Thượng Quan Hạo nhàn nhạt đảo qua, vỗ về cô một chút, đi ra ngoài nghe điện thoại.

Tần Cẩm Lan ở trên giường khe khẽ trở lại bình thường, cảm thấy tâm tình trong lòng khoan khoái không gì sánh được, chẳng qua là mỗi lần đều phải giả bộ đáng thương như vậy thật sự là hao tâm tổn trí, cô ta nhìn qua một vòng, thừa dịp Thượng Quan Hạo ra ngoài, gọi điện thoại cho Tần Mộc Ngữ.

Trước giường bệnh của ba nhận được điện thoại của chị, Tần Mộc Ngữ sợ run một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn trấn tĩnh lại.

“Alo?”

“Alo?” Tần Cẩm Lan kêu một tiếng, sắc mặt thân nhiên đặc ý “Tiểu Ngữ phải không? Là chị gái cô đây. Tôi gọi là để thông báo cho cô biết cuối tuần này tôi và Hạo sẽ kết hôn, mời cô nhất định phải tới hôn lễ của tôi và Hạo. Cô nói địa chỉ bây giờ của cô đi, tôi sẽ cho người đưa thiệp mời tới.”

Đem cô ta đuổi ra khỏi nhà, cô căn bản là mặc kệ cô em gái này đang ở đâu, có nhà để về hay không. Cho nên bây giờ mới hỏi địa chỉ, thể hiện quan tâm một chút.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ có phần tái nhợt: “Không cần, tôi ngày hôm đó sẽ đến. Nhất định.”

Tần Cẩm Lan cầm lấy điện thoại di động nở nụ cười: “Tôi không hề có ý đó, tôi hỏi cô chủ yếu là để đưa thiệp mời cho cô, bởi vì đến lúc đó nhiều người, cũng không có bao nhiêu người biết rõ Tần gia ngoài Tần Cẩm Lan tôi ra còn có một vị tiểu thư thứ hai, không đưa thiệp mời cho cô, cô cho là cô bây giờ còn có địa vị có thể đi vào sao?”

Một cảm giác nhức nhối dâng lên, theo tiếng nói từ điện thoại truyền vào tai, đâm thẳng vào trái tim.

“Quên đi, chị kết hôn vui vẻ, tôi không đi.” Tần Mộc Ngữ trực tiếp nói một câu, muốn ngắt điện thoại.

Bộ dáng đắc ý dương dương tự đắc của Tần Cẩm Lan trong nháy mắt bị bị nước lạnh, tức khắc sắc mặt đỏ lên, lửa giận tràn ra từ trong ngực! “Tần Mộc Ngữ!!” Cô ta mang theo tơ máu từ hai tròng mắt gầm nhẹ một tiếng “Cô theo tôi đùa giỡn cái gì? Cô chịu kích động có đúng không? Dù cho để tôi nhìn thấy cảnh hai người thân mật, cô cũng không có biện pháp thay đổi tâm ý của Hạo, cho nên cô bị kích động có đúng hay không?”

“Hừ... Tao là cố nén mới không có mắng chửi mày, con tiện nhân không biết tốt xấu! Tao chính là muốn cho mày nhìn xem tao có bao nhiêu hạnh phúc, muốn mày nhìn xem Hạo yêu tao bao nhiêu! Cho dù là Tần Mộc Ngữ mày coi hết đứng trước mặt anh ấy, anh ấy cũng sẽ không liếc mắt nhìn mày một cái!... Chỉ là chơi đùa mày mà thôi, chơi đùa xong giống như là rác rưởi mà vứt đi! Mày nghĩ mày là ai!”

Tiếng mắng càng thêm chói tai, lũ lượt kéo đến.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ càng tái nhợt, nhìn ba trên giường bệnh, nước mắt chịu đựng xấu hổ và giận dữ bình tĩnh nói: “Chị... Mọi người đều nói cốt nhục chó nên tương tàn, tôi đang ở bên giường bệnh của ba, chị có thể mắng chửi tôi, cũng không nên ngay cả dòng máu đang chảy trong người chị cũng khinh thường! Xin chị có lương tâm một chút, cũng chừa cho người thân của chị một chút tình người đi!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Hai người có phát sinh quan hệ?

Nói xong, nàng cố nén nước mắt, đột nhiên dứt khoát mà ngắt điện thoại.

Trong điện thoại truyền đến tiếng “Đồ đồ đồ”, làm cho đáng vẻ kiêu ngạo của Tần Cẩm Lan san phẳng không chừa chút gì tưởng chừng như là tức giận đến phát điên.

Thượng Quan Hạo ngay lúc này nói chuyện điện thoại xong đi vào.

“Làm sao vậy?” Lúc hắn vừa mới đi ra ngoài sắc mặt vẫn còn tốt, nhưng hiện tại lại trở nên khó coi, hơi thở không ổn định.

“Không... Không có việc gì...” Tần Cẩm Lan làm dịu bản thân, miễn cưỡng cười rộ lên “Em liên hệ với người ở cửa hàng váy cưới một chút, nói sửa chữa một số chỗ mà thôi.”

Thượng Quan Hạo không có để ý lý do của cô, tự xem như cô không có việc gì, đi qua đặt hai tay lên hai bên cạnh hông: “Anh sắp tới không may phải đi đến tỉnh M, khoảng ba ngày, sẽ quay về. Đến ngày cử hành hôn lễ sẽ chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa, lúc quay về chúng ta sẽ kết hôn. Mấy ngày nay anh đã bố trí chuẩn bị tất cả, em không cần lo lắng.”

Tần Cẩm Lan có phản kinh ngạc.

“Anh... Anh phải đi ba ngày...” Mấy ngày trước khi cưới không thể nhìn thấy hắn sao?

Thượng Quan Hạo xoa lên mái tóc của cô: “Đúng. Anh đã sắp xếp tốt rồi.”

“Vây... Vây, Hạo em đi cùng với anh! Chúng ta rất nhanh sẽ làm đám cưới, em không muốn rời xa anh...” Tần Cẩm Lan nắm chặt tay hắn, ra vẻ đáng yêu, không có hắn, một mình tự chuẩn bị đám cưới, nghĩ sẽ đau buồn đến thế nào.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo âm trầm, tay cầm lấy tay cô.

“Vết thương của em vẫn còn chưa được tốt, mấy ngày này nghỉ ngơi cho tốt, đừng theo anh chạy ngược chạy xuôi nữa.” Nói xong hắn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hôn lên cái trán của cô “Ngaoan.”

Tần Cẩm Lan cũng biết rõ mà lùi bước, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười gượng nghe theo: “Được rồi.”

Đợi cho Thượng Quan Hạo đi ra ngoài, cô vẫn còn lo lắng, nắm lấy điện thoại vừa mới suýt quăng đi xong, gọi đến một dãy số: “Anh giúp tôi theo dõi Hạo, xem anh ấy rốt cuộc là đi công tác hay là làm cái gì, chỉ còn vài ngày nữa là kết hôn, tay của tôi cũng vừa mới khỏi, tôi muốn xem tâm tư của anh

ấy còn có thể để đi đâu...”

Sắc mặt Tần Cẩm Lan bỗng nhiên biến đổi, đen xạm xuống, thâm độc nói: “Tôi nói anh đi theo thì biết đường mà theo! Lần trước làm sao lại thiếu chút nữa là bị anh ấy đâm chết? Anh nên cẩn thận một chút!!”

Ném điện thoại đi, trong ngực Tần Cẩm Lan dâng lên một trận kích động, cô cắn môi siết chặt ga trải giường, tưởng tượng đến khoảnh khắc làm đám cưới kia, từ bây giờ nhất định tuyệt đối không để xảy ra bất cứ sai lầm gì.

Rạng sáng, ở sân bay.

Gió thổi lạnh lạnh Tần Mộc Ngữ một thân quần áo trắng, tung bay phát phơ động lòng người, ngay cả sợi tóc cũng không chỉnh tề mà bay bay.

“Em mang theo những thứ này?” Sắp xếp hết công văn, Thượng Quan Hạo giữa mi tâm cũng giãn ra một chút, nhìn nàng mang theo thứ gì đó lại cau mày. Nàng mang bên mình chỉ có một bọc nhỏ, ngoài ra cái gì cũng không có. “Tôi không cần mang theo thứ gì.” Nàng không nhìn lại hắn, lãnh đạm nói ra.

Về mặt tuần dật Thượng Quan Hạo có phần chán nản, tiến lên muốn đem nàng ôm lấy, nàng lại đề phòng nhích ra phía sau một chút, trong túi âm thanh nhạc chuông nhẹ nhàng vang lên.

Đôi mắt hắn sắc nhọn đảo qua, nhìn vào túi kia.

Tần Mộc Ngữ cũng không rõ ràng lắm lúc này còn có ai gọi điện cho nàng, hơi hoảng loạn một chút lấy điện thoại ra, thấy hơi thở nàng ngưng trọng, vô ý thức mà tắt đi, nhưng một bàn tay to lớn nắm lấy cổ tay nàng, dễ dàng nắm lấy máy điện thoại, tự ý nắm lấy.

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ nhanh chóng đỏ lên, nhảy lên một cái muốn lấy về, lại bị Thượng Quan Hạo thuận thế mang vào trong lòng, ánh mắt nhìn vào chiếc điện thoại kia, cô gái trong lòng vùng vẫy: “Thượng Quan Hạo!”

Điện thoại đã được kết nối.

“Tần Mộc Ngữ, em cuối cùng cũng bắt máy.” bên kia Ngự Phong Trì từng chữ nói ra như là đè nén áp lực đến cực điểm, thờ phào một hơi, gấp giọng hỏi “Em bây giờ đang ở đâu? Tình hình thế nào? Chuyện chị em anh cũng có nghe nói, em không có vấn đề gì chứ? Tên khốn nạn Thượng Quan Hạo rốt cuộc là làm chuyện gì với em, em mau nói cho anh biết!”

Tần Mộc Ngữ che miệng, không nghĩ tới Ngự Phong Trì lại gọi điện đến, nàng bây giờ không muốn nói chuyện, một chút cũng không muốn!

Đôi mắt đen láy của Thượng Quan Hạo càng hiện lên vẻ hiểm độc, buông mắt xuống, âm u lạnh lẽo mà uy hiếp người ở trong lòng.

“Mộc Ngữ? Tiểu Mộc Ngữ em có nghe thấy không?” Hơi thở Ngự Phong Trì đè xuống, nghiêng răng nói “Là anh không tốt... Anh đã nói với em là có thể che chở cho em, thế nhưng anh lại không thể bảo vệ được em... Em nói với anh một lời có được không? Chị em cùng hắn ta kết hôn, vậy em đang ở chỗ nào? Em nói địa điểm đi, cho dù là chân trời góc bể anh cũng quyết đi tìm em!”

Một tia chua xót mạnh mẽ, Tần Mộc Ngữ không muốn nghe nữa, ở trong ngực Thượng Quan Hạo vùng vẫy lo nghĩ muốn đoạt lại điện thoại.

Nhưng Thượng Quan Hạo lại nhanh hơn nàng một bước, tự ý ngắt đi, về mặt lạnh lùng, trong khoảnh khắc Tần Mộc Ngữ suýt lấy được điện thoại kia, hắn nắm chặt chiếc điện thoại nhỏ nhắn, đột nhiên mạnh mẽ ra sức ném tới vách tường.

Một tiếng giòn vang, chiếc điện thoại vỡ vụn!

Tần Mộc Ngữ trong nháy mắt bị làm cho tức giận: “Thượng Quan Hạo! Anh đang làm cái gì? Anh dựa vào cái gì mà ném vỡ điện thoại của tôi!”

Mắt Thượng Quan Hạo sắc lạnh, thản nhiên nói: “Vứt đi, sẽ mua lại cho em một cái tốt hơn, được chưa?”

Tần Mộc Ngữ tức giận đến toàn thân run lên, đẩy hắn: “Anh có bệnh!”

Cánh tay to lớn ôm chầm lấy thắt lưng nàng, đem nàng quay về trong ngực, Thượng Quan Hạo ôm nàng, cầm kê trên đỉnh đầu nàng, giọng nói vang lên: “Em cùng Ngự Phong Trì quan hệ từ lúc nào trở nên thân mật thế này? Bởi vì hắn ta có gan giúp em trốn thoát một lần sao? Em cảm ơn hắn ta bao nhiêu?... Thành thật nói cho tôi biết? Hai ngày em biến mất kia, cùng với hắn ta xảy ra quan hệ gì?” Mạch suy nghĩ của Tần Mộc Ngữ đều bị bóp méo đến rối loạn, thần sắc đỏ lên, trong mắt một lần hơi nước mờ: “Liên quan gì đến anh! Đó là bạn tôi, anh ấy thích tôi, sẽ không cường bức tôi, tôi cùng với anh ấy phát sinh chuyện gì thì liên quan gì đến anh!”

Một câu nói nhẹ nhàng đơn giản này, thúc ép lửa giận Thượng Quan Hạo dâng trào.

“Trả lời câu hỏi của tôi...” Bàn tay hắn càng thêm dùng lực, giữ chặt sau gáy ép nàng nhìn thẳng vào hắn, lạnh lùng hỏi: “Cô cùng hắn ta rốt cuộc có xảy ra quan hệ hay không? Thân thể này, ngoại trừ tôi đã từng chạm vào, còn có kẻ khác không?”

“Anh...” Tần Mộc Ngữ bị hắn làm cho nhục nhã lồng ngực như muốn nổ tung, một phiến chua xót, tức giận đến lệ quang mặt mờ, hung hăng đẩy ngực

hắn ra “Đúng, đã xảy ra, chúng tôi sớm đã xảy ra quan hệ! Có dính dáng gì tới anh! Anh hủy hoại tôi không có nghĩa là không ai muốn tôi, tôi nói rồi một ngày nào đó sẽ có người không chê tôi bẩn, không coi tôi là món đồ chơi! Tôi cho anh ấy thì thế nào?”

Trong mắt Thượng Quan Hạo đã là một bầu trời u ám

“Tần Mộc Ngữ... Không nghĩ tới cô thực sự ti tiện như vậy!” Hắn bạo rống, một tay nắm lấy nàng giữ chặt, một cái tát sắp đổ lên trên mặt nàng! Tần Mộc Ngữ ngân ngấn nước mắt nhắm mắt lại, không né tránh, có chết cũng không trốn.

Trên sân bay phát sinh một màn này, cuối cùng cũng thu hút ánh mắt mọi người.

Cơ thể nàng run rẩy kịch liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, gất gao nhắm mắt lại, nước mắt bên trong vẫn đang còn rung động.

Đánh đi...

Đánh mạnh một chút...

Tốt nhất là đem ba chữ “Thượng Quan Hạo” trong lòng của nàng cùng những mong đợi ảo tưởng hết thảy đánh nát đi!

Bàn tay Thượng Quan Hạo rốt cuộc không có rơi xuống, mắt hắn đỏ au, cầm lấy cằm nàng ép buộc ngẩng đầu lên, giọng nói như quý sa tăng từ địa ngục chui lên hỏi: “Tôi hỏi cô lần cuối cùng, các người có xảy ra chuyện vượt quá giới hạn hay không?”

“Tần Mộc Ngữ, cô nên ăn nói cẩn thận một chút...” Thượng Quan Hạo hung ác sát khí tràn ra “Cô dám không nói thật đi, tôi không chỉ đem cô hoàn toàn hủy hoại, tôi sẽ còn đem Ngự gia toàn bộ hủy diệt. Hắn ta đụng vào chỗ nào của cô, tôi đều có thể một đao tự tay khoét lên... Cô nhân tiện cũng có thể thử xem, xem tôi có thực sự nói được thì làm được hay không.”

Nước mắt ảm áp, trong viên mắt ngưng tụ lại.

“Thượng Quan Hạo, anh rất biến thái...” Nàng nghẹn ngào, run giọng mà nói ra một câu.

“Tôi đã từng cảnh cáo cô, Tần Mộc Ngữ, làm người phụ nữ của tôi chỉ có hai kết quả. Tôi đối với cô hứng thú vài ngày, vài ngày sau tôi sẽ hoàn toàn hủy hoại cô, cho dù là tôi không muốn nữa, trên thế giới này cũng không cho phép có người thứ hai chạm vào cô! Cô muốn hạnh phúc... Muốn sống lại... Xuống địa ngục mà tìm lấy!”

Một giọt lệ nóng hổi rơi xuống, Tần Mộc Ngữ cảm thấy toàn thân lạnh giá, dù nàng kiềm chế, dùng toàn bộ sức lực để kiềm chế, nhưng vẫn không ngăn được run rẩy, trái tim giống như bị khoét lấy, đau đến thấu xương.

“Nói... Có hay không?” Thượng Quan Hạo chen ép lên tiếng hỏi “Nói!”

Tần Mộc Ngữ nhắm mắt lại, nước mắt nóng hổi trút xuống như mưa, nàng run rẩy nói: “Không có...”

“Chúng tôi chưa từng phát sinh quan hệ gì... Anh cứ hướng đến một người là tôi đây mà hành hạ...” Nàng bị làn nước mắt ảm áp vây quanh, khuôn mặt nhỏ trắng bệch không còn chút máu, run rẩy không ra hình dạng gì.

Cả đời này, hạnh phúc của nàng, tương lai của nàng, tất cả mọi mong ước... Đều bị hủy ở trong tay người đàn ông này.

Cơ thể nàng dần trượt xuống, sắc mặt Thượng Quan Hạo xanh đen, nhưng vẫn nắm ở thắt lưng của nàng, để nàng dán chặt vào trong cơ thể mình.

“Cô tốt nhất chính là nói đúng sự thật, bằng không, tự tay tôi sẽ giết cô!” Hắn nói ra một câu cuối cùng, ánh mắt sắc lạnh, ôm lấy eo nàng, tự ý hướng phía khoang máy bay mà đi đến.

Chuyến bay kéo dài hơn hai giờ, bọn họ cũng đã đến tỉnh M.

Ở đây, nàng một mực ngủ say mê man.

Bọc quanh người là một tấm chăn mỏng, trên máy bay điều hòa bên trong mở rất lạnh, tay Thượng Quan Hạo cũng không có đánh trên bàn phím nữa mà giờ lên đây khe điều hòa chỉnh hướng gió qua.

Hờ hững liếc mắt một cái, cái cô gái nhỏ này ngay cả trong lúc mơ ngủ, lông mi cũng vẫn cứ ướt sũng.

Rốt cuộc là chứa bao nhiêu ủy khuất ở trong lòng?

Mắt Thượng Quan Hạo từ trên người nàng thu hồi về, cũng không có biện pháp chuyên tâm làm việc được nữa. Thời gian chỉ còn lại vài ngày mà thôi, lẽ nào mỗi thời khắc đều cứ như vậy mà trôi qua? Ngón tay hắn ấn ấn trên trán, áp chế nỗi đau lòng và buồn phiền.

Hắn không muốn tức giận, chỉ là rất dễ bị nàng làm cho tức giận, bất kể là người đàn ông nào, nghe đến việc nàng cùng người đàn ông khác phát sinh quan hệ cũng không có cách nào bình tĩnh được.

Máy bay từ từ hạ cánh.

“Tình dậy nào... Chúng ta tới rồi.” Thượng Quan Hạo đưa tay đặt trên khuôn mặt của nàng, sắc mặt phức tạp, nhàn nhàn mà nói ra.

Tần Mộc Ngữ chậm rãi mở mắt ra, cảm giác trên gương mặt bàn tay hần xoa xoa vỗ về, không hề phản ứng.

Thượng Quan Hạo cầm lấy bản ghi chép ở bên cạnh, đôi mắt ừ dột nhìn nàng.

“Muốn tôi ôm em dậy, hay là em tự mình đứng lên?” Hần thân nhiên mở miệng.

Cánh tay nhỏ bé của cô gái nhỏ duỗi thẳng, nhỏ tiếng nói: “Anh ôm đi... Tôi không còn sức nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Sống chung với nhau vài ngày

Thượng Quan Hạo bỗng nhiên ngẩn ra. Hần thật không ngờ rằng Tần Mộc Ngữ sẽ trả lời như thế.

Cô gái nhỏ ở bên cạnh động dậy, như là còn chưa tỉnh ngủ, giật giật trên chiếc quần dài của hần, giọng nói khàn khàn: “Anh không phải nói ôm tôi đứng dậy sao?”

Hần nói nàng là tiện nhân, như vậy thì Tần Mộc Ngữ thực sự rất muốn biết, bị coi thường, là cái cảm giác gì.

Cơ thể Thượng Quan Hạo càng lúc càng cứng đờ ra, đây không phải là Tần Mộc Ngữ mà hần biết, hần do dự, bàn tay cũng muốn chìa ra, chợt nghe đến tiếng lẩm bẩm của nàng: “...Quên đi.”

Tần Mộc Ngữ nhắm chặt hai mắt lại, không đợi hần ôm lấy bản thân đã bị dẫn vật đến chịu không nổi, nàng chính là giả bộ không được, vừa mới nói một câu kia xong chính nàng cũng muốn buồn nôn. Nở nụ cười thê lương, nàng vẫn cứ tự mình đứng lên.

Thượng Quan Hạo lúc này mới khôi phục lại vẻ bình thường.

Đem nàng từ phía sau ôm vào trong lòng, cảm nhận được thân hình nhỏ nhắn, kề sát bên tai nàng khàn giọng nói: “Mấy ngày này công việc không nhiều lắm, tôi một ngày có thể xử lý xong hết, em tới khách sạn chờ tôi, hai ngày sau tôi quay về với em.”

Cho nên... Thật sự là đến du lịch sao?

Tần Mộc Ngữ căng mặt ra, lẳng lặng lắng nghe giọng nói vui vẻ của tiếp viên hàng không trong cabin, mím môi.

Thượng Quan Hạo chậm rãi nhú mày, dự đoán được câu trả lời của nàng: “Muốn nói gì.”

Nàng vẫn như cũ không biết nên nói cái gì, nửa lời cũng không thể thốt ra.

Thượng Quan Hạo lại bắt đầu không hài lòng, đưa tay xoa xoa trên thân thể mềm mại của nàng, ở bên ngoài cách một cánh cửa máy người tiếp viên đang nói chuyện tán dóc, Tần Mộc Ngữ sợ đến khuôn mặt trắng bệch ra, vội vàng nắm lấy bàn tay đang chơi đùa của hần, run giọng nói: “Tôi không muốn ở khách sạn ngây ngốc chờ anh, anh đừng để tôi luôn luôn phải chờ...”

Nàng hãi hùng khiếp vía, áp lực đè nén làm cho nàng cũng không biết mình đang nói gì.

Trong đôi mắt Thượng Quan Hạo hiện lên vẻ mềm mại, tỏ rõ hần đang hài lòng.

Hần không thích vẻ mặt xám như tro tàn của nàng, cho dù là chọc giận nàng, làm cho nàng phát cáu, để cho nàng liên tục không ngừng cùng mình đối nghịch cũng tốt.

“Tôi gọi bọn họ đưa em đi trước... Tôi sẽ nhanh chóng xử lý hết công việc rồi quay về gặp em.” Hần khẽ vuốt trên gương mặt nàng, không quan tâm trên mặt nàng có bao nhiêu khiếp sợ cùng đề phòng, tự ý mà hôn lên đôi môi mỏng mơn nhợt của nàng.

Ròng rã suốt một ngày, nàng ở trong khách sạn nghỉ ngơi.

Không hiểu giấc ngủ kéo đến lúc nào, từ thành phố Z đến tỉnh M, so với gian phòng trước đây cũng không khác biệt lắm, nàng cũng không cảm giác là

đã thay đổi chỗ ở nào, bởi vì cho dù ở nơi nào, cũng không thể gọi là nhà, đều xa lạ giá lạnh. Chờ màn đêm buông xuống, Thượng Quan Hạo lái xe quay về khách sạn, toàn thân uể oải mệt mỏi, nhưng nàng vẫn như trước còn chưa có tỉnh dậy.

Đi vào trong căn phòng hạng sang, bên trong ngọn đèn màu cam tỏa ra ánh sáng ấm áp.

Thượng Quan Hạo chậm rãi đi về phía đầu giường, nhìn thân thể nhỏ nhắn đơn bạc cuộn mình trong chiếc chăn mỏng kia, giấc ngủ của nàng thật nặng nề.

Hắn cũng có chút mệt mỏi, trong đôi mắt sâu xa trút bỏ đi vẻ lạnh lùng trầm tĩnh vốn có ngày thường, trở nên mềm mại hòa dịu, cởi áo vest đặt ở đầu giường, cùng với màu chiếc áo ngủ sáng rực rỡ trên người nàng trở nên đối lập.

Hắn quỳ một gối xuống giường, bàn tay khe khẽ vuốt ve trên gương mặt và mái tóc của nàng.

Từ trước tới giờ chưa từng có qua loại cảm giác này, một ngày một đêm mệt nhọc quay về đến đây, như là có lực cuốn hút thật lớn, trong tâm hắn luôn lo lắng giờ khắc ngay trước mắt này, hắn có cần phải như vậy mệt mỏi mà bốn ba.

“Mộc Ngữ...” Hắn nhỏ giọng gọi một tiếng, muốn đánh thức nàng dậy đi ăn.

Chỉ là một tiếng vừa cất lên này, chính hắn cũng giật mình.

Từ lúc nàng quay về Trung Quốc, ngày đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn chưa từng gọi nàng như vậy. Hắn vẫn luôn lạnh lùng hờ hững, thống hận, thậm chí ngay cả lúc làm chuyện ấy... cũng không có một lần gọi nàng ôn hòa như vậy.

Tần Mộc Ngữ vẫn cứ yếu ớt vô lực chuyển mình.

“Mấy giờ rồi?” Long mi nàng khẽ rung rung, cảm thấy bản thân quả thực đã quên mất thời gian.

Trên mặt Thượng Quan Hạo nét nhu hòa trở nên có chút cứng lại, lãnh đạm mờ nhạt nói: “Năm rưỡi, em gần đây rất thích ngủ sao?”

“Không biết nữa.” Nàng nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, cuối cùng nói ra mấy chữ. Ai biết là xảy ra chuyện gì, đã quá kỳ, nàng không biết ở cùng hắn một chỗ đều phải hao tâm tốn trí, cơ thể có phần mệt mỏi.

Nàng nhìn sang, nhìn vào người đàn ông gần ngay trước mắt này.

“Anh có thể nói cho tôi biết suy cho cùng là vì cái gì mà mang tôi đến tỉnh M?” Thanh âm của nàng có một chút khàn khàn hỏi.

Thượng Quan Hạo có chút mơ màng, đưa bàn tay giờ lên khẽ xoa tóc nàng: “Em nghĩ là vì sao?”

Tần Mộc Ngữ âm trầm, nhìn hắn không trả lời, lại từ từ cất lên, giọng nói rõ rệt: “Vậy anh có thể nói cho tôi rõ, mấy ngày sau anh muốn làm như thế nào để hủy hoại tôi? Anh hãy nói cho tôi biết, tốt xấu gì cũng phải biết đề còn chuẩn bị tâm lý.”

Gương mặt tuấn tú của Thượng Quan Hạo, dần dần chán nản.

Từ trong miệng nàng nói ra bình thường nhạt nhẽo như thế, nghe khiến người khác đau lòng.

Sức lực trên bàn tay từ từ tăng lên, giữ chặt phía sau gáy nàng, khoảng cách gần gũi nghe được tiếng hơi thở của nàng, long mi nàng đang run rẩy, Thượng Quan Hạo mới chậm rãi nói ra: “Hận tôi nên muốn giả bộ bình tĩnh như thế này, không biết rằng em càng như thế này tôi càng muốn giết vò em, tôi đã nói rồi em có thể nổi giận, em như bây giờ càng khiêu khích...” Mắt Tần Mộc Ngữ run lên, bị ép mà ngấm ngấm chịu đựng ra vẻ nguy tạo.

“Nói đi... Là hận tôi có đúng không?” Thượng Quan Hạo nhìn vào mắt nàng lên tiếng hỏi.

“... Đúng.” Trong đôi mắt nàng nổi lên một tầng hơi nước, rõ ràng nói ra “Tôi hận anh, rất hận anh... Chỉ có điều tôi biết anh sẽ không làm gì với tôi, chẳng qua là ý vào ba tôi đang ở trong tay anh mà thôi, còn vài ngày nữa... Vài ngày sau là tôi có thể tự do, cho dù là hai bàn tay trắng, thế cũng tốt.”

Môi Thượng Quan Hạo vênh lên, nhìn nàng, rốt cuộc dẫn ra một nụ cười cô đơn mà yếu ớt.

Thế cũng tốt...

Thế cũng tốt, nàng còn không có bị quật ngã, nàng còn sức mà thống hận, còn sức lực là còn có hy vọng, mặc dù hy vọng kia không liên quan gì tới hắn.

“Rửa mặt một chút rồi dậy đi ăn cái gì, tôi sẽ không để em chết đói.” Hắn hôn một cái lên má nàng, nhàn nhạt nói.

Nhìn bóng dáng hắn cao ngất từ bên giường đứng dậy, trong ngực Tần Mộc Ngữ có chút mùi vị khác thường, nàng không hề muốn lại phải dây dưa, đứng dậy xuống giường. Chỉ vền vẹn là mấy ngày mà thôi, Tần Mộc Ngữ, chịu đựng, chịu đựng thì cái gì cũng sẽ tốt.

Trong nhà ăn, Tần Mộc Ngữ nhìn ở cây đàn vi-ô-lông ở phía cửa, ngồi ngẩn ngơ.

“Em còn muốn kéo đàn?” Hấn thân nhiên hỏi.

Nàng ngẩn ra, nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường lúc đầu.

Thượng Quan Hạo nhớ lại lần đó, thật sự là rất muốn nghe nàng đàn thêm một lần nữa, lại không nghĩ rằng... Bàn tay ấm áp của hấn đặt trên tay nàng, đôi mắt tỏa ra nét tĩnh lặng, hơi thở hòa nhã: “Tôi sẽ thỏa mãn em.”

Tần Mộc Ngữ cảm thấy tâm lạnh đi, muốn rút tay về, thế nhưng không làm sao thoát ra khỏi bàn tay hấn, nàng căn bản là giấy không ra.

“Anh buông ra được không? Tôi không muốn đàn, cũng không muốn nhận bất cứ ân huệ nào từ anh, anh buông ra...” Nàng lại giả dựa lần nữa, bắt lực, nhìn lên đĩa tôm chiên trên bàn, chỉ có thể run giọng nói “Anh buông tay, tôi muốn lột cái kia.”

Trong nhà hàng gỗ mấy cái này, nàng không quen với chuyện này lắm.

Thượng Quan Hạo vẫn nắm bàn tay nhỏ bé kia, thân nhiên nói: “Tôi giúp em.”

Cầm tôm đã bóc vỏ ra đặt vào trong bát của nàng, động tác ưu nhã tự nhiên.

Tần Mộc Ngữ nhìn vào con tôm đã bóc, nhưng cũng không có động đũa, nhất cử nhất động của nàng đều bị người đàn ông này nhìn chăm chăm, toàn thân nàng đều cảm thấy không thoải mái, nhất là đối với chuyện hấn bất thành linh diệu dàng, nàng không biết phải làm sao.

Hấn không ngang ngược, không lãnh khốc, không ép buộc, trái lại khiến cho nàng càng thêm kinh hãi.

“Nhiều ít thì cũng ăn một chút gì đi, đợt lát nữa tôi sẽ dẫn em đến một nơi.” Ngữ khí của hấn vẫn như trước, nhàn nhạt thân nhiên, mang theo vài phần mềm mại, ngay cả ánh mắt cũng đều tháo bỏ xuống đáng vẻ giả tạo cùng đề phòng. Tần Mộc Ngữ không còn cách nào, chỉ có thể mặc hấn nhìn chăm chăm mà ăn một ít cơm, hấn phục vụ quá mức chu đáo, cũng không ngại mà dùng khăn tay lau khô mỡ dính đầy ngón tay giúp nàng. Đầu ngón tay chạm vào nhau, ngón tay của nàng mềm mại hơi lạnh, còn của hấn thì nóng hăm hăm...

“Thượng Quan Hạo, anh có thể... có thể không như thế này được không?” Tần Mộc Ngữ đánh mắt sang, trong veo như nước, mở miệng nói “Tôi không quen người khác động chân động tay tàn nhẫn với tôi, sau đó thì lại ân cần dịu dàng, nếu như cảm thấy hồ thẹn áy náy thì càng không cần phải như vậy, tôi tới bây giờ nếu không có anh cường đại, ba tôi cũng là dựa vào anh mới có thể sống.”

Đây là một cuộc mua bán uy hiếp cường bức, hấn không cần phải giả nhân giả nghĩa, nàng cũng không nhất định che giấu oán hận của bản thân.

Động tác trên tay Thượng Quan Hạo trì hoãn lại.

Hấn cầm lấy khăn lau lau ngón tay một tý, đặt ở một bên, tựa ở trên ghế mà ngưng mắt nhìn nàng chăm chú: “Tần Mộc Ngữ, tôi là cố ý mang em đến đây, cho nên bây giờ, đừng có nhắc đến Tần Chiêu Văn, cũng đừng nghĩ đến chị của em, đừng nghĩ đến ai ngoại trừ tôi, chỉ có hai chúng ta. Tôi sẽ không tàn nhẫn với em, em cũng không nhất thiết phải sợ hãi cái gì, cùng tôi trải qua mấy ngày, được chứ?”

Thượng Quan Hạo mềm dịu hòa cùng tình cảm nồng nàn, trong đôi mắt chỉ có hình bóng của nàng.

Tần Mộc Ngữ chỉ cảm thấy lời nói này khó tin không nghĩ ra.

“Nếu như anh cho rằng có thể, thì tùy theo anh, tôi không có quyền phản kháng.” Nàng hồi lâu mới hoàn hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nói ra.

Thượng Quan Hạo ngưng mắt nhìn nàng hồi lâu, từ trên chỗ ngồi đi qua, đến phía sau ôm trọn lấy nàng.

Tần Mộc Ngữ khản trương.

Tay trái khẽ giữ trên vai, tay phải nắm lấy tay nàng đặt ở trên bàn, từ từ nắm lại, đem nàng từ phía sau ôm chặt lấy, Thượng Quan Hạo xoa dịu: “Tôi nói đừng sợ... Tôi sẽ không làm gì với em.”

Trái tim Tần Mộc ngữ đập mạnh, khó có thể bình ổn.

“Ăn no chưa? No rồi thì theo tôi đến chỗ này.”

“Tôi...” Nàng nghẹn giọng “Là chỗ nào?”

Đầu óc nàng rối loạn, không biết điều hấn vừa nói là thật hay giả, cũng không biết người đàn ông này rốt cuộc là muốn làm cái gì. Hấn là không muốn nàng đề phòng bởi tiếp hấn hai ngày này? Nhưng vì cái gì?

“Em đi thì biết.” Thượng Quan Hạo khẽ hôn lên bên má nàng, kéo nàng từ chỗ ngồi đứng lên.

Dọc đường đi, Tần Mộc Ngữ tâm trạng cũng chưa bình tĩnh, nhìn cảnh thành phố vào ban đêm mới cảm thấy tốt hơn một chút.

“Đẹp không?” Hấn vừa lái xe vừa hỏi.

Tần Mộc Ngữ gật đầu: “Đẹp.”

Nói xong nàng bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ hấn đến tận cùng là muốn đưa nàng đi đâu, đường đi xa lạ, nàng ngoại trừ ở bên cạnh hấn ra không còn cách nào khác. Thượng Quan Hạo có chút mơ màng: “Tôi lúc nhỏ đã từng sống ở đây, nó vẫn đẹp như thế. Tôi nay không có thời gian, hôm khác tôi sẽ đưa em đi thăm thú một chút.”

Hồ hấp của Tần Mộc Ngữ cứng lại, nhìn về phía hấn, phát hiện người đàn ông này có một chút không thích hợp.

Xe cuối cùng cũng dừng lại ở một nơi nào đó.

Tần Mộc Ngữ tháo dây an toàn ra, sau khi hấn mở cửa xe bước xuống, nhìn toàn bộ ánh sáng rực rỡ phía trước, nghi hoặc càng lúc càng lớn, nàng lại lần nữa run giọng hỏi “Đây là nơi nào?” Thượng Quan Hạo nắm tay đem nàng ôm vào lòng, tránh âm thanh ồn ào cùng hơi thở, mang theo một chút thần nhiên cùng tiểu ý bên tai nàng nói: “Sòng bạc.”

Đánh bạc... Sòng bạc?!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ có phần tái nhợt, chưa kịp nói cái gì đã bị hấn ôm ngang người kéo vào trong.

Cánh cửa bằng thủy tinh trong nháy mắt được mở ra, một làn sóng ồn ào cuốn tròn vào người Tần Mộc Ngữ, bên trong tỏa ra mùi vị xa hoa hoang phí lẫn hơi tiền tràn ngập, trước mắt đẹp rực rỡ óng ánh, nàng hoa cả mắt, đầu óc choáng váng, chỉ có thể dựa sát vào người bên cạnh. Bàn tay hấn ôm lấy, cúi đầu ghé bên tai nàng nói, nhẹ giọng giới thiệu.

Đội đến được phía cái bệ ở trước, tâm nàng thất chặt mới nói ra được.

“Vì sao anh muốn dẫn tôi tới chỗ này?” Nàng cắn môi, khẽ hỏi.

Hấn dừng dừng: “Thật lâu chưa đến, muốn mang em đến đây giải trí.”

“...Tôi?” Tần Mộc Ngữ tròn to mắt, mặt càng tái nhợt “Không chơi!”

Hấn đem nàng ôm chặt, khẽ hôn một cái: “Tôi sẽ dạy cho em.”

Tần Mộc Ngữ không biết tiếp theo sẽ chuyện gì xảy ra, có người như là nhận ra Thượng Quan Hạo, chủ động đem chỗ ngồi phía trên nhường cho hấn, chương bài ở giữa cũng có vài phần cung kính, trong ánh mắt của nàng có một chút yếu ớt, chưa kịp phản ứng đã bị kéo ngồi phía trước hấn, nhìn cũng không thấy, chỉ thấy được tay áo của hấn ở bên cạnh.

“Thượng Quan Hạo, tôi nói lại lần nữa, tôi sẽ không đánh bạc.” Tần Mộc Ngữ cắn răng nói.

Thượng Quan Hạo kiêu ngạo từ phía sau nhẹ nhàng ôm chặt lấy nàng, ánh mắt mập mờ, thấp giọng nói: “Em cứ tùy ý chơi, thua thì tính cho tôi.”

Tần Mộc Ngữ càng thêm khẩn trương.

Mấy vị trên bàn đều có máu mặt, thậm chí có mấy người da trắng, nàng toàn thân thanh nhã, tóc đen rơi là tả trên vai, thanh thuần động lòng người, điển hình cho người phụ nữ phương Đông, thu hút ánh mắt của mọi người.

Nàng không có cách nào, chỉ có thể lẳng lặng nghe quy tắc, nghe rõ ràng mỗi lần đánh là một trăm vạn ngón tay run run, đã không còn nghe thấy phía sau có nội dung gì, quay sang nhìn hấn: “Thượng Quan Hạo, tôi không biết anh rốt cuộc muốn làm cái gì, tôi thực sự không biết đánh bạc, tôi sẽ thua rất thảm. Tôi không muốn lấy tiền của anh ra đùa giỡn, một đồng cũng không muốn.”

Thượng Quan Hạo thoáng cúi đầu, đón lấy ánh mắt của nàng, khàn giọng nói: “Xem như là tôi đánh cuộc, đánh cuộc xem em ngoại trừ phản kháng và đối chọi với tôi thì có mặt nào khác, tôi muốn nó bộc lộ ra, chúng ta không nên chỉ đối với nhau bằng một loại cách thức.”

“...” Tần Mộc Ngữ, khó có thể nghĩ ra, giữa tầm mắt có một tia dao động cùng bất lực.

Nàng không nghĩ tới người đàn ông này lại đi đánh bạc chỉ vì mục đích như thế.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Tần mộc ngữ, em rốt cuộc là muốn cái gì

Không kịp suy nghĩ, ván bài đã bắt đầu.

Ván thứ nhất chia bài.

Đầu óc Tần Mộc Ngữ loạn lên mù tịt, cái gì cũng đều không hiểu, chỉ có thể nghe hẩn ở bên tai giải thích, dựa theo quy tắc mà lật bài, lựa chọn theo hay không theo.

Hắn cũng không chỉ cho nàng, mà để cho nàng tự nghiền ngẫm lựa chọn.

“Nhanh một chút... Bọn họ đều đang đợi em” Thượng Quan Hạo khe khẽ bên tai nàng nói ra.

Trên trán Tần Mộc Ngữ mồ hôi lấm tấm.

Đầu ngón tay khẽ đẩy về phía trước, nàng run giọng: “Theo.”

Một hồi xuống tới, sau một vòng chia bài. Tần Mộc Ngữ nhìn bài mình không hề có trình tự, run sợ, ngón tay nhỏ bé lật quân cuối cùng ra.

Thấy màu sắc quân bài ở dưới, nàng đã biết mình thua mất rồi.

Ván thứ nhất kết thúc, người thắng là một người đàn ông trung niên.

Thẻ bạc một trăm vạn, ở phía trước bị đẩy qua.

Ngón tay nhỏ yếu của Tần Mộc Ngữ đặt ở trên bàn, đôi mắt mờ hồ, giọng nói khổ sở van nài: “Tôi thực sự không thể chơi, anh đừng ép tôi chơi nữa có được không?”

Thượng Quan Hạo ôm nhẹ lấy nàng: “Em không phải không thể chơi, chỉ là sợ sệt. Tôi đã nói thua thì tính cho tôi, không sao cả.”

Tần Mộc Ngữ cắn môi, bị mùi vị tiền bạc ở trên bàn bức bách tới cực điểm, mồ hôi trong lòng bàn tay nàng vã ra. Ván thứ hai rồi lại ván thứ ba.

Tiếp tục đặt cược, nàng chịu không nổi.

Nàng thua liền một mạch bốn ván, ngón tay phát run.

Xung quanh tiếng bàn tán cười đùa cùng tức giận mắng chửi vẫn vang lên, nàng nhìn thoáng qua quân bài cuối cùng chưa lật, một giọt mồ hôi theo khuôn mặt nhỏ nhắn rơi xuống, lại là...

Thảm bại... Trọn bốn trăm vạn.

Trong đôi mắt trong veo quang mang đang rung động.

Tần Mộc Ngữ không phải không biết thực lực Tần thị trước kia, cho dù là xưng bá trên thương trường quốc tế, cũng không nhất định phải thua thảm hại như thế này.

Ngón tay hắn tao nhã khẽ gõ trên mặt bàn, hờ hững kiêu ngạo, lại ôm trọn nàng vào trong ngực, bảo hộ nàng trọn vẹn. Nhưng nàng cũng không phải là hắn.

Người nào, coi như là phụ nữ của hắn thì cũng không nên tiêu xài hoang phí tiền bạc của hắn, nàng không muốn lại bị người đàn ông này nắm trong tay, nàng nhìn sang... Lại thua.

Khoản nợ một triệu rơi xuống người nàng.

“Thượng Quan Hạo... Tôi không muốn chơi nữa...” Nàng khó khăn nói ra một câu, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt, toàn thân đều có hơi mỏng mồ hôi thấm ra.

Giọng nói nghẹn ngào.

Người đàn ông kiêu ngạo ngừng lại một chút, chậm rãi dựa qua, tuy rằng Tần Mộc Ngữ không nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn, nhưng có thể nghe được tiếng nói của hắn, là lạnh lùng, thờ ơ, lãnh đạm: “Tập trung đi.” Chiếc giấy trơn bóng đem từng quân bài chuẩn xác mà nhanh chóng đưa đến tay từng người.

Một ván lại một ván, bỏ hoặc là theo, bo bo giữ mình hoặc là tiếp tục chém giết, đều do một ý niệm. Hơi sức của Tần Mộc Ngữ đã bị hao hết.

Buông mi xuống, đề quân bài lại, hơi thở mong manh suýt nữa nói ra “Bỏ!”, hơi thở nóng bỏng của Thượng Quan Hạo bao phủ bên tai nàng: “Theo.”

Tần Mộc Ngữ cắn môi, mắt rung động: “Tôi không muốn thua nữa.”

“Đừng sợ...” Hắn ở bên tai nàng nhẹ giọng khuyên bảo “Tôi giúp.”

Viên mắt của Tần Mộc Ngữ ươn ướt, trong suốt nhìn hấn, nhìn hấn tao nhã mà quyết đoán cầm bài đề xuống, tiếp tục chờ đợi lượt tiếp theo.

Tình hình càng ngày càng khản trương, trước mặt nàng màu sắc tám bài đơn độc chỉ đợi hé ra.

Ngón tay thon dài úp lấy quân bài cuối cùng mờ ra, mọi chú ý của Tần Mộc Ngữ tập trung ở trên mặt, đợi người chương bài tuyên bố lật bài, lúc này Thượng Quan Hạo bỗng nhiên khe khẽ dựa sát vào bên tai nàng, thấp giọng nói: "...Buông tay của em ra."

Tần Mộc Ngữ ngẩn ra, cánh tay nhỏ nhắn vô ý thức mà sờ trên bờ vai, lúc này xung quanh lại bộc phát ra một trận tiếng thán phục hòa cùng tiếng vỗ tay, nàng lại càng hoảng sợ, quân bài cuối cùng hoàn toàn bị lật lên, những người xung quanh đã sớm hướng về bọn họ ca tụng, khâm phục, ngay cả con mắt chương bài cũng sáng lên một chút, tiếp theo tuyên bố bên thắng cuộc.

Tần Mộc Ngữ bị những tiếng ồn ào bàn tán làm cho lúng túng, nàng nhìn thoáng qua quân bài cuối cùng kia.

Đồng hoa chí tôn.

Là quân bài trăm năm khó gặp giữa sông bạc.

Hô hấp của nàng bắt đầu dao động, mọi thứ đều bất ngờ, mang theo một tia kinh ngạc quay đầu lại nhìn Thượng Quan Hạo, trong đôi mắt hấn thâm thúy băng tuyết tan rã, lại không hề có một tia lãnh ý, chỉ có thần nhiên, còn có say mê đối với nàng thật sâu.

Tám trăm vạn tiền thắng đề ở trước mặt, cơ hồ trong nháy mắt, trận thua thê thảm đêm nay hoàn toàn bị ném đi mất.

Một đêm này, mơ mơ màng màng giống như mộng.

Đi ra khỏi sông bạc, bên ngoài gió lạnh tê buốt, lòng bàn tay hấn nhưng mà nóng hổi, nắm lấy nàng, bầu trời trên đầu long lanh rực rỡ. Tần Mộc Ngữ chỉ cảm thấy dưới chân có chút trôi nổi bồng bềnh, tiền bạc thu được thật lớn khiến người ta lóa mắt, nhưng càng làm cho tim nàng đập mạnh chính là người đàn ông trước mặt, nàng giương mắt lên.

Âm thanh rõ ràng hỏi: "Tại sao?"

Thượng Quan Hạo đã dùng chìa khoá mở xe, động tác ngừng một lát, trong mắt hiện lên sóng nước dập dềnh.

Nắm bàn tay nhỏ bé của nàng tới trước người, đem cơ thể nàng ép vào trong ngực xoay người dựa vào thân xe: "Tại sao gì?"

Tần Mộc Ngữ nhìn hấn, cắn môi: "Anh rõ ràng chính là cao thủ, chỉ cần anh ra tay là có thể thắng, tại sao nhất định phải để cho tôi chơi?" Thượng Quan Hạo nhìn nàng hồi lâu, bên môi nổi lên một nụ cười: "Tôi cần bản chỉ là muốn cho em giải trí, trong lòng thả lỏng một chút, không nghĩ tới hoàn toàn ngược lại..." Bàn tay nhẹ nhàng vờ về tóc nàng, hấn lại nói "Cho nên cuối cùng tôi mới phải ra tay... Nếu như lại thua, sợ rằng em lại tiếp tục khóc nữa..."

Tần Mộc Ngữ hỗn tạp nhìn hấn, lúc nào thì ác ma trước mặt lại bắt đầu quan tâm nước mắt của nàng, nàng cực kỳ không thích ứng được.

Thượng Quan Hạo không chú ý đến ánh mắt đang tìm tòi của nàng, khẽ bắt lấy thắt lưng của nàng: "Đi."

Dưới chân Tần Mộc Ngữ loạng choạng, chỉ có thể kê sát vào trong ngực hấn thuận tiện để hấn mở cửa xe. Ngón tay bất chợt chạm thấy cái gì đó, mắt sáng lên, ngẩng đầu nói: "Anh..."

Thượng Quan Hạo mỉm cười: "Sờ được?... Lấy ra đi."

Tần Mộc Ngữ do dự một chút, nhẹ tay dò xét vào bên trong túi hấn, lấy ra một quân bài.

Quân bài này không phải là quân cuối cùng lúc này, hơn nữa không phải là đồng hoa, mi mắt nàng cau lại, có cảm giác bưng bình: "Thượng Quan Hạo, anh..."

Người đàn ông phía trên khẽ hít một hơi, ánh mắt mơ màng cúi xuống, tay cầm trên trán nàng lại cười nói: "Làm sao bây giờ, gian dối bị em phát hiện... Em xem, tôi kỳ thực cũng không khá hơn là bao nhiêu, cả tôi giống em, chính là tốc độ của tôi so với em nhanh hơn tý mà thôi..."

Tần Mộc Ngữ nhìn hấn, có một tia hoài nghi không biết có nên hay không tin tưởng hấn.

Người đàn ông này, căn bản là làm cho nàng đoán không ra.

Rốt cuộc cái gì là thật, cái gì là giả?

Thượng Quan Hạo nở nụ cười: "Ánh mắt này của em thật là khiến tôi cảm giác có chút thành quả, xem ra tôi nên thường xuyên mang em đến đây, em mới có thể cảm thấy tôi cũng có một mặt khác, mà không phải chỉ biết đối xử tàn bạo với em... Có đúng không?"

Tần Mộc Ngữ phản ứng lại.

“Anh phung phí nhiều tiền như vậy chính là vì chuyện này sao?” Khuôn mặt nàng tỉnh lặng nhìn hắn “Chỉ tiếc, anh là dạng người gì tôi cũng không muốn biết, đó là chuyện của chị tôi.”

Thượng Quan Hạo thở dài, đem cửa xe mở ra, thản nhiên nói: “Cứ xem như là phung phí đi, tôi cũng không biết rốt cuộc có thể thay đổi cái gì. Chị là Tần Mộc Ngữ, tôi nghĩ thử đối với em tốt một chút, xem em có thật lúc nào cũng thích kích động...”

Bàn tay giữ chặt sau gáy nàng kéo lại gần, hắn thấp giọng nói: “Em nói cho cùng là muốn cái gì? Làm sao mới có thể khiến em vui vẻ? Tôi cho tới bây giờ đều biết Cần Lan muốn cái gì, chỉ cần có thể cho tôi tất cả đều cũng cho... Thế nhưng em, Tần Mộc Ngữ, em rốt cuộc muốn cái gì?”

Hơi thở nóng hừng hực, khiến người ta mềm yếu rối loạn.

Tần Mộc Ngữ cố gắng làm cho đôi mắt mình nhìn lên, mở miệng: “Anh rất kỳ quái, chị tôi với anh là người yêu, anh cho chị ấy cái gì cũng là lẽ đương nhiên, vì sao lại phải biết tôi muốn gì?”

Bầu không khí âm đạm, Thượng Quan Hạo nhếch môi lên, tâm tình trong ngực cuộn cuộn, nhưng nói không nên lời từ tận đáy lòng kia.

Mãi hồi lâu, vì tình cảm của hắn không được nghe thấy mà thở dài, khe khẽ vỗ vỗ đầu của nàng: “Quên đi.”

Một thoáng ngẩn ngơ, Tần Mộc Ngữ cho là mình nhìn lầm, đôi mắt của người đàn ông này hiện lên một chút gì đó cô đơn cùng bi thương.

Dọc đường yên tĩnh mà quay về.

Cảnh đêm ở tỉnh M quả là đẹp mắt, Tần Mộc Ngữ nhìn bên ngoài cửa sổ nhưng lại không được tự nhiên.

Khuôn mặt trắng ngần nổi lên một chút mắt tự nhiên, nàng nhìn không được mở miệng: “Anh có thể buông tay hay không? Lúc thi lấy bằng người ta không nói với anh khi lái xe phải cần hai tay, anh không hiểu sao?”

Bàn tay to lớn đưa đến nắm lấy lòng bàn tay mềm mại của nàng.

Thượng Quan Hạo mặt mày, thản nhiên nói: “Ngồi xe của tôi em đã xảy ra chuyện gì chưa? Là lo lắng cho tôi, hay là bản thân em khó chịu?”

“...” Tần Mộc Ngữ đỏ mặt xấu hổ, nhưng không hề có biện pháp, chỉ có thể quay mặt nhìn ngoài cửa sổ.

Tùy tiện. Theo hắn đi thôi.

Lúc này, điện thoại di động trong túi áo hắn vang lên.

Một lát, hắn rút cục cũng buông lỏng tay nàng ra, Tần Mộc Ngữ lúc này mới thở dài một hơi.

Màn hình hiện ra, Thượng Quan Hạo có hơi khản trương, không nghĩ tới lúc này Cần Lan lại gọi điện thoại, cũng xem như đây là bình thường, còn khiến hắn cảm giác gò bó, ánh mắt phức tạp.

“Đứng... Anh chuẩn bị đi nghỉ.” Hắn nhàn nhạt đối đáp qua loa.

“Nhưng mà Hạo, em gọi điện thoại đến khách sạn anh ở, phục vụ khách sạn nói cho em biết anh không quay về...” Tần Cần Lan cắn môi, mang theo một vài phần oán hận trong lòng, chậm rãi nói, như là bị tủi thân.

Thượng Quan Hạo cau mày, lúc rẽ cũng dùng sức một ít, tốc độ nhanh khiến xe quay nhẹ.

“Em gọi đến khách sạn?” Giọng nói hắn vẫn nhàn nhạt như cũ.

“Hạo, em không phải cố ý, em chỉ nghĩ là anh sẽ đồng ý, cho nên em mới gọi đến khách sạn...” Tần Cần Lan vội vàng giải thích, hồi lâu lại bổ sung thêm một câu “Hạo anh chê em phiền nhiễu sao? Em chỉ là... Chỉ là nhớ anh...”

Mi tâm của Thượng Quan Hạo chậm rãi nhú lại.

“Anh sẽ nhanh chóng trở về. Chuẩn bị hôn lễ cho tốt.” Hắn trấn an vài câu, sắc mặt âm đạm ngắt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Từ sớm giữa bọn họ cái gì cũng đã không thể nói rõ

ràng!

Bầu không khí trong xe trở nên nặng nề.

Tần Mộc Ngữ ngồi xuống, tóc rơi lả tả trên vai, nhẹ giọng nói khẽ: “Anh lần này là gạt chị ấy mang tôi đến đây có đúng không? Anh không sợ chị ấy biết rồi lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao? Một lần tự tử, tiếp theo thật không biết sẽ là cái gì.”

Xe chạy đang trên cầu, Thượng Quan Hạo đột ngột rẽ khỏi làn đường, đi tới phía bên cạnh.

Xe dừng lại.

Tần Mộc Ngữ bị hành động của hắn làm cho ngạc nhiên: “Anh không đi sao?”

Thượng Quan Hạo mím môi không nói gì, tùy tiện tắt máy, không để ý đến nàng, xuống xe đi tới bên tay vịn trên cầu.

Bóng đêm cô quạnh, dáng người hắn cao ngất lãnh ngạo, nhìn một khoảng trầm mặc phía trước, trên mặt sông có điểm chút ánh sáng, là ánh đèn trên thuyền đi ngang qua lại.

Làn đường bên cạnh xe cộ lao nhanh đi ngang qua, Tần Mộc Ngữ ở trong xe ngáp ngừng một chút, cũng xuống xe đi tới.

“Muốn biết tôi vì sao lại cùng Cẩn Lan ở cùng một chỗ không?” Hắn đột nhiên hỏi.

“Không phải anh làm việc ở Tần thị rồi cùng với chị tôi qua lại sao?” Nàng nhớ lại hai người trước kia ở bên nhau thật đơn giản mà lại lãng mạn.

“Lúc tôi 15 tuổi gia cảnh sa sút, công ty phá sản phải bán hết của cải để trả khoản nợ khổng lồ, căn nhà đáng lý ra để mở rộng sản xuất trong một đêm đột nhiên bị phóng hỏa, bố mẹ tôi vẫn còn ở trong đó...” Hắn nhàn nhạt nói, biểu tình lãnh đạm thất thường, như là nói đến chuyện của ai khác, đôi mắt nhìn vào nàng “Thời gian đó tôi đã gặp được Cẩn Lan.”

Tần Mộc Ngữ không lên tiếng, khuôn mặt trắng nõn hiện lên một chút yếu ớt, bị quá khứ của hắn làm cho chấn động, nhất thời không cách nào tiếp nhận.

“Có lẽ là thời gian con người ta đang ở khoảnh khắc yếu đuối nhất cần một sự quan tâm chăm sóc, cho nên lúc đó Cẩn Lan lo lắng cho tôi, tôi vẫn luôn ghi lòng tạc dạ... Mấy năm sau tôi đến Tần thị làm việc, Tần Chiêu Vân đề hết thấy việc quan trọng giao cho một mình cô ấy, toàn bộ hoạt động cùng quyền hành của Tần thị đều ở trên tay cô ấy, thế nhưng cô ấy quả thực là lực bất tòng tâm.. Cho nên tôi giúp cô ấy, yêu cô ấy.”

“Nếu như không có cô, có lẽ cô ấy vẫn sẽ như vậy, chuyện cô ấy làm không được, tôi sẽ giúp cô ấy làm. Cho nên dù cho tôi ham muốn Tần Thị trong nhiều năm như vậy nhưng có cô ấy ở đó, tôi sẽ không động vào.” Đôi mắt Thượng Quan Hạo lạnh lùng mà sâu xa quét về phía nàng “Thế nhưng Tần Mộc Ngữ, không ngờ cô lại xuất hiện, nguyên do chuyện tình phía sau ai cũng đều bắt ngờ... Cô lấy đi hết thấy mọi thứ của cô ấy, bao gồm cả tình cảm của ba lần toàn bộ số tài sản kia. Nếu như đổi lại cô là tôi, cô có thể không bảo vệ cô ấy hay không? Về sau, cô lại làm ra những chuyện như vậy với cô ấy, mỗi một điều càng khiến tôi hận không thể giết chết cô... Cô vẫn còn nghĩ là tôi tàn nhẫn sao?”

Ánh mắt hắn quá mức sắc nhọn, cũng đem uất ức và oán hận từ đáy lòng khiến Tần Mộc Ngữ kích động.

Gió thổi loạn trên sợi tóc của nàng, bay phát phơ trên gò má trắng ngần, đôi mắt trong suốt của Tần Mộc Ngữ nhìn hắn, không hề sợ hãi: “Anh lấy nguyên nhân gì để mà hận tôi? Lấy cái gọi là tình yêu sao? Ba thiên vị tôi, là tôi cướp đoạt, ba đem Tần thị giao cho tôi, cũng là tôi cướp đoạt, đây lý luận của các người! Như vậy là xong, tôi không quan tâm các người nghĩ như thế nào! Thế nhưng Thượng Quan Hạo, cho dù là anh có hỏi lại tôi đến một nghìn lần, một vạn lần, những chuyện làm tổn thương chị ấy đều không phải do tôi làm! Anh yêu chị ấy, tin tưởng chị ấy, cùng tôi có quan hệ gì sao? Tôi chẳng lẽ trời sinh là mệnh ti tiện, vô duyên vô cớ phải chịu oan uổng từ sự xuyên tạc của các người, còn phải cam tâm tình nguyện hứng chịu lấy cái gọi là nghiêm phạt của anh sao?” Một làn hơi nước mỏng manh lóe ra trên khóe mắt.

Khuôn mặt yếu ớt của Tần Mộc Ngữ giương lên, đem nước mắt đè nén xuống, nói với hắn: “Tôi sẽ lùi một vạn bước để nói, nếu như anh thực sự yêu chị ấy, sao anh lại chạm vào tôi? Đây là tình yêu của anh đối với chị ấy sao?... Trước đêm tân hôn vài ngày, mang theo tình nhân của anh đi du lịch, nói dối chị ấy, phải bội lại chị ấy, khiến cho chị ấy tự tử, đây là tình yêu của anh!”

Giọng nói của nàng có phản thể lương, theo gió mà hòa quyện vào không khí.

Lời của nàng lại lần nữa chọc giận Thượng Quan Hạo.

Đột nhiên hắn giữ chặt lấy eo nàng, kéo qua, nặng nề mà tựa trên thành lan can, Thượng Quan Hạo lửa giận tràn đầy, sắc mặt tái xanh đến cực độ, kim nén phần nộ, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, mang theo oán giận.

“Yêu là cái gì? Cô giải thích cho tôi... Nếu như tôi có thể lý giải bản thân mình vì sao kim lòng không nổi mà chạm vào cô, tôi sẽ không mang cô đi tới đây để tìm câu trả lời. Từ lúc cô tính kế hãm hại Cẩn Lan, tôi nên giết chết cô, mà không phải như bây giờ, cô còn có tâm trí đến mức chửi tôi không đúng!”

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ trắng bệch, nhũn mảy dầy hắn: “Tôi không có giải thích, lý do duy nhất tôi có thể nói chính là anh bị bệnh, ai hiểu được là anh đang suy nghĩ cái gì! Chị ấy vừa mới gọi điện cho anh, anh nên suy nghĩ lại cho tốt nếu như bị chị ấy phát hiện ra thì trả lời như thế nào! Chỉ là chuyện của

hai người các người, không cần phải kéo tôi vào, bởi vì lúc quay về, tôi với anh sẽ không còn quan hệ gì nữa!”

Nói cho rõ ràng...

Nàng cùng hắn sớm đã cái gì cũng nói không rõ rồi!

Cho nên nàng cũng chỉ có thể kháng cự lại, chỉ có thể như ở trong lòng tùy tiện phá hủy, suy nghĩ đến khoảng thời gian tự do, cái gì cũng không muốn nghĩ tới!

Nàng giấy dựa, sắc mặt Thượng Quan Hạo xám xịt, không cho nàng đi.

Vùng vẫy nhiều lần, động đến thần kinh không kiên nhẫn của hắn, ôm nàng găm nhẹ một câu: “Cô yên một chút cho tôi!”

Tần Mộc Ngữ bị rống lên không dám động dậy, thở hổn hển, dứt khoát nhắm mắt lại, ở trong ngực hắn giả chết. Lửa giận của Thượng Quan Hạo lúc này mới chậm rãi tiêu tan, ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng, tiếng gió lạnh xào xạc thổi ở trên, trầm mặc u sầu.

“Việc tôi làm, cho tới bây giờ cũng không cần cho người khác một lý do, bao gồm cả cô... Hiểu chưa?” Thờ dài, hắn chỉ có thể bình tĩnh mặt lạnh mà cất tiếng nói ra.

Tần Mộc Ngữ ở trong lòng hắn cười nhạt, đáy lòng một mảnh cay đắng hoang vu, quên đi... Nàng ở trước mặt một người đàn ông này muốn được tôn trọng cái gì? Người nào có quyền? Hắn biết sao?

Mãi đến khi người trong ngực bắt đầu lạnh run, Thượng Quan Hạo mới phát giác không thích hợp.

“Lạnh? Em vì cái gì không nói sớm!” Hắn nhíu mày, nhìn môi nàng bị lạnh làm cho khô cứng, cởi áo khoác mình ra mặc lên người nàng, lại ôm lấy nàng đến trong ngực. “Tôi không muốn nói với anh, nếu trong lòng anh tôi là loại phụ nữ độc ác như vậy, không phải tôi nên đáng đời mà chết lạnh sao?” Nàng tức giận, lạnh lùng hồi ngược lại. Ánh mắt Thượng Quan Hạo u sầu, chịu đựng ưu tư, tiếp tục ôm lấy nàng sưởi ấm, mãi đến khi nàng không run lên nữa mới thôi...

“Em... Ngoan ngoãn một chút thì sẽ chết sao...” Hắn thờ dài.

“Tôi làm không được...” Nàng nhíu mày, gương mặt cau lại, lên tiếng đáp “Anh có thể đi tìm chị tôi, chị ấy yêu anh, chắc chắn đối với anh sẽ ngoan ngoãn dịu dàng.”

Khóe miệng Thượng Quan Hạo nở ra một nụ cười, lại dần dần tiêu tán đi, phức tạp đưa tay nắm lấy cằm nàng nói: “Em mới vài tuổi? Nói chuyện với em lúc nào cũng như vậy, tôi cũng biết tiếp theo thế nào em cũng cãi lại.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ âm thầm thoáng cái, không muốn đề ý đến hắn.

Thượng Quan Hạo lại phát hiện biểu hiện của nàng không đúng, xiết chặt cằm nàng, như là cố ý muốn xem trong lòng nàng nghĩ gì.

Nàng không có cách nào khác, gờ mi mắt lên: “Anh bây giờ mới biết tôi còn nhỏ sao? Lúc trước hủy hoại tôi vì sao không nghĩ tôi còn nhỏ, con đường sau này tôi nên đi như thế nào.”

Một câu nói làm cho bóng đêm lúc ban đầu đã lạnh nay còn lạnh hơn, càng trở nên rét thấu xương, khiến người ta đau khổ.

Trong mắt Thượng Quan Hạo gió mây cuộn cuộn, phức tạp hỗn loạn, bàn tay nắm lấy sau gáy nàng, cúi đầu khế hôn lên môi, nàng không phản kháng, chỉ là đôi mắt trong suốt nhìn hắn, khiến một câu xin lỗi của hắn như mắc ở cổ họng, làm thế nào cũng không thể nói ra.

“Đêm đã khuya... Chúng ta quay về thôi.” Hắn chỉ có thể khàn giọng mà nói ra một câu.

Nắm tay nàng đi qua, đêm khuya trên cầu đã không còn bóng xe nào, nhưng nàng đi quá chậm, lúc mở cửa xe, chợt một tia sáng từ chiếc xe phía trước xông tới.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo trắng nhợt, tiến lên kéo nàng ngăn lại, hai người lao đảo suốt nửa ngã xuống, trên xe kia một chiếc móc sắc đột nhiên bắn ra móc vào một góc trên cánh tay hắn, tiếp theo một tiếng xé rách vang lên, người đàn ông phía sau hừ một tiếng.

Xe tải rít gào mà lướt qua...

Tần Mộc Ngữ sợ đến kinh hãi, bỗng nhiên quay qua nhìn xem tình hình của hắn, chỉ thấy mặt hắn thất chặt, tay chống đỡ trên nóc xe.

Mà bả vai của cánh tay phải của hắn bị cái móc sắt xé rách một mảng áo sơ mi cùng da thịt, máu đỏ tươi ứa ra...

Tần Mộc Ngữ nhất thời trắng bệch nắm chặt cánh tay hắn: “Thượng Quan Hạo!”

Thành phố Z.

Trong bệnh viện thành phố.

Cổ tay Tần Cẩm Lan khẽ giật, chính là vẫn còn đau, đơn giản là không thể động đậy, ánh mắt đảo qua người phía sau: “Anh giúp tôi cầm hành lý đi, tôi không thể cầm được, vé máy bay đặt được chưa?”

“Được rồi thưa Tần tiểu thư” Trợ lý ngẩng đầu, nhìn đồng hồ đeo tay “Vẫn còn một tiếng nữa mới cất cánh.”

“Hắn là còn kịp, đi thôi.” Tần Cẩm Lan buông nấy lớp băng gạc trên cổ tay ra, bước ra khỏi phòng bệnh.

Trên đường đi, nghe trợ lý nói chuyện nghi thức hôn lễ, Tần Cẩm Lan cũng lưu tâm nghe danh sách Thượng Quan Hạo mở tiệc chiêu đãi họ hàng tân khách, những người đó quan hệ như thế nào cô cũng không biết, lúc này mới phát hiện những thứ cô biết về Hạo còn quá ít, ngay cả gia thế của hắn...Cô cũng không rõ ràng lắm.

“Tần tiểu thư, chúng ta cứ như vậy mà đến tỉnh M, có thể sẽ không tốt?” Trợ lý do dự mà hỏi.

Tần Cẩm Lan trầm tư suy nghĩ, đôi mắt phức tạp, thân nhiên nói: “Tôi biết là không tốt, Hạo không thích phụ nữ của anh ấy làm như vậy, thế nhưng cuối cùng là tôi cảm thấy có điểm không thích hợp, tôi lo lắng...”

Tối hôm qua muộn như vậy, hắn chẳng lẽ vẫn còn đang nói chuyện làm ăn sao? Điện thoại trong túi vang lên.

“Alo?” Nàng khôi phục lại, tập trung nghe điện thoại nói.

“Tần tiểu thư, nhân viên ở khách sạn Thượng Quan tiên sinh nghi lại hắn là nói cho cô biết, tối hôm qua tôi đã đi theo anh ta một ngày, anh ta cũng là tham dự làm ăn, nhưng mà...”

“Nhưng cái gì?” Tần Cẩm Lan không kiên nhẫn được “Anh có thể nói vào ý chính hay không?”

“Nhưng mà, Thượng Quan tiên sinh là đi với Tần tiểu thư...” Phía bên kia lúng túng khó xử.

“Anh nói vậy sao? Tôi không phải đang ở chỗ này...” Nói ra nửa chừng, Tần Cẩm Lan phản ứng trở lại, nhíu mày đột nhiên âm ỉm xuống.

Môi run nhè nhẹ, mở miệng hỏi “Anh nói ai là Tần tiểu thư?”

“...”

“Ý của anh là, Hạo không phải đi một mình, anh ấy dẫn theo Tần Mộc Ngữ?!”

“... Đúng vậy, Tần tiểu thư.”

Trong nháy mắt, trong đầu Tần Cẩm Lan giống như vang dội một tiếng sấm sét, cô cố gắng tiếp nhận chuyện này, điện thoại di động càng nắm chặt cũng gắng sức nhớ lại trước khi phát sinh mọi thứ...

Cô tự sát, cô đã chết qua một lần! Hạo thế nhưng lại có thể còn không có buông con tiện nhân kia ra! Lại có thể trước lúc kết hôn mang theo cô ta đi công tác, tiện thể yêu đương vụng trộm!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Một chút danh dự

Hạo...

Hạo làm sao anh có thể đối với em như vậy...

Tần Cẩm Lan thất thần chán nản, vừa nghĩ đến hai người họ hoàn toàn trốn đi đến chỗ kia thân mật với nhau, mọi thứ trong đầu nàng đều ông ông, điện thoại rơi xuống sàn cũng không phát hiện ra.

“Tần tiểu thư, không có việc gì chứ?” Người trợ lý nhìn qua gương chiếu hậu lo lắng hỏi thăm.

“Nhanh lên...” Trong miệng Tần Cẩm Lan phun ra hai chữ, trong ánh mắt tràn đầy oán hận, nhìn về phía trước rống lên “Tôi nói là anh nhanh lên! Đến sân bay nhanh! Anh nhìn tôi làm gì!”

Người trợ lý sợ tới mức tay nắm chặt vô lăng, thở mạnh cũng không dám, vội vàng tăng tốc, hướng sân bay mà lao nhanh.

Tần Cẩm Lan chán nản ngã vào phía sau, trong đầu tràn đầy hình ảnh ngày đó cô cắt cổ tay trong bồn tắm, máu và nước hòa tan với nhau, hấn đi vào rõ ràng là lo lắng vô cùng, rõ ràng là đau lòng sợ hãi! Thế nhưng vì cái gì trong chớp mắt lại thành ra thế này...

Tần Mộc Ngữ... Cô rốt cuộc được anh ấy giấu ở chỗ nào...

Hai người suy cho cùng đã làm gì!

Vết thương khâu năm mũi.

Tần Mộc Ngữ ở bên cạnh tro mắt nhìn bác sĩ khâu lại, khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu.

“Đã gây tê rồi, sẽ không đau, nếu em sợ thì không nên nhìn.” Thượng Quan Hạo hướng về phía nàng thân nhiên nói.

Tần Mộc Ngữ cắn môi, ánh mắt lấp lánh, quay mặt đi.

Áo sơ mi trắng của hấn dính đầy máu, giống như hoa hồng nở rộ, lập lòe khiến người ta sợ hãi.

“... Xin lỗi” Tần Mộc Ngữ giọng mất lên, có chút yếu ớt, nhỏ giọng nhưng vẫn rõ ràng nói “Vì tôi mà anh bị thương.”

Thượng Quan Hạo đứng dựa vào tường, có hơi tái nhợt, trên áo vẫn còn đỏ tươi, mị hoặc, nhìn qua, thân nhiên nói: “Qua đây.”

Tần Mộc Ngữ cứng đờ, đứng một hồi không dám động.

“Tôi bây giờ bị thương, không còn sức lực để cưỡng ép em làm cái gì cả... Qua đây.” Hấn nhàn nhạt nói như có như không.

Tần Mộc Ngữ không thể làm gì khác hơn đành phải đi qua.

Cánh tay hấn vươn ra eo nàng, từ từ nhưng kiên định mà ôm lấy nàng, ép sát vào bản thân mình, cúi đầu dựa trên trán nàng, cảm nhận được hơi thở của nàng trong chốc lát rối loạn một ít, nghĩ muốn động đây, lúc này mới thốt ra: “Đừng nhúc nhích, coi chừng động đến vết thương.”

Tần Mộc Ngữ ngược mặt lên, đôi mắt trong veo: “Anh đừng lấy lý do này mà giờ trò với tôi, tôi nói anh không có khả năng.”

Thượng Quan Hạo nở ra một nụ cười.

Bàn tay xoa nhẹ sau cổ nàng, khàn giọng nói: “Quên đi, gãy vỡ cả buổi tối mới đổi lấy một câu xin lỗi của em, tôi còn không cảm thấy bị tổn hại. Nếu như thật sự cảm thấy có lỗi... Ban đêm ngoan ngoãn bù đắp cho tôi, thông minh một lần, đừng cãi nhau với tôi nữa.” Thân thể Tần Mộc Ngữ cứng lại, lông mi run rẩy, nhớ tới mỗi một lần hoan ái đều đau nhức và cảm thấy ê chề, toàn thân nàng đều có ít nhiều chấn động, nói một câu “Tôi không muốn.”, vô ý thức mà muốn tránh ra, bàn tay bên hông nàng càng nắm chặt, “Tôi nói bù đắp cho tôi cũng chưa nói phải làm cái gì.”

Giọng nói hấn ở trên đỉnh đầu nhàn nhạt, bàn tay đè nặng trên mái tóc nàng, khiến nàng an tâm mà vùi sâu vào cổ hấn, yên ổn nghỉ ngơi.

Tần Mộc Ngữ nhú mày chặt lại, nhưng cuối cùng cũng chậm rãi buông lỏng ra.

Ban đêm trở lại khách sạn cũng đã khuya rồi,

Tần Mộc Ngữ đã rất mệt mỏi, cũng không dám ngủ, khóe miệng Thượng Quan Hạo kéo ra một nụ cười, có thể hiểu tâm tư của nàng, hấn đơn giản là một mực ngồi trên ghế sofa xem tài liệu.

Cho đến khi con buồn ngủ kéo đến cô gái nhỏ ở trên giường nặng nề mà chậm rãi thiếp đi, an ổn nằm ngủ không hề phòng bị, nàng nằm ngủ lệch về một bên giường, để chừa ra một khoảng lớn.

Chỗ đấy dành cho hấn.

Thượng Quan Hạo buông tài liệu xuống, tránh vết thương ở bả vai, đưa nàng nằm ra giữa giường.

Nàng thực sự đứng là một mối, rốt cuộc cũng không có tình lại.

Một đêm này rất thân mật, hấn ôm chặt nàng vào trong lòng, lần đầu tiên cảm nhận được những đường cong trên thân thể nhỏ nhắn không hề phòng bị, nàng ưm một tiếng, tùy ý hướng về phía nơi ấm áp mà tới gần, hơi thở trong chốc lát tỏa ra trong cổ hấn. Thượng Quan Hạo có phần cứng đờ, trong đôi mắt hiện lên một chút mơ màng, từ từ ôm chặt eo nàng, cúi đầu khẽ hôn lên đôi mi nàng một cái.

Thế nhưng ai biết, sáng sớm đợi bọn họ là một hồi giằng co.

Tần Mộc Ngữ nhìn vào người đàn ông này, có chút phòng bị, khó khăn hỏi: “Thượng Quan Hạo, anh muốn làm cái gì?”

“Ôm tôi cả buổi tối, tôi chỉ là muốn được báo đáp một chút không được sao?” Thượng Quan Hạo mỉa mai hoặc hứng thú thản nhiên nói “Để cho tôi hôn một cái, tôi sẽ thả em ra.”

Tần Mộc Ngữ quay mặt qua: “Tôi sẽ không.”

Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng xoa tóc nàng: “Giống bình thường tôi hôn em cũng thế thôi, không được sao?”

“Anh...”

Biết rõ còn dây dưa thêm như vậy một hồi thì ngay cả giường cũng không xuống được, Tần Mộc Ngữ đè nặng tâm tư dâng trào trong lòng, đứng dậy khẽ chạm vào môi hắn một cái. Không nghĩ tới lại có một ngày bản thân chủ động hôn ác ma này, nàng nhũn mày muốn thối lui, hắn lại đi tới cắn lên miệng nàng, giọng nói ám muội vang lên bên tai: “Như vậy mà được sao? Em nghĩ rằng vai tôi bị thương, cho nên không có biện pháp đối với em làm bừa có đúng không?”

Tần Mộc Ngữ từ từ mở to hai mắt.

Thượng Quan Hạo hôn môi của nàng đem nàng thuận thế đè xuống, bàn tay giữ chặt sau cổ, hôn càng sâu thêm, sáng sớm thân thể nam tính bùng bùng phần chân từ từ ở dưới thân giơ lên, dục vọng càng lúc càng nổi bật, nhiệt nóng bỏng từ miệng kéo xuống cổ rồi dần đi sâu thêm đến tận chỗ đỏ tươi nấn cầm kia, Tần Mộc Ngữ mới đột nhiên nhũn mày, chống lên vai hắn. “Đừng... Thượng Quan Hạo tôi không muốn làm chuyện này, anh tha cho tôi!” Nàng sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Thượng Quan Hạo hiểu rõ nàng khó có thể thích ứng, ngu muội nói: “Đừng nhúc nhích... Tôi biết trước kia luôn làm đau em, lần này tôi sẽ nhẹ nhàng, cố gắng tiếp nhận một chút...”

Hắn lần này thực sự không nóng nảy, có tâm tình tốt chăm sóc dạy bảo nàng, ngón tay tại chỗ ướt át của nàng khẽ vân vê, nhiệt lượng ẩm ướt từ nụ hôn hết lần này đến lần khác rơi vào cổ nàng, nàng vẫn như trước phản kháng lại, Thượng Quan Hạo lại nhẫn nại. Rốt cuộc làm cho nàng cũng đủ ẩm ướt, giữ cái miệng nhỏ đỏ tươi ngoại trừ phản kháng ra, cơ thể nàng kiều mỵ, Thượng Quan Hạo ngấm ngấm chịu đựng mồ hôi rơi xuống, thất chặt đến không cách nào nhìn được nữa, nụ hôn càng trở nên thô bạo, trên cái cổ trắng ngần của nàng hiện lên những vết đỏ thẫm, tách hai chân của nàng ra.

Điện thoại ở đầu giường vang lên.

Thượng Quan Hạo phớt lờ, giữ chặt trên eo nàng, khẽ gạt qua, vật to lớn kia chậm rãi đi vào nơi ẩm ướt.

“Thượng Quan Hạo... Không được...” Nàng mơ hồ phản kháng, ngửa đầu, khó mà chịu đựng vào sự to lớn của hắn.

Điện thoại đầu giường vẫn tiếp tục vang lên.

“...” Thượng Quan Hạo ép buộc dừng lại, sắc mặt đỏ bừng xám lại, đôi mắt bén nhọn nhìn qua điện thoại, như là hận không thể tóm lấy người sáng sớm làm phiền này hung hăng mà xé toạc ra. Hắn nắm lấy điện thoại, giọng nói mờ mịt thản nhiên cất lên: “Alo?”

“Xin hỏi ngài có phải là Thượng Quan tiên sinh không? Ở dưới sảnh khách sạn có cô Tần Cẩm Lan tìm ngài.”

Giống như một chậu nước đá đổ xuống, làm cho hắn trong nháy mắt tỉnh táo trở lại.

“Tần Cẩm Lan?” Hắn lạnh lùng mà nhớ kỹ cái tên này, như để xác nhận lại.

“Đúng vậy tiên sinh, Tần tiểu thư đã đi lên rồi, tôi lúc đầu muốn để cô ấy chờ ở phòng khách, thế nhưng cô ấy không có nghe tôi nói, trực tiếp đi lên rồi, Thượng Quan tiên sinh...”

Giọng nói cô tiếp tân vẫn còn đang tiếp tục, Thượng Quan Hạo tâm tư cũng đã nghe xong.

Cẩm Lan đã đến đây.

Cánh cửa thang máy mở ra, gương mặt Tần Cẩm Lan nhợt nhạt, bước nhanh đi đến cửa căn phòng, đưa tay đã nghĩ muốn mạnh bạo đập cửa! Bởi vì dưới lầu đã thấy đăng ký bằng tên hai người họ, cô gần như điên rồi! Sáng tinh mơ, cô có thể tưởng tượng đến lúc xông vào sẽ chứng kiến hình ảnh phóng túng như thế nào! Thế nhưng...

Ngón tay run rẩy, khó khăn mà nắm lại.

Tần Cẩm Lan chịu đựng không để cho mình suy sụp, chịu đựng oán giận và sát khí cuộn cuộn ngất trời trong ngực, đôi mắt đỏ au, chậm rãi gõ cửa, âm thanh nhàn nhạt nói ra: “... Hạo, là em Cẩm Lan, anh dậy chưa?”

Hai người trong phòng đều nghe được âm thanh quá đổi quen thuộc này tựa như ôn nhu dịu dàng, nhưng lại kì thực run rẩy.

Miệng Tần Mộc Ngữ vẫn còn đỏ tươi, mặt trắng bệch, ánh mắt nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía Thượng Quan Hạo, chứa trong nó là nét

kính ngạc rồi đến tĩnh lặng, những chuyện hấn vẫn cố né tránh hay giấu diếm không ngờ đã tới, lại không có cách nào thoát được. Nàng cười nhạt một cái, cảm nhận rõ ràng được loại cảm giác yếu đuối vụng trộm bị bắt được này.

Là cảm thấy then, không xoay sở được, giống như khoét vào tâm can.

“Sợ?” Thượng Quan Hạo nhìn nàng hỏi.

Tần Mộc Ngữ yếu ớt nhìn hấn: “Thượng Quan Hạo, anh đủ rồi đấy, dừng ở đây đi. Tôi chịu đựng nhục nhã như vậy sẽ không đứng dậy được... Xin anh nhân từ một chút, lẽ nào anh muốn cho chị ta lại tự tử một lần nữa sao?”

Những lời sau cùng này khiến Thượng Quan Hạo nói lỏng ra một chút môi nhếch lên.

Hấn không quên Cẩn Lan ngày đó cắt cổ tay, tràn đầy bồn tắm là nước hòa với máu đỏ tươi.

Khuôn mặt tái nhợt một chút, Thượng Quan Hạo thần nhiên ra lệnh cho nàng: “Ngồi dậy.”

Tần Mộc Ngữ cảm thấy áp lực và nhục nhã thật lớn, nắm lấy quần áo của mình đứng dậy, hấn đã chuyển thân qua, ngón tay thon dài lạnh lùng mà cài khuy áo, bóng dáng đi tới trước cửa.

Nếu có nhiều chuyện nhất định phải đối mặt, hấn sẽ không gạt Cẩn Lan.

Cánh cửa cũng nhanh được hấn vận qua, ngoài cửa không ngờ truyền đến tiếng động của Tần Cẩn Lan, là ôn nhu dịu dàng, mang theo áy náy day dứt: “Xin lỗi Hạo, anh bây giờ còn ngủ lại bị em đánh thức có đúng không? Em xuống phía dưới chờ anh, em tới vội vàng, lại không nói trước cho anh, anh đừng giận em... Em đi trước, ở phía dưới chờ anh.”

Nói xong bên ngoài chính là một chuỗi tiếng bước chân, từ từ trầm ổn.

Mi tâm của Thượng Quan Hạo chậm chậm mà chau lại, dừng ở trước cánh cửa, như là một ý niệm, tức thì cắt đứt những nghiệp chướng kia.

Nhưng hấn biết rõ, khôn ngoan như Tần Cẩn Lan, sẽ biết bên trong xảy ra cái gì.

Thế nhưng cô ấy không muốn nói, không muốn phá vỡ, không muốn giống như lần trước kịch liệt như vậy nữa, đơn giản lựa chọn rời ra. Hấn cho dù không đoán cũng biết khoảnh khắc rời đi kia cô đã cô đơn bao nhiêu... nét mặt đau xót.

Vùng xung quanh lòng mày càng nhíu lại, cô gái đó là người đầu tiên mà hấn yêu, nàng luôn khiến người ta yêu thương.

“Nếu như cô ấy hỏi, biết nên nói như thế nào không?” Thượng Quan Hạo băng lãnh ở phía trước vang lên.

Tần Mộc Ngữ lấy tay chuẩn bị khóa cái móc sắt nhỏ, nghe được hấn nói khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên trắng bạch, run rẩy nói: “... Tôi không biết, anh tốt nhất nên dạy tôi.”

Thượng Quan Hạo xoay người, đi qua hai tay chống lên bàn, giam giữ nàng, lạnh lùng nói: “Tôi quả thực không thể lại khiến Cẩn Lan chịu thêm một chút tổn thương nào nữa, cho nên cho dù chính cô ấy đã đoán ra sự thật, tôi ở đây cũng không thể khiến cô ấy có một chút kích động nào, cho nên Tần Mộc Ngữ, cô tốt nhất cầm miệng, nếu như cô ở trước mặt cô ấy mà nhắc tới việc này, tôi sẽ khiến cô chết không có chỗ chôn.”

Ngón tay nhỏ yếu của Tần Mộc Ngữ run rẩy một cái.

Một trận đau đớn ùn ùn mà đến, mang tất cả cuộn sạch.

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng tái nhợt, quay lại đối diện với người đàn ông kia: “Nếu như chị ta hỏi, tôi có nên nói là tôi rất ti tiện, mặc kệ ba bốn ngày nữa hai người kết hôn, tôi vẫn không biết xấu hổ mà chạy tới tỉnh M, dụ dỗ anh, dùng bản thân đưa anh lên giường?”

Thượng Quan Hạo nhìn nàng, trong lồng ngực yêu hận xen lẫn, tâm tình roi xuống rét lạnh.

Hấn cười gằn một tiếng: “Cô có thể nói như vậy.”

Một tia đau lòng bén nhọn kéo tới, nước mắt bỗng nhiên chứa tại đáy mắt, Tần Mộc Ngữ xoay người muốn hung hăng cho hấn một cái tát, lại bị hấn dùng lực mà nắm lấy, ngăn ở giữa không trung!

Lực đạo của nàng rất lớn, hấn rất cố sức mới có thể bắt được, có thể thấy được xấu hổ và giận dữ hòa cùng hận ý của nàng.

Thượng Quan Hạo dừng ở nước mắt nàng ứa động, lạnh giọng nói: “Cô đoán không sai, tôi yêu Cẩn Lan, cho nên một ngày có chuyện xảy ra, tôi sẽ vĩnh viễn che chở cô ấy, không cho cô ấy bị thương tổn... Cô ấy đã tự tử một lần, tôi không cho phép có lần thứ hai phát sinh, còn cô...”

“Nếu đúng là cô đại, sẽ không sợ lại bị người ta giẫm đạp vài lần, không phải sao?”

Nói xong hấn bỏ tay nàng ra, đứng dậy, nói: “Tôi sẽ lập tức gọi người lấy thêm một phòng, cô hãy chuyển sang đấy, đừng để Cẩn Lan thấy cô ở chỗ này, không được để lại bất cứ dấu vết nào.”

Thượng Quan Hạo neho mắt lại, lạnh lùng nhắc nhở: “Trên cổ cô có cái gì, che lại.”

Bóng dáng hần cao ngất đi ra khỏi phòng.

Nước mắt chậm rãi chứa đầy toàn bộ viên mắt, Tần Mộc Ngừ lấy tay nắm lấy cái bàn, siết chặt, móng tay cũng bởi vậy mà rạn ra... Nàng muốn gọi, muốn hét lên, muốn đem tất cả những nhục nhã này tới trả lại người đàn ông này!

Một ngày trước... Vén vén đúng là một ngày đêm, tại tỉnh M trong bóng đêm hần đã hỏi nàng “Tần Mộc Ngừ, em rốt cuộc là muốn cái gì?”

Nàng cái gì cũng không muốn... Cái gì cũng không! Nàng chỉ cần miễn là không phải đau lòng như thế này, ai có thể cho nàng?

Nàng chỉ cần một chút tôn nghiêm!

Nàng giống như thú vật nức nở nghẹn ngào một tiếng, hai tay nắm chặt tóc, đem cả người chôn ở trước bàn, rơi lệ đầy mặt.

Trong đại sảnh dưới lầu, Tần Cẩm Lan ngồi ở sofa, sắc mặt tái nhợt, ngón tay vẫn còn run rẩy.

Có trời mới biết cô ta đã kiềm chế nhiều như thế nào, mới có thể cưỡng chế bản thân không phá tung cửa mà vào phần hận cùng xung động, lựa chọn một điểm lý trí! Cô biết... biết Thượng Quan Hạo chán ghét phụ nữ hồ đồ, đáng ghét phụ nữ mắc chứng cuồng loạn, cho nên cạm bẫy ôn nhu vĩnh viễn hữu dụng đối với hần, cô không cần tự tay giết con tiện nhân Tần Mộc Ngừ kia, cô chỉ cần làm cho Hạo có thể hồ thẹn áy náy!

Một chuỗi tiếng bước chân từ phía sau truyền đến.

Tần Cẩm Lan vội vàng chinh đón mạch suy nghĩ cho tốt, dè nước mắt và run rẩy xuống, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn khôi phục dịu dàng nhã nhặn.

“Đến bao lâu rồi?” Thượng Quan Hạo ở sau lưng trầm giọng nói, bàn tay đặt ở trên vai.

Tần Cẩm Lan kinh ngạc ngoảnh lại, nhìn hần, có chút day dứt: “Xin lỗi Hạo, em không gọi cho anh mà lại chạy đến đây, anh sẽ không trách em chứ? Em vừa rồi là quá xúc động cho nên mới lên tìm anh, anh có vì vậy mà tỉnh giấc không?”

Trong đôi mắt Thượng Quan Hạo, hiện lên một chút phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Tôi cảm thấy buồn nôn

Nhẹ tay đặt trên đỉnh đầu của nàng, hần thân nhiên nói: “Ngày hôm nay không có nhiều công việc phải xử lý, cho nên thức dậy muộn một chút.”

Trong đôi mắt của Tần Cẩm Lan hiện lên một tia sáng.

Cô đột nhiên nắm lấy tay Thượng Quan Hạo, dịu dàng cười rộ lên: “Em đến có được không? Chúng ta còn có vài ngày thì lấy nhau rồi kết quả anh lại phải đi công tác, em thực sự lo lắng nên theo tới, chỉ sợ anh nhiều chuyện phải làm, em sẽ trở thành gánh nặng, thật may bây giờ anh không có việc gì, em có thể ở chỗ này chơi được không?”

Thượng Quan Hạo hạ mắt xuống, liếc nhìn trong đôi mắt mỹ lệ trên mặt cô muốn tìm ra cái gì đó.

Tần Cẩm Lan càng xấu hổ, cắn môi, lại lần nữa mở miệng: “Được rồi, Hạo, em thừa nhận, em tới là có nguyên nhân, em phải người theo dõi anh, bọn họ nói cho em biết...”

Dè nén đau nhức trong lòng xuống, hít một hơi nhìn hần “Bọn họ nói cho em biết là anh cùng Tiểu Ngừ ở cùng một chỗ, Hạo... nếu ở lại thành phố Z em mỗi giây mỗi phút đều như bị hành hạ, em thực sự chịu không nổi...”

Một câu cuối cùng, cô nói xong đã có phần nghẹn lời.

Trong lòng Thượng Quan Hạo chậm rãi thở dài một hơi, cũng được, Cẩm Lan cũng không phải không thể nói dối, ở trước mặt hần càng như vậy, cho nên bất kể hần không đúng nhiều hay ít, cô có thể thừa nhận xác thực nguyên nhân cũng tốt.

Hơn nữa hiện tại xem ra, cô chỉ là đau lòng, không có kích động đến độ tự sát.

Thượng Quan Hạo cúi người, đem cô ôm vào trong ngực, hôn lên trán nhẹ giọng nói: “Em không tin anh, mới có thể nghĩ ra biện pháp tìm người theo dõi anh?”

Tần Cẩm Lan cứng đờ: “Hạo... Em... Em không phải cố ý...”

“Không có việc gì...” Thượng Quan Hạo ngắt lời nàng, nói khẽ “Anh không muốn giấu diếm em, cô ấy cũng ở chỗ này.”

Tần Cẩm Lan toàn thân run rẩy một cái, sắc mặt càng trắng bạch như tờ giấy.

“Cẩm Lan...” Hần thấp giọng gọi, ôm chặt cô ta “Sự tình khác rất nhiều so với suy nghĩ của em, em có thể hỏi anh, có thể trách cứ anh, chỉ là đừng mang thân thể em ra đùa giỡn. Trừ khi em muốn anh cùng chết với em.”

Con mắt của Tần Cẩm Lan lóe ra, đè nặng đau lòng gian nan mở miệng nói ra: “Anh mang cô ta tới làm cái gì?”

Thượng Quan Hạo lắng đọng, thần nhiên nói: “Giải sầu.”

“Chính là cô ta tự ý đến có đúng không?” Tần Cẩm Lan nắm tay áo hắn, tâm tình kích động “Cô ta cái gì cũng không có, ngoại trừ ba ở bệnh viện đốt tiền và hai bàn tay trắng! Cho nên cô ta không cam lòng, cô ta là muốn lấy gì đó từ chúng ta, cô ta phải đi quyến rũ anh!”

Thượng Quan Hạo nhíu mày, khe khẽ xoa nhẹ lòng bàn tay cô ta, trầm giọng nói: “Vết thương trên cổ tay em vẫn còn chưa tốt, đừng xúc động...”

Tần Cẩm Lan không cách nào không kích động, nhìn hắn, đau xót cùng tha thiết: “Hạo, anh nói cho em biết có phải như vậy hay không? Em một lần tự tử anh rõ ràng đã nói cái gì cũng đều theo ý em! Anh làm sao lại nhờ làm cho em thương tâm có phải không?” Sắc mặt Thượng Quan Hạo tái nhợt, tâm tình của cô lại lần nữa khuấy động lên, khó có thể trở lại bình tĩnh. Hần hiểu rõ tình hình của cô, xử lý không tốt một cái, sẽ đi đến cực đoan, hắn nắm tay cô ta lên để bên người, vỗ về mái tóc cô ta “Đừng, em nghĩ cái gì cũng đều đúng, đừng thương tâm nữa...”

Tần Cẩm Lan bờ vai run rẩy, được hắn ôm ở trong lòng.

Nước mắt ẩm ướt, đôi mắt ngược lên, bên trong lại hiện lên một tia âm u lạnh lẽo độc địa, tay đặt ở bên hông hắn, móng tay bóp thật sâu vào trong ghế sofa.

Cô ngốc sao... Bọn họ còn tưởng là Tần Cẩm Lan này là đứa ngốc sao?

Cô nhận được tin tức, ngay cả ảnh chụp bọn họ cùng một chỗ cũng có! Hắn là ôm lấy cô ta, nắm tay bước đi, vì cô ta mà mở cửa xe, cài dây an toàn, hắn đêm khuya lạnh lẽo dùng áo khóa bọc lấy cô ta rồi hôn môi...

Tất cả mọi thứ, hiện lên ở trong đầu, đã khiến cô ta hoàn toàn phát điên!

Trong đại sảnh khách sạn, một bóng dáng nhỏ bé yếu ớt đi tới.

Tần Cẩm Lan nhìn thấy, trái tim căng thẳng, vô thức mà nắm chặt tay áo Thượng Quan Hạo.

Thượng Quan Hạo đã nhận ra thay đổi của cô, nghĩ cũng có thể biết rõ, là Tần Mộc Ngữ từ phía trên đi xuống.

“Chị.” Mặt nàng tái nhợt, ánh mắt trong trẻo mà gọi một tiếng.

Tần Cẩm Lan kiềm chế tâm tư, mới không thể như điên loạn mà xông đến, đem khuôn mặt con tiện nhân này mà cào cào.

“Tiểu Ngữ...” Trong mắt nàng lóe ra lệ quang, cười lạnh lùng mỉa mai “Không nghĩ tới chị sẽ đến, chị làm phiền em có đúng không?”

Trong con mắt Tần Mộc Ngữ hiện lên một tia lạnh.

“Nếu như chị ở đây rồi thì không cần tôi nữa, tôi muốn trở về, trên người tôi không có một phân tiền, anh có thể cho người đưa tôi đi không?” Nàng một câu nói này, nhạt nhẽo mà xa cách, giọng mang theo một chút khàn, là nói với Thượng Quan Hạo.

Cúi đầu xuống người đàn ông này còn chưa có làm gì, Tần Cẩm Lan đã nhảy dựng lên, hai tròng mắt màu đỏ au, chỉ vào mũi nàng mắng: “Tần Mộc Ngữ cô có biết xấu hổ hay không! Cô không biết xấu hổ theo Hạo qua đây, dùng hết mọi biện pháp dụ dỗ anh ấy! Bây giờ thấy tôi tới sợ có đúng không? Có lúc này còn muốn cút đi, lại còn ti tiện đến để anh ấy đưa cô về sao? Tần Cẩm Lan tôi cả đời này chưa từng gặp người đàn bà nào không biết nhục nhã như cô!”

Tiếng động lớn kích động của Tần Cẩm Lan, khiến mọi người trong khách sạn đều quay đầu, nhìn bọn họ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ một mảnh tái nhợt, quần áo mỏng manh đứng ở tại chỗ, tùy ý để cô ta mắng chửi đến khó nghe.

Thượng Quan Hạo ngăn cản cô ta khóc lóc om sòm, nhíu mày nói: “Cẩm Lan.”

Một tiếng này thoáng hiện ra ý tứ nhắc nhở.

“Ồ đây nhiều người lắm, đừng ở chỗ này cãi nhau.” Hấn lạnh lùng nói ra.

Tần Cẩm Lan tức giận đến sắc mặt đỏ lên, cố gắng xoa dịu phần nộ trong lòng, ngực phập phồng lúc này mới chậm rãi bình tĩnh trở lại. Cô tình tường hiểu rõ Thượng Quan Hạo chính là cố tình che chở cô ta, nếu như làm quá phận sẽ chỉ làm Hạo khó chịu, hồ thẹn với bản thân cô cũng sẽ càng lúc càng mờ nhạt, cô nheo con mắt, ôm lấy miệng cười nhạt một cái. “Tôi đi trước, cô đi theo phía sau đi, ai biết chuyện thì nghỉ là cô có tật giật mình, còn ai không biết thì tưởng là Tần Cẩm Lan tôi ức hiếp cô.” Tần Cẩm Lan cười rộ lên “Nếu đã tới đây rồi thì không cần phải trở về, chúng ta cùng nghỉ ngơi, tôi cũng thuận tiện cho cô nhìn xem, cảnh tượng tình nhân đi nghỉ cùng vợ chính thức sẽ ra sao, khỏi cần phải trốn chui trốn lủi, đi phía dưới ánh sáng mặt trời cũng sẽ không sợ bị người phát hiện gian tình!”

Tần Cẩm Lan nói xong, con mắt mềm mại xuống, nhìn Thượng Quan Hạo: “Hạo, hành lý em cũng đem đến đây, anh dẫn em về phòng anh đi, có được hay không?”

Tất cả mọi thứ, tựa hồ cứ như bụi bặm rơi xuống ổn định.

Thượng Quan Hạo ánh mắt sắc lạnh, trầm tĩnh một lúc lâu, mới chậm rãi vuốt ve tóc cô một chút, mang cô đi lên phòng trên tầng.

Đi tới cửa thang máy, cô rời đi trước, cước bộ Thượng Quan Hạo chậm rãi dừng lại.

“Cô còn muốn chạy?” Thanh âm hấn lạnh hỏi bóng dáng vẫn đứng nguyên như cũ.

Tầm mắt Tần Mộc Ngữ dờ dẩn một tý, gật đầu.

Thượng Quan Hạo do dự chốc lát, lạnh lùng nói: “Tôi nghĩ cô ấy cũng không muốn, cho nên hai ngày này cô đừng nghỉ rồi khỏi đây, hai ngày sau cùng rời đi.”

Tần Mộc Ngữ tiếp tục gật đầu, nhẹ giọng nói: “Tôi cũng muốn nhìn xem, vợ theo chồng đi nghỉ, thì sẽ có cảnh nào nhiệt gì.” Con mắt nhìn qua “Tôi sẽ nhìn kỹ.”

Lông mày Thượng Quan Hạo gắt gao siết lại.

Sắc mặt của nàng rõ ràng tái nhợt, dường như nhỏ bé và yếu ớt chạm một chút thì có thể vỡ vụn, có thể nói ra những lời lạnh lùng như nước, từng chữ rõ ràng, giống như kim châm, kiên cường của nàng đều là như vậy bạc nhược yếu kém, phảng phất một kích có thể sụp đổ.

Hấn chậm rãi đi qua, đôi mắt sắc lạnh hiện ra một tia ánh sáng.

“Tần Mộc Ngữ, nếu như chuyện này nhất định phải có chọn lựa, tôi nghĩ người tôi vĩnh viễn bỏ qua chính là cô. Cẩm Lan là người tôi yêu ngay từ đầu, tôi sẽ không, cũng không thể lại làm cô ấy bị thương tổn.” Hấn ngưng mắt nhìn nàng “Cho nên chỉ có thể xin lỗi cô, biết không?”

Tần Mộc Ngữ lặng lẽ nghe, cuối cùng kéo ra một nụ cười, băng lãnh đau thương.

“Đừng nói xin lỗi với tôi... Tôi sẽ cảm thấy buồn nôn.” Nàng nhẹ giọng nói ra một câu, không hề sợ hãi ánh nhìn của hấn, lại kiên quyết rời đi.

Trong đại sảnh trống trải chỉ còn lại Thượng Quan Hạo.

Một nụ cười của nàng, dường như cười đáp lại lòng hấn. Trong đầu nhanh chóng hiện lên mọi thứ của nàng, mỗi một chút vuốt ve an ủi, mỗi một chút nhu tình, mỗi một lần hấn muốn thừa nhận yêu nàng, muốn cố gắng thử xem bọn họ có thể yêu nhau trong chốc lát hay không..

Nụ cười của nàng, thật sự lạnh lẽo, cũng thật sự đau nhức.

Thượng Quan Hạo nhắm mắt lại, đem đau nhức trong lòng áp chế xuống.

Suốt một ngày, tại du thuyền trên sông ở tỉnh M, thành phố vùng biên giới nhìn xa ngắm cảnh, dọc theo bờ thường ngoạn, buổi tối lại vào một nhà hàng thủy sản.

Trong nhà hàng tiệc cao cấp ngon miệng, ban đêm, toàn bộ nhà hàng không còn chỗ trống.

“Hạo, không hiểu sao em cảm thấy chúng ta giống như đang đi hưởng tuần trăng mật?” Tần Cẩm Lan ôm thắt lưng người đàn ông, trên mặt bộ dáng tươi cười ôn nhu dịu dàng như nước “Phong cảnh ở đây thật đẹp, tại sao trước kia anh không đưa em đến? Từ sau khi quản lý công ty thay ba em chưa từng được đi nghỉ như thế này!”

Thượng Quan Hạo vuốt ve tóc cô ta “Em thích là tốt rồi.”

Mà một bên, Tần Mộc Ngữ dựa vào lan can hít thở khí biển, ánh mắt dừng ở phương trời xa xăm, mờ ảo vô định.

Tần Cẩm Lan buông lỏng Thượng Quan Hạo ra, kiêu ngạo mà lạnh lùng đi qua.

“Tiểu Ngừ, tôi biết mình có chút có lỗi với cô và ba, nhưng mà tôi nghe nói hiện tại chuyện của ba cũng là Hạo quản lý, cô có cái gì không hài lòng?” Cô thấy em gái mình càng ngày càng thanh thuần động lòng người, cao giọng nói “Cô muốn tiền, muốn việc làm tốt, muốn một người đàn ông tốt, cô có thể nói cho tôi biết! Cô tôi cầu xin tôi, tôi làm chị chẳng lẽ lại không giúp cô sao? Cô không cần phải... Dùng tới phương pháp này, quyến rũ người đàn ông của chị gái mình để anh ấy nuôi cô?”

Gió biển thổi nhẹ nhàng, nhưng thổi không tiêu tan quan hệ dây dưa này.

Tần Mộc Ngừ quay mặt qua, nhìn Tần Cẩm Lan, nhàn nhạt mở miệng: “Lúc trước ba sinh bệnh, bệnh viện mà Tần thị rót vốn vào là chị đã chuyển tiền đi, cho nên ba mới không có điều kiện điều trị tốt, tôi đã đi khắp nơi tìm việc... Cũng chính là chị lấy đi biệt thự Tần gia, khiến tôi không chốn dung thân... Tôi không cần chị giúp tôi, tôi chỉ muốn chị đừng tuyệt tình với chính ba của mình, chỉ cần như vậy là tôi rất cảm ơn chị. Tới chuyện tôi bị vu dụ dỗ Thượng Quan Hạo tôi không muốn nói nữa, một ngày nào đó chị sẽ hiểu rõ thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Đừng trách tôi không khách khí

Nàng nói xong, quay mặt đi, còn không nhìn Tần Cẩm Lan.

Thái độ hờ hững lãnh đạm như vậy, càng khiến Tần Cẩm Lan thêm kích động.

“... Tôi phải hiểu cái gì? Tôi hẳn là hiểu rõ cái gì hả?” Tần Cẩm Lan tiến tới nắm lấy vai nàng, móng tay bầu chặt vào trong da thịt, nhìn diện mạo nàng giữa đau khổ lại có chút gì đó lạnh nhạt động lòng người, ghen ghét căm hận dâng lên cao “Lẽ nào cô muốn nói với tôi là cô bị oan sao? Ý vào khuôn mặt như vậy, trơ trẽn mà dụ dỗ đàn ông, cô còn oan ức cái nỗi gì?”

Móng tay bóp vào nàng rất đau, gương mặt trở nên trắng bệch, ánh mắt lạnh giá hờ hững mà nhìn cô ta.

“Tôi không nên thấy oan ức sao? Chị...” Nàng nhẹ nhàng mở lời nói ra, đôi môi đỏ mọng lại nói tiếp “Từ khi chị bị người ta cưỡng bức, đến sau này chị cầm những tấm hình kia đến đưa cho tôi xem, ở trong Tín Viễn cho tôi một cái tát, oan ức đều là chị chứ không phải tôi, là như thế này có đúng không? Quả nhiên là tôi không biết tốt xấu, mới phải để cho chị nhục lòng mà tính kẻ đến như vậy...”

Những từ cuối cùng nàng nói nhẹ như không, lạnh nhạt, những lại khiến trong lòng Tần Cẩm Lan giật mình.

Cô ta run rẩy, ánh mắt lóe ra hét: “Mày cầm miệng cho tao! Mày nói thêm câu nữa thử xem!”

Hai người cãi vã đã khiến mọi người ở các bàn bên cạnh nhìn sang.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngừ hiện lên một ít nhọt nhạt, lông mi khép lại, ần ần chịu đựng, thản nhiên nói: “Chị có thể buông ra không?... Đau.”

“Hừ...” Tần Cẩm Lan giận dữ cười, căm hận trong lồng ngực cuộn trào mãnh liệt “Đau? Tần Mộc Ngừ mày không biết tao thật sự muốn ăn tươi nuốt sống mày sao? Tao không quan tâm mày còn sức hay không? Mày mở to hai mắt ra mà nhìn cho tao, là tao cùng chồng tao đi du lịch, mày chỉ là kẻ thứ ba không biết tự trọng đi theo chúng tao còn tính toán cái gì? Mày còn mặt mũi mà đi theo sao? Mày không sợ ông trời cũng nhìn không vừa mắt mà cho mày gặp báo ứng!”

“Tôi nói rồi tôi bị bắt buộc phải đi!” Ánh mắt Tần Mộc Ngừ cũng dâng lên, cắt ngang lời nàng, hờ hững nói “Chị nếu như chị có lòng tốt thì hãy để tôi đi trước... Các người ân ái thì liên quan gì đến tôi, bắt ép tôi phải nhìn, chẳng lẽ muốn tôi ở chỗ này lúc nào cũng nhắc nhở chị rằng tôi và chồng chị đã phát sinh quan hệ sao?”

Một câu nói, đem lòng dạ của Tần Cẩm Lan đâm một nhát đau đớn.

“Mày... Tần Mộc Ngừ tao cảnh cáo mày!” Tần Cẩm Lan hét lên một tiếng, hận đến hai tròng mắt đục ngầu, nhào đến.

Tần Mộc Ngừ không có dự liệu được phản ứng của Tần Cẩm Lan lại mãnh liệt đến như vậy, khó chịu kêu lên một tiếng nghiêng mặt đi, nhưng vẫn không né được móng tay sắc nhọn kia hung hăng cào tới làm cho bị thương, dưới cằm cùng với cổ lộ ra vài đường máu đỏ tươi.

Tần Mộc Ngừ bị tấn công càng ngày càng điên cuồng hơn, suýt nữa nàng bị tím tóc.

“Cẩm Lan!” Thượng Quan Hạo đang lấy đồ ăn đã nhận ra động tĩnh ở nơi đây, khuôn mặt tái mét, bất thành linh kêu một tiếng vọt tới, gắt gao nắm chặt lấy cổ tay của Tần Cẩm Lan đem cô ngăn lại, tiếp theo ngăn bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt của Tần Mộc Ngừ ở sau người, tự mình ôm chặt Tần Cẩm Lan “Em ồn ào cái gì? Nhiều người nhìn em cãi vã như vậy còn ra cái thể thống gì hả? Bình tĩnh lại cho anh!” Tần Cẩm Lan điên cuồng cũng không dừng lại.

“Em muốn giáo huấn cô ta một chút, em không giáo huấn cô ta thì không được!” Giọng nói càng lúc càng gay gắt chói tai.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo xanh đen, từ từ trầm xuống, buồn bực túm lấy cô rống lên một tiếng: “Đủ rồi!”

Một tiếng quát này, rốt cục cũng đem thần trí Tần Cẩm Lan tỉnh lại một ít.

“Hạo... Hạo...” Cảm thấy tủi thân và đau lòng khiến Tần Cẩm Lan khóc lên thành tiếng “Em không phải cố ý, em chỉ là chịu không nổi quan hệ như thế này, anh phải nghe những lời cô ta nói kia! Em hận không thể giết chết cô ta!”

Cô biết rõ là bản thân càn quấy, vội vàng ôm chặt lấy thắt lưng Thượng Quan Hạo, nghẹn ngào: “Hạo, anh đừng giận, em thực sự chỉ là nhất thời chịu không nổi... Anh đừng giận em...”

Như là một trò khôi hài, người trong ngực kích động qua lại như là có oan ức to lớn, khóc thút thít.

Mặt Thượng Quan Hạo kéo căng ra cuối cùng cũng trầm tĩnh trở lại, trong đầu lóe ra khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt, còn có bàn tay sắc nhọn vung tới nàng trốn hay né cũng không kịp, trong lòng có hơi đau buốt.

“Trước tiên qua ăn cơm đã, biết không?” Hắn thờ dài, xoa nhẹ trên tóc Tần Cẩm Lan.

Mà lúc này, Tần Mộc Ngữ ở bên cạnh vẫn lạnh nhạt như trước, trên cái cổ trắng ngần của nàng một lớp da bị cào xước chảy máu, khẽ lấy tay chạm một cái, đau nhức.

Đem Tần Cẩm Lan vỗ về trên bàn com, Thượng Quan Hạo lúc này mới nhìn trên người Tần Mộc Ngữ. Nàng một câu cũng không có nói, ánh mắt càng yếu nhược, suốt thời gian ăn com, nàng ăn cũng chỉ có vài miếng.

Đến lúc bữa ăn gần xong, trong lúc Tần Cẩm Lan đi vào toilet, bóng dáng của Thượng Quan Hạo đi tới bên cạnh Tần Mộc Ngữ, bàn tay mạnh mẽ đem nàng ôm vào trong ngực cúi đầu hỏi: “Còn đau không?”

Tần Mộc Ngữ từ lâu không thích việc bị người đàn ông này ôm, yếu ớt muốn đẩy ra.

“Đừng trốn!” Thượng Quan Hạo hạ giọng bên tai nàng nói ra, giữ chặt phía sau nàng, khàn giọng nói “Tôi hỏi cô còn đau hay không? Cô ấy ra tay không biết nặng nhẹ, bôi thuốc vào một chút, đừng để thành sẹo có biết không?”

Tần Mộc Ngữ ngược lên nhìn.

“Thượng Quan Hạo, anh bị bệnh có đúng không? Nếu như là muốn tôi bị coi thường thì tôi đã làm rồi! Là tôi quyến rũ anh, tôi chẳng biết xấu hổ, tôi sống nên khoan tay ngồi nhìn các người ân ái! Anh rút xa một chút được không? Tôi không cần anh quan tâm lo lắng như vậy!” Trong đôi mắt nàng hiện lên một tia đỏ, đã tức giận tới cực độ.

Bàn tay Thượng Quan Hạo cũng không nói lòng ra, khuôn mặt tái nhợt dán trên làn da mềm lạnh của nàng, ôm rất chặt.

Hắn nhìn dưới cổ nàng, có vài đường móng tay, cấu xé rách da, đỏ thẫm, hắn không để hổ thẹn và áy náy trong lòng vậy bản, tùy ý mặc cho nàng giãy dụa, nhất định không buông tay.

Tần Cẩm Lan trong toilet, sắc mặt trắng bạch, cuối cùng cảm thấy nguy hiểm phủ xuống.

... Đúng vậy, cô hận. Cô không chỉ có hận, càng còn nhiều ngờ vực không tin! Vừa rồi đúng là cô đã không không chế được, nhưng cô thật không ngờ Thượng Quan Hạo lại che chở cái con tiện nhận không biết xấu hổ kia! Hắn giật lại ôm cô ta trong nháy mắt khiến trái tim Tần Cẩm Lan lạnh giá. Ở đây cả ngày cô tình ôn nhu dịu dàng để cho cô ta nhìn, muốn có thể hạ nhục cô ta, có thể làm cô ta biết khó mà lui, khiến cô ta xấu hổ và giận dữ mà chết! Nhưng căn bản là không có làm được...

Hạo chẳng lẽ còn...

Tần Cẩm Lan lắc đầu, nhìn bản thân ở trong tấm kính nở ra một nụ cười khó coi, đi ra ngoài.

Thế nhưng đi ra trong nháy mắt cô lại giật mình đứng lại...

Bởi cô nhìn thấy ở kia, Thượng Quan Hạo vậy mà gần như ôm Tần Mộc Ngữ nói chuyện. Khoảng cách xa, nét mặt hắn kim nén nhú mày nhưng lại hiện ra ở ngay phía trước, cánh tay hắn ôm chặt thắt lưng nàng, cho dù nàng ngo ngoáy, cho dù nàng không tình nguyện, hắn đều vững vàng mà không chế lại, ngay cả vết máu ở bên cạnh cũng hôn lên...

“...!!” Tần Cẩm Lan lão đảo hít một hơi lạnh, khó tin mà đứng dựa vào tường.

Không

Điều này không có khả năng!

Hạo tại sao có thể như vậy... Làm sao lại... Bước chân Tần Cẩm Lan loạng choạng, lại lần nữa trở lại chỗ bồn rửa tay trong toilet, nhớ lại cái con tiện nhân kia bị cô cào lấy sau đó có nổi lên vết máu, nhớ tới dáng vẻ điên cuồng đáng yêu của cô ta khiến cô chán ghét... Cô ta vừa mới dụ dỗ Hạo có đứng

không? Cô ta làm sao dám giữ nơi đông lại quyền rũ Hạo!

Lửa giận hoàn toàn dâng lên, bị buộc vào hoàn cảnh điên cuồng, Tần Cẩm Lan bỗng nhiên hét lên một tiếng nắm lấy một cái chậu hoa nhỏ ở trên bồn rửa ném vào góc phòng! “Rầm!” một tiếng giòn tan vang lên, biểu hiện lúc này càng điên cuồng.

Từ trong toilet đi ra mọi người nhìn thấy lại càng hoảng sợ, e ngại mà nhìn người phụ nữ này.

“Tần Mộc Ngữ... Nếu đã như vậy mày chó có trách tao không khách khí...” Cô siết chặt tay, móng tay cắm sâu vào trong da thịt, giọng nói khàn đặc, “Đây là mày ép tao... Là mày bức tao tới cực điểm!”

Bóng đêm đổ xuống.

Gió thổi trên biển phăng phất, sau bữa tối Tần Cẩm Lan muốn cùng Thượng Quan Hạo tản bộ trên bãi biển, mà Tần Mộc Ngữ lại muốn về phòng nghỉ ngơi trước.

Trải qua nhiều giày vò như vậy, Thượng Quan Hạo mới biết được không cho hai người họ ở cùng một chỗ mới là cách bảo vệ hai người tốt nhất, liệu nhưu mày để nàng về trước, ôm vai Tần Cẩm Lan hướng phía bãi biển đi đến, bỏ cô gái nhỏ quật cường, trong trẻo và lạnh lùng kia ở phía sau.

Cho dù là có gió biển chậm rãi thổi, tâm hần cũng khó có thể bình tĩnh trở lại.

“Hạo, anh đừng đi nhanh như vậy...” Tần Cẩm Lan thờ hồn hèn nắm lấy tay hắn, đôi môi đỏ mọng oán trách “Anh làm sao cứ như là đi với ai mà không phải em vậy? Cũng không nắm lấy tay em, biết đâu em lại lạc mất...”

Thượng Quan Hạo để cước bộ chậm lại, đảo mắt qua nhìn cô ta, thản nhiên nói “Có đúng không?”

Hắn nhớ tới lúc ở cùng với Tần Mộc Ngữ, lúc nào cũng nhìn không được nắm tay nàng, ôm nàng, nếu như không làm như vậy nàng sẽ cách xa hắn vạn trượng, bên cạnh vừa mới thay đổi một người phụ nữ khác, vì cái gì cảm giác xa cách như vậy?

Đầu óc lại cảm giác đau nhức, Thượng Quan Hạo cố gắng thả lỏng, để không suy nghĩ.

Mà lúc này, Tần Mộc Ngữ đã đi tới cửa phòng.

Thật vất vả mới có thể thoát khỏi hai người kia, sắc mặt trắng bệch cuối cùng cũng có một chút hồng hào, đưa thẻ phòng ra muốn vào trong nghỉ ngơi một chút, thế nhưng không biết vì sao cắm vào, cánh cửa lại không mở.

Nàng ngẩn ra, đem thẻ cho vào lần nữa, cụp một tiếng, cánh cửa vẫn không mở ra.

Tần Mộc Ngữ nhìn chăm chú cửa phòng quả thực không có sai, nhưng vì sao không mở được?

Đèn cảm ứng ở trong hành lang đột nhiên vụt tắt, nàng khẽ run lên, như là nhận ra có chút gì đó không thích hợp, mặt tái nhợt, thối lui muốn quay lại đại sảnh hỏi một chút, không ngờ vừa xoay người, một bàn tay từ phía sau kéo nàng lại bịt kín miệng nàng.

“Đừng... Đừng!” Hô hấp trong nháy mắt bị cướp lấy, cảm giác thở không được, cả người Tần Mộc Ngữ rơi vào trong ngực người kia.

Người đàn ông trong bóng tối hô hấp mờ nhạt, nhưng lại chế trụ gắt gao cô gái ở trong ngực, bịt miệng và mũi của nàng, không cho nàng hít thở trong chốc lát, cố ý muốn cho nàng ngạt thở mà chết. Tần Mộc Ngữ ở trong ngực hắn liệu mạng giấy dựa, tuyệt vọng mà ngửa đầu, ngón tay cố tách bàn tay kia ra khiến cho đầu khớp xương lộ ra, nhưng lại vẫn như trước vững vậy không thoát ra được!

Nước mắt trào ra, nỗi sợ hãi càng lúc càng lớn!

“Đừng...” Tần Mộc Ngữ cũng giãy dụa không nổi nữa, sắc mặt tím tái xụi xuống.

Người đàn ông ôm thân thể nàng đỡ lấy, đôi mắt trong bóng đêm phát ra tia sáng rét lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 120: Cô ấy mất tích có liên quan tới em?

Tần Mộc Ngữ mất tích, bọn họ phát hiện ra là hai giờ sau khi đi dạo ở bờ biển về.

“Cô có ý gì? Đêm nay, bản ghi chép phòng cô ấy không có xáo trộn?” Thượng Quan Hạo lạnh lùng nhìn người nhân viên ở đại sảnh, nghiêm túc nói “Cô muốn nói là cô ấy căn bản không có trở về phòng?”

Nữ nhân viên kia lúng túng căng thẳng, gõ vài cái trên bàn phím tra dữ liệu, nói: “Đừng... Như ngài nói, cô ấy đêm nay căn bản là không trở về nghỉ ngơi.”

Đầu óc Thượng Quan Hạo ông ông một tiếng muốn nổ tung.

Mặt hắn tái nhợt, trong tiềm thức nghĩ là Tần Mộc Ngữ bỏ trốn! Nàng lại có thể dám ở ngay dưới mi mắt hắn mà lén trốn đi! Tần Mộc Ngữ, cô không muốn sống nữa có đúng hay không? Nhưng mà... Nàng có thật có lòng dũng cảm kia không?

Hắn luôn luôn uy hiếp cường bức nàng, huống chi Tần Chiêu Vân bây giờ còn đang trong tay hắn, nàng làm sao dám trốn!

Hai tay chống trên mặt bàn, hình dáng cao ngất đầy khí khái, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ.

Tần Cẩm Lan nghẹn lời, đi qua nhẹ giọng: “Hạo, nói không chừng bản thân cô ta thực sự rất muốn quay về sớm, nhưng mà còn có em ở đây mà, với lại cô ta ở trước mặt chúng ta giả bộ như vậy cũng rất đáng ghét...”

Thượng Quan Hạo đột nhiên kéo tay ra khỏi tay Tần Cẩm Lan, lạnh lùng quay người, lấy điện thoại trong túi ra gọi.

... Đúng vậy, trên người nàng không có tiền, càng không có cái gì phòng thân, coi như là chạy thoát, coi như là muốn trốn tránh hắn, cũng nhất định không vội vàng như vậy...

Nhưng tiếng trong điện thoại truyền đến “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...” giọng nói tươi vui vang lên..

Chết tiệt.

Thượng Quan Hạo xanh mặt kiềm chặt không để rớt điện thoại, nhớ tới máy của nàng sớm đã bị bản thân ném vỡ nát.

Tần Mộc Ngữ, em rốt cuộc là đi đâu...

“Hạo, chúng ta đừng vì cô ta mà tổn hao tâm trí có được không?” Tần Cẩm Lan rốt cục cảm thấy oan ức, ở phía sau hắn cất lời, đôi bàn tay trắng bạch nắm chặt “Cô ta lúc đầu vốn dĩ không nên ở nơi này, cô ta dù sao cũng chỉ là thứ dư thừa! Em hận cô ta anh không phải không biết, bây giờ để cho cô ta đi là hay nhất, tốt nhất cả đời cũng đừng trở lại nữa, cũng không có biện pháp dụ dỗ anh!”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo có chút âm trầm, bẻ tắc.

“Cho dù nói như thế nào cô ấy cũng là em gái em, em hận cô ấy cũng được, muốn vĩnh viễn không cùng cô ấy ở cùng một chỗ cũng được... Thì cũng không thể mặc kệ cô ấy xảy ra chuyện.” Hắn lơ mờ nói, trong đôi mắt đen hiện lên một tia nghiêm nghị “Em ở lại chỗ này, anh dẫn người đi ra ngoài tìm một chút, nhớ kỹ đừng đi lại lung tung.”

Nói xong, bóng dáng hắn đã bước rời đi, lạnh lùng hướng về phía bên ngoài.

“Hạo!” Tần Cẩm Lan tức giận đến sắc mặt đỏ lên, đôi bàn tay trắng như phấn siết chặt, ở phía sau quát hắn “Anh muốn đi tìm cô ta sao? Anh có phải không bỏ cô ta xuống được, cho nên nhất định phải đi tìm cô ta? Anh đã nói sẽ không khiến em bị tổn thương... Anh đã nói anh cùng cô ta một chút quan hệ cũng không có, vậy anh vì cái gì còn muốn đi tìm cô ta!” Cơ thể Thượng Quan Hạo hơi cứng đờ, đứng lại tại chỗ.

Tần Cẩm Lan tới gần hắn, nước mắt dịu dàng đi tới phía sau ôm chặt hắn, run giọng nói: “Cô ta đi còn có em, em mới là vợ anh! Cô ta không chừng cũng chỉ đi ra ngoài một chút, nhìn chúng ta ân ái như vậy, cô ta chịu đả kích nên chạy ra đi tìm đàn ông để trút ra cũng nên! Anh yên tâm đi cô ta nhất định sẽ trở về, dù cho không trở lại cũng không phải chuyện của chúng ta... Để cho cô ta tự sinh tự diệt thôi!”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo càng tái mét.

Hắn nhớ lại Tần Mộc Ngữ mỗi một lần đều gọi Cẩm Lan một tiếng “Chị”, mỗi một lần nàng bị tình thân là cho máu chảy đầm đìa. Hắn vẫn biết Cẩm Lan đối với ba và em gái không có tình cảm, thế nhưng, thực sự có cần phải lãnh huyết đến mức này?

Hắn muốn quý trọng người thân thì tất cả đều cũng đã không còn nữa, người yêu hắn lại có thể tuyệt tình đến như vậy sao?

Trong đầu một dây thần kinh ở chỗ nào đấy bị kích động, trong đầu Thượng Quan Hạo hiện lên chuyện camera, còn có những bức ảnh trong đó, cả những sự việc đã xảy ra... Bàn tay hắn đặt lên hai tay cô tách ra, quay người lại.

Tần Cẩm Lan ngước mắt lên, hai mắt ngấn lệ mà nhìn hắn, hy vọng hắn có thể ở lại.

Thượng Quan Hạo có chút phức tạp, nhìn cô, giọng nói âm muội hỏi ra một câu: “Cẩm Lan, em thành thật nói cho anh biết... Tần Mộc Ngữ mất tích có liên quan đến em không?”

Trong chớp mắt, hắn đối với người mình yêu thương bao nhiêu năm nổi lên sự hoài nghi như vậy.

Không chỉ hắn kinh ngạc, Tần Cẩm Lan càng thêm khiếp sợ, gương mặt liền trắng bệch, nước mắt run rẩy tích tụ càng nhiều.

“Hạo, anh có ý gì? Ý của anh chẳng lẽ là em đối với Tiểu Ngữ làm ra cái chuyện gì sao?” Âm thanh run rẩy, âm lượng cũng càng ngày càng cao “Anh

làm sao có thể nghĩ em như vậy? Bởi vì em hận cô ta sao? Thế nhưng chính anh biết rõ em vì sao hận cô ta! Anh thế nào lại không tin tưởng em!”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo rung động một cái, cũng phát hiện bản thân đã nói điều không thích hợp.

“Cần Lan...” Hắn từng bước lại gần cô, nhíu mày kêu lên.

“Anh đừng tới đây!” Tần Cần Lan rung rung hét, toàn thân phát run “Hoá ra ngay từ đầu anh đã nghĩ em như thế... Hạo, anh làm cho em thật sự thất vọng, em quá thất vọng rồi!”

Cô nói giống như uất ức tới cực điểm rồi, chạy ra khỏi sảnh khách sạn.

Mắt Thượng Quan Hạo chậm rãi nhắm lại, trong khoảng thời gian ngắn có chút do dự, có nên đuổi theo cô hay không.

“Các người ra xem cô ấy, cần thiết giám sát cô ấy một chút đừng để cô ấy làm việc ngốc nghếch gì.” Thượng Quan Hạo phân phó thủ hạ, ở trong lòng đã ra quyết định, ngón tay vuốt lại cổ áo, bước ra bên ngoài “Trừ việc đó ra vài người ở chỗ này chờ, nếu như Mộc Ngữ quay lại lập tức cho tôi biết, nếu như cả đêm cũng không trở lại, vậy báo cảnh sát... Cho dù lật tung cả nơi đây cũng phải tìm cho ra cô ấy.”

Chán nản, trong lòng hắn vô cùng nóng ruột càng lúc càng nặng nề.

Coi như là Cần Lan tui thân như thế, thế nhưng ngờ vực của hắn vẫn còn không có tiêu trừ, hắn chỉ sợ, sợ ý nghĩ của chính mình biến thành sự thật!

Cảnh Cần Lan bị cưỡng bạo lại hiện lên, thành phố này lại hoàn toàn xa lạ, Tần Mộc Ngữ cô ấy có thể đi đâu? Ai giúp cô ấy, ai có thể trong lúc nguy cấp đến cứu cô ấy!

Mà lúc này Tần Cần Lan trong thang máy trở về phòng, nhìn phía sau một chút, về mặt kính hải.

Cô cơ hồ không có dừng lại, ngay cả thời gian đưa tay xóa đi nước mắt giả tạo trên mặt cũng không có, run rẩy lấy điện thoại ra gọi, một lát sau cũng có người bắt máy.

“Anh ra tay chưa? Tìm cách mau giết chết nó cho tôi! Đờ phải đêm dài lắm mộng!” Sắc mặt cô gấp đến độ đỏ lên, nắm chặt bàn tay mà bước vào trong phòng.

“Sợ? Anh sợ cái gì? Toàn bộ tình M cô ta căn bản là không biết chỗ nào cả, cho dù đem cô ta vứt ở đồng hoang cũng không ai biết! Anh có làm hay không? Không làm thì cút cho tôi! Anh có biết chồng chưa cưới của tôi đã bắt đầu nghi ngờ? Tôi nhất định phải giết cô ta trước khi anh ấy tìm được! Bằng không anh ấy mà biết thì các người một người cũng trốn không thoát!” Cô ta đã hoàn toàn luống cuống, đe dọa dụ dỗ thay nhau xuất ra, chỉ lo sự tình bị vỡ lở!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Thấy địa ngục

“Đứng... Nhanh lên, đến chỗ nào không ai nhìn thấy... Làm khăn trương lên đi!”

Quát đến câu cuối cùng, Tần Cần Lan đã hoàn toàn mất hết sức lực, đỡ lấy cái bàn.

Cô cảm ly nước không vững, suýt nữa để nước nóng đổ lên người, không thể làm gì khác hơn đành để cái ly đặt ở đầu giường, không chịu được cảm lấy ôm cái gối lên. Đây là lần đầu tiên cô giết người, lần đầu tiên làm chuyện tàn nhẫn, không ngờ lại là với chính em gái mình!

Cô sợ hãi mà nghĩ đến những hình ảnh có thể thành hiện thực kia, mùi máu tanh cùng đen tối tràn ngập đầu óc.

Thế nhưng chỉ có thể như vậy...

Cô chỉ có thể làm như vậy...

Tần Mộc Ngữ biến mất thì cái gì cũng tốt, cô cùng Hạo sẽ không còn có kẻ nào có thể ngăn cản, không còn ai có thể gây cho cô những chuyện đau lòng đến phát điên! Cho nên... đi chết đi!

Âm thanh giọt nước mưa rơi tí tách, chậm chậm, nhưng là rõ ràng mà vang vọng.

Âm thanh này rất tĩnh lặng, Tần Mộc Ngữ cũng bị tiếng nói chuyện đánh thức.

“Thật con mẹ nó quái đàn...” Gã đàn ông chửi rửa, ngắt điện thoại, quay về nói với người bên cạnh “Lão tử vì cô ta làm việc vào sinh ra tử mấy lần, không phải chính là chồng nó sao? Giống như đề phòng trộm cướp, bây giờ lại bảo bố mày giết người! Phỉ!”

“Thực sự muốn giết chết cô ta? Người đàn bà kia trả cho bao nhiêu tiền hả?”

“Năm trăm vạn... Con bà nó, đủ cho hai chúng ta hoa mắt nửa đời người!” Gã đàn ông kiềm chế nói “Mày có làm hay không?”

“Đây chính là chuyện phải ngồi tù...”

Trong lúc bọn họ thì thầm to nhỏ, cô gái nhỏ yếu trên mặt đất ẩm ướt kia đã tỉnh lại.

Nửa bên mặt nàng nằm trên mặt đất, lạnh thấu xương, chiếc quần trắng bị nước thấm vào ẩm ướt, trên mặt dính một ít bùn, nàng vừa vận nghe thấy rõ ràng hai người kia nói gì, mặt tái nhợt, mạnh mẽ chống đỡ thân thể ngồi dậy.

“Tỉnh?” Người đàn ông giọng nói ồm ồm, nhả ra một ngụm khói, hỏi nàng “Biết đây là chỗ nào không?”

Trong đôi mắt trong suốt một mảng yếu ớt hoảng sợ, nhìn qua bốn phía, đen ngịt, nàng căn bản không biết là ở nơi nào, quay mặt qua, run giọng nói: “Các anh là ai? Vì sao bắt tôi đến đây?”

Gã đàn ông nhú mày, không kiên nhẫn nói: “Cái này phải xem do cô đắc tội người nào, cô lớn lên rất xinh đẹp, xinh đẹp mà lại đi dụ dỗ chồng người khác, lại còn nhiều lần, nếu là tôi thì tôi cũng muốn giết chết cô.”

Đó rõ ràng là một chữ “chết”, khiến toàn thân Tần Mộc Ngữ run lên, một luồng hơi lạnh dâng lên.

Lưng nàng mềm yếu dựa sát vào bức tường ẩm ướt lạnh buốt ở phía sau, sắc mặt trắng bệch đến mức dọa người, yếu ớt hỏi: “Là ai... Các anh vừa nói muốn giết người, là giết tôi sao?... Ai muốn giết tôi?” Gã lại phả ra một ngụm khói “Chuyện này cô không cần biết, cô chỉ cần biết rằng người này cô không quen, tôi giết chết cô, rồi đem cô ra bên ngoài cũng không ai biết, chỉ là tôi chưa từng giết người, tạm thời không có lá gan đó nên mới để cô sống lâu một chút. Cô chờ tôi suy nghĩ kỹ, một đao sẽ đưa cô lên đường.”

“Hoặc là... Cô xinh đẹp như thế, cũng sắp chết, theo anh em chúng tôi chơi đùa một lát không phải là không thể được.” Người đàn ông thô kệch cười gian tà làm bản thân can đảm thêm.

Tần Mộc Ngữ run rẩy, phảng phất trong nháy mắt này, nàng mọi thứ đều đã hiểu.

Trong ánh mắt một lần nước mông nổi lên, nàng nghĩ nàng có thể hiểu ý người này, bởi vì nàng dụ dỗ đàn ông mà hoàn toàn muốn diệt trừ... Là Tần Cẩm Lan. Chị cùng cha khác mẹ của nàng, Tần Cẩm Lan.

Một tia đau đớn sắc nhọn từ đáy lòng sinh ra, như sóng lớn dâng lên, ùn ùn mà vây quanh bốn phía, từ trên đầu đổ xuống... Nàng muốn hét lên, cuồng loạn mà hét lên! Nàng muốn đem tất cả mọi thứ hét thây đập bẽ tan tành! Chạy đi hỏi người mà suốt một năm qua nàng gọi là “Chị”! Rốt cuộc có bao nhiêu cừ hận ngập trời mới đổi lấy một sinh mạng?

Cái gì là tình thân, cái gì là huyết thống..

Tần Cẩm Lan... Chị hận tôi, hận đến mức ngay cả người thân của chính mình cũng muốn giết sao!

Bờ vai của nàng run rẩy dữ dội, gương mặt đã tràn đầy oán hận cùng nước mắt bi thương! Nàng dùng không được... Chết cũng dùng không được nước mắt nóng hổi rơi xuống kia! Tựa như một đứa trẻ bị đau thương to lớn vây quanh, đem bản thân mình ôm chặt, hận không thể cầm chính bản thân mình bóp nát...

Người đàn ông rút điều thuốc ra, kiên nhẫn cũng đã kiệt quệ.

“Mẹ nó, không hạ thủ được...” Gã cầm đầu lọc giẫm lên, chửi rửa, tay cũng đang run.

Giết người, không phải ai cũng có thể làm, loại chuyện dính đến máu tươi này, đời này cũng rửa không sạch.

“Trước tiên chơi đùa, chơi đùa!” Người bên cạnh buồn bực đứng lên, đẩy hẳn, trong ánh mắt đối khắt hung ác nhìn Tần Mộc Ngữ, ý đồ rất rõ ràng.

Người kia đưa mắt nhìn Tần Mộc Ngữ, nghiêng răng, đứng dậy: “Được, anh qua đây phối hợp!”

Cảm nhận được hai người đang ép lại gần, bi thương lớn lao chìm đắm xuống Tần Mộc Ngữ giật mình tỉnh lại, hai mắt nhắm lệ mông lung, hai đôi giày đã tới gần, tay nàng đang run, còn không kịp phản ứng, cổ tay đã bị kéo lấy, dùng sức mà kéo một cái!

Nàng đau nhức kêu một tiếng cả người bị nắm lấy ngã xuống trên mặt đất, nằm úp xuống, một tay bị nhấc lên, tay kia đỡ trên mặt đất. Nhìn những đường cong mềm mại trên cơ thể nàng, da thịt trắng ngần, có loại cảm giác miệng lưỡi khô khốc.

“Chuyện này tôi còn dám làm, đem cô ta chuẩn bị ngồi dậy!” Đôi mắt người đàn ông đầy tơ máu, bàn bạc.

“Các muốn muốn làm cái gì...” Tần Mộc Ngữ sợ hãi mà nhìn hai gã đàn ông trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch “Các người cắt đi... Cút đi! Đừng đụng vào tôi!” “Tôi biết cô sẽ vùng vẫy... Cô sắp chết vẫn còn trong nganh cái gì! Cho các anh đây sáng khoái một chút, sẽ để cho cô chết nhanh!” Gã thô bạo mà kèm chế nằng không ngừng giãy dụa, lại lần áp ngăn chặn trên người nàng.

Nàng giãy dụa kịch liệt cuồng loạn, thét chói tai, nhưng suýt nữa đề không được.

“Thả tôi ra! Các người cắt đi! Cút đi!” Tần Mộc Ngữ vật lộn, nước mắt điên cuồng mà rơi xuống, cảm giác chỉ mới trong vòng một ngày bản thân đã thấy được địa ngục, nàng không muốn chết, lại càng không muốn tuyệt vọng! Thế nhưng lúc tay người đàn ông cầm quần áo trên vai nàng xé ra, đem nàng áp sát lại trong góc phòng, bàn tay to lớn nắm chặt cổ tay nàng đến biến dạng, giữ chặt hai chân của nàng mà xoa nhẹ. Thời gian trôi chậm, tiếng thét chói tai của nàng cũng trở nên khàn khàn!

Bóng đen mờ tối phủ xuống, nàng không muốn bị chiếm đoạt, nhưng dần dần ngay cả một tia hy vọng cũng không có...

Cứu tôi...

Làm ơn cứu tôi...

Gió lạnh xào xạc trên bờ biển cạnh khách sạn, một chiếc xe đột nhiên phanh gấp!

Sắc mặt Thượng Quan Hạo thất lại tới cực điểm, ở bên ngoài điên cuồng mà tìm một vòng cũng chưa thấy tung tích Tần Mộc Ngữ, hần rút cục có thể thừa nhận bản thân là quá mức nóng ruột cho nên tìm người lung tung, căn bản là chạy bữa không có quy tắc!

Hắn ra lệnh cho bản thân phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, phải có biện pháp khác!

Sải bước đi vào bên trong khách sạn, Thượng Quan Hạo lạnh lùng nói: “Giúp tôi tìm băng thu hình giám sát của khách sạn, ngay lập tức!”

Tiếp tân ở đại sảnh ngăn ra: “Tiên sinh, băng thu hình giám sát của chúng tôi không thể tùy tiện đưa ra, chắc là vị tiểu thư kia chỉ là đi ra ngoài, ngài không có gì phải quá lo lắng...”

“Cô câm miệng cho tôi!” Thượng Quan Hạo chết chóc nhìn cô ta gầm lên “Cô ấy đã mất tích... Nghe rõ rồi chứ? Cô ấy đã mất tích trong khách sạn của các người, xảy ra chuyện cô sẽ không chịu trách nhiệm được đâu! Đưa ra cho tôi!”

Người nhân viên kia bị rống lên dọa suýt nữa choáng váng

Làm mất người... Khách sạn của cô ta để mất người? Cô sợ đến mức không dám cãi lại nữa, vội vàng cầm điện thoại lên gọi cho bảo vệ, dùng tốc độ nhanh nhất cầm đoạn thu hình kia đưa tới.

Phòng Tần Mộc Ngữ lại vừa vắng nằm ở góc chết của camera, chỉ có thể nhìn được một phần ba cửa phòng.

Sau bảy giờ, có một người đàn đi vào hành lang, ngay sau đó là nàng.

Hàng lang dài vắng vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn nàng hé ra có hơi tái nhợt, cũng rất lãnh đạm, không có chút ý muốn chạy trốn. Nàng đứng ở trước cửa phòng, cầm thẻ muốn đẩy cửa vào trong, hồi lâu đều đứng ở cửa, đột nhiên trong lúc đó thân thể nàng kịch liệt run rẩy một cái, cơ thể như là bị cái gì trói buộc, ngay sau đó cả người biến mất!

“Chờ một chút!” Thượng Quan Hạo lạnh lùng quát bảo ngưng lại!

“Đem băng tua lại... Nhìn thử xem cái kia, có đúng là khách đăng ký ở khách sạn các người không.” Hắn nói ra.

“Vị tiên sinh này” Nhân viên kỹ thuật bên cạnh khó khăn nói “Làm như vậy kỳ thực rất khó? Khách của khách sạn nhiều lắm, nhìn qua băng hình rất khó phân biệt rõ rệt, hơn nữa vị tiểu thư này thoát nhìn đã trở về phòng...”

“Cô ấy căn bản là chưa từng!” Thượng Quan Hạo lạnh lùng quát, giọng nói u ám, kèm chế lừa gạt “Anh cũng thấy đấy cô ấy trở về phòng, thế nhưng cũng không có từ nơi này đi ra ngoài, anh hãy nói cho tôi biết cô ấy làm sao lại mất tích!”

Ngôn từ sắc nhọn khiến nhân viên kỹ thuật cũng toàn thân mồ hôi lạnh, đem băng tua lại, vậy mà thực sự không có hình ảnh nàng đi ra.

Thượng Quan Hạo cũng nhìn không được nữa.

Cái gã đàn ông kia...

Vừa mới đi trước nàng một bước!

Sắc mặt hắn lạnh lùng như băng, đi ra ngoài, ngón tay nhanh chóng ấn một dãy số, mùi vị tiêu điều bao quanh hắn. “Mang băng ghi hình ở bãi đỗ xe lên đây, ngay lập tức!”

Nếu như Tần Mộc Ngữ là bị gã kia mang đi, như vậy ngoại trừ có xe tiếp ứng ở ngoài, không có biện pháp khác!

Đóng cửa xe, tài liệu trong vòng vài phút đã có ở trên tay hắn, Thượng Quan Hạo bắt đầu khởi động xe, rõ ràng thấy được một bóng người mờ nhạt bị ôm lên xe, ra khỏi bãi đỗ xe quẹo trái. Tất cả đơn giản xảy ra trước con đường biển của khách sạn, vùng lân cận đầy các công trình chưa xây xong, trái tim hắn bị hình bóng nàng thu lấy, càng ngày càng siết chặt, xe chạy càng lúc càng nhanh, hắn nghĩ tới nàng bị trôi đi là vì lý do gì, nhưng tất cả đều không sao khả thi! Khiến hắn càng thêm lo âu, chính là căn bản không biết đối phương cuối cùng muốn nàng vì chuyện gì!

Tần Mộc Ngữ...

Em tốt nhất là không có việc gì... Tôi không cho phép em xảy ra chuyện...

Xe giống như gió lao đi, đến cuối đường là một khu nghỉ mát không cho phép xe đi vào, Thượng Quan Hạo đột nhiên phanh lại, sắc mặt buộc chặt...

Xuyên qua kính chiếu hậu ở phía sau, Thượng Quan Hạo nhạy cảm chú ý tới phòng ở bên trái, có một cánh cửa đóng chặt.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Cái chết gần kề

Mặt hắn thất lại, quay xe chạy đến trước cánh cửa kia.

Đó hẳn là một cái gara bỏ hoang, có nước chảy ra, phía sau đều ẩm ướt, bởi vì bên trong quá mức trống trải cho nên bất kỳ một âm thanh nào vang lên cũng rất rõ ràng, mà lúc này rốt cuộc có một chút tiếng vang mơ hồ truyền đến...

Thượng Quan Hạo đi xuống thăm dò một chút, cánh cửa thoát nhìn xem ra đã chốt chặn ở bên trong.

Đôi mắt hắn bởi vì lo lắng mà trở nên đỏ au, lộ ra khí sắc lạnh lẽo, càng lại gần, càng nghe rõ tiếng động. Rất xa... Tiếng xé rách, tiếng thét chói tai, tiếng chửi rủa...

Sắc mặt hắn đột nhiên trở nên trắng bệch.

Thượng Quan Hạo lui về phía sau một bước, dừng ở cách cửa sắt lớn kia, con mắt sắc lạnh tới cực độ.

Hắn âm lãnh lái xe chậm rãi lùi về phía sau 100 mét, đột nhiên gia tăng tốc độ, dẫm chân ga hướng về phía cánh cửa đóng chặt kia mà lao đến! Tiếng gió rít gào hòa cùng tiếng va chạm to lớn, chỉ nghe “Ầm ầm” một tiếng nổ lớn! Va chạm mạnh làm cho túi khí bên trong xe phồng lên, nhanh chóng phủ kín chiếc xe, mà cánh cửa nặng nề cũng bị phá hỏng, rung động lắc lư mấy cái, bên trong kẽ hở nứt ra...

Gã đàn ông gầm lên một tiếng, đầu đến mọi động tác đều dừng lại, kéo lấy tóc Tần Mộc Ngữ.

“Buông ra... Mẹ nó buông ra cho ông mày!” Hắn gào lên, cảm giác thịt ở trên vai đều bị nàng cắn rách. Dùng sức mạnh tuyệt vời chút nữa đem da đầu nàng xé rách, nàng chết cũng không nhả ra, mùi máu tươi tràn đầy trong miệng.

Trong lòng đều đã bị đập vỡ vụn, nghị lực của nàng cũng tan vỡ, cho dù cùng đối phương cá chết lưới rách, cũng phải thoát khỏi cái địa ngục này.

Gã khác cúi đầu nguyên rủa, cầm lấy viên gạch ở bên cạnh nện lên đầu nàng!

Một tiếng vang lên, máu tươi đỏ thẫm từ trán nàng chảy xuống, tràn ra một bên mặt, nàng đau nhức ngất xỉu miệng buông ra. Gã kia tức giận thở gấp, đau muốn phát run, đôi mắt đỏ lòm lớn tiếng chửi bới “Tao chửi con mẹ mày đồ tiện nhân, dám cắn tao? Tao giết chết mày!” Nói xong nhấc điều thuốc còn chưa cháy hết trên mặt đất, túm lấy tóc nàng hướng vào trong cổ mà ấn!

“A.....!” Một tiếng thét thê lương vang vọng toàn bộ gara.

Da thịt bông rất đau nhức, khuôn mặt phờ phạc, toàn thân run rẩy suýt chết đi.

Gã còn lại cũng hỗn lên: “Mày nhẹ nhàng một chút, đừng để cô ta kêu lên như vậy!”

“Ầm ầm!” Một tiếng nổ!

Trong bóng tối hiu hắt vạch lên một vài tia sáng, toàn bộ gara cũng rung động, người ở bên trong động tác cũng cứng đờ, nhìn ra bên ngoài. Bóng dáng

một chiếc xe chậm rãi lộ ra, cánh cửa sắt đã bị phá, còn sót lại mấy đoạn đứt gãy cắm ở bên trong, nhưng khe hở kia cũng đủ một người chui vào được!

Người đàn ông lúc này mới luống cuống.

“Có người tới... Có người tới!” Người kia cũng kinh hãi mà nắm lấy cánh tay hắn. “Đi nhanh lên... Bị phát hiện nhất định phải chết!” Gã thô bạo mà hét lên.

“Nhưng con đàn bà này... Đó là năm trăm vạn!”

“Mày, mẹ nó ở lại đây mà lấy năm trăm vạn đi!” Sợ hãi trong đầu càng lúc càng lan ra, trời sinh tính cách e ngại khiến hắn buông lỏng ra, điên cuồng mà chạy hướng về phía cánh cửa bên hông chạy tới, từ bên trong theo đường mà chạy vào trong phòng của công trình bỏ hoang.

Khó khăn từ trong xe thoát ra, Thượng Quan Hạo đỡ lấy cửa xe, trên trán bởi vì va chạm cũng chảy máu, hắn ổn định một chút, đôi mắt lúc này mới lạnh lẽo đưa tay cầm hai cánh cửa sắt hoàn toàn giật ra, hung hăng đẩy một cái!

“Tại khu du lịch bên này... Báo cảnh sát, tiếp đó toàn bộ qua đây, đem bọn đó cản lại cho tôi!” Thượng Quan Hạo gọi điện thoại đưa ra mệnh lệnh sau cùng, cầm điện thoại vút trên nền đất ẩm ướt.

Cách đó không xa, một người đau đớn đến run rẩy, thở thoi thóp. Bên mặt nàng máu tươi chảy ra, nhìn thấy mà giật mình.

Thượng Quan Hạo đè nén lửa giận cuộn cuộn, mặt tái nhợt, đi qua, ôm lấy nàng.

“Tần Mộc Ngừ...” Giọng nói hắn từ trong lồng ngực phát ra, bàn tay ôm chặt lấy nàng, ngón tay chạm đến máu thấm đẫm trên mái tóc, nâng nết nàng lên...

“Em tỉnh lại cho tôi... Nói cho tôi biết làm sao vậy... Rốt cuộc là làm sao vậy!” Hắn ôm chặt nàng, nhưng cũng bao bọc lấy thân thể không có gì che đậy của nàng, trên cổ còn có dấu vết bị bông.

Lông mi bị máu làm cho ướt đẫm, run rẩy chậm rãi mở ra.

Những lảng nhục cùng đau nhức tại đây ùn ùn kéo đến, nàng từng cho là sẽ cứ như vậy mà chết đi.

Nhưng nàng mở mắt ra, vừa hé ra đã thấy được khuôn mặt quen thuộc lại như xa lạ.

Đầu ngón tay yếu ớt từ từ duỗi ra, nắm lấy cổ áo sơ mi của hắn, môi nàng nhợt nhạt cất lên: “Cứu... Cứu tôi...”

Toàn bộ cơ thể Thượng Quan Hạo cũng cứng đờ tại chỗ, mặt trầm xuống, tái nhợt.

Mà người ở trong ngực cũng hoàn toàn bất tỉnh, lị đi trong tay hắn.

Đêm khuya ở trong khách sạn.

Bên ngoài tiếng còi cảnh sát vang vọng, bốn phía hỗn loạn, Tần Cẩm Lan mới bắt đầu căng thẳng dâng lên.

Cô ta không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, ngón tay lạnh cóng, ngay cả cánh cửa cũng không dám bước ra ngoài.

Có thuận lợi không?

Hai người kia rốt cuộc có hoàn thành không? Cô ta đã chết chưa?

Tần Cẩm Lan nhớ tới lúc trước vẫn phải bọn họ làm một số chuyện theo dõi, chưa có lần nào lại can can đảm như lần này, là bất cóc giết người! Thế nhưng không có cách nào khác... Cô thực sự đã bị ép tới đường cùng...

Tay run rẩy, tiếng còi cảnh sát bên ngoài càng lúc càng vang vọng, nắm lấy điện thoại di động gọi cho hai người kia.

“Đồ... đồ... đồ...”

Mồ hôi lấm tấm trên trán Tần Cẩm Lan chảy ra, lúc này điện thoại ở trên đầu giường cũng bắt đầu kêu, đoán là nhân viên phục vụ khách sạn gọi điện, trong khách sạn xảy ra chuyện lớn như vậy, cảnh sát muốn điều tra đề nghị tất cả phải xuống... Nàng kinh hồn, mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay ứa ra, tiếp tục ấn một dãy số, nhất định phải hỏi kết quả ra sao!

“Đồ... đồ... đồ...”

Đột nhiên tiếng đập cửa vang lên: “Xin hỏi Tần tiểu thư có ở bên trong không? Xin lỗi đã làm phiền cô, nhưng bên ngoài xảy ra chuyện mời cô ra phối hợp với cảnh sát làm việc một chút.”

Tay Tần Cẩm Lan run lên, đánh rơi điện thoại xuống thảm.

“... Được rồi, tôi đã biết” Tần Cẩm Lan tìm đập dồn dập “Tôi mặc quần áo, lập tức đi ra ngoài.”

Chờ người ở bên ngoài cánh cửa bỏ đi, cô ta chán nản ngồi ở trên giường, nghĩ tất cả các khả năng có thể xảy ra, hai người kia nếu như hoàn thành không có khả năng không lấy tiền, vì cái gì không nhận điện thoại của cô? Bọn họ không nên, không thành công, hoặc là làm chạy mất...

Bất kể khả năng gì cũng làm cho cô ta run như cây sậy.

Cô rất muốn hỏi hai người kia một chút, có đem Tần Cẩm Lan cô khai ra!

Giết người thì giết người, cần bản là không cần dong dài cái gì, trừ phi hai người kia là kẻ ngốc, mới có thể nói với con tiện nhân kia là cô sai họ làm!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Anh không thể kết hôn

“Tần tiểu thư, cô sửa soạn xong chưa?” Người ở ngoài cửa đang thúc dục.

“...” Tần Cẩm Lan quay đầu lại, cảm giác như hết thảy mọi thứ có muốn trốn cũng không xong, sắc mặt tái nhợt run giọng nói “Tôi xong rồi, ra ngay đây.”

Toàn bộ không khí bên trong khách sạn đều toát lên vẻ căng thẳng.

“Xin hỏi cô có phải là vị hôn thê của Thượng Quan tiên sinh, tiểu thư Tần Cẩm Lan không?” Hai cảnh sát đi tới hỏi.

“Là tôi.” Tần Cẩm Lan gật đầu, cố gắng trấn tĩnh, hỏi “Vị hôn phu của tôi đâu? Anh bây giờ đang ở chỗ nào?”

Hai viên cảnh sát thoáng nhìn qua nhau.

“Nghe nói người mất tích chính là em gái của cô?” Cảnh sát hỏi lại lần nữa.

“...A” Tần Cẩm Lan nhận ra mình nói hớ, mặt lúc đỏ lúc trắng, “Đúng, là em gái tôi, tìm được em ấy chưa?”

“Tần Mộc Ngữ tiểu thư được tìm thấy rồi, chỉ có điều bị thương rất nặng, vị hôn phu của cô đã đưa cô ấy đến bệnh viện, mà kẻ bắt cóc cô ấy còn đang chạy trốn, chúng tôi còn đang phong tỏa toàn bộ khu nghỉ mát, nên sẽ không để bọn chúng thoát được đâu.” Cảnh sát nhìn cô ta, tiếp tục bàn bạc “Tần tiểu thư có thời gian không? Ghi chép lại cho chúng tôi một chút sự tình vừa diễn ra được chứ.”

Sắc mặt Tần Cẩm Lan thoáng chốc không còn chút máu, đầu óc ông ông.

Tần Mộc Ngữ không có chết...

Cô ta còn chưa có chết...

Trái tim như bị bóp chặt, mồ hôi ứa ra, cô ta run giọng nói: “Chuyện này có quan hệ gì tới tôi, các anh đi bắt tội phạm là được rồi, vì cái gì muốn điều tra tôi?”

Trong mắt viên cảnh sát hiện lên một tia sáng lóe lên, thân nhiên nói: “Tần tiểu thư hiểu lầm rồi, chúng tôi tìm cô điều tra là muốn nắm bắt một chút Tần Mộc Ngữ tiểu thư bình thường quan hệ như thế nào, bởi vì chúng tôi không thể xác định được mục đích của chuyện này là bắt cóc hay là giết người, có thể là có hai người cùng tham gia, vẫn hy vọng Tần tiểu thư phối hợp.”

“...A.” Cô xấu hổ đồng ý, tay run run vuốt lại mái tóc “Như vậy.”

“Ngài thanh tra, nếu như tôi nói xong hết, tôi có thể đến bệnh viện xem tình hình em gái tôi như thế nào không? Tôi cũng rất lo lắng cho em ấy.”

“Tần tiểu thư yên tâm, chúng tôi hiểu tâm tình của cô, đợi một chút nữa sẽ đưa cô đi.”

Trên trán nàng quần đầy băng trắng, gương mặt tĩnh lặng hé ra, có phần nghiêng qua một bên.

Uống một liều thuốc an thần, nàng nặng nề ngủ, giống như bông hoa trầm lắng ngon giấc.

Đôi mắt Thượng Quan Hạo đau lòng, ánh mắt âm trầm nhìn người đang nằm trên giường bệnh, tay hắn đưa ra vuốt ve sợi tóc của nàng, phần máu phía trên đã được rửa qua, nhưng mùi máu vẫn còn phảng phất đâu đây. Hắn chậm rãi cúi đầu xuống, khẽ ôm lấy thân thể nhỏ nhắn đang còn yên giấc ngủ ở phía dưới, thấp giọng nói: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì...” Rong rã suốt một ngày, hắn đã không nhìn nổi Cẩm Lan cứ nhắm vào nàng ở khắp mọi, cho nên mới để nàng về nghỉ ngơi. Thế nhưng hắn có chết cũng không ngờ lại có người bắt cóc nàng. Mục đích của những người đó cuối cùng là vì cái gì? Chỉ là muốn cường bạo nàng sao? Nàng rốt cuộc là làm mất lòng người nào?

Mạch hai bên thái dương đập thành thịch, từng đợt đau nhức mà đến.

Thượng Quan Hạo nhắm mắt nhớ lại những cảnh tượng kia, người nàng đầy máu, trên mặt in dấu bàn tay như muốn ứa máu ra, quần áo hoàn toàn bị xé rách. Nếu hắn đến chậm một bước thì nàng sẽ phải trải qua những chuyện gì?

Sắc mặt càng nhợt nhạt, ôm lấy thân thể nàng vô thức mà càng chặt thêm, môi nhếch lên lộ rõ sát khí.

Nàng là người phụ nữ của hắn.

Nếu như nàng bị những người đó làm nhor bẩn, hắn cam đoan sẽ rút gân đoạn cốt bọn chúng, băm thây trăm mảnh.

Trong lúc mơ màng, nàng không biết ngủ mơ thấy cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, đầu lông mày thống khổ mà nhắm lại, toàn thân run rẩy. Thượng Quan Hạo nhận thấy sự thay đổi của nàng, ôm chặt thêm, khẽ hôn lên làn da trắng còn vẫn vương mùi máu vổ về.

“Không phải sợ... Tôi ở đây...” Giọng nói hắn nhỏ nhẹ ở bên tai vang lên, hơi thở ấm áp đem nàng bao bọc lấy “Mộc Ngừ, không sợ...”

Cánh cửa phòng điều trị có tiếng vang khẽ.

Qua khung thủy tinh, y tá nhìn bên trong có chút kinh ngạc, nhưng vẫn đưa tay gõ cửa.

Bên trong, Thượng Quan Hạo cũng đã phát hiện ra tiếng động, y tá ôm bệnh án đi vào, cúi người khẽ nói: “Thượng Quan tiên sinh, vị hôn thê của ngài ở bên ngoài, ngài có muốn cô ấy đi vào đây không?”

Trong lòng y tá kinh hãi, bệnh nhân này là cảnh sát đưa tới cho nên các cô cũng biết được, cô gái này là em gái vị hôn thê của Thượng Quan Hạo. Cho nên vừa rồi thấy cảnh bọn họ ôm nhau như vậy, căng thẳng sợ đến toát mồ hôi.

Bọn họ rốt cuộc là có mối quan hệ như thế nào?

Thượng Quan Hạo cũng không muốn buông người ở trong lòng ra, hồ hững nói: “Tôi ra ngoài, đừng để ai vào làm phiền cô ấy.”

Nói xong hắn mới đứng dậy, khẽ kéo chăn lên đắp cho nàng, nghiêng người đi ra ngoài.

Ngoài cửa phòng bệnh, trên mặt Tần Cẩm Lan nước mắt đã chảy dài trên má.

“Hạo...” Nhìn thấy hắn đi tới, Tần Cẩm Lan liền đứng lên, chạy lại nhảy vào trong ngực, ôm chặt lấy hắn.

Trong mắt Thượng Quan Hạo hiện lên một tia u ám, cũng không có đáp lại.

“Hạo xin lỗi, nếu như em sớm biết Tiểu Ngừ xảy ra chuyện như vậy, em sẽ cùng anh đi tìm em ấy! Cảnh sát vừa mới hỏi qua em một việc, Tiểu Ngừ bình thường cũng không có đặc tội với ai, thế mà lại có người đối với em ấy làm chuyện như vậy?!” Tần Cẩm Lan nghẹn ngào nói ra.

Rất nhiều mối suy tư quanh quẩn trong đầu, Thượng Quan Hạo nhớ tới Cẩm Lan đã từng một lần bị cường bạo như thế này, trong đầu hiện lên một ít tâm tư phức tạp. Vô bờ vai cô ta: “Cô ấy tạm thời không có việc gì, trước tiên để cho cô ấy nghỉ ngơi một chút.” Tần Cẩm Lan run rẩy thoáng cái, đánh mất sang: “Bác sĩ có nói em ấy lúc nào sẽ tỉnh lại không?”

“Bất cứ lúc nào.” Thượng Quan Hạo tiếp lời, nhìn xuống cô ta “Cho nên em cứ về khách sạn trước, mình anh ở chỗ này chờ cô ấy tỉnh lại là được rồi.”

Bất cứ lúc nào, mấy tiếng này như kích động vào trái tim Tần Cẩm Lan.

Cô ta căn bản không dám quay về, bởi vì không biết Tần Mộc Ngừ đối với chuyện bắt cóc này đã biết được bao nhiêu.

Hai người kia vẫn chưa tìm được, Tần Cẩm Lan chỉ có thể cầu cho bọn chúng gặp số mệnh tốt, đừng để bị bắt! Thế nhưng cái người bên cạnh này, cứ như quả bom nổ chậm, nếu như hai tên đàn độn đó để lộ ra là Tần Cẩm Lan cô sai khiến, Tần Mộc Ngừ chỉ cần tỉnh lại mở miệng ra, cô tựa thì xong rồi!

“Hạo, Mộc Ngừ xảy ra chuyện như thế này em làm sao có thể ngủ được? Em với anh cùng ở bệnh viện chờ em ấy tỉnh lại!” Cô khẩn thiết cầu xin.

“Tùy em...” Trên trán Thượng Quan Hạo lộ ra một chút mệt mỏi, nhẹ nhàng đem cô kéo lại, ngồi xuống băng ghế dài.

Trái tim hắn níu chặt, không biết vì cái gì cứ như bị bóp lấy, trong ngực tràn đầy sợ hãi cùng lo âu. Cũng không thể nhắm mắt lại, nhắm mắt lại là hiện lên đôi mắt trong như nước của nàng. Hắn đối với nàng làm nhiều chuyện tàn nhẫn như vậy cũng không làm cho nàng khuất phục, nhưng khi nàng nắm lấy cổ áo hắn cất lên câu kia “Cứu... cứu tôi...”, trái tim hắn... đau đến xua nay chưa từng có.

Tần Cẩm Lan chân tay luống cuống, nghĩ ngợi xuống, mắt lại hết lần này đến lần khác hướng về phía phòng bệnh bên kia, hô hấp dần dần không ổn định.

Nếu như...

Nếu như bây giờ khiến cho cô ta hoàn toàn nằm ở trên giường bệnh không tỉnh dậy, có phải làm như vậy thì mọi chuyện mới không bại lộ?

Bàn tay bên cạnh nắm chặt, con mắt Tần Cẩm Lan khẽ động, lóe ra một tia âm lãnh, suy tính nên làm cái gì bây giờ.

“Ngày mai em trở về thành phố Z trước, anh cùng cô ấy sẽ trở về sau.” Một lát sau, Thượng Quan Hạo đột nhiên nói ra.

Tần Cẩm Lan ngẩn ra, lúc này mới phản ứng.

“Em.. Tại sao? Hạo em không muốn về trước, hai ngày sau đã là lễ cưới!” Cô ta tranh luận.

Bên trong đôi mắt Thượng Quan Hạo hiện lên một tia không kiên nhẫn được, nhưng lại đè nặng tâm tình, nhàn nhạt mà an ủi: “Anh nhất định phải ở lại để điều tra rõ chuyện này, cho dù là chỉ có một ngày. Nếu như vẫn còn không ra kết quả, anh sẽ quay về làm lễ cưới.”

Hắn thoáng có phần lạnh lùng, nhìn cô ta: “Về phần cô ấy... Không nhất định phải tham dự lễ cưới?”

Hắn biết rõ, Cẩm Lan là muốn cô ấy trợ mắt nhìn bọn họ kết hôn.

Đàn bà, nhiều ít đều có chút tâm lý ghen ghét và trả thù, điểm này hắn từ trước đến nay cảm thấy bình thường, thế nhưng lúc này không biết vì sao, hắn lại có một chút trách cứ.

“Chuyện này...” Tần Cẩm Lan cũng phát hiện hắn không vừa lòng, trên mặt lúc trắng lúc đỏ “Được rồi, Hạo anh nhớ trở về kịp hôn hôn lễ, em không hy vọng chuyện của em ấy ảnh hưởng đến hôn lễ của chúng ta, một chút cũng không muốn!”

Thượng Quan Hạo buông mắt xuống: “Biết rồi. Yên tâm.”

Bị ép buộc đuổi về khách sạn, Tần Cẩm Lan cả đêm cũng không có biện pháp vào trong phòng bệnh Tần Mộc Ngữ ra tay, trong đầu đã nôn nóng không chịu nổi, nhưng quay lại khách sạn, tâm lại kiên định xuống.

Cảnh sát đã đem toàn bộ mọi người trong khu nghỉ mát kiểm tra một lượt, cũng không có tìm được dấu vết hai người kia.

Tần Cẩm Lan trong thâm tâm vui mừng.

Chúng nó hắn là đã trốn đi, Tần Mộc Ngữ có tính lại cũng không có việc gì, bây giờ chờ dần xếp mọi chuyện ổn thỏa. Mỗi ngày du khách trong khu du lịch đều tới lui, cảnh sát căn bản không có biện pháp kiểm tra ngăn chặn từng người.

Sau nửa đêm, Tần Cẩm Lan cuối cùng yên tâm một ít, thu dọn hành lý chuẩn bị quay về.

Buổi sáng ngày tiếp theo, Tần Mộc Ngữ rút cục cũng tỉnh lại.

Suốt một đêm không ngủ, Thượng Quan Hạo phút chốc mới phản ứng, đứng dậy sai bước đi qua đẩy cửa ra.

Một tờ báo buổi sáng được đưa đến đặt ở đầu giường.

Cô gái kia đã tỉnh táo lại, tay cầm tờ báo, ở trang đầu tin tức nổi bật được in lên, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt trong suốt vẫn nhìn chăm chăm vào tấm ảnh cực lớn ở phía trước.

“Tiểu thư Tần gia cùng Tổng giám đốc Tín Viễn kết hôn, ngày đó toàn bộ tin tức sẽ được cập nhật.”

Tít nổi bật hiện lên hào nhoáng.

“Vì sao lại xem cái này?” Thượng Quan Hạo đi qua cầm tờ báo trong tay nàng rút ra đặt ở một bên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt của nàng “Đầu còn đau không?”

Tần Mộc Ngữ nhìn hắn, bên trong có một tia lạnh nhạt, như là muốn đem toàn bộ tâm tư hắn nhìn thấu.

Thượng Quan Hạo cũng nín lặng nhìn nàng.

“Tối hôm qua tôi không nên để em một mình quay về khách sạn, bằng không cũng không gặp chuyện.” Hắn nhàn nhạt nói ra “May là em cũng không có việc gì, vụ án này có cảnh sát điều tra, đừng lo lắng quá.”

Trước mặt nàng, hắn vĩnh viễn cũng không đem những lời yêu thương đè nén mà biểu hiện ra, cũng chỉ có hơi hột thế này.

“Thượng Quan Hạo.” Nàng khẽ gọi tên hắn.

Tiếng nói lạnh lạnh lộ ra một ít u tối, yếu ớt nhưng lại kiên định, nàng tiếp tục nói “Anh không thể kết hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Chuyện đó, là chị ta làm

Mí mắt Thượng Quan Hạo nhảy lên.

Hắn tới gần mà nhìn dung mạo nàng, mỹ lệ mà yếu đuối mỏng manh, khiến trái tim người ta đập liên hồi.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng phản đối hôn lễ của hắn và Cần Lan mà nói thẳng ra như vậy, hắn vẫn luôn tưởng rằng nàng không hề quan tâm.

“...Vì sao?” Ánh mắt hắn mềm dịu ra một chút, thoáng mơ hồ hỏi nàng.

Một thứ bén nhọn đâm vào trong lòng nhói đau, Tần Mộc Ngữ nhớ tới ngày hôm qua, nhớ tới những dấu vết lằn nhọc ở trên người nàng, càng lúc càng yếu ớt, hốc mắt đỏ lên, bên trong tựa hồ tràn đầy hận ý.

“Bởi vì chuyện ngày hôm qua, là chị ta làm.” Hơi thở nàng mỏng manh, nhưng lại kiên định rõ rệt mà nói ra.

Cơ thể Thượng Quan Hạo nhất thời cứng đờ.

“Chị ta không phải muốn dạy cho tôi một bài học... Cũng không phải muốn tìm người cường bức tôi.... Mà chị ta muốn tôi chết.” Đôi môi mỏng manh cất lên, nước ở trong mắt dần tích tụ, trong mắt tơ máu nổi lên càng nhiều “Anh không thể, kết hôn với một kẻ phạm tội giết người như vậy.”

Giọng nói nàng rõ ràng nhưng mềm mại, lại như sấm sét vang dội trong đầu Thượng Quan Hạo.

Hắn rất lâu mới phản ứng lại, gương mặt đã trắng bệch, khàn giọng nói: “...Cô nói cái gì?”

Điện thoại ở trong túi rung lên.

Thượng Quan Hạo không muốn nghe, nhìn vào cô gái nhỏ yếu đuối cô đơn mà kiên định ở trước mặt, chờ nàng đem hết tất cả mọi chuyện nói ra, lòng hắn bị thùng một lỗ, còn có một nỗi khiếp sợ to lớn, sắc mặt càng nhợt nhạt đi.

Nhưng điện thoại lại không ngừng vang lên, hắn nắm lấy, bao phủ ở bên tai khàn giọng nói: “Cần Lan.”

“Hạo!” Âm thanh Tần Cần Lan ở bên trong vui mừng truyền đến “Em đã về thành phố Z rồi, hôn lễ ngày mai cũng đã có lịch lên sẵn, thư ký của anh đã gửi vào hộp thư của anh, anh nhớ xem qua! Em về nghỉ ngơi trước một lúc, bay đêm có phần mệt mỏi, anh phải quay về sớm một chút mới được, em rất nhớ anh!”

Câu nói kế tiếp Thượng Quan Hạo đã nghe không rõ ràng lắm, cũng không biết bản thân mình nói những điều gì.

Chỉ là cô gái ở phía trước run rẩy giật mình, nước mắt trong suốt, một tia oán hận cùng cứng cỏi đột nhiên bắn ra, nàng vùng lên cướp lấy điện thoại của hắn!

Thượng Quan Hạo nghiêng người né tránh tay nàng, nhưng vẫn để nàng tới gần thân thể, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt tồn tại cảm ghét cứng nhắc, hắn nhíu mày ôm lấy nàng, nhanh chóng đưa điện thoại di động cắt đứt vứt ra xa, hai tay giữ chặt lấy nàng, mở miệng: “Tần Mộc Ngữ, cô muốn làm cái gì?”

Cổ tay mảnh khảnh của nàng đặt ở trên vai hắn, run giọng nói: “Tôi muốn hỏi chị ta...” Trong đôi mắt một luồng lệ nóng tuôn rơi, nàng nhìn chằm chằm vào điện thoại “Tôi muốn hỏi chị ta tại sao muốn giết tôi... Hỏi chị ta xem rốt cuộc là đã làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, nhân tính của chị ta ở đâu!” Nước mắt mặt mờ, nàng liếc nhìn đẩy vào bả vai Thượng Quan Hạo, muốn chính miệng hỏi Tần Cần Lan một câu!

Trong lòng Thượng Quan Hạo kinh sợ còn chưa tiêu tan, giữ chặt lấy eo nàng không cho nàng lộn xộn, nhưng nàng vẫn ra sức đẩy! Thượng Quan Hạo giữ chặt lấy cổ tay nàng, cố sức mà đẩy nàng nằm lại trên giường, hai tay đặt hai bên!

“Cô điên rồi.... Tần Mộc Ngữ cô điên rồi...” Hắn thở hỗn hển, mặt tái nhợt, kiềm chế tâm tư, run giọng nói: “Tôi và Cần Lan ngày mai sẽ kết hôn... Cô muốn nói cho tôi biết cô ấy phạm tội bắt cóc, còn muốn giết cô có đúng không? Cô đúng là hoang tưởng... Cô cho rằng ai sẽ tin, ai có thể tin Cần Lan lại hại cô?”

Tần Mộc Ngữ chậm rãi ngồi dậy, toàn thân run rẩy kịch liệt, sắc mặt thiếu sức sống không có lấy một tia máu, sợi tóc đen mềm mại nổi lên trên nền vai

băng trắng rơi trên vai, trong lòng một mảng bị thương lạnh lẽo.

Không ai tin tưởng.

Không ai tin tưởng là chị gái nàng muốn nàng chết... Không ai tin.

Nước mắt nóng hổi tràn ra nhưng lạnh lùng vô cảm, nàng lắc đầu: “Tôi không cần anh tin... Tôi sẽ đi nói cho cảnh sát, để tôi và chị ta đối chất... Anh vĩnh viễn sẽ không biết chị ta từng hại tôi bao nhiêu lần... Chỉ có tôi tự mình biết cái mạng này bị khinh rẻ bao nhiêu, tôi không nên chịu những chuyện đó...”

Cánh tay mảnh khảnh kéo chân lên, nàng càng yếu ớt, nhưng kiên định mà muốn đi ra.

Bàn tay Thượng Quan Hạo nắm chặt, khớp xương nổi lên, ép buộc ngấm ngấm chịu đựng, nhưng người ở dưới lại càng muốn vùng ra. Nàng muốn trườn xuống đi ra, hần đột nhiên ôm lấy thắt lưng của nàng, một tiếng buồn bực ôm nàng vào trong ngực, hơi thở bất ổn mà nhìn vào đôi mắt ngấn lệ tràn đầy oán hận của nàng.

“Cô nhất định phải đi có đúng không?” Hần nhìn nàng, ánh mắt phức tạp “Tổ giác cô ấy, để cho tất cả mọi người biết cô ấy là tội phạm giết người, khiến cô ấy bị báo ứng có đúng không?”

Đôi mắt hần đầy tơ máu đỏ au lên tiếng hỏi.

Tần Mộc Ngữ suy yếu, nhưng vẫn không dao động, run run nói: “...Đúng.”

Mạng sống của nàng, đã từng nằm trên lưỡi dao, nàng biết chính là chị gái nàng muốn nàng chết đi, đúng là đau như cắt, càng không cách nào làm cho oán hận biến mất.

Nàng không ti tiện... Nàng không nên để cho mạng sống và danh dự của bản thân bị giẫm đạp dưới chân của người thân.

Thượng Quan Hạo nhìn nàng, nhớ lại cảnh tượng nàng ở bên dưới hai gã cầm thú kia giãy dụa, bị tàn thuốc châm lên trên cổ... Khuôn mặt hần nhợt nhạt, lạnh lùng nói ra một câu: “Cô cho rằng, tôi sẽ cho cô làm theo ý mình?”

Một câu nói, khiến người ở trong ngực hần như sét đánh ngang tai.

“Chuyện này suy cho cùng có đúng là Cần Lan làm hay không, tôi sẽ điều tra rõ... Nhưng trong lúc này, tôi sẽ không để cho cô làm tổn thương Cần Lan.” Hần nhìn chăm chăm vào mắt nàng, nghiêng răng nói ra “Tần Mộc Ngữ, tôi nói trước cho cô biết, cho dù tôi tra ra được thực sự là Cần Lan làm, tôi cũng sẽ không để cho cô ấy xảy ra chuyện gì...”

Một câu nói sau cùng, màu đỏ trong mắt hần càng đậm lại.

“Cô ấy hận cô, cho nên muốn cô biến mất... Đó cũng chỉ là điều bình thường mà thôi.”

Hơi thở của Tần Mộc Ngữ càng yếu đi, ở trong ngực hần đôi mắt dần mở to rung rung, khó có thể tin được mà nhìn hần.

Nàng nghe đã hiểu ý tứ của hần.

...Tần Mộc Ngữ, cô ta muốn mày chết, cũng chỉ là điều bình thường mà thôi.

“Anh nói tôi không nên sống có phải không?... Bị người yêu của anh hận, vì thế tôi nên đi tìm cái chết... Anh là có ý này đúng không?” Nước mắt tràn ra, Tần Mộc Ngữ tách ra khỏi hần, nhìn khuôn mặt của hần “...Vì sao? Vì sao người phải đi tìm chết không phải là chị ta... Mà là tôi...”

Đây là một chuỗi âm mưu to lớn, chốc lát toàn bộ đều bị nói toạc ra, cuộc đời Tần Cần Lan sẽ bị hủy diệt.

Đôi mắt Thượng Quan Hạo tràn đầy sắc máu, ánh mắt đỏ tươi kiềm nén đau nhức, cũng quay lại nhìn nàng.

“Đừng hỏi tôi vì sao, tóm lại, đừng vọng tưởng cùng cảnh sát nói một hai câu là cô có thể hại chết Cần Lan, tôi có rất nhiều biện pháp làm cho cô muốn nói cũng nói không nên lời...” Thượng Quan Hạo nhìn chặt vào nàng, lạnh lẽo lên tiếng “Đừng cảm thấy ủy khuất oan ức, Tần Mộc Ngữ, cô còn chưa có chết, đợi đến khi cô thực sự chết sau đó tôi sẽ đi tìm công đạo cho cô... Chỉ có điều là cô ấy, tôi sẽ không ra tay.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Vì sao không chúc tôi hạnh phúc?

Gương mặt Tần Mộc Ngữ tái nhợt, một tia huyết sắc cuối cùng cũng biến mất.

Trong ánh mắt mập mờ yếu ớt, phảng phất dường như chỉ trong nháy mắt sẽ chết đi... Đầu ngón tay thiếu sức sống níu chặt lấy áo hần, túm chặt đến từng đầu khớp xương trắng cũng lộ ra... Nàng chưa bao giờ biết cái người đang ôm nàng lại có thể tàn nhẫn lạnh lùng đến như thế, nức cười, như vậy khiến người ta muốn thét lên, xấu hổ nhục nhã cùng chua xót to lớn muốn phát điên lên!

Tần Mộc Ngữ đẩy hần, muốn thoát ra khỏi vòng tay hần, muốn chạy đi, tố cáo cho mọi người biết!

Thượng Quan Hạo càng ghim chặt thân thể nhỏ bé của nàng, giữ chặt ở sau gáy, sắc mặt trắng như tờ giấy, không thể để cho nàng đi.

“Đàn độn ngu ngốc... Đừng nghĩ có thể nói được một câu với người khác...” Thượng Quan Hạo âm u lạnh lẽo lầm bầm nói, giọng nói ám muội, cổ tay mảnh khảnh nhỏ bé của nàng ra sức đẩy, hần ôm càng thêm chặt, cảm giác như móng tay nàng cào lên dường như là sức lực lớn nhất của nàng, trải qua một hồi giãy dụa, hần tựa đầu trên những vòng băng gạc trắng toát trên đầu nàng, nắm lấy cổ tay nàng đẩy lên trên giường, găm nhẹ một câu: “Tần Mộc Ngữ!”

“Tôi nói lại một lần nữa, trước khi hôn lễ của tôi và Cẩm Lan được tiến hành, cô đừng mong rời khỏi căn phòng này.” Mặt hần nhợt nhạt, đôi mắt đỏ tươi tràn đầy tơ máu, khàn giọng nói “Cô hãy xem như bản thân đã từng chết một lần... Chuyện này với tôi và Cẩm Lan, đều không có quan hệ.”

Lông mi run run, toàn bộ chua xót đã tới cực điểm, từng đợt mà òa đến. Nước mắt dâng lên, nàng thở dốc, roi lệ, dùng hết sức lực toàn thân mà hét lên một tiếng.

Ngửa đầu, cái gọi là bi thương đã đến cực độ, nước mắt nóng hổi tuôn rơi.

Thượng Quan Hạo trở mặt nhìn nghị lực của nàng tan vỡ, trong lồng ngực đau nhức buồn bã đến nghẹn thở.

Lạnh lùng nói xong buông nàng ra, hai tay cho vào túi quần, nghiêm túc mà rời khỏi phòng bệnh.

Tần Mộc Ngữ ngửa đầu, để nước mắt thấm vào trong tim.

Thế giới này, lạnh như băng.

Nàng từ trước đến nay cũng không biết người đàn ông này có thể bạc tình đến mức này, tàn nhẫn đến thế, một chút hy vọng còn sót lại trong lòng nàng cũng bị xóa bỏ.

Nàng nhắm mắt lại, thấy được chỗ sâu nhất của tuyệt vọng.

“Chuyện đó, là chị ta làm”

Những lời này, lần thứ mười vang dội ở trong đầu, mắt Thượng Quan Hạo đột nhiên mở to, bên trong những tơ máu đỏ tươi vẫn còn chưa tan đi.

Khoang máy bay có hơi rung động, chuyển bay sắp cất cánh.

Thượng Quan Hạo mang theo một tia đau nhức, mở miệng nói: “Thông tin liên lạc của Cẩm Lan, tra ra được chưa?”

“Là thế này, trong khoảng thời gian Tần tiểu thư gặp chuyện không may cô ấy quả thực cùng một người xa lạ liên lạc qua, hơn nữa sau khi sự việc xảy ra cũng gọi qua rất nhiều lần, là số ở thành phố Z, Thượng Quan tiên sinh muốn xem một chút không?” Lông mi dày đậm chậm rãi giờ lên, đem tình hình trong mắt bao phủ lấy.

“Không cần.” Hần lạnh nhạt nói ra vài chữ, “Quay về rồi giải quyết.”

“Vâng Thượng Quan tiên sinh.” Người bên cạnh thu hồi bản ghi chép cất lại, liếc hần một cái, lại nói thêm một câu “Chúc tân hôn hạnh phúc.”

Trở lại thành phố, chuyển bay đến nơi trời vẫn còn chưa sáng, hôm nay chính là ngày cử hành hôn lễ.

Thượng Quan Hạo nhắm mắt càng thêm chặt, sắc mặt lạnh lùng.

Cuộc hôn lễ này ở thành phố Z, cũng xem như là sự kiện trọng đại.

Xuống phi cơ sau đó trực tiếp ngồi xe đi tới Tín Viễn, tại phòng làm việc giải quyết hết công việc quan trọng mấy ngày này, lúc ký xong hợp đồng cuối cùng, kim đồng hồ chỉ năm giờ, điện thoại di động trong túi áo vang lên.

“Hạo...” Giọng nói của Tần Cẩm Lan dịu dàng như nước truyền đến “Hạo, anh chuẩn bị có tốt không? Trợ lý bên cạnh anh nói cho em biết anh đã trở về từ hai giờ trước, thay y phục đã ổn chưa? Em ở căn nhà cạnh biển chờ anh, bọn họ nói bên khách sạn đã sắp đặt thỏa đáng...”

Thượng Quan Hạo lẳng lẳng lắng nghe, nghe giọng nói mềm mại đã đi theo mình biết bao nhiêu năm, dường như đã rất xa rồi.

“Hạo, anh có đang nghe không?” Tần Cẩm Lan căng thẳng một chút, dừng lại hỏi.

Miệng Thượng Quan Hạo sấn bén mở ra: “Anh đây.”

“Ha ha, anh không phải nói muốn xem em mặc áo cưới sao? Em bây giờ cũng đã mặc rồi, Hạo, em nghĩ bản thân rất đẹp, hôm nay nhất định là ngày hạnh phúc nhất của em...”

Thượng Quan Hạo buông mắt xuống, đưa điện thoại di động cắt đứt, đặt ở bên cạnh.

Hắn quay ghế xoay, ngón tay bấm một dãy số, đem một chuỗi số nhìn thoáng qua kia nhưng lại gất gao nhớ ở trong đầu số điện thoại đó, dùng trang web công ty nhanh chóng dịch ra, gõ tìm kiếm một hồi, tìm về toàn bộ những thông tin mở ra.

Có như thế trong nháy mắt, sắc mặt hắn tái nhợt, niềm hi vọng của bản thân là cái gì cũng không tìm thấy.

Thế nhưng qua vài giây, trang mạng chuyển đổi, hắn thấy được một khuôn mặt hiện lên.

Đó là gương mặt một người đàn ông, ti mi mà quen thuộc.

Một lần từ cổng Tín Viễn rời đi theo dấu xe hắn, bị hắn dùng kế làm cho tông xe vào gốc cây ven đường, hắn một thân lạnh lùng mà đi xuống xe, phá hủy chiếc xe kia, thì thấy qua người đàn ông này từ trên ghế ngồi ngã xuống.

Thượng Quan Hạo nhìn chăm chăm, cứng đờ, mãi hồi lâu.

Hắn lại đánh tiếp trên bàn phím, kiểm tra xem thông tin thời gian cuối cùng là ở địa điểm nào.

... Hơn mười cuộc liên lạc sau cùng được ghi chép lại, từ vùng khác gọi, chỗ hiện lên, tỉnh M.

Trong nháy mắt, khuôn mặt của Thượng Quan Hạo trở nên trắng bệch không có chút máu.

Hắn khiếp sợ mà nhìn ghi chép trước mặt, trong đầu lúc ban đầu là một mối mơ hồ, nhưng càng bình tĩnh nhớ lại những chuyện đã xảy ra, giống như có người cầm một đao hướng về trái tim hắn hung hăng mà đâm lấy, phút chốc nghẹt thở.

Cần Lan...

Tần Cần Lan...

Đôi mắt Thượng Quan Hạo thâm thúy quang mang lóe ra, khóe miệng dần ra một nụ cười lạnh đến cực điểm, cũng trào phúng mỉa mai mà cười, ngay cả khóe mắt cũng hiện lên một tầng sóng hơi nước nhàn nhạt, hắn khẽ đặc nói ra hai tiếng: “Cần Lan...”

Ngón tay nắm chặt cây bút máy, suýt nữa đem cây bút bẻ làm đôi.

Có người khe khẽ gõ cửa.

Tiếp theo cửa mở, nhô đầu vào nói: “Thượng Quan tiên sinh, ngài nên thay lễ phục đi đến lễ cưới, tôi chậm Tần tiểu thư lại nôn nóng chờ đợi!”

“Tại sao không chúc mừng hôn lễ của tôi?” Khí sắc hắn lạnh lùng, đột nhiên nói ra một câu.

Người bên kia đang đứng tại chỗ, xấu hổ chốc lát, lập tức cười rộ lên: “Tân hôn vui vẻ, tân hôn hạnh phúc! Thượng Quan tiên sinh.”

Hai tròng mắt Thượng Quan Hạo mang theo tơ máu màu đỏ tươi, còn đang nhìn cô ta, như là áp lực đè lên đầu nhức.

Tần Mộc Ngữ.

Em tại sao không chúc tôi hạnh phúc?

Hắn nhợt nhạt đứng dậy, trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh ở sau cánh cửa gara bị phá hỏng, trên mặt đất ẩm ướt, quần áo nàng bị xé rách, nửa khuôn mặt bị máu thấm đầm.

“Chuẩn bị xe, để quần áo trên xe.” Tay hắn chống lên mặt bàn, khàn giọng “Tôi lập tức đi.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Nói cho tôi biết cô ấy ở đâu

Lái xe tới khu nhà cao cấp cạnh biển thì thấy Tần Cần Lan, cô mặc áo cưới trắng tinh thuần khiết, cười hạnh phúc ngượng ngùng.

Trong ánh mắt tràn đầy yêu thương và ngưỡng mộ, người đàn ông toàn thân toát lên vẻ kiên cường mạnh mẽ trong đôi mắt lại có một tia lạnh, đi lại gần, mà cô dâu vẫn cười tươi như hoa, dựa vào trong ngực hắn.

Cúi người đem cô ôm lên xe, Thượng Quan Hạo lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

Điện thoại được kết nối, hắn nhỏ giọng chậm rãi nói: “Không cần trông chừng phòng bệnh nữa. Thả cô ấy đi.”

Trong xe, Tần Cẩm Lan trau chuốt vuốt ve áo cưới, khuôn mặt mỹ lệ bỗng nhiên hoảng hốt thoáng cái, xấu hổ mà cười rộ lên: “Hạo anh gọi cho ai vậy, lúc này còn muốn giải quyết chuyện gì bên ngoài, phòng bệnh gì?”

Xe chậm rãi chạy đi, Thượng Quan Hạo bỏ máy, khóe miệng nổi lên một nụ cười lãnh đạm.

“Anh sợ cô ấy đến gây sự, cho nên không mang theo cô ấy trở về đây.” Cánh tay Thượng Quan Hạo duỗi ra, đem Tần Cẩm Lan ôm vào ngực, ánh mắt sâu xa ôn nhu mà nhìn cô “Cô ấy ngày hôm qua vừa mới tỉnh lại, đã nói với anh một chuyện, em đoán xem cô ấy nói cái gì?”

Nụ cười của Tần Cẩm Lan liền cứng đờ, trong tim phảng phất như bị kim đâm vào, rõ ràng cảm nhận được mối nguy hiểm.

“Cô ta nói... Cô ta nói cái gì hả? Đầu của cô ta không phải đã bị thương nghiêm trọng sao? Có thể là nói lời xằng bậy...”

“Anh cũng hiểu được là cô ấy nói hồ ngôn loạn ngữ...” Thượng Quan Hạo thản nhiên nói ra, từ phía sau cô ta ôm trọn qua, ngón tay khẽ chạm đến khuôn mặt cô ta, ánh mắt ừ dột “Cô ấy lại có thể nói chuyện này là do em làm, là em tìm người đến bắt cóc cô ấy, đến nổi...”

“A!” Sắc mặt Tần Cẩm Lan tái nhợt, khẽ hô lên một tiếng.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo run lên, thấy cô mang theo một đôi bao tay màu trắng, bị một mũi kim nhỏ ở thắt lưng đâm vào, găng tay trắng liền tỏa ra một điểm đỏ bùng mùi máu tanh.

“Làm sao không cẩn thận như thế?” Thượng Quan Hạo nắm tay cô ta, trong đôi mắt sâu càng không thấy đáy.

Tần Cẩm Lan thờ đốc, trong lồng ngực trái tim càng đập mạnh, xấu hổ tìm cách nở một nụ cười: “Em bị lừa dối rồi... cô ta thật đúng là không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ngày hôm nay chúng ta kết hôn, cô ta lại có thể đem cái chuyện này vu khống cho em? Em chính là chị gái cô ta, cô ta làm như vậy có nghĩ em sẽ thất vọng không? Có chứng cứ nào nói là em hại cô ta!”

Mắt Thượng Quan Hạo nhìn lên, nhìn sắc mặt cô đang thay đổi.

“Em có muốn trang điểm thêm không? Mặt rất tái.” Hắn nhàn nhạt nói ra.

“Em, em không cần.” Trong lòng của Tần Cẩm Lan đã rồi hết cả lên, hoàn toàn đã không còn hứng thú chuyện kết hôn, nắm lấy tay hắn nói “Hạo, anh có tin tưởng em không? Ngay cả cảnh sát cũng không có điều tra ra, lẽ nào một câu nói của cô ta là có thể đem tội lỗi đổ lên người em sao? Cái con tiện nhân này thật là có ý đồ phá tan bình yên của chúng ta, cô ta muốn phá hỏng hôn lễ của chúng ta, Hạo anh không nên mắc lừa...” Cô run rẩy nói, nước mắt cũng trào lên không biết là vì sợ hãi hay là oan khuất. Thượng Quan Hạo mím môi, nhìn khuôn mặt tinh tế của cô, trong lòng tựa như dòi sông lấp biển.

“Đám cưới ngày hôm nay, không có lấy một người thân của em, em vẫn còn vui vẻ sao?” Thượng Quan Hạo nắm lấy cằm cô, giọng nói khàn đi nghiêm túc hỏi “Cha em vì bị sốc mà đột bệnh còn chưa tỉnh, em gái em đột nhiên bị bắt cóc suýt nữa bị giết chết... Cẩm Lan, em có không vui không?”

Trong ngực Tần Cẩm Lan càng lúc càng rộng lên.

Cô cố gắng cười cười, ghé vào trong ngực hắn, vịn trên vai hắn nói: “Em rất vui, Hạo, chỉ cần có thể ở bên anh, bất luận xảy ra vấn đề gì em đều vui vẻ, anh đừng bận tâm đến ba em cùng Tiểu Ngừ, là em muốn gả cho anh, không phải bọn họ!”

Trước ngực mùi hương thơm mát ấm áp, nhưng gương mặt Thượng Quan Hạo có hơi tái nhợt, một mảnh trống vắng âm u lạnh lẽo.

Khóe miệng nổi lên một nụ cười nhạt, hắn tự nói: “Đúng, là em phải gả cho anh.”

Xe cứ như vậy tới khách sạn.

Xung quanh tràn ngập cánh hoa, chỉ đi qua một đoạn thảm đỏ, hai người trên mình cũng đã dính đầy hoa, giới truyền thông điên cuồng mà chụp hình, camera từ đầu tới cuối ghi hình lại, lúc này có người hung hăng đẩy đám người ra, hướng phía hai người kia đi tới.

Ngự Phong Trì kéo một cô gái đang tung cánh hóa ra, bóng dáng mạnh mẽ chắn trước mặt Thượng Quan Hạo.

Cô gái đang cầm giỏ cánh hoa hét lên một tiếng, hôn lễ nhất thời có một chút hỗn loạn, Thượng Quan Hạo vô thức mà đem người bên cạnh ôm vào, ánh mắt sâu xa sắc lạnh nhìn người vừa đến.

Ngự Phong Trì dừng ở trước mặt cô dâu, chú rể nhìn bọn họ ở cùng một chỗ cười khẩy, nhìn chằm chằm Thượng Quan Hạo, hỏi: “Mộc Ngừ đâu? Cô ấy đang ở đâu?”

Tần Cẩm Lan hoảng sợ không ít, cũng buồn bực không ít, nhũn mày quát: “Anh là ai? Anh có biết đây là hôn lễ không? Làm sao lại cho phép anh can thiệp? Bảo vệ đâu?”

Ngư Phong Trì nhanh chóng nhưng mãnh liệt đi lên trước, đột nhiên túm lấy áo Thượng Quan Hạo, đôi mắt màu đỏ ngầu nghiêng rặng hỏi: “Con mẹ nó tao hỏi mày Tần Mộc Ngữ ở đâu! Các người kết hôn tao đánh cái rắm... Các người cắt hết kết hôn đi! Nói cho tao biết cô ấy ở đâu?”

Hiện tại hôn lễ xôn xao náo động.

“Buông ra.” Thượng Quan Hạo hiện lên một chút đau nhức, lãnh đạm nói.

“Trừ khi mày nói cho tao biết cô ấy ở đâu, bằng không tao không ngại ở đây huyền náo một trận...” Ngư Phong Trì túm lấy áo hắn càng thêm chặt “Vì cái gì mấy ngày hôm trước tao gọi điện cho cô ấy lại bị cắt đứt? Vì sao hôn lễ các người cô ấy cũng không đến. Các người đem cô ấy đi nơi nào? Chờ đợi đến chết sao? Giờ trò gì!”

Nói mấy câu, rốt cục tàn nhẫn đâm vào tâm Thượng Quan Hạo đau nhức.

Hắn tái nhợt, trong con mắt nhàn nhạt dấy lên sát khí âm lãnh, ánh mắt lạnh thấu xương.

Tần Cẩm Lan vội vàng bỏ nhào qua, hỗn hển mà đẩy ngón tay Ngư Phong Trì ra, hô lớn: “Anh buông ra! Anh muốn đi tìm cô ta có đúng hay không? Vậy anh đi tìm đi! Tôi nói cho anh cô ta ở đâu! Cô ta ở khu du lịch ven biển tỉnh M, đang nằm ở bệnh viện! Là vận khí cô ta không tốt nên bị bắt cóc, đã tỉnh lại còn luôn nơm naru hại người khác muốn làm hỏng hôn lễ của chúng tôi, loại tiện nhân này, anh muốn thì tự mình đi tìm đi!”

Nghe nàng bị bắt cóc, nằm viện, lại nghe Tần Cẩm Lan mắng chửi một câu “Tiện nhân”, đôi mắt Ngư Phong Trì đỏ au giống như máu, một bàn tay vung đến trên mặt Tần Cẩm Lan!

“A...!” Tần Cẩm Lan sợ đến hét lên một tiếng.

Tay Thượng Quan Hạo giữa lưng chừng bắt được cổ tay hắn, hai người đàn ông sức lực ngang nhau độ sức, khớp xương hắn bởi vì dùng sức mà trở nên trắng, nộ khí của Ngư Phong Trì càng lúc càng lớn.

“Ngày hôm nay là hôn lễ của Cẩm Lan, ai cũng đừng nghĩ chạm đến cô ấy dù chỉ một phần.” Thượng Quan Hạo từng chữ nghiêng rặng phun ra.

Tay Ngư Phong Trì, bởi vì cố sức mà run rẩy, nắm chặt, bị hắn kim hãm không thể động đậy.

“Các người là đối đãi như thế này với cô ấy có đúng không?” Ngư Phong Trì nói, thù hận bắn ra, cười gằn lộ ra mùi vị âm u, hàm chứa trào phúng châm biếm “Tao thật sự nên mang cô ấy đi, để cô ấy rời khỏi kẻ cảm thù như mày, để cô ấy không còn bị tổn thương! Thượng Quan Hạo, mày sẽ bị báo ứng!”

Mấy câu cuối cùng, hắn gằn lên, nghiêng rặng nghiêng lợi cực kỳ giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Em muốn chết lần nữa

Hôn lễ hoàn hảo cứ như vậy bị phá hoại, Tần Cẩm Lan tức giận đến xây xẩm cả mặt mày, quát lên: “Anh có tư cách gì ở chỗ này nói chồng tôi? Đồ vô học, mau gọi bảo vệ...”

“Cô cắt cho tôi!” Mắt Ngư Phong Trì đỏ lên, hướng về phía Tần Cẩm Lan mà quát “Đâu tới lượt cô khoa chân múa tay với tôi? Cô là con đàn bà độc địa được Thượng Quan Hạo che chở, còn có kẻ nào thêm muốn cô? Tôi cảnh cáo cô, nếu như Mộc Ngữ xảy ra chuyện gì, tôi sẽ cho cô biết số phận của cô có bao nhiêu bi thảm!”

“Anh...” Tần Cẩm Lan tức giận đến mức muốn ngất đi, ngón tay phát run mà chỉ vào Ngư Phong Trì, mặt hầm hầm, nửa lời cũng không cất lên được!

Ổng kính máy quay phim đều hướng về phía hắn, Ngư Phong Trì ngoan ngoãn nói: “Cắt hết cho tôi!”

Hôn lễ hoàn toàn bị phá hoại, trong đầu Ngư Phong Trì lóe lên vị trí của Tần Mộc Ngữ, sai bước hướng về phía đỗ xe mà đi đến, trái tim hắn đã bị dày vò thương tích tràn đầy! Trong lòng hắn lẩm nhẩm tên Tần Mộc Ngữ, lao như điên đến nơi đó!

Giẫm lên một cánh hoa, nhớ tới nàng còn nằm ở trên giường bệnh, trên đầu quần đầy băng trắng, sắc mặt Thượng Quan Hạo ảm đạm, túm lấy cái nhẫn ghi “Chú rể” ở trước ngực kéo xuống, quay đầu sai bước mà theo sau!

Tần Cẩm Lan còn chưa kịp phản ứng gì thì hắn đã từ trước mặt đi tới.

Một tia lửa chợt lóe ra, cô hiểu rõ hắn là muốn đi làm chuyện gì!

“Không... Không!” Tần Cẩm Lan giẫm lên giày cao gót mà chạy tới, làm gãy mất một chiếc cũng không quan tâm, nghiêng ngả đuổi theo Thượng Quan Hạo, ngã nhào vào trước ngực hắn, đầu mà khóc thành tiếng “Hạo, anh không được đi, anh không được đi! Hôm nay là hôn lễ của chúng ta, chúng ta phải kết hôn, lập tức nói lời hẹn ước! Anh làm sao có thể đi?! Tiểu Ngừ cô ta không có việc gì, chỉ là bị người ta dùng gạch đập qua mà thôi có gì quan trọng đâu. Anh thế nào lại muốn né tránh đám cưới của chúng ta? Anh đã nói muốn kết hôn với em! Anh đã nói!”

Tiếng la hét có phần cuồng loạn, làm cho tất thấy mọi tiếng động xung quanh đều im bật, bầu không khí đột nhiên như bị thắt chặt.

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo bị kéo căng lại, bước chân muốn di chuyển, lại bị cô ta kéo lại.

Đứng...

Đây là đám cưới của hắn. Ngay sau đây sẽ là đám cưới.

Từ rất lâu trước đây, hắn đã yêu Cẩm Lan, cũng đã quyết định sẽ lấy cô.

Hứa hẹn kia đã không thể thay đổi.

“Hạo, anh đã nói với em cô ta không mưu tính chuyện gì, anh nói với em hai người không có một chút quan hệ nào, anh không thích cô ta!” Nước mắt chảy dài rơi xuống, lăn dài trên lớp phấn trang điểm, Tần Cẩm Lan ra sức mà xé lớp lụa che trên cổ tay, đem vết thương còn chưa lành hẳn kia lộ ra đưa tới trước mặt hắn “Anh chẳng lẽ không yêu em sao? Nếu như anh không thích em tại sao lại quan tâm em như vậy! Rồi khỏi anh em sẽ chết, em đã chết qua một lần, em sẽ không sợ chết thêm lần nữa!” Trước mặt truyền thông, bạn bè thân thuộc làm nhiều trò như vậy, canh bạc này cô đánh đuổi tất cả mọi thứ, cho dù là hi sinh danh dự, cho dù lấy cái chết ra uy hiếp, cô chỉ muốn giữ lại người đàn ông này.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo, càng lúc càng thắt chặt và tái nhợt.

Nhiều chuyện như vậy, giống như trăm ngàn cánh buồn hiện ra ở trong đầu, nắm tay bên cạnh hắn càng buộc chặt.

Tần Cẩm Lan nhìn khuôn mặt hắn, đã hoàn toàn tuyệt vọng, chạy tới cầm lấy một cái chai đã mở ở trên bàn, giữa tiếng kinh hô của mọi người dùng lực mà đập lên cạnh bàn vỡ nát, dùng mảnh thủy tinh vỡ hướng về phía vết thương chưa khỏi hẳn trên cổ tay của bản thân mà cắt!

Một màn trong nháy mắt kia, mọi người thét lên kinh hãi!

Thượng Quan Hạo chợt khôi phục trở lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, bước đi qua nắm chặt cánh tay cô ta, tàn nhẫn cầm lấy, đem mảnh thủy tinh ở trong tay cô ta lấy ra, trong tay hai người đã tràn đầy máu, mờ hồ không rõ là máu của ai!

“Em điên rồi có đúng không? Tần Cẩm Lan, em có thật muốn vì tôi mà chết lần nữa!” Thượng Quan Hạo nắm chặt tay nàng, đôi mắt đỏ tươi, gầm lên.

“Hạo...” Tần Cẩm Lan khóc nhào vào trong ngực hắn, “Em từ trước tới nay đều không sợ cái chết, em chỉ muốn ở cùng một chỗ với anh...”

Tiếng khóc thê lương, kinh động toàn bộ mọi người có mặt ở hôn lễ, ý định muốn tự sát đó cũng làm cho hết thảy nhân viên an ninh ầm ầm chạy tới, đám cưới trong phút chốc trở nên hỗn loạn, nhạc nền bên ngoài hoàn toàn ngưng trệ.

“Được...” Thượng Quan Hạo cuối cùng duỗi cánh tay ra ôm chặt người trong ngực, vỗ vỗ sau gáy cô ta, cúi đầu khàn giọng nói

“Hôn lễ... Chúng ta tiếp tục cử hành hôn lễ, Cẩm Lan, đừng khóc...”

Tiếng khóc người ở trong ngực dừng lại không được, bờ vai run rẩy kịch liệt, ôm chặt hắn.

Người trong hôn lễ lúc này mới thở dài một hơi, bầu không khí vui vẻ ảm áp tuy rằng rất khó được kéo lên, thế nhưng còn có thêm một phần tiêu điều buồn bã, không ai chú ý tới khuôn mặt Thượng Quan Hạo ảm đạm bao nhiêu, càng không thấy được trong đáy mắt hắn tồn tại bao nhiêu phức tạp cùng đau đớn!

Cánh hoa lại lần nữa được tung lên lay lắt trong không trung.

Tần Cẩm Lan ở trong ngực hắn, nín khóc mỉm cười.

Hôn lễ lại được tiếp tục như trước, Thượng Quan Hạo đã có chút ngây dại, bóng dáng cao lớn của hắn tiếp nhận những ánh nhìn chăm chú, máu ở trên tay cô dâu, phảng phất như nước mắt yêu thương, mà lòng bàn tay hắn cũng bị mảnh thủy tinh cắt lấy.

Tiếng chủ trì vang vọng bên tai, ánh sáng đèn ở bên trong khách sạn kéo xuống, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, hắn cái gì cũng không nghe rõ, chỉ là chờ chủ hôn nói xong, cất lên ba chữ: “Tôi nguyện ý.”

Tần Cẩm Lan rung rung đáp lại, trao nhẫn cho nhau, hắn hôn lên đôi môi bị nước mắt làm cho ướt đẫm của cô.

Trong khoảng khắc đó, như tia sét xẹt qua, trong đầu hắn cũng hiện lên một đôi mắt trong veo.

Ngự Phong Trì điên cuồng mà chạy tới tỉnh M đỗ xe ở trước bệnh viện, gặp một người ở phòng hành chính dò hỏi.

Hắn cũng không biết, nàng rốt cuộc là chịu thương tổn thành ra cái bộ dạng gì.

“Là Tần Mộc Ngữ có đúng không?” Y ta ngừng đầu hỏi.

“Đúng, cô ấy còn ở nơi này không?... Là bị thương như thế nào?” Sắc mặt Ngự Phong Trì trắng bạch, khó khăn hỏi.

Y tá gấp bệnh án lại, đáp: “Cô ấy nửa ngày trước đúng là ở nơi này, chỉ là hiện tại không còn ở đây nữa. Nguyên nhân là bị vật nặng đập vào sau gáy, cổ còn bị bồng một chút.”

Nghe được những lời này, Ngự Phong Trì trong lòng run sợ, nắm tay bên người càng siết chặt.

“Cô ấy vì sao biến mất, cô ấy đi đâu?” Hắn hơi thờ mong manh mà hỏi thăm. Hắn không muốn nghe tin tức nàng mất tích, hắn sợ mỗi một lần không gặp được hình bóng của nàng, những lần hắn không gặp nàng, nàng đến cùng đã phải chịu những tổn thương gì.

Y tá quý dị mà nhìn hắn một cái.

Mở miệng nói, y tá vẫn còn nói thực cho biết: “Tôi không rõ lắm anh cùng cô ấy có quan hệ gì, nhưng tôi cũng không giấu diếm điều gì, cô rời khỏi chỗ này, đi đến khoa sản... Cô ấy có thai.”

Giống như sấm sét vang dội giữa trời, nổ vang trong đầu Ngự Phong Trì.

Gương mặt hắn xanh xao, đôi mắt lộ ra vẻ phức tạp đến cực độ, nắm đấm siết chặt, miệng khô khốc khó khăn mở ra: “... Cô nói lại lần nữa xem?... Cô ấy có thai, chuyện khi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Anh ta sẽ không quan tâm

Y tá lắc đầu: “Chuyện này tôi không rõ lắm, tinh thần cô ấy không ổn định, sau đó thì bắt đầu đau bụng khó chịu, cũng không phải ngoại thương, chúng tôi mang cô ấy tới các khoa kiểm tra, thì mới biết là có thai...”

Y tá đánh mắt nhìn hắn một cái, trong ánh mắt lộ ra vẻ lạnh nhạt cùng phức tạp: “Hai người suy cho cùng là có quan hệ gì? Cô ấy vẫn còn là một thiếu nữ trẻ tuổi, lúc đầu là bị bắt cóc, sau đó kiểm tra thì lại có thai... Đứa bé đó là của ai hả?”

Đầu óc Ngự Phong Trì, lúc này cũng đã không còn có thể suy nghĩ được nữa!

Hắn nhột nhột lùi về phía sau, một lúc mới sải bước mà chạy đến khoa khác, càng chạy càng nhanh hơn, trong suy nghĩ đều là gương mặt của nàng, một mạch đến thẳng khoa sản, vẫn như trước chưa tìm ra được nàng.

Hắn tìm kiếm xung quanh, rốt cuộc cũng thấy được ở trong góc phòng một bóng dáng nhỏ bé ngồi đó.

Trên đầu quần đầy băng gạc, bóng dáng nhỏ bé yếu ớt ngồi tựa ở góc tường, tay đặt ở bụng, nhìn không rõ được sắc mặt.

Ngự Phong Trì chạy vọt qua.

“Mộc Ngữ... Tần Mộc Ngữ, có đúng là em hay không!” Hắn đặt tay lên hai vai của nàng, ép nàng nhìn lên, chưa xót hòa cùng đau lòng ở trong ngực cứ lớn dần lên, hắn cắn răng hỏi “Anh là Ngự Phong Trì, em nhìn anh một cái đi! Em cuối cùng là đã gặp phải những chuyện gì hả? Từ khi em rời khỏi khu biệt thự đó, anh đều không liên lạc được với em, em nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì!”

Tần Mộc Ngữ ngược mặt lên, trong đôi mắt trong suốt có một làn hơi nước mỏng, trong trẻo nhưng vắng lặng hờ hững.

Bàn tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt yếu ớt tuyệt vọng.

“Mộc Ngữ...” Ngự Phong Trì lại lên tiếng, đôi mắt đục ngầu, nội tâm đã đau nhức vô cùng.

Ngón tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy tay Ngự Phong Trì, đôi môi mỏng manh hé mở, nhìn hắn: “Anh giúp tôi đừng cho anh ta biết... Giúp tôi giấu anh ta...”

Ngự Phong Trì...”

Cơ thể nàng không ổn định, Ngự Phong Trì đưa cánh tay ra đỡ chặt lấy, quỳ một chân xuống.

Mặt hần xanh xao, nghe không hiểu được ý muốn của nàng.

“Em.. Em nói cái gì?” Hần nghẹn giọng, nghiêm mặt hỏi lại nàng một lần nữa.

Tần Mộc Ngữ buông mắt xuống, đau đớn vây quanh bản thân mình.

Tất cả mọi thứ cứ lũ lượt mà kéo đến, từ thành phố Z đến tỉnh M, đến trước khi phát sinh hết thảy nàng đã không thể nhớ được, tay nàng chỉ ấn nhẹ ở trên bụng, rõ ràng đã biết nơi đó đã có một tia huyết mạch của hần!

Là người đàn ông kia, bên tai nàng vẫn còn vang vọng giọng nói đó “Cô còn chưa chết, đợi đến khi cô thực sự chết đi tôi mới thay cô đi tìm công đạo... Nhưng mà nếu là người kia, tôi sẽ không làm.”

Nàng nhắm mắt lại, nước mắt vây quanh, trong đầu đều là tiếng rít gào trào đến, oán hận sắc nhọn rét lạnh đến thấu xương.

Đôi mắt Ngự Phong Trì đỏ ngầu, đã hoàn toàn rõ ràng.

“Là hần đúng không?” Ánh mắt hần nhìn chăm chăm vào nàng, nắm tay siết chặt, tiếng khớp xương đáng sợ vang lên “Đứa bé này là của Thượng Quan Hạo, có đúng không?” Tần Mộc Ngữ tái nhợt, không thể cất thêm được lời nào nữa.

“A...” Ngự Phong Trì cười gằn, ngửa đầu lên hơi thở từ từ kéo ra, lồng ngực như sắp bị vỡ tung “Đồ cầm thú... Hần rõ ràng đang kết hôn... Hần lại có thể ở thành phố Z cùng con đàn bà kia làm đám cưới!”

Hần rống lên, làm cho mọi người đều bị hù dọa, từng ánh mắt đều hướng về chỗ bọn họ nhìn qua.

“Vì cái gì muốn giấu? Vì cái gì vô duyên vô cớ muốn giấu đứa bé của chính hần!” Ngự Phong Trì nắm lấy bờ vai nàng mà gầm lên, bị kích động tới cực điểm “Hần ta còn là người sao? Là người thì sao không cút lại đây mà chịu trách nhiệm với em, chịu trách nhiệm với đứa bé ở trong bụng em! Em không đi tìm hần? Anh thay em đi!”

Lừa gạt dâng lên, Ngự Phong Trì buông bờ vai của nàng, bật dậy quay đi.

“...Anh ta sẽ không quan tâm...” Một giọng nói khàn nhỏ nhưng rõ ràng ở phía sau truyền đến.

Nàng mặc quần áo xanh lam của bệnh nhân, trên lớp băng gạc mơ hồ như có máu tươi chảy ra, mái tóc đen từng sợi rơi là tả xỏa xuống, đem thân thể nhỏ nhắn của nàng bao bọc lấy, nàng gục mặt xuống, đôi bờ mi dài rung rung, một giọt lệ nóng rơi xuống trên mặt đất.

“...Anh ta ngay cả tôi chết cũng không thèm quan tâm... Anh ta lại sẽ càng không quan tâm đến đứa bé ở trong bụng tôi...” Tần Mộc Ngữ lấy tay đỡ lấy bức tường, đầu ngón tay cứa chặt vào tường, đau đớn nói “Ngự Phong Trì, xin anh nhân từ một chút... Đừng để anh ta ra tay giết chết con tôi...”

Cơ thể Ngự Phong Trì, lạnh ngắt cứng đờ tại chỗ.

Sống hơn hai mươi năm, hần cho tới bây giờ cũng không có gặp phải hoàn cảnh như bây giờ, muốn dùng hết sức lực của bản thân mà phát hận, đi giết chết cái thằng khốn nạn kia! Nắm chặt siết chặt, khớp xương đáng sợ lộ ra, hần đá một cước vào sau băng ghế chờ ở bệnh viện! Âm thanh vang lên làm cho cả phòng bệnh đều hoang mang!

Ngự Phong Trì cố nén lửa giận và đau nhức ở trong lòng, bước qua đem nàng ở dưới ôm lấy, sít sao mà ôm chặt lấy, hần buông mắt xuống, tơ máu trong ánh mắt tràn đầy, hần nghiêng răng nói: “Anh sẽ cho em sự công bằng... Từ giờ trở đi, mạng của em là của anh.”

Nói xong, hần ôm lấy nàng, hướng về phía phòng điều trị mà sai bước đi.

Ngự Phong Trì không ngờ, vừa mới đến phòng điều trị lại gặp cảnh sát ở đây.

Thấy hần ôm nàng ở trong ngực, cảnh sát đứng dậy, nhân nhạ mở miệng nói: “Tần tiểu thư, chào cô.”

“Các người là ai?” Ngự Phong Trì có hơi nhú mày, lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Vị tiên sinh này chào anh, chúng ta là cảnh sát ở khu du lịch, Tần tiểu thư mấy ngày trước bị bắt cóc có chút chuyện muốn hỏi cô ấy.” Cảnh sát dừng một chút “Mặc dù vị Thượng Quan tiên sinh đã nói với chúng tôi là muốn rút án, thế nhưng dù sao anh ta cũng không phải người bị hại, cho nên chúng tôi nhất định phải hỏi qua ý kiến của Tần tiểu thư mới được.”

Đưa mắt nhìn tình hình của Tần Mộc Ngữ một chút, cảnh sát lên tiếng hỏi: “Thương thế Tần tiểu thư đã khá hơn chút nào không?”

Phòng bị của Ngự Phong Trì phai nhạt một chút, hồ hững nói: “Tinh thần cô ấy không ổn định, các anh chờ một chút rồi hãy vào.”

Trong phòng điều trị, đôi mắt trong suốt của Tần Mộc Ngữ nhìn viên cảnh sát ở bên ngoài.

Ngư Phong Trì sợ nói chuyện tiếp sẽ ảnh hưởng đến tâm lý của nàng lại bị kích động, cẩn thận dè dặt hỏi thăm: “Em không thích bọn họ tới sao? Không thích thì nói ra, anh sẽ đuổi bọn họ đi.”

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ càng trắng bệch.

Trong đôi mắt nàng hiện lên tia sáng tuyệt vọng, đơn giản vì vừa nghe được một câu, Thượng Quan Hạo yêu cầu rút án.

Chính miệng hắn nói ra những lời đó, không cho phép nàng bước ra khỏi cửa một bước, sau đó hắn bay về thành phố Z tổ chức hôn lễ với Tần Cẩm Lan, chỉ làm một chuyện. Chính là để cho cảnh sát hủy án.

Tất cả điều tra, đến đó toàn bộ đều kết thúc.

Mày hãy coi như, là đã chết qua một lần đi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Chỉ tin tưởng bốn chữ kia, nợ máu trả máu

Ngón tay bé nhỏ của nàng giữ chặt lấy giường, càng chặt hơn, khí sắc càng lúc càng ảm đạm, nước mắt tựa như chực trào. Nàng vẫn còn cho rằng, bản thân sẽ không đau lòng, lại càng không thể bởi vì đau lòng mà rơi lệ. Nhưng có lẽ đã không còn đúng nữa.

Một đao quét qua vết thương chưa lành, xé rách nó ra, lại bắt đầu rỉ máu.

“Cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì? Em còn có ràng buộc gì với chúng có phải không?” Ngư Phong Trì nhíu mày, dường như đã nhận ra có nét gì đó không đúng.

Tần Mộc Ngữ cúi đầu, hơi thở mong manh cất lời: “Ba tôi còn đang ở trong tay anh ta...”

Nàng đưa mắt, bên trong làm nước mắt lấp lóe chứa đầy oán hận hòa cùng u uất, lên tiếng nói với hắn: “Ba tôi còn đang nằm trong tay anh ta... Tôi chuyện gì cũng đều không thể làm được... Chuyện gì cũng không thể nói...”

Ngư Phong Trì âm lãnh, nắm lấy bờ vai nàng: “Em rốt cuộc là đang nói chuyện gì... Em giải thích cho anh nghe, chuyện em không dám làm anh giúp em làm! Tần Mộc Ngữ em nói đi... Em mau giải thích cho anh nghe!!!”

Nhưng nàng lại thu tiếng lại, chỉ còn hơi thở gấp gáp, một lần hít thở, đều là đau đớn không thể tả xiết.

Tiếng gõ cửa vang lên. Cảnh sát lại lần nữa hỏi vọng vào: “Tần tiểu thư, xin hỏi chúng ta hiện giờ có thể nói chuyện được chưa?”

Ngư Phong Trì nhìn dáng dấp của nàng, nàng cái gì cũng không chịu nói, tất cả đều là lo lắng vô ích! Hắn lạnh đi, quả quyết mà nắm lấy cửa gạt ra nói: “Các anh đi vào đây, cùng vào đây, cùng nói rõ với cô ấy.”

Viên cảnh sát dò xét nhìn vào bên trong, sớm hướng về hắn mà gạt đầu tiến đến.

“Tần tiểu thư, tôi muốn hỏi một chút, vụ án bắt cóc này cô khẳng định có điều tra đến tận cùng không? Nếu như người bị hại chủ động hủy án, chúng ta sẽ không có nghĩa vụ điều tra thêm nữa, nhưng mà tôi nghĩ phải nhắc nhở cô một câu...” Cảnh sát đột nhiên lặng đi giây lát “Lúc chúng tôi kiểm tra hiện trường thù đã phát hiện một con dao găm còn có một lượng lớn thuốc, loại thuốc này chỉ trong vòng vài giờ là đã khiến cô mất mạng, so với con dao kia thật là giết người đơn giản hơn rất nhiều, vì thế chúng tôi nhất định phải nói với cô... Chuyện này không chỉ đơn giản là một vụ bắt cóc thông thường.”

Không phải là bắt cóc tống tiền, chỉ có thể xem như là trả thù.

Nếu như không phải, muốn giết người thì mang theo dao cùng thuốc độc như vậy để làm gì, suy cho cùng là dùng để làm gì?

Ngư Phong Trì ở bên cạnh nghe thấy, sắc mặt đã tái mét.

“Anh nói vậy có ý gì? Ý của anh là hung thủ hoàn toàn không nghĩ đến chuyện bắt cóc cô ấy, mà là muốn giết cô ấy?” Ngư Phong Trì nhìn chằm chằm viên cảnh sát hỏi “Các anh điều tra ra cái gì chưa? Ít nhất cũng phải điều tra ra được tới cùng là ai làm chuyện này!”

Viên cảnh sát nghẹn giọng, đưa mắt nhìn Ngư Phong Trì: “Vị tiên sinh này, bây giờ quan trọng là, Thượng Quan Hạo tiên sinh đã hủy án, chúng tôi tạm thời không thể điều tra, cho dù là muốn tra xét, khu du lịch nhiều du khách tới lui như vậy, chúng tôi không có cách nào phong tỏa. Tần tiểu thư chẳng

qua chỉ bị thương, không phải là thực sự giết người, bởi thế chúng ta không thể xin chỉ thị cấp trên phong tỏa nơi này để điều tra.” Ngự Phong Trì đột nhiên xông lên túm lấy cổ áo hắn, mắt đỏ au như máu.

“Người chưa chết, cho nên không đủ điều kiện, không có cách nào khác để điều tra... Đợi đến lúc cô ấy chết rồi, con mẹ nó còn muốn điều tra cái gì? Cục cảnh sát các anh là có loại ý nghĩ như thế này, có đúng không?”

Ánh mắt viên cảnh sát tình lặng, có hơi không thể nào cất lời lên được.

“Tiên sinh...” Hắn thân nhiên nói “Nếu như không ngại, tôi muốn hỏi Tần tiểu thư, có thực sự muốn hủy án hay không?”

Áp lực không khí trong phòng lúc này mới bắt đầu kéo thấp xuống.

Hắn nhìn vào cô gái nhỏ bé và yếu ớt ở trên giường bệnh, chậm chậm đi qua, khẽ đặt lên bờ vai nàng, thấp giọng nói: “Cuối cùng thì là ai muốn hại em? Em có biết hay không? Chỉ cần em biết thì nói cho anh... Anh sẽ giúp em...”

Cảnh sát cũng kiên nhẫn đứng chờ, nhìn nàng.

Trong đầu vang vọng những lời nói lúc gần đi Thượng Quan Hạo nói, hắn bảo vệ Tần Cẩm Lan... Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ tái nhợt chậm rãi nâng lên giọng nói khàn khàn: “Hủy án...”

Mí mắt viên cảnh sát trong phút chốc khẽ nháy lên.

“Được Tần tiểu thư, không làm phiền cô nữa.” Cảnh sát vỗ vỗ tài liệu ghi chép kẹp trong tay, mang theo một ít hoài nghi, một ít bất đắc dĩ, mang theo vài người cùng đi ra khỏi phòng điều trị.

Khuôn mặt Ngự Phong Trì vừa hé ra, dần dần thất lại.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra...”

Áp lực trong lồng ngực hắn đang bài sơn hải đảo, gần gũi mà ngắm nhìn nàng, hơi thở ấm áp mà tỏa ra trên mặt nàng “Nói cho anh biết những điều em đã trải qua... Có người muốn giết em, em cũng không giám mở miệng nói ra...”

Nước mắt trong suốt, một mảnh nóng hổi, tích tụ ở trong mắt.

Tay nàng siết chặt lấy ga giường, cơ hồ muốn đem tấm vải mỏng manh trắng buốt kia xé rách...

Ngự Phong Trì cười lạnh lùng một tiếng, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Nhưng mà đừng lo... Chuyện của em, đám vô dụng kia căn bản là không có biện pháp giải quyết... Anh giúp em, anh có rất nhiều thời gian để giúp em, những kẻ đã làm tổn thương em, một người cũng đừng hòng chạy thoát.”

Hắn ngồi ở bên giường, mắt sáng lên ôm nàng vào trong lòng.

Trước khi lên máy bay, Ngự Phong Trì lấy điện thoại ra, gửi tin, hòm thư trong nháy mắt nhấp nháy.

Hắn lặng lẽ đợi một chuỗi tin kia đi qua, cuối cùng ngưng lại nhìn thoáng qua một chuỗi ký tự, đã có thể tưởng tượng đến gương mặt nổi trận lôi đình của ông nội.

Hắn lạnh lùng rời khỏi hộp thư, gọi điện cho một người bạn, để hắn hỗ trợ đến cục cảnh sát tỉnh M điều tra tài liệu vụ án, bây giờ toàn bộ căn cứ chính xác đều đã bị phá hỏng, du khách mỗi ngày đến rồi đi, đã sớm làm cho bọn khốn đó chạy mất, hắn chỉ có thể từ trong tài liệu vụ án tìm hung thủ, còn có, nhất định chờ cho Tần Mộc Ngữ không kiên trì nữa mà nói cho hắn chuyện gì đã xảy ra.

Hắn có loại trực giác, nàng biết. Nàng cái gì cũng đều biết.

Cách làm việc của cảnh sát Ngự Phong Trì hắn từ trước đến nay đều không tin tưởng, nếu như thực sự bị hắn bắt được, hắn sẽ dùng cách thức trực tiếp nhất khiến những kẻ đó phải trả giá. Cái gì là pháp luật, cái gì là điểm mấu chốt, hắn cũng đều không quan tâm, hắn chỉ biết bốn chữ, nợ máu trả máu.

Máy bay sắp cất cánh.

Đề phòng chính là thủ hạ của ông nội theo dõi lại lần nữa nắm lấy điện thoại, Ngự Phong Trì tháo pin và sim ra, kể cả điện thoại di động cũng để ra bên ngoài, lúc này mới lạnh lùng quay người, đi vào khoang máy bay.

Trong khoang máy bay, cái bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại kia dựa vào trên chỗ ngồi, nhắm mắt lại xuống phân nửa, chỉ còn giữ lấy đôi chân của nàng.

Ngự Phong Trì cúi người cầm tấm chăn nhét lên, đắp lên trên người nàng, bản thân ngồi ở bên cạnh.

Tần Mộc Ngữ chậm rãi tỉnh lại.

“Máy bay sắp cất cánh, chúng ta sẽ lập tức trở về.” Thấy nàng tỉnh lại, Ngự Phong Trì giúp nàng quán lấy chân, động tác thuận thế dừng lại, đem thân thể nhỏ bé của nàng ôm lấy, tựa cằm trên trán nàng, cánh tay từ từ siết chặt.

Nàng thật nhỏ bé, cảm giác ôm vào trong ngực mỏng manh dễ vỡ như thế.

Tần Mộc Ngữ khẽ quay đầu đi, đôi mi dài mở ra, thấy bên trong cổ áo của hắn lộ ra, nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện, mở miệng cất tiếng: “Ngự Phong Trì... Tôi tự do rồi.”

Ngự Phong Trì ngẩn ra, cúi đầu: “Em đang nói cái gì?”

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ lấp lánh, trong lòng khoảng không mai sau bị thương cô tịch, khoảng không đau nhức, miệng nàng nổi lên một nụ cười, thay đổi cách nói: “Tôi không có nhà để về.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Cảm giác rất hèn mọn

Trái tim Ngự Phong Trì, trong nháy mắt bị những lời nói này làm cho đau đớn quặn thắt, mãi hồi lâu mới dịu bớt đi.

Khóe miệng hắn kéo ra: “Có anh ở đây, em làm sao có thể không có nơi để về? Em quá coi thường Ngự thiếu gia anh rồi, anh tuy rằng học hành kém cỏi, đối với đàn bà cũng không thật lòng thật dạ, nhưng với em, anh ít nhất có thể chăm sóc được.”

Tần Mộc Ngữ lẳng lặng mà ở trong lòng hắn, cảm giác được một chút ấm áp đã lâu không có.

“Xin lỗi... Tôi không có tiền, cũng không thể cho anh cái gì cả... Anh thu nhận và giúp đỡ, tôi không có cái gì để hồi báo.” Đôi môi mỏng của nàng hé mở, nặng lòng mà cất tiếng.

Ngự Phong Trì ôm lấy nàng càng thêm chặt, hiện lên trong ánh mắt một chút phức tạp, thân nhiên nói: “Em đúng là hiểu rõ anh, biết anh sẽ đòi hỏi em phải báo đáp gì sao. Chỉ là bây giờ quên đi... Thứ anh muốn báo đáp, chỉ sợ là em trả không nổi.”

Cũng không phải là hiểu rõ ý của hắn là gì, nhưng Tần Mộc Ngữ cũng không có tâm tư để mà suy nghĩ, lẳng lặng mà ở trong lòng hắn, lâu thật lâu không muốn động dẩy. Ngự Phong Trì cúi đầu, thấp giọng nói: “Đứa bé của em dự tính như thế nào?”

Đây là giọt máu của Thượng Quan Hạo, hắn chắc chắn mà khẳng định, nàng sẽ không vì hắn ta mà thống hận đứa bé.

Chỉ là dựa vào cái gì mà muốn nàng phải chịu loại lỗi lầm này.

Dựa vào cái gì mà nghiệp chướng này không một ai theo nàng nói câu xin lỗi, đối với nàng chịu trách nhiệm?

Thế giới này, rất không công bằng.

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ âm trầm, sắc mặt tái nhợt, ngay cả đôi môi cũng có phần yếu ớt thiếu sức sống, kháng giọng cất lời: “Tôi không biết.”

Nhắm mắt lại, nàng có thể cảm nhận được một chút tồn tại của huyết mạch kia đang ở ngay trong bụng nàng, nàng còn chưa tròn 19 tuổi, phân nửa là hắn bạc tình cùng tàn nhẫn.

Nếu như thống hận, đem chút gì vương vấn đến hắn hoàn toàn phá hủy đi, ngay bản thân nàng, cũng đồng thời hủy diệt đi.

Nàng chậm rãi nhíu mày, trái tim bất chợt đau nhói không thể giữ lấy.

Ngự Phong Trì ôm chặt nàng, đôi mắt đỏ tươi, giận dữ: “Anh sẽ bắt hắn phải trả giá.”

Máy bay ngay lúc này bắt đầu cất cánh.

Thanh âm dịu dàng của tiếp viên hàng không vang lên, dặn dò hành khách thắt đai an toàn, phòng ngừa thay đổi khí lưu làm cho xóc mạnh. Ngự Phong Trì vẫn ôm chặt nàng ở trong ngực, mặc kệ cái gọi là đai an toàn, chính hắn sẽ làm đai an toàn cho nàng.

Máy bay chậm rãi cất cánh, vòng tay ấm áp của hắn che phủ, che kín lấy tai nàng, thấp giọng nói: “Cẩn thận ù tai.”

Giữ tiếng oanh oanh thật lớn, nàng đưa mắt nhìn sang, thấy được đôi mắt hắn chứa đầy đau lòng cùng xót xa.

Ngự gia.

Ngự Kinh Đông tay chống gậy trong đại sảnh đi đi lại lại. “Lão gia, đã tra được địa điểm của thiếu gia, ngài xem..” Quân gia vội vàng đem kết quả điều tra đưa ra cho ông.

Khuôn mặt Ngự Kinh Đông hé ra, nắm lấy trang giấy kia nhìn kỹ, quay về phía quân gia vẫy: “Đó là nơi nào? Anh nhìn xem đây là chỗ nào? Nó tới nơi này làm cái gì? Nơi này còn có Thiên Vương lão tử sao, nó sao lại chạy qua đó.”

“Lão gia, lão gia ngài đừng kích động.” Quân gia trên trán mồ hôi chảy ra “Thiếu gia có lẽ là đi ra ngoài làm việc, chưa kịp bàn bạc với ngài, đây là chỗ gần sân bay, thiếu gia cậu ấy là muốn quay về.”

“Đã về thì mới có cơ hội tra ra được chỗ của nó!” Ngự Kinh Đông lại lần nữa rống lên một tiếng, tức giận không ít, tay nắm lấy cây gậy chỉ về phía TV nói “Anh nhìn xem, ta đã nuôi dưỡng cái loại cháu trai gì, hôn lễ nhà người ta nó lại chạy đến phá hoại, biết đến thì nói là cháu trai Ngự Kinh Đông ta, không biết còn tưởng rằng là con đồ lưu manh ở từ đâu chạy tới! Nó không biết xấu mặt hả? Nó ngay cả mặt mũi của ông nội nó cũng không thêm quan tâm!”

Quân gia vẫn luôn mồm vâng dạ, phụ họa theo, cũng không dám nửa lời khuyên can.

Mà lúc này trong TV, tin tức trọng đại nhất đã chiếm hết gần toàn bộ, cuối cùng sau màn ảnh kia, là cô dâu chú rể hai người bàn tay đầy máu, ôm lấy nhau, như một đôi uyên ương có mệnh khổ.

Trong ngực quân gia cũng thờ dài một tiếng, thiếu gia nhà bọn họ suy cho cùng phải đi ngăn cản người nào chứ? Nếu như cậu thích tiểu thư Tần gia, làm sao đến cuối cùng cô tiểu thư Tần gia kia lại lấy cái chết ra bức chồng sắp cưới? Chuyện này rất là hỗn loạn.

Cổng chính Ngự gia chậm rãi mở ra.

Xe đi suốt hai mươi phút, mới đến được một tòa biệt thự năm tầng lộng lẫy kia, cửa xe mở ra, Ngự Phong Trì nắm lấy một bàn tay nhỏ nhắn, từ bên trong xe đi ra.

Ngự Kinh Đông ở trên lầu nhìn thấy được một màn kia, sắc mặt xanh đen, nhìn chăm chú vào cô gái kia.

“Ông nội đâu?” Ngự Phong Trì hỏi.

“Lão gia ở trên lầu hai, thiếu gia, vị tiểu thư này là ai?”

“Không phải chuyện của anh.” Ngự Phong Trì nói xong, nắm tay nàng đi vào trong.

Phòng khách lớn như vậy, đẹp đẽ xa xỉ, người hầu đang quét dọn các phòng, Tần Mộc Ngữ chậm rãi đi vào, gương mặt giống như núi xanh sau cơn mưa, ở phía sau hần khe khẽ mở miệng: “Anh chưa từng nói với tôi là muốn đưa tôi tới nhà của anh.”

Ngự Phong Trì nắm tay nàng, cảm giác được một chút nhu hòa chán nản của nàng, cười cười, quay người nói: “Anh đi ra ngoài vài ngày, phải nói với ông nội anh một tiếng, không thì ông ấy lại làm ầm lên.”

“Anh cũng biết là ta sốt ruột!” Ngự Kinh Đông từ trên lầu đi xuống, tuổi già sức yếu, giọng nói rần rỏi.

“Ông nội.” Ngự Phong Trì kêu lên.

“Ừ...” Ngự Kinh Đông chấp tay sau lưng, híp mắt quan sát Tần Mộc Ngữ một cái, mở miệng nói, “Là cô bé này?”

Ngự Phong Trì có chút phức tạp, khóe miệng kéo lên, đem nàng nhẹ nhàng kéo qua ôm lấy, vừa cười vừa nói: “Không có nhà để về, cháu nhặt được, ông nội là người có tâm, hãy để cháu chăm sóc cô ấy, được không?”

“Anh nghĩ là chăm sóc như con mèo con chó sao? Đó là một người!” Ngự Kinh Đông giọng nói có phần cao lên, trách cứ hần hàm hồ.

Trên lưng Tần Mộc Ngữ mồ hôi lạnh tản ra, sắc mặt tái nhợt, không biết nên ứng phó thế nào với loại cục diện này.

“Ông nội, người làm cô ấy sợ.” Ngự Phong Trì nhìn thoáng qua, vừa cười vừa nói.

“Anh đừng quản ta có làm cô ta sợ hay không, ta hỏi anh, anh đi gây ầm ĩ hôn lễ nhà người ta làm cái gì? Anh cảm thấy cháu trai của Ngự gia ta vẫn không tìm được một người vợ, lại còn tới hôn lễ nhà người ta ồn ào! Mặt mũi anh để đâu!” Ngự Kinh Đông tức giận đến đỏ mặt, khiển trách.

Ngự Phong Trì không nói gì mà chống đỡ, khóe miệng cười cười, vỗ vỗ lưng nàng đang ở trong lòng hần, hạ giọng nói với nàng: “Em giúp anh nói với ông nội anh nói vài lời đi, ông ấy đối với con gái rất mềm lòng, không phải anh vẫn luôn được mắng chửi đến đây đủ rồi sao.”

Đầu óc nhỏ bé của Tần Mộc Ngữ rối loạn, còn đang nghĩ chuyện ồn ào ở hôn lễ là chuyện gì, nghe được lời hần nói, khẽ đứng vững, bóng dáng nhỏ bé khẽ cúi xuống: “Thưa Ngự lão tiên sinh, cháu không có ý tứ tới làm phiền nhà mọi người.”

Làm trò trước mặt người ngoài, lửa giận Ngự Kinh Đông lúc này mới đề xuống.

“Nếu đã là anh muốn thu nhận và giúp đỡ, không có gì phiền hà thì không thành vấn đề, A Triết.” Ông gọi quản gia “Anh mau chuẩn bị một căn phòng để cho cô ấy ở lại chỗ này” nói xong nhìn về mặt Ngự Phong Trì nói “Đây là điều kiện của ta, muốn giữ cô ta lại, thì ngay phía dưới mắt ta mà giữ.”

Sắc mặt Ngự Phong Trì hơi hơi tối đi “Ông nội.”

“Không thương lượng.” Ngự Kinh Đông nặng nhọc nói xong, lại nhìn về phía Tần Mộc Ngữ “Cô có ý kiến gì hay không?”

Tần Mộc Ngữ nghẹn ngào.

Đã từng trải qua nhiều lần bị vũ nhục và thương tổn, cho nàng ở lại như thế này, đã là cực kỳ khoan dung, thân ảnh của nàng vẫn nhỏ bé và yếu ớt như trước, ánh mắt cũng đã trong suốt như nước, lại lần nữa cúi đầu: “Cảm ơn ông, Ngự lão tiên sinh.”

Nhận được sự chiều cố, trong lòng nàng cảm giác mình thật nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Chết cũng không bỏ xuống được

Trong mắt Ngự Kinh Đông tia tàn bạo mạnh mẽ kia cũng giảm bớt vài phần, nhìn dáng điệu của cô gái này, đúng là hiểu chuyện.

“Được rồi, ta không làm phiền hai người nữa, anh dẫn cô ta đi dạo một vòng quanh biệt thự, sau đó đến thư phòng ta.” Ngự Kinh Đông thấp giọng dặn dò vài câu, buông mắt xuống, chấp tay sau lưng đi lên lầu.

Quản gia cũng đi theo ngay phía sau.

“Anh đi tìm hiểu lý lịch của cô gái này” Đi tới trước cửa thư phòng, Ngự Kinh Đông quay đầu nhìn hai người ở trong phòng khách, đề thấp giọng nói căn dặn vài câu “Không phải người phụ nữ nào cũng đều có thể tiến vào cửa Ngự gia, về sau phụ nữ nào bên cạnh thiếu gia đều phải nhìn một chút, nghe không?”

Quản gia cúi đầu: “Vâng, lão gia.”

Sáng sớm tinh mơ, Tần Cẩm Lan từ từ tỉnh dậy, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, nét mặt tràn đầy hạnh phúc, đưa tay ôm lấy người ở bên cạnh, tay lại đột nhiên sờ ngang qua một khoảng không khí, vốn dĩ phải là trong chăn ấm áp, vậy mà đã không còn có một chút hơi ấm nào.

Cô ta bất thành linh mờ mắt, kinh ngạc mà nhìn chỗ trống ở bên giường.

Mới có bấy giờ, lúc này hán lại đi đâu?

Tần Cẩm Lan đứng dậy, mặc đồ ngủ mà tìm ở trong phòng một vòng, gọi tên của hán một hồi cũng không thấy đâu, nhưng lại nhìn thấy ở trước cửa ban công một đồng đầu lọc thuốc lá, quần áo hán mặc ở móc treo cũng bị cầm đi.

Sắc mặt Tần Cẩm Lan đỏ lên, nắm lấy điện thoại gọi, bấm nửa chừng lại dừng lại, mang theo tâm tình thấp thỏm không yên cùng sốt ruột lo lắng gọi cho thư ký của Thượng Quan Hạo.

“Anh ấy ở đâu? Anh ấy sao lại có thể ở văn phòng?” Tần Cẩm Lan nhíu mày, bật thành tiếng “Cô có làm hay không? Ngày hôm qua là hôn lễ của chúng tôi, rõ ràng là nghỉ phép nửa tháng, chúng tôi sẽ đi hưởng tuần trăng mật ở Pháp! Bấy giờ cô lại nói với tôi cái gì hả? Vé máy bay cũng là cô đặt, đầu óc cô có vấn đề không?”

Thư ký hoảng sợ dâng lên: “Chuyện này... Chuyện này tôi cũng không biết Tần tiểu thư, chúng tôi cũng cho rằng hôm nay Tổng giám đốc sẽ không tới! Nhưng ngài ấy từ sớm đã đến đây, đã ở phòng làm việc xử lý công việc cả buổi...”

“Cô câm miệng cho tôi!” Tần Cẩm Lan suy nghĩ, đề nặng lửa giận nói “Tôi hỏi cô, Tín Viễn gần đây có hạng mục quan trọng nào cần giải quyết sao? Nhất thiết phải có anh ấy xử lý mới được sao? Có phải là các người gọi anh ấy đến đúng không?”

“Chuyện này... chúng tôi không có, Tần tiểu thư...” hỏi thư ký cũng không được gì, Tần Cẩm Lan hung hăng ngắt điện thoại, trong ngực một mảng lạnh băng.

Làm sao lại...

Tại sao lại có thể như vậy?

Tối hôm qua là đêm tân hôn của bọn họ, từ khách sạn trở về đã là đêm khuya, hân đã có chút hơi mem ngủ ngà. Cô còn hạnh phúc đến ướt nước mắt, ôm lấy cổ hân muốn cùng hân triền miên một phen, hân ngay từ đầu thế tiến công đã mãnh liệt, ở trên người cô đã có chút bốc hỏa, nhưng đến nửa chừng lại đột nhiên dừng lại, rõ ràng có hơi ngà ngà ở trong mắt lại bỗng nhiên tỉnh táo, sâu xa mà lạnh lẽo, nguy hiểm khiến người. Đêm tân hôn, hân lại có thể để cô ngủ một mình, bản thân thì đến xử lý chuyện cho công ty!

Tần Cẩm Lan nghĩ đến chuyện hôn lễ bị làm cho rối loạn đến xấu hổ, tạm thời còn cho là tâm trạng hân không được tốt, chuyện này không phải là cố ý, cho nên cô ngoan ngoãn mà đi ngủ, nhưng cô thế nào cũng thật không ngờ, bản thân vạch kế hoạch đi tuần trăng mật lâu như vậy, vậy mà bây giờ lại thành xôi hỏng bỏng không.

Trên vé máy bay ghi chính là ngày hôm nay!

Hít sâu một hơi, cô ta gọi điện cho Thượng Quan Hạo.

“Alo?” Giọng nói hân thản nhiên lạnh nhạt truyền đến.

“Hạo...” Tần Cẩm Lan vội vàng kêu lên, xoa dịu âm điệu nhẹ nhàng mở miệng, dịu dàng giọng “Anh không phải đã nói sau khi cưới nửa tháng không có làm việc, cùng em đi Pháp nghỉ phép sao? Tuần trăng mật chúng ta còn chưa có trải qua, làm sao...”

“Công ty có chuyện xảy ra.” Thượng Quan Hạo nhẹ giọng cắt ngang, tia lạnh lùng trong ánh mắt còn chưa có xóa bỏ “Muốn đi Pháp có đúng không? Tôi sẽ sắp xếp vài người đi cùng em.”

Cái, cái gì?

Sắc mặt Tần Cẩm Lan tái nhợt, nắm chặt điện thoại: “Nhưng mà Hạo, chúng ta đã nói là đi cùng nhau! Anh biết em thích Paris, anh nói sẽ có ngày cùng đi với em, chúng ta vừa mới kết hôn, anh làm sao có thể để em đi một mình...”

“Tôi nói rồi, không có thời gian.” Thượng Quan Hạo buông mắt xuống, giữa trán bị phiền nhiễu mà nhíu lại “Tự mình đi, hoặc là không đi... Có thể lựa chọn.”

“...” Ngực Tần Cẩm Lan nóng lên hòa với oan ức, đến cực hạn.

“Hạo, em muốn nói với anh...”

“Tổng giám đốc, có một bản báo cáo muốn ngài xem một chút.” Âm thanh trợ lý bên cạnh truyền đến.

Trong ánh mắt của Thượng Quan Hạo có phần chán nản, đôi môi mỏng dán trên ống nghe, nhàn nhạt nói: “Tôi có việc, khi nào em quyết định được thì gọi cho người ở ngoài, không cần gọi lại cho tôi.”

Nói rồi, hân ngắt điện thoại.

Trợ lý bên cạnh, sắc mặt nhất thời trắng bệch, chờ hân ngắt xong điện thoại mới mở miệng: “Tần tiểu thư đã không còn ở trong phòng bệnh.”

Mí mắt Thượng Quan Hạo nẩy lên.

Ngón tay hân nắm chặt lại, gương mặt có phần thất lại, càng lúc càng trắng bệch.

“Ngự Phong Trì?” Hân nhàn nhạt hỏi, tiếng nói trầm xuống.

Trợ lý bên cạnh gật đầu: “Theo y tá bệnh viện nói đúng là có người đem cô ấy đi, lúc này hân là đã tới thành phố Z.”

Nói xong người trợ lý cũng không dám mở miệng nữa, chỉ chờ ở bên cạnh đợi hân phản ứng.

Hân im lặng mãi hồi lâu cuối cùng mới có một chút phản ứng, nói: “Tần Chiêu Vân còn đang điều trị ở viện có phải không? Tình hình gần đây như thế nào?”

Trợ lý lắc đầu: “Không tốt. Vẫn còn không dấu hiệu có thể tỉnh lại, khí quản đã suy kiệt.”

Thượng Quan Hạo nhìn mong lung, một lúc mới mở miệng: “Vậy hãy để ý phòng điều trị, nếu có một ngày cô ấy tới thăm... Giữ cô ấy lại cho tôi.”

Trợ lý có chút biến hóa, chần chừ mở miệng: “Thượng Quan tiên sinh, Cẩm Lan tiểu thư bên kia...”

“Chuyện này là việc của tôi.” Hân thấp giọng nói, tồn tại khí thế bức người.

“Vâng.”

Đội đến khi trợ lý rời khỏi phòng, đôi lông mi dày đậm của Thượng Quan Hạo mới chậm rãi buông xuống, giữa trán tựa hồ có nét thống khổ đau đớn tích tụ, chậm rãi thất chặt. Hắn nhắm mắt lại nghĩ tới bộ dạng ngày hôm đó của nàng nước mắt chảy dài hết lên, băng trắng quấn đầy trên đầu nàng thật chướng mắt, cơ thể nàng nhỏ bé yếu ớt có kìm nén run rẩy, giống như vĩnh viễn đều không thể ngừng được.

Buông tha nàng.

Hắn rõ ràng đã buông tha nàng rồi.

Nắm tay từ từ siết lại, lại thêm chặt, hắn lần đầu tiên rõ ràng cảm nhận được thế nào là có chết cũng không thể buông xuống được.

Trong đại sảnh biệt thự rộng lớn, bóng dáng Tần Mộc Ngữ nhỏ bé nhẹ nhàng ngồi xuống, cảm nắp đập trên đĩa mở ra.

Bất chợt cảm giác buồn nôn kéo đến, cảm thấy choáng váng ở trong đầu, nàng che lấy miệng, đỡ lấy ngăn tủ, hướng về phía toilet chạy đi, trên viền mắt của khuôn mặt tái nhợt phẫn hồng, ra sức mà nôn hết những thứ ở bên trong ra.

“...” Ngón tay mảnh khảnh của nàng nắm lấy thành bồn rửa mặt, cong lưng xuống, nôn không sót thứ gì.

Đang đứng ở giữa cầu thang nói chuyện cùng ông nội, Ngự Phong Trì nghe được tiếng động nhỏ kia đột nhiên nhú mày, kêu một tiếng “Mộc Ngữ!”, tự ý bỏ qua Ngự Kinh Đông, sải bước đến.

“Əo...” Khuôn mặt nàng đỏ lên, đau đớn không chịu nổi.

“Tần Mộc Ngữ!” Ngự Phong Trì ôm lấy thân hình bé nhỏ của nàng “Em có việc gì không? Làm sao lại ỏi ra...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Nhất định phải nhắc nhở

Tần Mộc Ngữ nói không nên lời, bởi vì trong dạ dày khó chịu, quanh viền mắt là một màu phẫn hồng, trên gương mặt trắng ngần lộ ra vẻ yếu đuối suy nhược. Ngự Phong Trì ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, đôi chân mày kéo lại.

“Em lại khó chịu có đúng không? Càng ngày càng nghiêm trọng hơn có đúng không? Tần Mộc Ngữ, em suy cho cùng là dự định làm như thế nào?” Để cho nàng hiểu chuyện trước mặt, Ngự Phong Trì đề thấp giọng nói gào lên với nàng, trong mắt rục lên đỏ au.

Nàng nhú mày, thống khổ đau đớn co rút lại.

Ngự Phong Trì một hồi không nổi, ôm nàng vào trong ngực, đôi môi mỏng đặt lên trán nàng, cúi đầu thâm chửi rủa cái gì đó.

Thượng Quan Hạo, thẳng khôn nạn.

“Em nói cho anh biết em muốn phải làm thế nào đây? Rất đơn giản nếu muốn hắn ta chịu trách nhiệm, bây giờ anh có thể công bố cho truyền thông biết tin tức này, hắn ta cho dù muốn ý lại vào chuyện đã kết hôn cũng không xong!” Ngự Phong Trì có phần lạnh lẽo “Có anh che chở em, cho dù là ai cũng đừng hòng đụng đến em, chỉ bằng cách này, anh có thể khiến cho hắn ta thân bại danh liệt.”

“Anh muốn ai thanh bại danh liệt?”

Tần Mộc Ngữ mở miệng, vẫn chưa kịp nói cái gì, bóng dáng già dặn nghiêm túc của Ngự Kinh Đông hiện ra ở trước mặt.

Ngự Phong Trì ngăn ra, nhú mày kêu một tiếng: “Ông nội.”

“Ta biết anh dẫn cô gái này về là không có việc gì tốt!” Giọng nói Ngự Kinh Đông trầm thấp chất phác vang lên, đôi mắt trầm tĩnh lặng động nhìn về phía Tần Mộc Ngữ, từ từ bước gần đến nàng “Có một số việc ta không muốn trực tiếp hỏi Phong Trì, nó toàn trốn tránh trách nhiệm, nhưng cô chung quy cũng nên biết nặng nhẹ, ta hỏi cô một câu, trong bụng cô, có phải là Ngự gia nhà chúng ta không?”

Khuôn mặt Ngự Phong Trì nhất thời đỏ lên, nhấm mày lại: “Ông nội!”

“Ta không hỏi anh!” Ngự Kinh Đông cũng đồng dạng nhấm mày cắt ngang lời nói của hắn, lạnh lùng nghiêm mặt nhìn Tần Mộc Ngữ “Cô nói cho ta.”

Gương mặt trắng ngần hé ra, tựa như núi xanh sau trận mưa, trong sạch rõ ràng mang theo vài phần đau buồn thể lương, nàng nhìn về phía ông lão uy nghiêm ở trước này.

“...Không phải.” Mỗi nàng cất lên, khẽ thốt lên hai tiếng này.

Ngự Kinh Đông trầm mồm ngón ngang “Hừ” một tiếng.

“Ông nội, người đừng hỏi vấn đề này nữa được không? Con giữ cô ấy lại vì cô ấy chính là bạn bè của con, cũng không phải là vợ con! Dựa vào cái gì mà hoài nghi đó là con của con cho nên mới giữ cô ấy lại? Chuyện này không phải lúc nào cũng như vậy, người đừng nghiêm trọng hóa vấn đề được không?” Khuôn mặt Ngự Phong Trì thất lại nói.

Tần Mộc Ngữ run lên, nắm lấy ống tay áo hắn, không cho hắn nói nữa.

“Ngự lão tiên sinh.” Nàng ngược mặt lên, chống lại ánh nhìn như thiêu đốt của Ngự Kinh Đông, khàn giọng nhưng rõ ràng nói “Đứa bé trong bụng cháu, bản thân cháu tự sắp xếp... Cháu sẽ không mang đến phiền phức cho ngài cùng Ngự gia, như vậy có thể chứ?” “Àn...” Ngự Kinh Đông rầu rĩ mà thốt lên một tiếng, ánh mắt càng lúc càng âm đạm nhìn nàng, ngưng đọng nói “Con gái của Tần Chiêu Vân, có phải không?”

Bóng dáng nhỏ bé khẽ run run.

Ngự Phong Trì nhú mày càng thêm chặt, thế mới biết thì ra ông nội đã đem chuyện của hắn điều tra hết.

“Tần Chiêu Vân có hai đứa con gái, một người đã nờ mày nờ mặt, một người ngay cả tên ăn mày cũng không bằng, thực sự là ngạc nhiên?” Ngự Kinh Đông nói ra, cũng không quan tâm trên mặt cô gái phía trước có bao nhiêu thê lương bị thương “Đứa bé này... là của Thượng Quan Hạo?”

Giống như một tiếng sấm rền vang, nổ tung trong đầu Tần Mộc Ngữ, trong nháy mắt ong ong hoa mắt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, đầu ngón tay bám chặt trên mặt đá của bồn rửa mặt tron nhẵn.

Ngự Phong Trì chán nản: “Ông nội, người đừng nghi ngờ lung tung.”

“Hừ, ta nghi ngờ lung tung?” Ngự Kinh Đông lạnh lẽo đảo qua đứa cháu trai của mình “Ông anh sống đã bao nhiêu năm, có một số việc có thể nhìn vào mà đoán ra được?” Nói rồi ông lại lần nữa nhìn về phía Tần Mộc Ngữ “Tần gia các người rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, cái này ta cũng không hứng thú biết, nhưng mà cô nhớ kỹ, Phong Trì là nhìn thấy cô đáng thương mới thu nhận cô vào trong Ngự gia, ta nhất định phải nhắc nhở cô hai điều, thứ nhất, Ngự gia ta làm ăn từ trước tới nay không vì người đi theo mà xảy ra biến cố, lão già ta thà rằng đẩy cô ra ngoài cũng không che chở cho cô, thứ hai, đừng hi vọng ta giống như nó, cũng đừng tỏ ra là lão già này ăn hiếp cô, chính cô cũng hiểu rất rõ, với hoàn cảnh mà cô đã trải qua, là cô không xứng với Phong Trì, biết không?”

Nắm tay Ngự Phong Trì siết chặt, đôi mắt đỏ au, cười lạnh: “Ông nội, người là đang nói cái gì?”

“Ta già rồi, nghĩ cái gì thì nói cái đó.” Ngự Kinh Đông lạnh lùng nhìn Tần Mộc Ngữ “Cô bé thông minh, ta nói cái gì, cô ta biết rõ...”

“Nhưng ông nội người cũng không có hiểu.” Ngự Phong Trì cười nhạt “Là cháu thích cô ấy, nhưng cô ấy không muốn cháu mà thôi.”

Sắc mặt Ngự Kinh Đông hoàn toàn trầm xuống, trong ánh mắt lộ ra một tia tàn nhẫn, lửa giận nén lại, tựa hồ như sắp phun trào.

Quần gia ở bên cạnh khần trương lên, vội vàng đi qua nắm lấy bả vai Ngự Phong Trì.

“Thiếu gia, bớt tranh cãi, bớt tranh cãi, những điều lão gia nói cũng đều hợp lý, cậu đừng cãi lại.”

Nói xong hướng về Tần Mộc Ngữ: “Vị tiểu thư này, nói như vậy chắc hẳn cô cũng có thể hiểu suy nghĩ của lão gia chúng tôi chứ, chỗ này không có gì quá phận, cô có thể ở tại Ngự gia, chỉ là chuyện ăn nói của lão gia, cô đừng để trong lòng là được.”

Ngón tay nhỏ bé của nàng tiếp xúc với sắc đá màu tối kia, một hồi rét lạnh đến thấu xương.

Tần Mộc Ngữ khe khẽ trụ vững, trên khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt, chỉ có đôi mắt là trong như nước, cũng giống như nước vắng lặng thê lương, nàng chịu đựng trận đau đớn như kim châm ở phần bụng truyền đến, đè nén nhìn về phía Ngự Kinh Đông tái nhợt nói ra: “Ngự lão tiên sinh, ý của ngài cháu cũng hiểu được, cháu cam đoan với ngài, thứ nhất không để cho Ngự gia gặp phiền phức, thứ hai, cháu sẽ không phát sinh ra chuyện gì với Ngự Phong Trì.”

“Tần Mộc Ngữ!” Ngự Phong Trì túm cổ tay nàng, đem bóng dáng nàng kéo đến trước mặt, phần nộ “Em không có tự trọng có đúng không? Người khác bảo em nói như thế nào thì em làm như thế, tất cả mọi người đều lo lắng do dự cho lợi ích bản thân họ, không một người nào nghĩ cho em! Em lại cứ nhẫn nhục chịu đựng như thế này hả?”

“Lời này của anh là có ý gì!” Tinh khí Ngự Kinh Đông rốt cục cũng bộc phát ra, cất cao âm thanh, tròng mắt.

Quần gia càng thêm lúng túng, mặt đỏ lên: “Thiếu gia, cậu nói chuyện cẩn thận chút đi!”

“Ngự Phong Trì...” Sắc mặt Tần Mộc Ngữ nhợt nhạt, khẽ gọi tên hắn, trong đôi mắt rõ ràng yên ổn tĩnh lặng như mặt nước.

Hắn tức giận đến xám xịt, lửa giận giữa đôi lông mày thiêu đốt,

“Tôi ở chỗ này tốt lắm, từ khi tôi về nước đến giờ, ngoại trừ ba ra, anh cùng Ngự lão tiên sinh là người duy nhất đồng ý cho tôi ở lại mà không cần tôi hỏi đáp, tôi không thể không cảm ơn, càng không thể biến thành nỗi lo lắng của mọi người, tôi không thể lấy oán báo ơn, anh biết không?”

Nắm tay của Ngự Phong Trì siết lại, đau lòng hòa lẫn không đành lòng, thắt chặt đến triệt để.

Hắn đột nhiên rõ ràng, hẳn cho nàng, rốt cuộc là bảo vệ, hay là xiềng xích?

“Hừ!” Khuôn mặt già nua Ngự Kinh Đông u ám, từng lớp muộn phiền hừ một tiếng, chấp tay rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Cô ấy ngồi ở bên trong có đúng không?

Suốt ba ngày, nàng không có đến.

Bóng dáng mạnh mẽ của Thượng Quan Hạo đứng ở trước cửa sổ thủy tinh, nhìn vào thân thể gầy yếu của Tần Chiêu Vân bên trong.

Đây đã là ngày thứ ba, hẳn cuối cùng cũng không kiên nhẫn được nữa, tự mình đi qua nhìn xem.

Nhưng nàng vẫn không xuất hiện.

Tần Mộc Ngữ, lẽ nào em đã không còn quan tâm nữa sao?

Sắc mặt có phần xám đi, trong đôi mắt của Thượng Quan Hạo lóe lên một tia u buồn ngổn ngang phức tạp, ngưng mắt nhìn thật sâu, nghiêng người, toàn thân lãnh đạm mà rời đi.

“Alo? Anh ở đâu?” Ở bên ngoài phòng điều trị Tần Cẩm Lan cũng đứng đợi ở đó, thoáng không kiên nhẫn mà gọi điện.

Nói thật, cô đối với tình trạng của Tần Chiêu Vân bây giờ như thế nào cũng không quan tâm, trước khi ông ta đổ bệnh cô đã không phải là loại con có hiếu, huống chi bây giờ hít thở đều dựa vào bình oxy để duy trì sự sống, sớm muộn gì cũng chết, cô cùng lắm thì cũng chỉ đi vào trong nhìn một cái, còn có thể làm điều gì khác hơn?

Giờ đây tất cả mọi thứ của Tần gia đều nằm ở trong tay chồng cô, trước kia chịu nhiều uất ức và bất mãn như vậy, tất cả cũng đã qua rồi!

Mà khi Tần Cẩm Lan nhận thức là nghe thấy âm thanh ở phía trước vang lên, mới đột nhiên giật mình một cái, khuôn mặt trở nên trắng bạch!

“Anh... Anh bây giờ còn gọi điện cho tôi làm cái gì? Anh bị bệnh có đúng không!” Tần Cẩm Lan nhìn ngó xung quanh, ôm lấy điện thoại mà nhấn mạnh nói, đe dọa “Không muốn bị tóm thì nhanh chân mà chạy đi, chạy càng xa càng tốt, anh còn dám liên lạc với tôi! Nếu không phải là chồng tôi hủy án, anh cho là các người có thể chạy thoát sao? Trốn ở trong khu du lịch đó, không có gì ăn cũng làm cho các người chết đói!”

Một lát sau, mi tâm cô ta mới hơi dần ra một chút, lại lần nữa cau lại “Tiền? Anh còn dám đòi tiền tôi? Người cho đến bây giờ vẫn cứ sống tốt, không bệnh cũng không chết, anh còn dám đòi tiền tôi! Tôi nói cho các người biết, tranh thủ mà rút đi thật xa, đừng...”

“Anh dám uy hiếp tôi?!” Sắc mặt Tần Cẩm Lan bỗng nhiên đỏ lên, âm thanh cũng đề cao thêm một bậc.

Cô ta tức giận, tay nắm chặt, toàn bộ cơ thể cũng đều run nhè nhẹ.

Ngữ khí đối phương bên kia cũng bắt đầu trở nên bức bối, đến nỗi cũng chửi ầm lên, bản án tử dính ở trên lưng muốn chạy trốn cũng phải rất lâu, tránh khỏi tiết lộ thông tin, tự nhiên muốn nghĩ tới biện pháp sống sót! Tần Cẩm Lan nghe những lời uy hiếp kia, như là có thanh đao tử thần kề sát bên tim không cẩn thận sẽ bị đâm một nhát máu chảy đầm đìa, quả thật muốn đem hai tên kia chôn sống! Nhưng khi nghe được câu “Mày con mẹ nó nếu có lá gan không đưa, bỏ mày trước tiên đem đoạn ghi âm trong điện thoại cho chồng mày nghe.” cả người Tần Cẩm Lan kịch liệt run rẩy, suýt chút nữa đứng không vững!

“Anh đừng làm bừa... Hai người các anh đừng có làm bậy có nghe không!” Tần Cẩm Lan có chút hoang mang lo sợ, đầu ngón tay cắm sâu vào trong lòng bàn tay, đôi mắt đục ngầu phải chịu thua “Được, tôi đáp ứng các anh, tôi đưa tiền cho các anh là được! Các anh biến đi xa một chút, cũng rời khỏi chồng tôi xa một chút!... Khốn nạn!” Cô ta tức giận ngắt điện thoại, lửa giận cùng sợ hãi xảy ra bất ngờ thiêu đốt khiến cho nước mắt cũng đã nổi lên.

Một bóng dáng thẳng thốn phẳng phiu, chậm rãi bước chậm tới phía sau cô ta.

Trên mặt Tần Cẩm Lan chột nóng chột lạnh, thay đổi liên tục, tay bám trên tường cũng run nhè nhẹ.

Nghe thấy tiếng động, cô ta lại sợ đến run lên, vội vàng ngoảnh đầu.

“Hạo...” Cô ta khẽ rùng mình mở miệng nói, úp mồm, miễn cưỡng cười lên “Anh thăm xong chưa? Chúng ta có thể về công ty không! Chúng ta mau tranh thủ thời gian trở về, em còn có chuyện muốn giải quyết đây!”

Khoản tiền kia, cô nhất định phải lập tức gửi cho hai đứa vô lại kia, bằng không chúng sẽ gửi bưu kiện có chứa đoạn ghi âm cho Thượng Quan Hạo.

Thượng Quan Hạo nhìn cô ta, một tay nắm lấy thắt lưng cô ta kéo qua, hơi cúi đầu, sắc nhọn mà thấp giọng nói: “Vừa nói chuyện cùng với ai đấy? Có ai chọc tới em?”

“Á...” Tần Cẩm Lan khăn trương, bám vào bờ vai hắn, dáng vẻ tươi cười từ giữa bộ dáng sợ sệt lộ ra “Không có, không có gì, chỉ là bọn bán bảo hiểm, em nói không mua bọn họ còn chửi rủa cả nhà em, cho nên em mới tức giận như thế.”

Thượng Quan Hạo nhìn cô ta mãi hồi lâu, trên khuôn mặt tuấn tú rõ ràng hiện lên sự sắc sảo, khóe miệng đột nhiên dẫn ra một nụ cười lạnh lùng.

“Chuyện đó quả thực nên tức giận, nhưng mà cả nhà em đã không còn gì để nguyên rửa, trừ em ra, cũng đã đủ thâm rồi, không phải sao?” Giọng nói hắn dễ nghe có phần ám muội, nhẹ nhàng mà nói ra.

Trong mắt của Tần Cẩm Lan có một tia ưu thương, ánh mắt dịu dàng, thoáng lạnh lẽo đau xót mà nói: “Hạo, anh có trách em hay không? Trách em lâu như vậy không đến thăm ba, em và anh trở về làm đám cưới mà bỏ mặc Tiểu Ngừ vừa mới bị bắt cóc đang còn thương tổn ở lại tỉnh M?”

Mí mắt Thượng Quan Hạo nặng nề mà nháy lên.

Nửa câu sau của cô ta làm tim hắn nhói đau, khí sắc rét lạnh.

“Không có.” Hắn thản nhiên nói “Trên thế giới chung quy có người vui người buồn, ai cũng không thể thay cô ấy chịu đau khổ.”

“Hạo, chúng ta trở về đi...” Tần Cẩm Lan dựa vào trong ngực hắn, phảng phất như chiếm được ôn nhu dịu dàng và quan tâm từ hắn, cảm động đến rơi nước mắt.

Hắn buông mắt xuống nhìn về mặt của cô ta, vẫn mỹ lệ xinh đẹp như trước, xinh đẹp khiến người ta động lòng.

Ánh mắt dần trở nên lạnh đi, hắn buông lỏng thắt lưng của cô ta, trái tim bị một hồi âm mưu cùng thương tổn kia đánh trúng, băng lãnh lạnh giá đến thấu xương.

Chiếc xe màu đen xa xỉ chạy trên đường.

Điện thoại di động trong túi không ngừng rung lên càng không ngừng thúc giục, mặt Tần Cẩm Lan trở nên trắng bệch không thể làm gì khác hơn nên đành phải tắt máy, liên tục tắt máy, chỉ mong Thượng Quan Hạo có thể đi nhanh một chút. Tiền trong tay cô đã không còn nhiều lắm, cô nhất thiết phải dùng tới tài khoản công ty đưa cho hai thằng khốn nạn kia một khoản lớn!

Một chiếc xe thể thao màu đỏ như lửa nổi bật vụt thoáng qua bọn họ.

Có lẽ là do màu sắc quá nổi bật, Thượng Quan Hạo khẽ đảo qua liếc một cái, trong khoảng khắc vừa nhìn sang, đã thấy một bóng dáng trắng tinh khiết nhỏ bé yếu ớt.

“Két...!” Một tiếng phanh sắc nhọn vang lên trên mặt đường.

Nội tâm Tần Cẩm Lan vô cùng lo lắng, bị một trận phanh này làm cho hồn siêu phách lạc, đỡ lấy cửa xe, nhú mồm nói: “Hạo, anh làm sao thế...”

“Thấy không?” Thượng Quan Hạo sắc lạnh lên tiếng hỏi.

Mắt hắn nhìn về phía kính chiếu hậu, hỏi lại lần nữa “Có nhìn thấy chiếc xe kia không, có đúng là cô ấy đang ngồi ở bên trong?”

“Anh đang nói cái gì vậy Hạo? Nơi này xe nhiều như vậy, làm sao có thể thấy rõ được người ngồi ở bên trong?” Tần Cẩm Lan đưa tay chạm vào tay hắn “Hạo chúng ta mau trở về thôi, em thực sự đang rất vội...”

“Xuống xe.” Thượng Quan Hạo lạnh lùng ra lệnh.

“Cái gì?!” Tần Cẩm Lan nhú mồm kêu một tiếng, cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

“Xuống xe, tự mình tới công ty, tôi tới muộn một lúc.” Hắn vừa nói đã đem xe nhanh chóng ngoặt lại, quay đầu xe, xe chậm rãi chạy đến làn đường ngược chiều.

“Em... Hạo anh vì cái gì không đưa em đi? Anh rốt cuộc muốn làm gì? Hạo, anh dừng một chút!” Tần Cẩm Lan nhớ lại khuôn mặt cũng toát cả mồ hôi ra, gấp giọng nói.

Cửa xe tự động mở ra, Thượng Quan Hạo xanh mặt gầm nhẹ: “Bảo em xuống xe! Nghe không hiểu có phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Hấn nên sớm phát hiện ra!

Tần Cẩm Lan bị lửa giận của hấn bắt ngờ vùng lên làm cho sợ đến mất hồn, trong trí nhớ của cô hấn từ trước tới giờ chưa bao giờ gầm lên với mình như vậy! Ngón tay cô ta run rẩy mở cửa xe đi xuống, nhưng vẫn không cam lòng gắng giọng nói: “Ở đây rất khó bắt xe, Hạo em thực sự...”

Tiếng lốp xe mài trên đường cắt ngang lời của cô ta, ánh mắt Thượng Quan Hạo sắc lạnh như băng, trong phút chốc nhấn ga lên cực hạn, cũng không quản cửa xe đã đóng lại kỹ chưa mà phóng đi, Tần Cẩm Lan hét lên một tiếng, thất lực suýt nữa bị xe rời đi kéo xuống lao đảo! Khi đứng vững lại cô ta vẫn còn kinh hoàng chưa bình tĩnh, ôm ngực nhìn theo bóng dáng chiếc xe dần rời đi, một luồng uất ức cuộn trào mà lên, tuyệt vọng hét lên một tiếng: “Thượng Quan Hạo!”

Đuổi theo chiếc xe thể thao màu đỏ rực kia, xe Thượng Quan Hạo một đường đến bệnh viện.

Tiếng phanh bén nhọn vang lên, xe ở phía trước đã dừng lại, bóng dáng hai người đi xuống.

Hình bóng đã lâu không gặp đang ở kia, một thân hình nhỏ bé yếu ớt từ trong xe đi xuống, Ngự Phong Tri đi qua dắt nàng, nàng cũng không hề cự tuyệt, chỉ là một bên mặt tái nhợt, một tầng băng gạc quấn trên trán càng tôn thêm vẻ đau buồn thê lương của nàng, vết thương ở trên cổ vẫn còn nhìn thấy rõ ràng.

Thượng Quan Hạo yên lặng nhìn lấy hình bóng ấy, tay đã gần như đem vô lăng bóp nát.

Hấn dựa vào ghế, ánh mắt sắc lạnh, khớp xương ngón tay nổi lên trắng bạch.

Chỉ chốc lát, hấn cũng lạnh lẽo đứng dậy, mở cửa xe đi ra ngoài.

Sáng sớm tại bệnh viện, mùi thuốc khử trùng nhân nhạ, có phản kích thích xoang mũi.

Kẹp màu bạc, cẩn thận dề xuống, chờ rửa sạch toàn bộ vết thương, lại dùng băng nhẹ nhàng cuốn sát vào, mái tóc mềm mại lại buông xuống, đôi lông mi dài của nàng cuối cùng cũng ngừng run rẩy.

“Đau không?” Ngự Phong Tri cất tiếng hỏi.

Tần Mộc Ngữ lắc đầu: “Không đau.”

Ngự Phong Tri thở dài một hơi, mở miệng nói: “Vậy là tốt rồi. Sau khi quay về thì nghỉ ngơi cho tốt, nếu như ông nội anh ở nhà thì em ra khỏi phòng ít một chút, anh sợ ông ấy mỗi lần đều hướng mũi dùi vào em.”

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng lên, vẫn không nói gì, điện thoại trong túi Ngự Phong Tri vang lên.

Nàng buông mắt xuống, nửa chữ cũng không có nói ra khỏi miệng chờ Ngự Phong Tri tiếp tục, mới nói được hai câu có hơi nhứ mảy, lạnh lùng nói: “Có đúng không?... Tôi từ trước tới giờ chưa từng nghe qua Ngự Gia không có tôi thì không sắp xếp được, ông nội tôi không chịu ủy quyền, bây giờ lại sợ tôi chạy mất, không ai kế thừa tài sản cho ông ấy?”

Khóe miệng nhếch lên cười lạnh lùng, hấn lại nghe một hồi, nhạ nhẹo nói: “Tôi biết rồi, tôi sẽ mau chóng trở về.”

Đôi mắt trong như nước của Tần Mộc Ngữ nhìn gương mặt hấn, chờ hấn ngắt điện thoại sau đó nhẹ giọng cất lời: “Nếu như ông nội anh gọi anh về thì anh hãy trở về trước đi, tôi tự mình về sau cũng được.” Nghe xong lời của nàng, Ngự Phong Tri cười nhạ, ánh mắt lại lộ ra vẻ dịu dàng cùng yêu thương.

“Tần Mộc Ngữ, em thật sự nghĩ là anh không biết gì có đúng không? Nơi này là bệnh viện, đợi anh đi, thì em sẽ tìm một người để phá thai? Em cho rằng chuyện này tự mình sẽ đối mặt, so với cùng với anh đối mặt thì đơn giản hơn có đúng không?” Nói rồi tay hấn càn rỡ mà dò xét về phía bụng nàng, đôi mắt lóe lên “Đây là của thằng khốn kia, nhưng cũng là của em.”

Gương mặt Tần Mộc Ngữ nhất thời tái nhợt.

“Tôi mới 19 tuổi, tôi tự nuôi sống bản thân còn không được, càng không thể nuôi thêm một đứa bé. Tôi chỉ có thể từ bỏ.” Đôi mắt nàng trong veo mà nói ra.

“Em còn muốn dấu, trước kia sao không bỏ đi? Khi đó, dùng thuốc cũng có thể bỏ được!” Ánh mắt Ngự Phong Trì sắc bén nhìn nàng, nhú mày tới gần nhỏ giọng nói “Không nỡ có đúng không? Thế nhưng đứa nhỏ còn đang ở trong bụng em, tựa như máu của cái gã khốn kiếp kia còn chảy cơ thể em, khiến cho em có cảm giác buồn nôn đến phát điên?”

Khuôn mặt nàng càng tái nhợt, không nói được nửa lời.

Ngự Phong Trì xoa lên mái tóc của nàng, khẽ hôn lên trán nàng, khàn giọng nói: “Nếu như anh là em, anh cũng sẽ đau đớn. Cho nên em không cần sợ, anh cũng hiểu, anh cùng chịu đau đớn với em, được không?”

Tần Mộc Ngữ nghiêng mặt đi không có xoay lại, ở đây có một người ông ôn nhu bảo vệ không có cách nào gãy ra được.

Điện thoại trong túi hắn, lại lần nữa rung lên.

Ngự Phong Trì dần dần lạnh đi, chửi thề một tiếng móc ra, toàn thân rét lạnh đặt ở bên tai.

“... Anh nói lại lần nữa xem? Tôi thật là muốn nhìn xem một chút rốt cuộc là làm sao pháp luật không cho phép, nghiêm trọng đến nhường nào, nghiêm trọng đến thời gian tôi chăm sóc cô ấy cũng không có.” Hắn lạnh lùng nói ra.

Nhưng ngay sau đó hắn lại nhú mày, càng cấp bách khẩn trương, nhìn chăm chăm vào Tần Mộc Ngữ, đầy phức tạp.

Lũ khốn nạn này... Vậy mà lại có thể đem Tần Mộc Ngữ ra uy hiếp hắn!

“... Được.” Hắn sau cũng nghiêng rằng mà phun ra một chữ, đôi mắt đỏ như máu “Tôi quay về.”

Ngắt điện thoại, sắc mặt hắn trầm đi đến gay gắt.

“Đạo hạnh ông nội nhà anh so với anh còn cao thâm hơn, lúc nào cũng biết được chỗ nào để mà uy hiếp anh...” Ngự Phong Trì chậm rãi cúi đầu nói với nàng “Mộc Tiểu Ngữ, anh đi về, em có trở về cùng anh không?”

Lại lần nữa nghe được hắn gọi như vậy, khóe mắt Tần Mộc Ngữ giật giật.

Nàng lác đầu: “Tôi muốn đến phòng điều trị của ba xem tình hình một chút, đã lâu rồi còn chưa có đi thăm ông.”

Ngự Phong Trì chậm rãi nhú mày, nhưng lại gật đầu, cho phép yêu cầu của nàng, lại lần nữa nhắc nhở: “Chỉ được đi gặp ba em, chuyện khác không được làm, không được quyết định chuyện đứa bé có biết không, bằng không em sẽ hối hận cả đời.”

Nàng ngẩn ngơ một chút, gật đầu.

Từ trong túi lấy ra một cái điện thoại mới đưa cho nàng, Ngự Phong Trì nói: “Em cầm lấy, bên trong chỉ có số của anh, ấn phím 1 cũng là gọi cho anh, nếu gặp phải chuyện gì thì lập tức gọi cho anh, biết chưa?”

Nàng không thể nhận lấy.

Ngự Phong Trì cầm tay nàng lên đưa điện thoại di động nhét vào, thản nhiên nói: “Như thế anh mới yên tâm.”

Lo liệu tất cả mọi chuyện, Ngự Phong Trì tạm thời để bác sĩ kiểm tra các vết thương trên cơ thể nàng, sắc mặt âm trầm, nhớ lại những điều kiện mà ông nội vừa rồi mới uy hiếp, lạnh lẽo rời khỏi bệnh viện.

Hắn không thấy được, lúc hắn rời đi, ở phía sau lưng, có một bóng dáng cao lớn yên lặng đứng dựa sát vào tường, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt kinh ngạc hòa cũng phức tạp, môi siết chặt, toàn thân bị dồn nén đến cực điểm.

Nếu như hắn không có nghe sai.

Tần Mộc Ngữ, nàng đang mang thai. Hơn nữa chính là con của Thượng Quan Hạo hắn.

Tin này, giống như sét đánh, khoảnh khắc thấy người ở bên trong nói, tựa thì nổ vang dội ở trong đầu hắn.

Con..

Bọn hắn trong lúc đó như thế nào lại có con..

Hắn nhớ lại mỗi một lần cùng nàng hoan ái, cho dù từ lần đầu tiên hắn cũng không có cách khống chế được, bởi vì lửa giận dâng lên hòa cùng ý muốn đem nàng nuốt trọn. Nội tâm tràn đầy khát khao mà mạnh mẽ chiếm lấy nàng, lâu thật lâu... Nàng căn bản không cách nào phản kháng..

Bàn tay buông thõng ở bên người từ từ nắm chặt, từ từ buộc chặt sít sao.

Cách một bức tường, gương mặt của Thượng Quan Hạo dần lộ ra nét tàn bạo, đôi mắt đen tối tràn đầy tia máu, gần như muốn đem toàn bộ bức tường này mà hủy đi, đem cái hình bóng nhỏ bé ở bên trong mà tiến nhập vào trong lòng!

Hắn vốn đã cảm nhận được... Từ khi ở tỉnh M phát hiện ra về một mỗi lúc bắt đầu ngủ của nàng, hắn có thể nhận thấy được!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Không liên quan gì tới anh

Trong đầu Thượng Quan Hạo nhanh chóng hiện lên vô vàn hình ảnh, tất cả đều là bóng dáng của nàng.

Đôi mắt trong suốt lệ tuôn rơi, kháng cự không chịu khuất phục, nàng bị cưỡng ép ngửa đầu ra hôn môi... Ngay cả khi phát hiện ra địa điểm nàng bị bắt cóc, quần áo nàng bị xé rách, ngã trên nền đất ẩm ướt...

Nắm tay hắn siết chặt, toàn bộ nhãn nại bị dồn nén đến cùng cực.

Tiếng sột soạt bên trong truyền đến, nàng đã kiểm tra vết thương xong, cất tiếng chào với bác sĩ.

“Bây giờ sợ là không hy vọng nữa rồi, chỉ có thể tìm thuốc bôi vào vết thương bên ngoài da.” Tay bác sĩ chạm vào vết bỏng đáng sợ ở trên cổ nàng, nhúm mày, ánh mắt hoài nghi nhìn về phía nàng “Điều này sao có thể? Tôi thấy không giống như là vô tình?”

Khuôn mặt trắng ngần khẽ quay đi, giữa ánh mắt mang theo một ít thê lương tĩnh lặng, im lặng không nói lời nào.

“Sau này hãy học bảo vệ bản thân cho tốt, thân thể phụ nữ không thể để ai muốn đụng vào thì đụng? Chờ đến ngày nào đó bị hủy đi, xấu xí, già đi, đàn ông có thể sẽ từ bỏ, chính cô thử nghĩ qua đến lúc già chưa?” Bác sĩ viết viết lên bệnh án, im lặng, có điều muốn nói, xé ra đưa cho nàng “Đi lấy thuốc đi.”

“Cảm ơn.” Nàng khẽ nói ra hai tiếng, cầm đơn thuốc đi ra ngoài.

Bác sĩ ở phía sau nàng khẽ thở dài “Ngày nay phụ nữ đều bị đàn ông hủy hoại, ngay cả trong sáng như thế cũng bị hủy hoại mà tâm một chút cảm thấy hổ thẹn cũng không có, thói đời là cái gì...”

Trái tim Tần Mộc Ngữ rung động, đơn thuốc trong lòng bàn tay bị nắm chặt lại.

Ra khỏi cửa bệnh viện nàng liền đi xe đến viện điều dưỡng chăm sóc đặc biệt trực thuộc Tín Viễn, không hề may mắn chú ý tới phía sau có một ánh mắt băng giá chăm chú trôi chuộc lấy nàng, liên tục bao phủ lấy nàng, mỗi câu nói của nàng đều thu vào trong tai.

Tới viện điều dưỡng.

Nàng xuống xe, ngẩng đầu nhìn tầng cao cao kia, trong lòng vắng lặng.

Nàng hiểu được, phòng chăm sóc đặc biệt kia là Thượng Quan Hạo cấp cho ba nàng ở một mình, nhưng nàng cũng không biết bây giờ ba còn có ở đó hay không.

Đi vào giải thích mục đích đến, y tá nhiệt tình mà đưa nàng đến phòng điều trị, rồi mới quay người rời đi.

Cách một lớp thủy tinh trong suốt, Tần Mộc Ngữ có thể thấy bóng dáng già nua vẫn như trước nằm ở trên giường, không có một chút sức sống, chỉ có chút biến hóa trên cơ thể cho thấy đang hồ hấp yếu ớt mới nhắc nhở nàng ông còn sống. Khuôn mặt nàng tái nhợt, mở cửa đi vào.

Bên trong trống trải, tĩnh lặng khiến người ta rụt rè.

Nàng nhẹ nhàng đi qua, ngồi xuống, nắm lấy bàn tay chỉ còn chút xương xẩu, khàn giọng nói: “Ba, con đã về...”

Cảm giác bàn tay mà này đang nắm, nguội lạnh đến như vậy, như thế thật đáng sợ, khiến tay nàng run nhè nhẹ, suýt không giữ được. “Ba, làm sao mà ba còn không có tỉnh lại? Người tỉnh lại nhìn con xem, để cho con sau này còn cảm thấy bản thân là một con người. Một chút che chở cũng không có, nửa điểm hy vọng cũng không có...” Cánh môi nàng có phần bạc nhợt, giữa đôi mắt vắng lặng thê lương “Lúc đó con nên nghe lời ba nói, không nên gần gũi người không nên gần gũi, không nên khờ khạo, không nên tự cho mình là đúng, như vậy chuyện sau này chắc chắn sẽ không xảy ra nữa.”

“Ba, có phải là bởi vì con mà Tần thị mất đi, cho nên con mới có nhiều báo ứng đến như vậy...” Một làn nước mắt mỏng chực trào ra, mỗi một câu rõ ràng hỏi ông. Hỏi người dường như không bao giờ tỉnh lại nữa.

Cánh cửa phòng điều trị nặng nề, bị một bàn tay nhẹ nhàng đẩy ra, một bóng dáng cao lớn đen tối hiện ra ở trước mắt.

Giống như đôi cánh đen, đang chờ đợi nàng thực sự đi vào trong phạm vi của hắn, mới chậm rãi thu hồi.

Nàng cũng không có phát hiện ra. Thế nhưng phía sau đột nhiên vang lên tiếng khóa cửa “Lạch cạch”, cửa phòng điều trị bị khóa lại, nàng mới giật mình một cái, như bị một chậu nước lạnh đổ xuống từ đầu tới chân, lạnh đến thấu xương.

Nàng rõ ràng cảm giác được phía sau có người, đầu ngón tay nhỏ bé yếu ớt nắm chặt lấy thành giường.

Hơi thở người này, nàng quá mức quen thuộc.

Thượng Quan Hạo đi chậm chậm tới phía sau nàng, sắc mặt âm trầm, ánh mắt vắng lặng mà phức tạp. Nàng không quay đầu lại, tiếp theo hắn chậm rãi cúi thân người xuống, hai tay từ phía sau gắt gao đem nàng ôm vào trong lòng, đôi môi dán vào những sợi tóc bên tai nàng, âm thanh khàn đi nhỏ giọng nói: “Đã quay lại?”

Lúc này, Tần Mộc Ngữ gần như đã khẳng định, người phía sau là ai!

Ánh kim loại của khuy cài tay áo màu đen lóe ra, lực ở cánh tay dần dần chặt lại, gương mặt nàng tái nhợt, dường như có người đem toàn bộ không khí ở trong phổi nàng lấy đi, nàng không có cách nào hít thở được, càng thêm cứng đờ không thể nhúc nhích.

“Đã về cũng không nghĩ muốn tới tìm tôi, muốn trốn đi thật xa hận không thể vĩnh viễn bị tôi bắt được... Có đúng không?” Giọng Thượng Quan Hạo thấp xuống thì thầm bên tai nàng, trong đôi mắt xa xăm có một tia đỏ au, bàn tay lại mạnh mẽ vắt qua thắt lưng nàng, giữa lúc thân thể nàng run rẩy kịch liệt mạnh mẽ mà ôm kín giữ chặt lấy dưới bụng của nàng: “Chỉ là em hãy nói cho tôi biết, đây là cái gì?”

Bàn tay hắn mạnh mẽ đặt lên ở trên, mang theo sát khí hung ác, giống như chỉ cần một chút va chạm nhỏ, một tia huyết mạch kia sẽ hoàn toàn bị bóp nát!

Mặt Tần Mộc Ngữ trắng bạch, không nói câu nào, bắt đầu gầy dựa dừ dõ, muốn rời khỏi bàn tay hắn mà chạy đi!

Thượng Quan Hạo lại dùng sức thêm, đem nàng siết chặt lấy, gầm nhẹ một tiếng: “Tần Mộc Ngữ!”

“Cút...” Không còn gãy dựa nữa, hai tròng mắt Tần Mộc Ngữ đã nổi lên một tầng hơi nước mỏng, bàn tay nhỏ bé giữ chặt ở trên cánh tay to lớn của hắn, quay đầu lại nhìn vào hắn chỉ gần trong gang tấc: “Thượng Quan Hạo, anh cút cho tôi!”

Thượng Quan Hạo nhìn nàng, lạnh lẽo mà phức tạp: “Em vì cái gì mà kích động như vậy? Tần Mộc Ngữ, tôi hỏi lại một lần nữa, đây là cái gì?... Em mang thai từ lúc nào? Đứa bé là con ai?”

Giống như một tia sấm sét nổ tung ở trong đầu, đầu Tần Mộc Ngữ choáng váng, khuôn mặt từ trắng dần chuyển sang đỏ, nàng sợ, không biết là hắn biết chuyện này từ đâu làm sao mà biết được.

“Không có... Ở đây không có...”

“Em nói lại lần nữa xem, không có!” Thượng Quan Hạo nghiêng răng gầm nhẹ “Đừng ép tôi mang em đi kiểm tra, Tần Mộc Ngữ, em thành thật trả lời tôi!”

Tần Mộc Ngữ nhắm chặt mắt lại, bị tiếng gầm của hắn làm chấn động hoảng hốt, nước mắt nóng hổi.

“Thượng Quan Hạo, anh rốt cuộc là muốn làm cái gì? Anh đã nói rằng anh kết hôn thì sẽ thả tôi đi, đây chính là anh nói!” Nàng mở trừng hai mắt, bên trong tràn đầy hận ý, run giọng nói “Nếu như ba tôi không có tư cách ở chỗ này thì anh nói cho tôi biết, tôi dù là kéo cũng sẽ đem ông ấy mang đi, không bao giờ muốn có chút quan hệ gì với anh! Mà bây giờ mời anh buông tôi ra, đứa bé trong bụng tôi cái gì cũng không có quan hệ gì với anh!”

Một câu “Không có quan hệ gì với anh”, đem lửa giận ở trong ngực Thượng Quan Hạo bùng phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Tôi sẽ tự tay xử lý

“Có đúng là không có quan hệ gì với tôi, là em hận tôi, hận đến nỗi không muốn có bất cứ thứ gì liên quan tới tôi?” Hắn nghiêng răng chậm rãi nói, giữ chặt lấy eo nàng, đột nhiên kéo nàng kéo qua đối diện trước mặt, đem nàng cường chế mà ép sát bên giường bệnh, giữ nàng vây ở trước ngực “Tôi đúng là đã muốn thả em... Thế nhưng tôi hà cớ gì không bỏ xuống được? Tần Mộc Ngữ em nói cho tôi biết vì cái gì tôi không buông xuống được!”

Tiếng của hắn vang vọng ở trong phòng, ánh mắt Tần Mộc Ngữ lóe ra, dùng ánh mắt suy yếu nhưng trong trẻo lạnh lùng nhìn vào người đàn ông trước mặt.

Nàng im lặng không nói lời nào, lại càng không muốn để ý tới hắn, bỏ mặc tơ máu trong mắt hắn càng lúc càng nồng đậm!

Nếu như sự trầm mặc của nàng có thể làm cho hắn điên lên, nàng sẽ lựa chọn cả đời cũng không mở miệng!

“Nói...” Ngón tay hắn giữ chặt lấy cằm nàng, nghiêng rãnh, tựa như cháy bỏng tựa như đóm đau “Phản ứng một chút cho tôi, Tần Mộc Ngữ! Có biết lúc tôi thả em tôi đã ân hận nhiều như thế nào không?... Em đã là cô gái của Thượng Quan Hạo tôi, người khác có mấy lá gan mà dám đụng vào em? Bây giờ trong bụng em còn có con của tôi...”

“Nó không phải của anh!” Tần Mộc Ngữ quả quyết phủ nhận! Toát lên vẻ oán hận!

Đôi mắt Thượng Quan Hạo đã đỏ lên đến không thể tưởng tượng nổi.

Gắt gao nhìn chăm chăm vào vẻ mặt của nàng, hơi thở ngưng trọng chán nản đè nén xuống: “Em nói thêm câu nữa là không phải là của tôi?”

“Đều không phải là của anh... Thượng Quan Hạo, anh đã thả tôi rồi thì không nên quấy rầy tôi, đừng làm cho tôi cảm thấy anh vô si không còn thuốc chữa!” Nàng thân nhiên nói ra.

Hắn lãnh lẽo như băng đá nhìn vào nàng, bị thương tích trên người nàng oán hận.

... Đúng, nàng nên hận.

“Vẫn không chịu thừa nhận có phải không?” Hắn chịu đựng đau đớn ở trong lòng, chịu đựng đến hít thở cũng không dám mạnh, đột nhiên cười gằn một tiếng, bàn tay nắm trên cằm nàng giữ chặt lấy, bắt chọt hôn lên!

“Đừng!...” Hơi thở của Tần Mộc Ngữ hoàn toàn bị hắn nuốt lấy.

Thượng Quan Hạo thô bạo mà hôn lên cánh môi của nàng, giữ chặt eo cứng bách nàng giữa đầu ra, dùng sức lực nặng nề mà mở miệng nàng ra, xâm nhập chiếm hữu lấy mùi vị ngọt ngào ở bên trong, đoạt lấy đầu lưỡi mềm mại, mạnh mẽ mà cướp đoạt. Nàng liều mạng giãy dụa, lại bị hắn ôm càng thêm chặt, tiếng kêu cũng hoàn toàn bị bao phủ lấy giữa hơi thở nóng hổi chiếm đoạt.

Lông mi hắn nhắm lại run nhẹ, toàn bộ cơ thể cũng đều run lên, ra sức kiềm chế ý nghĩ của bản thân.

Hắn gằn như bị oán hận của nàng giày vò hành hạ đến điên cuồng.

Mỗi một ngày đều mong có thể thấy vẻ mặt của nàng, mỗi một ngày đều nhắc nhở đến tội lỗi của nàng, và những uất ức của nàng! Hắn hiểu rõ chuyện đó đã gây ra bao nhiêu tổn thương cho nàng, khiến cho nàng trở nên tuyệt vọng đến nhường nào! Không có khoảnh khắc nào hắn không muốn được ôm nàng dùng phương thức kịch liệt nhất hôn lấy nàng như lúc này, để nàng cảm nhận được sự thiếu sót yêu thương và giày vò mỗi ngày! “...” Khó khăn từ trong đầu lưỡi của hắn hít lấy một hơi không khí, Tần Mộc Ngữ thở hổn hển, đẩy hắn ra, nhưng chỉ có thể cảm nhận được nụ hôn nóng bỏng của hắn dần đi chuyển xuống dưới, theo cằm nàng rồi kéo dài xuống dưới cổ, nàng run lên, nước mắt đã chực trào!

“Không được... Thượng Quan Hạo, anh không được chạm vào tôi...” Mặt nàng trắng bệch muốn đẩy hắn ra, từng cơn sóng rung động từ trên cổ truyền đến, nàng rung rung hết lên “Đây là trước giường bệnh của ba tôi! Anh đừng làm trò đụng chạm vào tôi trước mặt ông như vậy! Anh cút đi!”

“Không thừa nhận?” Thượng Quan Hạo thờ gáp, hung hăng cướp đoạt ngọt ngào ở cổ nàng, xâm phạm vào chỗ da thịt nhạy cảm của nàng “Còn không thừa nhận đứa bé đó là con tôi có đúng không? Vậy em nói cho tôi biết, rốt cuộc là của ai!”

Cơ thể to lớn của hắn giữ chặt bao bọc lấy nàng đặt ở trước giường, bàn tay luồn vào trong cổ, đem chiếc áo mong manh của nàng tàn nhẫn kéo ra, bờ vai trần cùng cái cổ trắng ngần bên trong lộ ra! Hắn giữ lấy bàn tay nàng, lại lần nữa hôn lên.

Nàng hét lên một tiếng, giữa đầu ra, nước mắt rơi xuống!

Tần Mộc Ngữ chưa bao giờ cảm giác được có một loại nhục nhã rõ ràng đến như vậy! Trước mặt người yêu thương nàng nhất trên thế giới này, nàng cũng không thể liều mạng mà giãy dụa, nước mắt rơi xuống, chảy dài lên cổ, mỗi một nụ hôn của hắn đều in hằn dấu vết lên, làm trò trước mặt ba nàng mà in dấu lên làn da của nàng, khiến nàng đau đớn đến rơi lệ, đau đớn muốn hét lên!

“Nói cho tôi biết đó là con của tôi... Tần Mộc Ngữ em mang trong người chính là con của Thượng Quan Hạo tôi! Nói!” Thượng Quan Hạo tàn nhẫn mà đè nặng lên cổ tay nàng, hai tròng mắt đục ngầu găm lên!

Nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, mặt nàng nhợt nhạt, run rẩy đến không còn ra hình dáng gì. Thượng Quan Hạo không đợi được câu trả lời của nàng, bàn tay tàn nhẫn túm lấy quần áo nàng, động tác muốn tiếp tục xé rách ra làm cho nàng nức nở nghẹn ngào một tiếng, co quắp, dùng thanh âm run rẩy nghẹn ngào đến cực độ nói: “Đó là của anh...”

Nước mắt nóng hằm hập chảy xuống, rơi vào trên quần áo hắn.

Chỉ là trong nháy mắt kia, thành lũy kiên cố nhất trong lòng Thượng Quan Hạo hoàn toàn sụp đổ.

Khuôn mặt tuấn tú của hắn tái nhợt, nhìn nàng đang không ngừng run rẩy ở trong lòng, một tay ôm chặt lấy nàng, chạm đến trên khuôn mặt của nàng, cúi đầu hôn lên đôi mắt nhắm lại. Cuối cùng cũng nghe được chính miệng nàng thừa nhận chuyện này, hắn thậm chí cũng không hề nén xuống được cả người

không ngừng run lên nhẹ nhẹ, càng hôn sâu thêm, như là muốn đem nàng ăn đi.

Trong bụng nàng có con của hắn.

Những lời này thủy chung từ đầu tới cuối lóe lên trong đầu hắn, hai mắt Thượng Quan Hạo mở lớn, nhìn bộ dạng mỏng manh không chịu nổi của nàng.

“Tàn Mộc Ngữ...” Hắn lên tiếng gọi nàng, cảm giác đau nhức tâm can.

Chớp mắt, hắn đã cởi áo khoác trên người ra bao lấy nàng, một tay vòng qua eo nàng ôm lấy.

Tất cả mọi người ở viện điều dưỡng đều chứng kiến cảnh người đàn ông rắn rỏi ôm một cô gái nhỏ nhắn mảnh khảnh, mang theo nàng rời khỏi phòng điều dưỡng đặc biệt ở tầng trệt.

Bị để vào trong không gian chật hẹp, Tàn Mộc Ngữ mới từ từ bình tĩnh.

Nước mắt trên mặt đã đông lại, lúc Thượng Quan Hạo đóng cửa xe toàn thân nàng mới run lên, đột nhiên nắm lấy cửa xe, trong mắt tràn đầy phẫn uất bị: “Anh muốn làm gì?”

Giọng nói của nàng khàn đi, khiến cho người ta có cảm giác tiếc thương xót xa.

Thượng Quan Hạo âm thầm nhìn chăm chăm nàng: “Tôi không cần phải nói cho phụ nữ là tôi muốn làm gì...”

“Tôi không có lỗi!” Nàng rung rung hét lên một câu “Thượng Quan Hạo anh hiểu cho rõ ràng, tôi từ đầu đã không có lỗi! Anh không có quyền bắt tôi làm chuyện gì!”

Mắt Thượng Quan Hạo sắc lạnh, cúi người xuống nhìn nàng, nghiêng răng nói: “Trong bụng em là con của tôi, tôi có quyền định đoạt nên làm cái gì lúc này, Tàn Mộc Ngữ, bây giờ em tốt nhất là ngoan ngoãn, đừng gây sự với tôi.”

“Không cần!” Nàng kiên quyết cự tuyệt “Tôi không muốn cùng với anh có bất cứ quan hệ gì cả, một chút cũng không liên quan. Cho nên đứa bé này anh không cần lo lắng, tôi sẽ tự mình xử lý tốt, một chút dấu vết cũng không lưu lại.”

Trên gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, có tồn tại nét tuyệt vọng thê lương lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Bởi vì lại càng muốn dơ bẩn thêm

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo dần dần thất lại.

“Xử lý tốt?... Em nói cho tôi biết em định xử lý như thế nào?” Hắn chống đỡ lấy hai bên người nàng, lạnh lẽo nhìn nàng, giọng nói chậm lại “Phá đi có phải không?”

Chỉ đơn giản mấy chữ này, đã làm cho sắc mặt Tàn Mộc Ngữ lại càng thêm tái nhợt, ngón tay run rẩy.

“... Đúng.” Nàng run giọng thừa nhận, từng chữ rõ ràng nói ra “Anh đã kết hôn, đối với con đường sau này phải đi, tôi còn muốn tiếp tục sống, tôi không muốn mình phải giữ lại giọt máu của anh ở trong thân thể... Rất bẩn.”

Nắm tay của Thượng Quan Hạo ở bên cạnh nàng từ từ siết chặt lại, rộp rộp rung động, đầu khớp xương như muốn bị hắn bóp nát ra.

Trên đôi mắt cuộn lên tầng tầng lớp lớp đau nhức, khóe mắt run run, ngưng đọng lại, giống như ngọn núi lửa sắp phun trào.

Thì ra là nàng cảm thấy bẩn.

Đứa con của hắn, chảy một nửa là dòng máu của hắn, vậy mà lại bẩn như vậy.

“Tàn Mộc Ngữ... Cô có biết mình đang nói cái gì không?” Sắc mặt hắn nhợt nhạt, giọng nói lạnh lẽo hỏi một câu.

Nàng giương mi lên, rõ ràng nói ra: “Tôi nói thật...”

“Ba!” Một tiếng tàn nhẫn lạnh lùng vang lên, một cái tát bông rát hằn in trên mặt nàng!

Mặt nàng lệch qua, mái tóc xõa ra lộn xộn ngổn ngang, cánh tay đỡ được bên kia mới không có hoàn toàn ngã xuống. Sức lực hắn quá lớn, rất tàn nhẫn,

tàn nhẫn đến toàn bộ tâm can nàng đều chấn động

Đau nhức bông rất lan ra, nàng nếm được một ít vị tanh của máu, đau đến nói không ra lời.

Nàng lấy tay che khuôn mặt, nước mắt trào ra, từng giọt nóng hổi rơi xuống. Một cổ chua xót hòa cùng cảm giác bị lãng nhục nảy lên ở trong lòng, khiến toàn thân nàng cũng đều run rẩy, tựa như chiếc lá khô, nàng còn cho rằng bản thân sẽ không còn đau nhức, sẽ không oán hận, nhưng mà không ngờ, trái tim đã từng bị nghiền nát qua, vẫn còn đau đớn đến như vậy.

Nàng bỗng nhiên muốn cười, nụ cười bên môi trở nên tuyệt vọng, hóa thành nước mắt, như mưa trút xuống.

“Thấy bản có đứng không?” Sắc mặt Thượng Quan Hạo tái nhợt, mắt đỏ au, khăn khăn mà nói. Đánh một cái tát kia tay hắn cũng đang run lên, trong lòng cũng đau nhức! Nhưng chỉ vì lời của nàng gây cho hắn phần nộ ngập trời! Hắn kéo ngang cổ tay nàng lôi qua, tới gần bản thân mình, nhìn một bên mặt nàng bị đánh cho sưng đỏ “Bị tôi chạm vào là bản có phải không, cho nên mạng trong mình đứa con của tôi cũng thấy bản... Bây giờ bị tôi quấy rầy, cô cảm thấy chán ghét đến muốn chết có đứng không?”

Tần Mộc Ngữ run rẩy, cổ tay nhỏ bé dường như sắp bị bẻ gãy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, nhưng vẫn run rẩy nói ra: “Anh nếu đã biết như vậy, vì cái gì không dứt xa tôi ra một chút!”

Một câu nói của nàng, làm cho lửa giận của Thượng Quan Hạo lại càng bùng phát thêm.

Hắn nhìn chằm chằm vào nàng, cơ hồ muốn đem toàn bộ cơ thể nàng đưa ra mà bóp nát, đổi lại một lần chịu khuất phục của nàng! Thế nhưng nàng chưa từng... Khuôn mặt nàng sưng tấy, nhưng hận ý vẫn hiện ra như trước, tuyên bố rõ ràng đã hận hắn đến cực điểm! “Bởi vì... Tôi muốn cô càng thêm nhớ bản!” Hắn lạnh lẽo u ám, nghiêng răng nói ra mấy tiếng!

Cổ tay Tần Mộc Ngữ được buông ra, thân hình nhỏ bé ngã vào trên ghế, chỉ có thể dùng khuỷu tay đỡ lấy. Ánh mắt nàng hiện lên một tia kinh hãi, không biết người đàn ông này còn muốn làm cái gì, khi mà hắn mang dây thắt lưng cởi ra, mối nguy hiểm ở trong cơ thể lại đè xuống nặng nề, trong đầu nàng đã hiện ra tình cảnh sắp xảy ra, sắc mặt tái mét, gần như muốn đi tìm cái chết!

Thượng Quan Hạo đem nàng chế trụ, mắt đục ngầu, giọng khàn đặc nói ra: “Tôi để cho cô nhớ lại một chút cô phải làm như thế nào để hầu hạ tôi, để xem trong lòng cô có bao nhiêu ghê tởm! Chính là ít nhiều như vậy, cô cũng từng hoan ái như thế nào, mới có đứa bé ở trong bụng cô!”

Về mặt Tần Mộc Ngữ cứng ngắc, ánh mắt mập mờ nhìn hắn: “Không...”

Thượng Quan Hạo nhìn sắc mặt của nàng, đưa tay mạnh mẽ đem hai chân của nàng tách ra, đặt ở bên người: “Yên tâm, tôi sẽ cho cô cảm nhận được rõ ràng! Bị tôi chiếm lấy, dấu ấn của tôi ở phía dưới, suy cho cùng là buồn nôn đến như thế nào!”

Hắn xé rách váy của nàng, một tiếng thét chói tai vang lên, một hồi điên cuồng mất đi lý trí, từ chỗ ấy bắt đầu.

Tần Mộc Ngữ giãy dụa kịch liệt, bên trong không gian chật hẹp va chạm vào xung quanh, đau đến phát run, nhưng cuối cùng bị hắn đặt ép sát vào cửa sổ xe, từ trên cổ nàng hút lấy, nàng hét lên một tiếng kích thích tê dại mất đi khí lực, trong nháy mắt lại bị kéo quay về, trong tiếng váy bị xé rách, hắn đã sắp chịu không nổi, giữ lấy sức lực chờ bùng phát.

“Thượng Quan Hạo! Nếu như anh còn là con người thì hãy thả tôi ra!” Nàng quát lên, dựa trên bờ vai hắn: “Đừng để cho tôi hận anh cả đời! Không cần!”

Mồ hôi ở trán Thượng Quan Hạo chảy ra, gương mặt có chút nhợt nhạt ngưng mắt nhìn nàng: “Em thực sự hận tôi đến như vậy sao? Hận đến nỗi ngay cả đứa nhỏ của tôi cũng cảm thấy là một điều sỉ nhục!... Tiếp nhận tốt cho tôi... Tôi muốn chiếm giữ em!”

Nói xong hắn đã giữ chặt lấy eo nàng, giữa một tầng khô rất còn chưa ướt át, tàn nhẫn mà cố sức xuyên qua đến tận cùng!

“A....!” Nàng thét lên, ngửa đầu lên, đau đến mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng.

Đôi mắt Thượng Quan Hạo màu đỏ au, phân nửa là bị chỗ ẩm ướt của nàng mềm mại giữ chặt lấy hấp thu nhanh chóng không gì sánh được, phân nửa là bị phản kháng của nàng kích động trong cơn lửa giận sôi trào! Hắn giữ chặt vòng eo của nàng bắt đầu đẩy lên. Động tác liên hồi, từ khó khăn đến thuận thể mà tiến tới, hắn nhào nặn mái tóc của nàng, đang không ngừng chiếm giữ hành hạ tinh thần và thể xác của nàng: “Bản sao?... Bây giờ còn cảm thấy bản nữa không? Tôi chôn sâu ở trong thân thể em, nó đang mềm mại giữ chặt lấy... Có cảm thấy khó mà chấp nhận nữa không? Bị tôi chạm vào, rất muốn chết đi không đúng sao?”

Nói rồi hắn lại cúi đầu, hung hăng kéo đồ lót phía trên ra hôn lên bầu ngực căng tròn của nàng!

Toàn thân nàng run lên, tiếng nước nở nghẹn ngào bật ra, nước mắt ấm nóng rơi xuống. Tất cả áp bức và lãng nhục đều cũng ngưng tụ ở đây, nàng không có cách gì chịu đựng, nàng lại không có cách gì thừa nhận rồi! Đầu nàng lay động, tay bóp chặt trên ghế, nước mắt nóng hổi đem nàng vây quanh bốn phía, nàng tuyệt vọng gần như ngừng thở.

Cứu nàng...

Ai có thể tới cứu nàng...

Thượng Quan Hạo đã nhận ra vẻ khó chịu của nàng, cảm nhận được ngay cả hô hấp của nàng cũng dao động, lúc này mới dừng lại, động tác chậm lại, đem nàng ôm vào trong lòng. Hạ thân vẫn giữ chặt lấy, dục vọng hần cuộn cuộn, muốn ở bên trong cơ thể nàng ra sức mà rong ruổi, mạnh mẽ mà chiếm giữ lấy nàng! Nhưng mà vẫn cẩn thận che chở phần bụng của nàng, không muốn làm tổn thương tới nàng.

“Mộc Ngữ...” Mắt hần đỏ au đầy phức tạp, lẩm nhẩm gọi tên nàng, xoa lên mái tóc nàng lại càng chôn sâu vào thân thể nàng. Bên trong, không hề thô bạo như lúc đầu mà giữ lấy, mà trở nên nhu hòa từ từ dần dần nàng, dù dễ mê hoặc rung động ở sâu trong cơ thể nàng, để nàng thả lỏng ra “Nói cho tôi biết rằng lòng em cũng đã từng rung động... Cho dù chỉ là một chút nhỏ... Nói cho tôi biết em cũng không hận tôi đến như vậy!”

Hần nghiêng răng thấp giọng nói, hơi thở nóng bỏng hòa vào trong từng sợi tóc của nàng, đem nàng giữ chặt lấy.

Ngón tay Tần Mộc Ngữ yếu ớt tìm trong từng lớp quần áo bị hần xé rách, mặc cho từng lớp chồng lên để hần chiếm giữ lấy, tìm được chiếc điện thoại lạnh ngắt, nàng mở điện thoại ra, run rẩy ấn phím 1.

“...” Một lực mạnh mẽ xông tới, Thượng Quan Hạo đã có phần không nhận được, động tác mãnh liệt nhanh chóng lại dâng lên.

Nàng đã bắt đầu không tự chủ được, run rẩy, ngón tay nắm chặt lấy cánh tay to lớn của hần, cúi đầu nghẹn ngào.

Điện thoại đã kết nối, nước mắt nàng chảy xuống chờ đợi, chờ đợi điện thoại có người nhắc máy.

Thế nhưng tiếng tút tút thật dài thật dài cứ như vậy mà vang lên bên tai nàng, một tiếng lại một tiếng, không ai bắt lấy.

Nàng không tin, run rẩy vươn tay gọi lại một lần nữa.

Thế tiến công của Thượng Quan Hạo mạnh mẽ dâng trào, mở miệng ngậm lấy vành tai của nàng, bàn tay luồn vào mái tóc của nàng thô bạo mà nhào nặn, cùng với nàng hòa thành âm thanh hoàn mỹ, chuỗi nghẹn ngào của nàng liên tiếp bị kích thích chỗ mẫn cảm càng tụt lại ở phía sau, cũng nhanh bị hút vào, cảm giác được bàn tay Thượng Quan Hạo vuốt ve phía dưới bụng của nàng, tồn tại sự nhu thuận ẩm áp.

Mà điện thoại di động ở bên tai vẫn vang lên những tiếng thật dài như trước.

Tên lừa đảo...

Nước mắt lại rơi, chảy từ trên người thấm xuống chỗ ngồi, Tần Mộc Ngữ ngửa đầu lên, trên khuôn mặt tái nhợt tràn đầy tuyệt vọng. Ngự Phong Trì... Anh là tên bịp bợm..

Điện thoại nhanh chóng rơi xuống khe hở trên xe, cũng không tìm được nữa.

Suốt một hồi yêu đương tàn phá bừa bãi, Thượng Quan Hạo đã hoàn toàn bị nước mắt của nàng đánh chiếm, động tác từ từ chậm lại, lau đi mồ hôi trên người ôm nàng vào trong ngực, nhẹ tay lau đi nước mắt của nàng, hôn lên.

“Đừng khóc...” Giọng nói của hần nhỏ đi, cũng đã đau lòng đến nghẹn thở.

“Mộc Ngữ... Đừng khóc...”

Mấy người Ngự gia tổ chức một cuộc họp, rỗng rã ba tiếng mới kết thúc.

Ngự Phong Trì không ngừng nhìn vào đồng hồ cổ trên vách tường phòng đọc sách, trong lòng đã có cảm giác bất an lo lắng, thầm than kết thúc nhanh nhanh lên một chút.

...Phép tắc nhà Ngự gia? Ngay cả cái loại nghị sự này cũng không được phép mang điện thoại di động vào trong.

Về mặt khi thấy quần gia ở trước cửa vào kia, như thể thấy người thiếu nợ bay vào muốn đánh!

“Đương đương đương” ba tiếng vang lên, bàn tay một người chú ruột ở bên cạnh đánh lên mặt bàn, gọi Ngự Phong Trì chú ý lại.

“...” Hần đánh mắt qua thấy sắc mặt Ngự Kinh Đông xanh đen “Nga, các chú các bác nói đến đâu?”

“Anh còn dám hỏi!” Ngự Kinh Đông càng thêm căm phẫn, hung hăng trừng mắt nhìn Ngự Phong Trì “những thứ các chú vừa nói anh có nhớ kỹ không? Đây là bài học cơ bản nhất để tương lai anh tiếp nhận Ngự gia chúng ta!”

“À” Ngự Phong Trì gật đầu “Cháu nhớ kỹ, trên thực tế việc này mấy năm trước cháu cũng đã hiểu rồi, chỉ là lúc đó ông nội người còn cho rằng cháu quá nhỏ nên lo lắng mà thôi. Bây giờ cuộc họp kết thúc chưa? Cháu có thể đi hay không?”

“Anh phải đi chỗ nào?” Ánh mắt Ngự Kinh Đông sắc lạnh hỏi.

“Tìm cháu dâu tương lai của người!” Ngự Phong Trì không hề úy kỵ, đứng dậy đi ra bên ngoài.

“Anh đứng lại đó cho ta!” Cây gậy của Ngự Kinh Đông nện xuống nền nhà “Anh nói rõ ràng cho ta, mấy ngày trước còn nói cô bé kia không có quan hệ gì với anh, từ lúc nào lại chui ra một cô cháu dâu!”

Ngự Phong Trì ngoắc ngoắc khoe miệng: “Mấy ngày hôm trước nói thì là chuyện của mấy ngày hôm trước, cô ấy cùng cháu đúng không có quan hệ gì, nhưng mà ai biết trước được chuyện sau này, cô ấy có thể không muốn cháu, thế nhưng cháu không cho phép bởi vì cô ấy không muốn mà cháu lại ngừng theo đuổi cô ấy, người nói đi đâu chứ?”

“Anh...”

“Cháu nói giỡn thôi.” Ngự Phong Trì kịp thời dừng lại, nhìn thần sắc Ngự Kinh Đông, trước khi bão tố nổi lên hắn dừng câu chuyện lại, cười cười, “Hôm nay cháu đề cô ấy một mình rong ruổi ở bên ngoài, lo lắng nên muốn đi xem một chút thôi.”

Nói xong hắn liền đi ra ngoài, lạnh lùng nói với quản gia: “Điện thoại bây giờ có thể đưa cho tôi được chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Rốt cuộc là muốn làm như thế nào

Quản gia cúi người đưa điện thoại tới trước mặt hắn.

Ngự Phong Trì vô thức mà mở ra, nhìn thấy mấy cuộc gọi nhờ kia, sắc mặt liền tái đi.

“Vì sao không nói cho tôi biết?” Hắn nhìn người quản gia, lớn tiếng quát “Vì sao không nói cho tôi biết là tôi có điện thoại!”

Quản gia cung kính nói: “Thiếu gia, đây là quy định của Ngự gia, đang họp thì không được nghe điện thoại.”

“Vậy đến mẹ anh chết cũng không cho nghe có phải không?” Ngự Phong Trì lớn tiếng nói.

Sắc mặt người quản gia nhất thời tái nhợt đi một chút, không biết phải làm sao, bối rối.

“Tôi bây giờ không rảnh nói với anh những chuyện này, tôi chỉ cảnh cáo anh, nếu như cô ấy gặp chuyện không may, người đầu tiên cut khỏi Ngự gia chính là anh!” Hắn chỉ vào mặt người quản gia, cầm điện thoại lên bỏ đi ra ngoài.

Ngồi lên xe của mình, hắn mở hệ thống định vị lên, nhìn lại khoảng thời gian Tần Mộc Ngữ gọi điện thoại tới, đã là một tiếng trước.

“Chết tiệt!” Ngự Phong Trì mắng một câu, sắc mặt xanh xám mà khởi động xe nhanh chóng rời đi.

May mà chiếc điện thoại hắn đưa cho nàng có hệ thống định vị GPS, mở ra tìm trong toàn bộ phạm vi Z thành, nửa buổi mới phát hiện ra tung tích của nàng, quả nhiên là đang ở vùng lân cận viện điều dưỡng của Tín Viễn.

Chết tiệt... Quý tha ma bắt cuộc họp chết tiệt, tên quản gia đáng chết, tất cả mọi thứ đều chết tiệt!

Dọc đường đi chiếc xe như muốn bay lên, Ngự Phong Trì một bên lái xe, một bên lấy điện thoại ra gọi, nhưng mãi hồi lâu, không có người nghe điện.

Một lát sau hắn cảm thấy, chấm đỏ trên màn hình kia gần như bất động.

Hắn tập trung xác định lại vị trí, tìm qua.

Dưới nền trời trong xanh, ở vùng phụ cận Tín Viễn, xuất hiện một chiếc xe màu đen.

Màu sắc xe u tối nhu hòa hiện lên, tản ra khí tức lạnh lẽo mà nguy hiểm, Ngự Phong Trì gần như liếc mắt một cái đã biết là ai, hắn lạnh lẽo nghiêm mặt chuyển động vô lăng, cũng không né tránh, trực tiếp hướng về chiếc xe kia lao đến.

Tốc độ hai xe rất nhanh, lúc gần như sắp va vào nhau đột nhiên chuyển hướng, hai tiếng phanh bén nhọn ở trên mặt đường vang lên.

Ngự Phong Trì xuống xe trước, tới phần đầu xe, quả nhiên là Thượng Quan Hạo.

“Cô ấy đâu? Mày đem cô ấy đi chỗ nào!” Hắn gầm lên một tiếng.

Thượng Quan Hạo đánh mắt sang, trong con mắt không nhìn ra được biểu tình.

“Tránh ra.” Hấn lạnh lùng nói.

“Tao đang hỏi mày, nói!” Ngự Phong Trì tức giận đến mức lao tới trước cửa sổ xe Thượng Quan Hạo, mắt đục ngầu, “Thượng Quan Hạo, mày xuống xe nói rõ cho tao, bằng không không phải hôm nay mày chết thì chính là tao chết!”

Thượng Quan Hạo lạnh lùng ngược lên, nhìn ở phía trước: “Điện thoại di động là cậu đưa cho cô ấy?”

Ngự Phong Trì gật đầu: “Là tao đưa cho cô ấy, cô ấy quả nhiên là ở đây!”

Hấn cũng gật đầu, thân nhiên nói: “Vậy để tôi xem rốt cuộc cậu làm thế nào để tôi chết cậu sống!”

Nói rồi liền không thèm để ý tới, trực tiếp đem xe nhanh chóng rời đi. Ngự Phong Trì suýt nữa bị xe quét phải lao đảo một cái, mắt càng lúc càng lạnh lẽo, chửi một tiếng, lao lên xe của mình mà đuổi theo.

Tốc độ xe hấn rời đi cũng không nhanh, dường như cũng không sợ có người đuổi theo.

Đến một hiệu thuốc ở bên đường, hấn dừng lại.

Ngự Phong Trì nhìn thấy hấn xuống xe, đi vào trong hiệu thuốc mua một ít thuốc rồi lại quay vào trong xe. Ngự Phong Trì nhìn thật kỹ cảnh tượng này, như là rốt cục đã nhận ra cái gì đó.

Đến khi Thượng Quan Hạo lại lần nữa dừng dưới lầu Tín Viễn, Ngự Phong Trì mới lái xe đi tới, chắn trước mặt hấn.

Bóng dáng rần rờ của Thượng Quan Hạo dừng một chút, lạnh lạnh quét qua.

“Chuyện cô ấy mang thai, mày biết có đúng không?” Ngự Phong Trì lạnh giọng hỏi.

Thượng Quan Hạo không biến sắc.

“Tao biết cô ấy đâu không lại mày, cô ấy muốn làm cái gì cũng đều là uống phí, cho nên tao chỉ muốn hỏi một câu, Thượng Quan Hạo, mày rốt cuộc muốn như thế nào?” Ngự Phong Trì nhìn hấn, lạnh lùng mà nói ra “Nếu như mày không muốn, tao sẽ đưa cô ấy đi phá thai, từ nay về sau mày và cô ấy không có một chút liên hệ, tổn thương oan ức của cô ấy, Ngự Phong Trì tao sẽ chịu trách nhiệm, mà nếu mày muốn, xin mời mày có một chút ra dáng đàn ông, đã không thể cho cô ấy những thứ mà cô ấy muốn, thì mày cũng đừng nên quấy rầy cô ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Tôi muốn đưa con này

Mắt Thượng Quan Hạo có phần nheo lại, nhìn vào người con trai tuổi còn trẻ nhưng lại cương quyết ở trước mặt, đem một tia sát khí rét lạnh hòa cùng đau nhức nặng trĩu ở trong ngực đè xuống, lãnh đạm mở miệng: “Cậu cho rằng nên như thế nào? Tôi phải đối xử với cô ấy như thế nào mới tốt?”

Về mặt tuần dật của Ngự Phong Trì có hơi đỏ lên, hận ý rất rõ rệt: “Loại chuyện này không cần tao dạy cho mày!”

Thượng Quan Hạo ngưng mắt nhìn hấn một lát, cười nhạt: “Ly hôn với Cẩn Lan, lấy cô ấy, phải chịu trách nhiệm với đứa nhỏ trong bụng cô ấy, có đúng không?” Hấn lóe ra một chút lạnh lẽo nhưng đau lòng tiếp tục nói “Cậu cho rằng cô ấy muốn gả cho tôi sao?”

Ngự Phong Trì lạnh lùng nói: “Cô ấy có muốn gả hay không là một chuyện, mày không mở miệng nói là một chuyện khác! Nếu như mày muốn hỏi lập trường của tao, tao hận không thể đem đứa bé của cô ấy tẩy sạch, cùng tao cao chạy xa bay, Ngự Phong Trì tao cho dù không thể cứu giúp, tao cũng sẽ dùng hết sức tới bảo vệ cô ấy!... Nhưng mà không được, đứa bé kia có một nửa dòng máu của cô ấy, nếu như bởi vì mày mà bắt cô ấy tự tay bỏ đi cốt nhục của mình, chuyện đó đối với cô ấy là không công bằng.”

Trong con mắt Thượng Quan Hạo, gió giục mây vùn, biến ảo quyết liệt.

“Tôi sẽ suy xét ý kiến của cậu, trước đó thì tránh ra.” Hấn lại lần nữa lạnh nhạt xuống, bóng dáng rần rờ hướng phía trước đi đến.

Ngự Phong Trì vươn cánh tay ngăn cản lối đi của hấn.

“Mày nói rõ cho tao, cô ấy bây giờ như thế nào?” Hấn đảo qua cái túi mà Thượng Quan Hạo mang theo, “Xảy ra chuyện gì, vì sao phải đi mua thuốc cho cô ấy?”

Mắt Thượng Quan Hạo lại lần nữa trở nên lạnh lẽo như băng.

“Tôi làm gì với người phụ nữ của tôi, còn cần phải báo cáo với cậu sao?” Hấn bắn ra một tia sát khí, sát sao nhìn chăm chăm Ngự Phong Trì “Suy nghĩ của cô ấy quá đơn giản cho nên mới quay về báo cáo với cậu, nhưng không có nghĩa là tôi cũng sẽ báo cáo với cậu, ngu ngốc? Ngự thiếu gia.”

Trong nháy mắt Ngự Phong Trì bị làm cho nổi giận, khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, một nắm đấm đột nhiên vung lên. Thượng Quan Hạo nhanh chóng mà tránh thoát, thuận thế bắt được cổ tay hắn, xoay qua vặn tay hắn ra sau lưng, cả người ép vào tường, sát khí như muốn giết người tỏa ra lạnh thấu xương.

Ngự Phong Trì chịu đựng đau nhức bị chế ngự trên tường, chết cũng không hé răng lên tiếng.

“Ngày hôm nay tâm tình tôi không tốt.” Mang theo lửa giận Thượng Quan Hạo nhìn chăm chăm vào hắn, lạnh giọng nói “Đừng ép tôi động thủ.”

Mãi hồi lâu, hắn rốt cuộc cũng buông ra, bao bọc quanh thân là khí lạnh rừng mình, đi vào bên trong.

Trong nháy mắt Thượng Quan Hạo đi vào phòng làm việc, giám đốc tài vụ đi tới, vội vàng ghé vào lỗ tai hắn nói một việc.

Bóng dáng hắn dừng lại, lạnh lẽo quét qua.

“Tổng giám đốc, tôi không có nói sai, đây là danh sách hóa đơn, ngài xem qua một chút.” Giám đốc tài vụ sợ sệt, mồ hôi lạnh ứa ra đưa bảng cáo cáo tới cho hắn “Tôi cũng... cũng không biết rõ, nếu đúng là ngài chỉ thị Tần tiểu thư làm như vậy, khoản tiền này cũng có thể di chuyển đến mục thích hợp khớp với quy trình, báo cáo cho ngài cũng không có gì ảnh hưởng...” Thượng Quan Hạo nhìn bảng báo cáo trước mặt, trên đó ghi một con số khổng lồ, giống như bị nhân viên Tín Viễn hủy bỏ thiếu sót mà lời ra, trắng trợn mà xảy ra trước mắt, còn cần một nhân viên khác đến chính miệng hỏi hắn, có phải là hắn sai làm như vậy như vậy?

Mắt hắn đỏ lên, tức giận và đau lòng.

Ngón tay nắm chặt bảng báo cáo như muốn xé rách ra.

“Tổng giám đốc, chuyện này...” Giám đốc tài vụ càng ấp úng, sợ sẽ khiến cho tình hình càng thêm không tốt, cô ta có thể đem phần lương công việc ở Tín Viễn mà lấy đi!

Cần Lan... Em vì cái gì không làm kín kẽ một chút, đừng bị để nhìn thấy, cũng đừng để bị tôi bắt được?

Sắc mặt Thượng Quan Hạo tái nhợt, đem bảng báo cáo kia vứt ở trên mặt đất.

Giám đốc tài vụ đến không dám mở miệng, chỉ cúi đầu, nhìn xuống bên dưới.

Hắn chưa từng nói một câu, hình dáng cao ngất kiêu ngạo đi vào phòng làm việc, chỉ là động tác lộ vẻ xơ xác tiêu điều, lúc này hắn là đang kiềm nén lửa giận. Giám đốc tài vụ có phần không hiểu ra sao cả, mãi đến khi cửa phòng tổng giám đốc đóng lại, hô hấp của cô nhất thời run rẩy, tài liệu cô đang cầm trên tay, lại càng không biết phải nên xử lý như thế nào!

Bên trong phòng làm việc, rẽ vào trong phòng nghỉ, ở chỗ sâu trên ga trải giường trắng tinh có một người con gái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhợt nhạt, mồ hôi trên mặt còn không có rút đi.

Quần áo bị xé rách, từ cổ đi xuống đầy vết tím bầm, Thượng Quan Hạo cảm thuốc đặt ở bên cạnh, cúi người xuống, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve những giọt mồ hôi còn lưu lại, hình ảnh khuôn mặt nàng càng lúc càng hiện lên rõ ràng.

“Em muốn tôi phải bắt em làm cái gì bây giờ?” Giọng nói hắn vang lên, khê nói ra một câu.

Chỉ là một câu này, khiến cho nàng chậm rãi tỉnh lại.

Đầu càng nặng nề, nàng nắm chặt ga trải giường, đôi mi thanh tú có hơi khê động, mồ hôi ra càng nhiều, lông mi thật dài chậm rãi mở ra, thấy rõ người đàn ông trước mắt.

Đôi mắt nàng trong veo như nước, mơ hồ nhìn hắn, là có thể rõ ràng phản chiếu ra tội ác của hắn.

“Tỉnh rồi?” Hấn thu hồi ánh mắt dịu dàng vừa rồi mang theo chút đau nhức, hồ hững hờ.

Đem cái túi khê đặt ở trước mặt nàng “Cơ thể em rất lạnh, cần một ít thuốc điều trị, đã mang thai thì không nên xảy ra chuyện sơ sẩy, thân thể quan trọng hơn.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngự tái nhợt, nhìn đống đống thuốc kia, ngồi dậy.

Chiếc chăn mỏng trượt xuống phân nửa, bờ vai nàng lộ ra.

Nàng run rẩy giật mình, tuyệt vọng, hỏi hắn: “Anh là có ý gì?”

Bóng lưng Thượng Quan Hạo đang quay đi, nghe được những lời này, chậm rãi dừng lại.

Hồi lâu, hần khe khẽ nói ra mấy chữ: “... Tôi muốn đứa bé.”

Một câu nói, khiến Tần Mộc Ngữ giống như chịu một đòn cảnh tỉnh, khí sắc càng thêm yếu ớt, nắm chặt chiếc chăn mỏng trước ngực, run giọng nói: “Anh muốn sao... Anh cho dù như thế nào cũng đã kết hôn, sinh con không chỉ có cách này, anh cùng chị tôi muốn sinh mấy đứa thì sẽ có mấy đứa, không phải sao...”

Nói xong Tần Mộc Ngữ lao đảo chạy đi ra trước cửa.

Nàng mặc kệ đây là chỗ nào, mặc kệ xung quanh có bao nhiêu người, ai nhìn thấy nàng cũng không quan tâm! Chỉ cần nơi nào có hần thì đó chính là địa ngục của nàng, nàng không muốn thấy hần, một giây cũng không muốn!

Cánh tay của Thượng Quan Hạo vào lúc nàng gần như chạy ra ngoài thì bỗng kéo lại, đem nàng gắt gao túm vào trước ngực, cúi đầu xuống phía dưới, dán vào bên tai nàng nói: “Em nghe cho rõ... Tôi muốn chính là đứa con trong bụng em.”

Hơi ấm từ trên người hần phả vào trước mặt, Tần Mộc Ngữ trốn tránh hơi thở của hần, mặt xanh xao: “Anh điên rồi.”

Thượng Quan Hạo vẫn ôm chặt nàng như trước, hít vào mùi thơm bên trong cổ nàng: “Tôi muốn đứa bé này... Là đứa bé của tôi và em Tần Mộc Ngữ... Tôi muốn, cho nên dù cho em cảm thấy dơ bẩn, đều cũng phải sinh ra cho tôi.”

Nàng ở trong lòng hần run rẩy.

Hai mắt nàng nước mắt rung rung, nghiêng mặt đi hỏi: “Thượng Quan Hạo, anh chỉ là muốn đứa bé, trừ nó ra, cái gì cũng không muốn có đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Không ai có thể giúp tôi

Thân hình của Thượng Quan Hạo hơi hơi cứng đờ.

Khuôn mặt anh tuấn hơi tái nhợt, trong đôi mắt thâm sâu có một chút đau đớn, lạnh nhạt nói: “Ở cùng một chỗ với cô lâu như vậy, chủ yếu là để tôi lưu lại ấn ký khiến cho cô cả đời đều không thể thoát khỏi tôi... Tần Mộc Ngữ tôi đã sớm nói cho cô biết, cho dù tôi không còn muốn cô thì người đàn ông khác đừng mơ tưởng có được cô, dù chỉ là một chút! Vì vậy cô hãy ngoan ngoãn mà sinh đứa bé, tôi sẽ suy nghĩ việc thả cô...”

Nước mắt nóng bỏng đọng đầy trong khoé mắt, Tần Mộc Ngữ cúi đầu nói, giọng nói lắp bắp: “Anh điên rồi... Anh muốn đứa bé... Tần Cẩm Lan sẽ cho đồng ý cho anh và người phụ nữ khác có con sao! Anh là đồ điên!”

“Chuyện của tôi và cô ấy cho tới bây giờ cũng không cần cô quan tâm...” Thượng Quan Hạo ôm thân thể mềm mại của nàng vì bị kích động mà run rẩy mãnh liệt, cánh môi hần kề sát tai của nàng, lạnh giọng bức bách: “Hãy làm cho tốt chuyện của cô, đó chính là mục đích để cô tồn tại!”

Thân thể nhỏ bé và yếu ớt của nàng đã run rẩy đến nỗi không thể khống chế, cười lạnh, tuyệt vọng mà cười lạnh: “Mục đích của tôi? Mục đích của tôi chẳng lẽ chính là đem chính con ruột của tôi cho các người, chuyện này căn bản là không có tính người! Thượng Quan Hạo vì sao anh không hỏi xem tôi có nguyện ý sinh con cho người đàn ông đã giẫm nát lòng tự trọng của tôi dưới chân, tôi sống hay chết cũng không quan tâm. Anh không thấy điều đó buồn cười sao? Không thấy nó rất hoang đường à!”

Thanh âm của nàng gần như muốn xé rách bầu không khí này, toàn bộ thần trí đều trở nên mơ hồ.

Nước mắt nóng bỏng rơi xuống, kích thật thật sâu trái tim băng giá của Thượng Quan Hạo.

“Anh dứt đi... Cút càng xa càng tốt!” Rốt cuộc Tần Mộc Ngữ cũng không chịu nổi nữa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt điên cuồng chảy xuống, ở trong lòng hần liều mạng gẩy dựa muốn thoát ra.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo lạnh lùng, bắt lấy cổ tay nàng gắt gao kiểm chế, nàng hét chói tai, hần liền kiểm chế càng nhanh, đem nàng đang cố gắng chạy thoát trở về, bị ép buộc, lưng nàng đột nhiên đập mạnh vào ngăn tủ, thân thể vô lực ngã xuống, một trận đau nhức kéo đến. Thượng Quan Hạo lao đến đỡ lấy thân thể mềm mại của nàng, đem cổ tay nàng đặt trên sườn của ngăn tủ, kịch liệt thở dốc, tới gần khuôn mặt nàng.

“Thấy oan ức có phải không? Thấy oan ức thì mắng ra đi... Cho dù cô có mắng một lần hay một nghìn lần thì tôi vẫn muốn đứa bé...” Thượng Quan Hạo tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tờ giấy của nàng, tàn nhẫn nói “Cô đã nghĩ đúng rồi, cả đời này tôi sẽ không lấy cô, nhưng mà nếu như cô dám động vào đứa bé trong bụng dù chỉ là một chút, tôi sẽ tìm người quan trọng nhất với cô chôn cùng nó...”

Con người lãnh liệt của hần lộ ra sát khí, muốn tiến vào chỗ sâu nhất trong lòng nàng, từng chữ rõ ràng lọt vào tai nàng: “Nếu như đứa bé biến thành

đồng máu thì tôi sẽ sai người moi lục phủ ngũ tạng của Tần Chiêu Vân ra cho cô xem.. Vì vậy cô không nên động vào nó, biết chưa? Nó là con của Thượng Quan Hạo tôi, cô mà chạm vào thì sẽ dậy không nổi...” Kịch liệt run rẩy, tuyệt vọng giằng xé, sắc mặt Tần Mộc Ngừ trắng đến dọa người, nghe những lời của hắn, trong đầu dần dần hiểu rõ, bầu trời giống như đang sụp đổ, cả người nàng cũng nhanh chóng bị nghiền nát, nhưng mà dạ dày bỗng trào lên cảm giác muốn nôn mửa, nàng túm được cánh tay của Thượng Quan Hạo bỗng dưng “Əo” một tiếng, gục đầu xuống, ở trong lòng hắn không tiếng động kịch liệt mà nôn khan.

Trong đầu đều là cảnh tượng huyết nhục mơ hồ, dạ dày giống như bị một bàn tay bóp lấy, nàng nôn khan đến nỗi lục phủ ngũ tạng cũng muốn ra ngoài, đôi mắt nóng bỏng, ướt át bị nước mắt vây quanh.

Thượng Quan Hạo ôm nàng, con mắt tràn ngập phức tạp cùng đau đớn, môi hắn tái nhợt, tùy ý để nàng nôn khan kịch liệt trong ngực, hắn biết rất rõ thế giới này có bao nhiêu tàn khốc, hắn ép nàng phải cô đơn cho nên nàng đứng là không thể tiếp nhận.

Trận nôn khan cuối cùng cũng dừng lại chỉ còn lại nước mắt trên mặt đất, nàng lấy hai tay ôm mặt.

Thượng Quan Hạo cúi đầu nói bên tai nàng, giọng hắn khàn khàn: “Không nên gọi tên nhóc Ngự Phong Trì đó đến giúp cô, cho dù tôi không ra tay thì loại người như Ngự Kinh Đông sẽ không chấp nhận để cô làm hao phí tinh lực của người thừa kế Ngự gia... Tần Mộc Ngừ, cô còn trẻ, sau này không nên trở thành thứ tàn hoa bại liễu khiến người ta ghét bỏ... Cho nên hãy sinh đứa bé ra, rồi tôi sẽ cho cô tiền để cô cách tôi và Cẩn Lan thật xa, không bao giờ gặp lại...”

Tay hắn vuốt ve tóc nàng, nhẹ nhàng nói: “Tôi lấy nước cho cô, ngoan ngoãn uống thuốc.”

Nói xong hắn liền đứng dậy, đi ra khỏi phòng nghỉ rót cho nàng một cốc nước ấm.

Khi hắn quay trở lại, nàng vẫn giữ nguyên tư thế ngồi trên mặt đất, cánh tay mảnh khảnh chống đỡ thân thể không để nó ngã xuống. Điều khác biệt là tay trái của nàng nâng lên che chở bụng của mình.

Nơi đó thật mỏng manh, mỏng manh đến nỗi làm cho người ta dường như không cảm nhận được sự tồn tại của đứa bé.

“Trên thế giới này đã không còn ai muốn giúp mẹ...” Môi Tần Mộc Ngừ tái nhợt nhẹ nhàng nói ra một câu, nhắm mắt lại, nước mắt đọng đầy hốc mắt “Cục cưng con mau ra đây đi, con hãy giúp mẹ.”

Thượng Quan Hạo đang cầm cốc nước, cả người run rẩy một chút, khuôn mặt anh tuần tái nhợt, hô hấp như bị lấy đi.

Trong khoảnh khắc đó như có một con dao hung hăng đâm vào trái tim hắn, đau đớn đến mức có thể chết đi.

Sau khi xử lý xong chuyện đó hoàn toàn, Tần Cẩn Lan ngồi trên ghế sofa, uống một hớp nước, tay chân đều lạnh toát.

Hai tên khốn chết tiệt, mau đi chết đi!

Cô đột nhiên đặt cốc nước lên bàn, vì oán hận mà hai mắt đục ngầu, ánh mắt hạ xuống, chỉ mong từ nay về sau hai gã đó không đến quấy rầy nữa, cảm phiền rồi thì mau cút đi!

“Cốc, cốc, cốc” tiếng gõ cửa truyền đến.

Tần Cẩn Lan nâng mắt, sửa sang lại thật tốt bản thân, đạm mạc nói: “Vào đi.” Một người đàn ông mặc âu phục đi giày da đẩy cánh cửa ra, nhìn cô ta, lễ phép nói: “Tần tiểu thư.”

“Anh...” Tần Cẩn Lan nhíu mi, nhìn vị bác sỹ tư nhân đã làm tra sức khỏe trước hôn nhân cho cô ta, kỳ quái nói: “Vì sao anh lại tới đây? Có chuyện gì mà không thể nói trong điện thoại, nếu không thì buổi tối đến nhà tôi nói, vì sao lại đến công ty?”

Ánh mắt người đàn ông lạnh nhạt, mở miệng nói: “Tôi đã hẹn trước với thư ký của cô, chắc là cô quên thôi. Nói chuyện này sau đi, tôi đến đây là muốn đưa cô kết quả kiểm tra và có một số chuyện muốn nói với cô.”

Tần Cẩn Lan hơi hơi xấu hổ một chút.

Cô còn nhớ, lúc đó vội vàng kết hôn, cô làm kiểm tra xong liền chạy tới tỉnh M tìm Hạo, thậm chí còn chưa xem kết quả thì đã kết hôn, cô quả thực là sốt ruột, nếu không phải động tác của cô nhanh thì bây giờ chồng cô còn là chồng của cô sao?

“Tốt, đưa kết quả kiểm tra cho tôi đi, kết quả của tôi và Hạo đang ở chỗ của anh?”

Người đàn ông dừng một chút “Báo cáo của Thượng Quan Hạo tiên sinh ngài ấy đã xem qua, phần còn lại đang ở đây.”

“Vậy đưa cho tôi đi, anh ấy tất cả đều bình thường chứ?” Tần Cẩn Lan náng mắt hỏi.

Người đàn ông gật đầu, đem bản báo cáo đưa cho cô ta.

“Vây là tốt rồi.” Tần Cẩm Lan nhận lấy bản báo cáo để ở một bên “Vây chuyện của anh thế là đã xong rồi, anh đi đi, tôi còn có chuyện phải làm.”

Người đàn ông vẫn đứng ở trong văn phòng như trước, không có một chút động tĩnh.

Tần Cẩm Lan cảm thấy kỳ quái, ngẩng đầu lên: “Anh không nghe thấy à?”

Người đàn ông dừng một chút, mở miệng nói: “Tần tiểu thư, cô nên xem qua báo cáo một chút, có gì không hiểu thì hỏi tôi là tốt rồi.”

Tần Cẩm Lan càng cảm thấy kỳ quái, thấy ánh mắt của anh ta rất thành khẩn, lấy bản báo cáo nhìn qua một chút, khi nhìn đến kết quả thì sắc mặt trở nên trắng bệch, giống như nuốt phải sâu bọ cảm giác thực đáng sợ.

“...Cái này là có ý gì?” Hơi thở của Tần Cẩm Lan mong manh, nâng mắt lên, hỏi: “Tỷ lệ mang thai 5%? Cái này là có ý gì?”

Người đàn ông nâng mắt nhìn kỹ sắc mặt của cô ta “Cô có thể dựa vào kết quả trên báo cáo để lý giải.”

“Ba.” Một tiếng, báo cáo trên tay Tần Cẩm Lan rơi xuống mặt bàn.

“Không có khả năng... Điều này căn bản là không thể... Tôi làm sao có thể không mang thai được? Tôi chưa từng phá thai vậy làm sao tôi có thể không thể mang thai được! Anh gạt tôi... Con mẹ nó anh là đồ bác sỹ chó chết, anh lại dám đưa tôi một bản báo cáo nói tôi không thể mang thai, anh cẩn thận không tôi sẽ phi báng anh!” Tần Cẩm Lan kích động đứng lên, cầm bản báo cáo lên vứt xuống đất.

Giống như là đã lường trước được tình cảnh này, sắc mặt người đàn ông ửng đỏ, chờ cho cô ta phát tiết xong.

“Tần tiểu thư, nguyên nhân dẫn đến tình trạng này có rất nhiều, không nhất thiết gì là do phá thai, cũng có thể là do thể chất mỗi ngày, hay ngày đó của phụ nữ cũng ảnh hưởng, tất cả đều có khả năng...”

“Anh câm miệng cho tôi.” Tần Cẩm Lan gầm nhẹ đánh gãy lời anh ta đang nói.

“Anh gạt tôi... Anh nhất định là đang gạt tôi!” Tần Cẩm Lan run run chỉ vào cửa “Anh mau đi ra ngoài, đừng bao giờ đến văn phòng của tôi nữa, anh cút ra ngoài cho tôi!”

Người đàn ông bình tĩnh nhìn cô ta, biết cô ta đang không ổn định nên quyết định không nói nữa, hơi hơi vuốt cằm muốn đi ra ngoài.

“Anh đợi chút!” Tần Cẩm Lan như nhớ ra cái gì đó, nhỏ giọng hỏi: “Hạo có biết chuyện này không? Trước khi đưa tôi báo cáo anh đã đưa cho anh ấy, anh ấy đã biết chưa?”

Đây là chuyện quan trọng nhất, không phải chuyện đây có phải sự thật hay không mà là Hạo anh ấy đã biết hay chưa?

Ánh mắt của người đàn ông chợt lóe lên.

Anh ta nhớ lời người đàn ông đó nói trong điện thoại, thân nhiên nói: “Ngài ấy không biết.”

Trong lòng Tần Cẩm Lan thở dài nhẹ nhõm một hơi, nước mắt mờ mờ, lại cầm một tập văn kiện ném về phía cửa “Còn không mau cút đi.”

Người đàn ông đăm đăm nhìn đồng văn kiện dưới chân, im lặng không nói lời nào đi ra ngoài.

Tần Cẩm Lan ngay lập tức ngã ngồi trên ghế.

Làm sao có thể... Điều này sao có thể...

Nếu như không thể sinh con... Như vậy Hạo... Hạo anh ấy còn muốn mình sao...

Ngự gia, trong phòng khách rộng lớn.

Ngự Kinh Đông chống gậy, nhắm mắt nhìn đứa cháu trai của mình đang nổi trận lôi đình.

Ngự Phong Trì dùng lực rất lớn nắm chặt điện thoại, làm cho các khớp xương đều nổi lên, cách môi dán chặt vào điện thoại, nghẹn giọng hỏi: “Em nói cái gì?... Tần Mộc Ngữ, em nói lại lần nữa xem”

Người bên kia không biết đã nói cái gì đó, làm cho đôi mắt hắn càng đỏ như máu.

“Tôi đây hỏi em, hắn ta sẽ cưới em sao? Chính miệng hắn ta nói sẽ cưới em sao? Nếu không, em... Mẹ nó là bị động kinh rồi mới sinh con cho hắn ta.” Hắn gầm nhẹ, hất đổ hết cốc trên bàn trà trong phòng khách!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Tôi yêu, cho nên tôi sống

Ngự Kinh Đông hít mắt lại tiếp tục nhìn xem, ngồi thẳng, như là lẳng lặng thưởng thức trò hay đang xảy ra.

Sống nhiều năm như vậy, nếu như ngay cả chuyện này cũng không nhìn ra, thì ông coi như là sống uổng phí ở trên đời này.

Ngự Phong Trì giống như bị một đòn nghiêm trọng, tay đỡ lấy bàn, vẻ mặt giống như đã sụp đổ.

“Tần Mộc Ngữ, em thành thật nói cho tôi biết, được không?... Tôi chỉ mong em nói thật cho tôi biết, em nói cho tôi biết là hấn ta lấy cái gì để bắt buộc em, tôi đây cho dù có phải lao vào núi đao biển lửa cũng đem em ra, chỉ cần em đồng ý nói...” Mặt hấn tái nhợt, quả thật là đang cầu xin. “Em không cần quan tâm ông nội tôi nói cái gì, được không? Lời của ông nói không tính toàn làm gì, không phải là em không xứng với tôi, là do tôi có thể theo đuổi lòng em hay không thôi... Tần Mộc Ngữ, khi nào mới có thể tin tưởng tôi một lần!”

Sau khi gặm lên những câu cuối cùng, thân thể hấn run lên dữ dội, bên tai cũng vang lên tiếng ngắt điện thoại.

Tiếng “Tút tut” kia, thật sự là muốn làm cho người ta muốn đi tìm tới cái chết.

Hấn vĩnh viễn cũng không biết, hai cánh môi đỏ búng của nàng khẽ nhếch, lúc nàng sắp lên tiến cầu cứu, người đàn ông ưu nhã như thiên thần ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “Hiểu rõ rồi chứ... Một câu nói này của em, hoàn toàn phá hủy cậu ta...”

Giọt nước mắt của roi xuống, hấn đón lấy, khẽ nếm, như là loài thú khát máu.

Đèn trên trần phòng khách, sáng rõ như ban ngày.

Ngự Phong Trì tại chỗ ngây ngốc mãi hồi lâu, sắc mặt không còn một tia huyết sắc, run rẩy nắm chìa khóa xe lên, đi ra ngoài.

“Anh đi đâu?” Ngự Kinh Đông tay bung một ly trà, trầm giọng hỏi.

Ngự Phong Trì chậm rãi dừng bước.

Mắt hấn lóe ra, run rẩy, dừng lại ở trên người chính là người thân duy nhất với mình, khàn giọng nói: “Ông nội, người lúc trước vì cái gì lại nói những lời như vậy với cô ấy? Người có biết là con cảm thấy con không phải không đủ sức cứu cô ấy, mà là cô ấy tình nguyện tha để bản thân mình chết cũng không muốn con giúp đỡ... Cái gì gọi là không xứng với con? Ông nội người có biết cái gì gọi là không xứng?”

“Anh lão xược!” Ngự Kinh Đông ném ly trà đang nóng xuống nền nhà!

Quản gia ở cửa nghe được tiếng vang, sợ hãi không ít, vội vàng gọi mấy người hầu đem những mảnh vỡ nhỏ ở trên mặt đất thu dọn sạch sẽ.

“Cô ta không cần sự giúp đỡ của anh, thì đó là do cô ta hiểu chuyện! Ta ở Ngự gia mấy chục năm nay, còn phải cùng với tiểu tử nhà anh giải thích rõ ràng cái gì gọi là không xứng sao!” Ngự Kinh Đông nộ khí bắt đầu bùng phát, tức giận đến trừng mắt lên, lửa giận và buồn rầu lảng động “Đó là một cô gái đáng thương, điều này, ông nội sống đã lâu nên biết nhìn người như thế nào không cần tên tuổi từ nhà anh đến nhắc nhở! Nhưng cho dù có là một cô gái đáng thương hơn nữa, Ngự gia nhà chúng ta không phải là viện để mà thu nhận có nghe không! Cho dù là một đứa bé mồ côi không có nhà để về, ông nội cũng có thể cho ở lại! Nhưng hết lần này đến lần khác thì sao? Trong bụng cô ta còn có một nghiệt chủng như vậy! Anh muốn làm gì hả? Há? Không kết hôn hay là bị vợ cầm sừng? Ông nội đã dạy anh chính là như vậy!” Khuôn mặt của Ngự Phong Trì tái nhợt ngưng mắt nhìn ông hồi lâu, lắc đầu.

“Ông nội, con biết rõ là người đứng, lẽ tự nhiên, là đạo làm người, hết thảy mọi việc, con đều biết là người nói đúng...” Hấn chưa bao giờ vì phụ nữ mà lộ vẻ xúc động ở trong mắt, một lần hơi nước mỏng mờ mờ, run run, cười nhạt “Thế nhưng ông nội, nếu như lúc người còn trẻ gặp được một cô gái, người chính là thích cô ấy, người chính là nhớ nhung cô ấy, nhưng cô ấy lại nói cho người biết trong bụng cô ấy chính là đứa con của kẻ khác, người còn muốn theo đuổi cô ấy không... Nên nói như thế nào? Người để ý những chuyện đó, nhưng con không quan tâm... Con yêu, cho nên con sống, người hiểu rõ sao?”

Nói xong, Ngự Phong Trì cười thê lương, hướng về phía bên ngoài sai bước mà đi.

“Anh...” Ngự Kinh Đông bị hấn nói thiếu chút nữa tức giận đến ngắt đi!

“Lão gia... Lão gia ngài đừng tức giận, thiếu gia lúc này tâm trạng không tốt, ngài lại hắt bát nước lạnh vào cậu ấy, cậu ấy đương nhiên phải chống đối ngài, đừng tức giận đừng tức giận...” Quản gia vội vàng đi tới, vỗ vỗ trên lưng ông.

Thấy Ngự Phong Trì đã đi ra ngoài, Ngự Kinh Đông tức giận đến toàn thân run rẩy, nhưng cũng không biết làm sao, khua tay để quản gia buông ra, tay run run chỉ vào cửa: “Đi... Tìm người đi theo nó cho ta, đừng để cho nó gặp chuyện không may... Tiểu tử này, dù nói không thể nói lý lẽ với nó, chung quy vẫn không thể để nó gặp chuyện, nhanh đi!”

“Vâng, vâng!” Quan gia vội vội vàng vàng chạy đi.

Hắn biết, lão gia nổi giận, đều là vì thể diện của Ngự gia, đóng cửa lại tranh luận là một chuyện, nhón nháo ồn ào bên ngoài lại là chuyện khác.

Nếu như bạn đã từng tuyệt vọng, thì bạn sẽ biết, đó là loại tâm trạng gì.

Thời gian nàng nằm ở trên giường bệnh kiểm tra, nàng có cảm giác như trải qua một giấc ngủ.

Váy áo màu trắng, sợi tóc mềm mại rơi lả tả trên vai, bên tai nàng là tiếng “Vù vù” rất nhỏ, máy móc kiểm tra càng nhiều đảo qua trên thân thể mỏng manh của nàng.

“Quá yếu... Cơ thể cô ấy làm sao vậy? Cũng không giống như là trong thời gian rối loạn dinh dưỡng, làm sao thai nhi lại bất ổn đến như vậy?” Bác sĩ nhìn lên bệnh án, nhíu mày ngừng đầu hỏi.

Thượng Quan Hạo nhìn thật sâu ở bóng dáng mềm mại trắng ngần trong những dụng cụ y học kia, thần nhiên nói: “Tâm tình cô ấy không được tốt.”

“Thời gian này còn có thể có chuyện gì khiến cho tâm trạng của cô ấy không tốt? Cha mẹ mất? Thân thích gặp chuyện không may?” Bác sĩ suy đoán, quan sát hẳn một chút “Hay là cô ấy mang thai mà anh vẫn còn bỏ cô ấy lại tìm phụ nữ ở bên ngoài?”

Bác sĩ dĩ nhiên nghĩ mối quan hệ của bọn họ là vợ chồng, nghĩ tới nghĩ lui đều chỉ có những khả năng này.

Mặt Thượng Quan Hạo có hơi thất lại, triệt để im lặng.

Muốn hắn nói như thế nào đây?

Chẳng lẽ nói, nàng là bị ép buộc sinh con cho người mà nàng thống hận nhất, còn có đứa bé vừa mới sinh ra đã không thuộc về nàng, nàng có một số tiền để trốn đi thật xa, tùy tiện tìm một nơi ở trên thế giới này, sống những năm cuối đời?

Bàn tay ở bên người nắm chặt, lại nắm chặt, Thượng Quan Hạo không cách nào thừa nhận loại tội ác này, chuyển qua nhìn cảnh vật bên cửa sổ.

Phong cảnh đẹp như vậy, nhưng nàng ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn.

Mà lúc này bên ngoài hành lang..

Tần Cẩm Lan tháo khẩu trang xuống, nhìn thoáng qua bảng tên các khoa, khẽ cắn môi đi vào trong.

“Cô tới kiểm tra xem mình cuối cùng còn có thể sinh con hay không?” Bác sĩ ngừng đầu nhìn cô ta, bàn bạc “Vậy thì cô nên đến đây với chồng cô, không thể sinh nói không chừng không phải vấn đề của cô mà là của chồng cô.”

“Ông không cần nhiều lời, tôi chỉ muốn kiểm tra bản thân, ông nói nhiều như vậy sao không kiểm tra đi.” Sắc mặt cô ta không tốt, tức giận nói.

Bác sĩ cười cười: “Cô thả lỏng chút, đừng căng thẳng vẫn còn có cách, chỉ cần tra được nguyên nhân ở đâu.”

Tần Cẩm Lan vẫn không muốn tranh luận với bác sĩ.

Bác sĩ hoảng hốt có phần đã hiểu, khẳng định cô này là vì chuyện cãi nhau với chồng, cho nên giận dỗi một mình tới kiểm tra.

Cười lắc đầu, bác sĩ mang ống nghe lên, chỉ vào bên trong: “Tôi đây đi.”

Tần Cẩm Lan cắn môi, trong lòng rối loạn.

Mãi hồi lâu.

“Còn chưa có kết quả?” Cô ta nhíu mày “Các người không thể nhanh lên một chút sao? Tôi còn phải chờ bao lâu hã!”

“Tần tiểu thư, mọi quy trình đều cần thời gian xét nghiệm dài như vậy, trên các phương diện chúng tôi cũng đã lấy mẫu rồi, xin cô an tâm chờ đợi cho tốt được không?” Bác sĩ kiên nhẫn nói.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Tôi vì cái gì còn muốn em?

Thoạt nhìn, lại cùng ông nói những lời vô vị cũng xem như là uống công.

Tần Cẩm Lan đeo khẩu trang, lạnh lùng nói: “Nếu như có kết quả kiểm tra, đừng đưa gửi theo địa chỉ, trực tiếp gọi điện cho tôi là được rồi, tiền tôi đã đóng, đến lúc đó đừng làm cho tôi cảm thấy không thoải mái, nghe chưa?”

Sắc mặt bác sĩ có hơi gượng gạo, nhưng vẫn cười hờ hững như trước: “Vị tiểu thư này xin cô hãy tin tưởng chúng tôi, chúng tôi vẫn còn có y đức.”

“Tốt nhất là như thế.” Cô ta nói thảm một câu, lạnh lùng quay người rời đi.

Bên trong khoa, mùi thuốc khử trùng tràn ra, cô ta dù sao vẫn cảm thấy chỗ nào cũng đều bẩn thiu.

Lúc đi qua hành lang, cô liếc mắt nhìn lại, một bóng dáng quen thuộc làm cho bước chân cô thoáng chốc dừng lại, trừng mắt lên, hô hấp như là bị nghẹn ở cổ! Cô sợ đến nỗi dù đã đeo khẩu trang nhưng mặt mũi vẫn trắng bệch, nhìn ngó chung quanh, vội vàng trốn vào bên trong một cánh cửa.

... Chết tiệt, Hạo vì sao lại ở chỗ này?!

Trái tim Tần Cẩm Lan kinh hoàng, đem khẩu trang che lại càng thêm kín đáo.

“Vị tiểu thư này, cô...” Y tá đi tới, muốn nhắc nhở nàng nơi này là phòng y tế.

“Tôi đứng ở đây một lát, sẽ đi bây giờ đây.” Tần Cẩm Lan chột dạ mà nói ra một câu.

Hơn thế cô ta còn đang kinh ngạc, Hạo rốt cuộc tới làm cái gì?

Nơi đây chính là khoa sản...

Lông mi của cô càng nhũn chặt, lớn vồn trong đầu một dự cảm không tốt.

Mà ở bên ngoài, Thượng Quan Hạo cùng bác sĩ thấp giọng nói chuyện với nhau, mắt lạnh lẽo, khi nhìn đến một bóng dáng trong căn phòng ở phía xa thì hòa hoãn ra một chút, rõ ràng ngưng đọng lại một chút phức tạp.

“Chăm sóc thai nhi cho tốt thì sẽ không có chuyện gì, có điều là anh phải làm cho tâm trạng của cô ấy được tốt lên, liên tục như thế này sao được? Chuyện lớn nhất, không phải là đứa con trong bụng cô ấy sao? Tình mẫu tử, anh hãy cùng cô ấy nói nhiều về chuyện này, biết không?” Bác sĩ ghi chép mấy câu cuối cùng, hết lòng dặn dò.

Thượng Quan Hạo không nói gì, thủy chung nhìn vào hình bóng người con gái mặc đồ trắng tinh ở kia.

“Có thuốc an thần không?” Hần nhàn nhạt hỏi.

“Thuốc an thần?” Bác sĩ sững sốt mà kêu một tiếng, nhìn hần “Anh có làm không? Đó là loại thuốc có ba phần độc tính, trong thời kỳ mang thai tốt nhất thuốc gì cũng không được uống, đó có phải là con của anh không hả, mà anh muốn giày vò như vậy...”

“Tôi chỉ tùy tiện hỏi...” Sắc mặt Thượng Quan Hạo ụt đột, lên tiếng nói ra “Không cần cho là thật.”

Chờ bác sĩ căn dặn vài câu rồi đi, Thượng Quan Hạo mới chậm rãi đi vào.

Tay chống đỡ bên cạnh nàng, Thượng Quan Hạo cúi người, khẽ đẩy bình nước biển ở trên ra.

“Đứa bé tốt lắm, cái gì cũng đều tốt, cho nên em tốt nhất đừng trong lúc tâm trạng của bản thân không tốt mà bỏ nó đi... Nếu mà em làm như thế, tôi sẽ không bỏ qua cho em...” Bên trong giọng nói của hần có tồn tại khí lạnh. Đôi mắt trong veo của Tần Mộc Ngữ chậm rãi mở ra.

Trong ánh mắt nàng có một tầng sương mỏng, hơi nước mặt mờ, như là quanh năm suốt tháng không thay đổi.

Cánh môi yếu ớt kéo lên, khẽ nói: “Thượng Quan Hạo, anh sẽ đối xử với tốt với nó sao?”

Ánh mắt của Thượng Quan Hạo dần dần rét lạnh, nhìn nàng chăm chú một lúc lâu nói: “Con của tôi, tôi tất nhiên sẽ đối xử tử tế.”

Trong mắt nàng như là có nghìn con sóng lướt qua vô cùng vô tận, mặt mày nhắm mắt lại, đôi mi dài run rẩy. Nàng gật đầu, nghiêng mặt đi: “Vậy là tốt rồi... Anh hãy nhớ kỹ, nó cùng với tôi không có quan hệ gì, hận thù cùng sự độc ác của anh cứ trút hết cho tôi, đừng ngại... Anh nhớ kỹ phải đối xử với nó tốt một chút...”

Nếu như bởi vì chúng ta không có duyên làm vợ chồng, nếu như bởi vì anh không thương tôi, cứ thế có thể lãng nhục làm tổn thương tôi đến thế, thì không có vấn đề gì. Thế nhưng, một chút máu mủ trong bụng tôi, nó cũng có liên quan với anh, có thể giành được một chút thương yêu tốt bụng từ anh không?

Một câu nói, làm cho khuôn mặt của Thượng Quan Hạo có hơi tái đi, bàn tay chống ở bên cạnh nàng nắm chặt lại.

Hắn muốn rời khỏi đây, hắn muốn băng lãnh mà phát áo bỏ đi, hắn muốn tiếp tục tàn nhẫn... Thế nhưng nắm đấm ở bàn tay run rẩy buông ra, ôm sát thất lưng của nàng, để nàng nhắm mắt lại an tĩnh mà ở trong ngực hắn.

Thế nhưng nàng không có trợn mắt lên, mặc cho bàn tay hắn muốn dùng bao nhiêu sức lực, có bao nhiêu động tác nguy hiểm, đôi mi dài của nàng đều khẽ nhắm lại không hề nhìn, không có chút phản ứng.

Hắn cúi đầu, run run hôn lên đôi môi đỏ tươi mềm mại của nàng, hít sao che phủ, tiếp tục, không nặng không nhẹ mà cắn xuống phía dưới.

Dây dưa thế này, tựa như bọn họ ngoại trừ đứa bé này ra, còn có mối liên hệ như trước.

Mà một màn thế này, bị người phụ nữ đeo khẩu trang ngoài cửa sổ thủy tinh nhìn thấy, tay chân lạnh ngắt run lên.

Tần Cẩm Lan trở mặt nhìn...

Hắn cúi đầu nói chuyện cùng Tần Mộc Ngữ, tay hắn dò dẫm trên phần bụng của nàng qua lớp chăn mỏng, hắn ôm chặt nàng hôn nàng...

Người đàn ông bên trong chính là chồng mới cưới cách đây chưa lâu của cô!!!

Đầu óc Tần Cẩm Lan như là muốn nổ tung, cô dùng hết toàn bộ nhẫn nại mới không đem cái cửa thủy tinh này đánh vỡ, dùng hết toàn bộ kiềm chế mới không đập bẻ cửa mà chạy ào vào! Lửa giận cùng hận ý trong con mắt cô phun trào, thế nào cũng nghĩ không ra, người một tuần trước còn ở trong bệnh viện, bị đánh cho chảy máu đầu suýt chết, giờ đây lại quần quýt với Hạo ở cùng một chỗ!

Bọn họ mới vừa kết hôn vài ngày...

Hắn ngay cả tuần trăng mật không thể thiếu với vợ cũng hủy bỏ! Nhưng lại giúp đỡ cái con tiện nhân này!

Móng tay cắm vào lòng bàn tay, Tần Cẩm Lan hận đến sắc mặt tái xanh, hàm răng như muốn cắn đứt mọi thứ, đau nhức kịch liệt vẫn không kéo được lý trí của cô. Đột nhiên một ý nghĩ xuất hiện trong đầu cô, cô loạng choạng thụt lùi hai bước, nhìn thấy bảng tên, còn nghĩ nơi đây là khoa nào, tiếng ong ong trong đầu càng thêm vang! “Cô đang nói bệnh nhân ở trên giường bệnh tại phòng nghỉ sao?” Bác sĩ ngẩng đầu lên.

Sắc mặt Tần Cẩm Lan giống như gặp quỷ, đôi mắt oán hận và hung ác càng rõ “Đúng.. Cô ta bị bệnh gì, hả?”

Là bệnh lây qua đường sinh dục hay bệnh giang mai? Còn là cái bệnh gì mà nhận không ra ở đây!

Bác sĩ vô cùng kinh ngạc, bỗng nhiên cười rộ lên: “Bị bệnh? Người ta không bệnh, là mang thai, làm sao vậy?”

Hai chữ đó, như sấm sét lại lần nữa nổ vang trong đầu cô ta!

Tần Cẩm Lan hồi lâu mới phản ứng, trên mặt hiện lên một nụ cười xanh xao, run giọng hỏi: “Mang thai? Cô nói cô ta đang mang thai?... Là con của ai? Cô ta là mang thai con của người nào!”

Cô bỗng nhiên mắc chứng cuồng loạn rít lên, làm cho cả phòng giặt này mình, một người y tá bưng khay thuốc cũng bị hù dọa sợ đến rớt xuống.

Bác sĩ cũng rất ngạc nhiên hết sức, nhíu mày: “Cô ồn ào cái gì? Người phụ nữ này cô có bệnh gì mà ở chỗ này nháo nhào lên hả? Người ta đến kiểm tra thai nhi thì làm sao? Con ai? Đương nhiên là của chồng nhà người ta, bây giờ còn ở bên giường đây chứ đâu, bản thân không có mắt mà nhìn hả!”

Bác sĩ nói xong đứng dậy giúp y tá dọn dẹp: “Thần kinh, bệnh viện đã truyền cho cô cái gì rồi chọc giận cô thế hả?”

Tần Cẩm Lan còn lại là một hồi run rẩy, đỡ cái lên bàn.

Cô không tin được, lật qua bản ghi chép của bác sĩ, trong phòng y tế có người hét lên một tiếng đi tới ngăn cản, bên tai tiếng ồn ào ong ong, Tần Cẩm Lan cái gì cũng đã đều nghe không được, cô gắt gỏng mà lật tới một tờ giấy, thấy rõ ràng ghi chép kiểm tra của bọn họ, phía trên nhìn thấy rõ ràng tên của Tần Mộc Ngữ thời gian mang thai là 75 ngày... Mà chỗ ký tên của người nhà, mấy chữ cứng cáp rõ rệt, chồng: Thượng Quan Hạo.

Nét bút kia, kiêu ngạo lộ ra sự lạnh lùng nghiêm nghị, thoải mái mà cuồng vọng, cô lại quen thuộc nhất trên đời.

Tay Tần Cẩm Lan, run rẩy, dường như cũng dùng không được nữa.

Không còn kịp rồi...

Cô không ngờ không còn kịp rồi...

Lòng như lửa đốt muốn cùng hắn kết hôn, cô đã tự tử, cô đã vu oan, cô thậm chí còn thuê sát thủ làm mọi thứ phạm tội, cô ngay cả trong hôn lễ cũng không ngại dùng mạng sống trói buộc bước chân hắn đi đến tỉnh M! Khoảnh khắc mang nhẫn vào, cô còn cho là cô đã chiếm được hắn, cả đời cũng không mất đi nữa!

Là không còn kịp rồi.

Từ lúc trước khi bọn họ kết hôn, Tần Mộc Ngữ cũng đã có thai, nó cùng chồng của cô, có một mối liên hệ máu mủ!

Trong phòng y tế hỗn loạn, chỉ thấy một người phụ nữ làm bậy lật tung bản ghi chép của bác sĩ, chảy nước mắt cười ha hả, tiếp theo đó là tức giận mắng chửi, nhân viên y tế trước khi cô ta la lối khóc lóc đã bắt lấy bản ghi chép trên tay cô ta, chỉ cảm thấy cô ta điên rồi, bên cạnh có một y tá gọi điện báo nhân viên an ninh bệnh viện tới. Tần Cẩm Lan lại kịp thời dừng càn quấy, con mắt màu đỏ tươi, tay chống trên cái bàn cầm hận mà nhìn hết mọi người ở đây: “Các người cho rằng tôi bị bệnh đúng không? Tôi nói cho các người biết tôi không bệnh, là hết thầy các người bị bệnh!”

Khẩu trang của cô ta rớt xuống, lại tự mình mang lên lần nữa, u ám mà cười nhạt, chống đỡ cơ thể, vênh mặt ưỡn ngực mà đi ra ngoài.

Các y tá bác sĩ đều vì một màn trước mắt sợ ngây người.

Cô ta, rõ ràng là xinh đẹp, xinh đẹp làm cho người ta không thể chống cự lại không biết vì chuyện gì mà bị bức tới tình trạng này!

Đêm, tối đen như mực như nuốt lấy mọi thứ.

Tần Cẩm Lan mở cửa xe, trở lại khu nhà cao cấp ven biển.

Cô ta mở cửa sổ xe, đốt một điếu thuốc, bởi vì lâu lắm không có rút ra, một bên nghẹn ngào, nghẹn ngào đến nước mắt như muốn ứa ra. Mắt cô ta đỏ tươi, mở điện thoại của mình ra, lật đến bức ảnh vừa mới chụp.

Cô từ trước đến nay cũng không có theo dõi người khác, không biết thì ra rình trộm chụp ảnh là một việc thích thú đến như vậy, như đâm ngược kiếm lên, không nghĩ là sẽ có máu thịt lẫn lộn, nhưng cô thích cái loại cảm giác sáng khoái cá chết lười rách.

Sương mù lượn lờ, tấm ảnh trên điện thoại di động chiếu ra...

Hắn chạy xe chở Tần Mộc Ngữ đi tới khu nhà ở gần Tín Viễn, hắn thay nàng mở cửa dắt nàng đi ra, hắn mang nàng đến cánh cửa chỗ làm thủ tục giấy tờ vào ở, hắn gạt bỏ vùng vẫy giãy dụa của nàng, cứng rắn mà ôm lấy nàng, đi vào khu nhà ở cao cấp bên trong chơi đùa...

A... Tần Mộc Ngữ, mày có con có đúng không?

Con mẹ nó mày cho rằng có con, là mày có thể mang Hạo ở bên cạnh tao đoạt lấy có đúng không?

Cô run rẩy, không để ý đến điếu thuốc đang cháy lúc nào đã rớt vào mu bàn tay cô, cô ở trong xe hét lên một tiếng, tay run run, điếu thuốc trong miệng cũng rơi xuống phía dưới.

Đốt cháy một góc tấm thảm bên dưới, Tần Cẩm Lan giờ giầy lên, gất gao mà giẫm vào.

Một lát, hoảng sợ cuối cùng cũng đi qua.

Cô ôm lấy mu bàn tay, mở ra, nhìn vào một vết nhỏ bị tàn thuốc làm bỏng, nhớ tới dấu vết trên cổ Tần Mộc Ngữ kia!

“Làm sao lúc trước không giết chết mày luôn đi chứ...” Cô ngẩn lẹ, nghiêng răng nói “Tần Mộc Ngữ, mày chết thật tốt...”

Tấm ảnh ở trong điện thoại vẫn còn đang tự động truyền đi, Tần Cẩm Lan nhìn thoáng qua, dừ tợn mà cười rộ lên: “Mày không chết đúng không? Tốt... Không bằng tao cho mày tận mắt nhìn thấy đứa con của mày chết như thế nào, nhất định sẽ rất đã...”

“Ha ha ha ha....” Trong xe bộc phát ra một trận tiếng cười, cô cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Mà lúc này cô cũng không có chú ý tới, có một chiếc xe, nhẹ nhàng đỗ ở phía sau cô.

Ngự Phong Trì đôi mắt đục ngầu nhìn con đàn bà này, không biết cười cái gì, nhưng nhìn qua cửa kính xe, mơ hồ có thể thấy dáng dấp dừ tợn của cô ta, khiến hắn liên tưởng đến bốn chữ “Tâm thần phân liệt”.

Thời gian ở tỉnh M, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì làm cho Thượng Quan Hạo không tìm được hung thủ lại hủy án? Là ai dùng tính mạng của Tần Chiêu Vân uy hiếp cưỡng bức Mộc Ngữ, không cho nàng nói rõ chân tướng với cảnh sát?

Một mối nghi ngờ trong đầu hắn bốc lên, gần như sống động về lại.

Đêm khuya, sóng biển đánh vào rồi rút đi cũng trở nên mệt mỏi rồi.

Thượng Quan Hạo mở cửa phòng, cầm chìa khoá đặt lên bàn, vừa mới chuẩn bị lên lầu, thì thấy được bóng dáng ngủ ở sô pha.

Đồ ngủ màu tím nhạt, là hấn từng đưa tiền cho cô mua, cô mặc cái này ngủ ở sô pha, đêm lạnh cóng, cửa sổ cũng không đóng, gió biển thổi vào hơi lạnh đến thấu xương.

Thượng Quan Hạo nhíu mày.

“Cần Lan... Cần Lan...” Hấn đi qua, khe khẽ vỗ vỗ khuôn mặt của nàng “Dậy đi, đừng ngủ ở chỗ này.”

Tần Cần Lan giả vờ lúc này mới tỉnh lại, mắt nhắm nhèm mờ ra, bên trong hơi ướt ướt.

Thượng Quan Hạo nhíu mày: “Em làm sao vậy? Đã khóc sao?”

Tần Cần Lan nước nỡ nghẹn ngào nhào vào trong lòng hấn.

Ngực Thượng Quan Hạo có hơi rung động, mặc dù cô đã làm nhiều chuyện không thể tha thứ như vậy, thế nhưng lúc này cô nhào vào trong lòng hấn khóc, lại toàn thân lạnh cóng, xơ xác tiêu điều biến thành yếu ớt.

“Làm sao vậy?” Hấn vuốt ve tóc cô ta, hờ hững nói ra.

“Hạo... Em vừa mới đi gặp bác sĩ, chính là người lần trước, trước khi làm đám cưới đã kiểm tra cho chúng ta, anh ta đã cầm báo cáo của em, anh ta nói... Anh ta nói...” Tần Cần Lan cũng nói không được nữa, khóc không thành tiếng.

Con mắt Thượng Quan Hạo giật giật, đã hiểu rõ.

“Anh ta nói không có hy vọng?” Hấn thân nhiên hỏi.

Tần Cần Lan lắc đầu, khóc càng thêm lợi hại: “Em không biết, em thực sự không biết, chúng ta sau này có thật vĩnh viễn đều không có thể có con phải không? Hạo, anh có vì vậy mà không muốn em nữa không? Anh có không?”

Trong con mắt Thượng Quan Hạo hiện lên một tia rét lạnh.

Không muốn cô sao?

Suy nghĩ này, không phải chưa từng xuất hiện trong đầu hấn. Cũng không chỉ một lần.

Giống như một lần kia hấn nhận thấy được có người theo dõi, chính miệng người đó nói tên Tần Cần Lan.

Giống như mấy giờ trước đám cưới, hấn tra được thông tin liên lạc của cô, xác nhận một hồi âm mưu đó là cô sắp đặt.

Lại giống như, thấy được khoản tiền của công ty được chuyển đi, làm cho những tâm địa độc ác cùng đề tiện của cô rõ ràng bày ra trước mắt hấn...

Cô tới nói cho tôi biết, Cần Lan, tôi vì cái gì còn muốn cô?

Thượng Quan Hạo cầm lấy cổ tay nàng đang ôm lấy hấn cứng rắn mà lôi ra, mặt lạnh lùng, giọng thân nhiên nói: “Chuyện này, tôi đã biết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Giăng co gay gắt

Cả người Tần Cần Lan run lên dữ dội!

Môi khô khốc, khuôn mặt vui sâu ở trong ngực hấn không còn một tia huyết sắc.

Thì ra hấn đã biết... Hấn đã sớm biết! Cho nên hấn mới có thể ở cùng một chỗ với Tần Mộc Ngừ, bọn họ rõ ràng đã cắt đứt, nhưng bởi vì Tần Mộc Ngừ có thai, cho nên bọn họ lại tiếp tục ở với nhau có đúng không?

Tần Cần Lan nắm chặt lấy sô pha, hận ý đã bùng cháy lên mạnh mẽ.

Thượng Quan Hạo rời khỏi, ngồi ở ghế sô pha bên cạnh, chán nản, khẽ xoa lên trán, nhàn nhạt ra lệnh: “Đứng lên, mặc quần áo vào đi.”

Tìm Tần Cần Lan run lên, đột nhiên phát hiện thì ra nước mắt của mình vốn đã không còn là vũ khí! Hấn sớm đã không quan tâm! Mặt cô tái mét, đầu óc ông ông, run rẩy cầm áo choàng bên cạnh qua, bao bọc lấy cơ thể đang rét run lên.

“Có đúng sau này sẽ không thể sinh con hay không, còn chưa chắc chắn, em có thể làm kiểm tra thêm lần nữa, làm trị liệu, cũng có thể làm cái khác... Cũng có thể có khả năng” Thượng Quan Hạo thờ ơ nói, âm thanh thản nhiên “Nếu như khẳng định sẽ không có, chuyện này cũng không cần em bận tâm, chỉ là có con mà thôi, tôi sẽ làm thỏa mãn em.”

Tần Cẩm Lan gạt nước mắt xuống, trống ngực đập thành thịch, ôm một tia hy vọng cuối cùng đi qua ngòai xỏm trước mặt hắn, bàn thân quét nhẹ lên trên đầu gối hắn, thề ai mà hỏi: “Hạo, anh có thể... Có thể bởi vì thế mà không muốn em nữa, ly hôn với em, sau đó đi tìm cô gái khác?”

Cô xanh xao, chưa bao giờ hồng trắng ra như thế.

Tay cô đang run... Cô sợ!

Thượng Quan Hạo nhìn qua khuôn mặt đã không còn chút máu của cô.

Hắn bỗng nhiên cười nhạt một cái, hơi đứng dậy, hai tay chống lấy đầu gối, đưa tay nắm lấy cằm của cô.

“Em nói sao?” Hắn dừng một chút, để lại một khoảng thời gian cho cô suy nghĩ, cho cô tiêu hóa, cho cô suy nghĩ thật kỹ lại những việc bản thân đã làm “Cẩm Lan, chúng ta ở cùng một chỗ lâu như vậy, em làm cái gì tôi đều có thể làm như không thấy, không truy cứu... Nhưng em rốt cuộc có biết hay không, tôi đã vì em làm bao nhiêu?”

Thượng Quan Hạo khàn giọng nói: “Tôi vì em, có đối với người khác không công bằng, đối với người khác tàn nhẫn độc ác? Vì em, trên tay tôi có dính qua máu tanh hay không, sau lưng lại bị người thống hận, bị người cả đời không tha thứ?”

Mắt hắn trở nên lạnh lẽo, tơ máu nổi lên, hung hăng mà siết chặt lấy cằm của cô, làm cho cô đau đến rùng mình.

Hơi thở hắn mong manh hỏi thăm: “Cẩm Lan, em nói cho tôi bây giờ tôi còn muốn em hay không?”

Vì em, tôi không quản ngàn vạn dặm mà đến, vượt qua chông gai, không để ý đến người vô tội, tôi làm nhiều chuyện không thể quay đầu... Tôi yêu, tôi đều có thể cắt đi một miếng thịt mà vứt bỏ...

Tần Cẩm Lan, dùng chính lương tâm của em mà hỏi một chút bản thân, tôi còn có nên muốn em hay không?

Ánh sáng đèn tối đi, tiếng sóng biển bên tai vẫn rì rào rì rào, tĩnh lặng hòa hoãn, nhưng cũng như bao lần yêu hận lắng đọng lại. Tần Cẩm Lan luống cuống, cô chưa bao giờ gặp qua tình trạng Thượng Quan Hạo thế này, làm cho cô suy nghĩ không ra Thượng Quan Hạo nghĩ gì! Cô tưởng rằng bản thân cho tới bây giờ đều nắm tâm tư của hắn trong tay, giờ khắc này, lại thật sự luống cuống! “Em... Em sai rồi.” Khuôn mặt nhô nhô của cô lúc đỏ lúc trắng, sắc mặt cứng nhắc mà cười cười, không để ý còn có nước mắt nữa không, nắm chặt tay hắn, run giọng nói “Em sai rồi Hạo, em không nên nghi ngờ chất vấn anh, nghi ngờ tình cảm của chúng ta! Chúng ta thật vất vả mới được ở bên nhau, em biết anh đối với em rất chân thật, là em ngu xuẩn, là em còn chưa già mà đã bắt đầu lo lắng nhiều! Anh tha thứ cho em có được không? Con gái đôi khi là như vậy, anh đừng để bụng!”

Thượng Quan Hạo thật lâu chăm chú nhìn cô, một lát mới chậm rãi dời đi, lại lạnh nhạt như cũ, đã có một chút uể oải.

“Hạo, anh như vậy quay về chưa ăn cái gì có đúng không? Em đi nấu cho anh một bát canh lút dạ có được không?” Tần Cẩm Lan vội vàng đứng dậy, lại hất xị một cái, suýt nữa đứng không vững.

Mắt Thượng Quan Hạo hồ hững, dặt tay cô ta.

“Khỏi cần... Tôi đã ăn rồi.” Hắn nhàn nhạt nói ra.

Trái tim Tần Cẩm Lan bỗng nhiên đập mạnh, tứ chi dần dần lạnh buốt, cô ngẫm lại cũng biết, hắn là ăn cơm ở nơi nào!

Cười, cố gắng làm cho khóe miệng nở ra một nụ cười, cô dịu dàng nói: “Được rồi, em với anh lên lầu nghỉ ngơi đi.”

Thượng Quan Hạo buông lỏng tay cô ra, lấy tay bóp trán, hơi hột: “Em đi trước đi, tôi lên sau.”

Tâm Tần Cẩm Lan, hoàn toàn bị đông lạnh.

Cô cười nói “Được”, sau đó xoay người lên lầu, lúc lên tầng tay bóp chặt vào thành cầu thang, móng tay bén nhọn mà vạch từng đường lên trên lớp sơn, như dùng hết tất cả sức lực mà bóp nát.

Tần Mộc Ngữ... Tần Mộc Ngữ... Bây giờ, mày chờ chết đi!

Sáng tinh mơ ở bên trong viện điều dưỡng.

Tần Mộc Ngữ dùng khăn ẩm lau thân thể cho ba, hiển thị trên các thiết bị máy móc bắt đầu trở nên điên cuồng dị thường.

Hàng chỉ nhịp tim nhảy loạn.

Sắc mặt nàng trắng không còn chút máu, đánh rơi khăn ở trên nền nhà, bỏ nhào ra cửa, lớn tiếng gọi bác sĩ và y tá.

Báo tin bệnh tình đã chuyển biến nguy hiểm đến đột thứ tư, đưa đơn đến.

“Tần tiểu thư, ký tên đi! Bên trong đang đợi để làm phẫu thuật!” Y tá cầm bút, lo lắng mà thương lượng.

Phía sau, một thân ảnh vội vàng chạy tới, nhìn một chút bên trong, đôi mắt cũng có chút lúng túng, mở miệng hỏi: “Thế nào, đưa vào bao lâu rồi, bắt đầu phẫu thuật chưa?”

Y tá ngơ ngác nhìn người trước mặt, có chút rất ngạc nhiên khi cô ta đến, vội vàng cúi đầu nói: “Thượng Quan phu nhân, cuộc phẫu thuật còn chưa bắt đầu, vì còn không có ký tên lên giấy đồng ý phẫu thuật!”

“Còn chờ cái gì!” Tần Cẩm Lan túm lấy, tự mình ký tên lên trên.

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run lên, nhào qua túm lấy bút của cô ta: “Chị chờ chút!”

Nhưng Tần Cẩm Lan tránh được, ký vào rồi đưa cho y tá chạy đi vào trong, quay đầu lại trừng nàng liếc mắt một cái: “Chờ cái gì? Ở chỗ này đây đưa tri hoãn sao, cô không có can đảm chịu trách nhiệm thì tôi giúp cô chịu, dù sao đây cũng là ba tôi, không phải sao?”

Tần Mộc Ngữ chăm chú nhìn người chị gái có địch ý xa cách với nàng, mơ hồ trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi.

“Cô gần đây ở chỗ nào? Có cần tôi giúp tìm chỗ ở không? Nếu như có thì mở miệng nói, tôi cũng không hy vọng người khác nói tôi bạc đãi cô, cô nói đi chứ?” Tần Cẩm Lan sắc bén nhìn nàng.

Tần Mộc Ngữ lặng lẽ nhìn, đôi môi anh đào mở ra, nói một câu: “Chị làm sao còn không chết đi?”

“Mày!” Tần Cẩm Lan đột nhiên bạo phát, nhìn chằm chằm nàng: “Tần Mộc Ngữ mày nói cái gì?”

Nàng càng thanh thoi yên bình: “Tôi nói cái gì, chị không biết sao?”

Tần Cẩm Lan tức giận đến nổi trợn lồi đĩnh, tay nắm chặt, thiếu chút nữa vung tay về một đường lên mặt nàng! Kiểm chế nổi điên và ý muốn xông đến xé nát nàng ra, cười lạnh nói: “Tao biết, em gái thân thiết của tao, tao đương nhiên biết...”

Cô tới gần cô gái trẻ rất xinh xắn khiến người ta tim đập nhanh nhẹ giọng nói: “Mấy lần trước may mắn không chết có đúng không, đã nghĩ ra ai muốn mày chết chưa? Lẽ nào mày biết là ai muốn hại mày? Nhưng mà, mày biết cũng vô dụng thôi...” Con mắt của cô lộ ra một tia châm chọc cực đoan “Hạo đã ép buộc bọn họ rút án... Mày cho dù có chết, oan ức mà chết, đồ kị mà chết, lão già nằm ở bên trong này, cũng không có biện pháp giúp mày nhất xác đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Cự tuyệt

“Ba!!!” Một tiếng tàn nhẫn vang lên, bàn tay đập vào khuôn mặt của Tần Cẩm Lan!

Tần Cẩm Lan hét lên một tiếng, loạng choạng lùi hai bước đỡ lấy tường, run rẩy bưng kín khuôn mặt đau đến phát run!

Đau nhức bông rớt trong nháy mắt tràn ra...

Tiếng vang ong ong dội lên trong đầu, Tần Cẩm Lan ôm hận nhìn phía vừa phát sinh một cái tát này, là cái cô gái mỹ miều trắng ngần này, đứa em gái mà Tần Cẩm Lan từ trước đến nay đều coi thường này, đã cho cô một cái tát tai vô cùng tàn nhẫn!

Cùng lúc đó, cuối hành lang, một người có bóng dáng cao lớn chợt xuất hiện, tiến vào.

Thượng Quan Hạo lạnh lùng xuất hiện cách hai người hơn mười thước. Hắn vừa vận chứng kiến cảnh tượng kia, lúc bàn tay nhỏ nhắn kia đánh xuống, hắn rõ ràng thấy được con người ôn nhu ấy trong mắt toát ra hận ý lạnh lẽo!

Mí mắt hắn nhất thời nhảy lên.

“Mày dám đánh tao...” Tần Cẩm Lan ôm mặt, run giọng nói, trong nháy mắt toàn bộ đều bộc phát ra, kêu gào “Tần Mộc Ngữ mày, con tiện nhân này, mày lại dám đánh tao?”

“Tôi vì cái gì không dám đánh chị?” Nàng lạnh lùng, thản nhiên nói, nhưng từng chữ từng chữ như mang theo mùi máu tanh truyền đến “Không ai thay tôi

đòi công bằng, thì chị cho rằng bản thân mình làm đúng, chị sẽ không gấp báo ứng sao?... Tôi hèn hạ? Đến cùng là do tôi hèn hạ, nên mới khiến chị ngay cả đứa em gái này cũng muốn ăn tươi nuốt sống, muốn tôi chết đi!”

Tần Cẩm Lan xấu hổ và giận dữ tới cực điểm, thét lên nhào tới.

Tần Mộc Ngữ đoán được cô ta sẽ thẹn quá hoá giận, nhưng chưa kịp nghĩ tới cách đáp trả, mãi đến khi cái túi xa hoa kia hung hăng quăng qua, nàng vô thức giơ cánh tay lên ngăn cản, đá trên túi va vào khớp xương của nàng đau nhức, nàng lùi lại, nhú mảy né tránh không kịp, không thể làm gì khác hơn là nâng cổ tay mình qua, không nghĩ tới Tần Cẩm Lan gắng sức đẩy, nàng ngã đùng vào chiếc ghế dài ở sau lưng!

“...” Nàng đau nhức rên một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cắn môi, tay chặt vật nắm lấy chỗ dựa ở trên ghế, nhưng vẫn không ổn định được cơ thể, ngã xuống trên mặt đất.

Thượng Quan Hạo mí mắt giật giật lên, sắc mặt đột nhiên lạnh lùng, sải bước đi tới.

“Tiện nhân, tao muốn giết mày... Tao chính là muốn giết mày!” Trong đầu Tần Cẩm Lan dâng lên toàn bộ oán hận, ngoan độc hung hăng lấy cái túi đánh vào nàng.

“Cô dừng tay lại cho tôi.” Sắc mặt Thượng Quan Hạo xanh đen, bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy cái túi gần đầy phụ kiện của cô.

Chứng cuồng loạn của Tần Cẩm Lan bị phá hỏng, cô đột nhiên quay đầu lại, trong nháy mắt nhìn thấy Thượng Quan Hạo nhất thời hồn bay phách lạc, mặt tái mét, những lời thô tục sắp nói ra cũng nghẹn ở cổ họng!

Thượng Quan Hạo lạnh lùng ngăn cô, cúi người đem Tần Mộc Ngữ trên mặt đất ôm lấy, nàng nhú mảy lại, không biết là đau ở chỗ nào mà đến thờ cũng không được, hần khần trương, kẻ sát vào trán nàng hỏi: “Bị đánh vào chỗ nào? Đau ở đâu?” Tần Cẩm Lan ngây người, choáng váng, khuôn mặt bức tức cứng đờ, cô căn bản là không biết Hạo xuất hiện từ khi nào!

“Hạo... Hạo anh sao lại ở chỗ này... Chúng em vừa mới...” Cô vội vàng giải thích.

“Câm miệng!” Thượng Quan Hạo lạnh lùng cắt ngang lời của cô, ánh mắt như trước tha thiết nhìn Tần Mộc Ngữ, bàn tay nâng khuôn mặt của nàng lên, nửa lo lắng nửa phức tạp “Tần Mộc Ngữ, em nói cho tôi biết có bị ném vào bụng không? Tôi đang hỏi em, nói!”

Tần Cẩm Lan lơ đãng nhìn một màn này, toàn thân run rẩy, nước mắt mập mờ ngưng tụ.

“Hạo... Hạo anh có thấy vừa rồi hay không! Là cái con tiện nhân này đánh em trước, là nó tát em, em mới đánh lại nó! Hạo anh vì sao lại chăm sóc nó trước, vì cái gì?” Cô quát lên, bị sự hần hờ hững làm cho không thể không chế được.

Tần Mộc Ngữ cắn môi, mở mắt lên.

Trên cánh tay nàng bị vòng trang sức trên túi đánh cho chảy máu, mà người đàn ông trước mặt này ánh mắt nóng hầm hập ngưng đọng lại, chỉ vì quan tâm đứa con trong bụng nàng có bị thương hay không. Mặt nàng tái nhợt: “Thượng Quan Hạo, tôi không phải không che chở nó... Chẳng qua là nếu như vợ anh có làm tổn thương nó, anh có thể dùng những nợ nần này đổ lên trên đầu tôi không?”

Nước mắt lấp lánh lóe ra, nhưng giọng nói lại an tĩnh hỏi hần.

Trái tim Thượng Quan Hạo, bị siết chặt níu lại.

“Hạo...” Tần Cẩm Lan run rẩy kêu một tiếng, cô lo sau này, hần có lẽ sẽ không rời khỏi cô ta, trong bụng cô ta còn có con của hần, hần sẽ quay về đòi chia tay cô, ly hôn với cô! Hần sẽ nghĩ là Tần Cẩm Lan cô là một người phụ nữ âm lãnh hung ác độc địa!

Cô sợ.... Cái túi cũng rơi trên mặt đất, đầu ngón tay run rẩy.

Thượng Quan Hạo đã nghe được tiếng của cô, ánh mắt sâu xa phức tạp, kiềm nén một nỗi đau nhức muốn che chở Tần Mộc Ngữ, khàn giọng nói: “Đừng tưởng rằng trong bụng cô có đứa con của tôi, là có thể tùy tiện đánh nhau với Cẩm Lan, tôi chỉ cảnh cáo cô lần này, nếu có lần sau, tôi sẽ thay cô ấy đánh lại gấp đôi... Nhớ kỹ chưa?”

Tần Mộc Ngữ ngo ngắc, gương mặt trắng ngần mềm mại như bị đánh lên một đòn nghiêm trọng, như bị đánh cho toàn thân máu đều chảy ra, sự thay đổi của hần làm cho nước mắt bắt đầu nổi lên, một chút rung động, theo sát toàn thân nàng mà cũng rung động lên.

Hần trông đỡ tâm tình nặng nề ở trong lòng đang dâng lên lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, xoa người cùng Tần Cẩm Lan thản nhiên nói chuyện.

Giọng nói Tần Cẩm Lan vẫn bén nhọn chói tai như trước, căm hận, lại bị lạnh nhạt vô tình của hần trấn áp xuống.

Tần Mộc Ngữ hít một hơi thật sâu, lại hít một hơi....

Bàn tay nhỏ bé vỗ về trên bụng mình, dưới đáy lòng run giọng hỏi, bé cưng, con có đau không?

Nàng nhắm mắt lại, rất muốn hỏi bác sĩ, lúc nàng cảm thấy nghẹt thở, cảm thấy trái tim đau nhói đến nổi tung, bé con trong bụng sẽ không đau thương giống nàng chứ... Nó còn nhỏ như vậy, còn chưa có thành hình, nó là sẽ không như vậy, có đúng không?

Cánh cửa phòng phẫu thuật, ngay lúc này mở ra.

Bác sĩ tháo khẩu trang che mặt xuống, phía sau là mấy người y tá, mắt chậm rãi mở ra, theo tiếng động mà nhìn qua. Bác sĩ nhìn một lát vào ba người đang chờ đợi ở đây, nhưng lại nhận ra cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt mềm mại thường hay tới kia, nhẹ giọng nói với nàng: “Ca phẫu thuật không có vấn đề gì, chỉ có điều loại bệnh này nếu như tái phát nhiều lần rất có thể sẽ không cứu được, vẫn phải tiếp tục dùng bình ôxi, cung cấp toàn bộ chất dinh dưỡng và thuốc men, có lẽ còn có thể duy trì được mấy ngày này.”

Trong đôi mắt trong veo của Tần Mộc Ngữ, nước mắt lóe ra run rẩy giật mình.

Bác sĩ đi qua khe khe võ võ đầu cô gái nhỏ kia: “Tôi là nói trường hợp xấu nhất, cô phải hy vọng vào điều tốt nhất, đừng lo lắng, biết không?”

Mà nàng lại lẳng lặng nhìn về phía trước, tay ở bên người nắm chặt lại.

Bác sĩ lại nói vài câu, mang theo mấy người y tá rời đi.

Xe được đẩy đi ra.

Tần Mộc Ngữ đi lên, bóng dáng yếu ớt khiến người ta hoảng sợ, nàng tới gần, cuối cùng cũng có một tia hy vọng nhìn ba đang nằm ở trên, đó người thân duy nhất của nàng.

“Hạo, mấy ngày nay ba cuối cùng vẫn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, đều là do anh liên hệ, chúng ta coi như là tận tình tận nghĩa, dù thế nào thì mỗi người đều có một ngày như thế...” Tần Cẩm Lan vòng qua ôm cánh tay hắn, rung rung run giọng nói.

Thượng Quan Hạo cự tuyệt cô ta lạnh lùng rút tay ra.

Hắn đi qua, một tay nhẹ nhàng tách vai Tần Mộc Ngữ ra, một tay đỡ lấy xe đẩy cứu thương: “Cơ thể em đã như vậy, loại chuyện này cứ giao cho...”

Tần Mộc Ngữ lại lạnh nhạt mà kiên quyết đẩy tay hắn ra, để ba cách xa hắn ra một chút: “Anh đừng đụng vào.”

Người ở trên giường bệnh, ông đã già rồi, đã không còn tinh táo, đã không thể di chuyển.

Ông cũng là thánh địa cuối cùng của nàng.

Nàng nói xong lại cùng y tá nhẹ nhàng đẩy Tần Chiêu Vân trở về phòng điều trị.

Mà cánh tay của Thượng Quan Hạo bị bàn tay đẩy ra, trong không khí dần dần trở nên lạnh giá, hắn đưa mắt nhìn, nhìn bóng lưng của nàng, nhận thức được rõ ràng loại cảm giác bị cự tuyệt cách xa nghìn dặm này, đau nhức biết bao nhiêu.

Còn Tần Cẩm Lan phía sau hắn, hai bàn tay nắm chặt, gắt gao cắn lên môi mình!

Từ lúc nào... Hắn cô đơn hiu quạnh, cuối cùng là vì cái con tiện nhân kia!

Đêm vắng lặng.

Trước mặt khu nhà ở là sông, thỉnh thoảng có tàu chở hàng lướt qua, có tiếng còi hơi loáng thoáng, tại thành phố cũng chỉ có khu này ở gần mặt sông đến như vậy, hắn lựa chọn cho nàng ở nơi đây, nàng cự tuyệt cũng không có đến nhìn xem, tĩnh lặng giống như ở chỗ này chuyên tâm chờ đợi. Chờ đợi một hồi lâu, một hồi sinh ly tử biệt cách rời.

“Em định cứ ngủ như thế này sao? Ngoại trừ ngủ, cái gì cũng không làm!” Ở sâu trong cái giường lớn mềm mại, Thượng Quan Hạo ôm chặt cô gái ở trong lòng đang ngủ say sưa, hôn một cái lên mặt nàng.

Tần Mộc Ngữ lúc này mới nhận thấy được là đang ngủ ở trong lòng hắn, tiếng tim đập bên tai, mạnh mẽ mà đầy sức sống.

“Tôi có thể làm cái gì chứ? Đi làm, đi học? Hay là học tập kiến thức làm mẹ cho tốt, bảo vệ cho tốt đứa con của anh, để không phạm phải sai lầm?” Môi nàng nhợt nhạt giật giật, nhẹ nhàng nói ra mấy câu.

Thượng Quan Hạo dần dần lạnh lẽo, từ từ cúi đầu xuống phía dưới, đối diện mặt nàng, nhìn thật sâu.

“Em rất hận tôi có đúng không? Hận bao nhiêu?”

Nàng cũng nhìn qua, thản nhiên nói: “Không biết, có lẽ là ngôn ngữ nhân loại không thể hình dung ra cái loại hận thù này.”

Thượng Quan Hạo lẳng lặng nhìn nàng, nắm lấy cằm của nàng, lên tiếng hỏi: “Em thành thật nói cho tôi biết, ngày hôm nay lúc mà giữa cái chết và sự sống, em có từng hy vọng dù chỉ là trong một cái chớp mắt rằng Tần Chiêu Vân cứ đơn giản mà chết đi, như vậy tôi cũng sẽ không có biện pháp uy hiếp em, em có thể tự do, có thể mang theo con mà cao chạy xa bay?”

Mặt Tàn Mộc Ngữ tái nhợt, nhìn hấn, trong đôi mắt lại hiện lên một tầng dừng dừng lạnh lùng càng nồng đậm.

Thượng Quan Hạo xiết chặt quai hàm của nàng, cố ý muốn hỏi ra kết quả, bức người: “Nói, em có hay không từng nghĩ như vậy?”

Nàng im lặng hồi lâu, rất lâu mới thản nhiên mở miệng.

“Tôi đã từng có hy vọng như thế.” Nàng thản nhiên thừa nhận, bên môi lộ ra một nụ cười lạnh, thấy hấn có một chút ngẩn ngơ “Nhưng mà tôi hy vọng chứng kiến người chết đi là anh, như vậy thì cái gì cũng tốt.”

Một câu nói này, khiến lửa giận đang ngủ say ở trong lòng Thượng Quan Hạo lại lần nữa bị nàng kích phát.

Hắn lạnh lùng nhìn nàng vài giây, đột nhiên cúi đầu cắn lên đôi môi mềm của nàng, hấn hận, hận đến mức muốn bóp chết nàng, thế nhưng từ đầu đến cuối không thể làm gì nàng quá nặng, trong cuộc đời ít ỏi cùng nàng dây dưa, nàng giấy dựa, tiếng than nhẹ ở trong miệng phát ra, nhưng hấn lại cắn đến toàn thân nàng run lên, càng thêm sâu mà cắn đến chảy máu.

Nước mắt Tàn Mộc Ngữ, lại chảy dài.

“Tôi đã sớm nói qua anh là người không có lương tâm, Thượng Quan Hạo...” Nước mắt nàng trào ra, run giọng nói “Anh không phải là tôi, cho nên anh không biết ba cùng với đứa nhỏ có ý nghĩa với tôi như thế nào... Tôi vì sao phải lựa chọn, tôi vì cái gì mà phải lựa chọn? Tôi vì cái gì không thể ở cùng bọn họ? Ai đã ép tôi, hay là số mệnh tôi phải như thế? Ông trời vốn không công bằng, nhưng vì sao lại không công bằng đến mức này...”

Nàng cười gượng, đau thương buồn bã, nước mắt mắt đi sự ấm nóng ở trong không khí, giá lạnh trên khuôn mặt nàng.

Nàng chưa bao giờ khóc lóc kể lể thế này.

Rõ ràng biết được cái người này không bao giờ hiểu, loại người như anh ta sẽ không bao giờ thương hại, không có một chút hổ thẹn và yêu thương, nhưng nàng vẫn khóc, lỗi không phải ở nàng không có cốt cách, nàng chẳng qua là nhịn không được, cũng không muốn nhịn nữa...

Trái tim Thượng Quan Hạo giống như bị xé rách, đau đến ngay cả thở cũng thấy khó khăn.

Hắn cuối cùng cũng hiểu bản thân mình vừa mới đưa ra câu hỏi vô tình máu lạnh đến như thế nào.

Hắn khẽ buông nàng ra, sửa sang lại trên môi, nhẹ nhàng hôn, mang theo tình cảm dịu dàng và kìm nén yêu hận... Hắn ném tới nước mắt của nàng, đắng chát lạnh lạnh, đâm vào tim hấn.

“Xin lỗi... Tàn Mộc Ngữ, xin lỗi...” Thượng Quan Hạo nâng khuôn mặt của nàng lên, bạc môi trên mặt nàng lưu luyến, tiếng nói không bình thường, vẫn lặp lại, lặp lại mấy chữ này đây.

Nước mắt của nàng không biết đã ngừng từ lúc nào, cũng không biết là lúc nào, nàng bắt đầu nặng nề đi vào giấc ngủ, không có thương tổn, nói lên những lời kia như đi vào giấc mộng.

Điện thoại trong túi bắt đầu rung.

Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng ôm lấy nàng không muốn để cho nàng bị làm phiền, chờ ngừng rung, thế nhưng vô dụng, điện thoại một mực rung mạnh, làm cho người nằm ở trong ngực hấn lông mi khẽ run rẩy, suýt nữa tỉnh lại.

Tay sờ qua, lạnh lùng tiếp: “Ài?”

“Hạo...” Dịu dàng như nước, âm thanh đã có chút khàn khàn truyền tới.

Thượng Quan Hạo có hơi nhú mày, đã biết là ai.

“Hạo, anh còn đang trong phòng họp sao? Đã trễ thế này, có muốn em lái xe đến chỗ anh, tiện thể cùng đi ăn đêm?” Tàn Cẩm Lan ôn nhu hỏi, giọng nói mờ mờ ảo ảo.

“Khỏi cần!” Hắn không có giải thích gì nhiều, cự tuyệt.

“À Hạo... Anh đúng là đang họp sao? Khi nào kết thúc vậy?” giọng nói cô ta biếng nhác mà tuyệt vọng.

Thượng Quan Hạo chưa nhận thấy được cô có cái gì không đúng, thản nhiên nói: “Sắp rồi.”

“À... Thế hả...” Cô cười cười.

“Hạo, vậy anh nhớ về sớm một chút, nhớ rõ em luôn luôn ở nhà chờ anh... Em yêu anh.” Tàn Cẩm Lan nói vào điện thoại một câu cuối cùng, cười, nước mắt cũng rớt xuống.

Cô ngắt điện thoại, nắm cái ly trong tay, ngửa đầu uống hết một chén rượu.

Bây giờ cô, chính là đang đoan đoan chính chính mà ngồi ở bên trong phòng làm việc của Thượng Quan Hạo, nhìn những tài liệu công ty trên bàn hần, nhìn trang web hần mở ở trên máy tính đều trang nói về những điều cần lưu ý đối với phụ nữ mang thai thời kỳ đầu, nhìn trong ngăn kéo của hần toàn là sách nói về trang phục... đều là quần áo màu trắng tinh khiết dành cho phụ nữ mang thai, tinh xảo xinh đẹp, cô nhớ rõ, cô em gái Tần Mộc Ngữ khả ái đáng yêu kia, nó thích nhất loại quần áo bằng chất cotton này, mềm mại, tinh tế, đẹp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Đem tất cả mọi thứ của mày hủy đi!

Tần Cẩm Lan không cần nghĩ cũng có thể biết lúc này hần ở nơi nào.

Cô hất tay, đem những cuốn sách kia vứt đầy phòng, mở tủ rượu trong phòng làm việc của hần lấy loại mạnh nhất, cô ngửa đầu uống hết, cười ha ha.

Tần Mộc Ngữ... Mày bây giờ rốt cuộc đang làm cái gì?

Mày ngủ hay là đang thức? Đang ở trong lòng anh ấy hay là trên giường của anh ấy? Mày có biết trái tim anh ấy chính là của tao, cơ thể anh ấy cũng là của tao, mày là con tiện nhân không biết xấu hổ, chiếm đoạt cả chồng của chính chị gái mày!

Đôi mắt cô đỏ au, hét lên một tiếng, ném ly rượu, “Rầm” một tiếng cái ly va vào tường vỡ vụn.

Tần Mộc Ngữ, qua hôm nay tao sẽ cho mày nếm thử một chút cảm giác tao sống còn mày chết!

Ánh sáng lạnh từ tòa nhà Tín Viễn tản ra yếu ớt xa xôi, Tần Cẩm Lan uống đến say mềm, cảm áo khoác và chìa khoá xe của mình lên, ngay cả thu dọn cũng không, đi ra ngoài, cô không sao hết, tất cả những chuyện đáng xấu hổ cô đã biết hết rồi! Đều đi chết con mẹ nó hết đi!

Cô mở cửa xe mình, đi tới viện điều dưỡng trực thuộc Tín Viễn.

Tần Cẩm Lan chân nam đá chân chiêu hướng phía phòng bệnh Tần Chiêu Vân đi đến.

Giữa đường có hai người y tá trực ban vừa đi vừa nói chuyện, Tần Cẩm Lan nheo một mắt lại nhìn, lắc mình dựa vào tường, lẳng lặng đợi bọn họ giao ban. Toàn bộ góc chết của camera ở viện điều dưỡng cô nắm rất rõ ràng, nhất là đến khi nửa đêm y tá giao ca, bảo vệ do Thượng Quan Hạo phái đến cũng sẽ đổi nhóm vào lúc này, đại khái có khoảng mười phút không có ai qua lại.

Cô xoa xoa khoe miệng, sắc mặt tái nhợt, ngửi đầy mùi rượu.

Cuối cùng cũng đợi được thời gian giao ban.

Bóng dáng Tần Cẩm Lan như âm hồn hướng vào trong, chính xác đẩy cánh cửa phòng điều trị Tần Chiêu Vân ra.

A... Cô cười lạnh nhìn cái lão già sắp chết này, khàn giọng nói: “Tần Mộc Ngữ... Mày rất quan tâm lão già sắp chết này có đúng không? Các người sống nương tựa lẫn nhau có đúng không? Mày chính là dựa vào cái loại đáng thương ti tiện như vậy đi dụ dỗ chồng tao! Nếu như Hạo không có cảm giác với mày, thế thì tao cũng không thèm quan tâm sự sống chết của ông ta, vì sao Hạo đem toàn lực kéo dài sinh mạng ông ta lâu đến như vậy!”

Cô rít lên, trong đôi mắt đỏ bừng loé ra huyết quang âm lãnh: “Chỉ là mày yên tâm... Trên tay mày vẫn còn cái gì đó, tao một chút nữa cũng sẽ hủy diệt giùm mày, ha ha... Tình thân của mày, đứa con của mày... Con mẹ nó mày cái gì cũng không nên có! Tao sẽ không giết chết mày, mà tao sẽ hủy diệt tất cả mọi thứ của mày!”

Cánh cửa bằng thủy tinh phòng chăm sóc đặc biệt rất dày và nặng, cho dù âm thanh có lộ ra cũng chỉ rất nhỏ không thể nghe thấy.

Sau khi cô nói xong, thần trí căng thẳng cũng bỏ xuống, lão đảo tiêu sái đi tới, ngón tay tái nhợt cầm lấy ống dẫn khí, nhìn thật sâu vào ông lấp suy tàn đang nằm trên giường bệnh kia, đôi mắt đỏ tươi như máu nhìn chăm chăm ông, giữa sát khí hung ác đáng sợ cầu xin, run giọng nói: “Ba, người đời này cũng không có thương yêu tôi, cũng không có đối xử công bằng với tôi, lúc này đây người coi như là giúp tôi một lần, được không? Người dù sao cũng xem như là chết rồi... Dù kéo dài tới lúc cô ta sinh con người cũng sẽ chết! Tôi chính là muốn nhìn xem cô ta mắc chứng cuồng loạn sẽ thành ra cái bộ dạng gì, tôi muốn cho cô ta đau đớn đến không thiết sống nữa mà đi tìm cái chết!” Nói xong cô đột nhiên dùng sức, cầm lấy ống dẫn khí cùng mặt nạ bảo hộ tàn nhẫn mà rút đi!

Trong đêm đen yên tĩnh, phảng phất như có vật gì ép nặng ở yết hầu.

Một giây, hai giây...

Con mắt Tần Cẩm Lan đỏ tươi khao khát nhìn tình hình người nằm ở trên giường, mãi đến khi đôi môi nứt nẻ của ông mở ra, đầu như bị thứ gì đè ngửa

ra, tứ chi chậm rãi chậm rãi co giật, co quắp, một chút dấu hiệu sinh mệnh dần dần biến mất...

Cô mở mắt trừng trừng nhìn, trừng to mắt, một cái nháy mắt cũng không có chớp xuống!

Đến khi người trên giường bình lặng trở lại, một chút cử động đều không có, toàn thân Tần Cẩm Lan mới từ từ buông lỏng, hai tròng mắt cô tràn đầy huyết vị mơ màng, trên mặt lộ ra nét cười dữ tợn, dần trở nên điên cuồng cười rộ lên!

Mãi cho đến tờ mờ sáng, Thượng Quan Hạo mới nhận thấy được một chút uể oải.

Cử động một cái nhẹ, giữa đôi chân mày cô gái ở trong lòng ngực rốt cuộc vẫn thất chặt, ngủ được sâu một chút.

Cơ thể hần cứng ngắc, duỗi tay về phía đầu giường lấy đồng hồ báo thức, lúc này mới nhúu mày, cảm giác giữ nguyên tư thế khiến cho tay tê dại bắt đầu ngứa ran, nhìn qua một chút, đã 5 giờ 10.

Hắn vốn không nghĩ tới sẽ ở lại quá hai giờ đêm, nhưng ai biết được nàng ngủ vô cùng không an lành, hắn ôm thân thể mềm mại của nàng, không muốn buông ra, nàng nhúu mày một cái dù rất nhỏ cũng kéo trái tim hắn chùng xuống một chút, không nghĩ tới lại ở chỗ này lâu đến như vậy.

Đắp cho nàng một cái chăn, khẽ xoa sợi tóc của nàng, trên trán của nàng in dấu lên một nụ hôn.

Thượng Quan Hạo lúc này mới từ trong phòng chậm rãi đi ra.

Đón ánh nắng nhạt, hắn trực tiếp lái xe đi đến Tín Viễn, còn rất sớm đã có người đi làm, có lẽ là nhân viên ở lại công ty tăng ca suốt đêm, chỉ là còn chưa đi vào phòng làm việc, đã ngửi thấy một cỗ không khí nồng đậm mùi rượu.

Hắn hơi nhúu mày.

Đẩy cửa ra, thấy được chai rượu mạnh đã mở nắp cùng cốc đặt ở trên bàn làm việc, còn có vút đầy trên mặt đất là những bộ quần áo hắn đã chọn.

Lông mày Thượng Quan Hạo càng thêm nhúu chặt.

Hắn lấy điện thoại ra, gọi cho Tần Cẩm Lan.

Điện thoại mãi hồi lâu mới vang lên, căn bản là không có ai nhắc máy.

Hắn vừa mới ngắt điện thoại đã có một cuộc gọi đến, vẫn còn vang lên: “Alo?”

“Thượng Quan tiên sinh... Đã xảy ra chuyện Thượng Quan tiên sinh! Là tai nạn chết người!” Giọng nói bác sĩ trong điện thoại trở nên thay đổi, có phần nghẹn giọng, phảng phất dường như có tội ác cùng trách nhiệm to lớn vượt quá khả năng chịu đựng của các cô, giống như tai ương ngập đầu!

Toàn thân Thượng Quan Hạo chấn động, đôi mắt trong phút chốc trở nên lạnh lùng, môi nhếch lên.

Ngự Phong Trì trên tay quần băng trắng, mắt sắc lạnh, bàn tay nắm chặt, trên mặt sa sầm xuống toát ra vẻ đáng sợ.

Hắn ngồi ở dưới bóng cây trong sân, nhìn mấy người giữ cổng cùng mấy người võ sĩ Nhật Bản, ánh mắt an tĩnh, bên cạnh vị huấn luyện viên đi tới: “Ngự thiếu gia, nghỉ ngơi đủ rồi, chúng ta bắt đầu đi!”

Ngự Phong Trì lù lù bất động.

Huấn luyện viên có chút xấu hổ, nhìn băng quần trên tay hắn, nắm đấm nắm chặt, mở miệng khuyên nhủ: “Ngự thiếu gia, cậu vẫn không đứng dậy tập luyện sao, mệnh lệnh Ngự lão gia ai cũng không dám chống lại, lần trước nếu không phải cậu xông vào, bọn họ cũng sẽ không có lá gan thực sự cùng cậu động thủ, điểm ấy cậu cũng phải hiểu rõ.”

Ngự Phong Trì cười nhạt.

Hắn kiêu ngạo băng lãnh ngược mặt lên, nụ cười châm biếm vẫn không giảm: “Không dám cùng ta động thủ có đúng không? Bởi vì ông nội ta nói chỉ là giam lỏng ta, không được giết chết ta nhưng tàn phế thì có thể, có đúng không?”

“Ngự thiếu gia!” Sắc mặt huấn luyện viên trắng bệch, hai đầu gối suýt mềm nhũn “Chúng tôi tuyệt đối không có tâm tư này, chỉ là tình huống hiện tại đúng là Ngự lão gia không thể thả cậu đi, chúng tôi chỉ nghe mệnh lệnh không làm chủ được!”

“Cho nên đừng con mẹ nó nói lời vô ích với ta!” Ngự Phong Trì cúi đầu nghiêng răng nói, trong đôi mắt lộ ra một tia sát khí đỏ tươi “Các người không làm chủ được nhưng vẫn có thể làm được việc của mình, ta ngay cả bản thân cũng không làm chủ được, anh đừng có mà rước lấy tức giận từ ta, ta không biết sẽ làm nên chuyện gì đâu.”

Bên trong gian phòng bên cạnh, truyền đến âm thanh tiếng tin tức buổi sáng.

Ngự Phong Trì đứng dậy, bóng dáng cao lớn tồn tại sát khí bức người, muốn đem nộ khí trong người mà trút ra một chút, nhưng nghe đến tiếng tin tức nhỏ truyền đến trong nháy mắt kia, cánh tay giờ lên cứng đờ ở giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Sẽ không để cô ấy biết

“Ngự thiếu gia...” Huấn luyện viên chần chừ lên tiếng.

Khuôn mặt Ngự Phong Trì có hơi trầm xuống, chậm rãi đi qua, đem cánh cửa khẽ đẩy ra, tiếng nói trên tivi càng truyền đến nghe rõ ràng hơn.

“Sáng nay tại khu điều dưỡng trực thuộc Tín Viễn, xảy ra vụ án, máy thở bệnh nhân đang điều trị bị tháo ra, theo như được biết, người chết là chủ tịch tiền nhiệm của Tín Viễn, Tần Chiêu Vân lão tiên sinh, đã điều trị ở đây mấy tháng nay, sau khi hôn mê chưa từng tỉnh lại. Sau khi trải qua ca phẫu thuật thứ ba bệnh tình đã có phần được ổn định nhưng đột nhiên xảy ra sự việc ngoài ý muốn... Qua xác minh, sự việc xảy ra cũng không phải là ngoài ý muốn, mà là có người rắp tâm hãm hại, mà người trả chi phí và hoạt động chăm sóc điều trị cho Tần lão tiên sinh là Tổng giám đốc Tín Viễn Thượng Quan Hạo lại không nói, cũng không đề cập tới nguyên nhân tại sao, cũng không cho cảnh sát một câu trả lời... Tin tức buổi sáng, người đưa tin...”

Mà tiếp theo hiện lên trên màn hình là khuôn mặt ủ dột của Thượng Quan Hạo, sát khí ngưng trọng, nhưng vẫn bước dài mà đi, một chữ cũng không nói.

Cho dù là một chút suy đoán, cho dù là một chút giải thích, cũng không có!

Ngự Phong Trì từ nỗi kinh hãi dần dần khôi phục lại bình tĩnh, sắc mặt tái nhợt.

Đã chết...

Người đó vẫn được Thượng Quan Hạo quả chế chăm sóc, cứ như vậy chết rồi...

Trước đây hẳn nghe nàng nói qua, sau khi Tần gia hoàn toàn suy tàn, nàng không lo nỗi tiền thuốc men cho Tần Chiêu Vân, cái vị mà nàng gọi là chị lại xem người nhà như rác rưởi đuổi ra ngoài! Nàng không còn cách nào khác mới phải nương tựa vào cái loại cầm thú như Thượng Quan Hạo, mà từ lúc nàng bị bắt đi, hẳn hoàn toàn không biết nàng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Vì sao lại thành ra như vậy?

Đầu óc hẳn ong ong, nhớ tới lúc hẳn chạy tới tỉnh M tìm nàng, chứng kiến cảnh nàng quỳ trên mặt đất cầu xin hẳn khiến đứa bé trong bụng nàng biến mất, nhớ tới lần ở trong bệnh viện, nàng yếu ớt nhưng khuôn mặt tĩnh lặng, tâm hẳn như bị dao cắt!

Hắn đã không có cách nào suy nghĩ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, là kẻ nào táng tận lương tâm đem sinh mạng của một người đang ở ranh giới giữa sự sống và cái chết ra bóp nát! Hẳn cũng không có suy nghĩ là vì chộc giận Thượng Quan Hạo cho nên ngay cả tính mạng ba nàng cũng không được đảm bảo! Hẳn chỉ biết là nàng nghe được tin tức này sẽ phát điên... Nàng sẽ phát điên...

Đầu Ngự Phong Trì vẫn còn ong ong, tay buông lỏng cánh cửa, mặt trắng như tờ giấy, quay người hướng về phía cổng mà đi đến.

Bảo vệ ở cổng chặn đường lại.

“Thiếu gia, cậu muốn đi đâu...”

“Tránh ra.”

Hai người bảo vệ ở cổng nhìn nhau một cái “Xin lỗi Ngự thiếu gia, chúng tôi e rằng không thể tránh ra, trừ phi cậu nói cho chúng tôi biết cậu muốn đi đâu.”

Ngự Phong Trì cười nhạt, khí sắc có chút dữ tợn: “Ta nói thì các người sẽ để ta đi sao? Ta mà ngu ngốc đến như vậy?” Họ xấu hổ cúi đầu: “Không phải, Ngự thiếu gia.”

Ngự Phong Trì gạt đầu, cười nhạt, trong con mắt hiện lên một tia âm lãnh: “Ta quả thực là ngu ngốc.... Ta sớm đã không nên khoanh tay chờ chết...”

Ngay sau đó, ở cổng truyền đến một tiếng kêu sợ hãi!

Trong tay Ngự Phong Trì móc ra một con dao sắc nhọn, rõ ràng mà đặt ở trên cổ một người bảo vệ chế ngự đặt trên vách tường, một vết cắt nhỏ hiện ra, dòng máu đỏ thẫm chảy ra. Hẳn tàn nhẫn nghiêm nghị: “Ta còn không thể đi có đúng không? Không bằng cậu đi trước đi, ta trực tiếp tiễn cậu một

đoạn tới địa phủ, cậu có chịu không?”

“Thiếu... Thiếu gia, mau buông dao xuống!” Vài người có mặt xung quanh sợ hãi đến trắng bạch mặt mũi.

Ngự Phong Trì cười gằn, dao đâm sâu thêm một đoạn.

“Cậu có biết yếu hèn của cậu sâu bao nhiêu? Có cần dao của ta tới nói cho cậu biết?” Hắn ngoan cố, ngoan cố phảng phất như không phải có ý muốn đi ra ngoài, mà là thăm nghĩ ở chỗ này đại khai sát giới một phen.

“Thiếu, thiếu gia!” Người bảo vệ kia đã sợ hãi đến mặt vàng như nghệ, không phải là chưa từng gặp qua tình cảnh này, mà là lực của Ngự Phong Trì quá thực rất tàn nhẫn, nếu như cắt thêm nửa phần, anh ta nhất định phải chết. Anh ta móc chìa khóa từ trong túi áo ra đưa cho Ngự Phong Trì, run giọng nói.

“Đây là chìa khóa xe... Đây là chìa khóa xe duy nhất chưa bị lão gia gắn bộ phận theo dõi, đồ ở cổng thứ ba, thiếu gia... đừng giết tôi...” Bảo vệ sợ đến toàn thân đều run rẩy, sắc mặt tái mét!

Ngự Phong Trì cười nhạt, nắm cổ áo anh lên: “Cậu đi theo ta một chút chứ!”

Vào trong xe, Ngự Phong Trì thu hồi dao lại, vẩy hãm anh ta ngồi vào ghế phụ, cửa xe khóa lại, giữa ánh mắt của một đồng người đang còn kinh hãi nhìn theo chiếc xe lao đi ra ngoài, một chút cũng không để ý tới máu ở cổ người ngồi trên ghế phụ chảy dài xuống.

“Ngày hôm nay cảm ơn cái mạng của cậu, nhiệm vụ của cậu đã hoàn thành.” Hắn đem cửa xe mở ra, một cước hung hăng đạp người nọ xuống phía dưới.

Phía trước đường, càng ngày càng rộng, cũng càng ngày càng rõ rệt.

Ngự Phong Trì lâu lắm không có cảm thấy loại cảm giác tự do cùng điên cuồng này, con mắt hắn đầy áp màu đỏ hòa cùng đau nhức, khàn giọng nói: “Anh tới đây... Mộc Tiểu Ngừ, em đừng khóc.... Anh tới đây...”

“Ai cho phép để lộ chuyện này?” Một thanh âm chậm rãi truyền đến, lạnh lẽo như băng, nhưng lại nhẹ như cánh ve.

Một tia sát khí lan tràn trong bầu không khí xơ xác tiêu điều.

“Thượng Quan tiên sinh, chúng tôi buổi sáng đã sắp xếp đem chuyện này phong tỏa, căn bản là không có cho giới truyền thông biết, sau này bị lộ ra,... hẳn là phía bên cảnh sát...”

“Thịch!” Một quyền tàn ác đánh qua, đem phần sau câu nói của người kia hung hăng đập bẻ lùi lại hai bước, đụng phải cái bàn ngã xuống trên mặt đất! Thượng Quan Hạo ánh mắt âm u lạnh lẽo, lửa giận ngút trời, bàn tay nắm chặt rung rung.

“Tôi hôm qua có người trực không?... Là làm sao không có ai đi vào? Tôi không lệnh cho các người đề phòng thì các người liền cho rằng không ai có chủ ý tới hại một người sắp chết có phải không?” Miệng hắn lạnh lẽo “Ông ta chết trên giường bệnh cũng không hề gì... Nhưng các người nói cho tôi biết, vì sao lại là mưu sát? Là ai làm?”

Người trong phòng bị giáo huấn, không có một ai có dũng khí lên tiếng.

Đôi mắt của Thượng Quan Hạo đỏ ngầu, trong đầu sát khí ngút trời, hắn cũng không phải là loại người tốt đẹp gì, cho dù là người đó chết sớm một chút hẳn cũng không quan tâm! Nhưng mà có người quan tâm... Cho dù là một người sắp chết... Nàng còn xem trọng hơn bất cứ cái gì...

Cũng bởi vì đã không còn những ràng buộc này, hắn sợ không còn giữ nàng lại được nữa...

“Thượng Quan tiên sinh, chúng tôi, chúng tôi đã bắt đầu điều tra...” Có một bảo vệ mồ hôi lạnh ứa ra, cam đảm nói ra.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo khiến người ta sợ hãi, lạnh lùng cầm chìa khóa xe lên, nhìn vào chỗ đám người đang ôm mặt, trên miệng máu chảy ra, lạnh lùng nói: “Suy nghĩ sâu xa thêm một chút, sẽ có thể biết được người nào lại có mối cừu hận với Tần Chiêu Vân lớn đến như vậy... Lại có thể...”

Lúc này trong đôi mắt hắn, thoáng chốc hiện lên một tia máu rét lạnh.

Ý nghĩ vừa lóe lên kia, làm cho hắn kinh sợ, lại làm cho nét mặt đỏ bừng bừng của hắn dần dần cuốn đi, không muốn suy nghĩ nữa.

“Cứ như vậy đi, điều tra trước!” Thượng Quan Hạo lên tiếng nói ra mấy chữ, đè nặng run sợ cùng đau nhức ở trong lòng, đi ra ngoài.

Hắn ngồi trên chiếc xe sáng bóng hào nhoáng một đường từ công ty chạy đến khu nhà ở.

Đem xe khóa kỹ, hắn từ dưới lầu đi lên.

Cánh cửa khe khẽ mở ra, bầu không khí so với buổi sáng lúc hắn rời đi cũng vẫn giống như thế, tĩnh lặng, giống như không có chuyện gì phát sinh.

Thượng Quan Hạo chậm rãi đi vào, đến tận phòng ngủ bên trong.

Trên giường, cô gái nhỏ ngủ say kia dường như vừa mới tỉnh lại, đôi mắt trong suốt có một làn hơi nước mỏng, ngón tay đặt ở trên gối bên cạnh, giống như đã cảm nhận được một chút gì, lại như cái gì cũng chưa từng biết.

Hình ảnh này, làm mí mắt Thượng Quan Hạo nhảy lên... Trước khi hắn rời khỏi, đó là vị trí lúc hắn ngủ.

Tần Mộc Ngữ thấy hắn, ánh mắt trong veo hiện ra một tia kinh ngạc.

Thượng Quan Hạo chậm rãi đi qua, đặt hai tay bên cạnh nàng, khàn giọng nói: “Có muốn hỏi tôi cái gì không, là tôi vẫn liên tục ở đây không rời đi, hay là tôi vừa mới quay về?”

Tần Mộc Ngữ nhìn đôi mắt lảng động của hắn bởi vì cực độ mệt mỏi rồi mà đây to máu, nhẹ nhàng ngẩng mặt lên: “Anh suy nghĩ nhiều.”

Thượng Quan Hạo ngưng mắt nhìn nàng một lúc lâu, bên môi vậy mà lại nở ra một nụ cười lãnh đạm nhưng ấm áp.

Tốt. May mà nàng bây giờ còn không biết.

Nàng không biết. Thật tốt.

Hắn đi đến đem nàng ôm lấy, để hơi thở của nàng tỏa ra trên ngực hắn, đem nàng ôm vào, hơi thở chôn sâu ở trên mái tóc nàng, khàn giọng nói: “Em nói có thể hay không, có một ngày em ở bên cạnh tôi tỉnh dậy lại không nhìn thấy tôi nữa, trong phút chốc đó em sẽ có cảm giác mất mát, cảm thấy tôi không còn ở bên cạnh em nữa, cũng là một loại hối tiếc?”

Tần Mộc Ngữ lại lần nữa mở to mắt ra, nhìn bản thân mình đang chìm đắm trong thế giới của người đàn ông này.

“Anh có thật vẫn còn hy vọng, anh tàn nhẫn đâm một người hai ta đao, một bên bóc vết thương của người đó ra, còn một bên lại muốn nghe người đó nói lời cảm ơn anh?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, không chút sợ hãi nhìn hắn.

Thượng Quan Hạo nhìn lên mái tóc của nàng, hô hấp trong nháy mắt có phần ngưng động.

Khuôn mặt trắng bạch, ôm nàng thêm chặt.

“Tần Mộc Ngữ, nếu như em hận tôi một chút nữa, thì sẽ thành cái bộ dạng gì?” Hắn yếu ớt nghiêm mặt, giữa ánh mắt u lạnh mang theo chút nghiêm túc hỏi.

Nàng cười, bi thương cô tịch, khe khẽ lắc đầu: “Không biết.”

Bầu không khí cứ như vậy áp lực thật sâu dâng lên.

Trong khoảng không gian này, toàn bộ mọi thông tin đều đã bị chặn lại.

Cho dù là nhốt lại, hắn cũng sẽ trói buộc nàng ở trong thế giới của bản thân, nàng cũng sẽ không nghe được, vĩnh viễn sẽ không nghe được.

Bàn tay Thượng Quan Hạo vỗ về trên khuôn mặt của nàng, cũng vắng lặng nói: “Xuống phía dưới, theo tôi đi ăn cơm.”

Thành phố phồn hoa, hắn thăm nghĩ tìm một chốn yên tĩnh.

Xe chậm rãi chạy đến một nhà hàng Ý ven biển, không mưu toan làm ăn nhiều nhưng tâm tư lại có đủ, Thượng Quan Hạo tắt máy, dừng xe ở chỗ cách xa mặt biển, lại đem mắt nhìn vào gương chiếu hậu.

Nàng ngồi bên trong người hơi nghiêng, sợi tóc đen bóng ôn nhu rơi trên vai, đi thẳng một đường, nàng một chút tin tức cũng không có thấy qua, tâm tình của Thượng Quan Hạo âm trầm xuống, chỉ biết là giấu được một ngày là hay được một ngày.

Trong bụng nàng có đứa nhỏ. Hắn không muốn để cho nàng bị kích động như vậy.

Tần Chiêu Vân chết bệnh, cùng Tần Chiêu Vân bị người ta mưu sát trong phòng bệnh, tuyệt đối không phải một loại khái niệm giống nhau.

“Tối rồi.” Hắn thân nhiên nói “Đi xuống, tốt xấu gì cũng phải ăn một chút.”

Lúc này toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt vào cô gái nhỏ ở bên cạnh mình, nên không có chú ý tới...

Phía sau có một chiếc xe chậm rãi tới gần, một người quỵn rũ có đường cong hoàn mỹ nhưng lại âm u lạnh lẽo đứng ở phía sau bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Xin cô đừng có diễn kịch nữa

Miệng Tần Cẩm Lan nhọt nhọt, viền mắt thâm quầng, cả buổi tối không ngủ.

Cô là ngủ không được.

Nhắm mắt lại, cô lại thấy khuôn mặt Tần Chiêu Vân rõ ràng đã suy kiệt chết đi, đột nhiên mở trừng mắt, tứ chi co giật vuron về phía cô, giống như lúc cô còn nhỏ, ông ta khủng bố mà hướng về phía cô hét lên: “Lan nhi... Lan nhi...”

Cô ta chợt tỉnh, nhìn trong phòng tối đen như mực sợ đến hết lên.

Cả đêm chỉ có thể bật đèn lên, mở tiếng TV đến cỡ lớn nhất.

Cô đã làm chuyện đáng sợ như vậy... Thế nhưng mục đích của cô vậy mà chưa hề đạt được...

Đôi mắt đục ngầu nhìn qua...

Hai người phía trước kia, cô đã đi theo suốt một đường, cô rõ ràng mà chứng kiến trên mặt Tần Mộc Ngữ trừu vè trong treo lạnh lùng ngoài ra không hề có một nét biểu hiện nào khác, điều này không đúng, nếu như cô ta biết được chuyện Tần Chiêu Vân đã chết, cô ta sẽ không có biểu hiện cảm xúc như vậy!

Mà khi cô tận mắt nhìn đến sắc mặt chồng của mình, tựa thì tất cả đã hiểu!

“A...” Tần Cẩm Lan cời dây an toàn trên người, làm cho mái tóc xõa ra một chút, nhìn vào kính xe, đích thật là đôi mắt sưng đỏ không thể chịu nổi, cô ta lão đảo lắc lư xuống xe, hướng thẳng về phía bọn họ mà đi đến.

Người phục vụ ngoại quốc lễ phép mở cửa ra.

Bên trong nhà hàng, hai người đang ngồi ở chỗ chính giữa phía trên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ ưu tư, không có lấy một chút tâm tình. Trái lại Thượng Quan Hạo, ánh mắt vắng lặng, nhưng là cực kỳ kiên nhẫn hỏi xem nàng muốn ăn gì, nàng vẫn nhợt nhạt thản nhiên như trước không muốn để ý tới, lúc này Tần Cẩm Lan ở cửa nhìn thấy hết sức mỉa mai, trong mắt ăng ạc nước, hô to một tiếng: “Tiểu Ngữ!”

Một tiếng gọi này, làm mọi người trong nhà hàng giật mình, ngay cả đang ăn cũng ngừng người ra một chút.

Thượng Quan Hạo nhíu mày, giương mắt lên nhìn Tần Cẩm Lan, kinh ngạc cùng nghi hoặc, nhưng vẫn ung dung thản nhiên như cũ. Chỉ là trong đầu tồn tại chút đề phòng, không biết cô lúc này xuất hiện ở đây là làm cái gì.

Tần Mộc Ngữ đánh mắt sang, đôi mi dài buông xuống, là đôi mắt trong suốt như nước.

Một khắc sau, trong mắt Tần Cẩm Lan như lại tràn đầy bi thương thống khổ, bỏ qua hết thảy mọi thứ mà hướng về phía nàng chạy tới, một tay ôm lấy vào ngực, khóc lớn: “Tiểu Ngữ... Tiểu Ngữ...”

Nét băng lãnh trên người Thượng Quan Hạo càng thêm nặng nề, không biết cô ở chỗ này là muốn diễn trò gì.

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ hơi tái nhợt, cảm nhận được cái ôm của Tần Cẩm Lan, có cảm giác như là đang bị thứ ma quỷ lạnh giá ôm lấy, một lúc lâu mới khản giọng nói: “Chị nói thẳng ra đi, chị muốn làm gì, không được sao? Chị đã thấy tôi với chồng chị ở cùng một chỗ, muốn điên loạn thần kinh gì hay là khóc rống náo loạn lên cũng được, chỉ là đừng mệch nhọc diễn kịch...”

Tần Cẩm Lan nghe xong, tiếng khóc nức nở dịu xuống, trong ánh mắt như là ngưng đọng nỗi đau buồn thật lớn, ngăn ngăn lè “Ba!” một tiếng hung hăng cho nàng một cái tát!

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ lệch đi, trên nước da trắng ngần, vết bàn tay in lên đỏ thẫm nhanh chóng hiện ra.

Trong đôi mắt trong veo lộ ra một tia yếu ớt, bởi vì một cái tát này, thật sự rất đau, rất đau...

Sắc mặt Thượng Quan Hạo đột nhiên biến thành u ám, quét qua, đã thấy trong mắt Tần Cẩm Lan cũng mang theo kinh ngạc, khó tin, lại bất thành linh nắm lấy hai vai Tần Mộc Ngữ, khóc lóc “Xin lỗi...! Tiểu Ngữ, xin lỗi... Chị không nên đánh em! Là lỗi của chị! Là chị không khống chế được, nhưng mà em có biết không... Em có biết là ba qua đời rồi hay không! Ngay sáng sớm ngày hôm nay, ông ấy đã qua đời ở trong phòng chăm sóc đặc biệt! Có người phá máy thờ của ông, có người đã giết ông! Tiểu Ngữ... Chúng ta không còn ba nữa, chúng ta không còn ba nữa!”

Giọng nói cô ta thảm thiết, khóc rống lên, từng tiếng từng tiếng tựa như truyền vào trong ngực, xé rách trái tim người khác, đau nhức không sao sánh được.

Chương 148: Đây là sự khoan dung tôi dành cho cô, đừng ở đây đi

Gương mặt Thượng Quan Hạo căng ra, thoáng chốc trở nên trắng nhợt không còn một chút máu.

Mặt Tần Mộc Ngữ cũng vẫn còn lợt lạt, đầu tay đỏ thẫm in trên mặt hiện ra, khiến cho người ta không nỡ làm gì, nàng chậm rãi chậm rãi quay sang, trong đôi mắt mờ hồ có sự kinh hãi mà tuyệt vọng, run giọng nói: “Chị nói cái gì?”

Tần Cẩm Lan ngẩng đầu lên, khóc càng thêm thảm thiết: “Chị nói thật... Tiểu Ngữ, chị không phải cố ý muốn đánh em! Chị vì bộ dạng này của em quá thực rất đau lòng! Ba vừa mới chết, thi thể còn chưa lạnh. Em không thể giẫm đạp lên bộ mặt của Tần gia làm chuyện khiến người ta ghét bỏ như thế này! Em không tin có đúng không? Chị cho em xem... Chị cho em thấy rõ!”

Cô ta run rẩy lấy điện thoại ra, đem ảnh chụp đưa ra trước mặt.

Trong bức hình...

Thân thể một người nằm trên chiếc giường trắng tinh, chỉ có khuôn mặt và phần cổ lộ ra, miệng ông lão khẽ héch lên, như là vì gãy dựa mà co quắp, thế nhưng không có dấu hiện của một chút sự sống, khuôn mặt biến thành trắng bạch xanh đen...

“Cách cách” một tiếng giòn vang lên, điện thoại của Tần Cẩm Lan rơi trên mặt đất.

Tay Tần Mộc Ngữ yếu ớt nắm lấy cái bàn, suýt nữa chống đỡ không được thân thể của chính mình...

Mặt Thượng Quan Hạo buột chặt, nắm tay dần dần siết chặt, hấn gắng sức cả ngày ngăn chặn chuyện này, nhưng đúng là vẫn còn không có tránh thoát, nàng vẫn là đã biết rồi! Thế nhưng vì sao... Vì sao lại là chính mồm Cẩm Lan nói cho nàng...

Trong đôi mắt trong veo nước mắt từ từ chứa đầy, Tần Mộc Ngữ nhớ tới ngày đó từ trong phòng giải phẫu đi ra khuôn mặt Tần Chiêu Vân vẫn an bình tĩnh lặng như thế, âm thanh nhỏ bé từ cổ họng run run tràn ra: “Không có khả năng... Điều đó không có khả năng...”

“Tôi ngày đó nhìn thấy ba vẫn còn khá tốt... Ba vẫn còn khá tốt...” Cánh tay dài mảnh trắng ngần, lộ ra một chút nhọt nhọt, lúc này ôm chặt lấy chính đầu nàng, ngón tay nhỏ bé đan vào mái tóc mềm mại siết chặt, cơ thể nhỏ bé yếu ớt của nàng co quắp, mặt tái nhợt, hơi thở mong manh, nước mắt nóng hằm hập tràn đầy khóe mắt “Làm sao lại có người giết ba... Làm sao lại có người tàn nhẫn đến mức rút đi hơi thở yếu ớt của ông ấy...”

“Tiểu Ngữ...” Tần Cẩm Lan bi thương lên tiếng, cô ta đau buồn đến cực độ.

Một tia đau lòng bén nhọn dâng lên, Tần Mộc Ngữ bỗng nhiên đứng dậy đem cái bàn hung hăng đẩy ra, hướng về phía bên ngoài điên cuồng mà chạy đi!

Nàng không tin...

Trừ khi chính mắt nàng nhìn thấy, bằng không nàng có chết cũng không tin!

Mí mắt Thượng Quan Hạo đột nhiên nhảy lên, sai bước về phía trước, chặn ngang túm lấy cổ tay nàng đem cả người nàng ôm vào trong ngực, gọi to một tiếng: “Tần Mộc Ngữ!”

Phí sau chạm phải ngực một người, nước mắt nóng hổi rơi xuống, trong đầu Tần Mộc Ngữ tựa như đê vỡ, hai mắt đăm lẹ mông lung, nàng đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, quay đầu lại rung rung ngưng mắt nhìn Thượng Quan Hạo, nhọt nhọt nghiêm mặt hỏi: “Ba tôi đâu?” Bầu không khí trong nháy mắt ngưng đọng.

Ngón tay nàng nắm chặt cổ tay áo hắn, lại lần nữa cất tiếng hỏi: “Thượng Quan Hạo... Ba tôi đâu?”

Gương mặt Thượng Quan Hạo tái nhợt, thất chặt lại.

Tần Cẩm Lan cũng giả bộ hoảng loạn, nước mắt ngăn nước mắt dài tới nắm lấy cánh tay Tần Mộc Ngữ, nghẹn ngào giải thích: “Tiểu Ngữ, Tiểu Ngữ em không thể nghĩ như vậy! Tiền thuốc và phí chăm sóc vẫn đều là Hạo lo, nếu như không có Hạo ba căn bản là không chống cự được lâu như vậy, em làm sao có thể đem chuyện này đổ lên đầu Hạo?”

Tần Mộc Ngữ bị túm tách rời khỏi ngực Thượng Quan Hạo, nàng kinh ngạc cùng hoài nghi nhìn vào người đàn ông trước mặt, dáng người hần rần rồi kiên cường, cao lớn kiêu ngạo, trong tay hắn có mùi máu tanh, thủ đoạn của hắn so với ma quỷ còn muốn tàn nhẫn vô tình hơn...

Là hấn vẫn đem sinh mệnh ba ra uy hiếp áp chế nàng.

Chỉ có hấn mới có quyền ấy, bởi vì không hài lòng một người, thì đem mạng người đó xem như con kiến nghiền nát dưới chân!

Cách một khoảng cách, nhưng giống như cách cả mối cừu hận sinh tử ngập trời!

“Tại sao...” Nàng yếu ớt, mắt mờ trùng trùng nhìn hấn, nước mắt rơi “Thượng Quan Hạo anh nói cho tôi biết tại sao? Anh tại sao lại đối xử với ba tôi như vậy!”

Thượng Quan Hạo toàn thân chấn động, nhìn đôi mắt nàng chứa đựng cừu hận cùng nước mắt, khuôn mặt dần dần trở nên trắng bệch.

“Tôi cái gì cũng nghe lời anh... Anh muốn tôi làm cái gì tôi hết thảy đều nghe lời anh! Anh dựa vào cái gì còn ra tay với ba tôi!” Nàng hét lên, định xông lên, lại bị Tần Cẩm Lan giả bộ mà rung rung ôm lấy thắt lưng, không cho nàng giãy giụa thoát ra “Anh muốn tôi ở lại bên cạnh anh... Anh muốn tôi sinh con cho loại người cảm thù như anh! Anh cho dù bắt tôi làm bao nhiêu chuyện xấu xa bản thủ tôi đều cũng đã làm! Anh vì sao còn không thể buông tha ba tôi! Há!!!”

Nàng tuyệt vọng mà quát, tiếng chói tai, ngón tay cắm sâu vào mái tóc, nước mắt nóng hằm hập rơi xuống!

Hoi thở Thượng Quan Hạo ngưng trệ, sắc mặt tái nhợt, đầu nhức nhìn nàng.

Nàng hiểu lầm.

Hấn cho tới bây giờ cũng không biết thì ra bị người khác hiểu lầm là cảm giác đau lòng đến như thế, như là bị trói chặt, muốn giải thích, muốn vùng vẫy, nhưng có chết cũng không tài nào làm được... Nắm tay hấn siết chặt ở bên người, khẽ rung động, nhưng không có cách nào dùng được nước mắt hòa cùng đau khổ của nàng.

“Tiểu Ngừ, em đừng nghĩ như vậy, Hạo làm sao lại làm loại chuyện này, anh ấy sẽ không...” Tần Cẩm Lan ngăn lệ, đôi mắt đỏ au, nghiêng răng nói, sắc mặt dữ tợn dâng lên, sáng khoải dễ chịu mà nhìn bọn họ tan vỡ!

Thượng Quan Hạo cũng đã xông lên, đột nhiên kéo lấy cổ tay Tần Cẩm Lan đem cô ta túm rời ra! Cũng cắt ngang điệu bộ giả dối an ủi của cô ta!

“Tốt nhất đừng để cho tôi biết được vì sao cô lại xuất hiện ở chỗ này...” Đôi mắt hấn tràn đầy lãnh huyết, sát khí nồng đậm “Tần Cẩm Lan, tôi từng lưu lại đường sống cho cô, nhưng cô lại không muốn... Cô lại còn bày ra cái bộ mặt này, bây giờ rút ra khỏi đây cho tôi, lập tức rút ngay!” “...” Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngừ càng thêm tái nhợt, lông mi run rẩy nhắm lại, cơ thể xụi xuống.

Thượng Quan Hạo đột nhiên chấn động, kéo Tần Cẩm Lan ra, cánh tay to lớn đỡ lấy cơ thể nàng!

Mà phía sau hấn Tần Cẩm Lan đứng không vững bị ném tới trên bàn bên cạnh, tiếng đổ vỡ rầm rầm vang lên, sắc mặt cô ta tái nhợt, hai tròng mắt trừng lớn, rõ ràng cảm nhận được đau nhức trên cơ thể, còn có khuất nhục ở trong tâm tư...

Đây là Hạo cho cô sao? Là oán hận cùng chán ghét, là Hạo cho cô sao...

Cô ta run rẩy đứng lên, diện mạo giống như nhìn thấy địa ngục!

“Tần Mộc Ngừ... Em làm sao vậy?” Thượng Quan Hạo ôm lấy phần trên cơ thể nàng, mặt tái mét, giữ chặt phía sau gáy nàng, lên tiếng hỏi “Nói cho tôi biết em làm sao vậy, đừng ngã xuống!”

“...” Hoi thở của Tần Mộc Ngừ mong manh, cắn môi, khiến cánh môi hiện ra một tia máu đỏ tươi, tay ôm kín bụng.

Thượng Quan Hạo đột nhiên ôm chặt nàng, nhìn sắc mặt nàng yếu ớt, dường như ngay sau đó nàng sẽ biến mất! Hấn gắt gao ôm lấy nàng, hoi thở nóng ẩm tỏa ra trên mái tóc nàng, run rẩy khàn giọng nói: “Đau bụng có phải không?... Em đừng nghĩ vậy... Đừng vì Tần Chiêu Vân chết mà nghĩ vậy... Tần Mộc Ngừ em nghe tôi giải thích... Bất luận làm gì cũng không được từ bỏ đứa bé!”

Mắt hấn đỏ tươi, ở bên tai nàng mà gọi, giống như đang nắm lấy báu vật của thế gian!

Khẽ ôm lấy nàng, cơ thể nàng giống như không có trọng lượng, hấn muốn rời đi!

“Hạo!!!” Nhưng Tần Cẩm Lan ở phía sau lại gọi, liều mạng bắt chấp đau đớn trên cơ thể chạy tới, hốc mắt một vòng tím tái, túm lấy tay áo hấn nói “Em không sai, chuyện này là em không sai! Ba đã chết, anh không muốn nói cho nó có đúng không? Em đây nói cho nó thì có gì sai! Anh làm sao có thể nói em như vậy... Anh rõ ràng là yêu em, anh làm sao có thể ghét bỏ em!”

Thượng Quan Hạo lạnh lùng nghiêm nghị, ôm Tần Mộc Ngừ nghiêng mình qua, nhìn cô ta.

Người phụ nữ trước mặt này điên rồi.

“Cô đã biết cô ấy có thai có đúng không?” Miệng hấn sắc nhọn không có tí máu, thần nhiên, nhưng là rõ ràng mà nói ra từng chữ, từng chữ sắc bén như kim đâm vào trong ngực cô ta “Nói cho cô ấy biết Tần Chiêu Vân đã chết, hơn nữa lại còn bị giết... Cô muốn cô ấy làm sao?... Cô còn không có kích động cô ấy dù có đúng không?... Ở thành phố Z, tại tỉnh M, ở đâu hai người cũng xảy ra xung đột, Tần Cẩm Lan, tôi giúp cô còn chưa đủ nhiều có đúng

không?”

Ngắn ngủi nói mấy câu, làm cho Tần Cẩm Lan như bị sét đánh, đỡ lấy cái bàn phía sau.

Người đàn ông ở trước mặt, đôi mắt hấn đục ngầu, từng chữ rõ ràng tra hỏi, tôi giúp cô, còn chưa đủ có đúng không?

Tần Cẩm Lan lắc đầu, kịch liệt lắc đầu, làm cho nước mắt cũng hoảng loạn mà rơi xuống, lớn tiếng giải bày: “Đều không đúng! Không phải là như thế này! Những chuyện đó đều là vì nó đáng nhận, hết thấy mọi chuyện đều là đáng nhận! Hạo anh không phải đang giúp em... Là bởi vì anh yêu em, anh cho tôi bây giờ yêu chỉ mỗi mình em! Đều là do cái con tiện nhân này dụ dỗ anh, cho nên nó đáng bị sỉ nhục, cho nên cái gì nó cũng không có! Nó là con tiện nhân không biết tốt xấu... Em giết nó cũng không quá đáng!” Thượng Quan Hạo cẩn thận nhìn vào người phụ nữ này, có một chút khiếp sợ, cũng một chút rõ ràng hơn, người phụ nữ này rất cuộc là dạng người gì!

Hắn cười nhạt, lạnh lùng: “Vậy cô không nên giết cô ấy, cũng không nên suốt ngày nhào nhào đòi tự vẫn... Cô hẳn là nên giết tôi, bởi vì phản bội cô từ trước đến nay cũng không phải là em gái ruột của cô, mà là tôi, là Thượng Quan Hạo tôi!... Là tôi có lỗi với cô, cho nên cô muốn cái gì tôi cũng cho, cô nói gì tôi cũng làm, cô không vui, cho dù làm cho cô ấy nhục nhã đến chết cũng muốn lừa cho cô vui vẻ! Nhưng cô đã làm cái gì hả?”

Sắc mặt Tần Cẩm Lan tái nhợt, run rẩy giống như một khắc sau sẽ chết đi!

Thượng Quan Hạo tới gần cô ta, trên cao nhìn xuống mà dừng ở khuôn mặt của cô ta, một tia đau nhức: “Từ khoảnh khắc cô bắt đầu quyết định giết người đó, cô khẳng định, tôi còn yêu cô sao?... Cô còn là Tần Cẩm Lan mà tôi yêu sao?”

Hơi thở mong manh.

Toàn bộ bên trong nhà hàng giống như vừa trải qua một cuộc ẩu đả, mảnh vỡ thủy tinh rơi vãi, nhưng lại không ai dám tiến lên can ngăn.

Tần Cẩm Lan cảm thấy, hô hấp của cô ta dường như đều bị một bàn tay kiềm chế lại.

Nước mắt rơi xuống, cô ta chậm chạp phản ứng, tay run rẩy nắm áo Thượng Quan Hạo, cố gắng mang theo nước mắt cười rộ lên, nức nở nói: “Hạo... Hạo anh đang nói cái gì vậy, em không có giết người... Em làm sao có thể giết người! Những chuyện đó đều không phải do em làm, anh đừng nghe cái con tiện nhân này nói linh tinh đã xác định là em làm! Em là vợ anh! Anh làm sao có thể không thương em, anh vì sao có thể thiên vị cái con tiện nhân này! Có đúng không, Hạo? Anh nói cho em biết có đúng không?”

Thượng Quan Hạo tùy ý để cổ áo bị cô ta túm lấy, lòng đã như tro tàn.

“Hạo... Hạo anh có nhớ không anh đã gặp em lúc nào? Chính miệng anh nói lần đầu tiên nhìn thấy đã yêu em, anh yêu em nhiều năm như vậy! Anh sẽ không bỏ em! Tại sao khi Tần Mộc Ngừ đến, anh cùng ba đều thay đổi! Thế giới của em cũng thay đổi! Em nghĩ đến khi anh lấy được Tần thị rồi, em có thể trở mặt nhìn hai người bọn họ lưu lạc đầu đường xó chợ, ven đường xin ăn!” Giữa hai tròng mắt mỹ lệ xinh đẹp tràn đầy nước, đã mất đi lý trí “Nhưng anh vì sao muốn chăm sóc cho bọn họ... Anh vì cái gì muốn em ra mặt, giả vờ đối tốt với cô ta, đồ tiện nhân như cô ta xứng sao!... Anh là bởi vì em không thể sinh con cho nên mới muốn cô ta có đúng hay không? Anh đã sớm biết kết quả kiểm tra, anh chỉ là muốn có con, mới cùng cô ta có đúng không!”

Cô ta găm gù gào thét, siết chặt lấy áo hắn, như là nắm lấy tay ân nhân cứu mạng mà tạ ơn!

Cô ta muốn hắn chấp nhận... Chỉ cần hắn một câu chấp nhận mà thôi!

Hạo, nói đi... Anh nói chuyện đi!

Thượng Quan Hạo nhàn nhạt buông mắt xuống, nhìn vào mắt cô ta, cúi đầu mở miệng: “Bởi vì cô, tôi uy hiếp cô ấy... Tôi chỉ có thể muốn đứa bé. Chẳng qua là tôi không biết, coi như là chiếm được đứa bé, tôi có bằng lòng để cô ấy đi không...”

Một câu nói, giống như sét đánh giữa trời, vang dội toàn bộ nhà hàng.

Hắn không còn nhiều thời gian để lưu lại đây.

Lạnh lùng nhìn cô ta một cái, hắn mở miệng nói ra: “Rất nhiều chuyện tôi không muốn tự tay mình điều tra, tôi cũng không muốn nghĩ tới nhìn thấy rõ được nhiều chuyện như vậy tôi cũng không dám nghĩ là sẽ thành ra cái kết quả gì... Cẩm Lan, tôi cho cô sự khoan dung cuối cùng, dừng ở đây đi.”

Hắn nói xong, lạnh lùng lùi lại, ngón tay cô ta nắm trên cổ áo hắn yếu ớt vô lực nói lỏng ra.

Hắn ôm chặt cô gái nhỏ đang phát run ở trong lòng, bước ra khỏi nhà hàng.

Một hồi lâu sau, trong nhà hàng mới có người phản ứng trở lại, nhưng vẫn như trước, không có ai dám đến gần. Có một bồi bàn mạnh dạn đi lên trước, đến gần Tần Cẩm Lan đang xụi xuống trên những mảnh vỡ thủy tinh dùng tiếng Anh nói: “Vị phu nhân này, cô không có việc gì chứ?”

Vị quản lý nhà hàng cũng nghe được tin tức, chứng kiến nhà hàng bị làm cho lộn xộn, thấp giọng chửi rủa một tiếng, nhìn Tần Cẩm Lan nói: “Xin hỏi vị phu nhân này, cô cùng tiểu thư vừa rồi có quan hệ gì không? Chúng ta phải làm thủ tục bồi thường một chút, cô xem, mỗi một đồ dùng ở đây đều là đặc chế, các vị đánh vỡ nhiều như vậy...”

Tần Cẩm Lan lúc này, cũng đã không còn nghe vào một tiếng nào nữa.

Cô ta nắm chặt mảnh vỡ thủy tinh ở trong lòng bàn tay, không biết đâm vào bên trong sâu bao nhiêu, người bên ngoài chỉ nhìn thấy trong đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt kia, máu tươi không ngừng rỉ ra, chảy dài xuống...

Trong bệnh viện.

Bác sĩ bận rộn mà tới lui.

“Tôi không phải đã nói với anh đừng để cô ấy bị kích động sao? Anh đã nghe cái gì vậy!” Bác sĩ sốt sắng ngẩng đầu lên quát hấn “Vách dạ con rất mong, rất dễ bị sảy thai! Nhanh lên một chút, đem vào bên trong đi!”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo có phần yếu ớt, như là mất hồn.

“Lần này lại là chuyện gì? Anh nói cho tôi biết, là tôi phải đi làm cho cô ấy đỡ phiền muộn một chút!” Bác sĩ nhú mày nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Bây giờ, tôi sẽ tự mình ra tay

Miệng hần khẽ nhấp, không nói được một lời.

“Tôi hỏi anh đấy nói đi!” Bác sĩ nhìn bộ âu phục của hần, dáng dấp tuấn lãng, nhú mày càng thêm chặt, cười lạnh nói “Anh xem ra xuất thân cũng không tệ phải không? Hần là cũng có rất nhiều tiền, các anh cái loại thiếu gia nhà giàu lúc nào vợ con xảy ra chuyện rồi thì mới lo, còn vợ con nhà bình thường thì đều được chăm sóc tốt, hết lần này đến lần khác đều là loại nhiều tiền các anh xảy ra chuyện, rõ thật là trào phúng!”

Ngón tay Thượng Quan Hạo xoa nhẹ trên mi tâm, nghe loại oán trách này, đầu hần muốn nứt ra.

“Làm cho đứa bé ổn định lại... Đừng để cho nó xảy ra chuyện...” Hần lên tiếng dằn dò.

Bác sĩ lại hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn hần: “Đừng làm cho đứa bé xảy ra chuyện? Còn mẹ nó? Tôi cũng muốn hỏi anh, cũng miễn cho sau này đợi đến lúc cô ấy sinh lại phải hỏi, nếu như vợ và đứa bé của anh đều xảy ra chuyện, anh nói nên giữ ai?”

Ngón tay dôi đi, Thượng Quan Hạo sâu xa nhìn về phía bác sĩ.

Bác sĩ cũng không sợ hãi: “Anh cũng đừng trừng tôi, đừng cho rằng lời tôi vừa nói là đùa giỡn. Trong khoa sản mỗi ngày đều có chuyện phát sinh, ngày hôm nay tôi muốn hỏi anh kẻ có tiền, là bảo vệ vợ anh hay bảo vệ đứa con của anh?”

Mắt Thượng Quan Hạo càng thêm sâu thẳm, như là thực sự gặp phải vấn đề này, hần có thực là sẽ không để ý mà đi bảo hộ nàng không?

Dường như chỉ là trong nháy mắt mà thôi, lý do hần làm cái việc ấy trong tương lai, đã bị hần nghiền nát.

Nhớ lại vừa rồi rời khỏi Tần Cẩm Lan mắc chứng cuồng loạn ở trong nhà hàng, hần buông mắt xuống, hồ hững nói: “Tôi vào xem cô ấy.”

Trước giường bệnh, các y tá thu hồi ánh mắt giám sát hoài nghi, giữa lúc nàng đang mê man nói mấy câu, lại xoay người rời đi. Hần tiến vào, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng bọn họ nói “Chuyện gì cũng không nên quá kích động, làm cho đứa nhỏ bị thương thật là không tốt lắm.” Tiếng phụ nữ nói nhỏ, nhưng lại hy vọng có thể thấm vào sười ấm trong lòng nàng.

Thượng Quan Hạo đi qua, hai tay đặt bên cạnh nàng, nhìn trên mái tóc nàng lấm tấm mồ hôi, hòa cũng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Thế nhưng phải làm sao để cho nàng được ấm áp?

Làm cho nàng biết có người lấy ông thờ của Tần Chiêu Vân làm phổi ông ta khô kiệt mà chết, trong tâm niệm của nàng vẫn luôn muốn bảo vệ một người, nàng cũng vì ông ta mà hi sinh nhiều như vậy, thế mà ông ta cứ như vậy mà chết thảm.

Thượng Quan Hạo cúi người, bàn tay ấm áp đặt ở trên bụng nàng, khẽ chạm đến, tiếp theo đem nàng ôm lấy, bên tai nàng khàn giọng nói: “Đừng lo lắng sau này sẽ không có ai thương yêu em, không ai bảo vệ em... Những chuyện đó, tất cả mọi chuyện tôi đều có thể thay ông ta làm, tôi sẽ yêu thương em... Chỉ cần em muốn, chỉ cần em tình nguyện...”

Lông mi hần nhắm lại, hần lần đầu tiên đối với nàng nói thẳng ra những lời này, cho dù nàng đang trong hôn mê, cái gì đều cũng không nghe được. Mãi

một lúc sau, thuốc mới có tác dụng làm nàng ngủ đi, nhưng vẫn nhớ kỹ chuyện gì đã xảy ra, trên khóe mắt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống. Thượng Quan Hạo giúp nàng kéo chăn lại, lấy điện thoại ra, đến bên cửa sổ khẽ gọi cho một người.

“Thượng Quan tiên sinh.” Người đàn ông kia thấy là hắn, cung kính nói.

“Lục Sâm.” Hắn lạnh nhạt mà kêu lên một tiếng.

“Thượng Quan tiên sinh có chuyện gì muốn dặn dò sao?” Lục Sâm kể sát ống nghe, muốn nghe rõ ràng mệnh lệnh của hắn.

Thượng Quan Hạo nhìn vườn hoa nhỏ trong khuôn viên bệnh viện bên ngoài cửa sổ, còn có mấy bệnh nhân ngồi trên xe lăn, môi khẽ mím, thản nhiên nói: “Giúp tôi viết hai tờ đơn ly hôn, sáng sớm ngày mai đặt trước bàn làm việc của tôi.”

Lục Sâm nhất thời kinh ngạc: “Thượng Quan tiên sinh...”

“Cứ như vậy đi.” Thượng Quan Hạo cắt ngang toàn bộ nghi vấn của anh ta, lạnh nhạt nói “Đi làm đi.”

Nói xong hắn ngắt điện thoại, ánh mắt xa xăm mà tĩnh lặng, như là đem toàn bộ mọi thứ trước mặt mở ra, đổi lại một thế giới mới.

Đêm khuya, một căn nhà cao cấp cạnh biển, đèn vẫn còn sáng.

Đem Tần Mộc Ngừ thu xếp ổn thỏa ở bệnh viện, Thượng Quan Hạo lái xe trở về, thân xe đen bóng lao đi trong màn đêm, bên tai mơ hồ có thể nghe thấy tiếng sóng biển, rất xa xăm.

Hắn xuống xe, trở lại nơi hắn đã từng cho rằng là nhà.

Chậm rãi mở cửa, một mùi rượu nồng nặc xộc tới.

Hắn hơi nhíu mày, thấy được trong phòng khách một đồng hồ lộn.

“Thình!” Một tiếng, ngực hắn đụng phải một thân thể mềm mại, mang theo mùi rượu mãnh liệt, hai tay ôm chặt lấy thân hắn! Thượng Quan Hạo đỡ lấy vách tường, đôi mắt sâu xa nhìn người đang ở trong lòng, mặt chôn sâu trước ngực.

“Hạo... Hạo anh đã trở về, anh cuối cùng đã trở về, em biết anh sẽ quay lại! Anh còn không có vứt bỏ em, anh sẽ không vứt bỏ em!” Tần Cẩm Lan ngân ngấn lệ nói, chịu đựng mem say ngã ngà mà ôm hắn, ở trong lòng ngực hắn mà khóc rống lên!

Mắt Thượng Quan Hạo đảo qua bàn trà, thấy la liệt đầy những bình rượu mạnh đã trống rỗng.

Bàn tay xoa lên mái tóc của cô ta, hắn nhàn nhạt ra lệnh: “Ngồi xuống.”

“Không, em không ngồi! Em không ngồi!” Tần Cẩm Lan ôm chặt hắn, đưa mắt qua nhìn chăm chú vào khuôn mặt hắn, hai tay nắm chặt phía sau áo hắn, như là nắm lấy tấm phao nổi cuối cùng “Hạo anh vẫn quay về với em chứng tỏ anh còn yêu em, anh sẽ không rời xa em có đúng không? Anh xem anh đã về nhà! Đây là nhà chúng ta, anh đã từng nói chỉ cần em thích anh đều cũng thích! Phòng khách, phòng ngủ, mỗi một chỗ đều là em quyết định thiết kế... Đây là nhà của chúng ta...”

“Nếu như cô đã nói không muốn ngồi xuống.” Thượng Quan Hạo hồ hững ngắt lời cô, nhìn thẳng vào mắt của cô “Ồ chỗ này nói cũng được thôi.” Cánh môi Tần Cẩm Lan tái nhợt, khuôn mặt nhếch nhác ngấn ngơ một hồi, hai tay dính đầy rượu nắm chặt áo hắn.

“Sáng ngày mai tới công ty, tôi sẽ đến chậm một chút, nhưng mà Lục Sâm sẽ ở đó chờ cô, hiểu chưa?” Gương mặt hắn yếu ớt, bình tĩnh mà nói xong mấy câu đó.

“Lục Sâm... Tại sao lại là Lục Sâm...” Toàn bộ cơ thể Tần Cẩm Lan đều khựng xuống, đỡ lấy ghế sofa mới không ngã “Lục Sâm là luật sư của ba em, sau khi mất chỗ dựa là ba thì hắn ta theo anh, hắn là luật sư...”

Con mắt mờ lệ từ từ trừng lớn, Tần Cẩm Lan nhìn vào mắt hắn, run rẩy dâng lên: “Anh muốn ly hôn với em... Anh là muốn ly hôn với em sao? Hạo...”

Thượng Quan Hạo từ trên cao nhìn xuống cô, đôi môi nhợt nhạt, trầm thấp nói: “Chúng ta không có con đường thứ hai.”

Tần Cẩm Lan ngã ngồi dưới đất, hai tròng mắt lệ quang lóe ra, cảm giác mình rơi vào địa ngục tối tăm âm u lạnh lẽo!

“Anh muốn cùng cô ta kết hôn sao? Anh muốn kết hôn với cô ta sao?... Cho nên anh nhất định phải ly dị em?” Hai tay cô ta cắm sâu vào mái tóc trên đầu, đột nhiên hét âm lên, âm thanh giống như xé rách màn đêm, nước mắt điên cuồng rơi xuống “Không... Đừng!”

Để cho con tiện nhân Tần Mộc Ngừ kia thay thế vị trí của cô, để nó danh chính ngôn thuận mà cướp đi chồng của cô, cướp đi tất cả mọi thứ, điều đó so với giết chết cô còn khó chịu hơn gấp bội!

“Hạo... Không được...” Tần Cẩm Lan đau khóc thành tiếng, rốt cục buông xuống hết thấy tôn nghiêm và danh dự, toàn bộ độc ác nham hiểm, không

quan tâm đến bản thân, quỳ gối xuống trên sàn nhà đầy rượu, hai tay tuyệt vọng nắm lấy quần Thượng Quan Hạo “Anh đừng đối xử với em như vậy, xin anh! Em sẽ không như vậy nữa, em thề với anh, em sẽ không bao giờ làm mấy chuyện xấu xa đó nữa, em không bao giờ làm hại cô ta nữa! Em sẽ xin lỗi cô ta, em cũng sẽ đem toàn bộ tiền đưa cho cô ta! Tất cả mọi thứ của em đều đưa cho cô ta! Hạo anh đừng bỏ em, em cầu xin anh đừng vứt bỏ em...”

Giờ khắc này, cô là một hạt cát hèn mọn nhất thế gian, cho dù bị mọi người giẫm đạp dưới chân, cho dù mất hết tất cả, cô cũng không muốn mất đi người đàn ông này! Cô cầu xin, xé nát ruột gan mà cầu xin hắn!

Trong ngực Thượng Quan Hạo từng lớp ngón ngang chấn động, trong đôi mắt hiện lên một tia đau nhức!

Đã nhiều năm như vậy, hắn đã nhìn người phụ nữ này biết bao nhiêu lần, mỹ lệ xinh đẹp, độc ác nham hiểm, ghen ghét thù hận, thiện lương tốt bụng... Cũng chưa có một lần nào hèn mọn đến tình cảnh này, đều là bởi vì vậy mà mềm lòng.

Cô dùng trọng lượng bản thân sát sao leo lên, Thượng Quan Hạo không ổn định bị ngã nhào, lao đảo, tay chống được vào sô pha, vòng qua khuỷu tay cô, kẻ sát khuôn mặt cô.

Tần Cẩm Lan nắm chặt áo hắn, ngăn lệ tiến tới hôn môi hắn, kéo quần áo hắn run giọng nói: “Anh đã nói anh yêu em... Cơ thể em đều là của anh, đời này đều chỉ của mình anh! Nếu như anh không muốn em nữa em chỉ có thể tìm lấy cái chết! Hạo, Hạo anh còn muốn em nữa không... Em không thể không có anh, em không thể...”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo ửng đỏ, rốt cuộc khi cúc áo sơ mi bị cô run rẩy cởi ra trong nháy mắt đột nhiên nắm tay cô!

“Cẩm Lan.” Hắn kêu lên, như là mờ nhạt uy hiếp.

Động tác của Tần Cẩm Lan bị ép dừng lại, nước mắt mông manh nhìn hắn.

“Tôi thừa nhận tôi có yêu cô, là yêu thương sâu sắc...” Trong con mắt lúng động bị thương chìm sâu, khản giọng nói “Là tôi, cũng là cô, rõ ràng đã đem phần tình yêu này hao mòn... Tôi không phải không thể tha thứ, mà là tôi đã không còn yêu cô... Lúc này đây đừng dùng chuyện tự tử để uy hiếp tôi, trái tim của tôi không có lý do để duy trì cuộc hôn nhân của chúng ta, cô có hiểu không?”

Nói xong hắn đem tay cô đẩy ra, rõ ràng mà kiên quyết.

Chậm rãi đứng lên, Thượng Quan Hạo đem phần cúc áo bị cô cởi ra cài lại, cuối cùng liếc nhìn cô, thản nhiên nói: “Ngày mai nhớ kỹ phải đến công ty, tôi sẽ chờ cô.”

Hai tay Tần Cẩm Lan cứng đờ ở giữa không trung, sắc mặt xanh xao, giống như một xác chết không động đậy.

Cửa mở ra, bóng dáng hắn cao lớn rần rỏi đi ra.

Lại lần nữa khóa lại, toàn bộ gian phòng khôi phục về tĩnh lặng.

Tần Cẩm Lan đứng ngây ngốc tại chỗ rất lâu, hai tiếng trước cô còn cho rằng, mọi thứ còn có thể cứu vãn. Chuyện trên thế gian này, nếu như không thể đoạt được, không thể tranh được, chết không được, lấy không xong, như vậy ít nhất cô còn có thể cầu xin... Còn có thể đem tất cả thể diện giẫm nát dưới chân, dùng bộ dạng hèn mọn nhất cầu xin hắn một ít thương hại! Thế nhưng cô đã sai rồi... Sai nhiều đến như vậy...

Ha ha... Không thương... Thì ra lúc đầu hắn đã không còn thương yêu...

Hai tròng mắt của Tần Cẩm Lan trở nên trấn tĩnh, mặt dữ tợn cười, tiếng từ bé đến lớn, giữa từng đợt sóng biển rõ ràng mà cảm nhận loại cảm giác hai bàn tay trắng này...

Cô từ dưới nhà đứng lên, kiên định, với lấy điện thoại.

Ấn một dãy số, chuyển qua đặt ở bên tai, khuôn mặt cô ta trắng bệch nhìn trong tấm gương như là linh hồn người chết, cất giọng nói: “Ra tay đi... Tôi sẽ đem toàn bộ tiền chuyển qua, hết thấy toàn bộ... Lúc này tôi chỉ muốn mạng của cô ta và cái thứ ti tiện đó... Tôi muốn đích thân ra tay!”

Đêm, đen như vậy nặng nề như vậy, móng tay sắc nhọn của cô bấm vào trong lòng bàn tay!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Dùng cả mạng sống cũng muốn che chở cô ấy

Đêm xuống.

Ngự Phong Trì chờ đợi ở khu nhà cao cấp bên cạnh bờ biển, hắn không biết mình đã đợi bao lâu, cũng không biết bản thân đã lâu chưa ăn cái gì, chỉ biết là ở Tin Viên không đợi được Thượng Quan Hạo, hắn cũng chỉ có thể ở nơi này đợi!

Đêm khuya buông xuống, hắn rút cuộc cũng thấy được xe Thượng Quan Hạo trở về.

Thần kinh thất chặt căng thẳng...

Sau mười phút Thượng Quan Hạo ra khỏi nhà, rời đi.

Ngự Phong Trì nghiêng răng, giẫm lên chân ga đuổi theo sau! Chỉ cần đi theo Thượng Quan Hạo, sẽ biết Tần Mộc Ngừ ở chỗ nào!

Hắn chăm chú đi theo Thượng Quan Hạo, không có hứng thú muốn biết anh ta tại sao đột nhiên về nhà rồi lại đột nhiên từ trong nhà đi ra, đêm đã khuya như vậy anh ta còn muốn đi đâu... Những chuyện này đều không quan trọng! Mà khi xe Thượng Quan Hạo dừng lại trước cổng bệnh viện, mặt Ngự Phong Trì lại lần nữa trắng không còn chút máu.

Chết tiệt... Hắn biết, Tần Mộc Ngừ đi theo gã này, sẽ không có lúc nào không bị thương!

Biết tin Tần Chiêu Vân bị người hại chết, nàng sẽ có phản ứng như thế nào?

Trong xe phía trước, Thượng Quan Hạo đã bước xuống.

Ngự Phong Trì cũng còi dây an toàn ra, cẩn thận đuổi theo bước chân hắn.

Thế nhưng thật không ngờ, vừa tiến vào bệnh viện, đằng sau đã truyền đến một hồi tiếng còi cảnh sát chói tai! Ngự Phong Trì ngoảnh đầu lại, ánh đèn chói mắt hiện ra, không biết là xảy ra chuyện gì.

Nơi này rốt cuộc bị làm sao vậy?

Ngay cả Thượng Quan Hạo đi ở phía trước, bóng dáng cao lớn cũng có hơi nghiêng lại, nhìn một chiếc xe cảnh sát tiến vào bệnh viện, có hơi nhú mày. Thế nhưng tâm tư của hắn cũng không ở chỗ này, phỏng đoán, biết đâu chỉ là vụ án hình sự bình thường, cảnh sát mang theo phạm nhân đến bệnh viện cũng không có gì lạ.

Thượng Quan Hạo thu hồi tầm nhìn, đi vào thang máy, đến chỗ Tần Mộc Ngừ.

Trong đầu hắn lóe ra hình ảnh ngày hôm nay, ở trong nhà hàng, nàng rõ ràng lại nghĩ là cái chết của Tần Chiêu Vân có liên quan tới hắn, mới có thể bị kích động như vậy, kích động đến ngay cả đứa bé cũng suýt nữa xảy ra chuyện.

Nếu mà nàng tỉnh lại, hắn nên đối mặt như thế nào? Lại không còn gì có thể uy hiếp được nàng, nàng sẽ liều mạng vùng vẫy đến mức cá chết lưới rách đúng không?

Sắc mặt Thượng Quan Hạo trắng bệch

Lấy điện thoại ra, hắn gửi đi một tin nhắn, nói cho những người đó, nếu như chuyện này điều tra không đến nơi đến chốn, sẽ không không yên với hắn.

Tới cửa phòng điều trị, hắn mới hoàn toàn tỉnh táo lại...

Trước cửa, một cô y tá khóc, mái tóc lộn xộn ngổn ngang, đáng đáp rõ ràng đã bị hù dọa đến khiếp sợ, xung quanh có người vỗ về an ủi cô ta.

“Tôi không thấy, tôi thực sự không thấy! Các người đừng ép tôi nói! Hai người kia đều mang khăn trùm đầu tôi cái gì cũng không thể nhận ra! Bọn họ lấy dao chia vào người tôi, nói tôi nếu phát ra một tiếng thì sẽ giết tôi! Tôi chỉ có thể để cô ấy bị bọn họ mang đi, tôi không có biện pháp...” “Cô đừng khóc, đừng khóc, đều không phải lỗi của cô, đợi lát nữa cảnh sát tới cô cứ nói như vậy...”

“Nhất định, đã trẻ thế này ở bệnh viện bắt cóc người, nhiều người thấy được, không sợ nói không rõ ràng...”

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo, liền lập tức trở nên y ám, thật sâu trong lòng quặn thắt.

Bắt cóc.

Bắt cóc ai mang đi?

Nắm tay hắn ở trong túi siết chặt lại, sai bước mà đi qua, một đám y tá kinh hô, bàn tay tách các cô ra đi vào cánh cửa ở sau lưng... đó là chỗ Tần Mộc Ngừ nằm ngày hôm nay!

Hắn thấy rõ bên trong cánh cửa căn bản là không có cái gì, khuôn mặt hoàn toàn trở nên trắng bệch!

“... Người đâu?” Thượng Quan Hạo nghiêng răng nghiêng lợi cực kỳ phẫn nộ, con mắt sắc nhọn như dao, lớn tiếng hỏi mấy người y tá “Bệnh nhân ở đây đâu? Đi đâu rồi!”

Các y tá sợ đến không dám nói ra lời nào, cô y tá ở giữa kia khóc, khóc không thành tiếng.

Thượng Quan Hạo một tay túm lấy cô y tá kia qua, bàn tay nắm lấy cổ tay cô ta như muốn đứt đoạn ra, khàn giọng nói: “Cô biết có đúng không? Cô gái ở phòng này đâu rồi? Cô ấy đang có thai, hôm nay vừa mới đưa cô ấy đến đây... Cô con mẹ nó nói cho tôi biết, người đang ở chỗ nào?”

Cô y tá nhìn người tuần lãng trước mặt, đáng dấp hung thần ác sát, sợ đến khóc rống lên một tiếng.

Mà sau đó Ngự Phong Trì cũng tới, nhìn một màn này, cũng sợ đến ngầy người.

Hắn thụt lùi lại một bước, đỡ lấy tay nắm cầu thang, gần như là trong nháy mắt nghĩ tới được! Chiếc xe cảnh sát kia vừa mới lao nhanh tới! Bệnh nhân ở bên trong bệnh viện bị bắt cóc, bọn tội phạm cái gì cũng không muốn, lại chỉ muốn người kia! Mà sau khi chúng bắt cóc Mộc Ngữ, người trong bệnh viện liền lập tức báo cảnh sát!

Hắn biết. Cái gì cũng đều minh bạch.

Gương mặt thất chặt lại mà tái nhợt, Ngự Phong Trì nắm chặt tay nắm cửa, nghĩ tới một lần bắt cóc kia, giữa lúc cảnh sát miêu tả, như có một lưỡi dao nhọn đâm vào, có thuốc độc, một lần đây mạo hiểm, đã khiến nàng phải khâu bảy mũi, hắn còn nhớ rõ trong cổ nàng còn có vết bóng của tàn thuốc.

Ngự Phong Trì không còn có chần chừ, đẩy người hai bên ra, chạy nhanh ra ngoài!

Hắn biết...

Hắn có thể đoán được là ai làm!

Nhìn xuyên qua khung cửa sổ bằng kính có thể thấy, một người có bóng dáng cao lớn ra sức thoát khỏi viên cảnh sát đang gắng gỏi, vọt tới chiếc xe thể thao màu đỏ ở bên ngoài bệnh viện, nhanh chóng khởi động xe, đem xe rời đi!

Vì sao...

Tần Mộc Ngữ... Vì sao loại chuyện như thế này đều xảy đến với em?

Khéo miệng Ngự Phong Trì mở ra một nụ cười lạnh lùng, cười đến trong mắt hiện lên một tia sáng lóe ra, trong lòng hắn thầm gọi tên nàng, không biết hiện giờ nàng ở nơi nào, nàng bị làm sao, đứa con của nàng có xảy ra chuyện gì!

Tần Mộc Ngữ... Em có sợ không?

Tay hắn mở chỉ dẫn đường trong xe ra, đôi mắt đỏ tươi của hắn nhìn qua.

Phía trên quả nhiên là một điểm đỏ đang di chuyển, chính là đang hướng về phía ngoại ô thành phố Z chạy đi. Hắn cũng đã đem tốc độ xe đẩy lên mức cao nhất, hướng về phía đó mà phóng đi!

Không sai, điểm đỏ kia, đúng là xe của Tần Cẩm Lan.

Một lần hắn đi ra ngoài theo dõi Tần Cẩm Lan, thì càng ngày càng nghi ngờ chuyện phát sinh lúc đó ở tỉnh M, mỗi nghi ngờ kia càng lúc càng lớn dần trong đầu, hắn không dám khẳng định, mãi đến khi hắn nghe được tin tức Tần Chiêu Vân bị người ta giết! Hắn biết Thượng Quan Hạo sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy, Tần Chiêu Vân là thứ duy nhất hắn ta dùng để uy hiếp Tiểu Ngữ, hắn sẽ không ngốc đến độ tự tay giết Tần Chiêu Vân! Mà lúc còn sống Tần Chiêu Vân cho dù đắc tội với nhiều người, cũng sẽ không có ai ra tay với một người sắp chết, dẫn đến việc mang tội danh giết người! Tần Chiêu Vân đã chết, không có ai có được lợi ích, mà người đau khổ nhất, sẽ chỉ có đứa con gái nhỏ của ông ta...

Tay Ngự Phong Trì càng nắm chặt vô lăng, mắt càng lúc càng thêm đỏ.

Hắn biết bản thân làm được, trước khi rời khỏi khu nhà cạnh biển, hắn gắn vào xe của Tần Cẩm Lan một bộ phận theo dõi! Chỉ là trong đầu hắn khiếp sợ, càng tiếp cận chiếc xe kia, càng tới gần chân tướng của sự việc, lông mao toàn thân hắn đều dựng đứng lên...

Tần Mộc Ngữ, em có biết hay không? Anh sinh ra ở Ngự gia hai mươi mấy năm, các chú bác sẽ vì gia sản của ông nội anh mà đầu rơi máu chảy! Thế nhưng còn không có ai... Chỉ ít còn không có ai, lại hạ độc thủ đối với anh em như vậy! Cô ta rốt cuộc là một cái loại chị gái gì... Có nhiều oán hận ngập trời đến mức nào mà cô ta lại làm ra những chuyện cảm thú như vậy!

Khuôn mặt hắn xanh xao, mặc kệ nàng gặp phải chuyện gì, càng không quản lúc này bên trong bệnh viện, Thượng Quan Hạo cùng cảnh sát sẽ xử lý chuyện này như thế nào, hắn chỉ biết bản thân mình có liều mạng cũng muốn nhanh chóng đuổi theo!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Ai tới cứu tôi

Mùi thuốc mê kích thích đặc thù kia, còn đang tràn ngập trong khoang mũi.

Đầu chạm trên nền đất, nặng như có nghìn cân đè xuống, như thế nào cũng không thể nhấc lên nổi...

Tay của Tần Mộc Ngữ chống ở trên mặt đất, đôi mi dài run rẩy mờ ra, ánh sáng trước mặt tản ra bốn phía. Trong quang cảnh mờ nhạt, nàng chỉ có thể nhận thấy một chiếc xe từ cửa chính tiến đến, mà hai người bên cạnh bỏ nàng lại, tới nghênh đón.

“Cút.” Một tiếng lạnh tanh truyền đến.

Hai người đàn ông đi lên phía trước có phần gượng gạo, nhưng cười lạnh, đưa thuốc cùng vũ khí trong tay giao cho cô ta.

“Tần tiểu thư, chuyện đã làm xong, chúng ta đã không còn nợ nần gì nữa, dù sao tiền cũng đã nhận, chúng tôi đi.” Gã đàn ông cười ha ha, rồi khỏi chỗ này.

Tần Cẩm Lan vẫn say khướt như trước, trong đôi mắt màu đỏ tươi tràn đầy tia căm hận.

Cô cũng chẳng mấy may quan tâm hai người kia mở xe của cô rồi khỏi cái nhà kho cũ nát này, cô đem đường rút lui của mình hoàn toàn chặt đứt, nắm chặt trong tay mấy thứ kia, hướng về phía người đang nằm trên mặt đất lão đảo lắc lư đi tới.

Hồ hấp của Tần Mộc Ngữ khó khăn, trên đôi mi mang theo một làn hơi nước mỏng, nhưng cuối cùng thấy rõ bóng dáng của người đó.

“Tần Cẩm Lan...” hơi thở của nàng mong manh mà kêu một tiếng.

Tần Cẩm Lan dừng một chút, đột nhiên cười rộ lên, khuôn mặt mỹ lệ rất dữ tợn “Ha ha, Tần Cẩm Lan? Tiểu Ngữ mày vì sao không gọi tao là chị? Mày trước đây không phải thích nhất gọi tao là chị sao? Cho dù là mày đã làm nhiều chuyện không biết xấu hổ như vậy, lúc dụ dỗ quyến rũ chồng của tao, mày cũng đều không biết tự trọng mà gọi tao một tiếng chị, bây giờ vì sao mày lại không gọi?”

Tần Mộc Ngữ khó khăn mà đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhìn xung quanh, nhìn lại trong tay cô ta có cầm thứ gì đó, trong tâm nhất thời trầm xuống, giá lạnh! Giống như lần trước, toàn thân nàng run rẩy, cảm giác được sát khí và mùi vị chết chóc tới gần!

“Lại là cô...” Miệng nàng mong manh nói ra mấy chữ, trong đôi mắt hiện lên một tia yếu ớt cùng đau nhức, khàn giọng nói “Lại là cô...”

Lúc nàng nằm trên giường bệnh, nghe được tiếng vang bên ngoài trong nháy mắt mờ mắt ra, đã bị mùi thuốc mê xộc thẳng vào miệng lẫn mũi bao phủ lấy nàng, nàng muốn giãy dụa, hai bàn tay mang găng đen kia đã che lấy miệng nàng không cho hít thở, đem nàng dắt đến cửa địa ngục.

“Không sai, lại là tao!” Tần Cẩm Lan quát lên.

“Mày đã biết rồi có đúng không? Tại tỉnh M, là tao sai người bắt cóc mày, là tao sai người đến giết mày! Còn thiếu một chút nữa, nếu Hạo đến trễ một chút, là mày có thể tự cảm nhận một chút mùi vị của việc hiệp rồi giết là như thế nào! Ha ha ha ha... Mày rất hận tao? Mày rất muốn tao bị trừng trị có đúng không, rất muốn có người đứng ra đòi công bằng cho mày có đúng không? Đáng tiếc lại không có... Mày xem, Hạo yêu tao như vậy, cho dù tao thực sự giết mày, vút ở đồng hoang, anh ấy cũng sẽ không trách tao!” Tần Cẩm Lan say mèm, trong tay cầm vài món vũ khí sắc nhọn, bởi vì quát lên mà đứng không vững, ngã xuống.

Nhớ tới gã đàn ông tuyệt tình tàn nhẫn kia, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ tái nhợt, kiềm nén đau nhức kịch liệt ở trong lồng ngực, chịu đựng thuốc mê còn chưa hết tác dụng khiến thần kinh tê liệt, muốn đứng dậy trốn đi.

Nước mắt trào ra, trong đầu chỉ có một suy nghĩ... Nàng không được chết...

Nàng không được chết!

“Ha ha... Mày muốn chạy? Mày còn muốn chạy đi đâu?” Tần Cẩm Lan lão đảo đứng lên, đi lên trước gắt gao túm lấy cánh tay của Tần Mộc Ngữ đem nàng kéo lại, cơ thể nàng yếu ớt đột nhiên bị túm mà choáng váng một chút, nhắm mắt cố nén lại, Tần Cẩm Lan lại cười lạnh, nham hiểm tàn nhẫn mà giờ giây cao gót lên, giẫm vào cánh tay trắng nõn nhỏ bé yếu ớt của nàng đang chống trên mặt đất!

“A...!” Đau nhức kéo tới, Tần Mộc Ngữ kêu thảm thiết, toàn thân run rẩy co quắp, nước mắt chật vật hỗn loạn rơi xuống một giọt.

“Đau không? Tiểu Ngữ, nói cho chị biết có đau không?” Tần Cẩm Lan cúi người xuống, cười dữ tợn, bộ dạng tươi cười dần dần trở nên bi thương, quát gọi “Mày có thể có đau không! Bởi vì cái con tiện nhân như mày, mà Hạo anh ấy không cần tao, mày có biết trong lòng tao có bao nhiêu đau đớn! Một chút đau nhức này của mày thì có đáng là gì!”

Tần Mộc Ngữ gắt gao cắn môi, mồ hôi lạnh trên mặt chảy ra, nàng cuộn tròn trên mặt đất che chở bản thân suýt nữa bị gót giày sắc nhọn cắt đứt cánh tay, khó khăn nhưng cố gắng mà hòa hoãn trở lại, cả người run run, nhưng ánh mắt trong trẻo của nàng nhìn cô ta đầy hận ý!

“Tần Cẩm Lan... Cô có tư cách để đau sao?” Đôi môi nhợt nhạt của nàng kim nén nhấn mạnh từng chữ “Chuyện táng tận lương tâm gì cô cũng dám làm, ngay cả em gái mình cũng có thể giết, cô có tư cách gì để đau!”

“Đó là bởi vì mày nhiều lần, dù cho tao đã kết hôn nhưng mày vẫn còn không biết xấu hổ mà dụ dỗ Hạo!” Tần Cẩm Lan cũng theo đó mà quát lên, mắt đỏ tươi như máu.

Khí sắc của Tần Mộc Ngừ trong trẻo nhưng lạnh lùng, gương mặt bởi vì đau nhức mà trắng bệch như tờ giấy, nhưng không có lấy một chút sợ hãi.

Tần Cẩm Lan dí sát vào khuôn mặt của nàng, khàn giọng nói: “Mày còn nhớ lần đầu tiên tao bị ngộ độc không? Còn nhớ lần tao với mày đi ra ngoài tao lại bị người ta luân bạo? Những chuyện này mày có nhớ hay không? Mày không rõ là chuyện gì đã xảy ra đúng không, tao sẽ nói cho mày biết, những chuyện đó đều là tự tay tao làm... Ha ha... Thế nhưng kết quả đều là mày gánh chịu thay tao? Mùi vị bị người khác hiểu nhầm và trừng trị có dễ chịu không? Há?”

Hơi thở của Tần Mộc Ngừ cứng lại, trừng to mắt nhìn cô ta, không thể tưởng tượng nổi.

“Hạo anh ấy hiểu rõ tao nhất, cho nên mày làm tổn thương tao như vậy, anh ấy đương nhiên sẽ không bỏ qua cho mày, với thủ đoạn của anh ấy chắc chắn có khiến mày muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong! Mày tới chia sẻ với tao một chút, bị người mà mày thích hiểu nhầm, bị xâm phạm, mày có đau hay không? Mày có cảm thấy khó chịu muốn chết hay không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tới rồi cực điểm, Tần Mộc Ngừ bỗng nhiên bưng kín cái lỗ tai!

“Cô đừng nói nữa... Đừng nói nữa!” Tiếng của nàng bén nhọn vang lên, nước mắt ào ra!

“Tao còn chưa có nói xong!” Tần Cẩm Lan trừng mắt quát “Đây là cái giá mày phải trả vì dụ dỗ chồng tao, tao giết mày cũng còn chưa xả hết giận, tao chính là muốn mày nghe rõ ràng từng lời tao nói!”

Túm lấy tóc nàng, đôi mắt đục ngầu trừng lên nói, “Mày còn nhớ ba yêu thương mày biết bao nhiêu không? Ông ta cho mày học đại học tốt nhất, đem về sĩ ưu tú nhất bảo hộ mày, ông ta thậm chí đem cả Tần thị giao cho mày quản lý, ông ta hoàn toàn đã quên mình còn có một đứa con gái lớn đã đem hết cả tuổi trẻ giúp Tần thị! Ông ta thật không công bằng... Không công bằng khiến cho tao hận, tao đã chịu không nổi! Cho nên buổi tối ngày đó, là tao ở phòng chăm sóc đặc biệt, là tao tự tay tháo ống thở bình oxy của ông ta, tao trơ mắt nhìn ông ta chết đi!”

Một câu nói vừa vang lên, khiến nước mắt tràn đầy trên gương mặt Tần Mộc Ngừ, giống như một tiếng sấm sét nổ vang trong đầu.

“Mày xem đi, tao làm nhiều chuyện xấu như vậy, mày cũng có đủ lý do để hận tao, đúng không?” Tần Cẩm Lan cau gắt, sắc mặt dữ tợn, lên tiếng hỏi.

Sự tĩnh lặng bao trùm lấy nhà kho xa xôi, rồi xa những tiếng động âm ỉ, nhưng ngưng tụ lại hết thảy tội ác.

Đợi đến lúc Tần Mộc Ngừ phải ứng lại, bên tai nàng đã vang lên một tiếng thét chói tai xé rách không gian, nước mắt nóng hổi rơi xuống, nàng mới phát hiện đó chính là tiếng của mình, giống như gào thét thống khổ đau đớn, xé rách tất cả!

Ra sức vùng vẫy thoát khỏi bàn tay đang nắm chặt lấy tóc mình, dù cho trên da đầu có bị đau nhức cỡ nào cũng không đáng kể gì! Tần Mộc Ngừ gầy dựa, tay nàng từ dưới gót giày túm lấy kéo ra, trên làn da trắng đã hiện lên một mảng máu, một cái tát tàn ác vang lên “Ba!” một tiếng tới trên mặt Tần Cẩm Lan!

Khuôn mặt Tần Cẩm Lan méo xệch lệch sang một bên.

“Tại sao... Tần Cẩm Lan nói cho tôi biết tại sao! Ông ấy là ba ruột của cô.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng đều là nước mắt, thê lương hỏi.

Trận đau nhức trên mặt làm Tần Cẩm Lan tỉnh táo lại không ít.

Cô ta cười dữ tợn, run giọng nói: “Ô, rốt cuộc cũng làm cho mày nóng nảy lên có đúng không? Đấu tranh rất mạnh mẽ? Tao đây nói cho Tần Mộc Ngừ mày biết, tao đúng là điên rồi, ngay cả cha ruột tao cũng dám giết, ai bảo ông ta đối xử với tao không công bằng như vậy!... Còn không chỉ có lần này, lần trước tao không giết chết mày có đúng không? Ngày hôm nay tao sẽ đem đứa con trong bụng mày và mày giết chết, tao xem mày làm sao đem đứa nhỏ đó đến nín giữ lấy anh ấy, tao xem mày làm sao lấy cái bộ mặt này đi dụ dỗ anh ấy!”

Nói rồi con dao trong tay Tần Cẩm Lan dơ lên, hướng về phía bà vai nàng đâm xuống!

Tần Mộc Ngừ hét lên một tiếng, trở mình xoay người, né tránh nhát dao kia!

Sắc mặt nàng trắng bệch mà quay đầu lại, lại lần nữa thấy rõ trong tay Tần Cẩm Lan cầm thứ gì... Dao găm, hình chữ L, vẫn còn một đoạn móc giống như móc sắt!

“Mày trốn? Trốn được thì sao chứ?” Tần Cẩm Lan đã đánh mất lý trí, một lần nữa nắm dao lên “Mày nhìn cái gì? Không biết cái này dùng để làm gì sao? Tao nói cho mày biết, đứa con của mày trong vòng ba bốn tháng sẽ thành hình, mày đời này nhất định cũng không sinh nó ra được, tao sẽ thay mày đem nó kéo ra, cho mày nhìn xem nghiệt chủng của hai người chúng mày là ra cái hình thù gì!”

Khuôn mặt Tần Mộc Ngừ nhất thời trắng không còn chút máu!

Nàng ra lệnh cho chính bản thân mình phải đứng lên, đứng lên chạy! Trọng lượng phản búng và thuốc mê khiến nàng suýt nữa không cách nào đứng vững, nhưng nàng không còn đường sống nào nữa! Đứa bé... Ai cũng không có thể chạm vào con của nàng!

Trải qua một hồi chém giết, cổ tay Tần Mộc Ngữ đỡ không cho đâm xuống, vai cùng cánh tay đã trúng mấy nhát, máu tươi giàn dụa.

Nàng mở trừng mắt nhìn máu ở trên người mình, cảm thụ được những đau nhức kia, không tưởng tượng ra những đau nhức kia cùng mùi vị của cái càn gia tăng lên đứa con ở trên người! Nàng bưng kín phần bụng, nở nụ cười, vừa khóc, ở trong lòng lớn tiếng mà gọi lớn, ai tới cứu tôi đi... Ai tới cứu tôi đi!

Tần Cẩm Lan đỏ cả mặt rồi, cầm dao bỏ qua, bỏ nhào xuống bóp lấy cổ nàng!

“Mau chết đi... Mau mau chết đi cho tao!” Cô ta hét lên, kẹp lấy cổ nàng hướng về phía bức tường! Đẩy mạnh vào!

Tần Mộc Ngữ nói không nên lời, lần va chạm đầu tiên, cái gây đau nhức, đau đến hít thở cũng ngưng tụ.

Ngay sau đó là lần thứ hai...

Thứ ba...

Nàng ngửa đầu, tay bám vúi vào bức tường, trong đầu hiện ra một vài hình ảnh, lẫn lộn mà phức tạp, nàng đau đến ngay cả một chút ý thức sau cùng cũng mất đi, trong đầu hiện ra hình ảnh đó, hấn cúi xuống khẽ ôm lấy nàng, nói ra một câu giống như trong mơ “... Tần Mộc Ngữ, em nói có thể có một ngày, em tỉnh lại không nhìn thấy tôi ở bên cạnh, trong nháy mắt đó có cảm giác một chút mất mát, cảm thấy tôi không ở bên cạnh em, cũng là một loại tiếc nuối không?”

Nàng đã cảm nhận không được đau đớn, chỉ có một chút va đập vào phía dưới, đem một tia thần trí sau cùng đánh cho tan vỡ...

Tay yếu ớt mà từ trên bức tường rơi xuống, môi nàng tái nhợt khe khẽ mở ra: “Cứu tôi... Cứu... cứu đứa bé...”

Nàng hoàn toàn ngất đi.

Tần Cẩm Lan nhìn bóng dáng nhỏ nhắn từ từ sụp xuống, máu trên đầu nàng chảy ra, phần bụng có hơi hở ra, cô ta cười dữ tợn, cười ha hả, nắm lấy con dao lúc nãy vừa vứt đi, muốn kết liễu luôn mạng sống của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Điều là một đám cảm thú

Ngay lúc này, cánh cửa nhà kho “Két” Một tiếng nặng nề mà bị mở ra.

Ngự Phong Trì chú ý tới cái chấm đỏ kia dừng lại khu vực ngoại thành một hồi liền hướng về phía xa hơn mà rời đi, trái tim bị giày xéo, không chút nghĩ ngợi trực tiếp đổ lại trước cửa nhà kho bỏ hoang vùng ngoại ô này, cánh cửa đóng không hoàn toàn, hấn gần như là lái toàn bộ xe mà xông tới hướng vào trong! Chỉ sợ bản thân tới không kịp!

Tay Tần Cẩm Lan nhất thời run rẩy, con dao rơi trên mặt đất!

Ánh sáng chói mắt chiếu vào, cô ta hãi hùng khiếp vía, lúc này mới nhận thấy được là có người tới.

A... Có người đến thì sao? Cô hôm nay nhất định phải giết Tần Mộc Ngữ, còn muốn tự tay moi lấy đứa bé từ trong bụng nàng ra!

Tần Cẩm Lan lại lần nữa nắm chặt lấy con dao, mặc kệ trên chiếc xe kia có người mở cửa xông đến, bỏ qua túm cánh tay Tần Mộc Ngữ, một nhát dao sẽ đâm vào trong trái tim nàng!

Ngự Phong Trì hét lớn một tiếng “Tần Cẩm Lan!”, bỏ nhào tới, bàn tay to lớn nắm lấy tay Tần Cẩm Lan.

Tần Cẩm Lan giãy dụa dữ dội, như là điên rồi, hét lên: “Buông ra... Mau buông ra! Mau là cái cái gì mà đòi đến ngăn cản tao? Tao hôm nay nhất định phải giết nó!”

Mặt trắng bệch như quỷ dữ, tay nắm chặt cán dao, vừa hét vừa giãy dụa, Ngự Phong Trì cho tới bây giờ cũng không biết một người phụ nữ phát điên lại có sức lực lớn đến như vậy, hấn nghiêng rằng dùng tay kia nắm lấy lưỡi dao! Sắc bén như muốn cắt đến tận xương, hấn lo nghĩ đoạt được dao của cô ta, lại không nghĩ rằng cô ta hét lên một tiếng lưỡi dao đột nhiên quay về phía hấn khua loạn xạ!

“Phập...!” Một tiếng, Ngự Phong Trì kêu lên một tiếng đau đớn ôm chặt cánh tay, ngã trên mặt đất...

Tay chống lên nền đất lạnh lẽo, Ngự Phong Trì suýt nữa bị sự đau đớn kia làm cho ngất xỉu!

Tần Cẩm Lan thở hổn hển, tay bởi vì bị hấn nắm chặt cho nên xương ngón tay đều đã tê rần suýt nữa cảm không được dao! “Là mày... Ha ha... Mày

cũng muốn tới cứu nó sao? Nó dựa vào cái gì lại có nhiều người đến cứu như vậy! Nó dụ dỗ Hạo của tao, đồ chết tiệt!”

Đầu Ngự Phong Trì vì một phen mạo hiểm mà mồ hôi lạnh chảy ra, mở mắt ra.

Hắn chưa từng nhìn Tần Cẩm Lan, mà là dừng ở bóng dáng đang nằm ở trên mặt đất, bị chìm trong vũng máu, ngay cả lông mi của nàng, bên cạnh khuôn mặt, trên cổ đều là máu...

Khoảnh khắc đó, trong lòng ngực Ngự Phong Trì đau nhức cùng oán hận giống như muốn làm nổ tung! Ong ong mà trùng kích toàn bộ trí óc!

“Cô đã làm gì cô ấy... Tần Cẩm Lan con mẹ nó cô là đã làm gì cô ấy?!” Ngự Phong Trì gào lên, trong vành mắt đỏ tươi nổi lên hơi nước mỏng, giống như hoàn toàn bị làm cho tức giận!

Tần Cẩm Lan hung tợn mà nhìn hắn, ra lệnh cho bản thân cầm dao cho chắc, nói giọng khàn khàn: “Mày không thấy sao? Tao muốn giết người... Tao muốn đem cái con tiện nhân này ăn tươi nuốt sống! Đem nghiệt chủng của nó lôi ra! Cút xa một chút đừng quấy nhiễu đến tao... Tao sẽ giết chết nó, Hạo chính là chỉ còn một mình tao!” Tần Cẩm Lan tiếp tục nắm chặt dao hướng phía nàng mà đâm!

Ngự Phong Trì bất thành linh lại lần nữa bắt được cổ tay cô ta, nhưng cánh tay bị thương máu chảy ra, khuôn mặt hắn tái nhợt, không thể giữ vững lâu, chỉ có thể rống lên một tiếng dùng hết sức lực sau cùng đem cô ta kéo ra ngoài! Tần Cẩm Lan hét lên một tiếng, cả người và dao ngã văng ra ngoài!

Tay Ngự Phong Trì chống đỡ mặt đất, chú ý bảo vệ Tần Mộc Ngữ ở phía trên!

Tại giờ khắc này hắn rốt cục đã hiểu, hoàn toàn hiểu được! Nàng đã sớm trải qua những chuyện này, từ thời gian nàng ở tỉnh M thiếu chút nữa đã chết ở trong tay những người đó! Nàng biết... Nàng biết là chính người chị gái ruột thịt muốn giết nàng, nhưng nàng không thể nói! Nàng chỉ có thể đè nặng niềm oán hận ngập trời để cho cảnh sát huy án! Bởi vì tên Thượng Quan Hạo cầm thú kia uy hiếp cưỡng bức nàng, khiến nàng xem như bị đánh nát miệng đầy răng nhưng cũng chỉ có thể tự mình nuốt lấy vào trong bụng!

Cầm thú...

Đều là một đám cầm thú...

Nắm đấm của Ngự Phong Trì càng ngày càng siết chặt, đôi mắt đục ngầu đỏ tươi như muốn ép ra từng giọt máu nhỏ xuống!

Tần Mộc Ngữ... Anh đã từng nói sẽ bảo vệ em phải không? Anh muốn cho toàn bộ những kẻ khi dễ làm tổn thương em đều nợ máu cũng phải trả bằng máu!

Tần Cẩm Lan hoàn toàn bị bức đến nóng nảy, hét lên bỏ nhào qua vườn lấy con dao, Ngự Phong Trì so với cô ta còn nhanh hơn một bước, lấy tay nắm lấy một hòn đá ở trong nhà kho ném về phía Tần Cẩm Lan! Dao bị từng mảnh đá vỡ vụn đầy ra xa, tay Tần Cẩm Lan với không đến.

“Mày cần tao... Mày cần đường của tao... Mày tên khốn nạn này!” Tần Cẩm Lan đã hết như nổi điên, nhìn Ngự Phong Trì nhào tới, ngón tay điên loạn cắm vào trong vết thương vừa bị dao cắt của hắn, dùng đầu ngón tay liều mà xé ra! Ngự Phong Trì kêu lên một tiếng đau đớn, lùi về phía sau kéo lấy tóc người đàn bà này muốn kéo từ trên người xuống, Tần Cẩm Lan lại phát rồ dùng móc sắt kéo lấy bờ vai của hắn, muốn đem hắn từ trên người Tần Mộc Ngữ kéo lên!

“Dừng...” Ngự Phong Trì đau đến buột miệng, cảm giác được móc sắt đã cắm sâu vào trong da thịt!

Kích động đau nhức, suýt chút nữa lại làm hắn muốn ngất đi, tay lật ở bờ vai, cảm giác toàn bộ xương bả vai đều bị cô ta từ trong thân thể xé ra!

“Cút ngay... Mày cút ngay cho tao!” Tần Cẩm Lan hét lên, dùng sức lớn hơn nữa.

Ngự Phong Trì cắn răng chịu đựng, trên tay tràn đầy máu, ý thức hắn đã bắt đầu mơ hồ, thế nhưng hắn ghé vào phía trên Tần Mộc Ngữ không chịu đứng dậy... Hắn biết nàng có bao nhiêu ủy khuất, biết nàng có bao nhiêu oán hận... Hắn không thể để nàng ở đây giữa muôn trùng đau đớn mà chết đi, càng không thể nhìn con của nàng cứ như vậy bị lôi ra...

“Cô cái loại tiện nữ cầm thú cũng không bằng này... Các người đều là lũ khốn nạn... Tất cả đều chết hết đi!”

Bàn tay Ngự Phong Trì dính đầy máu đột nhiên nắm lấy móc sắt kia, dùng một tia ý thức tỉnh táo cuối cùng, bắt lấy cái móc kia, rất nhanh, tàn nhẫn kéo về phía trước! Cái móc xé ra một phần da thịt hắn, hắn rống một tiếng, cuối cùng làm cho Tần Cẩm Lan lao đao một cái ngã ở trên lưng hắn, hắn cố gắng dùng sức bẻ cổ tay cô ta, cô ta kêu một tiếng đau đớn thê thảm, trong mắt Ngự Phong Trì hiện lên một tia máu, trở tay cầm móc sắt kia, hướng phía sau quét qua! Không biết móc câu tới nơi nào, Tần Cẩm Lan kêu thêm một tiếng thê thảm, Ngự Phong Trì dùng sức ôm lấy kéo từ trên lưng vật ngã văng ra ngoài!

Móc sắt rơi trên mặt đất, vang lên tiếng keng keng thanh thúy.

Trong nháy mắt Ngự Phong Trì trống rỗng, cúi đầu “Dừng” Một tiếng, tay chống trên mặt đất, ý thức suýt nữa tan rã.

Mà Tần Cẩm Lan hét thảm một tiếng kia, nhưng không có duy trì lâu dài.

“...” Hai tay cô ta nắm chặt cổ, như là bị vật gì kẹt ở yết hầu, trừng to mắt, run rẩy kịch liệt giãy dụa, ngã xuống cách đó không xa.

Ngự Phong Trì tim đập dồn, tĩnh lặng như vậy, tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng máu tươi nhỏ giọt trong nhà kho, càng nhảy càng sợ hãi.

Hắn ngược con mắt dính máu lên, hướng về phía kia nhìn qua.

Mí mắt hắn, nặng nề mà nhảy lên!

Chỗ móc câu móc phải... Là cái cổ của cô ta... Yết hầu của cô ta bị xé rách ra một đường, máu chảy như nước...

Ngự Phong Trì run rẩy vùng lên.

Hắn bảo vệ tốt người dưới thân, xác định năng chỉ là mất máu ngất xỉu, không có nguy hiểm đến tính mạng, lúc này mới khó khăn mà cử động thân thể, hướng phía Tần Cẩm Lan đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Tội ác bị che giấu

Người phụ nữ trên mặt đất, một giây trước còn đang trong trạng thái điên loạn, lúc này đây hoàn toàn biến thành yên ổn.

Mặt hắn tái nhợt, đôi mắt chán nản nhìn cô ta.

Đưa tay giữ chặt lấy bên dưới hàm của cô ta, hắn kiểm tra hơi thở của cô ta, một giây, hai giây, ba giây...

Đã không còn.

Đã không còn hít thở.

Chỉ còn lại có cặp mắt kia, đỏ tươi như máu, mang theo sự uất hận cùng hỗn loạn, hai tay vẫn còn giữ hình dạng lúc còn sinh khí giãy dụa, buông xuống ở bên người.

Chỉ trong nháy mắt, trong đầu Ngự Phong Trì giống như muốn nổ tung, ong ong choáng váng.

Giết người.

Hắn... lần đầu tiên, giết người.

Lòng bàn tay rời khỏi vết thương, máu trên bả vai vẫn còn đang chảy ra, toàn thân đau nhức nhưng che giấu không được sự thật này! Đôi môi Ngự Phong Trì nhợt nhạt, giữa đau nhức gian khổ giữ lại chút tỉnh táo, cố gắng nhớ lại tình cảnh vừa rồi... Hắn không thể để cho người phụ nữ này xúc phạm tới Mộc Ngự, hắn muốn đem người phụ nữ này ném đi rất xa, nhưng thật không ngờ...

Trong đôi mắt mang theo máu, tình hình ngưng trọng nhanh chóng biến hóa, mãi đến lúc tĩnh lặng.

Khóe miệng Ngự Phong Trì thậm chí dẫn ra một nụ cười lạnh lẽo.

“Đáng đời... Con đàn bà ti tiện... Con mẹ nó đáng đời...” Hơi thở hắn rối loạn, tác động đến vết thương trên vai, ho khụ khụ vài cái, lấy tay giữ chặt.

Hắn không còn muốn cái gì khác, toàn thân máu chảy xuống, lao đảo.

... Cánh cửa nhà kho, lúc này lại lần nữa bị đẩy ra.

Tiếng “két” nặng nề truyền đến, kèm theo một luồng sáng lớn đi vào, Ngự Phong Trì lấy tay che mắt lại, tiếng bước chân dồn dập tiến vào trong, hắn phán đoán xem, mắt nhắm lại, nhìn qua.

Người thứ nhất đi đến là quản gia Ngự gia, người thấy toàn mùi máu tươi, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Hai nhóm vệ sĩ đi vào, xếp thành hai đoàn ngay ngắn.

Ngự Phong Trì từ từ nhìn rõ, khóe miệng tuấn dật kéo ra một nụ cười nhạt, lão gia nhà hắn từ trước đến nay đều là lợi hại, bất chấp hắn chạy đến chân trời góc biển, những người này đều có thể chính xác mà đem hắn tìm ra.

Quản gia thấy được hai người này nằm trên mặt đất dính đầy máu, cũng sợ đến mặt mũi trắng bạch.

“Thiếu... Thiếu gia... Đây là... Đây là có chuyện gì? Thiếu gia cậu làm sao vậy?”

Sắc mặt Ngự Phong Trì tái nhợt thiếu sức sống, mặt lạnh nhạt, ôm lấy vết thương trên vai nhìn thi thể Tần Cẩm Lan ở trên mặt đất, khàn khàn nói: “Không có gì, có chút chuyện vượt quá kiểm soát...”

Hắn nói, bước chân loạng choạng đi về phía Tần Mộc Ngữ, đưa lưng về phía bọn họ nói: “Quản gia ông không cần khẩn trương, mọi người cũng không cần lo lắng, chuyện này tôi sẽ chậm rãi kể cho các người, mà bây giờ... đi báo cảnh sát đi. Tôi đã giết người.” Một câu nói, giống như sấm sét giữa trời quang, nổ vang trong đầu quản gia!

Giết người...

Trước mặt là Ngự thiếu gia mà ông đã mở mắt nhìn lớn dần lên, là đứa bé ổng quen thuộc không gì sánh được! Lúc này vậy mà an tĩnh lãnh đạm, như gió thoảng mây trôi mà nói với ông, đã giết người?!!

Nhìn thi thể Tần Cẩm Lan trên mặt đất, quản gia lúc này mới không thể không tin!

“Phong Trì, cậu nói... Người phụ nữ này là cậu giết?...” Sắc mặt người quản gia ửng đỏ xuống, lạnh giọng hỏi.

“Cô ấy không việc gì.” Ngự Phong Trì ở trước mặt Tần Mộc Ngữ cúi người xuống, dùng ở khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy máu tanh, giọng khàn đặc “Tôi nói rồi tôi sẽ che chở cô ấy, cô ấy không có việc gì.”

Gần như là trong nháy mắt, quản gia đã biết chuyện gì xảy ra.

Lúc này ông không có hứng thú biết lúc đó những người ở đây là có ân oán gì, cũng không có hứng thú biết vừa mới xảy ra chuyện gì, ông nhìn vệ sĩ bên cạnh, nghiêm túc quyết đoán mà phát tay, mấy người vệ sĩ ngấm hiểu đi ra phía trước.

Cánh tay của Ngự Phong Trì, trong nháy mắt bị người chế trụ.

Hắn đang muốn ôm lấy tay nàng thì dừng lại, lạnh lẽo đảo qua, nhận ra sự khác thường: “Các người muốn làm gì?”

Mấy người vệ sĩ không lên tiếng, chỉ là ở bên cạnh mạnh mẽ cưỡng chế đưa hắn kéo ra ngoài, kéo rời xa khỏi Tần Mộc Ngữ.

“Dừng lại cho tôi!” Ngự Phong Trì gầm nhẹ một tiếng, đôi mắt đỏ tươi, nhìn phía quản gia: “Các người mau nói rõ, rốt cuộc muốn làm cái gì!”

Quản gia nghiêm túc mà nhìn vào khuôn mặt hắn: “Thiếu gia, chuyện ngày hôm nay, chỉ là hai người kia ở chỗ này xảy ra chuyện bất ngờ, cùng thiếu gia người không có quan hệ gì. Đừng hỏi đến lão gia, ý tứ lão gia cũng nhất định như thế này, người kế thừa Ngự gia chúng ta chỉ có một... không thể xảy ra bất luận là chuyện gì.”

Quản gia nói xong, sau đó vẫy tay, lạnh lùng bảo bọn họ đem Ngự Phong Trì đi.

“Buông tôi ra...” Ngự Phong Trì cuối cùng cũng có phản ứng, mặt không còn chút máu, ngưng trọng thấu hận cùng giận dữ quát lên “Con mẹ nó, thả tôi ra!”

Mấy người vệ sĩ lúc này cũng đã bắt đầu vọt lên, liều mạng ngăn hắn, đưa hắn vào trên xe!

“Ông muốn làm gì? Cái gì mà nói chỉ có hai người ở chỗ này dây dưa? Cái gì mà bảo rằng tôi không liên quan! Người là tôi giết... Tôi nói các người gọi cảnh sát! Đi báo cảnh sát có nghe không!” Ngự Phong Trì hét lên, con người mất đức ngẫu toé ra phản hận ngập trời! “Lão quản gia... Ngự Cảnh Diệp! Ông ngừng tay cho tôi, ông muốn làm gì cô ấy, các người buông cô ấy ra cho tôi!”

Tiếng rít gào khàn đi, về mặt quản gia âm trầm hé ra, như là muốn đem chuyện có thể làm náo động thành phố Z đè xuống, cúi đầu ra lệnh vệ sĩ bên cạnh: “Dem vết máu ở đây, dấu vân tay, vết chân, dấu xe đều xử lý sạch sẽ, đừng để lại bất cứ dấu vết nào của thiếu gia ở đây... Còn có...” Nếp nhăn nơi khóe mắt ông ta thoáng có chút cau lại, thấy được móc sắt ở vết thương trí mạng trên cổ Tần Cẩm Lan.

“Dem vật đó, đặt vào tay cô gái kia.”

Mí mắt người vệ sĩ khẽ nẩy lên, nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh đi qua, mang găng tay trắng vào, đem cái móc sắt từ trong cổ Tần Cẩm Lan cẩn thận tháo xuống, lại đến bên cạnh Tần Mộc Ngữ nắm lên cánh tay nhỏ nhắn yếu ớt, đặt vào, nắm chặt vào bên trong.

Bóng dáng nàng mỏng manh, bên cạnh khuôn mặt mái tóc bị máu thấm ướt, phản bội, vẫn còn có hơi hờ ra.

Nàng còn có thai.

Người vệ sĩ đem một tia tội ác ở trong đầu mạnh mẽ rũ bỏ đi, đứng dậy, lui về phía sau tới bên cạnh quản gia.

Người Ngự gia, từ trước đến nay đã được huấn luyện, sự tình đã làm, vĩnh viễn không hé răng nửa lời.

Mà chiếc xe ở trước nhà kho, Ngự Phong Trì vùng vẫy dữ dội không biết chảy bao nhiêu máu, cuối cùng cũng không thể gượng dậy được nữa, lại nhìn đến

tên vệ sĩ kia đem móc sắt nhét vào lòng bàn tay Tần Mộc Ngữ trong nháy mắt ho khụ ra một ngụm máu, tỉnh mạch trên trán nổi lên, nghiêng răng nói: “Các người buông tôi ra... Đừng để chuyện tôi làm khiến cô ấy phải gánh chịu... Các người giết tôi đi!”

Mộc Ngữ...

Tiểu Mộc Ngữ...

Mặt người quản gia âm trầm hé ra nhìn qua một lượt hết thấy, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên người cô gái nằm bất tỉnh kia, nhìn thật lâu, nghiêng đầu: “Đừng để Phong Trì nhìn nữa, đánh ngất cậu ta mang về.”

Một cú đánh tàn nhẫn vung lên, nên ở bên gáy Ngự Phong Trì, hấn không cách nào chống đỡ, bàn tay dính đầy máu vẫn còn cào lấy quần áo mấy tên vệ sĩ, cảm giác đi áp đền, mặt tái nhợt, rơi vào hố đen sâu thẳm.

Trong đôi mắt hấn một tia cuối cùng kia, là cánh cửa nhà kho chậm rãi bị đóng lại, bên trong cánh cửa, cái móc sắt nằm trong bàn tay nhỏ nhắn yếu đuối kia, mang theo nỗi niềm tội ác nặng trĩu mê man đi, mà thi thể chị gái ruột của nàng nằm ở bên cạnh.

Nàng còn không có tỉnh lại.

Nàng còn không biết lúc sau tỉnh lại sẽ phát sinh ra những chuyện gì, giống như ngôi sao đã tắt, đem toàn bộ nửa cuộc đời nàng cắn nuốt.

Sóng biển xanh, từng đợt từng đợt vỗ vào bờ.

Một chút bọt sóng mang tất cả dấu vết trên bãi biển cuộn sạch, cuối cùng gột rửa không sót một thứ gì, đem mọi thứ che giấu.

Một phút sau khi nhận được điện thoại của cảnh sát, một chiếc xe màu đen từ con đường ven bờ biển tức khắc lao đi, như là đem mọi thứ phía trước đều xông tới đập tan thành những mảnh nhỏ!

Thượng Quan Hạo xoa xác, môi dán chặt trên điện thoại, trong đôi mắt tồn tại nét bi thương thật sâu.

“Anh nói lại lần nữa xem... Thi thể người nào?” Giọng nói của hấn, khàn và nhỏ như bọt nước.

Cảnh sát dừng một chút, lật xem biên bản ghi chép một chút, nhìn mối quan hệ của bọn họ một cột viết “Vợ chồng” cần phải không phạm sai lầm, vì thế lặp lại lần nữa: “Làm phiền ngài đến xác nhận một chút, thi thể này có đúng là vợ ngài, Tần Cẩm Lan.”

Xe lao đi như gió, tựa như lưỡi dao sắc bén, có thể trong nháy mắt mà xé nát con người!

Làm sao lại là Cẩm Lan?

Khớp xương Thượng Quan Hạo cứng nhắc, siết chặt lấy vô lăng, run rẩy lo nghĩ.

Một phút trước, hấn còn nghĩ sai thủ hạ đi ra ngoài, ở thành phố Z giống như điên loạn mà tìm kiếm Tần Mộc Ngữ. Hấn không phải không ngờ chuyện giống như đã từng xảy ra ở tỉnh M, hấn biết chuyện đã xảy ra tối hôm qua kích động Cẩm Lan! Là cô ấy mới có thể làm những chuyện này! Hấn chỉ là không thể tin được... Chết cũng không chịu tin, cô lại lần thứ hai làm ra loại chuyện này!

Thế nhưng lục tung toàn bộ thành phố Z, hấn cũng tìm không được Tần Mộc Ngữ.

Trong bụng nàng còn có đứa bé... Một lần là bị cưỡng bạo, lúc này đây lại sẽ làm ra chuyện gì?

Hấn không có bất cứ biện pháp nào, chỉ có thể quay về nơi đây!... Trên bàn bình rượu vẫn còn, toàn bộ gian phòng đều là mùi rượu, chỉ là không gặp được Tần Cẩm Lan, cô ấy tắt điện thoại, xe của cô cũng không biết tung tích!

Cẩm Lan...

Đã không biết chạy đi bao xa, chiếc xe màu đen cuối cùng dừng ở hiện trường.

Một đám người, đông nghịt chờ đợi ở chỗ này.

Thượng Quan Hạo mở cửa xuống xe, khuôn mặt xanh đen tựa như ma vương địa ngục, hướng phía cánh cửa nhà kho mở rộng nhìn qua. Hoàng hôn đã dần dần đè ép xuống, trong ánh sáng mờ tối, mơ hồ có thể thấy được cảnh sát bật đèn lên, đem chiếu vào bên trong, một luồng máu tươi đã đập vào mặt mà đến.

Tâm Thượng Quan Hạo run rẩy thoáng cái, nhất thời trắng bệch.

Cảnh sát thấy hấn tới gần, mở lời nói: “Xin hỏi là Thượng Quan tiên sinh đúng không? Tôi là người phụ trách vụ án này...”

Thượng Quan Hạo lạnh lùng đẩy viên cảnh sát ra, sai bước mà đi vào bên trong!

“Ai vị tiên sinh này, ngài không thể...”

“Đó là người nhà nạn nhân, đã khám nghiệm tử thi qua không có vấn đề, đừng ngăn cản...” Hai viên cảnh sát ở bên cạnh nói ra.

Tử thi...

Thượng Quan Hạo tóm lấy hai chữ này, sắc mặt trắng như tờ giấy, hẳn muốn làm cho rõ ràng, rốt cuộc là ai chết?

Mà khi hắn thực sự thấy được một màn kia, hẳn mới giống như bị năm ngọn thiên lôi đánh trúng, chết trân tại chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Dù cho tội ác bị che giấu

Cách vài mét, trong căn nhà kho rộng lớn đến như vậy, mùi máu tươi khuấy động xộc vào khoang mũi, một thân thể mềm mại sắc mặt dữ tợn nằm trên mặt đất xương ngón tay ngoằn ngoèo, như là từng trải qua một cuộc vật lộn kịch liệt, nhưng căn không được một lưỡi móc câu mở ra một vết thương chí mạng ở cổ, máu chảy ra đông lại, gần như đem toàn bộ thân thể cô ta thấm đẫm.

Chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô ta, óng ánh trong suốt, tỏa ánh sáng.

Thượng Quan Hạo lão đảo một bước, suýt nữa đứng không vững.

Mặt hắn tái nhợt, trong đôi mắt lảng động tràn đầy vẻ kinh hãi và đau nhức, chết cũng không tin người chìm trong máu tươi nằm trên mặt đất kia là Cẩn Lan... Hắn đi qua, lấy bản ghi chép và vật chứng cảnh sát thu hồi, viên cảnh sát biết điều mà thối lui, đôi giày da màu ngói sáng bóng của hắn giẫm lên vết máu đỏ tươi của cô ta.

“Cẩn Lan...” Giọng nói khàn khàn như sương mù từ trong ngực, Thượng Quan Hạo chậm rãi ngồi xuống, cúi đầu kêu một tiếng.

Tiếp theo, hắn nắm cổ tay dính đầy máu của cô ta từ trên mặt đất lên kéo lại ôm vào trong ngực, như là ôm báu vật yêu thương nhất, nhìn ở khuôn mặt cô ta, run giọng nói: “Chuyện gì xảy ra... Em tỉnh lại, nói cho anh biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Cẩn Lan em vì sao lại ở chỗ này... Em nói đi... Cẩn Lan!!!”

Toàn bộ những người phát hiện ra vụ án nhìn thấy thảm cảnh đó, tất cả mọi người trầm lặng xuống.

Bàn tay dính máu của hắn xoa lấy tóc cô ta, đem cô ta gắt gao ôm vào trong lòng.

Chỉ là ly hôn mà thôi...

Chỉ là nói nàng không thương cô mà thôi...

Làm sao chỉ trong chớp mắt, cô lại gục trong vũng máu, bị người tàn nhẫn giết hại dã man, lạnh ngắt nằm ở trước mặt hắn!

“Cán bộ à, cô gái còn sống kia đã rất yếu, trước sau vẫn chưa tỉnh, chúng ta nhanh đưa tới bệnh viện đi!”

“...” Cảnh sát nhíu mày dò xét nhìn qua xem “Cậu nói người đang mang thai kia?”

“Vâng!”

“Giữ lại vật chứng, trước tiên đưa cô ta đi bệnh viện! Nhanh lên một chút!”

Tiếng bước chân một hồi bận bịu bên cạnh hắn qua lại, bị thương trong lòng Thượng Quan Hạo nổ tung, nhưng còn chưa kịp hòa tan những đau khổ này, thì nghe được tin tức này. Đôi mắt đục ngầu của hắn giương lên, lúc này mới nhìn đến đằng trước Tần Mộc Ngự người cũng đầy máu tươi đầm đìa, máu dính ở trên đôi lông mi nàng chậm rãi mở ra, rung động, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhìn về phía trước.

Ánh mắt của nàng vẫn trong veo như nước, nhưng kinh hãi, lơ đãng.

Viên cảnh sát bên cạnh dò hỏi nàng mấy vấn đề, trước lúc có người đem nàng đưa lên cáng cứu thương tuôn ra một câu chửi rủa: “Con mẹ nó nói đi, người kia không phải cô giết? Hung khí nằm ở trong tay cô, đừng tưởng rằng cô bụng mang dạ chửa là có thể nằm đây giả chết!”

Nàng mệt mỏi, trước khi bị người nhắc lên, đầu óc choáng váng vết thương bị kích động đau nhức, đau đến nắm chặt cổ tay áo cảnh sát ở bên, trên nước da trắng ngần của nàng, vết máu đỏ thẫm càng thêm chói mắt. “Anh chính là cứ như vậy mà thẩm vấn phạm nhân có đúng không?” Một người cảnh

sát lớn tuổi ngẩng đầu trừng người cảnh sát kia liếc mắt một cái “Trước tiên cứu người quan trọng hơn!”

Trong đôi mắt đen sâu thăm thẳm tóe ra sát khí đằng đằng, đỏ tươi ướt át!

Đề thi thể đã nguội lạnh ở trong ngực buông xuống, cẩn thận mà buông xuống, bóng dáng hần cao lớn đứng lên hướng Tần Mộc Ngữ đi tới, ngăn viên cảnh sát liên quan, đồng thời kéo cánh tay nàng tiến vào trong ngực! Nàng đứng không vững, hần dùng tay còn lại giữ lấy phần thắt lưng nàng, không để ý đến bên cạnh khuôn mặt máu tươi hết lần này đến lần khác chảy xuống, giọng nói khàn khàn: “Tần Mộc Ngữ... Cô tới nói cho tôi biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao cô cùng Cẩm Lan ở cùng nhau... Cô ấy chết như thế nào, cô nói đi!”

“Cậu này, cơ thể cô ấy...” Một viên cảnh sát nhíu mày, tiến lên giữ lấy bả vai hần.

“Có đúng là cô giết hay không?... Có đúng là cô ra tay giết cô ấy?” Con mắt Thượng Quan Hạo đỏ tươi, hơi thở gần mà phả ra trên mặt nàng “Máu trên người rốt cuộc là ai... Là của cô ấy đúng hay không?... Tần Mộc Ngữ cô nói đi!”

Tiếng một đám người xung quanh bàn luận vụ giết người đã rung động.

Tần Mộc Ngữ lơ đãng ngưng mắt nhìn thi thể trên mặt đất kia, mở miệng cất tiếng: “Cô ta đã chết sao... Cô ta làm sao lại chết...”

Trong trí nhớ của nàng, là nàng tránh không thoát một nhát dap sắc lạnh kia! Nàng muốn chạy, cho dù là chết cũng phải bảo vệ được đứa bé ở trong bụng! Nhưng mà cô bị người ta bóp, hít thở không được, phía sau gáy bị đánh vào tường dữ dội làm cho nàng hoa mắt, nàng tưởng rằng bản thân cứ như vậy chết đi... Nhưng vừa mở mắt ra, xung quanh nồng đậm mùi máu tươi, có ánh đèn loang loáng hướng về phía nàng lóe ra, lòng bàn tay nàng một phen lạnh lẽo.

Nàng quay mặt qua, thấy cái móc sắt đang nằm lẳng lẳng ở trong tay mình.

Đôi chút giật mình, có người giữ chặt cổ tay nàng, một nụ cười lạnh lẽo xuất hiện giữa tầm mắt của nàng “Đừng nhúc nhích, người cô muốn giết đã chết rồi, cô cũng trốn không thoát, cô bây giờ tốt nhất là phối hợp với chúng ta để điều tra án. Thật tàn nhẫn... Cô mới bao nhiêu tuổi mà đã dám giết người? Vẫn còn mang thai một đứa trẻ, cũng không sợ đứa trẻ theo cô gây nên nghiệp chướng sao?”

Đến tội cùng là đã xảy ra chuyện gì...

Nàng cũng muốn biết là chuyện gì xảy ra! Vì sao không ai đến nói cho nàng!

Giương đôi mắt vẫn còn dính đầy máu, nhìn vào Thượng Quan Hạo: “Tôi không biết cô ta chết như thế nào... Tôi chỉ biết là cô ta muốn giết tôi... Nếu tôi không chạy, ngay cả đứa bé cũng đã có thể mất mạng!”

Trong con mắt Thượng Quan Hạo đau nhức và sát khí ngưng trọng, đã buộc chặt tới cực điểm!

Sắc mặt Tần Mộc Ngữ đã suy yếu xuống, nhưng cứng rắn chống đỡ không cho bản thân mình ngã xuống! Nàng nhìn trong mắt hần, từ từ mà lại lần nữa từ ánh mắt kia nhận ra sự không tin tưởng... Không tin...

Hần không tin...

Một làn nước mỏng nổi lên ở khóe mắt, Tần Mộc Ngữ nắm chặt cổ tay áo hần muốn nói thêm mấy câu, viên cảnh sát gần đó cũng đã đưa bọn họ giật lại, Tần Mộc Ngữ giãy dụa, muốn đem chuyện nàng cùng Tần Cẩm Lan ở trong nhà kho này nói cho hần nghe! Muốn nói cho hần người phụ nữ này là tàn ác đến bao nhiêu, nàng không biết cô ta chết như thế nào, nàng thực sự không biết!

“Người không phải tôi giết...” Nàng vùng vẫy, không muốn để cho người khác đụng vào nàng “Người không phải tôi giết, các người thả tôi ra!”

“Vị tiểu thư này, xin cô phối hợp một chút, người đã mất không ít máu, lại di chuyển sẽ không cứu được...”

“Không phải tôi giết người! Các người vì sao không tin!” Nàng cuối cùng hét lên một tiếng, thờ hồn hể, nước mắt hòa vào máu chảy trên khuôn mặt, rơi xuống, nàng bỗng nhiên ôm kín bụng, nơi đó đau đến không cảm được.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Bóng dáng mấy viên cảnh sát chạy đến đỡ lấy nàng đã đau đớn đến ngất xỉu.

Trong bệnh viện, mùi máu tanh dần dần được che đậy bởi mùi nước khử trùng.

Y tá mang trang phục trắng cùng cảnh sát đồng phục đen xen kẽ, lui tới không ngớt.

“Toàn thân cô ấy có rất nhiều vết thương, đều là vết thương do dao gây ra, trong cổ ứ đọng, về phần ngất xỉu là do phía sau gáy bị đánh lên nhiều lần vào vách tường gây ra... Cô ấy bất tỉnh làm sao có thể giết người? Là sai kẻ giết người đem cô ấy đánh ngất đi?”

“Chẳng lẽ chính cô ta?”

“... Thần kinh!”

“Còn có, thu thập dấu vân tay ở toàn bộ hiện trường đều không thành công, đều bị máu tách rời ra, rõ ràng nhất chỉ có dấu vân tay trên cái móc sắt kia, ăn khớp với Tần Mộc Ngữ, thế nhưng lấy mẫu vết máu ở trên dao găm, cũng chỉ có Tần Mộc Ngữ.”

“A, chiếu theo suy luận trước kia, cô ấy giết người, còn muốn lấy dao chọc mình vài nhát sao?”

“Có thể là do hai người vật lộn cũng không nhất định, có thể lỡ tay giết giết?”

“Cũng có thể. Chỉ có điều hiện tại chứng cứ quan trọng không đủ, càng không có nhân chứng nhìn thấy tận mắt, rồi động cơ do đâu?”

Viên cảnh sát nhìn thoáng qua người đàn ông ngồi ở ghế dài bệnh viện, thân nhiên nói: “Người chết là chị của Tần Mộc Ngữ, gã đàn ông này là anh rể của cô ấy, thế nhưng đứa con trong bụng cô ấy theo như bệnh viện nói... là của hắn ta.”

Nói ra điểm này, trong mắt cảnh sát, tựa hồ như tất cả mọi thứ đều có thể nhìn ra rõ ràng.

Nhẹ nhàng đi qua, tới trước mặt Thượng Quan Hạo.

“Thượng Quan tiên sinh, Tần tiểu thư bây giờ đã không còn thân nhân gì rồi, kết quả vụ án này tôi chỉ có thể cùng anh nói chuyện.” Cảnh sát nắm chặt hồ sơ trong tay, thân nhiên nói “Đây là vụ án giết người, tạm thời không có biện pháp xác định là cố ý hay ngộ sát, đương sự vẫn còn đang phủ nhận, nhân chứng vật chứng đều không đủ, cho nên... Dựa theo quy định, nếu như giam giữ 72 tiếng vẫn tiến triển vẫn không có đột phá cùng chứng cứ xác thực, chúng ta trước mắt cũng chỉ có thể thả người, về điểm này ngài hiểu chưa?” Sát mặt Thượng Quan Hạo tái nhợt, lông mi dày đậm chậm rãi giờ lên, trong đôi mắt sâu xa phảng phất như cát giấu sát khí đáng sợ, giọng khàn đặc: “Không có chứng cứ, cô ta cũng không thừa nhận, có đúng không?”

Cảnh sát liếc hán một cái, gật đầu: “Đúng vậy.”

Hắn cười nhạt: “72 tiếng.. Tôi đợi.”

Giọng nói hán quá mức âm lãnh, cảnh sát cũng có chút rung mình, tiếp tục bàn bạc: “Trong thời gian này, Tần tiểu thư sẽ ở bệnh viện tiến hành điều trị, chúng tôi sẽ cử người lưu lại chỗ này, chờ cô ấy tỉnh táo sẽ tiếp tục thẩm vấn, điều này cũng hy vọng ngài có thể đồng ý.”

Trong đầu tràn đầy khuôn mặt Tần Cẩm Lan, hòa cùng dáng dấp cuối cùng của cô hấp hối gãy dựa... Ngón tay Thượng Quan Hạo từ từ siết chặt, đầu xương ngón tay trở nên trắng bạch, buông mắt xuống: “Các anh có thể đi.”

Cảnh sát dừng một chút, đem tài liệu kẹp vào, mờ nhạt nói: “Nén bi thương, thuận theo thay đổi.”

Thân thể Thượng Quan Hạo rần rờ cứng đờ, không khí lạnh bốn phía càng thêm ngưng trọng, cảnh sát ngay cả dừng khí đưa tay qua nắm lấy tay hắn một cái cũng không dám, trực tiếp rời khỏi bệnh viện.

Ròng rã đợi suốt 72 giờ.

Ngự gia.

Trong phòng tiếp khách có người trước sau bận bịu.

Quản gia tới gần phía sau Ngự Kinh Đông, cúi đầu nói: “Lão gia, máy bay đã chuẩn bị xong, một tiếng sau cất cánh.”

Về mặt Ngự Kinh Đông lắng đọng ngưng trọng, tay vuốt trên đầu gối qua lại, trong tâm sự sốt ruột cùng vương vãi đã thất chặt tới cùng cực. Ông rất ít khi lo nghĩ mà nặng nề đến như vậy, một lần là lúc chuyến bay cha mẹ Phong Tri gặp nạn, sau đó một lần, chính là lúc này.

“Việc sau này anh cũng đều xử lý tốt không? Bất luận bên phía cảnh sát làm sao điều tra, cũng không thể tra được tới Ngự gia ta... biết không?” Ánh mắt Ngự Kinh Đông cứng cáp ngưng trọng, giọng nói hờn hậu.

Quản gia cúi đầu: “Tôi đã xử lý tốt, thiếu gia tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong chuyện này.”

Ngự Kinh Đông lạnh lùng hừ một tiếng.

“Ta đã sớm nói qua, cũng đã sớm cảnh cáo cô ta, ở lại Ngự gia thì không có vấn đề gì, chỉ là đừng đem phiền phức tới trên người người thừa kế duy nhất Ngự gia ta, nhưng cô ta có nghe không?” Giọng nói Ngự Kinh Đông tàn nhẫn “Sau khi Phong Tri tỉnh lại phải dùng mọi biện pháp không cho nó quay về, trốn ra nước ngoài vài năm, tránh khỏi rắc rối đã rồi hãy nói. Nếu như nó không nghe thì sử dụng biện pháp mạnh cho ta, nói cho nó, là ông nội nó muốn giam lỏng nó!”

Quản gia buông mắt xuống: “Những điều này lão gia không cần phân phó, tôi đã biết.”

“Ừm, anh cũng đi theo đi...” Ngự Kinh Đông nhắm mắt lại, cảm giác tội lỗi bót đi một chút, kỷ lưỡng mà hồi tưởng lại chuyện này “Chuyện này coi như là ta có lỗi với cô bé kia, anh bảo thủ hạ lưu ý điểm này một chút, nếu như vụ án này chấm dứt, xem Ngự gia chúng ta còn có thể thay cô ta làm chút gì đó.”

“Vâng.” Quân gia cúi đầu xuống, đem tất cả tình hình thực tế che đậy ở trong đáy mắt.

Cho dù là dùng hết mọi biện pháp để che đậy tội ác, giấu đi sự thực. Thế nhưng những lo lắng kia, những hồi tưởng, những hình ảnh kia từng lúc lại làm cho giật mình bất an, vẫn còn phải lo sợ, theo suốt cả đời bọn họ.

Ngự Kinh Đông đứng ở phòng khách trống trải, tay vẫn vuốt lên cây trượng như trước, hơi thở rối loạn, phảng phất cũng không ổn định lại.

“Cô nói là Tần Cẩm Lan bắt cóc cô, muốn giết cô cùng đứa con của cô?” Cảnh sát nhíu mày, lặp lại một lần nữa.

Nàng khẽ gật đầu.

“Cô ấy cuối cùng làm sao lại chết? Những hung khí kia rốt cuộc là ai mang đến? Cô dám nói cô không chạm qua bất cứ vật gì?” Cảnh sát vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi lại lần nữa.

“Tôi không biết.” Tần Mộc Ngữ giờ đôi mắt trong suốt lên, kiên định mà nhìn anh ta “Tôi nói một lần cuối cùng là tôi không biết! Nhưng nếu đổi lại là tôi làm, tôi sẽ không đơn giản chỉ để cô ta chết như vậy, cô ta cần phải có báo ứng... Báo ứng của cô ta đều không phải chỉ chết một lần là đủ! Cô ta thiếu nợ ai cũng không có vấn đề gì, nhưng cô ta thiếu ba tôi một cái mạng! Cô ta còn cho rằng bản thân mình trong sạch sao?”

Nàng kích động dâng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nước mắt lóa ra tràn đầy.

“Cô có thái độ gì vậy? Tôi chưa từng kích động cô cái gì cả!” Viên cảnh sát bị nàng khiến cho tái mét, mắng một tiếng “Người chết ở trước mặt cô, cô cũng không thừa nhận, cô cho là có đủ thời gian để chống đỡ như vậy thì tốt rồi sao!”

Tần Mộc Ngữ không thêm nhắc lại, bởi vì đau nhức ở phần bụng lại bắt đầu lan ra.

Nàng nhắm mắt lại, tùy ý để nước mắt theo gương mặt chảy xuống, nhẹ tay khẽ vuốt trên bụng, trấn an hẳn.

Không... Không phải sợ, cục cưng bé nhỏ....

“A, cô thật yêu ghét phân minh, đứa con của mình thì biết che chở, mạng của người khác thì sẽ không còn là mạng?” Cảnh sát xem thời gian cũng đã tới rồi, tức giận mà thu bút ghi âm và bản ghi chép về, cười nhạt “Cô thật sự nên tỉnh dương cho tốt, nếu không đứa con của cô lớn lên sẽ không biết cô thế nào, cô nói đi chứ?”

Cảm giác nhức nhối to lớn trong phòng bệnh lan tràn, ngón tay nàng yếu ớt nắm chặt ra giường, một chữ cũng nói không nên lời.

Hình ảnh trong đầu hiện ra, là nàng bị Tần Cẩm Lan túm lấy cổ, dữ tợn lạnh lẽo, dùng hết sức lực toàn thân đánh vào tường, bóp nghẹn lấy sinh mệnh của nàng... Nàng không hiểu, vì sao người phụ nữ độc ác nham hiểm đó, tới chết rồi, cũng đem oan ức đổ lên đầu nàng!

Nước mắt chậm rãi rơi xuống, thấm vào ga giường.

Cánh cửa được khẽ khẽ mở ra, đóng cửa, chưa được bao lâu, lại lần nữa bị nhẹ nhàng mở ra.

Cô gái nhỏ nhắn yếu ớt trên giường bệnh, trên đầu quấn băng gạc, vết thương chồng chất, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt mà mềm yếu tựa như chạm vào sẽ vỡ.

Thượng Quan Hạo chậm rãi đi tới, trên cao nhìn xuống nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Tôi hiện tại để lại tự do cho cô!

Thượng Quan Hạo chậm rãi đi tới, từ trên cao mà nhìn xuống nàng.

Cảm nhận được một cỗ sát khí thất chặt trong hơi thở và ánh mắt, Tần Mộc Ngữ bị giật mình làm bùng tình, đôi mắt trong veo mang theo sự yếu ớt và nhợt nhạt, nhìn hẳn.

Hai tay chống đỡ bên hông nàng, mắt Thượng Quan Hạo đỏ rực, thần nhiên nói: “Cô biết không? Cảnh sát tìm không được chứng cứ xác thực, cô chết cũng không chịu thừa nhận, cho nên trên thế giới này, tạm thời không ai có thể làm gì cô.”

Ngón tay hần tao nhả chậm rãi giữ chặt cầm nòng, tiếp tục nói: “Thế nhưng cô nói đi, nếu như ai cũng không có sai, như vậy Cẩn Lan vì sao lại chết?”

Lúc hần nói ra một chữ “Chết” kia, âm thanh rùng mình, tơ máu trong con mắt đều ngưng lại một chỗ.

Tần Mộc Ngữ nói không nên lời, mặt mày tái nhợt trắng như tờ giấy, chỉ có thể cứ như vậy bị hần nắm lấy, ngay cả tính mạng cũng bị bắt lấy.

Thượng Quan Hạo khe khẽ cúi người xuống, tới gần ngưng mắt nhìn khuôn mặt của nàng, trong đôi mắt sâu xa tồn tại hơi thở giá lạnh: “Tôi không muốn lại truy cứu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, tôi cũng không muốn làm cho rõ ràng là cô ấy muốn giết cô hay là cô muốn giết cô ấy! Tần Mộc Ngữ... Cô hãy nói cho tôi biết vì sao người chết không phải là cô? Vì sao lại là Cẩn Lan?”

Đôi mắt trong veo của Tần Mộc Ngữ từ từ trợn lên, nhìn vào mắt hần..

Hơi thở nàng mong manh, bắt đầu gãy dựa muốn đẩy tay hần ra, đẩy lồng ngực hần ra xa!

Thượng Quan Hạo nắm chặt cổ tay nàng đem đặt ở bên trên giường bệnh, bỏ mặc vết thương trên cánh tay bắt đầu rách, máu chảy ra, đôi mắt đỏ tươi nhìn nàng, khàn khàn nói: “Cho dù tôi đã không còn thương cô ấy... Cho dù là tôi muốn ly hôn với cô ấy, cho dù tôi dự định sẽ bắt đầu nghiêm túc với cô, với đứa bé trong bụng cô! Cô ấy cũng không nên cứ như vậy mà chết lạnh ngắt ở trước mặt tôi!”

Hần kéo sát khuôn mặt của nàng vào, nhìn trong viên mắt của nàng toát ra làn nước mắt kịch liệt run rẩy, hơi thở mong manh: “Cô ấy đúng là đã làm những chuyện không nên làm với cô, cô ấy đúng là có sai... Nhưng cô ấy có hại chết người nào chưa? Cô có thể có đứa bé, cô cũng có thể tiếp tục sống, cô nói cho tôi biết vì cái gì người chết lại là cô ấy! Tần Mộc Ngữ cô không thể giải thích rõ lý do cho tôi sao?”

Tần Mộc Ngữ một hồi bị choáng váng, đau nhức mãnh liệt, vết thương bị đè nặng bèn nhón mà chui vào trong xương tủy!

Trong mắt nàng, một luồng nước mắt nóng hổi tuôn ra!

“... Luôn luôn là như thế có đúng không? Cho tới bây giờ chỉ có mạng của Tần Cẩn Lan mới là mạng, mạng của người khác cũng không tính là gì... Nếu như ngày hôm nay người chết trước mặt anh là tôi cùng đứa con của anh, anh sẽ vui vẻ đúng không? Thượng Quan Hạo anh nói cho tôi biết, anh có trái tim không?” Tần Mộc Ngữ tràn đầy tuyệt vọng cừu hận gắt gao nhìn hần, khàn giọng quát lên “Thế nhưng thật đáng tiếc, người chết không phải là tôi, mà chính là cô ta! Tôi cũng sẽ nói cho anh một lần nữa, đều không phải là tôi ra tay giết... Coi như là ông trời muốn giết cô ta, tôi cũng sẽ không ra tay! Tôi vĩnh viễn cũng không thích người đàn bà âm hiểm độc ác cay nghiệt này, đều không phải là lỗi của tôi!” Thượng Quan Hạo nắm chặt cổ tay nàng, đôi mắt đỏ rực, gần như thần trí đều đã sụp đổ.

Tiếng quát của nàng, đã bức hần đến mất đi một tia lý trí sau cùng.

“Cảnh sát giải quyết không được vấn đề có đúng không?... Pháp luật cũng giải quyết không được vấn đề có đúng không?... Tốt lắm, tự bản thân tôi tôi giải quyết... Trừ khi cô có thể đem tính mạng của cô ấy trả lại cho tôi... Bằng không Tần Mộc Ngữ, tôi sẽ khiến cho cô biết cái giá phải trả là gì!”

Nói xong, nắm tay hần mạnh mẽ túm lấy nàng kéo lên, lôi xuống giường bệnh!

Trực tiếp đem bình truyền nước biển ở tay nàng giật ra làm cho một trận đau nhức, cây kim bị quăng đi khỏi tay, cái giá đỡ loạng choạng rồi rơi xuống, bình thuốc rơi vỡ tan trên mặt đất! Tần Mộc Ngữ đau nhức kêu một tiếng, vết thương bị xé ra lần nữa, nhưng nàng vẫn còn không kịp phản ứng, toàn bộ thân thể cũng đã ngã ở trên mặt đất, bị hần lôi ra ngoài!

Bác sĩ đang muốn vào cửa bị dọa cho sợ hãi.

“Làm cái gì vậy? Vị này! Anh làm cái gì vậy?” Bác sĩ khàn trương ngăn cản “Cô ấy còn đang mang thai, trên mình nhiều vết thương như vậy, anh đừng kéo cô ấy như thế!”

Thượng Quan Hạo lạnh lùng bỏ qua bác sĩ ngăn trở, lại thêm giữ chặt lấy cổ tay mảnh khảnh kia, cười nhạt: “Đúng, tôi biết cô ta mang thai... Cô ta mang thai chính là đứa con của tôi, tôi có quyền định đoạt mạng sống của nó!”

Đem Tần Mộc Ngữ từ trên mặt đất hung hăng túm lấy, Thượng Quan Hạo kéo sát khuôn mặt của nàng lại nói: “Cô không muốn có đúng hay không?... Vừa khéo, tôi bây giờ cũng không muốn, không có Cẩn Lan, tôi còn muốn đứa con này làm cái gì? Tần Mộc Ngữ, tôi hiện tại để lại tự do cho cô, hoàn toàn tự do!”

Tần Mộc Ngữ bị hần ôm vào trong ngực, mồ hôi lạnh thấm đẫm lấy đôi mi ướt nhẹp giương lên, nhìn hần.

Ngón tay tái nhợt, siết chặt lấy tay áo hần.

“Anh muốn làm cái gì? Thượng Quan Hạo anh nói đi... Anh muốn làm cái gì?”

“Tôi muốn làm cái gì cô không rõ ràng sao? Tần Mộc Ngữ, cô có nhớ đã từng nói là tôi không nên lấy một kẻ giết người làm vợ không? Cô của bây giờ có tư cách gì nói những lời này? Máu dính trên tay cô chính là của chị gái cô?... Đứa con mà cô sinh ra sẽ thành ra cái loại gì? Cô cho rằng Thượng Quan Hạo tôi muốn sao?” Hần buông mắt xuống nghiêng răng nói!

Trong cơn hoảng hốt, Tần Mộc Ngữ rốt cuộc cũng đã biết ý của hần.

Nàng xem ra đã hiểu sự thâm độc tàn nhẫn của hắn.

“Không... Không được...” Sắc mặt nàng tái nhợt, thực sự sợ hãi, dùng hết toàn bộ khí lực muốn đẩy hắn ra, nước mắt trong khóe mắt điên cuồng mà trào ra, “Trên tay tôi không dính máu... Thượng Quan Hạo, anh hãy nghe tôi nói, trên tay tôi chưa từng dính máu!!”

Thượng Quan Hạo gắt gao nắm chặt lấy thắt lưng nàng, khàn khàn nói: “Sợ có đúng không? Cô bây giờ biết sợ? Vậy cô có nghĩ tới lúc Cẩn Lan chết đau đớn đến bao nhiêu! Sợ bao nhiêu!... Cô cách cô ấy có bao nhiêu? Cô ấy có hướng về phía cô cầu cứu hay không? Hay chính bản thân cô ra tay giết cô ấy! Hung khí ở ngay trong tay cô... Chẳng lẽ là cô ấy tự tay đưa cho cô sao?” Tần Mộc Ngữ lắc đầu, sợ hãi to lớn kia quanh quẩn trong đầu, càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, nàng liều mạng giãy dụa, một giọt nước mắt rơi xuống: “Không phải... Không phải tôi giết cô ta! Anh hãy gọi cảnh sát đến điều tra, anh đi hỏi cho rõ ràng tôi rốt cuộc là làm thế nào đến chỗ nhà kho đó, anh mau đi hỏi cho rõ ràng! Anh đừng dẫn tôi đi... Chuyện này cùng đưa con của tôi không có quan hệ!”

“Tôi không muốn đi thẩm dò.... Lại càng không muốn đi hỏi... Tôi chỉ muốn bồi thường một cái mạng của Cẩn Lan... Cho dù tôi không thương cô ấy, cô ấy cũng không nên cứ như vậy mà chết đi!” Thượng Quan Hạo nắm chặt cổ tay nàng, mạnh mẽ kéo nàng ra đến trước cửa.

Tần Mộc Ngữ lao đảo, ra sức chống đỡ nhưng đều không dứt ra khỏi tay hắn, trong nháy mắt đã tuyệt vọng nước mắt lại lần nữa dâng lên!

Cửa thang máy “Đình” Một tiếng mở ra.

Tần Mộc Ngữ cảm thụ được sức lực bàn tay nắm lấy mình không thể kháng cự, trong một tia tuyệt vọng cuối cùng cúi đầu, hung hãn cắn lên tay hắn!

Hai tròng mắt Thượng Quan Hạo đỏ tươi như máu, đột nhiên hít một hơi không khí lạnh, vô thức mà buông lỏng. Tần Mộc Ngữ ngay lúc này mạnh mẽ túm lấy cổ tay mình đã bị nắm đến đỏ thắm, loạng choạng một cái hướng phía thang máy chạy đi!

Thượng Quan Hạo lao đảo, con mắt lạnh như băng, đi nhanh theo.

Chạy ào vào thang máy, nàng liều mạng ấn phím đóng cửa, rốt cuộc trong nháy mắt hắn đã chạy tới “Đình” một tiếng! Cách một cánh tay, Tần Mộc Ngữ rung rung dựa sát vào vách, thấy diện mạo hung thần ác sát khí của hắn, sợ đến trái tim nhảy ra khỏi lồng ngực!

“Tần Mộc Ngữ!” Tiếng hắn bạo rống vang lên bên ngoài thang máy.

Thang máy bắt đầu chậm rãi đi xuống.

Tần Mộc Ngữ dựa sát vào vách tường từ từ trượt xuống, sắc mặt tái nhợt, ngón tay run rẩy, lồng ngực nàng phập phồng dữ dội, trong đầu cũng không nghĩ ra được cách gì nữa! Nàng chỉ cần chạy... Chạy đi thật xa, không bị loại cảm thụ đó bắt được!

Yêu là cái gì... Hận là cái gì... Khuất nhục và oán hận gì, giờ phút này hết thảy đều biến thành từng mảnh nhỏ! Hắn không hiểu... Hắn hết thảy cũng đều không hiểu! Sinh mệnh trong bụng nàng đã tròn bốn tháng, nó không bị Tần Cẩn Lan lấy ra, càng không thể biến mất ở ngay trong tay ba ruột nó!

Không được!

Hai tay Tần Mộc Ngữ đan vào mái tóc, xen lẫn băng gạc và máu!

Cửa thang máy mở ra.

Người chờ ngoài cửa chứng kiến bộ dạng của nàng như vậy sợ đến chết khiếp, bóng dáng nàng mảnh khảnh cũng ra sức đứng lên, không để ý đến sắc mặt bản thân đã trắng bệch không còn chút máu, chỉ còn nước mắt chạy trốn thật nhanh!

Ra khỏi bệnh viện, bóng đêm đen tối và khí lạnh trong phút chốc đập vào mặt mà đến!&ap0;

Nàng không quan tâm, hướng về một phía dốc sức chạy đi!

“Chết tiết...” Thượng Quan Hạo giận dữ phun ra hai chữ, một đấm đánh lên trên phím thang máy, nhưng không có bất cứ phản ứng gì! Hắn đi tới thang máy bên cạnh, hung hăng ấn lên, rốt cuộc mãi hồi lâu mới hiện nút mũi tên đi xuống!

Tần Mộc Ngữ... Cô cho là cô thoát được rồi sao?

Trong bóng đêm dày đặc, một chiếc xe môtô đen từ bãi đỗ xe bên cạnh bệnh viện mang theo sát khí tỏa ra rồi đi!

Thượng Quan Hạo dọc đường lùng tìm cái bóng dáng mảnh khảnh kia, với vết thương của nàng căn bản là không có cách nào chạy xa! Trong đầu hắn hết lần này tới lần khác hiện ra hình ảnh khuôn mặt của Tần Cẩn Lan, bộ dạng cô trước khi chết ra sức giãy dụa! Từ lần đầu tiên gặp được cô, đến khi yêu cô, rồi lấy cô, tất cả tất cả mọi thứ cứ như thế hiện lên... Dù là hắn không thương, hắn mất lòng tin ở cô, hắn cũng không thể tiếp nhận sự thật toàn thân cô lạnh ngắt mà nằm ở trong lòng hắn, lại không có cách nào tỉnh lại!

Cuối cùng vì cái gì lại thành ra thế này?

Xe rồi đi hồi lâu cũng không có thấy bóng dáng của nàng, Thượng Quan Hạo quả quyết đem xe quay đầu, tiếng quẹo xe trên đường trong đêm khuya vẽ ra một âm điệu đáng sợ, khớp xương hắn trở nên trắng, đem tốc độ xe lên đến cao nhất, hướng về phía khác rồi đi!

Nhanh chóng biến mất trong tòa nhà xung quanh, hẳn cuối cùng thấy được bóng dáng kia!

Đèn xe nhanh chóng quét qua...

Tần Mộc Ngữ đã cảm thụ được ánh sáng kia, nhưng sắc mặt tái nhợt, cũng đã không chạy được nữa, đầu óc từng con choáng váng kéo đến, nàng đỡ lấy vách tường, lúc này mới cảm giác được vết thương trên cánh tay đã nứt ra, máu đã chảy xuống trên đầu ngón tay.

“Đừng tới đây... Anh đừng tới đây...”

Nước mắt nóng hổi lại lần nữa tuôn ra, nàng dán vào vách tường chạy đến một cái ngõ nhỏ, liều mình mà di chuyển hai chân! Nhưng phản búng khó chịu khiến bước chân nàng bắt đầu bủn rủn, nàng lớn tiếng quát lên: “Anh đừng tới đây!! Người không phải do tôi giết!”

Trên cao, mây đầu thu dường như lại nổi lên, tiếng sấm “Ầm Ầm” vang dội giữa bầu trời.

Nàng ngửa đầu, cảm nhận được không khí lạnh đêm khuya, hy vọng khí lạnh có thể khiến nàng tỉnh táo!

Ba... Mẹ... Ai tới giúp con giải bày... Ai tới bảo vệ con cho dù chỉ là một ít?! Nàng ôm lấy hai tai, nước mắt rơi xuống, gần như tuyệt vọng...

Phía sau “Thình” một tiếng cửa xe vang lên, toàn thân Tần Mộc Ngữ run rẩy giật mình.

Cái bóng dáng cao lớn kia, không lại ngờ xuất hiện ở giữa ánh sáng ngọn đèn đường, mang theo sát khí mãnh liệt, từng bước đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Tần mộc ngữ, chúng ta dừng ở đây

“Thượng Quan Hạo... Anh đừng qua đây... Anh nghe tôi giải thích...” Nàng run giọng nói, một mạch lui về phía sau.

Thượng Quan Hạo lại một đường bức nàng lui đến chỗ ánh sáng đèn đường, “Ầm ầm” tiếng sấm vang dội như bao trùm lấy toàn bộ thành phố, khuôn mặt hắn tái đi, giọng nói khàn khàn: “Tôi không có hứng thú nghe cô giải thích... Cô muốn chạy có phải không? Đem đứa bé trong bụng cô lưu lại... Tôi sẽ để cho cô chút...”

“Thượng Quan Hạo, anh sẽ chết không được từ tế!” Một tiếng hét sắc nhọn vạch ra giữa bầu trời đêm, Tần Mộc Ngữ rốt cục bị buộc tới cuối đường, nước mắt chảy xuôi trên gương mặt, ngón tay tái nhợt dính chút máu, vịn lấy bức tường phía sau “Con của tôi đã làm sai chuyện gì? Vì sao lúc anh muốn thì trong lúc tôi bị thương cũng phải sinh hạ nó! Anh không muốn thì nó nhất định phải chết! Anh rút đi... Anh dám chạm vào nó thử xem tôi sẽ liều mạng với anh! Tôi có thành quỹ cũng không bỏ qua cho anh!”

Thượng Quan Hạo cười nhạt.

“Đúng là tôi đã sai. Tôi vì cái gì lại phải mê muội cô chứ? Nếu như không có cô, tôi cùng Cẩn Lan làm sao lại đến tình trạng này? Tôi dù cho cùng Cẩn Lan cứ như vậy suốt một đời cũng không muốn tận mắt chứng kiến cô ấy chết thảm như vậy!” Thương Quan Hạo chặn lấy nàng đang muốn chạy đi, từ phía sau đem nàng ôm vào trong ngực, gắt gao mà ôm lấy!

Hơi thở nóng hổi hít vào dán lên bên tai nàng: “Cô ấy sẽ không còn phải chứng kiến tôi với con tiện nhân là cô đây dựa cùng một chỗ, cho nên chuẩn bị mà mất đứa con trong bụng cô, tôi sẽ cho cô tự do, cho cô triệt để biến mất khỏi thế giới của tôi!”

“Không... Tôi không nợ các người... Tôi từ trước tới nay đều không thiếu nợ các người! Vì sao muốn tôi gánh chịu!” Nàng hét lên.

Thượng Quan Hạo một tay kéo lấy nàng từ trong người ra ấn vào trên tường, lạnh lùng mà kẻ sát tai nàng nói: “Những lời này giữ lại mà hỏi chính cô đi... Lúc cô ra tay với Cẩn Lan, có thật không nghĩ tới sẽ nhận báo ứng!”

Nước mắt đã chảy rơi xuống...

Ngón tay yếu ớt nắm chặt lấy cái áo trắng của hắn, máu ở trên mặt chảy ra nhiều hơn đỏ thẫm, Tần Mộc Ngữ tới gần người đàn ông này, đem oán hận và khuất nhục ngập trời ở trong lòng cũng đều mạnh mẽ đè xuống, dùng đến cách hèn mọn cuối cùng, lên tiếng van xin: “Tôi cầu xin anh... Thượng Quan Hạo tôi cầu xin anh... Anh đối đãi với tôi thế nào tôi cũng không quan tâm, tôi chết cũng được... Anh đừng đụng đến đứa nhỏ, tôi cầu xin anh đừng đụng đến nó, nó cũng là con của anh!”

Cách một lớp áo mỏng, hắn cảm nhận được nhiệt độ trên đầu ngón tay nàng, lạnh đến như vậy, lạnh đến tê buốt.

Buông mắt xuống, hắn nhìn tấm thân con gái nhỏ bé yếu ớt đã không còn là xử nữ.

Cười nhạt, hấn cúi đầu nói: “Nếu như cô ấy còn chưa chết, cô cầu xin tôi cái gì, tôi đều có thể không đành lòng không đáp ứng... Chỉ là đáng tiếc...”

Bàn tay vững vàng không chế lấy thân thể nhỏ bé của nàng, hấn đột nhiên tàn nhẫn, đầu gối tàn ác đánh lên phần nhô lên ở dưới bụng nàng! “A.....!!”

Một tiếng kêu thảm thiết xé rách màn đêm, lan tỏa ra khắp mọi nơi.

“Có đúng là con của tôi hay không, cho tới bây giờ cũng không có vấn đề gì... Nhưng chỉ cần là của Tần Mộc Ngữ cô, thì đều đi tìm cái chết đi!” Ánh mắt Thượng Quan Hạo sắc lạnh, một chữ một chữ hết sức rõ ràng mà ở bên tai nàng nói ra.

Bàn tay nàng nắm chặt áo hấn, mồ hôi lạnh ở trên đầu Tần Mộc Ngữ chảy ra, phần bụng đau nhức kéo đến toàn thân... Thân thể nàng suy yếu ngã xuống, từ trên ngực hấn từ từ trượt xuống trên nền đất giá lạnh.

“Ầm ầm” tiếng sấm kéo dài lại vang dội, chiếm lấy một tầng mây dồi dào đầu trời thu, một chút mưa tầm tã...

Thượng Quan Hạo buông lỏng thân thể mềm mại ở trong lòng ngực ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt mồ hôi lấm tấm, dải băng gác rơi ra mấy sợi tóc bị mồ hôi làm cho dính vào trên mặt, toàn thân nàng run rẩy, co quắp, đau giống như bị xé rách ra... Máu tươi đỏ thẫm ướt đầm trên bộ quần áo trắng tinh của nàng, dần lan ra trên mặt đất...

Thượng Quan Hạo lùi lại một bước, đôi mắt lạnh băng, khuôn mặt tái nhợt, nhìn bóng dáng mảnh khảnh ở trên mặt đất kia.

Như vậy là vẹn toàn, có đúng không?

Thế nhưng vì sao... Nhìn máu đỏ tươi từ trong bụng nàng từng chút một chảy ra, cơ thể nàng ở trên mặt đất ngo nguẩy, đầu ngón tay run rẩy muốn nắm lấy cái gì đó, nhưng cái gì cũng bắt không được... Trái tim hăm rút cuộc giống như bị xé ra đau nhức không gì sánh được...

Đôi môi nhợt nhạt nàng khẽ héch, run rẩy, không biết là muốn nói gì.

Là muốn sám hối, hay là muốn cầu cứu?

Mưa lớn trong nháy mắt như trút nước, đem toàn bộ con hẻm nhỏ toàn bộ đều vây quanh.

Thượng Quan Hạo lạnh lùng đảo qua liếc mắt nhìn nàng một cái sau cùng, lùi lại từng bước, giữa trời đổ mưa xoay người trở về trong xe.

Toàn bộ thế giới đều an tĩnh dường như tất cả đều đã chết lặng đi cả rồi.

Dừng ở đây...

Hấn ở trong lòng nhắm đọc từng chữ, Tần Mộc Ngữ, chúng ta dừng ở đây.

Thế nhưng ngón tay hấn lại run nhẹ, khớp xương bởi vì dùng gắng sức mà trở nên trắng bệch, trong đôi mắt đỏ tươi của Thượng Quan Hạo có chút gì đó đau nhức, hấn mạnh mẽ khởi động xe, đạp lên chân ga, ép bản thân chạy như bay khỏi cái nơi toàn mùi máu tanh này. Từ nay về sau, nàng sống, nàng chết, nàng oán, nàng hận... Điều không còn liên quan đến mình nữa...

Xe giữa cơn mưa đầu thu, bén nhọn mà gạt qua một cái, chạy đi vùn vụt.

“Rầm rầm...”

Một chiếc Bugatti màu xám bạc bị chiếc xe màu đen kia vượt qua chốc lát an toàn mà đi hướng vào trong, dù cho ngày mưa, cũng là một khí chất ưu nhã trầm ổn, đèn xe đảo qua phút chốc, tầm nhìn người lái xe cũng đã thấy một bóng dáng màu trắng nằm trên mặt đất kia.

Tốc độ xe dần dần chậm lại.

“Tiên sinh. Có chút chuyện.” Giọng nói anh bình ổn, thản nhiên nói.

Cách một lớp thủy tinh cách âm, người ngồi ở phía sau tựa hồ không nghe được tiếng mưa rơi bên ngoài, đôi mắt hẹp dài mà lạnh lạnh tiếp tục lướt qua tài liệu đặt ở trên đùi, khủy tay đặt lên thành cửa, ngón tay tao nhã mà giữ lấy đầu.

“Có chuyện gì?”

“Một cô gái, toàn thân hình như bị thương, mới vừa sinh non, hôn mê bất tỉnh.”

Đôi môi sắc sảo, nhẹ nhàng mà dẫn ra một vòng cung, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, lại không để ý tới.

“Tiên sinh mặc kệ sao?” Người lái xe nghiêng mặt qua.

“Anh cảm thấy đáng thương?” Giọng nói hấn nồng đậm tràn ra khỏi bờ môi, chỉ nhìn thấy một đường viền hình vòng cung “Trên đời này nhiều người đáng thương lắm, quan được hết không?”

Tài xế hiểu rõ, gạt đầu, đem xe chậm rãi rời đi.

Xe chạy nhanh qua cái hẻm nhỏ kia, vẫn an tĩnh như trước.

Xem thời gian, tựa hồ còn có chút sớm.

Hắn mở tài liệu ra, tiếp tục nhìn vào, đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm từng nhịp, rất nhịp nhàng, phút chốc mới mở miệng: “Cho cô ta hai tiếng, chờ tôi làm xong việc quay trở lại, nếu như cô ta còn sống, thì chuẩn bị xe đi.”

Mí mắt người lái xe nhảy nhảy.

Ở dưới trời mưa tầm tã thế này, hai tiếng? Anh ta nghe không nhầm chứ, bị nước mưa hòa lẫn một vũng máu kia cũng đã đủ làm cho người ta kinh hãi, hai giờ sao...

“Được.” Người lái xe nói gì thì cũng chưa từng cãi lại, chỉ nói ra một chữ này, quả quyết đem xe rời đi ra ngoài.

Tiếng mưa rơi phía sau còn đang rầm rầm mà vang vọng, ở đây lại một phiên bóng đêm tĩnh lặng mà tàn nhẫn, tạo ra một khúc hát tang tóc.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Em nghĩ rằng tôi là chúa cứu thế sao?

Bốn năm sau. Manchester.

Dường như mới là đầu mùa đông, trong cao ốc Dringlewapen, thiết bị sưởi ấm mở ra, đủ cho bốn trăm người ở bên trong đều cảm thấy ấm áp.

Ấm áp như vậy bao giờ cũng khó có được trong kiểu thời tiết ở đất nước này, nàng lúc nào cũng nhịn không được mà nhớ tới mình lúc hơn mười tuổi vào khoảng thời gian đầu đông này, khi đó bắt đầu mùa đông là một loại cảm giác hoang mang sợ hãi, ngay cả tờ báo vút đi đều có thể bị mấy tên ăn xin cướp đoạt. Khắp nơi đều bị tuyết bao phủ, có người nói nhìn trời cao không nhà để về, một tờ báo có lẽ cũng mang đến một chút hơi ấm.

Đem bàn tay nhỏ bé xoa xoa cho ấm lên một chút, lúc này mới xòe ra, gõ gõ lên bàn phím.

Một người con gái tóc vàng mắt xanh biếc quần áo thiết kế một cách khéo léo chuyên nghiệp giả bộ đi tới, đập đập lên cái bàn của nàng.

“Phòng chủ tịch!” Giọng nói tiếng anh thuần khiết hướng về phía nàng.

Ngón tay khẽ dừng lại, Tần Mộc Ngữ ngẩng đầu, trong đôi mắt phản chiếu ra toàn bộ hình ảnh nhân viên ở tầng trệt: “Bây giờ á?”

“Tất nhiên!” Cô gái xinh đẹp nhún nhún vai, xoay người vội vàng đi.

Tần Mộc Ngữ đưa tay lên nhìn đồng hồ, đem hai chữ sau cùng gõ xong, đứng dậy hướng về phía văn phòng đi đến.

Cánh cửa khép hờ, cách một lớp thủy tinh mờ, mờ hồ chỉ có thể nhìn thấy một hình ảnh mờ nhạt, bên trong bóng dáng mấy người màu đen đứng dậy, Tần Mộc Ngữ mảnh khảnh đi qua, gõ gõ trên cửa thủy tinh.

“Có chuyện gì?” Đôi mắt trong suốt của nàng nhìn người đàn ông ở trước bàn làm việc.

Lam Từ Kỳ đánh mắt qua, nhìn nàng, thân nhiên nói: “Đóng cửa lại.”

Tại thành phố tràn đầy mùi vị của sự xa lạ, chợt nghe một giọng nam trầm thấp nói tiếng Trung, cũng có hơi phảng phất nhói đau ở trong ngực, con mắt Tần Mộc Ngữ run rẩy một cái, đưa tay đóng cửa lại.

“Đến giờ em sốt ruột?” Lam Từ Kỳ tựa ở trên chiếc ghế xoay màu đen, ngón tay dài đặt lên tài liệu ở trên bàn, đôi mắt hẹp dài đảo qua vòng tay của nàng, đó là mùa hè năm kia hắn tặng.

Tần Mộc Ngữ lắc đầu: “Có người ở trong bệnh viện 24 tiếng, tôi tới muộn một chút cũng không sao.”

“Tốt lắm.” Lam Từ Kỳ cũng không hỏi nhiều, dường như đã hình thành thói quen như vậy, nàng nói không có việc gì chính là không có việc gì, hắn cũng không quá nhạy cảm “Em qua đây xem một chút, kế hoạch trọng tâm của Dringlewapen trong vòng nửa năm toàn bộ chuyển dời đến Trung Quốc, lấy đó làm bàn đạp khuếch tán toàn bộ thị trường Đông Nam Á, trước hết tôi mang một nhóm có năng lực của tập đoàn đi trước... Em giúp tôi xem, mang người nào đi thì được.”

Tần Mộc Ngữ đi đến phân nửa, tựa thì suất nữa bị nghẹn.

Trong mắt nàng hiện lên hình ảnh người đàn ông trước mặt, cơ hồ nghẹn giọng. Mãi hồi lâu mới mở miệng: “Đó là những người anh mang theo, anh rõ ràng nắm được khả năng bọn họ, cũng rõ ràng nắm được bản thân muốn người như thế nào, tôi làm sao có thể quyết định?” Lam Từ Kỳ nhìn qua: “Tôi nói cho em xem, thì là cho em quyền quyết định sao?”

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ hơi hơi đỏ lên.

Một lát, nàng kim nén nói ra một câu “A”, khẽ đi tới bên cạnh hắn.

Nếu như chỉ là nhìn xem, như vậy nàng còn có thể hỏi chỉ về một chút biện pháp, ngón tay khe khẽ dời qua, nàng êm tai nói tới: “Lisa là mang nửa dòng máu Anh, tiếng Trung tốt, vẫn đảm nhiệm khai thác thị trường Trung Quốc, có vẻ hiệu quả, cô ấy nhất thiết phải đi, nhưng những người dưới quyền cô ấy đều không nhất thiết phải đi, còn có về mặt tài vụ và hành chính, kiến thức hiểu biết của Sidney đối với pháp luật Trung Quốc rất thông thạo, cũng có thể đi theo, những mặt khác về cơ bản đều có thể đến bên kia tuyển người...”

Ánh mắt Lam Từ Kỳ giờ lên, ở trên mặt nàng đảo một vòng.

“Em theo tôi đã bao lâu?” Hắn bỗng nhiên hỏi.

Tần Mộc Ngữ ngẩn ra, ngoảnh lại hỏi: “Anh muốn hỏi cái gì?”

Con mắt Lam Từ Kỳ có hơi nheo lại, hầy còn hỏi tưởng nhớ lại: “Lúc tôi gặp em là đầu thu, nên hơn bốn năm một chút, đúng chứ?”

Nói đến gặp nhau, ngón tay Tần Mộc Ngữ run rẩy, đột nhiên không biết nên đi chỗ nào, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vài phần phức tạp “Anh... Anh bây giờ muốn tôi đền ơn sao? Tôi còn không có cái năng lực đó, tôi nhất thiết phải...”

“Tôi biết em không có khả năng.” Lam Từ Kỳ thản nhiên cười, ánh mắt nhu hòa nhưng lãnh đạm “Tôi khi đó có nói, em có một đứa con chính là một gánh nặng, sinh ra không chắc là sống hay chết, nếu như lúc ấy em bỏ đi, kỳ thực bản thân cũng sẽ không có tổn thương quá lớn, nhưng em muốn sinh...”

Tần Mộc Ngữ giống như bị điện giật, sợ tóc đen bóng cũng rời xa hắn, ngay ngắn dừng lại.

“Những chuyện này tôi đã nói xong, muốn người nào đi chính là quyết định của anh, tôi không làm chủ được.”

Lam Từ Kỳ thản nhiên cười rộ lên.

Nhưng từ từ nụ cười của hắn lạnh xuống, mở miệng nói: “Em sao?... Em nói những người này theo suy nghĩ của tôi không sai biệt lắm, còn em, nên mang theo? Hay ở lại Manchester, giúp tôi đề ý công việc ở đây, hử?”

Tần Mộc Ngữ nghẹn giọng.

Trong mắt nàng hiện lên vài tia phức tạp, nhìn người đàn ông này đoán không ra, nỗ lực để bản thân mình trấn tĩnh lại, nhẹ giọng hỏi: “Tôi hỏi trước cho rõ ràng, chuyện này tôi có quyền quyết định hay không? Có thì tôi nói, không có tôi không cần phải nói.”

Màu mắt Lam Từ Kỳ sắc lạnh: “Trước tiên là nói ra suy nghĩ của em, rồi tôi sẽ quyết định có hay không cho em quyền quyết định.”

Người đàn ông này!

Tay Tần Mộc Ngữ nắm chặt lại buông ra, sau đó liền không sợ hãi, mở lời: “Tôi muốn ở lại chỗ này, không quay về nước. Nguyên nhân là do thân thể Tiểu Mặc, nó ở chỗ này điều dưỡng được tốt hơn, chỗ đó chung quy đều không tốt. Hồi đó khóa giãn lược tôi cũng không tình nguyện đi, hướng chỉ là ra nước ngoài?” Điều muốn nói đã nói, cho dù nàng có kiên trì cỡ nào, nghe hay không là việc của hắn.

Lam Từ Kỳ nghe xong lời của nàng, nụ cười càng sâu thêm, ngón tay dài gõ gõ lên mặt bàn, như là lẩm bẩm nói một mình, hoặc như là nói cho nàng nghe: “Tôi đã sớm nói qua... Không thể để cho em sinh đứa trẻ kia, quả nhiên, sinh ra đã như mang dây buộc mình, em còn sinh làm cái gì...”

Trái tim Tần Mộc Ngữ một hồi đau nhói!

Trong mắt nàng hiện ra một tia tàn ác, lạnh lẽo nhìn về phía Lam Từ Kỳ, đầu ngón tay trắng mềm hung hăng nắm chặt.

Lam Từ Kỳ lại trong nháy mắt thấy được ánh mắt chột lóc lên của nàng.

Đôi mắt hắn trở nên sâu thẳm thăm.

“Em vừa làm sao?” Hắn bắt chợt lơ mờ hỏi.

Bóng dáng mạnh mẽ kiên cường đứng lên, nếu như không đứng lên, ai cũng không thể tưởng tượng ra hơi thở hắn mang đến cho người ta áp lực lạnh lẽo nặng nề đến như vậy, Lam Từ Kỳ tới gần cô gái bé nhỏ yếu ớt này, cúi đầu nói: “Tần Mộc Ngữ, em cuối cùng vẫn là như thế này, nếu như tôi không nhìn thấy phản ứng của em, tôi sẽ luôn luôn cảm thấy em chính là một người phụ yếu đuối, bóp một cái cũng có thể chết, ngay cả phản kháng cũng không

thể chống lại. Thế nhưng mỗi lần tôi nhắc tới đứa bé, em hay dùng loại ánh mắt này nhìn tôi... Em đừng tưởng rằng tôi không thấy...”

Tay hắn nắm cầm nằng: “Tôi thế nào lại cảm thấy em rất muốn giết tôi?”

Đôi mắt trong suốt của Tần Mộc Ngữ ngược lên, lại là một khoảng tĩnh lặng bình yên: “Anh nhìn lầm rồi.”

Lam Từ Kỳ cười cười: “Tôi nhìn lầm rồi sao?”

“Tôi cũng hy vọng là tôi nhìn nhầm... Được rồi, em vừa nói, không muốn theo tôi về nước, có đúng không?”

Hắn đột nhiên nói sang chuyện khác, khiến đầu óc Tần Mộc Ngữ suýt nữa xoay chuyển không kịp.

“Đúng, tôi không muốn về nước.” Nằng đáp lại.

“Em không phải người Trung Quốc sao? Nếu như có một người Trung Quốc ở bên cạnh thì thỉnh thoảng người đó có thể giúp tôi một chút, không phải em không thể.”

“Tôi ở Trung Quốc cũng không lâu, nhiều lắm cũng chỉ hơn một năm.” Nằng thành thật nói.

“Đã hơn một năm là được rồi, dù sao so với tôi chỉ nhìn sách du lịch của Anh, người đến rồi chắc chắn sẽ tốt hơn.” Thanh âm Lam Từ Kỳ có chút mờ ảo.

“...” Tần Mộc Ngữ không còn gì để nói.

Sắc mặt nhợt nhạt, nằng không thể làm gì khác hơn là phải mở miệng nói: “Lam Từ Kỳ, tôi thỉnh cầu anh, hãy nghĩ cho Tiểu Mặc một chút. Nó lần trước qua bên này chứng viêm phổi đột phát, thiếu chút nữa nói không được, tôi cũng bị hù dọa đến chết... Cơ thể nó không chịu nổi việc phải đi qua đi lại, thực sự đấy.”

Lam Từ Kỳ sờ sờ cằm của nằng, luyến tiếc buông tay.

“Nhiều chuyện, chỉ có khi nhất tới con thì em mới giống như một phụ nữ bình thường, lúc khác đều tựa như bình hoa, trông được nhưng không dùng được.” Hắn buông tay, không muốn nhìn thấy nước mắt hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn thần sắc nhợt nhạt của nằng. Tần Mộc Ngữ từ trong lòng cảm giác đau lòng bứt ra, lấy lại sắc bén: “Tôi có thể làm việc thì tốt rồi, anh sẽ không trông thấy tôi giống như bình hoa?”

“Phụ nữ muốn làm việc cho tôi, có một đồng, vẫn còn thiếu người sao?” Lam Từ Kỳ tức giận ném về phía nằng một câu.

Tần Mộc Ngữ không nói, nằng biết thường thường Lam Từ Kỳ tức giận xong hắn sẽ ra quyết định của chính mình, phản kháng cũng vô dụng, người đàn ông không sợ chết này nói một câu kích động tựa thì sẽ làm ra một quyết định gì đó khiến trời long đất lở.

Ngón tay giơ lên, như là tại trên không do dự phút chốc, rơi xuống gõ gõ trên mặt bàn, Lam Từ Kỳ xoay người nói: “... Em nói cho tôi nghe một chút đi, trước kia em ở Trung Quốc đã gặp phải những chuyện gì, đứa con trong bụng em là của gã đàn ông nào, tôi sẽ bỏ qua cho em, em có thể không cần theo tôi quay về Trung Quốc.”

Bốn năm.

Hắn ngay từ đầu hỏi nằng vấn đề này, hỏi suốt bốn năm.

Nằng ngay từ đầu là từ từ nhắm hai mắt trầm mặc, đến về sau mở to mắt ngẩn người, đến bây giờ vẫn còn một cái dáng dấp thậm tệ, nói cũng không chịu nói.

Người phụ nữ chết tiệt, em cho dù là nói một câu “Tên khốn nạn đó không xứng làm ba đứa bé!” cũng tốt!

Thế nhưng nằng một câu cũng không nói, trong mắt đều tràn đầy ánh mắt muốn giết người, Lam Từ Kỳ vẫn không có biện pháp... Nhiều năm như vậy, để một người phụ nữ bên người như thế này, hắn cho dù muốn va chạm, cũng phải biết rõ ràng thái độ của nằng đối với ba đứa bé là như thế nào.

Trầm mặc không nói, đại diện cho việc nằng hoặc là yêu hoặc chính là hận.

Lại có thể, vừa yêu vừa hận.

Nhưng những trường hợp này, cũng không phải là Lam Từ Kỳ muốn. Hắn muốn cái gì chứ? Hắn muốn người phụ nữ này trở thành một trang giấy trắng, ở bên cạnh hắn an phận, đứng cùng với quá khứ của nằng dây dưa vướng mắc mơ hồ, dù là ở trong lòng nghĩ lại cũng không được.

Nhưng hết lần này tới lần khác, không có khả năng.

Tựa như hiện tại.

Tần Mộc Ngữ cách một cái bàn, nhìn hắn, trầm lặng.

Lam Từ Kỳ lẳng lặng chờ đợi, chau mày, không có kiên nhẫn. “Tốt... Không nói gì thì là đi đúng chứ? Vậy em hãy dọn dẹp đồ đạc một chút, ngày mai theo tôi lên máy bay... Em yên tâm...”

Hắn cắt ngang cánh môi vừa kéo lên như muốn nói ra của nàng.

“Tôi sẽ tiếp tục để bệnh viện chăm sóc trị liệu cho Tiểu Mặc, em sợ nó gặp chuyện gì có đúng không? Vậy để nó ở lại Manchester, tôi sẽ bố trí người tốt nhất chăm sóc cho nó, em... đi theo tôi.”

Tần Mộc Ngữ nghe xong một câu nói này, không biết là tức giận hay là sợ hãi, hai tay nắm chặt lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Anh muốn để tôi và nó phải rời xa nhau?... Lam Từ Kỳ anh giết tôi được rồi!” Nàng bị buộc đến nôn nóng.

Tách cà phê trên bàn dần dần trở nên nguội lạnh, Lam Từ Kỳ nói ra câu kia chờ đợi phản ứng của nàng, chờ đến chờ đi, quả nhiên đúng là một câu như thế, loại sự tình này khiến nàng trở nên kích động, quả như một loại động vậy hoang nhỏ bé.

Hắn nhú mi lại lấy tách cà phê, uống một ngụm, lại buông xuống, mày cau lại càng thêm chặt.

Thật không biết vì sao mỗi một lần cùng nàng ở chung, lúc ban đầu hắn như còn cùng đùa giỡn với con chuột là nàng, đến cuối cùng lại bị tâm tình của nàng chi phối, cũng giống như mấy năm trước cứu nàng, nàng thực sự ương ngạnh, làm sao bị dọa đến như thế cũng không dọa chết được nàng.

“Được rồi được rồi.” Lam Từ Kỳ nhú mày nói ra, khoát khoát tay “Em đi ra ngoài cho tôi.”

Tần Mộc Ngữ rõ ràng không thể, hai tay nắm chặt như trước, điều bộ như muốn liều mạng nhìn hắn.

“Thư ký của tôi xác định thời gian về nước sẽ kéo dài một ngày, em suy nghĩ kỹ cho tôi, hoặc là chính em đi theo về nước, hoặc là mang đứa con bảo bối của em về cùng... Em hiểu rõ cho tôi một chút, tôi đối với em đúng là có hứng thú, nhưng đối với đứa con của em một chút cũng không, huống chi là con của kẻ khác?”

Lam Từ Kỳ cười lạnh một tiếng: “Em nghĩ tôi là chúa cứu thế sao?”

Lại bắt đầu uống một ngụm cà phê để tỉnh táo lại, cho dù lạnh cũng uống xuống.

“Ra ngoài đi, không thì tin đồn lại nổi lên khắp nơi... Nói là em dụ dỗ tôi, đều không phải tôi xem trọng em, em làm sao đạt được kinh nghiệm” Hắn tự nói, một lần nữa tao nhã mà ngồi xuống, đứng ở đồ thị trên màn hình máy tính, đáng tuổi cười hờ hững như băng.

Ngực Tần Mộc Ngữ cũng đã nghiêng trời lệch đất.

Về nước.

Nàng trốn tránh suốt bốn năm, mà vẫn còn giống như biển động ùn ùn kéo đến, sắc nhọn đau buốt, tại bên tai phản phật vu vu vang lên, không thể không chọn lựa.

Để Tiểu Mặc về nước?

Nàng kéo ra một nụ cười, lạnh giá, tựa như muốn giết người.

Đem nước mắt sắp chảy ra lạnh lùng bức trả lại, nàng trừng Lam Từ Kỳ một cái, gạt cánh cửa phòng làm việc đi ra ngoài.

Gió lạnh đầu đông rít gào, tràn đầy phẫn nộ nhỏ.

Tần Mộc Ngữ nắm thật chặt khăn quàng cổ, chạy chậm xuyên qua đường phố, hướng phía bệnh viện thuộc nhà thờ chạy đi.

Cũng may trong phòng điều trị ấm áp, chỉ có trong hành lang là có không khí lạnh tiến vào. Mới bắt đầu mùa đông các y tá mặc đồ vừa dày vừa nặng đi tới đi lui, giữa một đám người Phương Tây cao to, bóng dáng Tần Mộc Ngữ nhỏ nhắn xinh xắn cho dù là mặc đồ len dày một chút, cũng là lộ ra vẻ nhỏ bé và yếu ớt vô cùng.

Nàng mở cánh cửa phòng điều trị.

Một người y tá già đang ngồi ở trên giường bệnh ôm một đứa bé, cậu bé rất xinh xắn nhưng khuôn mặt có phần tái nhợt trò chuyện.

Bà một nửa dòng máu Thụy Điển, chính là chữ ở phần trên cuốn sách, dạy nó một chút tiếng Thụy Điển.

Đôi mắt to vút sáng trong suốt, cái miệng nhỏ nhắn êm dịu vừa nói chuyện, giọng nói nó trồi cho rất cao, dạy một chữ, y tá già rất hài lòng, đang bế nó trên tay kim lòng không được mà hôn một cái.

Tần Mộc Ngữ nở nụ cười, gõ cửa “Tiểu Mặc.”

Đưa bé giật mình một cái ngẩng đầu lên, nhìn nhìn lại đồng hồ treo tường trên vách, cũng nở nụ cười.

Người y tá đứng dậy, cười, ôm Tần Mộc Ngữ, cùng nàng nói mấy câu, như là thảo luận bệnh tình đứa bé.

Tần Mộc Ngữ biết bà ấy là người theo Đạo, tay tạo chữ thập hướng về phía bà, nụ cười dạt dào.

Trên đầu giường cậu bé là tên tiếng Anh, mà bề mặt chính nó viết nguệch ngoạc mấy chữ... “Tần Tử Mặc.” Một cái tên rất bình thường. Mà Tần Mộc Ngữ hiểu, tên của nó kỳ thực vốn dĩ đã là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Chúa thì biết cái gì?

Vốn dĩ lúc đầu, Lam Tử Kỳ thay nàng đặt tên cho con, gọi là Tần Nho Mặc.

Nàng lúc đầu cũng không có ý kiến, dù sao cũng là ân nhân cứu mạng, hẳn nói cái gì thì là cái đó, chỉ là đợi hắn xoay người đi, nàng mới khẽ phun ra hai tiếng: “Khó nghe.”

Lam Tử Kỳ lại nghe được, quay người cười nói: “Chính là muốn khó nghe, cô cùng người đàn ông khác sinh con, tôi có nhất thiết phải coi trọng nó mà đặt tên cho dễ nghe không?”

Tần Mộc Ngữ không rõ ràng lắm, một người tốt làm sao có thể keo kiệt bủn xỉn vậy, lại đáng ghét như vậy.

Nàng suy nghĩ không ra, dứt khoát buông tha.

Chỉ là mỗi một lần nhìn Tiểu Mặc yếu ớt nhưng khuôn mặt lại quật cường kia, mặt mũi điềm đạm quen thuộc, lúc nào cũng tàn nhẫn chạm vào đáy lòng nàng. Tiểu Mặc ngẩng đầu lên, từ đầu giường lôi ra một quyển sách, mở ra dùng tiếng Anh hỏi nàng.

Tần Mộc Ngữ không có nghe rõ ràng, vô thức mà buông mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Tiểu Mặc, dùng tiếng Trung nói chuyện cùng mẹ.”

Tiểu Mặc ngẩn ra.

“Mẹ, Newton còn có định luật thứ tư không?” Giọng nói ngây thơ hỏi.

Tần Mộc Ngữ suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Con thích vật lý sao?”

Tiểu Mặc cũng không biết vật lý là cái gì, nhưng mà vừa định há mồm nói, khuôn mặt nhỏ nhắn tự nhiên hiện lên một chút hồng, con ho khan kéo đến dồn dập. Tần Mộc Ngữ cả kinh, tay vội vã vuốt nhẹ trên lưng cậu bé, nhìn xung quanh xem có chỗ nào gió lọt qua không, vội vàng đưa bàn tay nhỏ bé lạnh cứng vào trong chăn, dùng quần áo bên cạnh bọc lấy cậu bé, nhủ thầm nói: “Bảo con chú ý giữ ấm cơ thể con làm sao lại không nghe? Ở đây dù có hệ thống sưởi đầy đủ cũng không thể không mặc quần áo ấm! Con có biết phổi con không được tốt không hả!”

Nàng kích động, giọng nói lớn lên một chút.

Tiểu Mặc im lặng không nói lời nào, chỉ cố gắng dùng ho khan, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, buông đôi lông mi dài xuống, ngay cả Tần Mộc Ngữ cũng không rõ ràng lắm trong đôi mắt cậu bé lúc này là có tâm sự gì, chỉ biết là, bản thân mình đã hù dọa đến đứa con bé bỏng.

Tần Mộc Ngữ một hồi run rẩy, nhưng không có mềm lòng, cắn cắn môi gài lại cổ áo, nhưng mấy lần cũng không giữ được.

“Mẹ, để Tiểu Mặc.” Giọng nói trẻ con non nớt lại lần nữa vang lên, đôi tay nhỏ bé thuần thực mà cái lại nút áo.

Trong mắt Tần Mộc Ngữ hiện lên một tia phức tạp, tay áy náy mà vỗ về trên đầu cậu “Tiểu Mặc xin lỗi... Mẹ đừng kích động, mẹ không nên nổi cáu với con, bác sĩ nói tình hình con gần đây tốt hơn một chút, có thể cùng mẹ đi ra ngoài rồi.”

Tiểu Mặc gạt đầu, lông mi vẫn như cũ không ngước lên.

Cánh tay nhỏ bé từ trong chăn chìa ra, tâm tình phảng phất như không hề có bất kỳ chấn động gì, lại lật sách như trước, ở trên giấy vẽ mà vẽ những đường cong lộn xộn.

Tần Mộc Ngữ hoảng hốt, bỗng nhiên cảm thấy Tiểu Mặc càng ngày càng trầm mặc, đứa con bé bỏng của nàng chỉ vì sinh non cơ thể không được tốt mà thôi, có thể bởi vì chuyện này mà trở nên khép kín sao? Nàng cuống quýt ngồi xuống, ngăn mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

“Tiểu Mặc, mẹ bàn bạc với con một chuyện. Công ty chú Lam muốn dời đến Trung Quốc, mẹ cũng nhất thiết phải đi theo, Tiểu Mặc muốn đi theo mẹ không?”

Cơ thể Tiểu Mặc đột nhiên run lên, đôi mắt to tròn giờ lên, tay nắm chặt cuốn sách.

Cậu không có nghe rõ ý của Tần Mộc Ngữ, chần chừ một cái mới mở miệng hỏi: “Mẹ muốn đi Trung Quốc, không muốn Tiểu Mặc sao?”

Tại trong ấn tượng cậu, thời gian dừng lại ở bệnh viện lớn này là lâu nhất, làm bạn với cậu là những y tá, bác sĩ không ngừng thay đổi, mẹ dẫn cậu đi qua rất nhiều chỗ, ở bên cạnh mẹ cũng không nhiều.

Lòng Tần Mộc Ngữ lại càng hoảng hốt.

“Không... Không đúng!” Mặt nàng đỏ, nói lắp bắp, lần đầu tiên trước đứa con của mình mà lúng túng “Tiểu Mặc con không được hiểu lầm, là mẹ hỏi con có muốn đi theo mẹ tới Trung Quốc không, nếu như con không đi, mẹ cũng không đi! Con biết chưa?”

Tiểu Mặc vẫn còn chìm trong suy nghĩ của chính mình, trong cái đầu bé nhỏ đã sớm kinh sợ.

Cuốn sách rơi trên mặt đất, đôi bàn tay lạnh cóng cầm lấy ngón tay Tần Mộc Ngữ, đôi mắt sáng trông suốt nhìn nàng, giống như một loại mong ngóng “Mẹ có đúng luôn không vừa ý chuyện Tiểu Mặc hay đọc sách, không để ý tới mẹ? Tiểu Mặc bình thường không có gì làm mới đọc sách, Tiểu Mặc sợ mẹ làm việc trễ, chú Lam lại mất hứng, mẹ...”

Lần đầu tiên cậu nắm chặt lấy ngón tay Tần Mộc Ngữ đến như vậy, đôi mắt to tròn nhìn nàng, loại mong ngóng này dường như mới xuất hiện.

Trong ánh mắt kia trong veo mà hiện lên mấy chữ: “Mẹ đừng bỏ lại Tiểu Mặc.”

Nước mắt Tần Mộc Ngữ nhất thời rơi xuống, toàn bộ đầu óc như muốn nổ tung “Mặt trời bé nhỏ... Không phải, không phải như thế cực cung của mẹ, đừng nghĩ như vậy, mẹ không phải là có ý đó! Mẹ nói là chúng ta phải về Trung Quốc, mẹ chắc chắn sẽ mang theo Tiểu Mặc cùng đi, chỉ là không biết Tiểu Mặc có chịu được hay không, giống như lần trước mẹ theo chú Lam mang con đến nơi đây, Tiểu Mặc con lúc đó bị viêm phổi dọa mẹ...”

Tiểu Mặc nắm chặt tay nàng, giọng nói trẻ con: “Chịu được, Tiểu Mặc chịu được! Chúng ta cùng đi Trung Quốc đi, Tiểu Mặc không muốn xa mẹ!”

Tần Mộc Ngữ nuốt nửa tự mình nói ra chữ chết, nàng vậy mà để cho đứa con của mình còn nhỏ như vậy lại lo lắng không yên! Nàng ôm chặt lấy đứa con bé bỏng, nước mắt chảy dài xuống.

Cánh cửa phòng điều trị bỗng nhiên mở, y tá đưa thuốc đi vào, vô cùng kinh ngạc.

“Chị ổn chứ?” Cô đi qua vỗ nhẹ nhẹ bờ vai Tần Mộc Ngữ.

Tần Mộc Ngữ tùy tiện mà lau nước mắt đi, gạt đầu.

Y tá nhìn ra ưu tư của nàng, an ủi nói bệnh tình đứa bé gần đây ổn định, không có gì phải lo nghĩ, Tần Mộc Ngữ nhẹ giọng nói lời cảm ơn, đôi bàn tay nhỏ nhắn ấy vẫn nắm chặt nàng, không dám buông ra. Điện thoại di động trong túi vang lên.

Một tay Tần Mộc Ngữ ôm lấy cơ thể Tiểu Mặc, một tay tiếp lấy điện thoại, nghe được đầu bên kia một tiếng lạnh nhạt “Alo”.

Manchester lớn như thế, chỉ có một người gọi điện cùng nàng không phải nói “Hello”, mà là “Alo”.

“Quyết định chưa? Tôi lập tức đặt vé máy bay, em có mang theo nó không?” Lam Từ Kỳ hồ hững hỏi.

Tần Mộc Ngữ cắn môi, khe khẽ dán vào khuôn mặt lạnh lạnh của Tiểu Mặc, kiên định nói: “Tôi mang theo, tôi sẽ dẫn con đi.”

“Ừ.” Lam Từ Kỳ thản nhiên lên tiếng.

“Mang nó đi thì có thể.” Hắn liền sau đó nói thêm, như là thuận miệng nói một chút, cũng như là không cho kháng cự lại mệnh lệnh “Chỉ là đừng nghĩ đến gã đàn ông kia, không chừng tôi đem Tiểu Mặc đóng gói đưa tặng hắn, coi như là trong lúc đó các người vẹn toàn, em nói đi?”

“Lam Từ Kỳ, anh dám!” Rõ ràng trong đôi mắt của nàng hiện lên tơ máu, kiên quyết nói ra.

Trước mặt Lam Từ Kỳ, sắc mặt khó coi lại lần nữa dâng lên.

“Người phụ nữ chết tiệt.” Hắn nghiêng răng chửi mắng một câu, quăng điện thoại xuống.

Mà Tần Mộc Ngữ mặc kệ hắn tức giận nổi điên, cắt đứt dòng nước mắt, ôm lấy cục cưng bé bỏng vào trong lòng.

Một chiếc xe từ đầu đường Manchester đi qua.

Giống như lướt trên tuyết, trợ lý chạy xe chậm lại, để ngửa đường trơn trượt.

Cách chỗ máy bay cất cánh không đến nửa giờ... Bóng dáng mạnh mẽ kiên cường kiêu ngạo ngồi ở trong xe, chỉ ngưng mắt nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thần nhiên không nói, cảm tài liệu ném tới một bên.

Điện thoại di động rung lên.

Thượng Quan Hạo nhìn dây số, mới lạnh lùng mở máy: “Alo?”

“Bên ngoài tuyết rơi, đường không dễ đi... Anh không đến chỗ này của tôi ngồi sao?” Một người giọng nói nồng đậm vang lên.

“Không đủ thời gian, lần sau đi.”

Đầu bên kia cười cười, nói: “Đến lần sau có thể sẽ rất xa, tôi phải trở về nước, có thể sẽ đến chỗ anh nhờ vả một chút. Anh vẫn còn quản lý Tín Viễn kia chứ? Cái chỗ hoang tàn đấy mà cũng giữ được anh?”

“Cậu là có ý gì? Về nước tranh đoạt mới làm ăn với tôi sao?” Thượng Quan Hạo lạnh nhạt nhìn chăm chú ra bên ngoài cửa xe, tuyết rơi xuống từng chút nhỏ bé rất đẹp, trên đường có đứa bé nhảy nhót tung tăng, cũng có người đi đường bất chấp gió lạnh mà vội vã đi qua.

“Anh nói vậy cái gì?” Ngữ khí đối phương lạnh nhạt xuống một chút “Tín Viễn đối với anh thì tính là cái gì? Sản nghiệp bên cạnh anh sớm đã lên như thủy triều, anh vẫn còn chạy đi tới cái chỗ chỉ gọi là thế chân của Tần Thị, còn làm tới mấy năm? Điên rồi.”

Ngón tay Thượng Quan Hạo ấn vào mi tâm, thấp giọng cảnh cáo: “Tôi tạm thời không có dự định rời đi, cậu về nước thì có thể, khỏi cần phải có chủ kiến với Tín Viễn.” “Cái đó cũng không nhất định, xem tâm tình tôi như thế nào đã, ai bảo anh không an phận, chơi một chút còn làm được lớn như vậy...” Phía bên kia quay mô hình quả địa cầu, giờ mất lên, thấp giọng nói “Anh rốt cuộc đang đợi ai?”

“Nhiều chuyện!” Thượng Quan Hạo nhỏ giọng nói, nhú mày, hiển nhiên đã bị làm cho tức giận.

“A... Tính tôi nhiều chuyện sao, thật muốn quay đầu cùng anh liều mạng, xem xem anh mấy năm nay công lực có suy yếu không.”

“Tùy ý cậu.” Thượng Quan Hạo nói đã muốn ngắt điện thoại.

Ngoài cửa sổ xe, hiện lên một bóng hình.

... Kia rõ ràng chỉ là một bóng người chung chung, trước cửa tòa thánh đường trên đỉnh có cây thập giá to lớn kia, một người có bóng dáng nhỏ bé nhẹ nhàng ngồi xuống, dùng khăn quàng cổ quấn một vòng đem đứa bé nhỏ nhắn vây quanh, lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé đi về phía trước.

Lông mi Thượng Quan Hạo run rẩy một chút.

Mãi đến khi điện thoại bỗng nhiên rơi xuống, trong xe vang lên một tiếng hân cũng không phát hiện ra, nhú mày, lạnh lùng nói: “Dừng xe.”

Người trợ lý lại càng hoảng sợ, nhìn qua kính hậu, rốt cuộc hân lần thứ hai gầm lên “Kêu anh dừng xe.” Gắt gao giẫm lên xe phanh lại!

Đoạn đường tuyết phủ trơn bóng, xe vẫn còn trượt về phía trước một đoạn!

Thượng Quan Hạo mở cửa xe, giữa trời tuyết đầu mùa hướng phía kia nhìn qua, một người con gái tuổi còn trẻ nắm tay đứa bé biến mất bên trong giáo đường. Hân “Thịch!” một tiếng đóng cửa xe lại, mắt sắc lạnh, sải bước về phía nhà thờ.

“Thượng Quan tiên sinh! Tổng giám đốc!” Người trợ lý mở cửa sổ xe lớn tiếng gọi, vội vàng đem xe quay ngược lại bên cạnh hân.

Hân một thân mặc âu phục mỏng manh, cắt may sát người, tuyết thuần khiết rơi là tà trên người hân, cảnh đẹp như tranh, lông mi dày đậm của hân giờ lên, đôi mắt sâu xa tản ra ánh sáng kỳ dị, như là tuyệt vọng và đau nhức đan xen vào nhau, sắc môi trở nên nhợt nhạt.

Tay hân, khớp xương nổi lên rõ ràng, cùng với màu tuyết không khác biệt lắm

Hân nhắc chân đi vào trong.

Ở cửa một người lớn tuổi ngăn hân lại, hỏi hân có phải tới nghe giảng đạo hay không.

Thượng Quan Hạo đảo qua, nhìn bên trong đông nghịt người, thần nhiên nói “Tôi đến tìm người.”

Lão đưa tay ra dấu chữ thập, nhẹ nhàng nói: “Chúa ban phúc lành, nếu như anh tìm người hy vọng anh tìm ra, người đó nhất định sẽ xuất hiện, Chúa rất công bằng, luôn suy nghĩ cho tâm nguyện của mỗi người, chỉ cần thành kính, đều có thể thành hiện thực.”

Tuyết vẫn bay bay như trước, hân cười nhạt: “Nếu như cô ấy không muốn thì sao?”

Lão cười ấm áp: “Vậy thì tùy duyên số đi.”

A... Tùy duyên...

Thượng Quan Hạo lạnh lẽo nhìn vào bên trong, một không khí trang nghiêm, không thể cứ như vậy rời đi.

Trợ lý đã chạy tới nói: “Tiên sinh, chúng ta chỉ còn có chưa đến hai mươi phút nữa, chúng ta phải đi nhanh lên mới được.”

Thượng Quan Hạo nhếch môi.

...Ở Manchester xa xôi như vậy, Tần Mộc Ngữ, em có bỏ được hay không, chạy xa như vậy?

“Ông nói Chúa cái gì cũng đều biết... Vậy ông hãy nói cho tôi biết, cô ấy rốt cuộc là còn sống, hay là đã chết?” Đôi mắt của Thượng Quan Hạo đỏ au, khàn khàn hỏi “Nếu như còn sống, có đúng là cảm thấy rời khỏi tôi thật xa là hình phạt vô cùng tàn nhẫn với tôi? Nếu như đã chết... Vì sao ngay cả thi thể cũng không muốn tôi nhìn thấy...”

Lão ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn về phía hắn.

“Tiên sinh...” Người trợ lý thực sự bắt đầu cảm thấy sốt ruột.

Con mắt Thượng Quan Hạo đỏ au giống như máu, chăm chú nhìn chằm chằm người nọ, thấp giọng cười nhạt ra một tiếng: “Chúa thì biết cái gì...”

Nói xong, hắn ngẩng đầu lên, nhìn khắp bầu trời tuyết bay giữa không trung tự mình rời đi, trợ lý thở phào nhẹ nhõm, cũng khép lại bàn tay, như là xin lỗi ông lão kia, vội vã chạy về phía xe.

Xe đi lên tuyết in trên đường hai hàng ngay ngắn đen bóng.

Chỗ bậc cửa cao cao, Tần Mộc Ngữ nắm tay Tiểu Mặc, dè dặt đi ra, khí trời đầu mùa đông đã bắt đầu lạnh giá, trong tay Tiểu Mặc đang cảm ngọn nến kia lại ấm áp, ánh sáng ngọn nến cho dù là giữa trời tuyết cũng có thể cảm nhận được chút ấm áp.

“Tiểu Mặc, con muốn cùng mẹ rời khỏi nơi này sao?” Tần Mộc Ngữ nhỏ giọng hỏi.

Tiểu Mặc ngập ngừng một cái, khẽ hỏi: “Mẹ, Trung Quốc sẽ có cái gì ạ?”

Tần Mộc Ngữ chợt sững sốt, bông tuyết nhỏ rơi trên mái tóc nàng, trên vai, nàng bất chợt cũng không biết, Trung Quốc lúc này, suy cho cùng còn có cái gì của nàng?

Tiểu Mặc cẩn thận lại gần, ánh mắt long lanh hỏi: “Sẽ có ba không mẹ?”

Đây là những đứa trẻ ngày ngày cũng ở phòng điều trị quần quít lấy cậu hỏi, cậu rất ít khi hỏi mẹ, thế nhưng nhớ tới cậu và mẹ là người Trung Quốc, ba cậu cũng có thể là người Trung Quốc, ba như vậy, sẽ ở Trung Quốc sao?

Tần Mộc Ngữ cắn chặt môi.

Viên mắt nàng không biết lúc nào nước mắt đã dâng lên, muốn cười, bởi vì nhớ tới cái đêm mưa rơi xối xả kia, nhớ lại toàn thân mình đầy máu, cũng nhớ lại phần bụng bị tàn nhẫn đánh lên một cái, bàn tay nàng vuốt ve đứa con bé bỏng run lên...

“Ừm... Có chứ... Mẹ cũng tìm không được, có lẽ là có...”

Nàng cười rơi lệ, cái gì cũng không cho con được, cho nó một mộng tưởng, dù sao cũng tốt?

Đôi mắt Tiểu Mặc, quả nhiên sáng lên, cậu khó có được nhanh nhẹn như vậy, hoạt bát lên. Tới gần bên tai nàng nói: “Mẹ, cô giáo trong phòng bệnh nói, Toán học có tác dụng vĩ đại nhất trên thế giới này, con cũng muốn học giỏi Toán học, con sẽ giúp mẹ tìm được ba mà!”

Cậu tự cho mình là thông minh, rút bàn tay nhỏ bé ra, lạnh lợi mà nhìn nàng.

Tần Mộc Ngữ hết khóc mỉm cười, ở trong lòng hiểu thì ra cậu thích là toán học, không phải vật lý, cũng thầm mừng chửi ở trong lòng cái bà hồ đồ kia, dạy cho bé cưng của nàng nhiều thứ...

Mà chiếc xe kia, ngay cả khoảng cách tới nàng cũng không tới mười mét, đè lên tuyết, lướt qua họ...

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Ghét nhất cái kiểu cô bị người khi dễ

Máy bay bay theo đường cong, giữa tiếng vù vù của động cơ dần dần đáp xuống vùng trời thuộc phạm vi Trung Quốc.

Tỉnh M.

Một thành phố nhỏ ven biển, trong không khí mang theo hương vị biển, Tần Mộc Ngữ một tay kéo hành lý, một tay khẽ nắm lấy tay Tiểu Mặc, đưa bé láu lỉnh, yếu ớt ho khan, nhưng lui tới giữa đám người vẫn không sợ hãi.

Bóng dáng mảnh khảnh Tần Mộc Ngữ ngồi xổm xuống “Tiểu Mặc, ôm lấy cổ mẹ nào.”

Nàng nắm chặt tay mà ôm lấy cục cưng bé nhỏ của mình.

Cô thư ký cao gầy xinh xắn đang ở bên cạnh Lam Từ Kỳ báo cáo lộ trình hai ngày này, đã thấy đôi mắt hẹp dài của Lam Từ Kỳ nhìn qua phía trước, hành lý của cô gái nhỏ kia không nhiều lắm, phiền toái nhất chính là đứa bé nàng đang bế ở trên tay kia.

Bàn tay hần từ trong túi quần vươn ra, nhúu mày nói với người bên cạnh: “Không có mắt phải không? Xách hành lý cho cô ấy!”

Trợ lý bên cạnh hoảng sợ, gật đầu vội vàng đi qua.

Mà cô thư ký chớp đôi mắt to màu xanh dương, có chút hoài nghi, cũng không biết người đàn ông này vừa dùng dáng dấp tao nhã mà mắng chửi người.

Trung Quốc, tỉnh M.

Ở cổng sân bay, hàng dài xe taxi chờ đợi, mà đi ra một đoạn, mấy chiếc xe đen bóng đã ngay ngắn xếp ọt phía trước, đoàn người đi tới bước vào, khách sạn đều đã đặt chỗ trước, chỉ cần tới là được.

Đợi được đến chiếc xe cuối cùng rời đi, Tần Mộc Ngữ muốn đi tới, thì thấy đã đầy.

Tay cô đặt trên cửa xe, nhúu mày, mơ hồ có điều gì đó không đúng...

Việc này là cô cùng Sandy bố trí, rõ ràng chỗ ngồi và số người đều đủ, làm sao lại thiếu đi một chỗ?

Xe đều đã rời đi.

Tần Mộc Ngữ không phải không biết những đồng nghiệp này thường ngày không thích nàng, đôi mắt trong suốt nhìn theo, lui một bước nhìn họ rời đi trước.

Ở nước ngoài, đều không phải không có loại xa lánh như lúc này... Đối với mối quan hệ của nàng cùng tổng giám đốc không như mọi người nói đến, thái độ của toàn bộ đồng nghiệp nam đại khái đều ôm mộng tưởng muốn nếm thử hương vị nữ nhân Á Đông, dù là trêu ghẹo cũng không được, trong thâm tâm đều là khinh thường, mà đồng nghiệp nữ lại càng không cần phải nói, chuyện cá nhân ai yêu ai đều không quan tâm? Chỉ là dẫm lên lưng nhau mà đi, cuối cùng còn lại cũng chỉ là hiềm khích.

“Em biết tôi ghét nhất bộ dạng gì của em không?” Một giọng nói trầm bổng từ phía sau vang lên.

Tiểu Mặc quay khuôn mặt nhỏ nhắn lại, kéo chặt tay mẹ, mắt sáng lên, đối diện mà nhìn.

Lúc có Lam Từ Kỳ cậu bé lúc nào cũng rất thông minh, thông minh đến dường như thứ tồn tại từ trước đến nay không bao giờ tồn tại.

“Chính là em lúc này... Giống như tất cả mọi người đều có thể bắt nạt em.” Lam Từ Kỳ chau mày, cười lạnh nói “Cũng khó trách lúc tôi gặp em là trong cái bộ dạng đó... Thật sự là nên như vậy.” Tay hần làm một động tác tao nhã, chiếc Bugatti màu xám bạc quen thuộc của hần từ từ mở cửa.

Một câu nói, làm cho sắc mặt Tần Mộc Ngữ tái nhợt, trong lòng đau nhức.

Thực sự là nên như vậy.

Bốn năm trước giữa trời mưa xối xả như muốn tẩy rửa hết mọi thứ, chống lại không được, ngã vào một vũng máu hòa cùng nước mưa, thực sự là nên như vậy sao.

Tài xế xuống xe, giúp mang hành lý lên.

Tần Mộc Ngữ con mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, khe khẽ kéo tay Tiểu Mặc, để cậu ngồi vào phía sau, Tiểu Mặc vâng lời mà ngoan ngoãn ngồi xuống. Tần Mộc Ngữ quay mặt qua, ánh mắt trong như nước mang theo một tia lỏng lánh: “Tôi lái?”

Lam Từ Kỳ có hơi ngạc nhiên.

Nhìn cô hai giây, hần tiếp tục cười, gật đầu.

Tần Mộc Ngữ cũng ngoài ý muốn mà nở ra một nụ cười nhạt, nhận chìa khóa từ trong tay tài xế, bóng dáng nhỏ nhắn mở cửa xe, ngồi vào.

Mà ngồi vào trong chưa đầy ba giây, trong nháy mắt vừa lúc Lam Từ Kỳ đưa tay muốn mở cửa sau của xe, tay nàng ấn lấy cái nút, đem cửa xe khóa lại! Nói một câu “Tiểu Mặc thất đại an toàn cho tốt.”, sau đó không nhìn bất cứ biểu tình của người nào, nhanh chóng chuyển vô-lăng, hướng phía dòng xe cộ rời đi.

Ngoài cửa sổ xe, thư ký cao gầy xinh đẹp kia đã cả kinh trừng lớn đôi mắt màu lam.

“Này!! Anglia!! Anglia!!!” Cô gọi lớn tên tiếng Anh của Tần Mộc Ngữ, giẫm lên đôi giày cao gót cố đuổi theo.

Vài giây sau Lam Từ Kỳ mới biết được bản thân bị đùa giỡn.

“Edwin!! Hãy nhìn cô ấy đi!! Cô ấy thật xấu!! Chúng ta sẽ đến khách sạn bằng cách nào chứ!! Lạy chúa...” Cô thư ký tức giận đến gào lên, quơ tay giơ chân.

Nhưng Lam Từ Kỳ bên cạnh phản ứng không nhiều, khóe miệng tuấn đạt cuối cùng hé ra một tia cười phóng túng.

A...

Tần Mộc Ngữ...

Trả thù có đúng không?... Thật là có chút hứng thú.

Thư ký ở bên cạnh vẫn còn giậm chân tức giận nãy, Lam Từ Kỳ hoàn toàn không để ý đến hành động của cô, hàm chứa một nụ cười hồ hững nói: “Được rồi gọi chiếc xe nữa, đi tới khách sạn.”

Chiếc xe chạy càng lúc càng nhanh, trong lòng bàn tay Tần Mộc Ngữ rịn mồ hôi, nhìn thoáng qua phía sau không ai đuổi theo, mắt nàng mới sáng lên, xe cũng chạy ổn định lại.

Khi dễ tôi có phải không?... Lam Từ Kỳ, anh cũng nên ném thử loại tư vị bị khi dễ này!

Tiểu Mặc ngồi ở phía sau mở to hai mắt nhìn, phản ứng tiếp theo nở ra nụ cười hiếm thấy, tính nét trẻ con vô tư ở đây mà bộc lộ ra, không còn là đáng dấp yêu ớt như vậy.

“Con còn cười? Không sợ chú Lam trừ tiền lương của mẹ sao?” Tần Mộc Ngữ cũng cười mắng yêu một tiếng.

Tiểu Mặc ha ha cười lắc đầu: “Mẹ không sợ chú Lam, Tiểu Mặc cũng không sợ!” Tần Mộc Ngữ cũng nhin không được cười rộ lên, thành tâm, đáng tươi cười ấm áp, mặc kệ, bé cưng của nàng khó có được vui vẻ, Lam Từ Kỳ anh nên tức giận đi thôi, anh bức bội tôi cũng chịu trách nhiệm!

Tầm nhìn trước mặt, càng ngày càng mờ mịt.

Nàng nhìn thoáng qua lại địa chỉ khách sạn lần nữa, đi theo chỉ dẫn, gương mặt lại càng nhợt nhạt.

Đúng lúc này cô mới phát hiện, khách sạn bọn họ ở, cùng với làng du lịch vùng ven biển kia, rất gần rất gần.

Toàn bộ tỉnh M đều chìm đắm trong một loại bầu không khí phồn thịnh yên ả, dựa vào biển, trời xanh mây trắng, trong không khí nhàn nhạt hương vị của biển, Tần Mộc Ngữ nhớ tới một lần đi nghỉ tràn đầy mùi máu tanh kia, trong mắt hiện lên một tia yếu ớt, sắc mặt xanh xao, nhưng vẫn nắm chặt vô-lăng, không cho bản thân mình buông ra.

... Cảnh đêm ở đây đẹp không?

... Đẹp.

... Lúc trước tôi cũng đã từng sống ở đây một thời gian ngắn, nơi đây vẫn luôn đẹp thế như vậy. Đêm nay không có thời gian, hôm khác tôi mang em đi xem một chút.

Những câu nói kia, đã lâu như vậy, thì ra vẫn còn hiện lên ở trong đầu.

Khóe miệng Tần Mộc Ngữ dất ra một nụ cười lạnh nhạt, quay về đối diện con đường phía trước, hung hăng, ở trong lòng nói ra mấy chữ.

Đi tìm cái chết đi.

Tiếng động lớn rầm rì giữa đêm khuya.

Bên trong sông bạc vẫn náo nhiệt như trước, giống như bị kích thích.

Giữa làn sương mù lượn lờ, Lam Từ Kỳ neho mắt dừng ở người đàn ông đối diện, cầm bài mở một phen, mở miệng nói: “Theo.”

Tiếng cảm thán xung quanh vang lên.

Một bàn này, tiền đặt cược không nhỏ.

Người đàn ông ngồi ở đối diện nét mặt có hơi mơ hồ, không chút suy nghĩ trực tiếp cầm bài bay qua, nhưng cũng không hé ra xem bài có tốt không, anh ta bạo dạn lật ra, kéo theo một hồi thán phục, cũng không muốn nghĩ, biểu cảm của anh ta lãnh đạm, cũng thản nhiên nói: “Theo.”

Lam Từ Kỳ cười cười, cảm thấy có điểm thú vị.

Ba vòng sau, hắn có loại cảm giác ép buộc, lại có cảm giác rất dễ khiến người ta lảng lảng, đây chính cảm giác hắn chưa bao giờ từng có trước mặt Thượng Quan Hạo.

Quả nhiên, sau cùng Thượng Quan Hạo tiếp tục theo vào, bài mở ra, Lam Từ Kỳ rút cuộc giành đại thắng.

Tiếng vỗ tay và hoan hô xung quanh vang lên, một đồng lớn thẻ bạc được chuyển đến trước mặt hắn, trong âm thanh ồn ào hắn chỉ cười, điều thuốc kẹp trong tay đã cháy hết, hắn cho vào trong gạt tàn, không tiếp tục nữa.

“Hơi một tí là mấy trăm vạn tiền đánh bạc, anh buông Tín Viễn một cái cũng đáng để chơi đùa đến như vậy không?” Lam Từ Kỳ đẩy cánh cửa sòng bạc ra, cau mày, vẫy tay một cái “Tôi với anh hãy thương lượng chuyện này, tiền anh vừa thua tôi sẽ không lấy, đối với Tín Viễn của anh... Anh yên tâm, tôi sẽ đưa bằng giả tiêu chuẩn cho anh, mỗi một mục đều không phải là ít.”

Thượng Quan Hạo nhíu mày, sờ sờ túi, mới phát hiện trên người đã không còn thuốc.

Lam Từ Kỳ cười cười, đưa hộp thuốc cùng cái bật lửa qua.

“Anh cũng hút ít đi một chút, cẩn thận không bị ho lao.” Hắn lạnh lùng nói.

Lam Từ Kỳ nhìn anh ta diện mạo không có vẻ gì là cảm kích, chỉ biết chuyện này không thể đùa giỡn, hắn tiếp tục cười cười, đem hộp thuốc lấy về, ẩn ẩn giữa trán: “Tôi thật không biết anh giữ lại nơi đó làm cái gì, coi như là lúc trước Tần Chiêu Vân có lỗi với anh, bây giờ anh đã khiến cho ông ta tan cửa nát nhà không phải cũng dễ dàng đạt được rồi sao? Thật đúng là đem Tần Thị quay về? Với năng lực của anh, cái gì cũng có thể làm được, vậy mà anh lại muốn ở chỗ này kinh doanh... Trước đây tôi biết anh vì một người phụ nữ, nghe nói người phụ nữ đó không phải đã chết sao? Chết bao lâu...”

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo tái mét, một tay nắm lấy cổ áo hắn, ra sức siết chặt.

Lam Từ Kỳ cũng ngăn ra, ánh mắt nghiêm nghị ngưng đọng.

“Không được nói chuyện này, cậu muốn chơi đùa, tôi có thể cùng cậu đi vào trong đánh cuộc vài ván, nhưng về Tần Thị, cậu tốt nhất một chữ cũng đừng nói ra.” Mặt Thượng Quan Hạo lạnh lùng nghiêm nghị, thản nhiên nói ra “Tôi không muốn quan cậu sẽ phát triển như thế nào ở thị trường Đông Nam Á, nhưng tôi còn ở đây một ngày, nơi đó, cậu cũng đừng nghĩ chạm được.”

Nói xong anh lạnh lùng buông lỏng tay ra.

Rất lâu cũng không có bị người nắm lấy cổ áo mà nói chuyện như vậy, Lam Từ Kỳ buông mắt xuống nhìn vào cổ áo mình bị nắm nhãn lại, lại một lần nữa thừa nhận gã đàn ông trước mặt này, đúng là một tên biến thái.

“A... Anh thật tàn nhẫn...” Lam Từ Kỳ cười, ngón tay sửa sang lại quần áo.

“Chuyện này tôi tạm thời không nói... Nhưng mà anh có thể nói cho tôi biết đến tột cùng là anh ở nơi này chờ cái gì không? Tôi có thể giúp đỡ anh.” Hắn đối với “Người bạn cũ” này thành thực nói ra.

“Cậu không giúp được tôi.” Thượng Quan Hạo cự tuyệt.

“Chắc, đó là một cô gái... Tôi trước kia làm sao không thấy anh si tình như thế này...” Hắn chế giễu.

Điện thoại di động trong túi vang lên.

Hai người nhìn nhau một chút, Thượng Quan Hạo mới phát hiện là điện thoại mình.

Nhìn thoáng qua dãy số, con mắt anh sắc lạnh hơn, cũng không muốn tiếp, nhưng đột nhiên nhớ tới chuyện gì, đánh mắt nhìn Lam Từ Kỳ: “Trước đây là cậu nói cho cô ấy tôi ở chỗ này?”

“Vì một cô gái mà bị thương, cần phải có thời gian và một cô gái khác đến chữa thương, tôi không phải là vì nghĩ cho anh sao?” Lam Từ Kỳ không muốn cùng anh ta tán gẫu, tự ý đi tới lái xe, nhíu mày “Vợ trước của anh vừa vặn cũng đã qua đời, chỉ có tôi biết rõ một người, cô ấy tìm anh nhiều năm như vậy cũng tìm không được anh, tôi thấy có thời cơ thì nói cho cô ấy, ai biết cô ấy thực sự lập tức chạy về Trung Quốc...”

Lam Từ Kỳ cười nhạt: “Anh cái người này mặc dù độc ác, nhưng mà chính là phụ nữ nguyện ý vì anh mà lao vào dầu sôi lửa bỏng, đây không phải là một người trong số đó thôi sao?”

Chương 160: Hoá ra thứ anh muốn là tín viễn

Gió khuya hiu hiu.

Thượng Quan Hạo đứng ở bên cạnh xe hán, tâm ngội lạnh.

“Lam Từ Kỳ.” Anh nhàn nhạt gọi một tiếng, dáng người cao lớn đứng lên, thấp giọng tựa như cảnh cáo hán, rõ rệt mà nói: “Từ hôm nay trở đi, chuyện của tôi không cần cậu quản.”

Nói rồi anh lui ra phía sau, quay người mở cửa xe ra, ngồi xuống.

Cách đây không xa, Lam Từ Kỳ nhìn bóng dáng ở trong xe kia, nhìn Thượng Quan Hạo lùi xe một chút rồi rời đi, cảm thấy sau hai năm tính cách anh ta càng khó có thể mà suy xét. Chỉ là muốn ở chỗ này làm việc, nhất định phải vượt qua Tín Viễn... Hán Lam Từ Kỳ không hề muốn ti tiện, nhưng đôi khi, rất nhiều chuyện hán cũng khó có thể nắm bắt.

Hai chiếc xe một trước một sau, đi vào hai khách sạn khác nhau.

“Cậu mang theo người sang đây?” Tại giao lộ, Thượng Quan Hạo hỏi.

“Ừm.” Lam Từ Kỳ cũng không phủ nhận, sợ dĩ khách sạn cũng cách xa anh ta là vì vậy.

“Là người như thế nào?” Anh dừng một chút hỏi.

Sắc mặt Lam Từ Kỳ dịu xuống, ánh mắt phức tạp, “Là một cô gái rất đáng ăn đòn.”

Thượng Quan Hạo lúc này mới trầm lắng, nghe giọng nói chỉ biết hán có một chút nghiêm túc như vậy, thần nhiên nói: “Cậu cũng nên có một ngày u mê như thế, sau này đừng lộn xộn hơi một tý lại nhét phụ nữ cho tôi, tôi không cần.”

Lam Từ Kỳ chừi đồng một tiếng: “Anh cút đi!”

Hết sức dị thường, người phụ nữ kia yêu thương anh ta đến vậy mà anh ta không cần, Lam Từ Kỳ hán trái lại muốn cô gái đó nhìn hán nhiều một chút, nhưng cô tình nguyện cùng đứa nhóc ốm đầu bệnh tật đó liên miên kia, đối với hán không có hứng thú.

Quái đản.

Đóng cửa xe, Lam Từ Kỳ tự ý hướng phía trong khách sạn đi vào, mặc kệ chiếc xe ở phía sau dừng thoáng cái mới chậm rãi rời đi.

Tần Mộc Ngữ còn chưa ngủ, ở trong sảnh khách sạn gọi điểm tâm, cùng ăn với Tiểu Mặc.

“Cái gì đây?” Hán nhú mày nhìn một chút.

“Hoành thánh Lam Môi.” Tần Mộc Ngữ sợ run một cái, mở miệng nói.

Lam Từ Kỳ tâm tình bị cái tên chết tiệt kia làm cho không thể nào tốt lên được, nhìn màu sắc bát hoành thánh, giữa màu xanh lam lộ ra một tia trong suốt, Tiểu Mặc ăn đều là mở to cái miệng nhỏ nhắn ra, hán nhú mày, đem cái khay nhỏ đột nhiên kéo qua.

Tiểu Mặc ngẩng ra, mở to hai mắt ngẩng đầu nhìn chú Lam này.

“Lại gọi thêm một phần nữa cho nó, đây là phần của tôi.” Hán lạnh lùng nói, đã ngồi xuống.

“...” Tần Mộc Ngữ đột nhiên nghẹn giọng! Tay cô cầm lấy khăn trải bàn, sắc mặt chuyển từ hồng sang trắng, biến đổi nhanh chóng, không biết làm sao nói: “Lam Từ Kỳ, đây là... Đây là phần Tiểu Mặc đã ăn qua!”

Con mắt hẹp dài của hán ngược lên, có một tia lạnh buốt: “Tôi có mắt, có thể thấy.”

“A... Vậy mà anh vẫn còn...” Cô cơ hồ muốn bất tỉnh. Lam Từ Kỳ im lặng không để ý tới, cầm cái thìa trong tay Tiểu Mặc, hỏi hột mở miệng: “Tiểu Mặc có thấy không?”

Tiểu Mặc cũng choáng váng.

Nó ngờ ngác mà nhìn mẹ, lại nhìn chú Lam mà xưa nay mẹ cũng không thể trêu vào này, cánh tay nhỏ nhắn lấy giấy ăn trên chỗ mình đưa đến trước mặt hắn: “Chu ăn đi.”

Tần Mộc Ngữ trừng lớn con mắt trong suốt, nhìn hắn cầm thìa, đem bát hoành thánh tiêu diệt gọn.

Người đàn ông tao nhã, khí chất vương giả như là từ trong cơ thể phát ra, ngay cả ăn một bát hoành thánh cũng khiến người ta sinh ra cảm giác rung mình.

Một bát hoành thánh mới bung đến.

Tiểu Mặc nhìn nhìn ngó ngó, xem Lam Từ Kỳ có ham muốn lại ăn một bát nữa không, lúc này mới đem bàn tay nhỏ xíu cẩn thận cầm lấy cái thìa dẹt đặt cho vào miệng.

Tần Mộc Ngữ quả thực muốn thổ huyết!

Đây là đàn ông sao, ngay cả đứa con của cô cũng ức hiếp?!!

“Anh muốn trả thù có đúng không? Anh không vừa ý chuyện hôm nay tôi đem xe rồi đi khiến anh phải khổ sở, cho nên anh muốn trả thù đúng không?” Cũng không nhất thiết phải đoạt lấy từ trẻ con chứ?!

Sắc mặt cô đỏ lên, tức giận không ít.

“Em cho rằng tôi bắt nạt nó?” Lam Từ Kỳ lạnh lùng đánh mắt qua.

Tần Mộc Ngữ không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt trong như nước trừng lên nhìn hắn.

Lam Từ Kỳ vươn tay, cách một khoảng, hắn nhẹ nhàng nắm lấy cái cằm Tần Mộc Ngữ, cúi đầu nói: “Làm cho rõ ràng, cũng là người, đứa con của em đã làm cho em cái gì, mà em đem toàn bộ tình yêu đều dành cho nó, còn có người cho dù làm cho em nhiều thứ, em ngay cả một điểm đối xử công bằng cũng không có... Em vẫn còn oan ức sao?”

Tần Mộc Ngữ cuối cùng cũng nhìn ra ý của hắn.

Giống như nuốt phải một con ruồi ở trên bàn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngũ sắc hiện ra: “Anh nói lời vô dụng, nó là con tôi, còn anh là gì? Tôi lẽ nào có thể đối đãi với Tiểu Mặc như thế nào cũng phải đối đãi với anh như vậy?”

Về mặt Lam Từ Kỳ rốt cục dịu xuống một phần, ánh mắt ngậy đại rồi đi, thấp giọng nói: “Em dám.”

Không đợi cho Tần Mộc Ngữ kịp hít thở, hắn lại mở miệng nói: “Tốt xấu tôi cũng là người đàn ông, một cô gái đối với người đàn ông có ân sống chung như thế nào, cần tôi dạy cho em sao?”

Tần Mộc Ngữ hít một hơi thật sâu, không muốn trước mặt con mà cùng hắn đôi co.

“Tôi hôm nay đã gặp một người, tâm trạng không tốt, em đừng trách.” Giọng nói Lam Từ Kỳ hòa hoãn xuống, thấp giọng nói.

Tần Mộc Ngữ cũng thua, lau tay cho Tiểu Mặc: “Anh không phải nói anh đi ra ngoài gặp bạn sao?”

Lam Từ Kỳ ngẩn ngơ một chút, cười cười.

“Có lẽ là không, quan hệ vẫn còn rất phức tạp... Sau khi về nước hắn nhất định biến tôi thành đối thủ cạnh tranh, tôi cùng hắn bàn bạc muốn mua lại công ty của hắn để mở rộng Dringlewapen, chỉ là hắn không chịu, cho nên tôi cũng không có biện pháp, liều mạng thì liều mạng đi.” Hắn dùng khăn lau tay, cũng nằng nói mấy câu bình thường, bầu không khí tạm thời lắng xuống.

Tần Mộc Ngữ đánh mắt nhìn hắn một cái.

“Chuyện này không liên qua đến tôi, anh chỉ cần phân công nhiệm vụ, tôi làm sau đó lĩnh tiền lương là được rồi.” Cô nói một câu như phá vỡ bầu không khí.

Lam Từ Kỳ phì cười: “Không có lương tâm.”

“Em biết không? Tên kia lúc còn rất nhỏ trong nhà gặp chuyện, đó là một âm mưu, cha mẹ đều đã xảy ra chuyện, chính hắn chạy đến làm việc cho kẻ thù, trăm phương ngàn kế muốn vượt qua ông ta...”

“Về sau thì thế nào?”

“Sau này chính là một vở kịch đáng ghét... Hắn thích một cô gái, tình nguyện vì cô ta mà buông tha hết những mối hận kia, rồi bọn họ kết hôn, cứ như vậy...” Lam Từ Kỳ tựa như hồi tưởng nhớ lại kỷ niệm “Nhưng mà cô gái kia lại chết, rất đáng tiếc.”

Nói xong hắn nhìn nàng một chút: “Em đang suy nghĩ cái gì?”

Giương mặt Tần Mộc Ngữ có hơi tái nhợt, hết thấy hình ảnh ở trong đầu thoáng chốc hiện về, cầm tay Tiểu Mặc: “Bé cưng của tôi mệt, tôi muốn dẫn nó đi nghỉ.”

Lam Từ Kỳ gật đầu: “Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chúng ta đến thành phố, em giúp tôi tra tài liệu liên quan đến Tín Viễn một chút, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, đều điều tra rõ ràng.”

“Đình...” Tiếng cái thìa rơi lên trên nền đá cẩm thạch.

Lam Từ Kỳ cảm thấy người đối diện run lên kịch liệt, thán nhiên hỏi: “Làm sao vậy?”

Khuôn mặt cô trắng bạch, giống như gặp phải một đòn trời giáng.

“Chúng ta ngay từ đầu không phải đã nói là ở tỉnh M sao? Vì sao đột nhiên lại chuyển thành thành phố Z?” Nàng tái nhợt lộ ra một tia tuyệt vọng hỏi.

“Tôi vốn quyết định ở chỗ này, nhưng tên kia đã không đồng ý, tôi chỉ có thể cứng đối cứng.” Con mắt sắc nhọn Lam Từ Kỳ bắt lấy nét dị thường của cô “Em rốt cuộc là làm sao vậy?”

Tần Mộc Ngữ nhìn qua, tựa như dừng lại ở ngàn vạn năm.

Cái miệng nhỏ nhắn nhợt nhạt, tựa như tự nói, tựa như hỏi hần: “Thứ anh muốn... Thì ra là Tín Viễn...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Tôi cũng muốn đi tìm cô ấy

Mắt Lam Từ Kỳ sáng lên, nhìn cô.

Ánh mắt trên mặt hần lưu luyến, miệng lại cất lên mấy tiếng: “Đúng, thứ tôi muốn chính là Tín Viễn.”

Cho nên “Tên kia” ở trong lời hần nói, chính là Thượng Quan Hạo.

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ cực kỳ tái nhợt.

Buông đôi mi dài xuống, Tần Mộc Ngữ dặt tay Tiểu Mặc, khe khẽ lừa hai câu muốn cậu bé đi ngủ, Tiểu Mặc ngoan ngoãn buông cái thìa xuống, lễ phép chào Lam Từ Kỳ, lúc này mới theo chân Tần Mộc Ngữ đi lên lầu.

Chiếc khăn trong tay Lam Từ Kỳ bị nắm chặt, dính hoành thánh vào ngón tay, lau như thế nào đều cảm thấy không dễ chịu.

Trong đại sảnh khách sạn đợi khoảng 10 phút, cô rốt cuộc cũng chậm rãi đi xuống.

Đến khi làn váy kia từ từ xuất hiện trong tầm nhìn, khóe miệng Lam Từ Kỳ mới dẫn ra một nụ cười.

“Em cái cô gái này, mỗi lần có chuyện gì muốn cầu xin tôi đều là cái về mặt này, do dự lưỡng lự, dường như muốn lấy đi của em nửa cái mạng...” Hần châm biếm, đôi mắt hẹp dài buông xuống, vươn tay “Sang đây, tới chỗ này.”

Bàn tay ở giữa không trung kia, Tần Mộc Ngữ nhìn nửa buổi, cuối cùng khẽ hít một hơi, bàn tay đặt ở trong lòng bàn tay hần.

Lam Từ Kỳ nắm lấy tay cô, nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô ngồi ở trước mặt hần.

Hai chân tách ra, đứng lúc kéo lấy cơ thể vốn nhỏ nhắn tinh tế của cô, hần cúi xuống, hai tay tùy ý mà đặt trên đầu gối, cũng nhẹ nhàng ôm lấy cô, đối diện với cái trán của cô.

“Em nói đi, lần này lại có chuyện gì muốn cầu xin tôi?” Hần tùy ý hỏi.

Nhưng cô lại trầm mặc không nói.

Khuôn mặt Lam Từ Kỳ dần dật bức người dưới ánh đèn êm dịu của đại sảnh mà có chút không thực, thấp giọng nói: “Em nhìn xem, đổi lại em là tôi, thì em sẽ thích cái dáng vẻ lúc này đây của bản thân không?... Giống như trong lúc này chúng ta thực sự có phần không hòa hợp, nếu như tôi là một người đàn ông bình thường, em cầu xin tôi, tôi không nên một chút điều kiện cũng không đề cập đến, như vậy không phải tôi sẽ chịu thiệt sao, trong lòng em lại có chút bất an.”

Mang theo một tia ngang ngược đặt trần hắt tựa vào trần cô, lưu lại một chút giây vò, hơi thở đối diện nhau có thể cảm nhận được.

Hắn nhủ mày, tiếp tục nói: “Em nói cái gì đi chứ? Đơn giản nhất, Tần Mộc Ngữ, em theo tôi một đêm, muốn cái gì tôi cũng đều cho em.”

Lực trên bàn tay Lam Từ Kỳ mạnh thêm, đem cô ôm chặt lấy, càng cau mày thêm.

“Nhưng em có biết không? Tôi thật muốn nói ra câu này, hứng thú này có thể thay đổi.” Hắn lạnh lùng nhìn chăm chăm cô “Tôi không muốn phải bám lấy mãi một người phụ nữ, tôi cũng không muốn em mãi như thế này, mang theo con chồng trước, trong đầu vẫn không nghĩ tới người nào khác... Cho nên Tần Mộc Ngữ, em có thể lại không biết xấu hổ, muốn cái gì thì nói thẳng đi.”

Hắn cười nhạt tự giễu: “Dù sao tôi cũng không đưa ra điều kiện gì.”

Tần Mộc Ngữ rút cuộc cũng ngước mặt lên, không móng ngóng hi vọng, lại là lạnh nhạt. Lam Từ Kỳ liếm môi, không nhìn đến cô “Vị hoàng thánh Lam Mỗ kia quả thực không sai, là em thích hay là con em thích?”

Người đàn ông này lại nói sang chuyện khác, cô cũng lười nhắc cùng hắn tranh luận.

“Tiểu Mặc từ trước đến nay không dễ dàng nói sở thích cho người khác, tôi cũng chỉ có thể đoán.” Cô khẽ nói một câu, đánh mắt nói “Tôi là muốn cầu xin anh một việc. Sau này đến thành phố Z, anh có thể giúp tôi bảo vệ Tiểu Mặc được không?”

Lại là bảo vệ con...

Lam Từ Kỳ ở trong lòng chửi đồng một câu, hắn thật đúng là đoán một chút cũng không sai.

“Bảo vệ làm sao? Tôi chuẩn bị cho nó một hộp giữ ấm, mỗi ngày tìm người trong nom nó, không để nó gặp chuyện, không để nó không vui, không để nó bị bệnh... Là như thế sao?” Hắn lại bắt đầu câu kính cảm khăn lau tay.

“Không phải.” Tần Mộc Ngữ nói ra hai tiếng.

Trong đôi mắt trong suốt của cô có tồn tại ít căng thẳng: “Tôi muốn anh che chở cho nó, nếu ai dám cướp nó từ trên người tôi, ai dám động đến nó dù chỉ một chút, tôi đều muốn dùng mạng kẻ đó để bồi thường.”

Mí mắt Lam Từ Kỳ lại lần nữa nhảy nhảy lên.

“Em lại động một tí là chết hả... Em có cừ oán với ai?” Hắn hỏi.

Cảm giác tội lỗi trong mắt Tần Mộc Ngữ nổi lên, liền dịu dàng như nước, đưa tay nắm lấy tay hắn, nhẹ nhàng nói: “Anh giúp tôi đi, Lam tổng, anh phải giúp tôi, tôi thực sự sẽ cùng anh một đêm.”

Lam Từ Kỳ cảm nhận hơi ấm trên bàn tay nhỏ bé của cô, nhìn cô mãi hồi lâu, lạnh lùng phun ra một chữ: “Cút.”

Nói xong thoát ra, đem hoàng thánh chưa ăn xong ném lại trên bàn, bóng dáng dong dỏng cao đứng lên, đi về phía phòng ở trên lầu.

Tần Mộc Ngữ tiếp tục ngồi xồm trên mặt đất, tiểu ý tiêu tan, trong ngực thờ dài một hơi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo vắng lặng có phần nhọt nhạt, ngón tay cũng run run, nhưng cô biết rõ đây là Lam Từ Kỳ đã đáp ứng rồi, hắn hi nộ trước đến này đều biểu hiện ra ở trên mặt, nhưng nguyện vọng của cô, hắn cũng luôn dùng cách thô bạo này để bằng lòng.

Đứng dậy, cô nhìn vào bóng đêm mịt mờ bên ngoài khách sạn, ánh mắt vắng lặng.

Thành phố Z.

Trong tòa cao ốc vừa mới sửa sang lại còn có chút mùi khí mê-tan gay mũi.

Đem tài liệu về Tín Viễn đặt ở trên bàn làm việc của Lam Từ Kỳ, Tần Mộc Ngữ nhìn qua: “Toàn bộ thứ anh muốn đều ở chỗ này, ba trang sau là tôi tự mình làm thêm, rất quan trọng đó, anh có thể xem qua.”

Lam Từ Kỳ cầm lấy tài liệu, lật xem.

Cái cô gái này, làm việc rất hiệu quả, đó là điểm hắn thích nhất.

“Trước tiên để ở chỗ này đã đi, buổi tối tôi sẽ cùng anh ta và mấy người bạn cũ ăn cơm cùng nhau, tôi muốn nhắc nhở anh ta một lần cuối cùng, nếu như vẫn còn không được, quên đi”, Lam Từ Kỳ đảo qua vẻ mặt của cô “Em cũng đến đi.” Tần Mộc Ngữ đang giúp hắn thu dọn tách cà phê, tay run lên, cà phê còn sót lại bên trong bị vung ra.

“Xin lỗi!” Cô cuống quýt rút khăn tay ra, lau lau vẩn kiện bị ướt nhẹp trên bàn hắn.

Lam Từ Kỳ từ đầu tới cuối dừng ở biểu cảm của cô: “Không muốn?”

Tần Mộc Ngữ khẽ hít một hơi: “Tôi vừa mới liên lạc được với một bệnh viện, tối nay muốn mang Tiểu Mặc đi xem, tôi cùng bác sĩ đã có hẹn trước.”

Lam Từ Kỳ cười nhạt một cái: “Tôi đây sẽ suy nghĩ làm như thế nào... Bằng không, tôi bỏ bữa tiệc đi theo em?”

Một câu nói, khiến khuôn mặt Tần Mộc Ngữ hơi đỏ lên.

Hắn tức giận, cô dứt khoát không nói lời nào.

Ngón tay gõ gõ trên tập tài liệu, mắt cúi xuống lạnh lùng, khiến người ta nhìn không ra chút biểu cảm nào của hắn, Tần Mộc Ngữ dứt khoát một câu cũng không nói, đem ly cà phê thu dọn cho tốt, giúp hắn rót một ly rượu, lại lần nữa bung vào, thân thiết mà đặt ở trong tầm tay hắn.

Đang muốn đi, hắn liền nắm lấy cổ tay cô.

Lam Từ Kỳ nén giận, sắc mặt xám lại, đứng dậy đột nhiên túm lấy cổ tay cô, cô lao đảo ngã vào trong vòng tay vẫn còn nhàn nhạt mùi thuốc lá, hắn mạnh mẽ ôm chặt lấy thất lưng của cô, đem cô giữ ở trong ngực.

Khuôn mặt hắn cúi xuống, đối diện đôi môi đỏ mọng của cô, hơi thở của hắn cũng đã làm cho cô sợ hãi dồn dập.

Tay Tần Mộc Ngữ chống trước ngực hắn, hoảng hồn chưa bình tĩnh lại.

“Em nói tôi có nên cưỡng bức em hay không?” Hắn lạnh lùng hỏi.

Trái tim Tần Mộc Ngữ nhảy đến loạn nhịp, gương mặt tái nhợt, lắc đầu.

Lam Từ Kỳ cười nhạt: “Vậy hôm nay thử xem”

Nói xong bàn tay hắn nắm chặt phía sau gáy cô, đột nhiên bao phủ lấy đôi môi đỏ tươi của cô! Cái tư vị ngày đó muốn cự tuyệt cũng không có thưởng thức qua, hôm nay rốt cuộc có thể nếm được. Hắn không nghĩ tới cô lại ngây ngô như thế, mùi vị đôi môi trong veo mềm mại, muốn thăm dò sâu thêm, nhưng đụng phải hàm răng cô chặn lại, yếu ớt, nhưng là ương ngạnh mà chống đỡ.

Lam Từ Kỳ nhíu mày, hận không thể mở hàm răng của cô ra mà vuốt ve.

“Edwain? Đây có phải tài liệu anh cần tìm?” Cô thư ký cao gầy đẩy cửa đi vào dò hỏi.

“Ah!!!” Cảnh bên trong lại dọa cô ta, che miệng, tài liệu trong tay rơi xuống.

Mí mắt Lam Từ Kỳ cũng nhảy lên, lực trong tay đột nhiên nói lỏng ra.

Tần Mộc Ngữ thừa cơ hung hăng đẩy hắn ra, lưng không cẩn thận đụng vào bàn làm việc, cô đau đến nhăn mặt lại, nhưng cố gắng chống đỡ cơ thể, ánh mắt tràn ngập oán hận mà nhìn Lam Từ Kỳ!

“Xin lỗi, tôi thực sự xin lỗi, nhưng...” Thư ký hoảng hốt lo sợ mà giải thích.

Tần Mộc Ngữ chẳng muốn nói cái gì nữa, kéo khăn giấy mà lau trên môi, tùy ý lách qua bên cạnh cô thư ký mà rời khỏi phòng. Một tiếng đóng cửa “Thịch!” vang lên, muốn làm run lòng người.

“Edwain? Tôi...”

Ánh mắt Lam Từ Kỳ yên tĩnh nhìn chăm chú vào cánh cửa, phất tay với thư ký, thản nhiên nói: “Đừng để ý tới cô ấy, tùy cô ấy đi!”

Thư ký lúc này mới im lặng, không có mở miệng nữa.

Màn đêm chậm rãi buông xuống.

Giang Đình ngồi ở ghế phụ bên trong xe, nhìn vào kính mà chuẩn bị lại bản thân một chút, cảm thấy trang điểm không có chỗ sơ hở. Cô cười kéo cánh tay người đàn ông bên cạnh: “Hạo, là ở đây sao? Em cảm thấy thương thức của Từ Kỳ vẫn không đổi, anh ấy luôn luôn thích loại phong cách kiến trúc này, ngay cả công ty cũng thiết kế như vậy.”

Thượng Quan Hạo dừng xe lại, nhìn lướt qua kiến trúc tòa nhà xa xỉ trong khu phố, đem toàn bộ thu vào trong mắt, đích thật đây là phong cách của Lam Từ Kỳ, đôi môi mỏng khẽ mở, lạnh nhạt nói: “Buông tay ra.”

Giang Đình khẽ cắn môi, nụ cười vẫn tươi như trước: “Em không buông, anh định làm gì em sao?”

Thượng Quan Hạo hờ hững quét mắt qua.

Sắc mặt Giang Đình dần dần trở nên khó coi, cũng buông lỏng tay hất ra, xì hai tiếng: “Cái son môi này thật khó ăn, em còn tưởng vị giống như ăn hoa quả có thể ăn vào...”

Rút hai tấm khăn giấy, cô không thể làm gì khác hơn là lau đi lại tô lại.

Thượng Quan Hạo quay đầu lại, mở cửa xe. Anh không thể không thừa nhận bản lĩnh làm tiêu tan xấu hổ của người phụ nữ này thuộc loại hạng nhất, gần như không có bất luận khe hở nào, cho dù là anh không có bất cứ phản ứng nào, cô ta cũng có thể tự vênh vào mà vui cười.

Xuống xe, nhưng phát hiện cô ta còn chưa cùng đi lên.

Quay đầu, phát hiện cô đang đỡ lấy xe, gian khổ mà giẫm lên đôi giày cao gót của mình.

Thấy Thượng Quan Hạo nhìn, cô lúng túng nói: “Gót giày có chút khó đi, có thể đỡ em một tý được không?”

Bóng dáng cao ngất của anh đi tới, nắm tay nâng cánh tay của cô, cô loay hoay một hồi, lúc này mới cảm thấy thư thái hơn. Mặt mày đau khổ nhưng vẫn khẽ cười, cô thấp giọng nói: “Rõ ràng nhìn cả buổi như vậy nhưng vẫn không đến giúp, hay anh đến một chút trợ giúp cũng cần em phải cầu xin.” Cô lắc đầu cười, tự giễu “Những người làm trong nhà anh vẫn gọi em là Giang tiểu thư, nhưng chỉ có nhân viên chuyển phát kia...”

Cô ngước lên: “Ngày hôm qua nhân viên chuyển phát kia nghe mọi người gọi em là Giang tiểu thư, rất ngạc nhiên, hỏi em (“Cô chẳng lẽ không phải là Thượng Quan phu nhân sao?”) Anh nói em trả lời như thế nào?”

Thượng Quan Hạo nhìn qua, ưu nhã mà hờ hững nói: “Tình trạng hôn nhân của tôi trước nay vẫn viết hai chữ “Mất vợ”, cho dù là cô nhìn không thấy, tôi không phải cũng nói qua cho cô rồi sao.”

Đêm vốn dĩ đã rất lạnh, nghe anh nói ra những lời này, Giang Đình đến hít phải một ngụm khí lạnh, cảm thấy tứ chi đều bị đông lạnh.

“Em đây khi nào chưa lên làm Bà Quan, thì em còn chưa thể chết.” Cô nhú mày nói ra.

Tiếp theo trong nháy mắt, cô hí hoáy trên giày cao gót, đứng vững lần nữa, nhìn bản thân đã cao tới miệng hất, lại nở nụ cười, đánh một ngón tay: “Khoa học có nói, điều kiện làm bạn tình tốt nhất là thân cao, đi thôi Thượng Quan tổng.”

Cánh tay cô giống như rắn nước vòng qua tiến vào.

Thượng Quan Hạo dừng một chút, xét thấy đôi giày cô ta mang mang thật khó chịu, không có bỏ qua.

Mà bây giờ ở tầng mười bảy.

Tần Mộc Ngữ đón lấy Tiểu Mặc từ trong tay một nam đồng nghiệp, khẽ cười nói: “Cảm ơn, cảm ơn anh đã dẫn thẳng bé từ khách sạn qua đây, đỡ cho tôi phải đón nó một chuyến nữa.”

“Không sao, cục cưng bé nhỏ của cô cũng rất láu lỉnh!” Nam đồng nghiệp mới tới cười tươi, khẽ cầm cánh tay nhỏ bé của Tiểu Mặc.

Tiểu Mặc lễ phép mà vẫy tay chào: “Tạm biệt anh.”

“Ông tướng của tôi...” Nam đồng nghiệp la lên “Chú so với mẹ nhóc còn lớn hơn, dám gọi chú một tiếng anh sao? Cái miệng nhỏ nhắn này...”

Mọi người trong phòng cười rộ lên, cách một khoảng, cửa phòng Tổng giám đốc khép hờ, Lam Từ Kỳ lạnh lùng đảo qua, nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh kia, tò mò cảm ở trong lòng bàn tay nắm chặt, giống như phát tiết.

Điện thoại rung lên.

“Các người tới rồi sao?” Hân nhàn nhạt hỏi.

“Từ Kỳ, chúng tôi muốn đi lên trên xem có được không? Tôi nghe nói anh đang lưu luyến một nhân viên! Ha ha, tôi muốn lên xem là người nào mới được...” Tiếng Giang Đình hưng phấn từ bên trong điện thoại truyền ra.

Lam Từ Kỳ nhíu mày: “Cô ồn ào cái gì? Chỗ nào cũng có chuyện của cô!”

“Tôi mặc kệ, Hạo cũng muốn nhìn một chút, có đúng không?” Cô ngửa khuôn mặt cười tươi như hoa.

Lam Từ Kỳ nhúc nhích đầu, lại hướng về bên ngoài liếc mắt một cái, Tần Mộc Ngữ ôm Tiểu Mặc, đã xuống dưới thang máy, hân mới nói: “Đi lên đi.”

Hân ngắt điện thoại.

Đại sảnh lầu một...

“Ha ha, anh ấy có tật giật mình...” Giang Đình kéo tay Thượng Quan Hạo, cười đến đau hông.

Thượng Quan Hạo tùy ý mà hỏi: “Cô đã đứng vững được chưa?”

Giang Đình lúc này mới cười tươi đứng vững vàng, khẽ hít một hơi, nói: “Em hôm nay mới thất thường một tý, ngày thường em như thế nào anh còn không biết sao? Em rất vui về chọc ghẹo Từ Kỳ, nếu như không phải anh ấy nói cho em biết anh ở chỗ này, em sợ rằng có tìm hết toàn thế giới cũng không tìm được, cho nên hôm nay em phải cảm tạ anh ấy.”

Gương mặt Thượng Quan Hạo có hơi nhột nhạt, cũng thân nhiên nói ra mấy chữ: “Có phải không?”

... Tôi đi khắp thế gian tìm người đó, cũng như cô đều tìm không được. Ai có thể giúp tôi?

Cửa thang máy mở ra.

“Hạo, chúng ta vào thôi.” Giang Đình nhẹ nhàng nói với anh.

Trong thang máy một đám người đi ra, trong công ty Lam Từ Kỳ lúc nào nhân viên châu Âu cũng nhiều hơn Châu Á, bọn họ cũng không để ý quá nhiều. Nhưng một đứa nhỏ lại thu hút ánh mắt Giang Đình, cô kéo Thượng Quan Hạo đi vào, bỗng nhiên đùa một câu: “Đứa bé đó thật kháu khỉnh, làm sao lại tựa tựa giống anh?”

Thượng Quan Hạo lãnh đạm, đi vào, tùy ý cô nói câu kia, nhìn lướt qua phía cửa.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Anh biết cô ấy sao?

Đứa bé trắng trẻo xinh xắn quả thực là hình ảnh phản chiếu giữa đôi đồng tử của Thượng Quan Hạo, đứa nhỏ xinh xắn hiếm thấy kia, đôi mắt sáng trong suốt, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn có phần yếu ớt, cánh tay nhỏ bé ôm một người phụ nữ mỹ lệ ở bên tai cô mà thì thầm điều gì đó.

Khuôn mặt xinh đẹp kia quay qua tựa lên trán cậu bé, nở một nụ cười.

Một thoáng vụt qua, toàn bộ thế giới của anh như có sét đánh vang dội.

Gương mặt khéo léo, đôi mắt trong veo như nước, những sợi tóc lăn dài trên má bao giờ cũng mềm mại tùy ý mà buông xuống, mơ hồ để lộ ra viền tai trắng muốt, khoảng thời gian rất lâu kia khuôn mặt đó chưa có cười như vậy, chỉ lộ ra vẻ nhột nhạt yếu ớt, cảm giác đó cho anh biết bao đau lòng tuyệt vọng.

Một năm đó, cô 18 tuổi.

Cô đi vào tòa cao ốc Tần Thị, đứng ở bên cạnh Tần Chiêu Vân nhẹ giọng nói chuyện.

Anh gõ cửa đi vào, cô liền xoay người, tựa như mang theo một tia ngỡ ngàng, trên sắc mặt giữa muôn trùng yếu đuối lộ ra hy vọng.

Tay Thượng Quan Hạo “Ba!” một tiếng đập vào nút đi xuống tầng trệt!

Sắc mặt anh tái nhợt, cơ hồ không thể tin được.

Giang Đình bị hù dọa cho sợ hãi, lời nói ra cũng lắp bắp: “Anh... Anh làm sao vậy?”

Rốt cuộc có đúng là Tần Mộc Ngữ hay không?

Ánh sáng trong mắt Thượng Quan Hạo toả ra kịch liệt, tuyệt vọng tràn đến, anh vô cùng lo lắng mà ấn nút lên tầng 2 trong thang máy, chưa từng có khoảnh khắc nào bức dọc và nôn nóng như vậy!

Dừng lại... Dừng lại cho tôi!!!

“Hạo, Từ Kỳ không ở tầng 2, anh ấn làm gì?” Giang Đình khẽ nhíu mày, nắm lấy bàn tay của hắn.

“Cô đi lên trước đi, tôi sẽ quay lại!” Anh lạnh lùng nói ra.

“Cái gì?” Giang Đình càng thêm nghi hoặc, nhíu mày càng thêm chặt.

Lầu 2 nhanh chóng mở ra, Giang Đình vẫn còn chưa kịp phản ứng, người bên cạnh đã mạnh mẽ xông ra ngoài, cô kêu một tiếng ‘Hạo!’, dứt khoát kéo váy đuổi theo, nhưng cô vẫn không đuổi kịp, thấy Thượng Quan Hạo chạy vào cầu thang thoát hiểm bên cạnh.

“Anh... Anh vẫn không định nói một tiếng là muốn làm gì hả!” Giang Đình đỏ mặt, không có biện pháp chỉ có thể đi theo lối cầu thang đuổi theo anh.

Khí trời đầu đông, hơi hơi lạnh.

Tần Mộc Ngữ cùng bác sĩ điều trị bệnh viện nói chuyện điện thoại, nắm lấy tay Tiểu Mặc đặt ngồi ở ghế sau, đặt điện thoại ở trước ngực, khẽ nói địa chỉ cho tài xế, rồi ngồi vào.

Cách tòa cao ốc Dringewapen khoảng 10 thước, một chiếc xe taxi khởi động, bình thường không có gì nổi bật.

“Tần Mộc Ngữ!!” Một tiếng gào nóng nảy, vang lên giữa khoảng sân trống trải trước cửa tòa cao ốc!!

Điện thoại trong tay run rẩy, bóng dáng nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ cứng đờ đã cúi xuống, đôi mắt ngược lên, mới nhìn thấy từ chỗ cánh cửa thủy tinh trong suốt một người điên cuồng chạy đến. Anh cũng nhìn xuyên qua tấm kính kia thấy được cô, bước chân mạnh mẽ thậm chí chưa kịp chờ cảm ứng từ cửa mở ra, đã dùng tay hung hăng đẩy tới, từ bên trong thoát ra!

Mặc dù cách xa như thế, nhưng khí thế của anh vẫn như gió lạnh tràn tới, gào thét cuốn lấy cô!

Tiểu Mặc trong xe ngán ra, gương mặt ngược lên, tay đặt lên phía sau nhìn một chút.

“Tiểu thư, có muốn đi hay không?” Người tài xế nhú mồm hỏi một câu, hệ thống sưởi trong xe đều đã được bật lên.

Tần Mộc Ngữ nhìn bóng dáng liều mạng truy đuổi tới, mặt tái nhợt.

Bốn năm trước, dường như cũng như thế này, cô mất mạng mà trốn đi, nhưng chỉ có điều anh đều chạy như bay mà đến tàn nhẫn hung ác cùng đoạn tuyệt.

Cầm lấy điện thoại, giọng nói cô yên ổn: “Tám rưỡi, không gấp không về.”

Nói xong khẽ ngắt điện thoại, ngồi vào trong xe.

“Mẹ, vừa mới có người gọi mẹ phải không?” Tiểu Mặc chớp chớp mắt, còn tưởng là bản thân nghe nhầm.

Tần Mộc Ngữ khẽ nói một câu “Lái xe đi.”, lòng bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé, ánh mắt lướt qua: “Tiểu Mặc không nhớ, tên tiếng Trung của mẹ chỉ có Tiểu Mặc cùng chú Lam biết sao, mẹ là Anglia, chúng ta mang quốc tịch Anh.”

Tiểu Mặc vẫn có chút kỳ quái như trước mà gật đầu, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh mẹ.

Trong lòng cô một mảnh giá lạnh.

Mà bóng dáng đáng sợ ở phía sau, rõ ràng cũng đã đuổi không kịp chiếc xe taxi vừa rời đi.

... Em không có nghe thấy sao?

... Tần Mộc Ngữ, em không nghe thấy anh gọi em sao?

Đôi mắt Thượng Quan Hạo đỏ au, hơi thở nặng nhọc phả ra giữa khí trời mùa đông ở trong màn đêm hóa thành một làn khói bạc, nắm chặt chìa khóa, anh sải bước lùi lại, đến trước xe, mở ra, khởi động, tiếng lốp xe cả trên khoảng sân ràn ràn, anh phóng nhanh đuổi theo.

Giang Đình ở phía sau lúc này mới chạy đến, nhìn chiếc xe phóng nhanh như bay trước mặt, sợ đến lùi lại hai bước, hét lên: “Hạo!! Anh... Anh đi đâu hả?!!”

Ánh sáng lóe lên ở thành phố Z, lạnh như băng!

Thượng Quan Hạo không biết đã vượt qua bao nhiêu chiếc xe, trong mắt chỉ hiện lên chiếc xe taxi ở phía trước, anh đẩy cần số sang trái, tiếp tục tăng tốc, thế phải đuổi kịp cô!!

Anh không có nhìn lầm.

Rõ ràng suốt bốn năm hình bóng kia đều hiện lên ở trong tâm trí anh, anh không có nhìn lầm.

Buổi tối mưa xối xả kia, ngón tay cô nắm chặt lấy cổ áo anh, giữa trời mưa tầm tã đau đớn lên tiếng cầu xin anh, anh nhớ kỹ đầu gối mình đã tàn ác đánh lên phần bụng của cô, nhớ cô đã co quắp giữa mưa.

Cô luôn muốn trốn.

Cô cũng cứ như vậy mà thực sự trốn đi.

Thế nhưng ngày đó, anh không có để ý em, trời mưa lớn như vậy, cơ thể đau đớn như vậy... Tần Mộc Ngữ, em đã đi như thế nào? Anh còn nhớ rõ rệt ở trong căn phòng nơi anh ở cùng Cẩm Lan, anh mặc kệ bên ngoài giữa tiếng mưa rơi như trút nước muốn say một đêm, lúc hùng dũng chưa lộ dạng anh nhận được điện của cảnh sát.

Giọng nói cảnh sát rất do dự, nhưng vẫn lạnh lùng nói ra: “Có thể phiền ngài qua đây xác nhận hai người chứ? Là chúng tôi chặn lại ở đường cao tốc tới sân bay, bọn chúng mang theo rất nhiều tiền tham ô lẫn trốn bị bắt được. Cứ theo điều tra thì khoản tiền lớn kia là từ tài khoản ở Tín Viễn chuyển ra... Là vợ ngài, tài khoản của Tần Cẩm Lan. Xe của cô ấy bây giờ còn ở đây.”

Nhưng lúc đó, anh rất hung ác, tràn ngập trí óc đều là hình ảnh máu tươi của con mình. Anh ngay cả thời gian phải ứng cũng không có.

Trong đôi mắt anh tràn đầy tơ máu, lên tiếng hỏi: “Cái gì mà tiền tham ô?”

Cảnh sát dừng một chút, mở miệng nói: “Tiền cô ấy thuê người đi giết người... Hai người kia đã nhận tội, ngài có muốn nghe hay không?”

Anh dừng lại.

Khỏe miệng Thượng Quan Hạo dẫn ra một nụ cười lãnh đạm, nhớ lại khoảng khắc kia, xương ngón tay tái nhợt nắm chặt lấy vô lăng. Một đêm anh điên cuồng mà lao đến cục cảnh sát, tận mắt nhìn thấy hai gã đàn ông dính đầy bụi đất.

Trong đó có một người, đã từng ở thành phố Z theo dõi anh.

Anh nghe được chính miệng chúng nhận tội, nghe bọn chúng nói: “Tần tiểu thư nói lần này đảm bảo không có vấn đề, cô ta chỉ cần chúng tôi đem người tới nhà kho, muốn chúng tôi giúp cô ta chuẩn bị mấy công cụ giết người, không muốn chúng tôi động thủ, cô ấy nói cô ấy muốn tự tay giết chết con tiện nhân đó, chúng tôi cầm tiền rồi đi, chuyện này thực sự không có liên quan gì đến chúng tôi!”

Khoảnh khắc đó, trong đầu anh như trời long đất lở, ầm ầm vang dội. Nhưng anh cái gì cũng không thể làm, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hiện lên một nụ cười thê lương, mắt đỏ như máu, đè nặng lồng ngực đau nhức cùng tuyệt vọng ùn ùn kéo đến: “Các người cứ xa ra cho tôi...”

Anh sợ mình nhất thời nhìn không được, xông lên giết bọn chúng.

Đêm hôm đó, anh lái xe, dọc đường không biết va chạm với mấy xe cảnh sát, chạy đến cái hẻm nhỏ kia.

Anh lao đảo tiến xe vào, muốn nhìn tới chỗ cô ngã xuống xem cô có chuyện gì hay không, cô còn sống hay là đã chết. Thế nhưng trên mặt đất sạch sẽ giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, ngay cả vũng máu đỏ thẫm cũng bị nước mưa rửa trôi vào đất, mớ hồ không nhận ra.

“Két...!” Tiếng phanh xe sắc nhọn đánh vào tai anh.

Thượng Quan Hạo đột nhiên choáng tỉnh, trong bóng đêm mờ mịt, ngay cả đèn đỏ cũng xông qua, vừa rồi tài xế chiếc xe bất thành linh dừng lại lộ ra ngoài cửa sổ chửi ầm lên, mà nhìn lại phía trước, xe taxi vậy mà dừng lại ngay bên đường.

Thượng Quan Hạo kéo căng vô lăng, dừng lại.

Trái tim giống như bị xé rách đau nhức, anh bước xuống đóng cửa xe lại, tiến lên phía trước hung hăng mở cửa sau xe taxi, gầm nhẹ một tiếng: “Tần Mộc Ngữ!” Hành khách ở bên trong đang trả tiền lại càng hoảng sợ.

Một phụ nữ trẻ nhìn anh một cái, nhất thời nhú mày: “Anh làm gì? Đón xe cũng đừng dùng loại hành động này, tôi cũng không có xuống sao?”

Tài xế trái lại vẫn nhiệt tình nhô đầu ra: “Ngài đến chỗ nào? Ngồi phía trước đi tôi chở ngài đi một đoạn?”

Người phụ nữ trẻ tức giận đi xuống, đưa con gái nhỏ ngây ngô hỏi: “Mẹ, chú này rất đẹp trai a!” Người mẹ trẻ xấu hổ quay đầu lại: “Đẹp trai cái gì? Một chút lễ phép cũng không biết, đừng nói lung tung!”

... Điều này sao có thể?

Anh căn bản là không có khả năng nhìn lầm!!

“Ai, tiên sinh, ngài rút cuộc có muốn lên xe hay không?” Tài xế vẫn như cũ ân cần niềm nở mà bắt chuyện.

Thượng Quan Hạo tàn nhẫn nắm chặt lấy cửa xe, khuôn mặt tuần tú trắng bệch, cuối cùng xác định đó cũng không phải Tần Mộc Ngữ sau đó đóng cửa xe lại. Đôi môi không còn chút máu, thấp giọng nói một câu: “Không cần.”

Sắc mặt anh lạnh lẽo trở về, thành phố to lớn như vậy, mọi ánh sáng chiếu lên người anh, mị hoặc bức bách.

Cuối cùng là anh tìm không được em, cũng là em lại trốn anh?

Anh ngược mặt lên, hai tay nắm chặt.

Mà ở trong một ngõ nhỏ bí ẩn, đôi mắt trong suốt của Tiểu Mặc chớp chớp, nhìn xa xa, quay đầu hỏi: “Mẹ, chúng ta không đi sao?”

Tần Mộc Ngữ lẳng lẳng ngồi, đợi chiếc xe đen bóng xa hoa kia nhanh chóng hiện lên giữa giao lộ.

Đôi mi dài của cô buông xuống, xoa đầu Tiểu Mặc, nói với người tài xế: “Đổi một đường khác, tiếp tục đi thôi.”

Tài xế tuy rằng nghi hoặc, thế nhưng cô đã nói qua sẽ tính gấp đôi tiền, liền không có mấy may một câu oán hận, nói một tiếng “Được!” đem xe từ từ rời khỏi ngõ nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt mà an tĩnh.

“Anh làm sao lớn rồi mà vẫn còn tùy hứng như vậy? Chúng em đã đợi anh gần một tiếng, anh xem mặt Tử Kỳ đi, cứ như nuốt phải con nhặng, không chừng anh ấy đợi ăn cơm xong sẽ đi gặp tình nhân riêng, anh còn làm trễ mất thời gian của anh ấy, lại không nói đi chỗ nào!” Giang Đình hé cái miệng nhỏ nhắn lạnh lợi ra mà nói, được ánh sáng của ngọn nến trên bàn chiếu vào càng thêm phần rực rỡ.

Lam Tử Kỳ nhấp một ngụm rượu: “Cô nói ai như nuốt phải nhặng?”

Giang Đình cười rộ lên.

Đem nghi hoặc cùng lo lắng trong lòng đè xuống, cô chậm rãi hòa dịu lại, khẽ hỏi một câu: “Ai là Tần Mộc Ngữ?”

Hai người đàn ông trên bàn trong nháy mắt đều cứng đờ một cái.

Lam Tử Kỳ nhíu mày càng sâu: “Cô từ đâu mà nghe được cái tên này? Nhân viên của tôi buôn chuyện với cô sao?”

“Đó là nhân viên của anh sao?” Giang Đình mở to hai mắt nhìn, giải thích “Tôi không biết, cũng không có theo bọn họ nói gì, tôi chính là vừa mới nghe Hạo nói...”

“Đổi lại món khác.” Một tiếng dao nĩa rơi vào trong đĩa tạo ra âm vang, sắc mặt Thượng Quan Hạo tái mét, nhìn thức ăn ở trong “Tôi không ăn gan ngỗng.”

Giang Đình nhìn trong đĩa của Thượng Quan Hạo máu từ gan ngỗng chảy ra, lúc này mới phản ứng, khẽ hướng về phía phục vụ, nói: “Đổi lại một phần bò bít tết chín một chút, vị này không ăn gan ngỗng, làm phiền anh.” Nói xong cô quay lại nói với Lam Tử Kỳ “Anh xem, tôi có nói sai gì không, rất nhiều thói quen của Hạo cũng thay đổi, trước đây đôi với mấy thứ này cũng không kháng lại, cũng không biết từ lúc nào bắt đầu thành ra như vậy, tôi nghĩ mãi cũng không ra.”

Lam Tử Kỳ cười cười, trong nụ cười có phần châm biếm: “Giang Đình cô không nên tự cho cảm giác bản thân mình không tệ, ba năm trước cô mới đến Trung Quốc, trước đây anh ta cũng không có sinh hoạt cùng cô. Thói quen muốn sửa cũng rất dễ, nói không chừng là vị Tần đại tiểu thư kia không ăn... Cho nên anh ta cũng như vậy.”

Mí mắt Thượng Quan Hạo giật giật.

Anh cũng không phải không thể ăn, mà là có một người, không ăn được thứ này, cô mà ăn sẽ nôn ra.

Giang Đình ôm vai, nhìn về phía Thượng Quan Hạo: “Thật sao? Vợ trước của anh... Gọi là Tần Mộc Ngữ?”

Lam Tử Kỳ ho khan thành tiếng.

Hắn uống rượu, sắc mặt có chút hồng, cầm lấy khăn ăn lau qua vài cái, chỉ Giang Đình nói: “Tôi nói cho cô biết... Tôi chỉ nói cho cô một lần, cô nhớ kỹ cho tôi, đừng nhắc đến cái tên này, cũng đừng vui vẻ trên đầu một người đã chết, bằng không tôi đánh cô.”

Giang Đình trừng lớn, một bên quan sát sắc mặt Thượng Quan Hạo vừa nói: “Lam Tử Kỳ anh nói chuyện cẩn thận một chút, đó là vợ trước của Hạo, anh làm sao một hơi nói người chết.”

Lam Tử Kỳ mới phát hiện có chút xấu hổ, suy nghĩ một chút cầm lấy ly rượu: “Được rồi, là tôi sai sót, trước nhận lỗi với cô.”

“Cậu biết cô ấy?” Anh thản nhiên hỏi.

“Ài?” Lam Tử Kỳ không phản ứng.

“Tần Mộc Ngữ.” Đôi mắt Thượng Quan Hạo sâu tựa như biển, thản nhiên nói “Cậu biết cô ấy?”

Ánh mắt Lam Tử Kỳ trở nên có phần phức tạp, trên mặt Thượng Quan Hạo đảo qua, cười rộ lên.

“Đó là tên tiếng Trung của một nhân viên, tôi cũng không rõ lắm, chỉ là thỉnh thoảng nghe thấy.” Hắn cười tiểu ý mà thâm thúy, thường thức thức ăn, “Là

một nữ nhân viên, người Anh.”

Hắn nói ra hai chữ sau cùng, nhưng mà thực sự cũng không có nói sai.

Phản ứng bản năng, Lam Từ Kỳ cũng không muốn để cho bọn họ biết sự tồn tại của Tần Mộc Ngữ, người đó lúc nào cũng yên lặng trang nhã, nhưng thỉnh thoảng lộ ra móng vuốt sắc bén cùng hắn thị uy thậm chí làm tổn hại đến người phụ nữ của hắn, hắn không muốn ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Khiến người ta không thể không muốn ức hiếp em

Thượng Quan Hạo trầm xuống.

“Hai người các anh hôm nay thật kỳ quái.” Giang Đình cười nói “Đề tài lúc nào cũng xoay quanh người khác, Từ Kỳ anh cũng không hỏi xem tình cảm của chúng tôi dạo này thế nào sao, tôi đợi cả đêm, anh ngay cả dấu vết mở miệng cũng không có.”

“Cái này thì không cần hỏi tôi cũng biết, cô muốn khoe khoang cái gì? Không phải là tôi ở cùng anh ta rồi sao, chờ lúc nào cô thực sự bắt anh ta lại thì nói cho tôi!” Lam Từ Kỳ tùy ý nói, cũng không thêm đề ý tới khuôn mặt Giang Đình đang gĩa bộ tức giận, mỉm cười đánh mắt nhìn Thượng Quan Hạo “Chỉ là hai người chưa từng hỏi tôi làm sao đột nhiên tới đây, tôi nghĩ Hạo anh hẳn là nên biết, tôi cũng không muốn vòng vo...”

Hắn cầm lấy cái ly, trầm thấp nói: “Lần cuối cùng, tôi hỏi một lần cuối cùng, anh có thể đem Tín Viễn tặng cho tôi không?”

Thượng Quan Hạo hiểu rõ, vấn đề này, hỏi cũng đã tính toán rất nhượng bộ.

Anh cũng tao nhã mà chạm cốc, lãnh đạm nói: “Tôi cũng nói với cậu một lần cuối cùng, không có khả năng.”

Hai người kia trong lời nói không có nặng mùi thuốc súng, nhưng Giang Đình cũng ngửi ra mùi vị căng thẳng, cô cười yếu ớt, thản nhiên nói: “Từ Kỳ, anh quay về lẽ nào chính là vì muốn thay Hạo đứng đầu kinh doanh Tín Viễn sao? Nhiều năm như vậy, anh nữ lòng nào xé rách bộ mặt của anh ấy như vậy?”

Lam Từ Kỳ cười cười.

Đem ly rượu trong tay uống cạn, nhấp đôi môi, hắn cúi đầu tự nói: “Chuyện bên trong, cô biết cái gì.”

Hắn ngoan cố là chuyện của hắn, chỉ là Lam Từ Kỳ dường như cũng ngửi ra được một chút manh mối, lúc này Giang Đình có đề cập đến ba chữ “Tần Mộc Ngữ” hẳn cũng đã nhận ra... Cô ấy cùng với nơi này, cùng với Thượng Quan Hạo rốt cuộc là có mối liên hệ gì?

Tất cả những ẩn nhẫn, tựa hồ là vì một cơ hội muốn phát tác kia.

Bóng đêm sụp xuống se se lạnh.

Lúc Giang Đình một đường tới nhà hàng vì gót giày khó chịu mà than phiền, chỉ có khoát lên khuỷu tay Thượng Quan Hạo mới khoan kêu ca một chút, Lam Từ Kỳ nhìn cười giễu cợt: “Tôi nói cô đây là chân đau hay là thắt lưng đau? Hay là diễn kịch cho tôi nhìn xem sao? Hay hằng đêm bị lán qua lán lại, báo hại cô đi cũng đều khắp khập khiễng?”

Mặt Giang Đình nhất thời đỏ lên, vơ lấy cái túi muốn đánh qua: “Anh nói cái gì!”

Lam Từ Kỳ cũng không ngăn cản, hắn hiểu Giang Đình biết chừng mực.

Thượng Quan Hạo lại yên lặng, một điểm ngọn sóng cũng không có.

Lúc chia tay điện thoại Lam Từ Kỳ vang lên, Lam Từ Kỳ nhìn một chút, lông mày khẽ khẽ căng ra, như là kiềm chế một tia vui mừng, vuốt nhẹ điện thoại, mới tiếp lấy.

“Thế phòng tôi có ở chỗ anh không?” Tiếng Tần Mộc Ngữ truyền tới.

“Cái gì?” Lam Từ Kỳ mặt mũi trả lời.

“Thế phòng!” Tần Mộc Ngữ nhú mày nói, “Tôi để trên bàn ở bên ngoài văn phòng, lúc đầu tôi tìm không thấy còn cho là để ở trong túi, nhưng bây giờ mới phát hiện không có, anh có thấy không?” “Em muốn tôi phải tìm cái gì, điên rồi sao?” Lam Từ Kỳ một bên khởi động xe, một bên lạnh nhạt mà giễu cợt.

“Anh...” Tần Mộc Ngữ nghẹn giọng.

Nhìn Tiểu Mặc buồn ngủ trong lòng bàn tay, cô mềm giọng nói: “Anh chừng nào có thể về? Tiểu Mặc buồn ngủ, tôi muốn cho nó đi ngủ trước, anh nhanh lên một chút có được không?”

Cánh tay Lam Từ Kỳ dựa vào thành xe, nhìn vào bóng đêm, hờ hững nói: “Tần Mộc Ngữ, em cảm thấy tôi thích thay em làm cái gì đó sao, ngay cả việc một cánh cửa muốn vào cũng phải quản? Bản thân em cho rằng như thế là tốt sao?”

“Lam Từ Kỳ!” Giọng nói Tần Mộc Ngữ lạnh lạnh truyền đến, cổ ý tăng bốc một lần “Hôm nay người mạnh mẽ hôn tôi là anh, anh đừng nói mà không để ý gì như vậy chứ, tức giận anh cũng đã phát tiết đủ rồi!”

Cô mới không tin tưởng thủ đoạn của người đàn ông này, trong đầu hẳn nghĩ gì, cô biết rất rõ!

Lam Từ Kỳ lặng im tại chỗ hai giây, cảm giác mắt mặt kéo xuống, chửi nhỏ một tiếng, hẳn đưa điện thoại tới nghe, nói giọng khàn khàn: “Được rồi, ở đó chờ tôi, tôi lập tức trở về.”

Tần Mộc Ngữ cũng hòa hoãn xuống, đôi mắt dịu dàng mà mệt mỏi: “Ừm.”

“Cảm giác thế nào?” Hắn ngồi ở trong xe hỏi.

“Cái gì thế nào?” Từ bên trong điện thoại vang tới câu hỏi của hắn, Tần Mộc Ngữ có phản nghe không hiểu.

“Nụ hôn hôm nay...” Ánh mắt Lam Từ Kỳ trong trẻo nhưng lạnh lùng gian ác, cổ tình hỏi “Tôi thấy em nhớ rất kỹ, cho nên hỏi một chút... Cảm giác ra sao?”

Tần Mộc Ngữ tức giận không ít, hít thật sâu một hơi, nói cho hắn: “Cũng tạm, thịt chạm thịt.”

“Thịt chạm thịt?” Lam Từ Kỳ nhú mày “Cứ như vậy?”

“Đúng.” Cô không muốn cãi lộn, ngấm ngấm chịu đựng nói ra, trong khóe mắt hiện lên một tia thương tổn.

“Tần Mộc Ngữ, em thực sự là... Khiến người ta không thể không muốn ức hiếp em.” Hắn phá lên cười, giọng điệu cũng rất lạnh.

Cô cũng có chút mệt mỏi, nhắm mắt lại đều là hình ảnh ngày hôm nay thấy người đàn ông kia, nhẹ nhàng nói: “Anh quay về đi.”

Ngực Lam Từ Kỳ chột mềm lại, bị những lời này của cô khiến cho tâm thần bất ổn, giọng nói cô cứ như vậy giống như là một người vợ chờ chồng, khiến hắn muốn nói mấy câu lạnh lùng với cô cũng không được, dứt khoát ngắt điện thoại, nhanh chóng mà lái xe quay về.

Mà cách một khoảng xa...

“Hạo, anh nghe cái gì vậy?” Giang Đình nhỏ giọng hỏi, âm thanh ôn nhu “Anh ấy hình như là đang liếc mắt đưa tình, cũng không có buôn bán bí mật, anh tại sao phải sợ anh ấy ra tay với Tín Viễn?”

Chiếc xe đen bóng, giữa bầu trời đêm mà trầm lắng.

Mặc dù cách xa như vậy, nhưng vẫn nghe được cái tên tha thiết làm gương mặt Thượng Quan Hạo nhợt nhạt thất chặt.

Tần Mộc Ngữ.

Cho nên căn bản là ngày hôm nay đều không phải là anh gặp ảo giác.

Anh thấy rõ ràng, nghe được rõ ràng.

Tần Mộc Ngữ, cô ấy đã trở về.

“Hạo, anh đang nghĩ cái gì hả?” Giang Đình khẽ cầm lấy góc áo anh, cười yếu ớt hỏi.

Thượng Quan Hạo hạ tay, rơi trên bàn tay nhu mềm bên hông, giật lại, thân nhiên nói: “Thất đại an toàn vào.”

Giang Đình nghiêm mặt một cái, sắc mặt miễn cưỡng, thờ dài một hơi quay về chỗ ngồi của mình, ngoan ngoãn ngồi xong. Nhớ tới câu nói trên chộc của Từ Kỳ, cô không nhịn được cười nhạt, cô trái lại thà rằng hàng đêm bị anh lấn qua lấn lại không xuống giường được, nhưng thực tế thì sao chứ? Suốt bốn năm... Anh ngay cả chạm một cái cũng chưa từng chạm qua...

Ngón tay nắm chặt trên chỗ ngồi, trắng bệch, mắt Giang Đình trở nên âm lãnh!

“Tất cả đều ở chỗ này?”

Văn phòng lớn như thế, xa xỉ phung phí, cùng bố trí của bốn năm trước không khác nhau là bao, người đàn ông rần ròi ngồi giữa ghế xoay, nhìn chồng tài liệu trên bàn, mở miệng hỏi.

“Lam Từ Kỳ vừa mới về nước, những tài liệu này đều là từ nhân viên kho dữ liệu bên trong bọn họ làm ra đều là tài liệu tiếng Anh, chỉ cung cấp một người tên tiếng Trung căn bản là không tra được đến nơi đến chốn, cho nên...” Lục Sâm quét mắt lên, một tia nhìn như xuyên suốt, ngón tay xen vào giữa đây qua “Tôi đem toàn bộ số hiệu hơn một nghìn nhân viên của Dringlewapen đều tra xét hết thấy một lần, tôi nghĩ phần này hẳn là thứ ngài muốn.”

Thượng Quan Hạo ngừng lại, mở một phần tài liệu kia ra.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Là vô tình hay là cố ý?

Nội dung trước mặt, đập vào mắt.

Đó là tấm ảnh một cô gái nhỏ nhắn.

Đồng phục công ty tinh tề, sợi tóc rơi xuống tôn thêm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, chỉ có đôi mắt trong suốt, bên trong toát lên vẻ kiên định. Mặt hơi nhợt nhạt, đã có thể nhìn thấu những lạnh lẽo của sự đời.

Tần Mộc Ngữ.

Ngón tay Thượng Quan Hạo dừng lại, khẽ vuốt nhẹ trên hình bóng kia.

Đó là cô ấy, không sai.

Mãi một lúc sau anh mới thu hồi nét nhu tình trong đôi mắt sâu thẳm khó đoán, lật phía sau ra xem, mới nhìn thấy cô mang quốc tịch Anh, hoàn cảnh trông tròn, trong bốn năm lên chức không dự tính trước, dựa vào một chút chăm chỉ cùng nỗ lực đã bò lên trên, mãi cho đến khi làm trợ lý cá nhân của Tổng Giám đốc, một chút tích lũy làm nên chuyển biến thật lớn, làm nổi bật ra chính là một người hoàn toàn khác biệt, dường như không quen biết Tần Mộc Ngữ trước đây.

Ngón tay từ từ nắm chặt, như là muốn bắt lấy cái gì đó. Cho dù bây giờ cô đã hoàn toàn lột xác như vậy, anh vẫn còn có thể nắm một tia sinh mệnh của cô, những oán hận và quật cường trong mắt kia, suốt bốn năm cô ở Manchester đã cực khổ cùng vật lộn... Đó là thứ gì đó đã ăn sâu vào trong xương tủy của cô, có lẽ trước tới nay chưa từng biến đổi.

“Cô ấy cùng Lam Từ Kỳ rốt cuộc có mối quan hệ gì, điều tra ra chưa?” Thượng Quan Hạo nhìn tấm ảnh chụp cô, mờ nhạt hỏi.

Bóng người phản chiếu qua mắt kính, Lục Sâm dừng một chút mới nói: “Điểm ấy điều tra không được, chỉ có điều theo tin nghe ngóng được mối quan hệ của bọn họ quả thực không đơn giản, Lam Từ Kỳ đối với cô ấy rất coi trọng, tin đồn trong Dringlewapen hơn phân nửa là về bọn họ, ý tứ quan hệ bất chính rất nhiều, còn có một điểm rất trọng yếu.” Lục Sâm đảo mắt qua nhìn Thượng Quan Hạo “Cô ấy giống như còn có con, bình thường đều mang theo bên người.”

Tay Thượng Quan Hạo, run rẩy dữ dội, gương mặt thất chặt.

“... Anh nói cái gì?”

Lục Sâm đi qua, bàn tay đặt lên chỗ một phần tài liệu, mở ra, phía trên là toàn bộ tư liệu về đứa trẻ đó.

Ngày đó ở bên trong thang máy, Giang Đình vô tình mà thốt lên một câu “Đứa bé thật khá khinh, làm sao lại có phần giống anh.” Ký ức của Thượng Quan Hạo vẫn còn mới mẻ. Lúc này đáng dấp kia lại xuất hiện trước mặt, lại làm cho mặt anh trở nên trắng bệch, không thể tin được.

“Anh nói đây là con của cô ấy?” Trong mắt anh hiện lên một tia đỏ tươi.

“Đúng.” Lục Sâm gật đầu “Đứa bé này mặc dù được che dấu thế nhưng toàn bộ mọi người ở Dringlewapen đều biết rõ, cơ thể nó rất yếu ớt, vẫn luôn ở trong bệnh viện tại một nhà thờ, tên là Tần Từ Mặc, bốn tuổi. Tôi đã điều tra qua nó và Lam Từ Kỳ có mối quan hệ gì, trong sổ ghi chép ở bệnh viện là cha nuôi... Còn trên thực tế, thì không tìm ra được.”

Bốn tuổi. Cha nuôi.

Đầu khớp xương của Thượng Quan Hạo căng cứng, bàn tay nắm chặt, gần như đã đứng ngồi không yên. Điều này rốt cuộc là có ý gì?

Anh còn nhớ năm đó trong con hẻm nhỏ trời mưa lớn như gột rửa hết tất cả, anh đã dùng khí lực rất mạnh mà đánh lên hạ thân của cô! Cô đau đớn đến

như vậy... Máu thấm đầm trên mặt đất... Thế nhưng đứa bé kia rốt cuộc là như thế nào...

“Cộc cộc cộc” ba tiếng gõ cửa vang lên, có phần gấp gáp mà truyền tới.

Có người mở cửa, trên trán đỏ mồ hôi, run giọng nói: “Tổng giám đốc, tôi có chuyện muốn cùng ngài nói một chút.”

Trong đôi mắt sâu của xa Thượng Quan Hạo tồn tại đau thương, đầu ong ong, đối với việc có người đột nhiên xông vào càng không kiên nhẫn, buông mắt xuống khàn giọng nói: “Đi ra ngoài, tôi không có thời gian nghe.”

“Nhưng mà Tổng giám đốc.” Người nọ hoảng hốt mà đi vào, gắng hết sức để duy trì sự bình tĩnh nói ra “Chuyện này tôi nhất định phải nói, công trình chúng ta mới thi công hai tháng, bây giờ bị ép phải đình chỉ! Bởi vì có người tố cáo dùng vật liệu không phù hợp, cho nên hiện nay lệnh đình chỉ đã truyền xuống, chúng ta, chúng ta...”

“Ai tố cáo, cách thức không phù hợp!” Thượng Quan Hạo mang theo một tia hung ác ngược mặt lên, chăm chú nhìn anh ta “Xem như là tố cáo cũng phải thông qua quy định mà kiểm tra rồi đi đến kết luận, vấn đề Tín Viễn chọn vật tư thích hợp hay không anh so với tôi còn rõ ràng hơn, cần tôi đến nói cho anh những điều này nữa hay sao?!”

Người nọ mồ hôi lạnh đổ ra càng nhiều.

“Những điều này tôi đều biết, chỉ là đối phương đã có chuẩn bị trước, trước tiên nắm lấy nhược điểm rồi mới tố giác, cho nên lệnh đình chỉ trên cơ bản trong một ngày liền ban xuống, chúng ta ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có...”

Lục Sâm lặng lẽ lắng nghe bọn họ thảo luận, đẩy gọng kính lên, việc này hẳn là một luật sư nghe không hiểu.

Mỗi suy tư trong đầu Thượng Quan Hạo lúc này mới bị ép buộc trở về.

Thủ đoạn sắc bén như vậy, toàn bộ thành phố, đã rất lâu không ai dám dùng lên Tín Viễn.

Cho dù là đình chỉ một ngày, đối với Tín Viễn sẽ tạo nên rất nhiều tổn thất, ông trời cũng có thể đoán được.

Anh nhìn qua giám đốc kinh doanh, thân nhiên nói: “Là Lam Từ Kỳ làm?”

“Đúng, có 80% là thủ đoạn của Dringlewapen, thế nhưng...” Giám đốc kinh doanh vã mồ hôi, nói giọng khàn khàn “Nhưng toàn bộ không thể, một nhà máy vật liệu có hợp đồng làm ăn dài hạn với chúng ta kia, tuy rằng trước kia thời Tần chủ tịch có xuất hiện qua một vật tư có vấn đề, nhưng sau này chưa từng xuất hiện lần nào, thế nhưng chỗ người ta tố cáo ngay cả chuyện này cũng bị moi ra làm tài liệu, chuyện lâu như vậy, người Dringlewapen làm sao có thể biết...”

Ngón tay Thượng Quan Hạo càng bóp chặt, tựa như có một cỗ hơi thở quen thuộc khó hiểu càng ngày càng tới gần.

Anh buông mắt xuống, nắm chặt bàn tay đặt ở trước ngực nơi trái tim đang nổi sóng.

“Không... Cô ấy biết...” Anh lên tiếng nói, giọng nói thấp dần hơi thở mong manh, nhìn xung quanh phòng làm việc, phảng phất như nói cho chính bản thân mình “Về Tần thị... cô ấy so với ai khác cũng đều biết rõ...” “Tổng giám đốc...” Giám đốc kinh doanh lại càng hoảng sợ, không biết người trong miệng anh nhắc tới rốt cuộc là ai.

“Rầm!” Một tiếng vang lên, nắm đấm Thượng Quan Hạo nện lên trên mặt bàn, mang theo luồng giận dữ giá lạnh, đem tách cà phê ở trong tầm tay rơi xuống nền!

Phòng làm việc một khoảng im ảm, sợ đến hít thở không thông, không ai dám lên tiếng.

“Tra cho tôi chỗ của cô ấy ở thành phố Z, lập tức...” Trong mắt anh hiện lên một tia máu đỏ tươi, lên tiếng nói ra.

“Tổng giám đốc... Vẫn còn một việc.” Lá gan giám đốc kinh doanh nhích lên một bước.

“Hồ sơ cạnh tranh dự án tiếp theo đã bắt đầu rồi, Dringlewapen đã thành lập đoàn tham gia, lúc này chỉ dựa vào đoàn chúng ta sợ rằng không có biện pháp hoàn thành kế hoạch, chúng ta không nên làm bừa mà tự xác định khung giá và phương án, cũng không thể đoán ra suy nghĩ của bọn họ là gì.”

Thượng Quan Hạo cười lạnh lùng.

Tốt..

Lợi dụng cô ấy hiểu rõ Tín Viễn... Lam Từ Kỳ, cậu đến cùng là vô tình hay cố ý?

“Đội này tôi sẽ lãnh đạo... Anh đi ra ngoài trước đi.” Anh nhàu mày nói.

Giám đốc kinh doanh nom nớp mà đi ra.

Lục Sâm im lặng chốc lát mới chậm rãi nói ra: “Cô ấy tạm thời vẫn còn ở bên trong khách sạn, cùng chỗ với Lam Từ Kỳ.” Điều này trước khi đến đây đã

điều tra ra, theo anh ta nhiều năm như vậy, đã rất hiểu rõ tính khí Thượng Quan Hạo.

Con mắt Thượng Quan Hạo càng trở nên lạnh lẽo, mím môi không nói, đây mới là tình trạng đáng sợ nhất.

Kiểm tra thư điện tử bên trong khách sạn, Tần Mộc Ngữ một bên cài lại khuy áo cuối cùng của Tiểu Mặc, một bên nghe đĩnh một tiếng.

“Tiểu Mặc thông minh, tự mang giày thử xem.” Cô sờ sờ khuôn mặt con trai, đi về phía máy vi tính.

Nhìn thư vừa gửi đến mở ra, mắt cô đảo qua đảo lại mấy lượt, đã hiểu là xảy ra chuyện gì. Chỉ là mấy câu nói sau cùng khiến cô có hơi nhức đầu.

“Đội cạnh tranh gói thầu do Anglia dẫn dắt, nội trong một tuần đề ra kế hoạch, đi như thế nào cần phải cân nhắc.” Lam Tử Kỳ từ lúc trở về Trung Quốc, đề rèn luyện vốn tiếng Trung cho nhân viên vẫn luôn dùng tiếng Trung để gửi thư, trình độ của hắn quả thực rất cao, chỉ là Tần Mộc Ngữ thấy ngực khó chịu, hàm ý nội trong một tuần, chỉ có thể đem Tiểu Mặc để lại trong bệnh viện.

“Mẹ, hôm nay mẹ không cần đi làm sao? Vì sao còn ở đây chơi với Tiểu Mặc?” Tiểu Mặc nhìn lịch trên vách tường đỏ au “Thứ Năm”, ánh mắt trong veo như nước, giọng nói lạnh lạnh hỏi Tần Mộc Ngữ.

Trong lòng Tần Mộc Ngữ nổi lên một hồi đau thương, khẽ ngồi xỏm xuống: “Hôm nay mẹ xin nghỉ, mang Tiểu Mặc đi xem nhà của chúng ta, mẹ đã nghỉ rồi. Chúng ta không thể liên tục ở trong khách sạn, có đúng không?”

Tiểu Mặc ngây ngô mà gật đầu, vòng tay ôm lấy cổ Tần Mộc Ngữ.

“Đạ. Người không có nhà mới phải ở khách sạn, Tiểu Mặc có gia đình.” Tay Tần Mộc Ngữ run lên, suýt nữa ôm chặt lấy cậu bé, trong mắt hiện lên một tia ấm áp dâng lên, đi ra cánh cửa khách sạn.

Bởi vì ánh mặt trời, trong hơi gió cũng mang theo một tia ấm áp, khí trời thật tốt.

Cô ngồi xe hướng đến một khu nhà ở rồi đi, Tần Mộc Ngữ không chọn vị trí gần trung tâm, bởi vì tiền thuê rất đắt, rồi xa một chút cũng vẫn còn tốt. Tình hình hiện tại của Tiểu Mặc cô không thể để con ở nhà trẻ, chỉ có thể liên hệ với bệnh viện, trong đầu cô cũng vô cùng lo lắng, dù sao với kiến thức của Tiểu Mặc không thể có chuyện, cô sợ thân thể yếu nhược làm cho đứa nhỏ không có cách nào đi học bình thường, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến bài vở.

“Khụ khụ khụ...” Tiểu Mặc đột nhiên ho dữ dội, khuôn mặt mồm mồm lộ ra một tia đỏ bừng.

Tần Mộc Ngữ lúc này mới hoàn hồn trở lại, vội vàng đẩy cửa xe lên, chỉ chừa một kẽ hở, không cho gió thổi đến.

Tiểu Mặc là sinh thiếu tháng, lúc sinh ra ngay cả móng tay cũng không có, suýt nữa không có cách nào giữ lại, bên trong phòng áp không biết ngày người bao lâu mới có dấu hiệu ổn định sinh mệnh, thế nhưng không đủ hơn một tháng, mới sinh ra lại bị viêm phổi lấy đi của đứa bé nửa cái mạng. Tần Mộc Ngữ mỗi lần nhớ tới ngón tay lại run lên, rờn rã suốt mấy tháng nhìn đứa con bé bỏng bị giày vò, đau lòng như sắp chết, thời gian ấy cô không thể không hận, dựa vào cái gì chứ? Đứa con của cô có làm gì sai sao? Vì sao những nghiệp chướng kia người nên bị báo ứng lại không bị! Dựa vào cái gì!

Tay Tần Mộc Ngữ cầm lấy cửa xe dần run lên.

Tiểu Mặc lại đột nhiên nhìn đến kiến trúc liên tiếp bên ngoài, kính ngác mà ghé sát vào cửa sổ xe, ngoảnh đầu nói: “Mẹ! Mẹ xem, nhà ở chỗ đó thật đẹp, giống như cung điện, mẹ nhìn xem...”

Tần Mộc Ngữ khôi phục trở lại, nhìn về phía con chỉ.

... Đó là một dãy biệt thự, khu biệt thự cô đang nhìn vạn phần quen thuộc. Bốn năm trước cô trở lại Trung Quốc nơi cô ở là một khu biệt thự như vậy, diện tích lớn như vậy, từ cổng đều phải lái xe vài phút đồng hồ mới đến được, bên trong là tòa nhà to như thế, cô cũng từng là hôn ngọc quý trên tay Tần Chiêu Vân, cô cũng đã từng ném qua mùi vị được nuông chiều.

Khẽ cúi đầu, đặt cảm lên vai Tiểu Mặc, Tần Mộc Ngữ cười rộ lên: “Đẹp không? Ông ngoại cũng đã từng ở trong một nơi như vậy, ông ngoại nếu như biết có Tiểu Mặc, nhất định cũng sẽ cho Tiểu Mặc một căn nhà như thế.”

Tiểu Mặc mở to hai tròng mắt khó tin.

“Ông ngoại...” Cậu bé khẽ nhắc lại hai từ, như là muốn khắc sâu thêm một chút ấn tượng.

Rất nhanh đến khu nhà ở.

Tần Mộc Ngữ đi xuống xe, mang theo Tiểu Mặc đi dạo quanh một vòng, kỳ thực lúc trước trong điện thoại giá cả cũng đã bàn bạc được rồi, cô chỉ là rất vui vẻ, muốn mang theo cục cưng bé nhỏ tới xem nhà mới.

Điện thoại trong túi rung lên.

Tần Mộc Ngữ nhìn thoáng qua, có chút ghen giọng, khe khẽ bật lên: “Tổng giám đốc.”

“Ở đâu?” Lam Từ Kỳ trực tiếp hỏi.

Cô buông mắt xuống đất lấy tay đưa con bé nhỏ: “Tôi cùng Tiểu Mặc đi xem nhà, trong thư gửi đã xin nghỉ, anh phê chuẩn.”

“Tôi không trách móc, chỉ là hỏi em ở đâu.” Lam Từ Kỳ lái xe, nhìn chỉ dẫn đường, trên bản đồ hiện lên một tia sáng “Nhà bên đó rất phù hợp, vừa ý rồi sao?”

Tần Mộc Ngữ ngăn ra: “... Anh làm sao lại biết?”

Cô rõ ràng cũng chỉ là trên mạng xem qua, sau đó cùng chủ nhà thông qua điện thoại bàn bạc, căn bản không nói qua tin này cho hần!

“Tôi xem lịch sử trang em xem qua.” Hần không chút phủ nhận, nhìn chỉ dẫn đường phía trước có một biển báo “Khu nhà tiện nghi”, trực tiếp đi vào trong.

“...” Cô hít một hơi thật sâu, lại thở ra, không biết nói cái gì cho phải.

“Hôm nay phải cảm ơn em, tôi cùng tên kia lần đầu tiên giao chiến, giành được thắng lợi, may nhờ em nhiều.” Lam Từ Kỳ nhẹ nhàng nói “Cho nên tối nay cùng ăn bữa cơm, em đi theo tôi, hửm?”

Đây như là lời mới quá sức bình thường.

Tiểu Mặc chơi đùa trong bồn hoa dưới lầu khu nhà ở, rất vui vẻ, Tần Mộc Ngữ buông lỏng tay ra, khẽ thở dài: “Anh suy nghĩ rất đơn giản, trận này còn lâu mới thắng được, không nên xem thường.”

“Món ăn Ý hay là Trung Hoa? Em chọn đi.” Lam Từ Kỳ suy nghĩ một chút “Tôi đang ở trên đường”, hần không muốn đem ý đồ thể hiện ra rõ rệt.

Tần Mộc Ngữ nhú mày: “Tôi không đồng ý đi.”

Lam Từ Kỳ cười cười, có một tia phóng túng không kiềm chế được, chẳng ừ hử gì cả.

“Tôi còn có việc, tự anh ăn được không?” Cô cắn cắn môi, sợ hần tức giận, lại thêm một câu “Lần sau tôi sẽ ăn cùng anh.” Dù sao cả tuần đều liên tục ở công ty, có nhiều cơ hội ăn cơm hộp cùng nhau.

Nói xong cô sợ hần lại dây dưa, dứt khoát cắt đứt điện thoại.

Xoay người, cô nói với chủ nhà: “Tôi hôm nay mang theo đủ tiền thế chấp, chúng ta bây giờ ký hợp đồng, được không?”

Chủ nhà vui vẻ nói: “Đương nhiên có thể, vào bên trong đi!”

Tần Mộc Ngữ do dự một chút, nhìn Tiểu Mặc chơi đùa ở bên cạnh, trán nhăn lại.

“Ha ha, cô yên tâm đi, an ninh ở đây rất tốt, đứa bé sẽ không sao đâu, để nó ở chỗ này chơi đùa một lúc, ký hợp đồng cũng không mất bao lâu.” Chủ nhà nhìn ra được lo lắng của cô, vừa cười vừa nói.

“Ừm, tốt rồi.” Tần Mộc Ngữ gật đầu, yếu ớt cười một chút nhìn Tiểu Mặc, đi vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Xin lỗi, tôi vào nhầm chỗ

Mà Lam Từ Kỳ ở một chỗ khác, xe cũng đã đi vào phạm vi khu nhà ở, nhưng rõ ràng nghe được cái cô gái nhỏ kia từ chối, sắc mặt hần dần trở nên lạnh lẽo, xe chạy chậm dần, tay nắm lấy vô lăng mà siết chặt.

Trong bốn năm ở Manchester, công việc hần vội vàng chất đống, rất ít có cơ hội để cải thiện mối quan hệ của bọn họ, dù sao hần cũng biết rõ cô ở nước ngoài không có ai để dựa vào, cô muốn đi đâu cũng không thể thoát khỏi người hần. Thế nhưng bây giờ về nước, dường như tất cả mọi thứ không giống như trước kia nữa. Tựa như, một người một mực ở bên cạnh cảm thấy sẽ không chạy đi đâu, đột nhiên lúc này lại tràn ngập nguy cơ.

Sắc mặt Lam Từ Kỳ trầm xuống, nhìn vào tấm biển “Khu nhà ở tiện nghi”, trực tiếp đi vào trong.

Ở cổng bảo vệ đăng ký tên, chiếc Bugatti chậm rãi đi vào vườn hoa.

Cảnh vật quả thực yên tĩnh.

Hắn đưa xe từ từ dừng lại, thấy được một cậu bé đang đùa nghịch một mình.

Ký xong hợp đồng thực sự chưa đến 10 phút đồng hồ.

“Chỉ có cô và con trai ở lại thôi ư? Bố nó đi công tác dài hạn ở bên ngoài sao?” Ông chủ hiếu kỳ hỏi.

Tần Mộc Ngữ một thoáng run người, cười yếu ớt, gật đầu: “Vâng.”

Cứ cho là hiểu nhầm như thế đi, chỉ ít sau này ở đây Tiểu Mặc sẽ không bị người khác dị nghị.

“Tốt rồi, trong vòng 3 ngày cô cứ dọn vào ở đi!”

“Được, cho tôi hỏi ở gần đây có siêu thị lớn nào không? Tôi còn muốn mua sắm một ít đồ dùng cho trẻ con...” Tần Mộc Ngữ cùng ông chủ trò chuyện đi ra, ánh mắt tìm tòi Tiểu Mặc vừa mới chơi đùa ở đó.

Nhưng lời của cô nói đến phân nửa thì ngừng lại, bởi vì bóng dáng nhỏ bé vừa mới ở kia, đột nhiên không thấy đâu.

“Tiểu Mặc...” Tần Mộc Ngữ sợ run lên, thân hình mỏng manh đi đến vùng lân cận vườn hoa “Tiểu Mặc?”

Ông chủ đứng đó cũng thấy kỳ lạ: “Đây... Sẽ không, cậu nhóc vừa mới ở đây mà.”

Tần Mộc Ngữ hơi nhú mày, thậm chí đưa tay ra vén khóm hoa lên nhìn xem, vẫn không thấy bóng dáng nhỏ bé kia đâu, lòng cô thất lại, tìm kiếm xung quanh vườn hoa: “Tiểu Mặc? Con chạy đi đâu? Tiểu Mặc!”

Ông chủ cũng lo lắng, đi theo tìm kiếm.

“Ông không phải nói an ninh ở đây rất tốt sao? Con tôi vừa mới ở đây, bây giờ nó đâu?”

“Cô đừng gấp, đừng có gấp... Đứa bé ở đây không có khả năng đi ra ngoài, tôi giúp cô tìm, đứa bé nói không chừng lại chạy đâu quanh đây thôi!”

Hai người tìm kiếm toàn bộ trong khu.

Thế nhưng trọn một vòng cũng không thấy bé trai nào cả!

“Tiểu Mặc... Tiểu Mặc con mau đi ra đi, đừng dọa mẹ sợ!” Ngón tay Tần Mộc Ngữ run run, khóe mắt cũng đã gấp đến độ đỏ lên, gọi lớn lên. Mắt thấy nước mắt cô chực rơi xuống, ông chủ cũng nhận biết được tính chất nghiêm trọng, đỡ lấy bà vai cô: “Cô đừng hoảng, tôi giúp cô tìm, khắp nơi đều có camera, cho dù không quay được, còn có bảo vệ gác ở cửa, không có khả năng vô duyên vô cớ tự dung biến mất, tôi cùng cô đi xem! Nếu không tôi lập tức báo cảnh sát!”

Tần Mộc Ngữ ra sức đè nén nước mắt xuống, khuôn mặt tái nhợt, vội vàng gật đầu: “Được!”

Ông chủ dứt lời mang theo cô đi ra chỗ bảo vệ.

Nói rõ ràng lý do đến, bảo vệ lập tức đem đoạn ghi hình toàn bộ đưa ra xem, cửa khu nhà ở vườn hoa bị che không quay được, Tần Mộc Ngữ lòng nóng như lửa đốt mà dừng ở đoạn màn hình dừng ở kia, rốt cuộc trong nháy mắt chú ý tới hình dáng một chiếc xe! Tần Mộc Ngữ nóng ruột hô: “Dừng dừng lại chỗ đó một chút!”

Màn hình chậm rãi dừng lại, Tần Mộc Ngữ rõ ràng thấy được chiếc Bugatti màu xám bạc, bên trong còn có khuôn mặt người đàn ông tuấn dật tiêu sái kia, hắn che đi, cô không thấy rõ người ngồi ở ghế phụ, Tiểu Mặc nhất định ngồi ở bên trong!

Một luồng chua xót nảy lên ở trong lòng, Tần Mộc Ngữ cắn môi, giọng lạc đi: “Tôi biết rồi... Tôi đã biết là ai mang nó đi, không cần báo cảnh sát, cảm ơn mọi người!”

Dứt lời cô từ cổng bảo vệ đi ra, đến phía trước đường đón xe!

Lam Từ Kỳ, hẳn cuối cùng muốn làm cái gì? Chỉ là một bữa ăn cơm mà thôi, anh chạm không được lại dùng Tiểu Mặc đến bức tôi?!

Một chiếc taxi dừng lại ở phía trước tay cô.

Tần Mộc Ngữ ngồi vào, khóe mắt ửng đỏ, khẽ run: “Khách sạn Bách Duyệt, đi nhanh một chút, cảm ơn!”

Một chiếc xe đen bóng dừng ở trước cửa khách sạn.

Thượng Quan Hạo từ trên xe đi xuống, cao lớn lạnh lùng, nhìn vào đại sảnh. Trái tim anh thắt chặt, nhưng lại không kìm nén được mà cố gắng muốn gặp cô. Đúng, chỉ cần biết cô thực sự còn sống, hơn nữa lại ở gần anh đến như vậy, anh tựa thì đứng ngồi không yên.

Bóng dáng lạnh lùng đi vào, thu hút lấy ánh mắt mọi người ở trong đại sảnh.

“Xin hỏi ngài muốn tìm phòng 1108 của cô Anglia có đúng không?” Tiếp tân lễ độ ngừng đầu dò hỏi.

“Ừm.” Lạnh đạm mà thốt ra một tiếng.

“Xin chờ một lát ạ.” Tiếp tân gọi điện lên phòng Tần Mộc Ngữ, một lúc lâu lại gọi lần nữa, lúc này mới buông xuống nói “Xin lỗi ngài, cô Anglia tạm thời không có ở trong phòng, ngài có muốn lưu lại danh thiếp không, chờ cô ấy trở về chúng tôi sẽ chuyển lại.”

Không có?

Ánh mắt Thượng Quan Hạo hiện lên một tia lạnh lùng, anh ngay cả từ bên trong Dringlewapen thăm dò được cô hôm nay căn bản là không có đi làm, nhưng không có cách nào ở chỗ này chặn đường cô, thành phố Z to lớn như vậy, cô có thể đi chỗ nào?

“Chú Lam, chú chắc là tối nay mẹ sẽ đến đón Tiểu Mặc không?” Một thân hình bé nhỏ đi theo sau bóng dáng một người đàn ông cao lớn, gắt gao đuổi theo, luôn luôn chạy chậm hai bước, đuổi kịp bước chân của hắn. Tiểu Mặc cúi đầu thờ hờn hờn, gương mặt đỏ hồng mất tự nhiên, đôi mắt trong suốt ngừng đầu nhìn Lam Từ Kỳ.

Lam Từ Kỳ nhàu mày lại, có một chút bức bối, cười lạnh nói: “Mẹ cháu tới là chuyện của mẹ cháu, ta chưa từng nói phải đợi cô ta.” Nói xong đánh mắt về đứa bé “Theo ta quay về, sợ sao?”

Tiểu Mặc bình tĩnh lại, lắc đầu: “Tiểu Mặc không sợ.”

“Tốt nhất là không nên sợ, ta đối với loại chuyện lừa gạt buôn bán trẻ em không có hứng thú.” Ngón tay hắn vươn ra sột ruột mà chỉ cậu bé “Nếu như cháu không có một người mẹ đáng đánh đòn như vậy, chú Lam còn có thể thương cháu nhiều một chút, hiểu không?”

Ánh mắt Tiểu Mặc trong veo sắc sảo, rất lễ phép mà cúi đầu, lạnh lạnh nói: “Cảm ơn chú Lam! Mẹ nói chú Lam không thân cũng chẳng quen, nhưng lại có thể chiếu cố Tiểu Mặc, Tiểu Mặc bất luận như thế nào đều phải cảm ơn chú Lam!”

Mi mắt Lam Từ Kỳ, càng thêm thắt chặt.

Cô rốt cuộc là dạy dỗ đứa bé này như thế nào? Lại có thể nhẫn nhịn như thế này?

“Đến đây, qua đây.” Cơ thể hắn có hơi cúi xuống, cuối cùng chìa tay ra về phía đứa bé.

Dọc đường đi, hắn đều để nó tự mình làm hết thấy, thất đại an toàn, mở cửa xe, xuống xe, bao gồm lúc tiến vào khách sạn đều bước nhanh mà đi, bắt chập sau này cô có thể trở thành vợ hắn hay không, nhưng nhìn vào đều có thể thấy đứa bé lạnh lợi này thực sự không phải con Lam Từ Kỳ hắn.

Tiểu Mặc do dự một chút, vẫn là để bàn tay nhỏ bé đặt vào lòng bàn tay Lam Từ Kỳ.

Bàn tay nhỏ bé trắng mịn mềm mềm, lạnh lạnh, khiến người ta có cảm giác không nỡ.

“Cháu với mẹ cháu đều giống nhau như thế, làm cho ta muốn hung ác đều hung ác không nổi, đối tốt với cháu, cháu cũng không muốn, vậy cháu muốn cái gì?” Hắn nhìn vào đứa bé vô tội này, con mắt ngày đại rồi đi, thấp giọng nói.

Về mặt Tiểu Mặc xấu hổ, lách qua, quay đầu nhìn về phía khác, vừa vặn thấy được chỗ đại sảnh một bóng dáng vừa tới.

Lam Từ Kỳ cũng nhìn theo.

“Hạo, anh làm sao lại ở chỗ này?” Lam Từ Kỳ kinh ngạc, nở ra một nụ cười “Có phải đang đợi tôi có đúng không?”

Thượng Quan Hạo lại sắc bén mà nhìn vào đứa bé nhỏ nhắn kia, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, có thể rõ ràng nhận ra đó chính là đứa bé ở trên bức ảnh chụp, mặt mũi xinh xắn phản chiếu lại trên mắt anh, tàn nhẫn mà níu lấy trái tim anh.

“Con ai vậy?” Anh đã đi tới, lên tiếng hỏi.

“Một người nhân viên.” Lam Từ Kỳ hỏi hốt, khóe miệng lạnh nhạt nở ra một nụ cười “Hay là anh tới tìm tôi thương lượng? Vụ việc công trình của anh bị đình chỉ... là do tôi làm, muốn tính sổ thì tự tìm đến tôi.”

“Tôi khi nào lại cùng cậu tính sổ, hiện tại không vội.” Thượng Quan Hạo rần rờ ngồi xổm xuống, lẳng lặng nhìn vào khuôn mặt đứa bé, không bị thương cũng không thích, chỉ là đôi mắt trong veo cùng vô tội kia còn có một tia đề phòng, từ trên người nó phát ra. “Tần Từ Mặc?” Anh nhìn vào đôi mắt đứa bé, dùng âm thanh chỉ mình cậu bé có thể nghe được, cúi đầu nói.

Mí mắt Tiểu Mặc bỗng nhiên nhảy lên!

Lùi về phía sau một bước nhỏ, đã đi ra phía sau Lam Từ Kỳ né tránh, bình tĩnh lại, lễ độ mà gật đầu: “Vâng, thưa chú.”

Một hơi thở thân quen, đột nhiên rồi xa.

Ngón tay Thượng Quan Hạo dần nắm chặt, đột nhiên rất muốn lấy một tấm gương ra soi, về mặt anh bây giờ rất dọa người sao? Lại làm một đứa trẻ con muốn trốn đi không kịp, giống như cô.

“Được rồi, nếu đã tới thì ở lại ăn cơm, tâm tình tôi cũng không được tốt.” Lam Từ Kỳ nhú mày, quay về nói hai câu với một người phục vụ bên cạnh, đặt một chỗ tốt, lúc này mới ngoảnh lại nói với Thượng Quan Hạo “Làm ăn là làm ăn, giao tình là giao tình, không thể triệt để xé rách, trước ôn lại chuyện xưa với anh, cũng miễn cho anh mai này giờ thù đoạn độc ác.”

Nói xong đưa tay dứt vào túi quần, hồ hững nói với Tiểu Mặc: “Cháu theo cho kịp.”

Thật vất vả trên bày tay nhỏ bé có chút tình cảm ấm áp, đột nhiên lại rơi vào trong không khí lạnh giá.

Nhưng Tiểu Mặc dường như đã quen như vậy, tự ý chạy theo sau, lại không giống như chạy theo nịnh bợ. Trong đầu Thượng Quan Hạo tê rần, bị một hình bóng quen thuộc kích động, chậm rãi bước theo phía sau, vài bước đã đuổi kịp cậu bé, bàn tay đưa qua, nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh kia.

Tiểu Mặc ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn anh.

Ngực Thượng Quan Hạo buồn bực như muốn phát nổ, một lần nữa ngồi xổm xuống, đưa cánh tay vòng qua ôm lấy, thấp giọng nói: “Ôm lấy chú.”

Tiểu Mặc do dự, động tác chậm chạp, vòng ở cổ anh.

“Chú là bạn của chú Lam sao?” Giọng nói cậu bé vang lên hỏi.

“Ừm.” Thượng Quan Hạo ôm lấy cậu bé, dáng vẻ thường ngày băng lãnh kiêu ngạo dè thấp xuống, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều “Làm sao vậy?”

Tiểu Mặc không nói cái gì, con người nho nhỏ trong vắt nhìn anh một chút, nhỏ giọng: “Vai chú thật rộng.”

Thượng Quan Hạo ôm chặt lấy.

“Ồn ào.” Lam Từ Kỳ đi vào chỗ nhìn bộ dạng Thượng Quan Hạo ôm lấy cậu bé, neho mắt lại, chế giễu “Quả thực là người đã từng kết hôn, ôm một đứa trẻ đều có khuôn mẫu như thế. Tôi bây giờ bắt đầu tin, cho dù Giang Đình sau này có phải là một người mẹ tốt hay không, nhưng anh nhất định là một người bố tốt, đến đây, ngồi đi.”

Thượng Quan Hạo cau mày, như là bị nọc độc bọ cạp chích một cái, hồi lâu mới kéo ghế ra thấp giọng nói: “Miễn bàn chuyện này...”

Còn đang chia thức ăn ra Lam Từ Kỳ bỗng nhiên có chút ngây ngốc, không phản ứng.

... Người này là ai hả?

Xe taxi dừng ở cổng khách sạn Bách Duyệt.

Tần Mộc Ngữ xuống xe, điện thoại cũng không dừng lại, không biết gọi bao nhiêu cuộc, mỗi lần đều bị ngắt, Lam Từ Kỳ chính là không tiếp.

Cái gã này!

Hốc mắt cô vẫn còn đỏ hồng, vọt vào trong hồi tiếp tân, hẳn không có ở trong phòng, nhưng may là buổi tối hẳn ở chỗ kia ăn cơm, Tần Mộc Ngữ nắm chặt túi, hướng về phía số ghế mà cô tiếp tân ở đại sảnh nói qua.

“Chú, con muốn tiêu...” Tiểu Mặc bất chợt nói ra.

“Đi đi... Tự mình làm được chứ?” Lam Từ Kỳ thản nhiên đáp lại.

Tiểu Mặc nghẹn giọng một chút, không có đem thỉnh cầu nói ra, ngẩng lại vẫn là tự mình bò xuống ghế, chạy đi WC ở trong phòng ăn, Thượng Quan Hạo đưa mắt nhìn, bất chợt nhớ tới WC ở trong này chỉ có bốn cầu, nó nhỏ như vậy bò cũng không lên, nhú mày, cầm khăn lau lau muốn đuổi theo.

“Ài, được rồi.” Lam Từ Kỳ vội vàng ngăn lại “Anh đừng đi chuyển, tôi đi tôi đi...”

Trái tim hẳn như bị một cổ mắc cảm tội ác quán lấy, biết rõ đối với người phụ nữ chết tiệt kia như thế nào cũng không nên đối với một đứa trẻ con lạnh nhạt như vậy, nhú mày lau lau tay cũng đi theo vào.

Thượng Quan Hạo không thể làm gì khác hơn đành ngồi xuống.

Cánh cửa phòng ăn bất chợt bị ai đó đẩy ra, một bóng dáng nhỏ nhắn bước nhanh vào, mang theo một cỗ tức giận, run giọng la lên: “Lam Từ Kỳ!!”

Trước khi tới nơi này, trong đầu cô đã sớm nổi lên những lời chuẩn bị nói với hắn, coi như là cô cự tuyệt hắn mời cũng không đến mức phải như thế này, hắn rõ ràng biết Tiểu Mặc đối với cô quan trọng đến mức nào, cô gấp đến độ muốn chết! Cho dù là dẫn con đi, cũng nên nghe điện thoại, hắn cứ như vậy vô thanh vô tức ngay cả điện thoại cũng không tiếp, rốt cuộc là muốn trừng trị ai?!

Thế nhưng cô vừa mở cửa ra, trong nháy mắt, toàn bộ giọng nói biến thành tan vỡ.

... Trên bàn không có Lam Từ Kỳ cũng không có con cô, chỉ có một người cao lớn tuấn lãng, đôi mắt đen tỏa ra mị hoặc, anh nâng mắt lên, cơ thể đột nhiên cứng đờ tại chỗ, khuôn mặt thoáng chốc tái nhợt!!

Không khí phảng phất như ngưng trệ.

Bóng dáng mảnh khảnh kia bốn năm trước vẫn y như vậy, trong đôi mắt trong suốt có một tầng hơi nước mỏng manh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kinh hãi đến tĩnh lặng, tĩnh lặng đến oán hận, oán hận đến tuyệt vọng, nhiều lần biến đổi, mãi cho đến khi lạnh như băng.

“Xin lỗi.” Mắt cô vắng lặng, đôi môi khe khẽ nói ra “Tôi vào nhầm.”

Bàn tay phía sau nắm chặt tay nắm cửa.

Phía sau vang lên tiếng ghế đổ xuống.

Cô nhanh, lại không nghĩ được rằng anh còn nhanh hơn, một bàn tay to lớn nắm lấy, mạnh mẽ mà nắm chặt trong lòng bàn tay cô, cô gãy dựa, chỉ nghe thấy tiếng “cạch!” mở cửa, thân thể mềm mại đặt vào trên cánh cửa, cánh tay phía sau vụng trộm ôm lấy cô!

Hơi thở lạnh lẽo lại nóng hổi phả trên viền tai nhạy cảm của cô, ừn ừn kéo đến!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Chú biết mẹ cháu sao?

Một luồng khí lạnh lại có gì đó nóng hổi kéo đến sau lưng cô.

“Tần Mộc Ngữ...” Miệng Thượng Quan Hạo kề sát bên mái tóc cô, giọng nói mơ hồ tiến vào bên tai, cánh tay mạnh mẽ từ phía sau bắt chợt ôm chặt lấy, cảm giác như muốn đem hết thân thể cô mà ôm trọn lấy. “Lại cứ như vậy muốn bỏ đi có đúng không... Em còn muốn chạy đến chỗ nào nữa?”

Bốn năm trước, cô để lại vũng máu ở đây rồi cứ như vậy hoàn toàn biến mất.

Anh tìm hết toàn bộ thành phố Z cũng không biết cô rốt cuộc là ở chỗ nào, sống hay chết.

Mà bây giờ, cả người cô đang ở ngay trong lòng anh, anh có thể cảm nhận được thân thể mềm mại cùng nóng ấm, thân thể ôn nhu của cô đang ở trong lòng, anh ôm, chết cũng không muốn buông tay!

Tần Mộc Ngữ hé mắt ra, nhợt nhạt như gặp phải điều gì đó đáng sợ.

Cô bị trói buộc trong cánh tay lạnh lẽo của anh, khẽ quay mặt qua, trong đôi mắt đượm chút thù lương, khẽ nói: “Tôi không trốn, chẳng lẽ còn chờ chết sao?... Thượng Quan Hạo, anh giết người còn chưa đủ sao?”

Bốn năm trước, trong đêm mưa như trút nước ấy, đứa con trong bụng cô là chính tay anh giết chết.

...Hiện tại, cô ở đây còn có một cái mạng, anh có phải cũng muốn lấy đi hay không?

Cơ thể Thượng Quan Hạo chấn động!

Mặt tái đi, trong đôi mắt tơ máu nổi lên, anh nhìn vào đôi mắt vắng lặng của cô, giống như bị thương.

Trong đôi mắt lạnh lẽo ấy, tràn đầy thống hận, hiện lên rõ ràng như thế.

“Tần Mộc Ngữ...” Âm thanh của anh, khàn đi như thốt ra vô cùng khó khăn.

Cô cũng không cho anh cơ hội nói ra, đôi môi lạnh nhạt thốt ra hai tiếng: “Buông ra.”

Thân thể anh cứng ngắt, không thể buông ra.

Khỏe mắt Tần Mộc Ngữ hiện ra một tia đỏ như máu, nhớ tới đứa con đã từng ở trong bụng cô, toàn thân run nhè nhẹ, cô giãy dụa càng trở nên mãnh liệt, khuôn mặt Thượng Quan Hạo tái nhợt, có chết cũng không muốn buông cô ra lần nữa. Cái thân thể nhỏ bé ở trong lòng kia đã bị bức bách đến cực điểm, cô liều mạng vùng vẫy. “Xoạt” một món đồ ở trong túi nữ trang gắt gao cắm lên xương quai xanh của anh! Trong phút chốc, vật bén nhọn kia gây nên một hồi đau nhức cùng lạnh lẽo, rồi cuộc hai người cũng ngừng vùng vẫy.

Món đồ khéo léo xinh xắn nhưng lại sắc như dao đâm vào da thịt anh, hai người cũng vậy mà thờ dốc.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo càng nhúu chặt, càng lúc càng tái nhợt.

“Tôi hỏi anh lần nữa, có buông ra hay không?” Đôi mắt cô đỏ tươi, thống hận cuộn cuộn, tay nắm chặt lấy món đồ nhỏ kia đã trở nên trắng bệch.

Trong đôi mắt sâu thẳm thẳm của Thượng Quan Hạo, tồn tại chút gì đó đau nhức hòa cùng tuyệt vọng “Em vậy mà lại mang theo vật này...” Anh thấp giọng.

“Là anh ban tặng.” Tần Mộc Ngữ run giọng ngắt lời anh, càng đâm sâu thêm, màu đỏ tươi trong mắt càng thêm nồng đậm như muốn trút giận, hòa theo một làn hơi nước mỏng manh mờ nhạt “Tôi lúc nào cũng mang theo bên mình... Bây giờ dứt thật xa cho tôi... Bằng không tôi sẽ tự tay đâm vào.” Gắt gao đối diện một lúc lâu.

Thượng Quan Hạo thật sâu mà ngưng mắt nhìn cô, ngóng nhìn cô gái mà chính bản thân anh bốn năm trước hành hạ giày vò đến thương tích đầy mình, con đau nhức lan tỏa đến tận xương cốt. Bàn tay anh nhẹ nhàng giữ lấy phía sau cổ cô, trong ánh mắt đau đớn mang theo nét dịu dàng, đón lấy vật sắc nhọn của cô, miệng khẽ nói bên tai cô. “Đâm vào đi thôi... Hận thì đâm vào đi... Anh sẽ không trốn...” Giọng nói anh khàn khàn truyền đến.

Tay Tần Mộc Ngữ run rẩy, khỏe mắt ngấn lệ!

Thống hận của cô, quả thực rất muốn đâm vào, muốn để cho anh tự mà nghiệm lấy một chút là có bao nhiêu đau đớn! Năm đó cô so với một chút này đây còn đau hơn nghìn lần!

Thượng Quan Hạo lẳng lẳng cảm nhận được thân thể mềm yếu của cô run rẩy dữ dội, miệng ghé sát bên mặt cô: “Mộc Ngữ...”

Cô đột nhiên vùng vẫy, hét lên một tiếng mà dùng hết sức lực bản thân đẩy anh ra, vật trong tay lướt qua! Thượng Quan Hạo lao đảo một cái, hai người văng ra, lưng của cô va vào cửa, mà thân thể anh phải chống vào hai bên bàn mới đứng vững, trên gương mặt, hiện lên rõ ràng một vết máu!

Lưỡi dao xoẹt qua, máu nóng từ từ chảy ra, đau nhức theo đó mà kéo đến.

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo nghiêng đi, rõ ràng cảm thụ được vết bỏng rất đau đớn này.

Tay anh vô thức đưa lên, máu theo đó mà chảy xuống, một giọt nhỏ rơi xuống áo.

Đôi mắt sâu thẳm chậm rãi ngược lên, nhìn cô.

“Tại sao không cam lòng mà đâm vào đi?” Vết máu đỏ tươi khiến một bên khuôn mặt anh thêm nét tà khí tuần dật, tràn đầy đau thương kìm nén lên tiếng hỏi.

Cánh cửa nhà vệ sinh trong gian phòng giờ phút này lại bị đẩy ra.

Qua cánh cửa, Lam Từ Kỳ đã nghe thấy tiếng hét kia, còn có âm thanh đụng vào đồ vật, giống như có sự cố xảy ra đột ngột, tay nắm lấy Tiểu Mặc cũng run rẩy thoáng cái, đưa mắt qua sờ đầu đứa bé: “Nhanh lên một chút.”

Cánh cửa mở ra, lại thấy tình cảnh như vậy, gương cung bật kiểm lại có vẻ gì đó tiêu điều.

“...” Lam Từ Kỳ bỗng nghẹn giọng, nhúu mày, lúc đầu định nói cái gì, lại nhìn đến ánh mắt như muốn giết người của Tần Mộc Ngữ kia, còn có vết máu trên mặt Thượng Quan Hạo, mặt càng thêm nhúu chặt: “Hai người làm sao đây?”

Lam Từ Kỳ bước chân đi tới, Tiểu Mặc nhìn thấy Tần Mộc Ngữ vốn định cất tiếng gọi “Mẹ!”, nhưng lại thấy được vết máu trên mặt Thượng Quan Hạo, dọa đến ngẩn ra, bước chân ngăn ngừng chạy đến lấy khăn ở trên bàn, cẩn thận mà giơ cao đưa cho anh: “Chú, chú chảy máu rồi, lau qua đi...”

Trái tim Thượng Quan Hạo, như là bị ngàn mũi kim đâm lấy, máu ào ào tuôn rơi.

Tần Mộc Ngữ cắn môi, ngồi xổm xuống, run rẩy đưa hai tay ra: “Tiểu Mặc, không cần quan tâm tới người đấy, đến đây với mẹ!”

Tiểu Mặc ngạc nhiên, cánh tay bé bỏng giờ cao không dám động, trong khoảnh khắc không hiểu được nên làm cái gì bây giờ. Thượng Quan Hạo buông mắt xuống, một giọt máu rơi trên mặt đất, choáng váng. Bàn tay ấm áp của anh khẽ nắm tay Tiểu Mặc, chậm rãi ngồi xuống, đôi mắt đau nhức nhìn vào đứa bé đáng yêu trước mặt: “Là nó phải không?”

Khoảng cách giữa anh và đứa bé gần đến như vậy, dường như có thể thấy đôi mi thật dài hòa cùng đôi mắt trong veo, khàn giọng: “Là đứa con năm đó... Có đúng là nó không?”

Thượng Quan Hạo lúc này, trái tim như bị dao hung hăng đâm lầy, anh bức bách đến như vậy muốn biết câu trả lời.

“Thượng Quan Hạo, anh rút xa một chút! Đừng đụng vào con của tôi!” Cô hét lên, khoe mắt lại đỏ lên, kìm nén nước mắt, như muốn xông lên liều mạng cùng anh.

Thượng Quan Hạo biết cô đã bị ép buộc tới cực điểm, nếu như anh không buông tay, dao của cô, sẽ trực tiếp đâm vào trái tim anh.

Như là dây đàn bị căng hết cỡ, tựa hồ sắp đứt.

Anh nhìn vào khuôn mặt Tiểu Mặc thật lâu, cảm nhận được hơi thở yếu ớt hòa cùng ánh mắt ngạc nhiên, anh tựa như không cách nào nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo kia, nó phảng phất như có thể thấu hiểu hết tất cả mọi thứ. Đôi môi khô khốc, bàn tay run rẩy mà vô nhẹ vào lưng đứa bé, cảm nhận một chút thân thể bé bỏng kia, thấp giọng nói: “Đi đi... Đến với mẹ đi...”

Tiểu Mặc ngẩn ngơ mà phản ứng lại, kỳ quái mà nhìn người chú trước mặt, đem khăn tay đặt vào trong tay anh, chạy lại ôm vào cổ Tần Mộc Ngừ: “Mẹ!”

Thân thiết mà ôm chặt lấy Tiểu Mặc, giống như thứ vừa đánh mất bất chợt trở về, chết cũng không muốn buông ra.

Hai tay Tần Mộc Ngừ run rẩy, đôi mắt đỏ hoe ngấn lệ, run giọng nói: “Tôi không quấy rầy các người nữa.”

Nói xong cô ôm lấy con muốn rời đi.

“Chờ một chút.” Lam Từ Kỳ cất tiếng, đảo qua nhìn vào bóng lưng cô.

Thân thể mảnh khảnh của Tần Mộc Ngừ dừng lại.

Hắn ngưng mắt nhìn thoáng cái hai người kia, mở miệng nói: “Các người bỏ đi hết, không ai đến giải thích cho tôi lấy một câu rõ ràng là chuyện gì xảy ra sao? Là như thế nào, muốn cho tôi xem kịch cảm? Há?”

Hắn cương quyết, có vài phần không kiềm chế lại lạnh lẽo không gì sánh được.

Hắn không phải kẻ đàn động, coi như là kẻ đàn động đi cũng nhìn ra được vài phần manh mối.

Tần Mộc Ngừ ôm Tiểu Mặc quay đầu lại, đôi mắt sâu lắng nhưng lạnh lùng, nói: “Lần sau nếu có gì bất mãn, cứ hướng về phía tôi, đừng động vào con tôi. Tôi sẽ rất biết ơn anh.”

Nói xong, cô không lưu luyến cùng sợ hãi mở cửa đi ra ngoài.

Sắc mặt Lam Từ Kỳ sạm đen, nhắc chân đuổi theo lại bị một bàn tay ngăn lại.

Trên mặt còn đang chảy máu, hơi thở anh tràn đầy mạnh mẽ, lạnh lẽo mà bạo phát bốn phía. “... Đừng đụng vào cô ấy.” Thượng Quan Hạo lạnh lẽo nói ra.

Sương đêm tỏa ra.

Tần Mộc Ngừ mang thân thể bản thân mình mà nhét vào trên giường, cánh tay sải ra mép giường, lăn vấy hòa cùng ga trải giường trắng mịn mềm mại quần lầy.

Tiểu Mặc nhẹ nhàng bò lên, đầu tiên là kéo tay cô, lại nhón chân mà lên, vất vả nửa ngày mới bò lên được trên giường, sà vào trong ngực ấm áp của cô, hơi thở nhẹ nhàng.

Tần Mộc Ngừ vẫn không có tỉnh dậy.

Cô giống như lạc vào một giấc mộng thật xa, chẳng muốn mở mắt.

Bởi vì mờ mắt chính là gian phòng khách sạn với ánh đèn màu da cam kia. Cô không thích ánh sáng ấy. Tựa như buổi tối bốn năm trước, Tần Gia sa sút, cô không thể về. Cô cũng từng bị nhốt trong một phòng khách sạn nhỏ, chịu đựng người đàn ông kia phát tiết, lăng nhục, trốn tránh... Đến cuối cùng lại biến thành một hồi chém giết... Anh ta nói, chỉ cần là thứ liên quan đến Tần Mộc Ngừ cô, thì đều chết cả đi.

Cô đột nhiên mở mắt.

Lông mi ngấn lệ, tràn đầy oán hận rét lạnh và tuyệt vọng, thật lâu không thể loại bỏ.

Cũng vì vậy mà Tiểu Mặc bị đánh thức, khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm mê nheo cô, cất tiếng gọi: “Mẹ...”

“Ừm...” Tần Mộc Ngữ mãi hồi lâu mới phản ứng, mắt uon ướn nhìn lại, cười yếu ớt, chạm lấy mặt con. “Tiểu Mặc chưa ăn no có đúng không? Muốn ăn gì, mẹ gọi mang điểm tâm cho.”

“Mẹ, chú vừa mới ở cùng mẹ và chú Lam, biết mẹ phải không?” Tiểu Mặc hồn nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Thiếu nợ của em, không phải là lam tử kỳ tôi

“Mẹ, chú vừa mới ở cùng mẹ và chú Lam, biết mẹ phải không?” Tiểu Mặc hồn nhiên hỏi.

Lông mi Tần Mộc Ngữ run rẩy.

“Chú ấy vì sao lại chảy máu ả?” Gương mặt Tiểu Mặc nằm trên giường, lăm nhăm, tựa như con ếch đáng yêu.

Tần Mộc Ngữ quay mặt đi, chẳng muốn nói chuyện, chỉ là bàn tay nắm chặt.

Vì sao lại không đâm chứ?

Đâm vào, giết anh ta cũng không sao. Cho dù Tần Mộc Ngữ cô có phạm tội giết người, cũng không thể khoan dung cho cái loại người này.

“Chúng ta ăn vịt quay thái nhỏ nhé, bây giờ mẹ đi gọi.” Tần Mộc Ngữ đứng dậy, mái tóc mềm mại rơi trên vai, ánh mắt nhu hòa, mang theo một tia đau nhức. Đầu óc cô bây giờ tựa như bị búa bổ, gọi điện.

Cánh cửa đột nhiên lại vang lên.

Tần Mộc Ngữ có phản ứng sờ. Cô vừa mới gọi điện xong, không nên đưa đồ lên nhanh đến như vậy mới đúng.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, vừa vụn ba tiếng, mang theo mùi vị cường bách, hơi lạnh mà đến.

“Ai đó?” Cô nhin không được, khẽ hỏi.

Tại chỗ cánh cửa đang đóng đột nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ “Cạch”, chốt cánh cửa di chuyển, cánh cửa bị đẩy ra, một bóng dáng lạnh lẽo đi vào, bóng dáng người ở trên tấm thảm tao nhã mà cường thế.

Tần Mộc Ngữ nhú mày, trái tim khẽ nhú chặt, đã biết là ai.

Lam Tử Kỳ cầm thẻ phòng trong tay, lật xem một chút, tùy ý tới bên cạnh bàn, ánh mắt sắc bén nhìn cô.

“Thẻ phòng này không phải chỉ có tôi mới có sao? Còn đang để chỗ đèn treo tường... Anh vì sao trong tay lại có?” Cô nhin không được mở miệng hỏi, đột nhiên cảm thấy môi nguy cơ quý dị, hóa ra ban đầu người đàn ông này có thể ra vào tùy ý phòng của cô, điểm này có chút kinh khủng.

“Bởi vì đây là phòng tôi đặt, phục vụ phòng cho rằng chúng ta là vợ chồng, vì mang theo con nhỏ nên mới đặt hai phòng.”

Lam Tử Kỳ cúi người, hai tay đặt trên giường, chặn hai bên người cô, đôi mắt hẹp dài gắt gao nhìn chặt cô. “Kỳ thực ngay cả bản thân tôi cũng cho là như thế, nếu như không có chuyện phát sinh ngày hôm nay.”

Tần Mộc Ngữ nhìn hẩn, có thể nhận ra vẻ nguy hiểm và tức giận.

Buồng mắt xuống, cô muốn nói sang chuyện khác, đưa tay chạm vào đầu đứa con bé bỏng: “Tiểu Mặc đừng ngủ ở đây, đột lát nữa ăn xong tắm rửa rồi ngủ tiếp, như thế này lại bị cảm.”

Bàn tay Lam Tử Kỳ lại nắm chặt cổ tay cô, sức lực có phần gia tăng, cổ tay nhỏ bé của cô hoàn toàn bị nắm lấy.

Tần Mộc Ngữ cũng theo đó mà khản trương lên, nhìn mặt hẩn nói: “Lam Tử Kỳ, anh đừng ở chỗ này mà làm liều được không? Tiểu Mặc còn đang ở đây, anh muốn nói cái gì, ít nhất cũng nên tránh xa trẻ con ra.”

Lam Tử Kỳ cười nhạt.

Lông mày theo thói quen mà nhú lại, nhìn mặt cô nói: “Tần Mộc Ngữ, em cũng phải biết có đôi khi làm việc phải tránh xa một số người, không phải lúc nào cũng tốt đẹp, dễ rước họa vào thân... Nhưng hôm nay, không may cho em, cứ vẫn không tránh được tôi. Nếu đã bị tôi nhìn thấy, để xem em giấu được bao lâu?” Trong ánh mắt cô chợt lộ ra một tia yếu ớt, nhưng vẫn cố giấu đi tỏ ra sự yên tĩnh kiên định, đáng vẻ không chút sợ sệt.

Đôi mắt tuần dật mang theo ít tơ máu, Lam Từ Kỳ lên tiếng hỏi: “Em giải thích cho tôi, em làm sao quen biết Hạo? Biết đã bao lâu rồi? Là có quan hệ gì?... Còn có đứa bé này là con của ai? Là anh ta có phải không?”

Hơi thở lạnh lùng phả ra trên gương mặt cô, gần như đem không khí xung quanh hút đi phân nửa, tiếp tục truy vấn: “Sao? Nói.”

Tần Mộc Ngữ cơ hồ bị bức đến thở không nổi.

Cô không nói lời nào, vẫn không lời nào thốt ra như trước, mỗi một lần hần đề cập đến vấn đề này, cho dù là bị bức đến thế nào, cũng không nửa lời giải thích. Mà Tiểu Mặc ở bên cạnh có điểm bị hù dọa cho choáng váng, bàn tay nhỏ bé níu chặt, sợ hãi nhìn hai người lớn ở trên.

Ngon lửa trong lòng Lam Từ Kỳ bị châm lên, nắm lấy cô càng thêm chặt, khuôn mặt thanh tao xám lại.

Hắn vẫn nhẫn nại như trước, trong ánh mắt còn mang theo chút dịu dàng, bàn tay đặt lên vai cô, như là thúc ép, hoặc như là uy hiếp, nhìn chăm chăm vào cô: “Thế nào? Nói ra đi. Đừng có im lặng với tôi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ tái nhợt, nhìn anh khẽ nói: “Đừng quên anh đã nói gì.”

“Lam Từ Kỳ, bắt đầu từ ngày anh cứu tôi đã nói, nếu như tôi có cái gì không muốn nói, chuyện gì không muốn làm, anh cũng sẽ không ép tôi...” Cô run nhẹ: “Tôi hy vọng anh không quên.”

Trước mặt người đàn ông này, cô không có lợi thế gì, mãi mãi đều là cô thiếu nợ hắn, vẫn còn nợ hồ. Cô chỉ có thể sử dụng phương pháp tạm thời này bảo hộ bản thân, cố gắng đừng để bị chiếm lấy quá sớm.

Lam Từ Kỳ phì cười, toàn bộ khuôn mặt đều trở nên nhẹ nhõm, dường như cũng nghĩ tới trước kia có đáp ứng chuyện này của cô.

Thời gian đó, cô như một con ốc nhỏ, đung vào đều khép chặt lại, cái gì cũng không mở ra được.

Nhưng tiếp theo sắc mặt Lam Từ Kỳ thay đổi, càng trở nên xám xịt khó nhìn, bàn tay mạnh mẽ giữ lấy cầm cô, có phần điên cuồng mà hôn lên đôi môi cô. Tần Mộc Ngữ áp úng, vội vàng lấy tay đẩy hắn ra, cơ thể mất đi sức lực lại bất thành linh bị hắn đẩy trên giường, Lam Từ Kỳ vẫn mạnh mẽ như trước giữ chặt lấy cánh môi cô, đẩy miệng cô ra hôn sâu vào bên trong, kiểm chế cơ thể mềm yếu của cô mặc cho cô giãy dụa nhưng lại không thể động dậy!

Vùng vẫy dữ dội lại không có chút tiếng động.

“...” Tần Mộc Ngữ rút cuộc lên hít lấy một hơi không khí, sắc mặt đỏ lên, hét lớn: “Lam Từ Kỳ, anh đừng làm như vậy.”

Mắt Lam Từ Kỳ đục ngầu, tay nắm chặt cầm cô, lạnh lẽo nói: “Em nhắc tôi đừng quên có đúng không? Nhưng Tần Mộc Ngữ... Nếu như tôi không làm chút gì đó với em, em có quên rằng tôi là một người đàn ông không?”

Cô đau đớn đến nghẹn ngào, trên đôi mi dài đã bao phủ một làn nước mỏng manh.

Lam Từ Kỳ nhìn cô, một thân xinh đẹp yếu đuối làm cho rung động, ánh mắt phức tạp, thấp giọng nguyên rủa một tiếng cúi đầu hôn lên cổ cô, hần chưa từng bị kích động đến thế, từ trước đến nay cũng chưa bao giờ đem cô để dưới thân mình. Cảm giác bên dưới thỏa mãn đến như thế, cơ thể to lớn run nhẹ, ôm chặt cô, đôi môi nóng bỏng bắt đầu không kiểm soát được. Tiểu Mặc ở bên cạnh cũng đã sợ đến thay đổi sắc mặt, cậu bé dù có ngu muội cũng biết chuyện gì xảy ra, khuôn mặt bé bỏng trước giờ luôn ngoan ngoãn thay đổi, hung hăng túm lấy quần áo Lam Từ Kỳ: “Thả mẹ cháu ra! Đừng ăn hiếp mẹ cháu!”

Giọng trẻ con bé nhỏ trở nên sắc bén, lửa giận bùng bùng khiến cho sắc mặt trở nên đỏ bừng, từ trên giường trèo xuống, chạy về phía cái giá mắc quần áo ở bên cạnh, hai tay nắm lấy giá mắc quần áo, cũng không để ý đến còn có đồ ở bên trên, dùng hết sức toàn thân mà lật lại, nện lên trên giường, hướng về phía sau gáy Lam Từ Kỳ mà tới. “Rầm!” Một tiếng, trong nháy mắt làm cho hắn ngừng hết mọi động tác.

Đau nhức ở phía sau gáy truyền đến khiến hắn tỉnh táo lại, lúc này mới nhận ra còn có một đứa bé ở đây.

Vừa tức thì dưới tình thế cấp bách, là Tiểu Mặc lật cái giá mắc quần áo ở bên cạnh, đánh trúng sau gáy hắn.

Con đau nhức vẫn truyền đến...

Mặt hắn tái nhợt, hơi thất thần, mà Tần Mộc Ngữ nhân cơ hội đẩy hắn ra, nhìn cơ thể hắn vẫn còn chống đỡ ở trên giường, thờ hờn hờn còn chưa lấy lại bình tĩnh. Tiểu Mặc bị tức giận làm cho gương mặt đỏ bừng còn chưa có tóa đi, chạy lại bò lên giường, nhào tới trong lòng Tần Mộc Ngữ: “Mẹ!”

Hai đồng tử đen nhìn chăm chăm Lam Từ Kỳ, gắt gao mà ôm lấy Tần Mộc Ngữ, như là dùng hết sức lực toàn thân bảo vệ lấy cô.

“Tiểu Mặc!” Tần Mộc Ngữ lại càng hoảng sợ, ôm chặt lấy, không muốn một đứa bé cũng sẽ bị bức bách thành ra như vậy.

Môi Lam Từ Kỳ cong lên, một câu cũng không nói, thân thể to lớn từ trên giường chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo mang theo chút đau nhức nhìn cô, giường như trải qua cả thế kỷ rồi vậy.

“Quả nhiên chỉ có máu mù ruột rà mới có thể thân thiết có phải vậy không?” Đồi mồi yếu ớt cất lên một câu, Lam Từ Kỳ nhìn Tiểu Mặc, thậm chí còn cười khê một cái. “Em xem, đây là chênh lệch.”

Tần Mộc Ngữ đề phòng nhìn hấn, mở miệng nói: “Anh đừng có so đo với một đứa trẻ!”

Ánh mắt Lam Từ Kỳ chuyển động lên trên người cô, nhìn mãi hồi lâu, giữa đôi lông mày nhíu lại, khàn giọng nói: “Tần Mộc Ngữ, tôi thừa nhận hôm nay là tôi không khống chế được, em còn không quên lúc trước tôi là làm sao cứu em, tôi cho dù là thẳng khốn nạn, cũng chẳng qua bồi thường vài đao trên người em, sau đó còn đứa bé trong bụng suýt nữa bị sảy thai... Em kiêu ngạo, em không chịu nói, tôi cũng chẳng muốn điều tra... Là tôi không tự trọng nghĩ phải bảo vệ em, với em không quan hệ. Chỉ là em nhớ kỹ, sau này đừng có dùng loại ánh mắt này mà nhìn tôi... Thiếu nợ của em, đều không phải Lam Từ Kỳ tôi.”

Hấn lạnh lùng nói xong, nhìn cô hai giây rồi xoay người muốn rời khỏi phòng.

Thân thể cao lớn dừng lại một chút, từ trong túi lấy ra cái thẻ phòng, ném đến trên giường: “Đây còn có một cái, yên tâm, tôi sau này sẽ không tìm tới nữa, tự em cầm lấy đi.”

Nói xong đi ra khỏi tầm mắt cô.

Cánh cửa mở ra rồi đóng lại, tựa như không còn có một chút hơi thở. Tiểu Mặc cái gì cũng không quản, chỉ là ôm chặt lấy Tần Mộc Ngữ, dán lên mặt cô nói: “Mẹ, mẹ không có chuyện gì chứ? Chú có cần mẹ bị thương không? Mẹ đưa Tiểu Mặc xem!”

Tần Mộc Ngữ toàn thân run nhè nhẹ, vừa xoa lấy cảm còn đang bỏng rát đau nhức. Rất lâu rồi còn chưa từng bị người đàn ông nào cường thế mà xâm phạm qua, trong ngực cô tràn đầy mâu thuẫn, cũng may, cũng may bé cưng của cô lại bảo vệ lấy cô.

Nước mắt chảy ra, cô lắc đầu ôm lấy Tiểu Mặc.

“Cám ơn Tiểu Mặc, mẹ không sao.” Cô nhẹ nhàng nói ra.

Tiểu Mặc gật đầu, cũng ngoan ngoãn dựa vào trên vai cô, chỉ là Tần Mộc Ngữ nhìn không được, trong đôi mắt đen lấy ấy tản ra một tia sáng, cẩn thận suy nghĩ những lời Lam Từ Kỳ vừa nói, nghi ngờ ở trong đầu càng lúc càng lớn.

Mẹ, Tiểu Mặc rốt cuộc là con của ai?

Buổi trưa lúc đem hành lý dọn qua, gian phòng vẫn có phần trống trải như trước.

Tần Mộc Ngữ đếm đầu ngón tay tính số ngày còn phải ở lại khách sạn, trong lòng rét lạnh, toàn bộ thành phố đều phẳng phất như tràn ngập hơi thở của người đó, cô không cách nào thoát ra được. Mặc dù không nghe được tin tức gì về vụ án ấy, thế nhưng năm đó cô mất tích, vụ án kia không phải không giải quyết được gì sao?

Nhắm mắt lại, dường như còn có thể chứng kiến cảnh Tần Cẩm Lan bị cắt sâu ở cổ, máu chảy ra ào ạt, kinh hãi không gì sánh được.

Ngày hôm qua đã trải qua một hồi hoảng sợ, buổi tối rõ ràng Tiểu Mặc còn chưa có bị cảm, sáng sớm vậy mà ho khan lên.

Tần Mộc Ngữ nhìn đồng hồ, vội vàng đi tới bệnh viện.

Lúc xuống xe vội quá còn không cẩn thận va phải một người đi xe!

“Á!!!” Giang Đình đầu lộ ra ngoài cửa sổ, gương mặt phía sau kính râm có chút lo lắng: “Có chuyện gì hay không?”

Chân bị va chạm chà xát một ít, cách lớp vảy có hơi bỏng rát đau nhức, có lẽ bị trầy mất một lớp da, Tần Mộc Ngữ hét hồn còn chưa bình tĩnh, lui một bước, đem mái tóc rũ xuống vuốt ra phía sau “Không sao, không có việc gì.”

Giang Đình mở cửa xe đi xuống, âm thanh giày cao gót vang lên, cô đi tới nói ra một câu: “Tôi không hỏi cô, tôi hỏi chính là xe... Xe này không phải của tôi, bị xước mất một vết! Tôi hỏi cô định tính đi sao đây?”

Tần Mộc Ngữ đột nhiên nghẹn lời.

Cô ta hỏi chính là xe?

“Chuyện này tôi không rõ, giống như cô không biết tôi đi đường nào vậy, tôi cũng không biết cô làm sao lái xe như vậy. Cái xe này đúng chứ, bị trầy mất một vết, nhưng mà cũng không sao, dù sao bệnh viện cũng gần, cô có thể mang xe cô vào mà khám.”

“Cô...” Đến lượt Giang Đình nghẹn lời, mặt đỏ lên “Cô có ý gì hả! Đây là xe không phải người, bệnh viện là cho người khám bệnh, cô bị bệnh có phải không?”

Trên gương mặt Tần Mộc Ngữ hiện lên một nụ cười dịu dàng, ánh mắt lóe lên: “A, hóa ra cô cũng biết, tôi xem xe của cô so với mạng người còn quý giá

hon, tôi còn tưởng bệnh viện sẽ tiếp nhận nó chứ.”

Giang Đình nhất thời tức giận đến cực điểm, tay nắm lấy kính râm cũng run nhẹ.

Tần Mộc Ngữ cũng không có để ý đến cô ta, tùy ý đi vào trong.

Giang Đình nhìn cô gái này, nghiêng rằng “Thật là đồ nhà quê, có bệnh, có biết đây là xe của Hạo hay không, tôi quý trọng đến nhường nào?”

Cô ta không có đề nén, một lần nữa mang kính lên cũng đi vào trong bệnh viện.

“Cô khẳng định anh ta thời gian dài còn chưa có làm chuyện đó? Những vài năm?” Bác sĩ do dự hỏi.

“Tôi khẳng định.” Giang Đình nói, mãi hồi lâu mới phản ứng, khuôn mặt mỹ lệ nhìn bác sĩ, cười nhạt. “Ý của ông là không phải, nếu như không xảy ra quan hệ với tôi, anh ấy còn có thể đi tìm phụ nữ ở ngoài mà phát tiết sao?”

Bác sĩ hạ mắt xuống: “Khụ... Việc này, chúng tôi phải khám tổng quát tình trạng bệnh mới được.”

“Tôi cũng không nói là anh ấy có bệnh, chỉ là muốn hỏi một chút cái này rốt cuộc có gì không bình thường, ông còn dám nói một câu anh ấy có bệnh thử xem?”

Ánh mắt Giang Đình lạnh lùng nhìn bác sĩ.

Bác sĩ nhú mày: “Nhưng mà cô, tôi cũng có thể nói cho cô biết, nếu như không có chuyện gì đặc biệt, dựa theo logic bình thường, chuyện này là không có khả năng.”

Giang Đình hòa hoãn lại một ít: “Nhưng mà anh ấy để tang vợ bốn năm trước... Yêu vợ như vậy, có thể xảy ra chuyện gì hay không?”

“Cái này cũng là nhu cầu sinh lý bình thường không có mâu thuẫn, chỉ có thể nói anh ta kiềm chế, mà không phải không có ham muốn.”

Giang Đình gật đầu: “Đúng a, tôi cũng cảm thấy là như vậy.”

Ngửa đầu nhìn trần nhà bệnh viện, cô than vãn: “Nhưng bốn năm không phải là quá dài sao? Làm gì có người nào có khả năng không thể quên trong thời gian dài như vậy? Tôi mỗi ngày đều bên cạnh anh ấy, mỗi bước đi đều tự cảm thấy bản thân như kỹ nữ, cái loại rẻ tiền như vậy, nhưng anh ấy ngay cả nhìn cũng không nhìn... Chết tiệt.”

Tay cô nắm chặt một tập giấy, càng lúc càng phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Bị người khác chiều hư cũng là tội

“Tiểu thư, theo như tình huống mà cô kể thì cô nên đi tìm bác sỹ tâm lý để được tư vấn, còn ở chỗ này chúng tôi chỉ có thể chữa cho ai thân thể bị bệnh, có lẽ không giúp được cô rồi.” Bác sỹ lễ phép nói: “Hoặc là cô có thể đưa anh ta đến đây kiểm tra một chút cũng tốt.”

Giang Đình ném tập giấy trong tay, giương mắt nói: “Nếu tôi có mặt mũi lớn như vậy, thì tôi đã sớm đưa anh ấy đến đây, còn đợi ông nói sao.”

Bác sỹ im lặng không nói nữa.

“Quên đi, tôi sẽ nghĩ cách.” Giang Đình đứng lên “Chỗ bán thuốc của bệnh viện ở đâu vậy? Tôi muốn mua thuốc sát trùng cùng đồ để cầm máu.”

“Ở phía bên trái của tầng một. Tiểu thư bị thương ngoài da à? Có thể đến khoa ngoại xem sao?”

Thương ngoài da?

Trong mắt Giang Đình loé lên một tia sáng, có chút lạnh lùng. Anh đứng là bị thương chỉ có điều là không cho người ta chạm vào, băng bó cũng không được, cũng không biết làm sao lại bị thương. Anh chỉ nói là vì không cẩn thận nên bị thương, bảo cô không cần quan tâm, không cần cô lo.

Nhưng mà vết máu trên mặt anh, Giang Đình nghĩ là liên quan đến đàn bà... Nhưng cao ngạo như anh làm sao lại để cho người khác dẫm thương, lại là bộ dáng đau lòng cùng bị thương.

Giang Đình rất nhanh gạt bỏ suy đoán cùng bất an.

“Không cần, tôi mua thuốc là đủ rồi.” Ngắt lời bác sỹ, cô tao nhả mà lạnh lùng đi ra khỏi phòng.

Quên đi.

Cô cố gắng áp chế, coi như là cô suy nghĩ lung tung.

Mà bây giờ ở một nơi khác trong bệnh viện, Tần Mộc Ngữ hơi sốt ruột, trên trán đầy mồ hôi, cô gắng đi qua một đám bệnh nhân, đến phòng bác sỹ cô gõ cửa, run giọng nói: “Bác sỹ Lý, xin chào tôi là Tần Mộc Ngữ, vài ngày trước tôi đã liên hệ với ông, hôm đó ông nói ở đây có rất nhiều giường bệnh, vì sao hôm nay lại không có? Tôi vừa đi xem con tôi, thằng bé nằm một mình trên một cái giường nhỏ ở ngoài hành lang truyền nước, còn cô y tá trẻ đó chọc kim vài lần mà vẫn không đúng ven, sao lại có thể như thế...”

Khi cô nói xong thì trong mắt đã xuất hiện hơi nước, ngón tay phát run, rốt cuộc cũng không nói được nữa.

Thật vất vả mới trốn ra ngoài được một lúc để đi nhìn Tiểu Mặc một chút, trước đó cô đã lo mọi chuyện thoả đáng rồi, vì sao lại thành ra như vậy!

Bác sỹ Lý xấu hổ nhìn xung quanh, đứng dậy kéo cô ra khỏi phòng làm việc.

“Cô đừng ồn ào, nghe tôi nói đã.” Bác sỹ Lý nhủ mi nói “Gần đây bệnh viện bị thiếu giường bệnh, thằng bé còn nhỏ như vậy mà nằm riêng một giường thì thật là lãng phí, cái giường nhỏ ở bên ngoài phòng bệnh cũng rất tốt...”

“Tôi đã nộp đầy đủ viện phí, thì các người cũng nên làm đúng trách nhiệm của mình. Ông không nên như thế này. Sáng nay thằng bé sốt 39 độ, tôi nhìn nó hạ sốt rồi mới dám đi làm, vậy mà bây giờ lại là 38 độ, tôi...”

“Thôi, thôi, thôi.” Bác sỹ Lý đánh gãy lời của cô “Cô đừng tranh cãi với tôi nữa, ở đây người nào cũng đòi quyền lợi. Cô nhìn xem ở ngoài kia còn cả một đồng người. Có tiền là được sao, nếu như bệnh viện không thông báo là có giường trống thì cũng không có ai biết, cô biết sao?” Ánh mắt Tần Mộc Ngữ sáng lên, cổ gắng áp chế bản thân, tay nắm chặt.

“Cũng chỉ là cảm lạnh dẫn đến sốt, nhiệt độ trở lại bình thường là được, cô muốn chuyển viện?” Bác sỹ Lý mất hết kiên nhẫn, vỗ vỗ vai cô: “Cô suy nghĩ kỹ một chút, trước mắt cứ đợi xem sao, nếu có giường bệnh thích hợp tôi sẽ bảo cô.”

Ngoài cửa lại có một đám người đi vào, bác sỹ Lý cũng không tiện nói chuyện tiếp.

Tần Mộc Ngữ bám vào tường, nhắm mắt, cảm thấy vừa tức vừa đau lòng, dạ dày nổi lên đau đớn, nước mắt như muốn trào ra cô ngồi xồm xuồng để ổn định lại bản thân.

Bên cạnh lại có người đi qua, cùng bác sỹ nói chuyện.

“Ông không biết gì sao? Đó chính là chủ tịch của xí nghiệp Thành thị, họ đã đầu tư bao nhiêu tiền vào bệnh viện này ông còn không rõ sao? Tôi mặc kệ ông mau đi thu xếp một phòng chăm sóc đặc biệt cho cô ta, cô ta nói không thích ồn...”

“Được, được, được, việc này đâu có gì, ngài đừng lo lắng, lập tức là có thể thu xếp ổn...”

Tần Mộc Ngữ ôm chặt bụng, mắt ướt át hơi chuyển động, nhìn không được nở một nụ cười, thê lương vô cùng.

Thì ra quy tắc ngầm là như vậy.

Cô cắn môi chịu đựng cơn đau dạ dày quay người đi trở lại đường cũ.

Lúc còn ở Manchester, giường bệnh ở nhà thờ là Lam Từ Kỳ sắp xếp cho cô, cô cũng không biết bệnh viện ở nước ngoài có tồn tại loại quy tắc ngầm ghê tởm như vậy hay không, nhưng thật ra là Lam Từ Kỳ đã bảo hộ cô quá kỹ, kỹ đến mức khiến cô không rảnh thế sự.

Cách một khoảng vài bước chân, Tiểu Mặc ho khan đến đỏ cả mặt, ánh mắt nhìn phòng bệnh huyền ảo lại yên ắng vô cùng.

Tần Mộc Ngữ đi đến, cầm bàn tay nhỏ bé của cậu bé, lo lắng hỏi: “Tiểu Mặc, con cảm thấy thế nào?”

Đôi mắt đen láy của Tiểu Mặc ngập nước, giọng khàn khàn nói: “Tiểu Mặc không sao, một lúc nữa sẽ ổn.”

Cậu bé trầm tĩnh khuôn mặt nhỏ bé buồn buồn, do dự, cuối cùng vẫn là nhỏ giọng nói: “Mẹ, thật lạnh.”

Trong lòng Tần Mộc Ngữ giằng xé, hút sâu một hơi mới đè nén được nước mắt, bàn tay nhỏ bé và yếu ớt cầm lấy bình nước biển, thời tiết đầu đông quả nhiên là lạnh như băng.

“Tiểu Mặc, kiên nhẫn một chút, chờ truyền hết chai nước biển này mẹ sẽ đem con xuất viện, chúng ta không ở đây nữa.” Tần Mộc Ngữ cắn môi, cúi mặt nhìn cậu bé, cười với cậu một cái.

Quả nhiên mắt của Tiểu Mặc sáng lên: “Mẹ muốn dẫn Tiểu Mặc về nhà sao?”

“Đúng vậy, về nhà.” Tần Mộc Ngữ quyết đoán nói xong trong mắt đã đầy lệ, lại vô cùng kiên định “Mẹ mấy ngày nay cũng không phải làm thêm giờ cho

nên muốn cùng Tiểu Mặc ở bệnh viện, bác sỹ nói chính là bị cảm lạnh cho nên mới phát sốt, rất nhanh sẽ hết.”

Thời điểm Tiểu Mặc muốn nói thì lại bị ho khan, sau một lúc lâu cơn ho mới lui, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng tràn ngập vui sướng. Di động trong túi bỗng kêu lên.

Tần Mộc Ngữ nhìn thời gian, đã quá giờ làm, cô đã muộn làm.

Hít sâu một hơi trả lời điện thoại: “Alo? Thực xin lỗi tôi đến muộn... Tôi đang ở bệnh viện...”

Giọng của Lam Từ Kỳ thân nhiên nghe không ra cảm xúc: “Chuyện tố cáo Tín Viễn đã gặp vấn đề, mau đến đây, nhanh một chút.”

Cái gì?

Tần Mộc Ngữ nắm chặt di động, do dự một lúc mới nói: “Thực xin lỗi, bây giờ tôi không thể đến, Tiểu Mặc bị bệnh.”

Trong đôi mắt của Lam Từ Kỳ, phát ra một tia sáng.

Hắn cũng chẳng muốn nói cái gì, mấy năm nay cô ở trong Dringlewapen, vì chuyện như thế này mà ở trong công ty có biết bao nhiêu người xì xào bàn tán. Toàn bộ công ty từ trên xuống dưới đều nhìn thấy là hắn dung túng cô không có chừng mực.

“Tần Mộc Ngữ.” Thanh âm của hắn lạnh lùng, khiến người khác không thể làm trái: “Tôi nói lại lần nữa, lập tức đến đây. Gần một nửa quy định của Dringlewapen là do cô chỉnh sửa, cô là người biết rõ nhất hậu quả. Cứ như vậy đi.”

Hắn nói xong liền ngắt điện thoại.

Tiếng “tút TUT TUT” vang vọng trong lỗ tai.

Nhẹ nhàng hít sâu một hơi thả lỏng cơ thể, cô lại tiếp tục cảm lấy bình truyền để trông chừng, cố gắng không để cho Tiểu Mặc nhìn thấy điều khác lạ, đúng đây đều là quy định do cô sửa, cô không có lý do gì đi phá hỏng nó.

Tần Mộc Ngữ, bị người khác chiều hư cũng là có tội, mày hãy tự mình gánh vác phần tội này đi, không thể trách ai khác.

“Mẹ, mẹ có việc sao? Chú Lam gọi mẹ về làm việc ạ?” Tiểu Mặc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi.

“Chú Lam gọi đến bảo con hãy dưỡng bệnh cho tốt, lần tới công ty sẽ tới Disneyland tham quan, chú ấy sợ con không đi được.” Tần Mộc Ngữ cười nói, trong mắt có một tia giảo hoạt.

“Thật vậy sao ạ?” Tiểu Mặc gãi đầu, suy nghĩ “Không phải chú Lam vừa nổi giận với mẹ sao?”

“Tức giận...” Tần Mộc Ngữ cười khổ một chút “Không cần để ý, chú ấy tức giận, Tiểu Mặc không cần lo lắng, rất nhanh sẽ hết thôi.”

Tiểu Mặc nghe xong những lời này, thì mới an tĩnh lại, khẽ ho khan, nằm xuống nghỉ ngơi.

Giờ khác này tại một nơi khác trong bệnh viện, Thượng Quan Hạo nhìn xuyên qua hai lớp kính thủy tinh, quan sát hành lang ngoài phòng bệnh phía bên kia, có thể thấy bóng dáng nhỏ bé yếu ớt, nhẹ nhàng ngồi xổm, hai tay cầm bình truyền, vui vẻ trò chuyện với cậu bé trên giường bệnh, cười đến vô tư.

Bàn tay để ở trong túi quần, rất nhanh, nắm thành quyền, sắc mặt anh tái nhợt, nhìn hình bóng kia thật lâu.

“Anh xác định muốn làm xét nghiệm sao?” Lục Sâm từ phía sau đi tới, đem bút máy cài vào túi trước ngực của bộ âu phục, cúi đầu nói: “Tôi đã đàm phán ổn thỏa với bệnh viện, có thể làm xét nghiệm mà không để lại dấu vết nào một cách dễ dàng, lại càng không phải động đến các thủ tục pháp lý, dù sao thứ anh cần cũng chỉ là kết quả...” Hắn dừng một chút, lại hỏi: “Anh đã xác định?”

“Tại sao lại không có phòng bệnh.” Thượng Quan Hạo dùng thanh âm lãnh liệt hỏi.

Lục Sâm giật mình: “Cái gì?”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh lẽo, sắc bén mang theo một tia sát khí chăm chú nhìn về phía Lục Sâm: “Thằng bé vì sao không có phòng bệnh? Vì sao phải nằm ngoài hành lang truyền nước? Cậu hãy thử tưởng tượng thằng bé là con cậu thì cậu sẽ có cảm giác gì?”

Lục Sâm đứng lên, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, hiểu được ý tứ của hắn.

Bóng dáng cao ngất xoay người, đi qua nói với người đằng sau mấy câu, người đằng sau sợ hãi thăm dò nhìn, liên miêng nói xin lỗi. Đã đi theo anh ta làm việc lâu như vậy, tự nhận là có thể thăm dò vài phần tính tình của anh ta, vậy mà vẫn có thời điểm xảy ra sai sót, Lục Sâm có chút đau đầu, tự cổ vũ tinh thần, đi trở lại vị trí.

“Đã sắp xếp thỏa đáng... Bọn họ sẽ không còn như vậy nữa.” Lục Sâm đứng ở phía sau anh nói.

Người đàn ông cao ngất như được điêu khắc đứng bất động ở phía trước, bóng dáng xác xơ tiêu điều nhưng không nói bất cứ cái gì.

Sau một lúc lâu, Lục Sâm mới lại mở miệng: “Việc xét nghiệm ADN...”

“Tạm thời đừng động tới thằng bé...” Thượng Quan Hạo thản nhiên nói, ánh mắt đã nhu hoà đi rất nhiều, đau đớn ở đáy mắt tràn ra, thanh âm hơi khàn khàn, như là đang nói thầm “Thằng bé còn quá nhỏ... Tạm thời... Đừng động tới thằng bé.”

Lục Sâm gật gật đầu.

Kỳ thật chuyện này, việc đứa bé lớn hay nhỏ đều không phải là vấn đề.

Muốn làm xét nghiệm ADN, thì một sợi tóc cũng có thể xét nghiệm.

Mà nguyên nhân thật sự, người đàn ông này không muốn nói, hẳn cũng liền biết điều không hỏi. Ẩn oán trong lúc đó của bọn họ, ai đúng ai sai đều không ai có thể toàn thân mà trở ra.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Có hay không một chút động tâm

Tần Mộc Ngữ cảm kích hướng về phía người phụ nữ gật gật đầu: “Cảm ơn!”

Đi thẳng về phía trước, cô hít sâu một hơi, thế này mới dám mở cửa phòng họp.

Đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, ánh mắt cô trong suốt bình thản, nhẹ nhàng tiếng Anh nói câu xin lỗi.

Vây quanh chiếc bàn tròn là một vòng người đang nâng mắt nhìn cô, thần sắc khác nhau, chỉ có Lam Từ Kỳ không nâng mắt nhìn, tay áo sơ mi vẫn kéo lên, lộ ra cánh tay rắn chắc, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Ngồi xuống.”

Cô đóng cửa lại, đi vào ngồi xuống.

Im lặng ngồi nghe mọi người báo cáo xong, Tần Mộc Ngữ mới phát hiện tính nghiêm trọng của sự việc.

Tín Viễn đã đình công hai ngày, bị kiểm tra nghiêm ngặt do bị tố cáo người phụ trách chọn vật liệu có vấn đề, nhưng kết quả sau khi điều tra là không có gì sai sót, bắt buộc phải hủy bỏ lệnh đình công, Tín Viễn hiện tại đã khôi phục lại các hạng mục và công trình. Nhưng khi tố giác trên internet là sử dụng IP của Dringlewapen, cho nên việc nặc danh đã sắp bị vạch trần, chính phủ đã bắt đầu nghi ngờ Dringlewapen giờ thủ đoạn cạnh tranh bất chính, tư cách tham gia các lần đấu thầu tiếp theo gặp nhiều nguy cơ.

Nói đến đây ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía Tần Mộc Ngữ.

Khuôn mặt cô tái nhợt, đôi mắt trong suốt có vài phần quang mang, cuối cùng vài giây sau cũng có thể tiếp nhận chuyện này là thật, không khí áp lực đến chết người, cô nâng mắt, rõ ràng nói: “Tôi xin lỗi, đây là lỗi của tôi.”

Những chuyện này xác thực, là lỗi của cô.

Nhưng cô biết không đơn giản như vậy.

Người bị tố giác kia chắc chắn sẽ không có tâm tư đi điều tra chứng cứ xem ai đã nặc danh tố cáo mình, người có thể làm ra loại chuyện trả đũa này, chỉ có Thượng Quan Hạo.

Anh cứ như vậy mà phản kích, không có biểu hiện gì, cũng không sợ tổn thất do hai ngày công trình đình công, thắng một cách thật vẻ vang.

Sắc mặt Lam Từ Kỳ ủ dột, trầm mặc không nói.

“Anglia.” Một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, cười mà không cười, dùng tiếng Trung nói: “Nếu tôi là cô, tôi sẽ không chỉ đơn giản là xin lỗi như vậy, chính cô trước đây đã nói Tín Viễn không dễ bị lật đổ, cách này chính là do cô nghĩ ra, vậy thì cô cũng nên lo giải quyết hậu quả đi... Chẳng lẽ chỉ vì cô làm việc cho Dringlewapen, cô làm sai, công ty còn phải gánh hậu quả thay cô sao?”

Môi hồng của Tần Mộc Ngữ hơi run run, nhưng một câu cũng không nói ra.

“Chuyện này đúng là bản thân tôi có lỗi, thời gian đến phiên đấu thầu còn nhiều, tôi sẽ nhanh chóng nghĩ ra biện pháp giải quyết, không để cho mọi người

phải lo lắng.” Ánh mắt cô kiên định, nhẹ giọng nói: “Tôi xin đảm bảo.”

Người phụ nữ kia cười nhạo.

“Cô đảm bảo? Cô lấy cái gì để đảm bảo? Cô lúc nào cũng có thể tùy tiện ở lại bệnh viện chăm sóc con trai bị bệnh? Chính cô hãy xem lại quy định chung đi, điều là do cô định ra, tự ý ra ngoài trong giờ làm việc ba lần sẽ bị sa thải, cô sẽ không dễ dàng quên chứ?” “Cô ấy không hề tự ý bỏ bê công việc.” Lam Từ Kỳ lạnh lùng đánh gãy lời của cô ta “Cô ấy trước đó đã nói qua với tôi, là tôi quên không thông báo, đó là lỗi của tôi.”

Tổng giám đốc lên tiếng, người phụ nữ ở bên cạnh mặt đỏ nghẹn lời, tay rất nhanh nắm chặt tập văn kiện, không có chỗ để xả giận.

“Còn cả chuyện tố giác.” Hần nâng đôi mắt lạnh lùng lên, nhìn vào đám người ở dưới, thần nhiên, thông thả mà nói rõ ràng: “Chuyện này là chủ ý của tôi, Anglia chỉ cung cấp tài liệu về chuyện chọn vật liệu có vấn đề mà thôi. Biện pháp tiện như vậy, cô ấy không thể nghĩ ra được.”

Những người ngồi trong phòng không thành thạo tiếng Trung cho lắm, hai mắt nhìn nhau, giống như là hiểu bọn họ đang nói gì, lại giống như là không hiểu gì.

Người phụ nữ ăn mặc sang trọng lại mở miệng nói: “Nếu Anglia đã nói chuyện này cô sẽ xử lý tốt, chúng tôi đây sẽ chờ xem kết quả của cô, tôi không có nghe lầm phải không? Anglia lúc nãy chính miệng cô đã nói là, cô xin đảm bảo?”

Tần Mộc Ngữ lắng lắng ngồi, gật gật đầu: “Đúng vậy.”

Lam Từ Kỳ nhún mui: “Tan họp.”

Bầu không khí nặng nề của cuộc họp cứ chấm dứt như vậy, Lam Từ Kỳ đứng dậy rời đi, mọi người xung quanh đồng loạt nhường đường, khe khẽ thì thầm to nhỏ, Tần Mộc Ngữ cả người một mội cứng ngắc, ngồi lại một lúc mới đi ra.

“Đến phòng chủ tịch.” Cô thư kí đứng trên bục chớp chớp mắt nói với cô.

Ánh mắt trong suốt của Tần Mộc Ngữ hiện lên một chút yếu ớt, gật gật đầu, miễn cưỡng nở một nụ cười.

Đi vào phòng làm việc của Lam Từ Kỳ, bên trong chỉ có một mình hần, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi kẻ đen ngồi trên ghế xoay, trong tay cầm một chiếc bút máy nhìn tiêu sái không kim chế được, chỉ có ánh mắt thâm thúy lạnh nhạt kia là làm cho người khác cảm thấy hoang mang.

“Đóng cửa lại.” Hần thần nhiên nói.

Tần Mộc Ngữ nghe lời đem cách cửa đóng lại, xoay người lại nhìn hần, nhẹ nhàng mở miệng: “Tôi biết là anh rất tức giận, nhưng mà hãy nghe tôi nói hết đã... Thực xin lỗi, tôi đã không nghe lời anh lập tức đến công ty, bệnh của Tiểu Mặc thực sự rất nghiêm trọng. Nếu bắt tôi chọn giữa công việc và Tiểu Mặc, anh đã biết sự lựa chọn của tôi, thật xin lỗi tôi không thể làm theo lời của anh, anh... Hãy kỉ luật tôi theo quy định đi.”

Lam Từ Kỳ trầm mặc không nói.

Cùng hần ở chung lâu như vậy, cô biết rất rõ, khi Lam Từ Kỳ trầm mặc thì có thể nổi lên một hồi phong ba, hoặc là đã sóng yên biển lặng, vậy mà cô đã cùng người khó đoán như hần day dưa nhiều năm như vậy.

Vào giờ phút im lặng này, cô lại không thể đoán ra hần đang nghĩ gì.

Lam Từ Kỳ nâng mắt, ánh mắt âm trầm, giọng nói khàn khàn: “Lại gần một chút.”

Tần Mộc Ngữ ngẩn ra, suy nghĩ kỹ vẫn là vòng qua bàn làm việc, đến gần bên người hần, thử thăm dò nhưng cũng là đề phòng. Tâm tình của Lam Từ Kỳ giống như là rất phiền muộn, bắt lấy bàn tay mềm mại của cô, lòng bàn tay tưng tễ ảm áp, như là đang cân nhắc chuyện gì. Sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Trách tôi, chuyện tôi hôm qua?”

Hần chỉ là không không chế được.

Tần Mộc Ngữ lắc đầu: “Không có.”

Lam Từ Kỳ cười nhạt, đạm mạc mà nói: “Em là cảm thấy nợ tôi, cho nên không dám tức giận với tôi? Tôi đối xử với em không tốt, em cũng không có nửa câu oán hận?”

Tần Mộc Ngữ lại lắc đầu, nhìn hần: “Chính bản thân anh biết rõ, tôi đã chọc tức anh không ít, anh có thể chịu đựng được là do tính khí của anh, không biết chừng chính bản thân tôi còn không chịu được.”

Nghe cô nói xong, Lam Từ Kỳ lại cười càng lớn, giống như những chuyện phiền muộn kia không là gì.

Nhưng sau khi cười xong, ánh mắt hần lại trở lại như trước đây mắt thâm trầm mà nhợt nhạt bi thương.

Thân hình cao ngất đứng lên, nhẹ nhàng kéo cô qua, đem cô đặt trong lòng mình, cúi đầu xuống chăm chú nhìn.

Tần Mộc Ngữ hơi hơi khản trương, trên sườn mặt đã có một chút mồ hôi.

Lam Từ Kỳ chăm chú nhìn cô, thật lâu sau cất giọng khản khản: “Thứ tôi muốn ở em không phải sự thức thòi.”

“Tần Mộc Ngữ, em hãy thành thật nói cho tôi biết, em có động tâm hay không?” Cánh tay hắn nhẹ nhàng giữ lấy cô, không vì phạm, không quá phận, chính là nhẹ nhàng ôm “Tôi nói là động tâm, chứ không phải là do em sợ hãi, là do không dám mà mới nghe lời tôi. Em có hiểu không?”

Tần Mộc Ngữ nâng mắt, nhìn khuôn mặt tuần tú đang cúi xuống, hô hấp trở nên khó khăn.

“Tôi không biết...” Giọng cô khản khản “Lam Từ Kỳ, anh có thể không hỏi tôi vấn đề này được không...”

Lam Từ Kỳ giống như không có nghe thấy câu trả lời của cô, cười khẽ “Xem như là không có...”

Một bàn tay hắn đặt lên vai cô, như là vô ý, lại thực sắc bén hỏi: “Còn Hạo?... Tần Mộc Ngữ, thời điểm hai người quen nhau, lúc ở chung, em có động tâm với anh ta không?”

Tần Mộc Ngữ bị chấn động thật mạnh, lông mi rung rung một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhìn về phía hắn.

Mắt Lam Từ Kỳ, lạnh đi vài phần.

“Em muốn biết tôi làm cách nào mà biết được?” Hắn nhìn vào đôi mắt hoảng sợ của cô, cúi đầu nói: “Tôi cũng chỉ vừa mới biết. Em một thân một mình mang Tiểu Mặc đến bệnh viện, em nghĩ rằng tôi sẽ yên tâm sao? Tôi đã tìm người đi theo em, nếu em gặp khó khăn thì tôi còn có thể giải quyết... Nhưng mà, tôi đã chậm một bước.”

Hắn nâng cằm của cô lên, tiếp tục nói: “Giường bệnh của Tiểu Mặc là do anh ta sắp xếp giúp em có đúng không?... Em hãy nói cho tôi biết nếu hai người không có vấn đề gì, anh ta vì sao phải giúp em? Tôi biết Thượng Quan Hạo là người máu lạnh vô tình, anh ta không có lòng tốt, vĩnh viễn không có.”

“Cho nên Tần Mộc Ngữ, em hãy giải thích một chút, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh âm cuối cùng của hắn, đã hạ xuống rất thấp gần như không nghe được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ càng tái nhợt.

... Thượng Quan Hạo sắp xếp giường bệnh cho Tiểu Mặc? Chẳng lẽ không phải như bác sỹ nói là có người xuất viện sao? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Cánh tay của Lam Từ Kỳ thắt chặt hơn một chút, khuôn mặt tuần tú hơi tái nhợt, cúi đầu nói: “Nói chuyện.”

Thứ hắn khó nắm bắt nhất, chính là sự trầm mặc của cô.

Ánh mắt của Tần Mộc Ngữ dần chờn trong suốt, mở miệng nói: “Anh ta nhất thời động lòng trắc ẩn, là vì anh ta đã làm rất nhiều chuyện sai trái, sợ đến lúc bị báo ứng, địa ngục cũng không vào được... Tôi có thể thừa nhận bất cứ ai trên thế giới này đối tốt với tôi, trừ anh ta.”

Nghe cô nói xong những lời này, trái tim bị buộc chặt của Lam Từ Kỳ, cuối cùng cũng thả lỏng ra một chút.

Ánh mắt của hắn nhu hòa đi một chút, nhẹ nhàng vỗ về mặt của cô, cúi đầu nói: “Tốt... Như vậy là tốt rồi... Em từ từ nói tôi nghe, tôi sẽ không nổi nóng... Chỉ cần em nói, tôi sẽ nghe.”

Trong lòng hắn trong phút không khiếp sợ, từ khi nhìn thấy hai người họ giằng co hắn mới bắt đầu suy đoán, giờ phút này nghe cô nói như vậy, cuối cùng hắn mới có thể xác định, người đàn ông năm đó đã tạo ra vô số vết thương trên người Tần Mộc Ngữ, chính là Thượng Quan Hạo.

Chính là nghi ngờ lớn hơn nữa, còn ở phía sau.

“Hôm nay tôi rất mệt, lần khác chúng ta nói sau, được chứ?” Cô hạ mắt, giống như nói ra câu vừa rồi đã hao hết toàn bộ sức lực, giọng nói khản khản.

Lam Từ Kỳ trầm mặc, cũng không nói câu gì.

Sau một lúc lâu, hắn mới quyết định buông cô ra. Thời gian về sau còn rất dài, hắn sẽ từ từ tìm hiểu xem trước đây bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

Thật vất vả cùng hắn thảo luận xong phương án nhằm vào Tín Viễn lần tới, Tần Mộc Ngữ đứng dậy, rốt cục cũng có thể rời khỏi văn phòng của hắn, phía sau lại vang lên giọng nói của Lam Từ Kỳ, lạnh như băng và nghiêm túc: “Còn vấn đề cuối cùng...”

“Tần Chiêu Vân, là gì của em.”

Đây là nghi hoặc lớn nhất trong lòng hắn, hy vọng có thể chính tai nghe được từ miệng cô.

Bóng dáng của Tần Mộc Ngữ dừng lại một chút, quay đầu lại, ánh mắt trong suốt không có một chút tạp chất, khuôn mặt tái nhợt nói: “Ông ấy là cha tôi.”

Nói xong, tay cô nắm lấy tay nắm cửa, mở cửa rồi đi ra ngoài.

Chỉ còn lại Lam Từ Kỳ đang tiêu hoá tin tức vừa rồi.

Là cha của cô...

Tần Chiêu Vân là cha của cô...

Trách không được... Lam Từ Kỳ nhớ tới tài liệu về Tín Viễn mà cô đã đưa, mọi chuyện giống như đã rõ ràng, tay hần nắm lại thành quyền, ánh mắt lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Rốt cuộc cái gì mới tính là một mạng người?

Trước viện kiểm soát.

Tần Mộc Ngữ một thân quần áo trắng lảng lảng đi trong gió, nhìn toà nhà tĩnh lặng phía trước, nắm chặt túi tài liệu trong tay, chân vẫn bước. Bậc thang thật cao, lúc đi vào còn có bảo vệ kiểm tra giấy tờ, cô sửa sang lại một chút rồi đi vào trong, bên trong đại sảnh trống trải mà cô tịch, đây là lần đầu cô đến nơi như vậy, chuyện sắp phải làm, cô cũng không biết rồi nó sẽ ra sao.

Trợ lý phía sau cũng đi lên theo.

“Cô nghĩ chuyện này sẽ ổn chứ?” Trợ lý kéo tập tài liệu trong tay Tần Mộc Ngữ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong treo của Tần Mộc Ngữ bình tĩnh: “Tôi nghĩ vậy.”

Cô trợ lý ngửa mặt lên trời than nhẹ: “Lạy chúa.”

“Có tiền thì việc gì cũng giải quyết được.” Tần Mộc Ngữ nói một câu ngắn gọn, trong đôi mắt trong suốt có một tia hoang mang lưu chuyển, đi về phía trước.

Không nghĩ rằng tay còn chia kịp chạm vào cửa, thì cửa đã mở ra.

Bên trong cánh cửa mở ra xuất hiện bóng dáng lăm lăm cho mặt cô tái nhợt, bàn tay mềm mại cứng ngắc trong không trung.

Thượng Quan Hạo.

Người đàn ông cao lớn trông có vẻ không thật, sườn mặt góc cạnh rõ ràng, bạc môi sắc bén như dao.

Lộ Thính Trường đi theo ở phía sau, khách khí nói: “Lần sau có chuyện gì thì cứ báo người đến đây báo một tiếng là được rồi, tôi có thể nào bắt cậu đến đây? Tôi cũng không có mặt mũi lớn như vậy...”

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ hơi chuyển một chút, cơ hồ trong nháy mắt đã biết chuyện gì xảy ra.

Mà thông minh như Thượng Quan Hạo, nhìn thấy túi tài liệu trong tay cô, cũng đã biết là chuyện gì.

Trợ lý phía sau Thượng Quan Hạo thức thời nhìn biểu hiện, cúi đầu nói: “Thượng Quan tiên sinh thời gian không còn nhiều, chúng ta phải đi ngay.”

Cách khoảng cách gần như vậy, nhìn thoáng qua khuôn mặt tái nhợt của cô, nhưng không cách nào làm cô nhìn đến mình, bàn tay Thượng Quan Hạo để trong túi rất nhanh nắm thành quyền, trong đôi mắt thâm trầm có một tia cảm xúc người khác không hiểu nổi, nhường đường cho cô.

Sắc mặt của tiểu trợ lý phía sau Tần Mộc Ngữ trong nháy mắt lại khó coi hơn, cúi đầu dùng tiếng Anh rửa cái gì đó, thật sự đúng là oan gia ngõ hẹp, cho dù là dùng thủ đoạn đút lót để giúp Dringlewopen vượt qua cửa ải này, thì nhiều người biết, còn hơn là bị bên đối thủ thấy.

“Đi thông thả... Đi thông thả...” Lộ Thính Trường tiễn Thượng Quan Hạo, nhú mi chuyển ánh mắt sang Tần Mộc Ngữ: “Cô là...”

Nhẹ nhàng hít sâu một hơi, ánh mắt Tần Mộc Ngữ nhu hoà, cười yếu ớt lạnh nhạt: “Xin chào ngài Lộ Thính Trường, tôi là Tần Mộc Ngữ trợ lý của chủ tịch Dringlewopen, thật vinh hạnh được gặp ngài, bây giờ tôi có chút chuyện muốn nói với ngài, xin hỏi ngài có thời gian không?”

Lộ Thính Trường ngăn ra, khoe miệng cười cười, ngẫm nhiên đã biết là chuyện gì.

“Ừ, ngồi đi, chúng ta từ từ nói chuyện...” Mà Thượng Quan Hạo đang trên đường đi ra ngoài chỉ nghe thấy âm thanh phía sau ngày càng nhỏ, anh không quay đầu lại cũng biết là chuyện gì xảy ra. Khuôn mặt tuần tú thắt chặt, nhớ lại từng bộ dáng của Tần Mộc Ngữ, cô không khuất phục, không sợ bị thương, cũng chưa từng làm loại chuyện này. Rốt cuộc là vì Thượng Quan Hạo anh chen ép, hay cô vẫn là vì Lam Từ Kỳ mà cái gì cũng nguyện ý làm?

Bàn tay trong túi, càng ngày càng siết chặt, khuôn mặt tuần tú của anh lộ ra vẻ tái nhợt.

.....

Chịu đựng ghê tởm cùng Lộ Thỉnh Trường đi ra khỏi văn phòng, tay chân Tần Mộc Ngữ rã rời.

Tuoi cười giả dối giờ phút này cuối cùng cũng có thể bỏ xuống, túi giấy trong tay đã không còn, cô là không may mắn... Lão cáo già kia tay rõ ràng đã đặt trên túi tiền, nhưng không có đáp ứng cái gì rõ ràng.

“Mẹ kiếp!!!” Mà trợ lý bên cạnh, vẫn đang chửi rủa tiếp.

Tần Mộc Ngữ chịu đựng mồ hôi trên trán nhìn sang trợ lý, bất đắc dĩ mà nở nụ cười. Vỗ vỗ bả vai của trợ lý bảo cô ấy về công ty trước, giờ phút này lòng của cô thật sự lạnh, muốn đi một mình. Trợ lý cuối cùng cũng phát tiết đủ, nhú mi cầm lấy chìa khoá đi ra khỏi đại sảnh.

Còn Tần Mộc Ngữ đi vào toilet, đem những nơi vừa bị người đàn ông ghê tởm kia chạm vào rửa sạch sẽ, lúc này mới nhìn đến mình trong gương, thông dong mà lãnh đạm đi ra ngoài.

Bên ngoài trời, gió lạnh thổi qua.

Cô có chút mê mang mà đi về phía trước, nhìn thấy phía trước có một chiếc xe màu đen cước bộ lập tức cứng lại.

Ánh mắt cô run rẩy, nâng mắt lên liền nhìn thấy Thượng Quan Hạo đang tựa vào một bên.

Người đàn ông cao lớn tuần mĩ, chỉ là sùen mặt lạnh lùng vô cùng. Trái tim của cô lạnh đến đáng sợ, chậm rãi dừng lại cước bộ, lạnh nhạt chuyển ánh mắt đi, cô càng đi càng nhanh, như là phải cách xa anh càng xa càng tốt, tốt nhất là cả đời cũng không gặp lại. Bàn tay để ở trong túi, móng tay đã muốn khảm sâu vào lòng bàn tay.

Phía sau vang lên tiếng bước chân thông thả, bước chân của cô, vĩnh viễn không thể lớn như anh.

Thượng Quan Hạo nắm lấy cánh tay của cô, một tay kéo cô vào trong lòng! Áo khoác của cô tung bay ở trong ngực anh, anh nghĩ phải dùng thật nhiều sức lực để giữ được cô, lại không nghĩ rằng cô gây đến đáng sợ, lực kéo lấy rất mạnh suýt nữa làm cô đau, thờ dài một tiếng, bước chân của cô bị bắt động, bị anh giam ở trong ngực.

“Là ai bắt em tới làm loại chuyện này...” Giọng nói khàn khàn của Thượng Quan Hạo vang lên ở bên tai cô, đôi mắt thâm trầm tràn ngập đau nhức, bởi vì dùng sức nên các khớp xương hơi trắng trắng “Lam Từ Kỳ sao?... Em vì cậu ta mà tình nguyện làm loại chuyện này?”

“Chuyện đó có liên quan tới anh sao? Tôi là nhân viên của anh ấy, tôi làm việc để được trả công, không ăn trộm cũng không làm mà hưởng, không cầu cũng không bán, tại sao lại không được làm?” Mắt của cô đỏ au, nhẹ nhàng nghiêng mặt đi “Thượng Quan Hạo, mời anh buông ra.” Thân hình cao ngất của Thượng Quan Hạo căng cứng, trên mặt vẫn còn vết máu, xác xơ tiêu điều mà rõ ràng.

Anh sẽ không buông tay. Có chết cũng không buông tay.

Chẳng sợ sẽ bị đâm thêm một nhát dao.

“Em không nghĩ sẽ gặp tôi nữa sao?” Thanh âm của anh khàn khàn mà sắc bén, nhẹ nhàng cúi đầu, bạc môi vuốt ve huyết thái dương của cô, hơi hơi run rẩy: “Nếu không phải vì Tin Viễn, nếu không phải vì chúng ta phải cùng xuất hiện, em liền hận không thể cách tôi thật xa không bao giờ gặp lại tôi nữa... Giống như em trốn ở Manchester suốt bốn năm. Tôi lật tung toàn bộ Trung Quốc cũng tìm không được em.. Cuối cùng là tìm không được em.”

Đôi mắt đỏ au nhìn vào mặt của cô, giọng nói của anh khàn khàn: “Bởi vì gần ngay trước mặt em cũng không muốn gặp, huống chi là xa cuối chân trời.”

Tần Mộc Ngữ gật gật đầu, trong mắt hận ý cuộn cuộn, giọng nói khàn khàn: “Anh đã biết, vì sao còn không buông ra? Vì sao không cảm thấy mình nên rút xa ra? Không sợ tôi nhất thời không chịu được mà ra tay giết anh sao?”

Một câu nói, đem kí ức từ rất lâu đều ủa về.

Khuôn mặt tuần tú của Thượng Quan Hạo buộc chặt, trong lòng cảm xúc bị đè nén nhanh chóng bùng lên, anh nắm chặt thân thể Tần Mộc Ngữ, dùng lực mạnh đẩy cô ra, thân hình nhỏ bé và yếu ớt, cùng năm đó thật giống nhau.

Anh thấy được trên cổ cô dấu vết do bị tàn thuốc nóng làm bỏng, nếu nhớ không lầm, trên lưng của cô, trên cánh tay, đều có sẹo, còn có sợi tóc mềm mại, bị dao cắt qua một ít, làm cho cô yếu ớt giống như búp bê thủy tinh.

Ổn định lại hô hấp, đau nhức mà cúi xuống, chống lại khuôn mặt tái nhợt đến trong suốt của cô.

“Em không nói, tôi còn quên không nhắc nhở em” Mắt của Thượng Quan Hạo đỏ au mà lãnh liệt, cúi đầu nói: “Năm đó em mất tích, cho nên vụ án mưu sát cứ như vậy bị trì hoãn. Nhưng mà Tần Mộc Ngữ... Em có biết hay không chính em, vẫn là tội phạm bị truy nã.”

Trong đầu giống như có tiếng sấm nổ vang, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ nhất thời trở nên trắng bệch, trong đôi mắt trong suốt lóe ra hận ý cùng tuyệt vọng, lạnh đến dọa người.

“Tôi có thể nói cho em biết, án tử kia quả thực không phá được, bởi vì chứng cứ không đủ cho nên bọn họ không có biện pháp bắt em, càng không có cách tìm ra dấu vết của người thứ ba ở hiện trường...” Thượng Quan Hạo chậm rãi nói, xiết chặt cánh tay của cô, giống như là phải bóp nát cô ở trong lòng bàn tay, hung hăng áp chế ánh mắt đau nhức, thay bằng sự lạnh lẽo và vô tình.

Bạc môi của anh bao trùm tai cô, nói ra những lời nói vô cùng tàn nhẫn.

“Em cho rằng mình đã chạy thoát, thay tên đổi họ, sửa quốc tịch, sẽ không có ai biết em là ai sao?” Tiếng nói lạnh băng vang vọng bên tai cô “Chính em biết mình là ai... Em cho rằng mình chết đi sống lại sao? Tần Mộc Ngữ, chỉ cần một câu nói của tôi, thì ai cũng không bảo vệ em được... Ngay cả Lam Từ Kỳ cũng không có cách giúp em không phải ngồi tù... Em lại không muốn cho đứa con bốn tuổi biết, người mẹ mà thằng bé yêu nhất thì ra là tội phạm giết người.” Mặt Tần Mộc Ngữ, đã tái nhợt không còn một chút máu.

Cô nghe anh nói, từng chữ lại từng chữ, anh gần từng chữ, oán hận sâu đậm, đau đến thiêu đốt ruột gan, làm cho người ta run rẩy.

Bốn năm..

Suốt bốn năm..

Cô đã nghĩ vết thương đã đóng vảy thì sẽ không dễ dàng bị rách ra nữa, không nghĩ rằng khi nhắc đến lại đau như vậy, đau chỉ là máu chảy đầm đìa? Trên thế giới này nhiều người như vậy, chỉ có duy nhất anh_Thượng Quan Hạo, mới có thể tuyệt tình với cô như vậy.

Bởi vì trong suốt bốn năm, trong đầu anh chỉ có mỗi một câu...

Là cô đã giết Tần Cẩm Lan.

Cho tới bây giờ anh đều cho là như vậy, Tần Mộc Ngữ cô đã giết Tần Cẩm Lan.

Gió lạnh thấu xương từ đằng xa thổi tới, đem sợi tóc mềm mại của cô thổi loạn, sợi tóc màu đen dính trên mặt càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, bàn tay nhỏ bé của cô nắm bàn tay đang giữ chặt cánh tay cô, một chút, một chút, dùng hết sức lực kéo xuống, nâng đôi mắt đỏ au chứa nước mắt lên, nhìn vào anh.

“Tôi là tội phạm truy nã có phải không?” Giọng cô khàn khàn khô khốc, môi run run, nhẹ nhàng nói ra mấy câu: “Anh muốn đi tố giác tôi, báo thù cho người vợ đã chết bốn năm của anh có phải không?”

Tần Mộc Ngữ lui về phía sau, cười yếu ớt: “Vậy anh đi đi... Anh đi đi... Đi nói cho cảnh sát biết tôi là Tần Mộc Ngữ, đi nói với họ là tôi trốn án! Là tôi sợ khi anh từ điều tra rõ tôi sẽ phải ngồi tù cả đời! Là tôi giết Tần Cẩm Lan! Anh đi nói đi!”

Đôi mắt cô đỏ au, không không chế được hết lên, một giọt nước mắt nóng bỏng nặng nề rơi xuống.

“Thượng Quan Hạo, anh nghĩ rằng tôi sợ anh sao? Nói cho anh biết tôi không sợ... Anh chỉ là muốn tôi thân bại danh liệt chết trước mặt anh mà thôi... Anh là muốn tôi đem cái mạng này trả cho Tần Cẩm Lan... Nói cho anh biết tôi sẽ sống thật tốt! Con của tôi cũng sẽ sống tốt! Sống cho anh xem!”

“Anh đi đi... Bây giờ anh hãy đi đi...” Cô cười, lau nước mắt, đi về phía ngược lại.

Tần Mộc Ngữ, mày có hận phải không?

Nhưng mà ai biết nỗi hận của mày?

Bóng dáng cao ngất của Thượng Quan Hạo cứng ngắc đứng thẳng, anh biết, anh cùng cô nói đến chuyện này thì phản ứng của cô sẽ là như vậy, đau vĩnh viễn không chỉ có một mình cô.

Sải bước đi lên phía trước, anh một lần nữa bắt lấy cánh tay của cô, hung hăng kéo cô vào trong ngực.

“Em hãy nghe tôi nói...”

Giọng nói trầm thấp của hắn dí sát vào tai cô, cúi đầu nói: “Tần Mộc Ngữ, em hãy nghe tôi nói...”

“Đừng nghĩ rằng tôi không hiểu chuyện này... Tôi đều biết... Tôi biết ngày hôm đó người bị bắt cóc là em, tôi biết mục đích của cô ấy là muốn giết em! Những chuyện này tôi đều biết!” Mặt Thượng Quan Hạo đỏ au, tay nhẹ nhàng chế trụ cái gáy của cô, cúi đầu nhìn mặt cô, giọng nói khàn khàn “Không thể biết là một giờ ấy ở bên trong nhà kho đã có những chuyện gì xảy ra với em... Tôi chỉ có thể suy đoán, đoán là em đã ngộ sát cô ấy... Nhưng mà em có chết cũng không chịu thừa nhận... Tần Mộc Ngữ tôi không phải chưa từng yêu cô ấy... Cho nên mặc dù cô ấy đã làm sai nhiều chuyện như vậy, tôi cũng không hi vọng cô ấy cứ như vậy mà chết... Cho dù là tôi tự mình điều tra rõ mọi chuyện, cho dù là tôi tự tay giao cô ấy cho cảnh sát để pháp luật quyết định kết cục của cô ấy, cũng tốt hơn bây giờ là không rõ ràng... Cô ấy không nên chết... Thật sự không nên chết!”

Một cổ chua xót mãnh liệt trào ra trong lòng, cả người Tần Mộc Ngữ mềm nhũn, tất cả sức lực còn sót lại đều tập trung vào bàn tay phải, hung hăng vung vẩy ở trong lòng anh “Ba!!” Một tiếng giòn vang thật lên ở trên mặt anh.

Thượng Quan Hạo ổn định lại thân thể cao lớn, mặt hơi lệch sang một bên.

Đau đớn bỏng rát, ở nửa khuôn mặt nhanh chóng lan tràn ra, đau đến nỗi mắt đi tri giác.

“... Chị ta không nên chết có phải hay không? Vậy Thượng Quan Hạo, anh nói cho tôi biết là ai đáng chết?” Mắt Tần Mộc Ngữ đỏ au ướt át, dùng thanh âm khàn khàn chậm rãi nói, nước mắt nóng bỏng đọng đầy trong mắt nhưng không chảy xuống “Là tôi cùng đứa nhỏ bốn tháng tuổi lúc trước đáng chết phải không? Là ba tôi người nằm trên giường bệnh bất động, bị người khác rút ống thở cũng không thể giãy dụa là đáng chết phải không?”

“Thượng Quan Hạo... Ở trong mắt anh rốt cuộc cái gì mới là mạng người?” Cô dùng hơi thở mỏng manh hỏi, nước mắt nóng bỏng trong hốc mắt chảy xuống, trái tim bị xé rách đau đến nỗi không thể thở nổi.

Cô nhắm mắt lại, nhớ đến kho hàng đầy màu, cô liều mạng chạy trốn Tần Cẩm Lan điên cuồng cầm dao đâm tới, nhớ lại lúc nhìn thấy thi thể cứng ngắc của ba, nhớ lúc ở Manchester tuyết rơi đầy trời, đứa con bé bỏng của cô vì bị viêm phổi sốt cao mà khóc đến không thở được...

Rốt cuộc cái gì mới gọi là công bằng?

Toàn bộ trời đất như rung chuyển, một mảnh đen tối đột nhiên ập tới, cô không thể chống đỡ được.

Thượng Quan Hạo đột nhiên tiến lên, đỡ ngang thân thể sắp ngã xuống của cô. Không khống chế được kêu lên: “Tần Mộc Ngữ!”

Cô lao đảo đứng vững, ngón tay nhỏ bé và yếu ớt gắt gao nắm lấy quần áo anh, lông mi ướt sũng lúc này mới mở ra, chờ cho cổ mê muội kia chậm rãi qua đi. Cảnh vật trước mắt dần dần rõ ràng, tại đây trong một khắc vừa rồi cô lại muốn cứ như vậy mà chết đi, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 171: Tất cả đều không còn khả năng

Di động trong túi xách ong ong kêu lên liên tục.

Ngón tay cô run rẩy, cầm lấy điện thoại: “...Alo.”

“Tần tiểu thư, Tiểu Mặc vừa hạ sốt, tôi liền gọi để thông báo cho cô luôn, cô không nên lo lắng nữa.” Người trông trẻ vui vẻ nói “Cô vẫn còn đang làm việc phải không? Haha, tôi đã nói xong rồi, không quấy rầy cô nữa.”

Nước mắt ướt át khẽ động lại khoe mắt, Tần Mộc Ngữ lộ ra một chút tươi cười yếu ớt, giọng nói khàn khàn: “Cảm ơn cô. Cũng sắp đến giữa trưa rồi, bây giờ tôi có thể đi thăm Tiểu Mặc.”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá!”

Ngắt điện thoại, hơi thở người đàn ông vẫn như lúc trước ở thật gần. Không có chút nào muốn rời đi.

“Em muốn đến bệnh viện phải không?” Giọng nói của Thượng Quan Hạo vang lên bên tai Tần Mộc Ngữ, đôi mắt đỏ au mang theo chút đau đớn, như là muốn thay đổi cái gì đó, “Tôi đưa em đi.”

Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng nở một nụ cười, vô cùng thê lương, vung vẩy ở trong lòng Thượng Quan Hạo, muốn thoát ra ngoài, cúi đầu nói: “Không cần.”

Thượng Quan Hạo nắm chặt cổ tay cô.

Suốt mặt lạnh lẽo, cả người tản ra hơi thở mị hoặc, ánh mắt anh sâu thẳm phức tạp, cúi đầu mở miệng: “Tần Mộc Ngữ, tôi chỉ muốn cho em biết trong lòng tôi nghĩ gì... Còn về chuyện của Cẩm Lan, có lẽ một ngày còn chưa thì rõ ràng, tôi liền một ngày không an tĩnh. Nhưng về đứa nhỏ... Tôi thực có lỗi.”

Trong lồng ngực theo âm thanh của bốn chữ kia phát ra, đau đớn vô cùng, chỉ có anh mới biết những chữ kia mang theo bao nhiêu máu tanh cùng tội lỗi, đó là lỗi lầm mà anh không bao giờ có thể hoàn trả.

Gió lạnh thổi qua, Tần Mộc Ngữ cũng nâng mắt lên, ánh mắt giống như ruộng đồng vừa thu hoạch xong vụ thu, an tĩnh mà sạch sẽ, cô cười yếu ớt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhẹ nhàng nói: “Lời xin lỗi của anh thật nặng... Tôi nhận không nổi.”

“Anh ngay cả một chút tin tưởng cũng chưa từng cho tôi... Cho nên Thượng Quan Hạo, tình cảm của anh, đối với tôi là một hy vọng xa vời. Tôi cũng không hy vọng xa vời, một người không có tính người thì có thể làm cái gì cho tôi, có thể cho con tôi cái gì.”

Cô thông thả mà kiên định rút tay ra, vòng qua thân người cao ngất của anh, đi về phía ven đường.

Gió thổi trúng mái tóc của cô, những sợi tóc bay lượn hỗn độn.

Cho tới tận bây giờ Tần Mộc Ngữ đều cảm thấy trên đời này không gì là không thể, nhưng mà giờ khắc này, sắc mặt cô tái nhợt, chân tay lạnh lẽo, tâm như tro tàn. Cô vẫn luôn biết, cô cùng người đàn ông này trong lúc đó hay bây giờ, tất cả, đều không bao giờ có kết quả.

“Thượng Quan Hạo, tôi nói cho anh biết...” Đi về phía xe taxi, một khắc khi tay chạm vào cửa xe cô liền quay đầu lại, ánh mắt trong suốt mà kiên định “Tôi nhất định sẽ đoạt lại Tín Viễn... Không phải vì Lam Từ Kỳ. Mà là vì ba của tôi.”

Nói xong cô liền lên xe, bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt biến mất ở trong xe taxi.

Thượng Quan Hạo cứng ngắc đứng tại chỗ thật lâu.

Trợ lý từ trong đại sảnh đi ra, đi về phía Thượng Quan Hạo cẩn thận xem xét cảm xúc của anh, nhẹ giọng nói: “Thượng Quan tiên sinh, người của Dringlewopen đã gặp Lộ Thính Trường, không biết Lộ kiểm sát có ý như thế nào, ngài có muốn tôi đi kiểm tra một chút không? Đợt đầu thầu tiếp theo nếu không có bọn họ thì chúng ta sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.”

Thượng Quan Hạo vẫn như trước trầm mặc không nói.

Khuôn mặt tuấn tú của anh tái nhợt, môi không thể nhúc nhích, sau một lúc lâu mới mở miệng, thanh âm lại khàn vô cùng: “Không cần.”

Trợ lý ngẩn ra: “Tổng giám đốc...”

Bóng dáng cao lớn của Thượng Quan Hạo lạnh lùng đi về phía xe, điều chỉnh lại giọng nói: “Đem đơn phản tố hủy bỏ, người họ Lộ kia nếu đã muốn nhận tiền thì không cần để ý, ông ta tự biết nên làm thế nào.”

Trợ lý nhủ mày, vốn định nói cái gì đó, nhưng nhìn thấy Thượng Quan Hạo đã sắp ngồi vào trong xe, cho nên cái gì cũng không nói nên lời.

Như vậy, không phải là đem cơ hội trả lại cho Dringlewopen sao? Tổng giám đốc rốt cuộc muốn làm cái gì?

Ngồi trong xe Thượng Quan Hạo cầm lấy điện thoại bấm số.

Một người đàn ông ở chỗ khác đơ ra một chút, lập tức lên tiếng: “Alo...”

“Đem án từ kia điều tra lại một lần nữa, manh mối, căn cứ xác thực, tất cả, đều tập hợp lại cho tôi...” Thượng Quan Hạo lạnh lùng chỉ thị “Nhất là khẩu cung năm đó của cô ấy, lấy đến đây cho tôi, tôi muốn xem kỹ xem.”

Lục Sâm đẩy kính mắt, không biết vì sao thời gian đã lâu như thế, bây giờ Thượng Quan Hạo lại muốn điều tra.

“Được.” Lục Sâm nhẹ giọng đáp ứng “Tôi sẽ mau chóng đem tới.”

Ngắt điện thoại, Thượng Quan Hạo ngồi trong xe thật lâu, siết chặt tay lái, im lặng không nói.

Tần Mộc Ngữ, nếu tôi tin tưởng em... Nếu tôi lựa chọn tin tưởng em một lần, không phải là em ngộ sát Tần Cẩm Lan. Như vậy, còn kịp có phải không?

Khuôn mặt tuấn tú của anh tái nhợt, mi tâm thống khổ nhíu lại, cúi đầu khởi động xe.

Trong bệnh viện, thời điểm Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đã nghe thấy được tiếng cười ở bên trong.

Tiểu Mặc rất ít khi cười đến sáng lạn như vậy, tâm tình thống khổ, buồn bực của cô được ổn định lại đôi chút, nhìn Tiểu Mặc đang cùng người trông trẻ đùa vui vẻ, cô trông trẻ cầm trong tay một con gấu bông thật đáng yêu, quăng đến quăng đi, cuối cùng quay về trong tay Tiểu Mặc, cậu cười đến vui vẻ.

“Mẹ!” Tiểu Mặc nhìn thấy Tần Mộc Ngữ, khuôn mặt tái nhợt tăng thêm vài phần huyết sắc, đôi mắt sáng lấp lánh.

“Bệnh vừa mới đỡ, đã nghịch như vậy, có chuyện gì vui vẻ sao?” Cô cười yếu ớt, cố gắng che dấu sự run rẩy của bàn tay, ngón tay nhẹ nhàng vuốt trán Tiểu Mặc “Con sốt có vẻ đã lui, con còn khó chịu không?”

Tiểu Mặc lắc đầu: “Tiểu Mặc đã khoẻ rồi.”

Tần Mộc Ngữ cúi đầu, nhìn thấy con gấu bông, có chút kinh ngạc: “Ai mua cho con?”

“Cái này là chú cho con.” Tiểu Mặc ôm chặt chú gấu nhỏ, lên tiếng trả lời.

Chú?

Chú nào?

“Con đang nói đến chú Lam sao?” Tần Mộc Ngữ nghiêng đầu nhẹ nhàng hỏi, không rõ ràng lắm vì sao Lam Từ Kỳ lại đột nhiên đối tốt với Tiểu Mặc như vậy.

“Không phải ạ.” Tiểu Mặc lắc đầu không biết nên nói như thế nào, “Là chú lần trước đã bế Tiểu Mặc.”

Tần Mộc Ngữ vẫn không rõ ràng lắm.

“Đó là một người đàn ông rất đẹp trai.” Cô trông trẻ ở một bên vừa quấy cháo vừa nói, “Giống như cao 1m9 vậy... Nói tóm lại rất cao, bộ dạng lại rất tuấn tú! Lúc cô không ở đây anh ta đã đến thăm Tiểu Mặc, tôi thấy Tiểu Mặc biết anh ta cho nên không đuổi đi, khi anh ta đến đây sườn mặt còn có một vết thương, nhưng diện mạo không bị ảnh hưởng, vẫn rất là tuấn tú!”

Cô trông trẻ cười đến mắt cũng híp lại, bên trong mắt là những ánh sáng nhỏ vun.

Tay Tần Mộc Ngữ run lên kịch liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đã rõ ràng là ai.

Thượng Quan Hạo.

Nghĩ đến chuyện vừa mới phát sinh, ánh mắt thê lương thoáng nhìn con gấu nhỏ, bàn tay gắt gao ôm lấy Tiểu Mặc ở bên cạnh, một cổ vô lực, bi thống cùng khuất nhục trào ra trong lòng, mắt cô đỏ au, nỗi oán hận kia lại không thể phát ra ngoài.

Có thể làm như thế nào đây?

Đứa nhỏ của cô cứ như vậy mà đơn thuần thích, cô làm sao có thể cầm lấy hết những thứ trong tay Tiểu Mặc, hung hăng ném vào mặt người đàn ông kia, nói cho anh ta biết, Tần Mộc Ngữ cô không cần.

Trong mắt đầy lệ, cô ôm chặt Tiểu Mặc, cúi đầu hôn vào trán đứa nhỏ: “Thật sao? Tiểu Mặc thích là tốt rồi.”

Tiểu Mặc cái hiểu cái không, gật gật đầu, do dự nói: “Vì chú cho con gấu bông, cho nên con...” Bàn tay nhỏ bé trắng nõn đưa ra vuốt ve khuôn mặt Tần Mộc Ngữ “Mẹ sao mẹ lại khóc? Có phải con không hiểu chuyện? Con sẽ đem gấu bông trả lại cho chú, lần sau liền trả.”

Tần Mộc Ngữ cả người run run, cười yếu ớt: “Không phải, vì Tiểu Mặc hết bệnh rồi nên mẹ vui, không liên quan đến chuyện chú ấy. Tiểu Mặc thích, mẹ cũng đâu nói là không thể mượn.”

Tiểu Mặc như trước cái hiểu cái không, bàn tay nhỏ bé ngốc nghếch vuốt ve mặt Tần Mộc Ngữ, muốn nhìn thấy cô cười.

Công ty bưu kiện gửi tới, âm thanh “đỉnh” vang lên.

Tần Mộc Ngữ cùng Tiểu Mặc ăn cơm trưa, đỡ Tiểu Mặc ngủ xong mới nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng bệnh, thời gian nghỉ trưa cũng đã qua hơn một nửa. Ngón tay nhỏ bé yếu ớt của cô mở bưu kiện ra, thấy được tư cách tham gia đầu thầu đã được thu xếp ổn thỏa.

Thật tốt. Cố gắng của cô không có uổng phí.

Phiên lòng đến giữa trưa.

Sau khi rời giường Giang Đình liền đi tắm, một giờ sau mới ra ngoài, lúc dậy buổi sáng cô đã hỏi người giúp việc, bọn họ nói Thượng Quan Hạo đã ra khỏi nhà từ rất sớm, cũng không biết có phải đến công ty hay không... Giang Đình mặc quần áo, ngồi trước bàn trang điểm, cười lạnh một chút, tóm lại mặc kệ anh có nghỉ ngơi hay không, thì cũng sẽ không ở nhà cùng cô.

Nhưng mà thật lạ, cửa thư phòng của Thượng Quan Hạo lại khép hờ.

Anh ở nhà?

Ở trong lòng Giang Đình vui vẻ một chút, nhìn thời gian đúng là còn chưa tới giờ đi làm, cô đi lại gần, nhìn qua khe cửa khép hờ mơ hồ có thể nhìn thấy anh đang ngồi trên ghế, tay cầm thứ gì đó chuyên tâm nhìn, trong ánh mắt thâm trầm hiện lên một nỗi đau thương mà cô không hiểu được.

“Cốc cốc cốc...” Giang Đình tùy tay gõ ba lần vào cửa, không chờ Thượng Quan Hạo đồng ý đã đi vào, cười yếu ớt, điềm tĩnh.

“Anh chẳng lẽ không đọc tin nhắn của em sao? Em đã nói thuốc mỡ của anh để ở bên trái ngăn kéo thứ hai, dù sớm hay muộn bôi một chút cũng tốt rồi, như vậy sẽ không có sẹo, anh tại sao lại không nghe?” Giang Đình đi tới kéo ngăn kéo “Anh xem, không thêm mở ra, em biết ngay.”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh nhạt, đem ảnh chụp nhẹ nhàng đặt lên bàn, cúi đầu nói: “Cô hôm nay rất rảnh rồi?”

“Kỳ thật chuyện mỗi ngày em làm cũng không nhiều, lúc buổi sáng gọi điện mắng Lam Từ Kỳ một chút, hỏi xem ai đã phải anh ta tới. Dám xuống tay với công ty của anh, anh ta cũng coi như là bạn bè.” Giang Đình liếc nhìn Thượng Quan Hạo một cái, trong một khắc khuôn mặt bỗng trở nên vui vẻ, tiếp tục nói, “Nhưng mà anh đoán anh ta đã nói cái gì? Anh ta nói Lam đại tổng giám đốc gần đây dục hoà khó nhin, hỏi em có bạn gái nào để giới thiệu cho anh ta, loại như thế nào cũng được, chắc chắn, anh nói xem anh ta không phải vì tình mà bị thương sao? Nghĩ muốn thật nhanh tìm một cô gái đến giải toả ưu lo?”

Mí mắt Thượng Quan Hạo chợt nháy lên.

“Cô đã đáp ứng rồi?” Anh đột nhiên hỏi ra một câu mà chính mình còn chưa kịp nghĩ sẽ nói.

Cho tới bây giờ anh chưa từng quan tâm đến chuyện tình yêu, nhất là chuyện tình cảm của Lam Từ Kỳ, anh nghe qua cũng không muốn.

“Không có.” Giang Đình xoay người, hai tay mảnh khảnh ôm lấy chính mình, ánh mắt giảo hoạt, “Em nói với anh ta người con gái hoàn mỹ nhất trên đời bây giờ đang nói chuyện điện thoại với anh ta, đáng tiếc cô gái này là hoa đã có chủ, anh ta không có cơ hội!” Khi nói chuyện chính cô tự cười nhẹ hai tiếng, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên khuôn mặt tuần tú của anh, ôn nhu nói: “Em vẫn chưa hỏi anh tại sao bị thương, có đau hay không?”

Theo bản năng Thượng Quan Hạo khẽ nghiêng mặt một chút, tránh được bàn tay của Giang Đình.

Giang Đình xấu hổ tay dừng lại giữa không trung.

Anh cũng phát hiện Giang Đình đang xấu hổ, nhưng không giải thích, con người đen như Hắc Thạch Diệu chứa đựng sự yên tĩnh và lạnh nhạt, cúi đầu nói, nâng tay xem đồng hồ: “Tôi không còn nhiều thời gian, tới công ty trước.”

Nói xong thân người cao lớn của anh liền đứng lên, cầm chìa khoá đi ra ngoài, thời điểm tới cửa anh đứng lại, đưa lưng về phía Giang Đình nói: “Về sau không có sự cho phép của tôi, cô không cần vào thư phòng.”

Ánh mắt đảo qua khoá cửa, Thượng Quan Hạo nói thêm một câu: “Nhớ khoá cửa.”

Nói xong, bóng dáng Thượng Quan Hạo cũng biến mất.

Cả người Giang Đình hơi dờ ra, sắc mặt trắng bệch, chờ cho bóng dáng Thượng Quan Hạo biến mất khỏi tầm mắt, trong không khí còn lưu lại mùi thuốc lá nhàn nhạt cùng nước hoa dễ ngửi trên người anh, chỉ tiếc, người đã không còn ở đây.

Chỉ là hỏi anh vì sao bị thương, có cần phản ứng mạnh như vậy không?

Giang Đình nhíu mày, ánh mắt đảo qua mặt bàn làm việc của Thượng Quan Hạo, tay khẽ mở ảnh chụp.

Aiz... Anh lại lấy ảnh vợ trước ra xem?

Bốn năm, cô đã nghĩ cho dù người phụ nữ đó chiếm một vị trí nhất định trong lòng Thượng Quan Hạo, nhưng đã chết lâu như vậy, thì cũng nên sớm bị anh quên đi mới đúng, cho nên cô ngoại trừ biết cô ta tên là Tần Cẩm Lan còn đâu mọi thứ cô chẳng để vào trong mắt. Nhưng ai biết anh mỗi ngày lại thật sự lấy ảnh cô ta ra xem. Mỗi ngày ở trong lòng mà tưởng niệm!

Giang Đình cảm tức, cầm bức ảnh kia lên, muốn hung hăng nghiền rủa vài câu.

Nhưng khi thật sự nhìn thấy bức ảnh, cô mới sững sờ.

Đó không phải là Tần Cẩm Lan.

...Trong bức ảnh là một cô gái nhỏ tinh tế động lòng người, có mái tóc mềm mại thật dài màu đen, những sợi tóc phân tán trên vai, trên người mặc đồng phục của trường Anh Luân, trong tay cô ấy cầm một cây đàn violon, đứng ở trước toà nhà mang phong cách châu Âu, cười đến ảm áp sáng như ngọc.

Đó là một bức ảnh thật đẹp, đón lấy ánh nắng để chụp.

Trong lòng Giang Đình đại chấn!!!

Cô gái nhỏ trong bức ảnh có một chút quen mắt, cô giống như là vừa nhìn thấy qua, cô nhíu mi nhớ lại, cố gắng nhớ lại, cuối cùng nổi lên hình ảnh ngày đó ở phía trước bệnh viện đã nhìn thấy cô gái này, bóng dáng cô ta tinh tế, có vài phần thành thực cùng hơi thở quyến rũ, đôi mắt trong suốt, còn có khuôn mặt khéo léo động lòng người, cô ta cùng cô gái nhỏ trong bức ảnh này giống nhau như đúc!

... Cô ta rốt cuộc là ai?

Giang Đình đứng không nổi, ngồi xuống ghế đem khung ảnh tinh xảo, xa hoa bằng gỗ đàn hương mở ra, lấy bức ảnh bên trong ra, quả nhiên mặt sao có vài chữ rỗng bay phượng múa, cứng cáp hữu lực “Ái nữ Mộc Ngữ”

Đây không phải chữ của Thượng Quan Hạo.

Cô nhẹ nhàng nhớ kỹ cái tên này...Mộc Ngừ...Mộc Ngừ...Tần Mộc Ngừ???

Tất cả nghi hoặc giống như trong nháy mắt tụ lại trong đầu cô.

“Giang tiểu thư... Giang tiểu thư...” Bên ngoài có người giúp việc gọi cô, Giang Đình sợ tới mức suýt làm rơi khung ảnh xuống đất, nhanh chóng mở ngăn kéo đem mọi thứ ném vào, trong tay dấu tẩm ảnh.

“Tôi ở chỗ này, có chuyện gì?” Giang Đình hô một tiếng.

Người giúp việc kinh ngạc, đi vào nói: “Lục Sâm tiên sinh vừa mới tới đây, muốn tình ông chủ, nhưng mà ông chủ vừa ra ngoài, anh ta nói muốn để một ít văn kiện vào thư phòng, rồi sẽ đi.”

Lục Sâm?

Ánh mắt Giang Đình lướt qua bàn làm việc, trong lòng có một chút khác thường, nhẹ giọng mở miệng: “Tôi biết rồi, cô trước hết xuống mời anh ta ngồi chờ, tôi lập tức đi xuống ngay.”

“Vâng, Giang tiểu thư.”

Sau một lúc, Giang Đình thông dong từ tầng hai đi xuống, nhìn bóng dáng cao lớn của Lục Sâm, mắt kính phản xạ một chút ánh sáng sắc lạnh, phong cách làm việc thật giống Thượng Quan Hạo, lạnh lùng không độ ẩm. Giang Đình nhún nhún vai: “Anh đến không đúng lúc rồi, anh ấy vừa mới đi, có cái gì muốn đưa cho anh ấy thì nên đến công ty.”

Lục Sâm nhìn lên, thấy được cô.

“Là tài liệu cá nhân, không cần đưa đến công ty.” Hắn thần nhiên giải thích, “Tôi nghĩ tôi đem lên thư phòng là được.”

Giang Đình biết, chỉ có Lục Sâm có chìa khoá thư phòng của Thượng Quan Hạo.

Cô cười cười, đi đến trước mặt Lục Sâm, “Anh có vẻ đã đi theo anh ấy làm việc rất nhiều năm? Lục Sâm, tôi có thể hỏi anh một chuyện được không?”

Lục Sâm không nghĩ tới Giang Đình sẽ hỏi như vậy, dừng một chút, mở miệng nói: “Cô nói đi.”

Giang Đình lấy ra bức ảnh ở phía sau, đưa tới trước mặt hắn: “Cô gái nhỏ này, anh có biết không?”

Lục Sâm chỉ liếc nhìn một cái đột nhiên chân động một chút.

Giang Đình tiếp tục cười: “Cô ấy tên là Tần Mộc Ngừ có phải không? Lục Sâm anh giúp Hạo làm việc, tôi biết anh chỉ nghe theo anh ấy, cho nên rất nhiều chuyện tôi không có hỏi, hôm nay chỉ hỏi anh một lần, nếu anh cảm thấy có thể trả lời thì nói cho biết, có được không?... Anh ấy cùng Tần Mộc Ngừ có quan hệ gì? Hai người họ thích nhau sao? Khi nào vậy?”

Lục Sâm trầm mặc không nói.

Giang Đình lại nở nụ cười: “Không thể nào, khó trả lời vậy sao? Chuyện đó cũng chẳng có gì, anh biết chuyện anh ấy đã có vợ tôi còn chẳng so đo, huống chi là cùng cô gái nhỏ này nói chuyện yêu đương? Tôi là người hay ghen như vậy sao?”

Lục Sâm suy nghĩ, xác thực lời nói của cô.

“Anh ấy cùng Tần Mộc Ngừ, không có bất cứ quan hệ trực tiếp gì.” Hắn thần nhiên nói, đôi mắt phía sau mắt kính thâm thúy không thể cân nhắc, leo ra sự hoang mang “Về phần có phải thích nhau hay không, cô có thể hỏi Thượng Quan Hạo, tôi không phải người trong cuộc, tôi vĩnh viễn cũng không biết bọn họ nghĩ như thế nào.”

Tâm của Giang Đình, lo lắng mơ hồ.

Không có quan hệ gì?

Aiz... Không có quan hệ gì mà Thượng Quan Hạo sẽ giữa trưa ngồi một mình nhìn bức ảnh đến gần người? Người trong ảnh đúng là rất xinh đẹp, đến mức làm cho tim người khác đập nhanh, nhưng mà theo góc độ của một người phụ nữ xinh đẹp có trí tuệ mà nói, Giang Đình cô thật sự không nhìn ra cô ta có nửa điểm tốt đẹp.

“Bỏ đi, anh nói và chưa nói gì đều giống nhau.” Giang Đình nhìn tài liệu trong tay Lục Sâm, “Anh muốn đưa cho anh ấy cái gì thì trực tiếp đưa cho tôi đi, tôi sẽ đưa cho anh ấy.” Cô vươn tay ra.

Trong đôi mắt của Lục Sâm ánh lên một tia sáng.

“Giang tiểu thư, chuyện này không hợp theo nguyên tắc.” Hắn thần nhiên cảnh cáo.

“Quy tắc?” Ánh mắt của Giang Đình không hề khách khí, bóng dáng mảnh khảnh tới gần người đàn ông, nhìn vào mắt hắn, “Anh cùng tôi nói chuyện quy

tắc? Anh nghĩ rằng Hạo cho anh một chút quyền hành thì anh giỏi lắm sao? Tôi cùng anh ấy đã quen biết hơn mười năm, anh ấy làm việc tôi còn không rõ sao? Anh chỉ biết anh ấy là tổng giám đốc của Tín Viễn, anh ấy là thần thoại trong thương giới của cái thành phố này, nhưng anh cũng chỉ biết đến có vậy thôi, bối cảnh và gia thế của anh ấy, anh có biết một chút nào không?”

Giang Đình khí thế bức người, trước mặt đàn ông lại đậm mạc mà thị uy.

“Có hậu quả gì tôi sẽ chịu trách nhiệm, anh đưa ra đây đi.” Về mặt Giang Đình kiên cường, trong trẻo nhưng lạnh lùng, nói xong chìa bàn tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Tốt nhất nên giữ khoảng cách với cô ấy

Lục Sâm nhìn vào mắt Giang Đình, nhẹ nhàng đặt tài liệu vào trong tay cô, thản nhiên nói: “Ngài ấy không thích bị người khác động vào tài liệu, nếu cô không muốn bị phát hiện thì hãy cẩn thận một chút... Chúc may mắn.”

Toàn bộ sự chú ý của Giang Đình đều tập trung vào túi tài liệu, không nghe thấy lúc hắn nói “Chúc may mắn.” có bao nhiêu hàm ý.

“Tôi biết rồi, anh không cần nhiều lời.” Cô siết chặt bàn tay đang cầm túi tài liệu thật dày, lãnh đạm nói.

“Chị Trương, tiễn khách.” Giang Đình nhìn hắn một cái cuối cùng, tao nhã mà kiên cường đi lên lầu.

Người giúp việc đi ra, lễ phép nói với Lục Sâm: “Lục tiên sinh, xin mời về cho.”

Lục Sâm nhìn bóng dáng của người phụ nữ ở trên lầu, im lặng xoay người, chỉ là khoé miệng nhếch lên một chút, vẽ ra một nụ cười lạnh.

Trở lại phòng.

Tìm Giang Đình đập tình thích, cũng không biết bên trong túi tài liệu kia có gì.

Cô cũng không vội vàng mở ra xem, tự rót cho mình một cốc nước, ngón tay cứ siết chặt cốc nước nhưng cũng không làm sự lo lắng trong lòng cô vơi đi chút nào, cô rất muốn biết chân tướng, nhưng rồi lại sợ phải biết rõ chân tướng.

Nếu trong lòng Hạo chỉ có một người là Tần Cẩm Lan, cùng lắm chỉ là người chết mà thôi, cũng không cần lo sợ.

... Nhưng nếu mà là người sống.

Giang Đình nhớ tới ngày đó ở trong thang máy nhìn thấy một đứa bé trai xinh đẹp và mẹ của nó, trong lòng hơi đau đớn, như bị kim châm. Thứ cô sợ chính là, sự điên cuồng và lo lắng vô cùng của Hạo, người lãnh đạm như anh, thì chuyện gì có thể khiến anh lúc đó không thể khống chế được bản thân.

Đem cốc nước đặt trên bàn, Giang Đình rót cuộc nhìn không nổi, ngồi xuống thật cẩn thận mở túi tài liệu.

Bóc miệng túi giấy, cô làm thật nhẹ nhàng, cuối cùng lôi quyển tài liệu thật dày ở bên trong ra.

Bên trong có khẩu cung của cảnh sát và ảnh chụp.

Trong một đồng tài liệu hỗn độn, Giang Đình nhìn một chút, nhìn ảnh chụp đầm đìa máu rồi đến hồ sơ của cảnh sát, nhìn thấy ở trên hồ sơ khẩu cung là hình của nghi phạm bị truy nã, đó là Tần Mộc Ngữ bộ dáng nhu nhược thanh thuần, làm cho người ta nhất thời khiếp sợ.

Ngón tay Giang Đình run run, mắt mở lớn, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

Án tử...

Đây chính là án tử...

Cô chỉ biết Tần Cẩm Lan chết ngoài ý muốn, nhưng không biết đây là một vụ án giết người, hơn nữa đây là vụ án giết người gây chấn động thành phố Z lúc đó!!! Cô run run cầm lấy hồ sơ, đọc vội vã, trong hồ sơ đem sự tình năm đó trình bày một cách rõ ràng, cô tìm kiếm tên của Thượng Quan Hạo và Tần Mộc Ngữ, cuối cùng sự việc cũng được rõ ràng...

A...

Tần Mộc Ngữ... Tần Mộc Ngữ...

Mắt Giang Đình đỏ au, cuối cùng cũng hiểu rõ ràng mọi chuyện, cười lạnh, cảm lấy bức ảnh chụp Tần Cẩm Lan khi chết, ngón tay càng lúc càng siết chặt. Cô vẫn chưa rõ lắm quan hệ của Hạo với hai người phụ nữ này là như thế nào, nhưng cô biết... Bây giờ cô dám khẳng định, người tồn tại suốt bốn năm trong lòng Thượng Quan Hạo, căn bản không phải Tần Cẩm Lan đã chết kia!

“...Đẹp đúng không?” Một giọng nói trầm thấp vang lên trong phòng bệnh.

“Vâng, thật đẹp.” Hai mắt đen láy của Tiểu Mặc nhìn chăm chăm vào tập tranh, tay nhỏ bé chỉ vào một bức hình trong số đó, “Chú, đây là cái gì?”

Cánh tay to lớn của Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng vòng qua Tiểu Mặc, nhìn bức tranh kia: “Đó là núi Phú Sĩ.” hạ tầm mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của cậu bé, “Tiểu Mặc thích nơi này sao?”

“Vâng.” Tiểu Mặc giật giật đầu, “Tiểu Mặc thích đỉnh núi có tuyết, nhưng mà mẹ không thích.”

Mắt Thượng Quan Hạo nảy lên.

“Vi sao mẹ lại không thích?” Giọng anh khàn đi một chút, giọng nói quanh quẩn ở trong phòng bệnh.

“Bởi vì khi mẹ sinh Tiểu Mặc là lúc tuyết rơi, Manchester rơi tuyết thật nhiều, chú Lam nói là năm đó trời rất lạnh, Tiểu Mặc bị viêm phổi hơn một tháng liền, mẹ lo lắng muốn chết, mạo hiểm trời tuyết lớn đến giáo đường cầu nguyện thật lâu, thiếu chút nữa mẹ cũng bị đông cứng, cho nên từ đó đến bây giờ mẹ đều không thích trời có tuyết, mẹ sợ Tiểu Mặc bị bệnh.” Tiểu Mặc ngoan ngoãn giải thích, tiếp tục lật xem tập tranh, lại chỉ vào bức tranh đang mở ra, “Chú, đây lại là cái gì ạ?”

Thượng Quan Hạo giật mình, đôi mắt thăm thẳm nhìn bức tranh: “Tháp eiffel.”

Tiểu Mặc cũng không rõ kiến trúc này nổi tiếng cỡ nào trên thế giới, chỉ dùng kiến thức toán học để cân nhắc cấu tạo của nó, hứng thú thật sâu, chăm chú nhìn không chớp mắt.

Thượng Quan Hạo gất gao ôm chặt thân người mềm mại của cậu bé, giọng nói khàn khàn: “Nếu Tiểu Mặc thích, chú có thể mang Tiểu Mặc đến nơi có công trình này, để Tiểu Mặc có thể nhìn thấy tận mắt, được không?”

Tiểu Mặc bị hơi thở của anh làm cho bị ngứa, đáng yêu cười, lắc đầu: “Không được, mẹ sẽ không cho Tiểu Mặc đi.”

“Vi sao?” Thượng Quan Hạo cúi đầu, trong đầu đầu là hình ảnh quật cường, trong trẻo nhưng lạnh lùng của cô gái nhỏ.

“Bởi vì thân thể Tiểu Mặc không tốt, thay đổi khí hậu là lại bị ốm, có đôi khi còn bị dị ứng...” Bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Tiểu Mặc tiếp tục dờ tập tranh, trong đôi mắt trong suốt hiện rõ sự thỏa hiệp, “Tiểu Mặc xem tranh cũng tốt rồi, giáo sư Gent nói chỉ cần học giỏi địa lý thì cũng có thể từ trong sách vở mà du ngoạn khắp thế giới!”

Trái tim Thượng Quan Hạo đột nhiên rung động một chút, trong đôi mắt thăm thẳm xuất hiện một chút ấm áp, cùng không khí lạnh lẽo trong phòng có chút không cân xứng. Ngón tay thon dài của anh day day mi tâm, như vậy cùng đứa nhỏ, thời khắc yên tĩnh như thế này anh không biết đã bao lâu rồi chưa có. Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng đặt tay lên vai Tiểu Mặc, nhìn thân thể đứa nhỏ đầy đủ bộ phận, không rõ cái đập lúc trước vào bụng Tần Mộc Ngữ đã khiến Tiểu Mặc bị bao nhiêu thương tổn.

Chẳng sợ đối đầu với cả thế giới, chẳng sợ mất đi tất cả, có thể đổi một chút vui vẻ và sức khỏe cho Tiểu Mặc hay không?

Di động trong túi quần ong ong kêu lên.

Thượng Quan Hạo tiếp tục chơi cùng Tiểu Mặc, cũng không nghe điện thoại, nhưng điện thoại vẫn kêu liên tục, anh nhú mày, đánh phải đứng lên: “Alo.”

“Tổng giám đốc, Giang tiểu thư đã quay trở lại công ty.”

Tránh không để Tiểu Mặc nghe thấy, ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh lùng, đạm mạc nhỏ giọng nói: “Bảo cô ta trở về đi, về sau chuyện nhỏ thế này thì không nên quấy rầy tôi.”

“Nhưng.. Nhưng mà tổ dự án đang họp, Giang tiểu thư đột nhiên xông vào, cô ấy nói muốn tham gia vào vụ đấu thầu, ai cũng không ngăn được! Có ấy nói mình đã nghỉ ngơi mấy tháng cũng nên trở lại làm việc...”

Tham gia vụ đấu thầu.

Ánh mắt thâm sâu của Thượng Quan Hạo càng thêm lạnh, lẳng lặng suy nghĩ, không biết người phụ nữ Giang Đình này đang muốn làm cái gì đây.

Có lẽ đúng như cô ta đã nói, chỉ là muốn làm việc, đơn giản vậy thôi.

Bạc môi khẽ mím, Thượng Quan Hạo lạnh lùng nói: “Để cho cô ta hỗ trợ cũng được, việc quan trọng thì đừng cho cô ta nhúng tay vào, chờ tôi trở về thì

nói sau.”

“Vâng, thưa tổng giám đốc.” Trợ lý có được sự đồng ý của Thượng Quan Hạo, lúc này mới nhẹ nhõm thở ra.

Lúc ngắt điện thoại Thượng Quan Hạo nhìn qua đồng hồ, đã sắp đến 5 giờ, không quá nửa giờ nữa, Tần Mộc Ngừ sẽ tới đây.

Tiểu Mặc tò mò quay đầu: “Chú, người có chuyện phải làm ă? Chú có thể đi trước không cần ở đây chơi với Tiểu Mặc, Tiểu Mặc biết người lớn đi làm rất mệt, mẹ cũng thế, cho nên chú yên tâm, Tiểu Mặc có thể ở một mình.”

Trái tim của Thượng Quan Hạo bị lời nói của đứa nhỏ siết chặt, ôm lấy Tiểu Mặc, nhẹ nhàng xoa đầu cậu bé, giọng khàn khàn: “Không có chuyện gì, chú có thể ở lại đây với Tiểu Mặc, đây là đặc quyền của Tiểu Mặc.”

Tiểu Mặc bỗng nhiên tò mò.

“Chú này, có cùng mẹ cháu có quan hệ gì? Chú vì sao lại đối tốt với Tiểu Mặc như vậy?”

Động tác ở tay Thượng Quan Hạo cứng ngắc một chút.

Ánh mắt anh hoảng hốt, cúi đầu nói: “Mẹ đã nói cái gì với Tiểu Mặc sao? Về chú.”

Tiểu Mặc lắc đầu, ánh mắt hơi hơi ưu thương, ăn ngay nói thật, “Mẹ nói, đối với người có ơn với mình thì nhất định phải báo đáp, cho nên Tiểu Mặc rất tôn kính chú Lam, mặc dù chú Lam không tốt như chú, nhưng...” chính đứa nhỏ cũng không rõ ràng, “Chú, cháu nên xưng hô với chú như thế nào đây? Lần trước mẹ hỏi chú là ai, Tiểu Mặc nói không biết tên.”

Khuôn mặt tuấn tú của Thượng Quan Hạo tái nhợt.

Cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Mặc, nắm thật chặt không muốn buông ra, giọng nói của Thượng Quan Hạo khàn khàn: “Cháu còn quá nhỏ, cho nên có rất nhiều chuyện mẹ không thể nói cho cháu, chú cũng không dám nói cho cháu... Tiểu Mặc, cháu hãy hứa với chú, về sau hãy vui vẻ một chút, chú thiếu nợ cháu nhiều lắm, không biết bao giờ mới có thể trả hết.”

Tiểu Mặc ngây thơ, không hiểu rõ lời của Thượng Quan Hạo, rất nhanh liền nở nụ cười, hai má lúm nhò nhỏ xuất hiện ở trên mặt, “Chú ở lại đi, mẹ cháu một lúc nữa sẽ tới đây, chú có thể nói chuyện với mẹ cháu, nếu mẹ nhìn thấy chú đối tốt với Tiểu Mặc, có lẽ sẽ không giống lần trước hung dữ với chú.”

Ở trong tiềm thức của đứa nhỏ, lần trước ở nhà hàng, không rõ vì sao mẹ lại nổi giận với một chú xa lạ, thực sự đã dọa đến Tiểu Mặc.

Thượng Quan Hạo mím chặt môi, khuôn mặt tái nhợt dọa người, bàn tay anh run nhẹ, vuốt ve đầu Tiểu Mặc vài cái, “Chú đi trước...tốt nhất Tiểu Mặc, không nên nhắc tới chú trước mặt mẹ, biết không?”

Tiểu Mặc càng thêm khó hiểu, đôi mắt đen láy nhìn anh.

“Bởi vì chú... chú không biết nên làm thế nào với cô ấy... Có lẽ cũng chỉ có thể làm thế này...” Anh nói xong, hơi thở thật mong manh, nhẹ nhàng giần mi tâm, cố gắng đè nén áp lực ở trong tim.

“Chú đi rồi, Tiểu Mặc nhớ bảo vệ thân thể thật tốt, biết không?” Câu cuối cùng của anh thật nhẹ nhàng.

“Vâng!” Ánh mắt Tiểu Mặc càng thêm trong trẻo, tay nhỏ bé ôm chặt tập tranh, bên trong não nhỏ đã nổi lên những vấn đề phức tạp so với phương trình toán học còn khó hơn, nhìn bóng dáng cao lớn của Thượng Quan Hạo đi ra ngoài, câu hỏi càng thêm nhiều. Ở nơi không ai nhìn thấy, lông mày nho nhỏ của Tiểu Mặc đã nhíu chặt lại, cùng người đàn ông tuấn lãng vừa đi ra ngoài không có chút khác biệt.

Trong khoảnh khắc Thượng Quan Hạo đi ra ngoài, đã thấy bóng dáng nhỏ nhắn tinh tế của Tần Mộc Ngừ đi ra khỏi thang máy, cô mặc chiếc áo gió màu vàng nhạt, sau khi tan làm cô lập tức tới bệnh viện, khi không đối mặt với anh, khuôn mặt cô thật sự thư thái, bình lặng, không sợ vận mệnh tàn nhẫn, cô vẫn dùng đôi mắt trong suốt nhìn thế giới một cách kiên cường như vậy.

Bóng dáng cao lớn của anh tránh sang một bên, để cho vài người bác sĩ và y tá vừa đi ra khỏi phòng bệnh che khuất bóng dáng anh.

Cô chạy vào phòng bệnh, nở nụ cười nhợt nhạt, không nhìn thấy Thượng Quan Hạo.

Cánh tay dựa vào tường, đưa lưng về phía cô, rõ ràng nghe thấy âm thanh mơ hồ truyền ra từ phòng bệnh phía sau, Thượng Quan Hạo thật nhanh nắm chặt tay lại, ánh mắt đầy phức tạp, sắc mặt dần trở nên tái nhợt.

Có lẽ đây là khoảng cách tốt nhất giữa anh và cô.

“Lúc Dringlewapen bắt đầu phát triển thì tôi đã để tâm tới, lúc ấy mọi người đang ở đâu? Vẫn là đi theo Tần Chiêu Văn mà bán mạng cho Tần thị, mọi người của bây giờ, là do Hạo bồi dưỡng, không phải ai khác, không lẽ cho tôi gia nhập thì sẽ hại mọi người thất bại?” Giang Đình nhẹ giọng nói xong, cánh tay mảnh khảnh mở túi giấy ra, đem tài liệu giao cho trợ lý: “Đây là tài liệu do tôi thu thập, có phải so với mọi người ở đây đều không ít hơn?”

Vài người trong tổ dự án truyền tay nhau nhìn, có người nhủi mũi, kinh ngạc, cũng có một số người âm thầm tán thưởng.

Cửa phòng họp nhẹ nhàng mở ra.

Trong nháy mắt đã xuất hiện bóng dáng cao lớn của Thượng Quan Hạo, có mấy người theo bản năng đứng dậy muốn nhường ghế cho anh, nhưng trợ lý bên cạnh đã đem ghế chuyên dụng của anh tới, xảy ra tình huống bất ngờ, những ánh mắt nghi hoặc đều nhìn về phía Thượng Quan Hạo.

“Vì sao đột nhiên lại muốn tham gia vào dự án đầu thầu?” Thượng Quan Hạo tiến vào chỉ thân nhiên hỏi một câu, ngón tay thon dài cầm tờ giấy trên bàn lên nhìn, năng lực của Giang Đình anh không thể phủ nhận, cho nên vừa rồi ở trong điện thoại mới không ngần ngại, “Đây là tài liệu do cô làm?”

“Vâng.” Giang Đình trả lời dứt khoát, cô biết khi liên quan đến công việc Thượng Quan Hạo sẽ càng lạnh nhạt với cô hơn, chỉ nhìn sự việc để nhận xét, cho nên anh một chút cũng không hề qua loa.

Thượng Quan Hạo buông tờ giấy ra, ngồi xuống.

Anh không lên tiếng, khiến cho mọi người xung quanh không ai dám mở miệng, chỉ chờ quyết định của anh.

Giang Đình nhẹ nhàng hít sâu một hơi, ánh mắt mềm mại, nhẹ giọng nói: “Thời gian này em đã ở nhà rất nhiều, không tới công ty, bởi vì anh nói không muốn em đến công ty làm việc, cho nên em đã nghe lời anh, nhưng mà lần này... Nếu đối thủ không phải Lam Từ Kỳ, em sẽ không đến đây. Lần này coi như là em vì anh, được không?”

Xung quanh xuất hiện những tiếng hít hơi sâu.

Loại chuyện tình cảm riêng tư mà lại đem đến công ty nói, thật là không thích hợp, tất cả mọi người đều xấu hổ, nhưng không ai dám nói gì.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh nhạt, chỉ nói một câu.

“Lần sau không nên mặc loại quần áo thể này đến công ty, ảnh hưởng đến hình tượng.” Nói xong anh liền đứng dậy, đi về phía cửa.

“...!!!” Giang Đình nhất thời nghẹn lời, mặt đỏ bừng, nhìn vào quần áo của chính mình.

Tuy rằng cô mặc trang phục công sở nhưng mà vẫn không thể che lấp cảnh xuân trước ngực. Bị làm nhục trước mặt mọi người như vậy, cô oán hận, nhưng cũng biết là mình đáng bị như vậy. Tại công ty Hạo luôn rất nghiêm túc, không bao giờ chấp nhận chuyện cô làm càn.

Thu thập xong giấy tờ của mình, Giang Đình lạnh lùng nói: “Được rồi, cứ vậy đi, mọi người cũng đã hiểu ý tứ của anh ấy, ngày mai tôi sẽ cùng mọi người bàn luận phương án. Tan họp.”

Nói xong đi ra ngoài, tiếng giày cao gót “Đặng đặng đặng” phát ra.

Chuẩn bị suốt một tuần, đồ cả mắt, cuối cùng cũng đã tìm ra phương án cuối cùng.

Tần Mộc Ngữ cảm thấy tinh thần bị buộc chặt nay đã được thả lỏng, ngày mai lại là một trận ác chiến.

“Mộc Ngữ!!!” Giám đốc thị trường một thân quần áo đẹp để đi đến trước mặt Tần Mộc Ngữ, khẽ nường mày, nhẹ giọng gọi.

Tần Mộc Ngữ run rẩy, cả người như có dòng điện chạy qua, sợ run một chút.

“Cô... Gọi tôi là gì?” gương mặt nhỏ nhắn của cô trở nên trong suốt, ánh mắt suy yếu.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 173: Tôi không phải cảm thấy kích thích, mà là ghê tởm

Lisa cười tươi, "Tôi đã nghe Edwin gọi cô như thế, cho nên thử gọi xem sao, cô khẩn trương cái gì chứ?" Lisa vòng qua Tần Mộc Ngữ, đến trước tấm gương màu trà sữa sang lại gương mặt, "Đây là tên tiếng Trung của cô? Nghe rất hay đấy!!!"

"Cảm ơn đã khen." Tần Mộc Ngữ nâng tay xem đồng hồ, "Tôi đang vội, nên phải đi trước."

"Ừ, được." Lisa gật gật đầu, nhìn vào đồng hồ tinh xảo trên tay, cười yếu ớt, "Cô và Edwin đi cùng nhau sao? Tôi vừa mới thấy anh ấy xuống dưới lấy xe, quan hệ của hai người có vẻ tốt."

Tần Mộc Ngữ lắc đầu: "Anh ta chắc là đang đợi người khác, tôi hiện tại đã không còn ở khách sạn, tôi đã thuê nhà, đi xe bus là có thể về." Trong công ty này có rất nhiều người luôn nhìn chằm chằm quan hệ giữa cô và hắn, cô luôn biết rõ, cho nên cô không muốn gặp phiền toái.

Cái tên Tần Mộc Ngữ này, càng ít người biết thì càng tốt.

Nhớ tới lần gặp Thượng Quan Hạo gần đây, mặt Tần Mộc Ngữ tái nhợt, ngón tay hơi run một chút.

Cô còn nhớ rõ lời nói của anh hôm ấy...

"Tần Mộc Ngữ, em có biết em là tội phạm bị truy nã hay không?"

Anh thật sự sẽ đi tố giác sao?

Anh vì yêu Tần Cẩm Lan, vì cái chết không rõ ràng đó, anh sẽ đi tố giác thân phận của cô sao?

Nhớ lại bốn năm trước Thượng Quan Hạo đã từng nói "Trong lúc đó giữa cô và Cẩm Lan, tôi sẽ vĩnh viễn chọn Cẩm Lan." Khuôn mặt cô tái nhợt dọa người, ngón tay gắt gao bám chặt vào tường đá cẩm thạch, không thể khắc chế sự run rẩy trong lòng.

A...

Tội lỗi gì, sai trái gì, Tần Mộc Ngữ cô một mình thừa nhận không được sao? Vì sao lại liên lụy đến đứa nhỏ của cô? Cho dù cô có đến chết cũng không thừa nhận, không sợ bị người ta an bài tội danh giết người, nhưng cô lại không muốn Tiểu Mặc biết chuyện này. Thượng Quan Hạo, anh đã từng đồng ý mọi sự tàn nhẫn chỉ hướng đến mình cô, anh sẽ đối xử tốt với đứa nhỏ.

Nhưng đối xử tốt của anh, lại là cái gì?

Ngón tay truyền đến sự đau đớn, giống như là đá cẩm thạch đã cắt qua đầu ngón tay cô.

Cố gắng đè nén nước mắt chua xót nơi hốc mắt, cô cười yếu ớt, vẫy vẫy tay, đi ra khỏi toilet.

Bầu trời đêm đã hạ xuống, chiếc Bugatti mà xám vẫn đỗ ở trước cửa công ty.

Quả nhiên Lam Từ Kỳ vẫn chờ ở đây. Nhưng mà Tần Mộc Ngữ không nghĩ sẽ qua đó, cô đi đến chỗ đợi xe bus, chỉ mong Lam Từ Kỳ không phải đang đợi cô. Cách khoảng cách rất xa, vẫn có thể nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đàn ngồi trong xe hắn, hai người đang trò chuyện vui vẻ, cũng không chú ý đến sự tồn tại của cô.

Tần Mộc Ngữ nhìn thoáng qua, dời tầm mắt, đi về phía đợi xe bus.

Còi ô tô phía sau vang lên một tiếng "bíp...", rất kinh người, Tần Mộc Ngữ giật mình một cái.

Quay đầu, là còi xe của Lam Từ Kỳ.

Lam Từ Kỳ đột nhiên túm tay Giang Đình, nhú mồm thật chặt: "Cô làm cái gì?"

Giang Đình cười đến vui: "Tôi làm gì anh còn không rõ à? Anh mau xem người ta đã sắp đi rồi, anh không nhẫn tâm đuổi tôi xuống dưới lại sót ruột đuổi theo người ta, tôi thấy anh rất mau thuẫn, cho nên giúp anh gọi cô ấy lại rồi tính sau."

Nói xong Giang Đình nhẹ nhàng hạ cửa kính xe, hướng phía Tần Mộc Ngữ nói to: "Hi, mỹ nữ! Lam Từ Kỳ là chờ cô, cô đừng hiểu lầm! Cô đừng đi, bằng không lát nữa anh ta sẽ tìm tôi tính sổ!"

Lam Từ Kỳ thật sự muốn bóp chết người phụ nữ này.

Sắc mặt xanh mét, Lam Từ Kỳ cúi đầu xuống nguyên rủa: "Mình tại sao từ trước không có phát hiện, mang theo Giang Đình bên người sẽ khiến mình mất mặt."

Giang Đình nhú mồm, đánh Lam Từ Kỳ một cái, "Anh nói cái gì, anh nói ai mất mặt?"

Còn chưa tính xô chuyện hắn đối đầu với Hạo, bây giờ lại còn dám nguyên rủa người phụ nữ của anh ấy!

Lam Từ Kỳ đã mở cửa xe bước xuống.

Tần Mộc Ngữ nhìn bọn họ đang từ xa đi tới, chậm rãi đứng đợi, nhìn rõ người phụ nữ bên cạnh hắn, ánh sáng trong mắt cô dần trở nên ngưng tụ, cô nhận ra đây là người phụ nữ cô đã đụng phải ở của bệnh viện.

Tần Mộc Ngữ mím môi, không nói gì.

"Sao vậy, không nhận ra tôi sao?" Giang Đình cười cười, chìa tay ra, "Tôi là Giang Đình, bạn của Lam Từ Kỳ."

Tần Mộc Ngữ nhìn xuống, cũng chia tay ra, cùng Giang Đình bắt tay: "Xin chào."

Giang Đình thu tay lại, cầm thật chặt, cười yếu ớt nói: "Nói tôi là bạn của Lam Từ Kỳ có vẻ quen hệ này hơi xa, tôi nói gần hơn một chút nhé?" Trong đôi mắt của Giang Đình giống như là có ánh sáng hiện lên, nhẹ giọng nói: "Tôi là Giang Đình bạn gái của Hạo, rất vui khi gặp cô."

Người trước mặt có ánh mắt trong suốt như nước, là một cô gái nhỏ bé và yếu ớt nhưng lạnh nhạt, sắc mặt Tần Mộc Ngữ quả nhiên trắng hơn một chút.

Bạn gái, Thượng Quan Hạo.

Giang Đình lúc này mới rút tay ra, giờ đồng hồ nhìn nhìn: "A, thời gian trôi nhanh thật, có lẽ một lúc nữa Hạo sẽ đến, tôi vừa mới nói muốn ăn bánh ngọt cho nên anh ấy đi mua, từ đó tới công ty của Từ Kỳ rất gần cho nên tôi mới qua xem một chút, không nghĩ tới sẽ phá hỏng chuyện tốt của hai người, thật ngại quá..." Giang Đình cười nói, đôi mắt sáng như sao.

Lam Từ Kỳ ở bên cạnh cười lạnh, Giang Đình mà biết xấu hổ sao? Cô ta là thật sự là không biết xấu hổ.

"Hai người cứ nói chuyện tiếp đi, tôi về trước, Edwin, tạm biệt!" Tần Mộc Ngữ nhìn Lam Từ Kỳ nói, muốn rời đi.

"Này..." Giang Đình gọi Tần Mộc Ngữ lại, cười nói, "Cô đi thật sao? Cô vẫn không biết rõ tình cảm mà tổng giám đốc dành cho mình, cô một chút cũng không cảm kích? Lam Từ Kỳ, anh mau nói đi, nói là anh đã đợi cô ấy suốt một tiếng, tại sao đến thời điểm quan trọng anh lại im lặng? Còn muốn tôi giúp anh nói."

Lần đầu tiên Lam Từ Kỳ cảm thấy, người phụ nữ Giang Đình này thật phiền toái.

Bóng dáng cao lớn của Lam Từ Kỳ đi tới, giờ tay xem đồng hồ, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng vào mắt Tần Mộc Ngữ.

"Một lúc nữa Hạo thật sự sẽ tới đây, cho nên bây giờ em có thể lập tức đi theo tôi, không cần nhìn thấy hình ảnh thân mật của anh ta cùng người bạn gái đã ở chung hơn ba năm... Tần Mộc Ngữ, em không đi theo tôi?" Hắn cúi đầu, dùng tư thế chiếm hữu, nói nhỏ bên tai Tần Mộc Ngữ.

Hình ảnh thân mật. Ở chung hơn ba năm.

Tần Mộc Ngữ nhìn lên, ánh mắt xuyên qua bả vai rộng lớn của Lam Từ Kỳ nhìn cô gái nhỏ ở phía sau, cô gái đó là mẫu người hoàn toàn trái ngược với Tần Cẩm Lan, hoạt bát, vui vẻ, tao nhã, hào phóng. Hoá ra tình yêu của Thượng Quan Hạo dành cho Tần Cẩm Lan, chỉ rề rúm như thế này sao?

Trong lòng cô giống như có một toà băng sơn, đang âm âm đồ xuống.

Thu hồi ánh mắt, giọng nói của Tần Mộc Ngữ hơi khàn: "Tôi đi xe bus, rất nhanh sẽ về đến nơi, anh không cần quản chuyện của tôi."

Lam Từ Kỳ nhìn khuôn mặt của Tần Mộc Ngữ, đồng thời vòng tay qua thắt lưng của cô, để cho cô dựa vào người hắn, nhìn cô nói: "Nhìn bộ dạng của em lúc này, rõ ràng là mệt, hay bị lời nói vừa rồi của cô ấy kích thích? Hả?"

Hắn tạm thời còn chưa rõ tình cảm của Tần Mộc Ngữ dành cho Thượng Quan Hạo là gì, càng tiếp cận sự thật, hắn lại càng khiếp sợ. Rõ ràng rất muốn biết bí mật trong lòng cô, nhưng lại sợ kết quả, người đàn ông trong lòng cô, thật sự là Hạo sao?

"Lam Từ Kỳ." Lần đầu tiên Tần Mộc Ngữ nhìn thẳng vào mắt hắn, cũng là lần đầu tiên đem cảm xúc chân thật của mình bộc lộ trước mặt Lam Từ Kỳ, nhẹ giọng nói với hắn: "Tôi thật sự rất mệt, nhưng tôi không phải bị kích thích, mà là ghê tởm."

Cô từ trước đến bây giờ chưa bao giờ cảm thấy ghê tởm, cũng không từng nghĩ sẽ gặp loại chuyện như vậy.

Bây giờ cô mới biết, Tần Cẩm Lan chết bốn năm, vậy mà Thượng Quan Hạo cùng bạn gái mới của anh đã quen nhau hơn ba năm, lúc biết Tần Mộc Ngữ cô trở về, anh còn có thể hỏi, có phải cô đã giết Tần Cẩm Lan không?

Tất cả những chuyện này, đến rất tự nhiên, trong thời gian ngắn cô không thể tiêu hoá được.

Cô ghê tởm đến buồn nôn.

Lam Từ Kỳ nhìn vào mắt của cô, nhìn thấy trong mắt cô là sự mệt mỏi và chán ghét.

Khoé miệng tuất dật khẽ nhếch lên, cười mỉa hoặc đến bức người, Lam Từ Kỳ tựa chán mình vào chán Tần Mộc Ngữ, "Em có biết không, tuy rằng bộ dạng hiện giờ của em rất khó coi, nhưng mà... Tôi rất vui. Em về sau tốt nhất hãy như vậy không phòng bị gì khi nói chuyện với tôi, để tôi có thể thấy được suy nghĩ của em, giống như bây giờ..."

"Nếu cảm thấy ghê tởm tôi lập tức sẽ đưa em đi. Đi xe bus?" Hắn cười nhạo "Em đúng là thích nói đùa!"

Nói xong hắn đã muốn dẫn cô đi.

Một luồng ánh sáng chiếu qua đại sảnh của Dringlewapen, Thượng Quan Hạo đang lái xe về phía bọn họ, chiếc xe cao cấp đen bóng về một đường con trên mặt đường, đường đường chính chính đỗ trước mặt bọn họ.

Lam Từ Kỳ thật sự muốn thấp giọng nguyên rửa, vừa định đi, nhưng còn chưa kịp.

"Hạo!" Giang Đình lại vui vẻ gọi lớn, chạy chậm qua đó, ồn ào nói, "Bánh ngọt của em đâu?"

Ánh mắt thâm trầm của Thượng Quan Hạo tìm kiếm, vòng qua Giang Đình, ánh mắt chậm rãi nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau ở cách đó không xa. Tuy rằng bóng đêm đã nặng nề bao trùm tất cả, nhưng Thượng Quan Hạo vẫn có thể nhìn rõ người đang ở phía trước là ai. Cánh tay của Lam Từ Kỳ ôm chặt vòng eo của Tần Mộc Ngữ, tựa chán hấn vào chán cô, đây là loại tư thế thân mật nhất. Mà càng thêm đòi mạng là ánh mắt của hai người họ cũng đang nhìn về phía Thượng Quan Hạo.

Ngón tay thon dài hung hăng nắm lấy tay lái, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng trở nên trắng bệch.

"Haha, anh đang nhìn cái gì vậy? Anh không lẽ đang tò mò về cô gái nhỏ kia kia?" Giang Đình thò người qua lấy hộp bánh ngọt cất ra hai phần nhỏ, dùng giấy gói lại cẩn thận, "Đó là cô gái mà Lam Từ Kỳ đang theo đuổi, cô ấy là nhân viên trong công ty, người phụ trách thủ tục (không hiểu nghĩa:()) Tần Mộc Ngữ, nhưng mà anh không cảm thấy xa lạ đúng không? Hai người các anh không phải là quen biết nhau sao?"

Giang Đình cười trông thật vô hại, nhẹ nhàng nhìn về phía Thượng Quan Hạo.

Nhưng mà ngay sau đó Giang Đình liền không thể cười nổi, bởi vì ánh mắt của Thượng Quan Hạo vẫn như trước dừng lại trên người của hai người ở phía trước, không có một chút ý định rời đi, nói chính xác hơn, ánh mắt sắc bén của anh, chỉ nhìn mình Tần Mộc Ngữ.

Điều này làm cho lòng Giang Đình lạnh đi vài phần.

Giang Đình cầm bánh ngọt qua, cười ngọt ngào với Tần Mộc Ngữ: "Đây là bánh ngọt vừa mới ra lò, Hạo vừa mua, anh ấy sẽ không xuống xe, cô mang về cho cục cưng ăn đi... Tôi nhớ không sai chứ? Con của cô đã bốn tuổi rồi."

Ý tứ của Giang Đình, muốn bao nhiêu rõ ràng thì có bấy nhiêu.

Tần Mộc Ngữ không nhận, nhưng Lam Từ Kỳ lại nhận lấy, trong lòng bàn tay thật to nâng hai miếng bánh ngọt nhỏ, cười một cách lạnh nhạt: "Cảm ơn, trở về hưởng thụ thế giới của hai người đi, lần sau ở trong nhà là tốt rồi, không cần nháo loạn ở cửa công ty tôi,... Ảnh hưởng tới hình tượng."

Lam Từ Kỳ thâm sâu nói. Thông minh như Giang Đình, làm sao có thể không nghe ra là hấn đang châm chọc? Đôi mắt trong suốt lạnh lùng liếc Lam Từ Kỳ một cái, mang theo hương vị trách móc. "Tôi đây không quấy rầy hai người, Từ Kỳ cố lên, cô gái xinh đẹp như vậy, kể cả có con cũng không sao, anh hãy cố gắng theo đuổi, chúng tôi đợi đại tiệc của anh! Một lời đã định rồi đấy!" Giang Đình cười đến sáng lạn.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Anh thật sự thấy sợ

Tần Mộc Ngữ lạnh lùng quay đầu đi, không để người đàn ông đó ở trong mắt.

Cô vốn không cảm thấy thoải mái khi bị Lam Từ Kỳ ôm như vậy, nhưng giờ phút này lại không có một chút cử động, không chút khí lực, chỉ có thể để hấn tùy ý chống đỡ cơ thể mình, ở trong lòng ngực rộng lớn hấn mà trốn đi tình huống buồn cười và hoang đường này.

"Hạo, anh tại sao còn không đi?" Giang Đình lên xe, đem bánh ngọt để sang bên cạnh, cười hỏi.

Mất Thượng Quan Hạo ở trong bóng đêm thâm trầm phát ra tia sáng, lộ ra sự lạnh lẽo cùng sát ý, tay anh nắm chặt tay lái, nhìn về phía chiếc Bugatti màu xám của Lam Từ Kỳ. Thượng Quan Hạo trơ mắt nhìn Lam Từ Kỳ vì cô mà mở cửa xe, cài dây an toàn, ở bên tai cô thì thào một lúc lâu, mới nở nụ cười tà mị đầy thỏa mãn trở về ghế ngồi, điều khiển tay lái.

Cái loại tư thế vô cùng thân mật đó, đâm thật sâu vào mắt và lòng của Thượng Quan Hạo.

"Cô có ý đúng không?" Ngón tay thon dài của anh nắm chặt, thần nhiên hỏi.

"...Hả?" Giang Đình giả vờ như không để ý nên nhất thời chưa kịp thích ứng, ánh mắt trong suốt mang theo nghi hoặc nhìn về phía Thượng Quan Hạo.

"Cô nói muốn mua bánh ngọt ở gần đây, sau đó đến đây tác hợp cho bọn họ, rồi lại để cho tôi nhìn thấy... Giang Đình có nói cho tôi biết, cô có ý, đúng không?" Lời của Thượng Quan Hạo lạnh như băng, giống như một tiếng sấm nổ giữa trời đêm.

Giang Đình ngời lảng lảng vài giây, bộ dạng giả vờ nghiêng ngả vừa rồi được bỏ xuống, ánh mắt nhẹ tựa nước.

"Đúng, là em có ý." Giang Đình sáng khoái thừa nhận.

Quay mặt đi, cô nhẹ nhàng nói: “Ngày đó em ngồi ở trong thư phòng của anh một lúc, em không có lục lại đồ của anh, chính anh đã để bức ảnh ở chỗ dễ nhìn thấy, hơn nữa còn ở trong khoảng tay em có thể với tới, đương nhiên là em liền nhìn. Nhưng anh phải tin tưởng em, em chỉ cảm thấy kì lạ mà thôi, nếu không phải vừa rồi nói chuyện với Lam Từ Kỳ, thì em còn không biết hai người quen biết nhau, cô ấy là em vợ anh, vậy thì sao? Cô ấy cùng Từ Kỳ yêu nhau anh còn không yên tâm? Từ Kỳ đối với cô ấy rất nghiêm túc, anh hẳn là có thể nhìn ra được điều đó.”

Suốt một Thượng Quan Hạo lạnh lùng bức người, cũng thật ỳ đột tĩnh lặng, làm cho người khác đoán không ra anh đang nghĩ gì.

Cẩn cẩn môi, Giang Đình tiếp tục nói: “Anh không vui sao? Điều gì làm anh không vui? Chẳng lẽ lúc trước anh cùng vợ của mình ân ái, lại còn cùng cô em vợ yêu đương sao?”

Lời của Giang Đình không hề khách khí, chỉ có cách này mới khiến Thượng Quan Hạo tỉnh táo lại.

Nhưng sự suy tính của cô vẫn là sai rồi.

Cô nghe thấy tiếng động ở bên cạnh, không dám cử động, quả nhiên tiếp theo liền thấy bóng dáng cao lớn của Thượng Quan Hạo chậm rãi lại gần, che hết toàn bộ ánh sáng bên ngoài truyền vào trong xe, trước mắt Giang Đình chỉ còn lại ánh mắt cùng hơi thở của Thượng Quan Hạo.

Lạnh liệt như băng.

Ngón tay thon dài vươn tới, nắm chặt cằm của Giang Đình, ép cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô.

Ánh mắt của Thượng Quan Hạo thâm sâu lạnh lùng, thần nhiên mở miệng: “Giang Đình, cô nghe rõ cho tôi. Bốn năm trước tôi không hề bảo cô tới Trung Quốc, chính cô cố tình đến đây, nếu như không phải cô vì lạc đường nên suýt thành ăn xin, thì tôi sẽ không bao giờ cho cô ở lại. Tôi không hy vọng xa vời rằng cô sẽ nhớ rõ thân phận của mình, nhưng cô hãy ghi nhớ điều này...”

“Tôi chán ghét bị người ta tính kế, nhất là phụ nữ.”

Mắt Thượng Quan Hạo có chút đỏ, xiết chặt cằm của cô, giọng nói khàn khàn: “Cảm thấy việc đào hố dể cho tôi nhảy vào rất vui phải không?... Vậy cô hãy nhớ nên tự dể cho mình một đường lui, nếu không tôi sợ một ngày nào đó dã tính của tôi thức tỉnh, có thể tôi sẽ khiến cô tự đào hố cho chính cô, sau đó cho cô nhảy vào để xem rốt cuộc có ra được hay không.”

Mấy câu ngắn gọn, âm lãnh đáng sợ, làm tay chân Giang Đình lạnh ngắt, cả người đều run nhè nhẹ.

Đi theo Thượng Quan Hạo nhiều năm như vậy, ngay từ đầu cô đã biết tính cách của anh, cho nên chưa bao giờ dám lớn mật vi phạm, cô không phải chưa từng nghĩ cách để khiến quan hệ của hai người bọn cô tiến thêm một bước, mà là bình thường cô không dám làm. Cô không thể tưởng tượng được hậu quả, có thể thu thập tàn cuộc hay không.

Bị ép hỏi cùng cảnh cáo như vậy, cô quả thực một câu nói cũng không ra.

Thượng Quan Hạo tiếp tục nắm cằm của cô, cúi đầu lạnh giọng nói: “Hiểu chưa?”

Cả người Giang Đình toát ra một tầng mồ hôi mỏng, ánh mắt xấu hổ đến cực điểm, trong nỗi sợ hãi mang theo chút nhu nhược, gật gật đầu: “Em đã hiểu.”

Hồi lâu sau ánh mắt lạnh lùng của Thượng Quan Hạo mới rời khỏi người Giang Đình, nhìn về phía trước, trong khi không khí áp lực như muốn giết người.

Mà chiếc xe bugatti màu xám trước mặt kia, đã không thấy bóng dáng từ lâu.

Cô gái nhỏ bên cạnh rất uỷ khuất, ngoan ngoãn ngồi, trong mắt đầy nước nhưng không dám chảy ra, cẩn môi, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thượng Quan Hạo cũng chịu không nổi bầu không khí như vậy.

Nhắm mắt, nhú mày, ngón tay thon dài day day mi tâm: “Được rồi, đừng khóc.”

Giang Đình thuy chung không hé răng.

Tuy rằng cô không biết trước kia Tần Cẩm Lan ở chung với anh như thế nào, nhưng cô biết rõ nhược điểm của Thượng Quan Hạo, anh cho đến tận bây giờ đều ăn mềm chứ không ăn cứng, cho nên ở thời điểm không thể dùng được trí tuệ Giang Đình chỉ có thể lờ nước mắt ra.

Mà Tần Mộc Ngữ kia thoạt nhìn có vẻ nhu nhược, nhưng mà tính cách lại không chịu thua, cứng đối cứng, cô ta không thấy mệt sao?

Trong đầu cứ lặp đi lặp lại hình ảnh Tần Mộc Ngữ đi lên xe của Lam Từ Kỳ, Thượng Quan Hạo lạnh lùng khởi động xe.

“Cô về trước đi... Tôi có việc phải làm.” Anh thần nhiên nói.

Trở lại biệt thự, Giang Đình nhìn thấy xe hãm lại rồi đi ngay, 1 phút cũng không ở lại.

Nước mắt đã sớm không còn, mắt cô lạnh lùng nhìn căn biệt thự trống vắng, im tĩnh đánh giá, tâm hoàn toàn lạnh.

Đem ví để ở trên ghế, trên đường trở về cô đại khái đã biết việc Thượng Quan Hạo muốn làm gì, chỉ là cô không muốn nói ra, cũng không muốn suy đoán nữa. Phụ nữ khi bắt lực phần lớn đều sẽ làm như vậy. Cô lấy ra một bao thuốc, tay nhẹ nhàng xoay xoay.

“Giang tiểu thư, cô...” Chị Trương đi ngang qua, nhìn thấy bộ dạng này của cô, kinh ngạc hô ra tiếng.

“Đừng nói.” Giang Đình lạnh lùng đánh gãy lời của chị Trương, miễn cưỡng nằm trên ghế sofa, lấy ra một điếu thuốc, “Tôi hút một điếu, sau đó sẽ đi ngủ, chị cứ đi nghỉ đi.”

Việc hút thuốc này, cô đã bỏ từ lâu, bởi vì Thượng Quan Hạo không thích phụ nữ hút thuốc.

Nhưng mà, dựa vào cái gì lúc đàn ông phiền chán thì có thể uống rượu, hút thuốc, đi tìm đàn bà, còn lúc phụ nữ phiền chán thì chỉ có thể ở nhà ảm ức, cái gì cũng không thể làm.

Suy nghĩ một cách cẩn thận, cô biết, mình không thể buông tha như thế.

Ngày mai....

Ngày mai là ngày đầu thâu..

Giang Đình ở trong làn khói lượn lờ trầm tĩnh suy nghĩ, lông mày thanh tú nhíu lại, càng tăng thêm vẻ quỵên rũ.

Giống như là nghĩ ra điều gì, trong đôi mắt của Giang Đình lóe lên một tia sáng, cầm lấy điện thoại di động, lấy tay vuốt ve màn hình điện thoại.

Tần Mộc Ngữ, cô vốn không phải loại phụ nữ tử tế gì, năm đó vụ án giết người chứng cứ rõ ràng như vậy cô vẫn không thừa nhận mình giết người, cho nên tội tày đình để cho Hạo đắm chìm trong bi thương vì một người đã chết, cũng không muốn một người phụ nữ như cô chiếm lấy lòng của anh ấy.

Nghĩ xong, Giang Đình đem điếu thuốc dụi vào gạt tàn thủy tinh trên bàn trà, nhẹ nhàng ấn xuống ba chữ số.

“Xin chào.” Giọng cô bỗng chuyển lạnh, “Tôi có manh mối liên quan đến vụ án giết người do các anh điều tra, các anh có muốn nghe không?”

Bóng đêm dày đặc, sương ngưng tụ lại trong không khí, bầu không khí se lạnh.

Bởi vì là đêm khuya, cho nên lượt xe ra vào khu nhà ít dần.

Nhưng chiếc bugatti màu xám kia vào đó đã hơn 30 phút.

Bảo vệ phát hiện ra chiếc xe ở cách đó không xa, theo bảo năng đi qua gõ gõ vào cửa kính xe, “Ngài đợi người hay là muốn đi vào tiểu khu, nếu muốn vào tiểu khu thì ngài phải đăng ký và xuất trình giấy tờ, sau đó ngày muốn vào căn hộ nào cũng được.”

Trong con mắt thâm trầm của Thượng Quan Hạo hiện lên những tia máu.

“Nơi này ai cũng có thể đi vào, đúng không?” Anh lạnh giọng hỏi một câu.

Bảo vệ ngần ra, cảm giác đây là người không dễ chọc, lúng túng nói: “Không phải, nơi này theo dõi cùng bảo vệ rất nghiêm ngặt, sẽ không để người ta đi vào dễ dàng, đăng ký là điều bắt buộc, ngoài ra chúng tôi cũng phải đề cao cảnh giác của bản thân, để bảo vệ an ninh nơi đây.”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh hơn.

Anh áp chế sự kích động trong lòng mới không có chạy vào trong, muốn nhìn thấy cô, giam giữ cô, không cô cùng người đàn ông khác dây dưa, lại càng không muốn có bất luận kẻ nào dòm ngó cô, cho dù là Lam Từ Kỳ!!!

Sự dằn vò này, giống như địa ngục.

“Tiên sinh.. Ngài.. Ngài đợi người sao?” Bảo vệ xấu hổ, bộ dạng người này không giống phần tử tội phạm muốn phá hoại trật tự của tiểu khu, nhưng mà ai có thể xác định đây? Cho nên tốt nhất là cứ đề phòng.

Trong sân, đèn xe sáng lên, sau đó là một luồng ánh sáng quét qua.

Chiếc xe từ bên trong chậm rãi chạy ra, hơn 30 phút mới chịu ra ngoài, sau đó rẽ một hướng khác.

“Tiên sinh?” Sự kiên nhẫn của người bảo vệ đã sắp đến cực hạn.

“Chiếc xe kia, có ở đây qua đêm bao giờ chưa?” Ánh mắt lãnh liệt của Thượng Quan Hạo dừng ở chiếc xe bugatti đã đi xa, nhỏ giọng hỏi.

Người bảo vệ nhìn chiếc xe đã đi xa, lắc đầu: “Chiếc xe đó rất hay đến đây, tôi nhớ rất rõ, bởi vì biển số của chiếc xe rất đặc biệt, nhưng mà chưa từng ở lại đây qua đêm. Xin hỏi có vấn đề gì sao?”

Thượng Quan Hạo không nói gì nữa, im lặng một lúc, khởi động xe, vòng qua người bảo vệ đang hoảng sợ, đi ra ngoài.

Gió rét lạnh thấu xương, nhưng Thượng Quan Hạo không đóng cửa kính xe, cứ mặc cho gió lạnh như con dao sắc bén cắt vào da thịt của chính mình.

Khuôn mặt anh tuấn tái nhợt, với lấy di động, một tay lái xe, một tay vuốt bàn phím điện thoại, nhưng không có cách nào bấm số được, anh cứ như vậy mà sợ hãi, sợ bị cô đây ra xa ngàn dặm, càng sợ bị nổi hận của cô đâm cho máu chảy đầm đìa.

Tần Mộc Ngữ...

Anh mặc niệm cái tên này, cứ lặp đi lặp lại, mãi cho đến khi toàn bộ lồng ngực đau nhức vô cùng.

“Tinh thần của anh có vẻ không tốt, tối hôm qua không ngủ được?”

Sáng sớm, Lục Sâm đem một phần tài liệu về bất động sản cần ký tên đến cho Thượng Quan Hạo, đôi mắt sau mắt kính khẽ nhìn Thượng Quan Hạo hỏi.

Khuôn mặt anh tuấn của anh giống hệt lúc trước, đều là đau đớn vì tình, vết thương quá sâu.

Thượng Quan Hạo lật xem tài liệu một chút thấy không có vấn đề gì, liền đẩy sang một bên, cũng không để ý tới vấn đề Lục Sâm vừa hỏi: “Tài liệu lần trước anh đem tới chỉ có từng này, vẫn chưa đầy đủ sao? Chi tiết về lời khai của cô ấy cũng không có bao nhiêu, tôi muốn biết cụ thể... Rốt cuộc cảnh sát đã điều tra được những gì...”

Lục Sâm nhìn Thượng Quan Hạo, giống như đã quen với bộ dạng lạnh lùng nhú mi của anh, Lục Sâm cho tới bây giờ đều rất ít khi xen vào chuyện của người khác, nhưng lúc này đây lại nhẹ nhàng mở miệng: “Thật ra chuyện này rất đơn giản, cô ấy đã trở về, vì sao anh không trực tiếp đến hỏi cô ấy?”

Thân thể Thượng Quan Hạo cứng đờ, ngồi trên ghế xoay, ánh mắt đầy vẻ đau nhức.

Lục Sâm giống như không được sự bất thường, tiếp tục thản nhiên nói: “Trực tiếp đến hỏi cô ấy, năm đó đã xảy ra chuyện gì? Cẩn Lan chém cô ấy mấy dao, cô ấy trả lại cô ấy mấy dao? Cô ấy đã ngắt đi như thế nào, cô ấy có nhìn thấy chị gái đã chết trước mặt mình ra sao... Anh hãy đi hỏi, có lẽ sẽ rõ ràng ngay.”

Ngón tay thon dài của Thượng Quan Hạo chậm rãi nắm chặt, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, một chữ cũng không có cách để nói ra.

Lục Sâm đứng thẳng lên, nhìn điện thoại bên cạnh Thượng Quan Hạo, mở miệng nói: “Anh không có can đảm đứng không? Anh hãy mở di động của mình ra xem đi, để biết bản thân mình đã bấm số điện thoại của cô ấy bao nhiêu lần, lại chưa một lần dám gọi dù chỉ là một giây, anh không biết rằng cô ấy căn bản sẽ không bao giờ gọi cho anh sao?... Thượng Quan Hạo, anh đối với phụ nữ luôn cao cao tại thượng như thế, cho dù là anh sai, thì cũng vẫn sẽ như vậy. Nhưng hiện tại anh không sai, mà Tần Mộc Ngữ cũng không phải là người phụ nữ khác, anh càng như thế này, cô ấy lại càng có chết cũng không quay đầu lại, anh hãy ôm sự tự tôn của chính mình mà sống cô độc suốt quãng đời còn lại, tương lai khẳng định anh sẽ suy tim mà chết, tôi xem anh có thể chịu đựng được bao nhiêu năm...”

Buổi sáng hôm nay tựa hồ quá sức kỳ dị.

Lục Sâm luôn luôn trấn định trầm ổn, cho tới bây giờ hắn cũng không biết mình có thể nói nhiều lời lạnh băng và tàn nhẫn như vậy.

Từ trước đến nay, nếu là chuyện không liên quan đến hắn, hắn sẽ im lặng không nói gì.

Chẳng lẽ là do nhện đã quá lâu, cuối cùng bây giờ nhện không nổi nữa sao?

“Cốc cốc cốc...” Tiếng gõ cửa vang lên, thư ký thăm dò tiến vào: “Tổng giám đốc, xe đã đợi ở dưới rất lâu, mọi người đã ở dưới sảnh chờ ngài.”

Trong văn phòng im lặng đến cực điểm, Lục Sâm nhìn đồng hồ, thời gian buổi đầu thâu sắp đến.

Hạ mắt xuống, mắt kính phản ra một đường ánh sáng, Lục Sâm chậm rãi thu dọn tài liệu, thản nhiên nói: “Tôi vừa rồi chỉ là tùy tiện oán giận vào câu, anh đừng để ý, vẫn là nhanh đi làm chuyện của anh đi.”

Nói xong Lục Sâm đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Không cần điều tra nữa.” Một giọng nói trầm thấp từ phía sau truyền đến, quanh quẩn trong phòng làm việc.

Cước bộ của Lục Sâm dừng lại.

Mục đích hôm nay của Lục Sâm có vẻ đã được hoàn thành, sự chấp niệm của người đàn ông này, phải bỏ xuống thôi. Lục Sâm cúi đầu nhìn tập tài liệu trong tay mình, nếu không phải điều tra chuyện này nữa, như vậy công việc của hắn sẽ dễ chịu hơn rất nhiều, mỗi ngày không cần ngồi nghiên cứu ảnh chụp máu me nữa, tìm hiểu ra được thì sao?

Đưa cô ấy vào tù?

Thượng Quan Hạo, chỉ cần anh từ bỏ được, thì tôi lẫn anh đều dễ chịu.

“Tổng giám đốc...” Thư ký thấy bầu không khí căng thẳng nên không dám nói câu nào, chỉ dám nhẹ nhàng gọi một tiếng, thời gian đã không còn nhiều nữa.

Cũng may, Thượng Quan Hạo đã từ phía sau bàn làm việc đi ra, ánh mắt lạnh lùng, thản nhiên.

“Anh nói đúng...” Lúc đi ngang qua Lục Sâm, thanh âm khàn khàn của Thượng Quan Hạo truyền đến, như là đã trải qua cả ngàn năm, mới nói được một câu, nắm lấy tay nắm cửa, cúi đầu nói, “Tôi sợ... Tôi sợ cô ấy sẽ càng ngày càng cách xa tôi... Dù thấy cũng không thể khiến cô ấy quay trở lại.”

Tạm dừng hồi lâu, trong đôi mắt đỏ au, tơ máu đã hiện lên rõ ràng.

Hắn buông lỏng tay nắm cửa, bóng dáng cao lớn đi ra ngoài.

Lục Sâm ở phía sau đẩy đẩy mắt kính, có cảm giác thành tựu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175-1: Tốt nhất vĩnh viễn đều hận như vậy

Các loại xe hơi xa xỉ tập trung trước cửa toà thị chính.

Lúc này rất đông những người đàn ông mặc âu phục đi giày da, toàn bộ thương giới khổng lồ của thành phố Z đều tập trung về đây, Tần Mộc Ngữ lặng lẽ ngồi trong xe xem lại nội dung của dự án, Lam Từ Kỳ ở bên cạnh vừa mới nghe điện thoại.

Tài xế, tập trung nghe cuộc nói chuyện điện thoại của Lam Từ Kỳ, nghe xong điện thoại hắn dùng giọng Anh thuần khiết nguyên rủa vài câu, không ai ngờ tới ngay vòng đầu thầu thứ nhất bọn họ đã gặp phải đối thủ mạnh là Tín Viễn.

Chuyện này là điều không mong muốn nhất, lại không nghĩ rằng vừa lên đấu trường đã gặp phải.

“Tôi cũng không muốn nhìn thấy em và anh ta tranh đấu...” Lam Từ Kỳ cầm điện thoại di động nở một nụ cười nhẹ, bạc môi nhẹ nhàng nói ra vài chữ: “Nói kế hoạch cho tôi biết, tôi sẽ thay em.”

Đối mặt với quyết định đột ngột của hắn, Tần Mộc Ngữ im lặng, lòng mi thật dài buông xuống, ánh mắt vẫn tập trung trên trang tài liệu như trước, bộ âu phục đen trắng bao bọc lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô, làm nổi bật sự trong trẻo nhưng lạnh lùng khiến người khác không thể xâm phạm.

Ánh mắt lạnh lùng của Lam Từ Kỳ đảo qua: “Em không nghe thấy sao?”

Tần Mộc Ngữ lúc này mới nhẹ nhàng nhìn lên.

“Kế hoạch tôi sẽ dựa theo suy tính của bọn họ trong quá trình cạnh tranh để thay đổi, bây giờ thì chưa có gì cụ thể, trong lúc họp chúng ta đã bàn qua chuyện này, tôi nghĩ anh đã hiểu rõ ràng.” Giọng nói của cô thật nhẹ nhàng nhưng thái độ rất kiên định.

Lam Từ Kỳ thấp giọng rủa một câu.

Đó là bởi vì hắn không ngờ đến vòng đầu tiên đã gặp Tín Viễn, lúc đó hắn chỉ chú ý đến bộ dạng của cô lúc trình bày dự án, theo quy tắc trước một giờ mới biết được đối thủ của mình khiến cho Lam Từ Kỳ cực kỳ thông hận.

Xiết chặt điện thoại di động, hắn cúi đầu nói ra một câu: “Giang Đình cũng tới.”

Ngón tay của Tần Mộc Ngữ, hơi hơi cứng đờ.

“Hôm nay tôi mới nghe nói, Giang Đình cũng ở trong tổ dự án của họ, cô ấy đã nói sẽ cùng Hạo tham gia.” Lam Từ Kỳ nói một cách nhẹ nhàng băng quơ, “Có vấn đề gì không?”

Tần Mộc Ngữ đóng tập tài liệu lại: “Vấn đề gì?”

Có những thời điểm hắn thật thống hận người phụ nữ lạnh lùng này, giống như tối hôm qua ở trước cửa nhà cô, hắn biết bản thân mình là tùy ý. Nếu không phải do tinh thần cô không tốt, sắc mặt trắng bệch, thì có lẽ hắn sẽ không có cơ hội lên xem nhà mới của nàng ra sao. Khi đó hắn giam giữ nàng ở ngoài cửa nhỏ giọng hỏi: “Tần Mộc Ngữ, em có biết nửa đêm còn mời đàn ông vào nhà, là có ý nghĩa gì không?”

Sau một lúc lâu cô mới thanh tỉnh, ngón tay nhỏ bé và yếu ớt theo bản năng để ở trên vai hắn.

Cô không phải không sợ hãi, nhưng lại cố tỏ ra bình tĩnh, ôn nhu nói: “Lam Từ Kỳ, đừng lộn loạn nữa được không? Căn bản tôi không có mời anh, là tự ý anh lên đây.”

Hắn cười yếu ớt, ở bên tai cô nói: “Đúng, như không gặp Hạo và Giang Đình, có lẽ tôi sẽ không bao giờ thấy được sự đề phòng của em yếu ớt như bây giờ, em nói có đúng không?”

Hắn cảm giác được, tay cô để trên áo sơ mi của hắn đang dùng lực lớn để nắm lại.

Hắn tiếp tục ôm cô, ôm vào trong lòng, hít thật sâu mùi hương ngọt ngào ở gần cổ ấm áp của cô, cúi đầu nói: “Em rất cuội vì sao lại thấy ghê tởm? Tần Mộc Ngữ, em có biết không khi có một người đàn ông có thể tác động vào cuộc sống của em... Sẽ làm tôi cảm thấy khó chịu bao nhiêu?”

Rất nhanh lực ở tay hắn làm đau cô, cô nghe giọng nói lạnh như băng của hắn, nhìn lên nhẹ nhàng nói: “Lam Từ Kỳ, anh không cần rảnh rỗi như vậy, anh không ngờ đến mức không nhìn ra là cô gái đó đang khiêu khích tôi, tôi cũng muốn hỏi cô ấy, tôi có cái gì đáng để cô ấy khiêu khích.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái đi vào phần, tiếp tục nói: “Người đàn ông của cô ấy đã từng đem tôn nghiêm và sinh mệnh của tôi dẫm nát dưới chân, cô ấy rất cuội, vì sao lại phải đến khiêu khích tôi?”

Lam Từ Kỳ nhìn lên, nhìn thẳng vào mắt cô thật lâu, giọng nói khàn khàn: “Những lời này của em khiến tôi thư thái hơn rất nhiều. Tuy rằng tôi còn chưa rõ Hạo vì sao lại làm nhiều chuyện tàn nhẫn với em như vậy, nhưng mà... Tần Mộc Ngữ, em tốt nhất vĩnh viễn đều hận như vậy.”

Em tốt nhất, vĩnh viễn chỉ hận, mà thôi.

Xe chậm rãi dừng ở giữa cửa toà thị chính, còn cách thời gian mở màn khoảng 15 phút.

Tần Mộc Ngữ giúp hắn lái xe, liếc mắt nhìn hắn: “Anh không xuống xe sao?”

Gương mặt của cô ngay trước mắt, Lam Từ Kỳ nheo mắt lại, thuận tay vuốt ve tóc ở gáy của cô, mềm mại như tơ lụa, làm cho hắn không muốn buông tay, “Không cần quá để ý đến lần cạnh tranh này, thất bại cũng không sao cả, nhưng nếu em thích chơi đùa, thì cứ việc chơi đùa... Cho dù có đùa chết bọn họ thì nợ nần cứ tính cho tôi... Hừm?”

Thân thể Tần Mộc Ngữ cứng ngắc một chút.

May mắn trợ lý ngồi ở đằng trước tiếng Trung không tốt lắm, nếu như nghe được những lời của Lam Từ Kỳ, anh ta chắc sẽ không cười nổi.

Ánh mắt của cô kiên định hơn một chút, mở cửa xe: “Đi xuống đi.”

Cô cho tới bây giờ vẫn không rõ lúc trước rốt cuộc cha đã làm cách nào mà có thể một tay gây dựng nên Tần thị, kiêu ngạo như Tần Chiêu Vân, nếu như gặp phải tình huống này, ông nhất định sẽ nói với bản thân mình, chỉ được thắng, không được thua.

Đó là Tần thị, không phải Tín Viễn.

Cô bước xuống xe, gió thổi tung tóc của cô, những sợi tóc bay lượn một cách hiên ngang.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175-2: Tốt nhất vĩnh viễn đều hận như vậy (2)

Trong hội trường, bầu không khí áp lực vô cùng.

Hai phía của chiếc bàn, người của Dringlewapen cùng Tín Viễn đều tự ngồi xuống, trong nháy mắt nhìn thấy Giang Đình, Tần Mộc Ngữ trầm tĩnh như nước, hơi hơi vuốt cằm. Còn ánh mắt của Giang Đình thì khẽ chuyển động hai cái, ánh mắt rất phức tạp, ngay sau đó lực chú ý đã không còn ở trên người Tần Mộc Ngữ. Bởi vì Thượng Quan Hạo đang từ cửa bước vào, khí thế vương giả lạnh lùng của anh trong phúc chốc bao trùm cả hội trường.

Đợi cho vị quan chức cao cấp của chính phủ đi vào, cuộc đấu thầu mới chính thức bắt đầu.

Hai bên thay nhau trình bày dự án, tài ấn nói của Giang Đình cực kỳ tốt, phần thuyết trình cũng làm tương đối đẹp mắt, cho nên thời điểm ánh sáng từ máy chiếu dần tối đi, mọi người xung quanh đều vỗ tay, sườn mặt tuất dật góc cạnh của Thượng Quan Hạo biến mất trong bóng tối.

Tần Mộc Ngữ đứng lên, máy chiếu lại một lần nữa sáng lên, thời gian báo cáo của Dringlewapen bắt đầu, tài liệu báo cáo cũng đã đưa đến tay các vị lãnh đạo.

Thượng Quan Hạo nhìn lên, ánh mắt thâm trầm đem bóng dáng của cô bao phủ lấy.

Giọng nói êm tai của cô truyền tới, không nhanh cũng không chậm, các chi tiết đều được làm rất cẩn thận, có thể nhìn ra được suy nghĩ tinh tế của cô. Sáng tạo có, thực lực cũng có, chính là đối mặt với tất cả tập đoàn lớn của thành phố Z, Dringlewapen chỉ là một công ty mới chưa thích ứng được với thị trường, đánh giá như vậy giống như là chém giết, lựa chọn một cách gian nan. Hơn nữa gần đây còn có vụ ồn ào liên quan đến việc chọn nhân viên của Tín Viễn, khiến cho hai bên đều có cảm giác giương cung bạt kiếm.

Hình chiếu tối dần, toàn bộ hội trường lại một nữa sáng lên.

Sau khi kết thúc phần báo cáo, trong lòng bàn tay của Tần Mộc Ngữ có một lớp mồ hôi lạnh.

Lúc trước tiếp nhận Tần thị, cô đối với phương diện quản lý hoàn toàn không có chút kiến thức nào, lại không không bao giờ đề cập đến phương án ra tăng đối ngoại để nâng cao năng lực. Cô của bây giờ là do một tay người kia dạy dỗ, sự sắc bén của cô bây giờ, đã làm Thượng Quan Hạo ngạc nhiên.

“Tần tiểu thư, tôi muốn hỏi một chút, phong cách làm việc của Dringlewapen luôn như thế này sao? Thời gian gần đây luôn nhằm vào việc chọn nhân viên của Tín Viễn, các người nhọc lòng tổ giấc nặc danh, nhưng Tín Viễn chỉ đình công hai ngày thì liền khôi phục lại hạng mục, phương diện này của Dringlewapen, có phải hay không cũng có vấn đề?”

Tần Mộc Ngữ nhẹ giọng mở miệng: “Về vấn đề này ngài có thể hỏi trợ lý của tôi, ở Anh, việc chọn nhân viên diễn ra vô cùng nghiêm khắc, Dringlewapen không bao giờ xuất hiện vấn đề giống như vậy, còn về chuyện tố cáo, cũng chưa từng phát sinh.”

Một tiếng cười nhạo, từ phía đối diện truyền đến.

“Bản thân không là chuyện sai trái, thì liền có thể nghi ngờ Tín Viễn sao?” Giang Đình cười nhẹ hỏi, “Cho là việc chọn nhân viên có vấn đề, thì đó cũng là chuyện từ vài năm trước, rất nhanh chuyện đó đã được sửa lại cho đúng, Tần tiểu thư vì sao không chịu bỏ qua chuyện nào? Nói về thực lực, thì tầm ảnh hưởng của Tín Viễn ở thành phố này đã chứng minh tất cả, nhưng còn Dringlewapen thì thành tựu đều ở bên Anh, đối với thị trường và thị yếu ở Trung Quốc rốt cuộc có bao nhiêu hiểu biết?”

Ánh mắt trong suốt của Tần Mộc Ngữ nhìn Giang Đình, thần nhiên nở một nụ cười, nhẹ giọng như là tự nói với chính mình.

“Tôi còn nghĩ báo cáo vừa rồi mọi người đều đã nghe hết... Hoá ra là không phải.”

Phần đầu tiên của báo cáo cô đã phân tích bối cảnh và tình trạng, Dringlewapen mơ ước thị trường Trung Quốc rất nhiều năm, giờ phút này quyết định đổi trọng tâm về đây, nhất định là chuẩn bị rồi mới đến, làm sao có thể không căn cứ vào cái gì.

Hội đồng giám định của chính phủ nhủ mi, đập bàn, duy trì sự yên tĩnh của hội trường.

Sắc mặt Giang Đình biến thành khó coi, cô tựa vào ghế, vụng trộm nhìn thoáng qua sắc mặt của Thượng Quan Hạo, anh thần nhiên mỉm môi không nói một tiếng nào, giống như anh mới là người đưa ra quyết định cuối cùng. Mà ở phía đối diện, Lisa đang thấp giọng giải thích tình hình cho những người ở bên cạnh, những người mặt màu lam sau khi nghe xong, mi tâm dần dần giãn ra, phương án của bọn họ không thể chệch vào đâu được, suốt một tuần lễ thức trắng đêm, thảo luận và tính toán một cách tốt nhất có thể.

Tín Viễn quá khinh địch.

Sau đó người của chính phủ hỏi Dringlewapen một ít vấn đề, Tần Mộc Ngữ trả lời một cách thật hoàn mỹ, mà cũng những vấn đề đó khi chuyển sang Tín Viễn, Giang Đình lại trả lời không lưu loát, trong lòng bàn tay cô toát ra một tầng mồ hôi mỏng, chỉ có thể dựa vào sự giúp đỡ của người đàn ông ngồi bên cạnh.

“Giang tiểu thư không thể trả lời vấn đề này sao? Như vậy phương án đầu tiên của Tín Viễn có thể lấy gì ra làm lợi thế để có thể đảm nhận lần đầu thầu này?”

Một trận trầm mặc đến hít thở không thông, người ở phía dưới muốn lên tiếng, lại bị ánh mắt lạnh lẽo của Giang Đình ngăn cản.

Mà người đàn ông ngồi im lặng bên cạnh, cuối cùng cũng mở miệng.

“Phương án thứ nhất này đúng là không hề xác thực, đây là sai lầm lớn nhất, tôi sẽ bảo mọi người sửa.” Trong mắt Thượng Quan Hạo đầy vẻ muốn thanh minh, cùng tiếng nói từ tính vang vọng trong hội trường.

Xung quanh đều ồ lên.

Sai sót này từ mấy ngày trước anh đã nhìn ra, chỉ là không nói cho bọn họ.

Giang Đình mở to hai mắt nhìn, sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt.

Cô biết, cô đương nhiên biết, sai lầm như vậy sao Thượng Quan Hạo lại không nhìn ra... Anh đang làm cái gì? Vô duyên voi cứ đem cơ hội tặng cho Dringlewapen, đơn giản là chỉ vì người phụ nữ ngồi ở bàn đối diện sao?

Bàn tay trắng nõn trên bàn rất nhanh nắm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh của Giang Đình tái nhợt, vài người trong hội đồng giám định gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Tần mộc ngữ, em hãy nghe anh giải thích

Cuộc cạnh tranh của hai đối thủ mạnh tương như đã là điều tệ nhất, nhưng thứ tệ hơn nữa là bên mạnh thua, rồi sau đó công ty vô danh có thể thuật lợi thắng tiến, việc này đối với Tín Viễn chính là sự đả kích mang tính huỷ diệt!

Hội đồng giám định chuẩn bị công bố kết quả.

“Đội đã.” Giang Đình đột nhiên lên tiếng.

Mọi người xung quanh đều im lặng, chờ đợi kết quả cuối cùng, Giang Đình nhìn sang phía đối diện có thể thấy sự vui mừng đã lộ rõ trên nét mặt của những người Anh Quốc trẻ tuổi, cô nở một nụ cười quyến rũ, mở miệng nói: “Tôi muốn hỏi một chút, nếu đầu thầu thành công, vậy hạng mục của Dringlewapen cũng sẽ do Tần tiểu thư dẫn dắt phải không?”

Tần Mộc Ngữ vừa mới bừng tỉnh sau khi nghe lời nói của Thượng Quan Hạo, đôi mắt trong suốt ngược lên, lắc đầu: “Không phải do tôi dẫn dắt, mà là tất cả đội dự án, mọi người đang ở đây, và cả những người không có mặt, đều có tâm huyết ở trong này.”

Chắc chắn, thật vĩ đại.

Ánh mắt của Giang Đình lạnh đi vài phần: “Nếu như người tạo ra dự án thường ngày có vấn đề về nhân cách, phẩm hạnh, hành vi, đạo đức thì sao? Người như vậy có tư cách dẫn dắt người khác, còn có thể ngồi đây nói về phương án phát triển hạng mục hay không?”

Mí mắt Thượng Quan Hạo giật giật, bàn tay siết nhanh lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ hơi tái nhợt, mà Lisa ở bên cạnh đang nhíu chặt mi tâm: “What are you talking about?”

Cửa phòng họp, đột nhiên bị đẩy ra.

Như là có một luồng khí lạnh đột ngột tiến vào, Tần Mộc Ngữ không quay đầu lại, nhưng giống như biết đó là cái gì, một luồng hơi lạnh từ sau lưng tiến vào, tiếng bước chân lộn xộn, lại mang theo chút cảm xúc thê lương. Đồng phục màu đen mặc ở trên người, người cảnh sát dẫn đầu chào hỏi hội đồng giám định một cách lịch sự, mở miệng nói: “Xin lỗi vì đã quấy rầy mọi người, vì có người báo án, cho nên chúng tôi tới nơi này tìm người.”

Cả hội trường trở nên hỗn loạn.

Thời gian đã qua lâu như vậy, bây giờ lại nghe thấy thứ âm thanh cứng ngắt này, đầu óc Tần Mộc Ngữ trở nên ong ong, ngón tay nhỏ bé và yếu ớt đặt ở trên tập tài liệu, cuối cùng không nghe thấy cái gì nữa, trong đầu chỉ lặp lại những lời nói từ vài năm trước, khiến cho người khác muốn phát điên, “Cô xác định người không phải do cô giết?” “Chỉ có mình cô ở hiện trường, không phải cô, thì còn ai ở đây?” “Cô không thừa nhận có phải không? Cô nên tích đức cho con của cô, cho dù là ngộ sát cũng không tốt đẹp gì...”

Sắc mặt của Thượng Quan Hạo trong nháy mắt trở nên tái mét.

Vì sao lại có cảnh sát?

Cảnh sát rốt cuộc là do ai gọi tới?

Một người đàn ông mặc đồng phục màu đen đi đến sau lưng Tần Mộc Ngữ, mở miệng nói: “Tần Mộc Ngữ tiểu thư, đúng không?”

“Ba!” Một tiếng, chiếc bút bi rơi trên mặt đất.

Cảnh sát ngừng một chút, rồi tiếp tục nói: “Có lẽ bây giờ tôi nên gọi cô là Anglia tiểu thư, bởi vì dù sao trên giấy tờ của cô đã được chứng nhận đầy đủ, là công dân hợp pháp của Anh, nhưng mà thân phận ở Trung Quốc của cô cũng không có biến mất, vì cô không chết, chỉ là bị mất tích, ngay cả việc có phải trốn án hay không cũng xác định rõ được... Cho nên Tần tiểu thư, cô có thể đi theo chúng tôi một chuyến được không? Năm đó án tử của chúng ta còn chưa chấm dứt, cô thấy thế nào?”

Xung quanh có người nói to gây ồn ào, hội đồng giám định rất tức giận, đã có cảnh sát đưa cho họ giấy bắt người, còn có cả hồ sơ vụ án, dường như trong nháy mắt, sự việc đâm máu của năm đó đang hiện ra trước mắt, Tần Mộc Ngữ căn bản là không kịp trốn tránh. Ba từ Tần Mộc Ngữ này, đem việc cô trốn tránh suốt bốn năm và cuộc sống mới đập nát, nhân viên của Dringlewapen đồng loạt đứng lên. Bên ngoài phóng viên kéo đến, những phóng viên này đến đây là vì muốn biết kết quả của buổi đấu thầu, cũng không hề nghĩ đến lại gặp tin tức chấn động này!

Tất cả mọi người đều không dám tin Tần Mộc Ngữ từng là nghi phạm giết người.

Tất cả mọi người đều không tưởng tượng được cô gái mỹ lệ, nhỏ nhắn và yếu ớt khiến người khác loá mắt này lại là người như vậy.

Tay chân Tần Mộc Ngữ trở nên lạnh lẽo.

Trong sự hoảng loạn cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy ở phía đối diện sắc mặt của Thượng Quan Hạo tái nhợt.

Bên tai, một tiếng “Àm” giòn tan nổ ra.

Trên bàn hội nghị chỉ còn lại mỗi cô, viên cảnh sát trong tay cầm còng số tám, nhẹ giọng nói: “Tần tiểu thư xin đứng dậy đi theo chúng tôi một chuyến, không nên chống cự, bốn năm trước chúng tôi đã từng nói chỉ muốn cô nhận tội mà thôi, chính là sau đó cô lại biến mất, không thể không khiến cho người khác hoài nghi, cho nên chúng tôi phải tra khảo.”

Nhìn vào chiếc còng tay, hắn giải thích: “Mang còng tay không nhất định là phạm nhân, việc này chỉ là hình thức, mong cô phối hợp.”

Cô gái nhỏ nhu nhược ngồi trên ghế kia, giống như là vừa bị sét đánh.

Cổ tay cô bị kéo ra, còng tay sắp đeo vào...

Hôm nay cô, thật sự chật vật.

“Đợi chút.” Một giọng nói khàn khàn vang lên, ghế đổ xuống đất phát ra âm thanh, khuôn mặt tuấn tú của Thượng Quan Hạo tái nhợt, muốn chạy đến chỗ cô, lạnh lùng nhìn hành động của bọn họ.

Đầu như muốn nổ tung, anh cũng không biết rốt cuộc là ai đã báo cảnh sát, nhưng mà anh vừa nhìn thấy cái liếc mắt lạnh như băng của cô, ánh mắt tuyệt vọng, anh biết là cô đã hiểu lầm.

Toàn bộ thành phố Z, người có thể nhớ rõ vụ án giết người năm đó, người còn liên hệ với cô, chỉ có Thượng Quan Hạo anh.

Cảnh sát cũng hơi ngạc nhiên, “Thượng Quan tiên sinh.”

Thượng Quan Hạo không để ý đến anh ta, cầm cánh tay cô đem cô kéo lại gần, đôi mắt đỏ như máu, anh muốn giải thích, nhưng khi nhìn thấy khoảnh khắc hai tay của cô bị khoá trụ kia, những điều muốn nói đều mắc lại trong cổ họng, một từ cũng không thể phát ra.

Cô lao đảo một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt dọa người, ngược lên nhìn anh.

“Tần Mộc Ngữ..... Em hãy nghe anh giải thích...” Anh nhỏ giọng nói, những từ phía sau bị đánh gãy.

Hội đồng đánh giá mảy đã nhú lại đến cực điểm, ném tập hồ sơ trong tay xuống bàn, trầm giọng nói: “Chúng tôi không ngại nên các anh cứ chấp hành nhiệm vụ. Buổi đấu giá hôm nay không tính là bị phá hỏng, bây giờ tôi sẽ trực tiếp công bố kết quả...”

Tay ông ta chỉ qua: “Tín Viễn, các anh hãy chuẩn bị cho vòng tiếp theo, cứ như vậy đi, tan họp.”

Toàn bộ phòng họp thoáng chốc im lặng, chỉ còn lại âm thanh thu thập tài liệu của những người trong hội đồng giám định, sau đó tức giận đi ra ngoài.

Thật lâu sau, cho đến tận lúc nhóm người bên phía Giang Đình mỉm cười vỗ tay, thì Lisa mới kịp phản ứng. Dringlewapen đã thua.

Vòng cạnh tranh đầu tiên, không phải do dự án không hoàn mỹ, không phải do tổ dự án không đủ tài giỏi, lại càng không phải do Dringlewapen không có thể lực hùng hậu bức người, mà là bởi vì chuyện khủng khiếp và nhục nhã trước mắt này, bọn họ hoàn toàn thất bại!

Trong nháy mắt chân Tần Mộc Ngữ nhũn ra, giống như bị người ta đánh cho một đòn cảnh cáo, mặt hoàn toàn không còn chút máu.

“... Vì sao?” Hơi thở của cô mong manh.

Ánh mắt trong suốt nhìn về phía sau, nhìn những vị quan chức đã đi xa, run giọng nói: “Chẳng lẽ là do tôi sao?”

Bọn họ không lẽ không cảm thấy hoang đường sao?

Bước chân càng lúc càng nhanh cố gắng đuổi theo, Tần Mộc Ngữ giãy dụa cánh tay muốn thoát khỏi sự trói buộc, trong mắt có nước mắt, có hận, có sự không cam tâm, lớn tiếng gọi đám người đã đi xa: “Chờ một chút... Mấy người chờ một chút!”

Vài cảnh sát nhận thấy điều không thích hợp, tiến lên ngăn cô lại, không cho cô chạy trốn.

“Đây là cạnh tranh! Các người đã xem qua đề án, là chính các người nói không còn gì có thể bắt bẻ! Chuyện này với tôi không liên quan! Các người nên xem lại, nhìn lại một cái thôi! Đề án của chúng tôi không có khả năng thua! Không có khả năng!”

Cô hét lớn, thanh âm bén nhọn vang lên, bên ngoài phòng hội nghị phóng viên vốn đang xúm lại quanh hai vị lãnh đạo, nhưng khi nghe thấy âm thanh liền muốn xông vào trong.

Cảnh sát liều mạng ngăn cản cô, trên cổ tay cô mang còng tay, thời điểm tay bị kéo lấy xương cốt giống như sắp gãy.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo trầm xuống, tiến lên ngăn cản động tác đối xử thô lỗ với cô của cảnh sát, một tay kéo lấy cô hung hăng ôm vào trong lòng, ngăn cản hành động muốn xông ra ngoài của cô, giữ nhanh lấy cái gáy của cô áp sát vào ngực.

“Đừng đi ra ngoài... Bên ngoài nhiều phóng viên lắm... Nếu không mong Tiểu Mặc nhìn thấy thì đừng đi ra ngoài...” Còng tay bằng kim loại ở trong lòng làm đau ngực anh, nhưng anh vẫn như trước ôm chặt cô, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, đôi mắt đỏ như máu, “Mộc Ngữ...”

Tần Mộc Ngữ ở trong lòng anh cuối cùng cũng an tĩnh trở lại, nhin không được cả người run rẩy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, hai con ngươi trong suốt càng thêm đen, hàm chứa lệ ngừng đầu lên, chăm chú nhìn vào mặt anh, giọng nói khàn khàn: “Đây là thứ anh muốn sao?... Thượng Quan Hạo anh chọn thời cơ thật tốt... Tôi sớm nên biết sẽ có ngày này, chỉ cần tôi còn chưa chết, thì tôi vẫn phải vì cái chết của Tần Cẩm Lan mà trả giá thật nhiều... Nhưng anh tại sao lại không nhằm vào một mình tôi? Anh đem chuyện này ở giữa ban ngày nói cho tất cả mọi người, cũng chỉ vì muốn Tần Viễn thắng thầu!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Anh rốt cuộc có phải đàn ông không?”

Một giọt nước mắt ngưng trọng trong mắt rơi xuống, cô cắn môi, không ngăn được bộ dạng run rẩy.

Môi của Thượng Quan Hạo khẽ nhếch, áp chế sóng gió động trời trong đôi mắt đầy sự phức tạp và quang mang! Nhưng năng lực ngôn ngữ và sắc mặt đều giống nhau tái nhợt và vô lực, anh làm sao mới có thể nói cho cô biết, không phải Thượng Quan Hạo anh báo cảnh sát!!!

Toàn bộ thành phố Z, trừ anh nắm chặt tay cô không chịu buông, còn ai sẽ như vậy???

“Thượng Quan tiên sinh, chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi ra ngoài, bằng không một lúc nữa phóng viên sẽ càng đông, sẽ càng thêm phiền phức.” Bên cạnh là người phụ trách án tử năm đó nói một cách hoà hoãn.

Ngón tay thon dài di chuyển trên chính Tây trang của mình, đem khuya áo cởi bỏ, cởi áo vest bao lấy thiên hạ trong lòng. Cô kịch liệt giãy dụa, thậm chí cho dù làm đau chính mình cô cũng không tiếc, Thượng Quan Hạo cường chế cuối cùng cũng không chế được cô, tựa trán lên trán cô nói: “Đừng lộn xộn.”

“Tôi không muốn để tất cả mọi người thấy em mang còng tay... Nhất là thằng bé... Tần Mộc Ngữ cho dù là hận tôi thì em hãy chờ bao giờ có khí lực thì lại hận, tôi đi cảnh cục cùng em... Cái gì em cũng không phải sợ...” Tay nặng nề xoa tóc cô, giọng nói khàn khàn của Thượng Quan Hạo phát ra từ ngực, đôi mắt đỏ sọng đầy tơ máu cùng áp lực đau nhức, làm đau cô, cũng chính là khiến lòng mình đau nhức.

Nghe được câu “Nhất là thằng bé”, Tần Mộc Ngữ cắn chặt môi, cắn ra máu, nước mắt nóng bỏng lại rơi xuống. Run run như lá khô rơi.

Nước mắt làm ướt đầu ngón tay, âm thanh hỗn độn xung quanh vây chặt lấy cô, cô ở trong lòng người đàn ông, nghiêng răng, nói từng chữ một: “Tôi hận không thể giết anh...”

Giống như có một con dao đầy máu, đột nhiên đâm mạnh vào trái tim anh!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Không gì không thể đổi phỏ

Môi của Thượng Quan Hạo tái nhợt, mặt cắt không còn một giọt máu, vẫn như trước ôm chặt lấy cô, giọng nói khàn khàn: “Được... Tôi cho em quyền lực này...”

Bên ngoài ánh sáng từ đèn flash kịch liệt loé sáng, tiếng người ồn ào, bị bảo vệ của toà thị chính ngăn cản, không ai có thể tiến vào trong.

Cảm giác được thân thể nhỏ bé của cô nép sát vào lòng, còn có hơi thở ấm áp và nước mắt nóng bỏng của cô, anh dường như ôm chặt cô tại chỗ, ôm lấy thật lâu, siết chặt, chết cũng không muốn tách rời.

“Thượng Quan tiên sinh...” Nhóm cảnh sát cũng vô cùng lo lắng đứng lên, tình hình càng xấu đi như vậy không phải là cách tốt.

Ánh mắt lạnh lùng của Thượng Quan Hạo, cuối cùng cũng chuyển động.

Ngón tay thon dài luồn vào mái tóc mượt mà của cô, “Ở trong lòng tôi không cần ngăn đầu, tôi mang em ra ngoài.”

Anh không biết cô có thể nghe thấy hay không, nhưng cánh tay to lớn đã nhanh chóng ôm chặt lấy cô, cảnh sát tách mọi người xung quanh ra, sau đó bọn họ cũng đi ra ngoài.

Đằng sau một hồi hỗn loạn.

Lisa cầm điện thoại gọi cho Lam Từ Kỳ, nhóm nhân viên của Tín Viễn bàn tán, đều là chuyện vài năm trước vợ của tổng giám đốc chết không rõ nguyên nhân, sự việc năm đó Thượng Quan Hạo đã cực lực che giấu, nhưng vẫn không thể ngăn nổi tin đồn lan truyền. Giang Đình sắc mặt tái nhợt, bước trên đôi giày cao gót đến gần cửa sổ, ngón tay run run vén rèm lên, nhìn thấy rõ ràng mọi việc ở phía dưới.

Nhiều phóng viên chen chúc nhau, ánh đèn flash chớp lên tục, thân hình cao lớn cùng bộ đồng phục đen của cảnh sát khiến cảnh tượng thật thê lương, xe cảnh sát dừng lại ở bên đường, dọc theo đường đi ra xe bọn họ không trả lời bất kỳ vấn đề gì, lên xe cảnh sát xong liền lập tức rời đi.

Giang Đình cảm di động của mình lên nhìn, ấn vào phần lịch sử cuộc gọi, ngón tay nhẹ nhàng xoá bỏ lịch sử, rồi lại rời đi.

Thông minh như Thượng Quan Hạo, anh sẽ không thể không phát hiện ra điều kỳ quái.

“Đình tỷ, chúng ta về trước đi! Tốt xấu gì hôm nay cũng là chúng ta thắng, có thể trở về tổ chức một bữa tiệc chúc mừng, tuy rằng giám đốc không thể ở lại nhưng chúng ta cũng có thể tự ăn mừng một mình, đi thôi...” “Trợ lý vừa cười vừa kéo cô.

Cô cười lạnh.

“Các cô không phải đã sớm biết, người phụ nữ Tần Mộc Ngữ này không hề đơn giản sao?” Cô quay đầu hỏi trưởng bộ phận trong có vẻ trẻ tuổi, “Tôi nghe nói cô ta đã từng là người thừa kế Tần thị có phải không? Các cô và cô ta phải quen biết mới đúng... Quan hệ của cô ta và Hạo, vẫn luôn như vậy sao?”

Từ ngày đầu tiên chạm mặt ở thang máy, khi anh nhìn thấy bóng dáng đó liền chạy như điên ra ngoài, cho đến khi ở trong thư phòng cầm ảnh chụp của cô ta nhìn đến thất thần, lại đến ngày đó ở trước cửa công ty của Lam Từ Kỳ khi nhìn thấy cô ta anh là lần đầu tiên nổi giận cảnh cáo cô...

Cô có thể đoán ra được, mối quan hệ bên trong của bọn họ căn bản không hề đơn giản.

Trong bộ hồ sơ vụ án chỉ viết Tần Mộc Ngữ và Thượng Quan Hạo là quan hệ tình nhân, hơn nữa trong lúc đó Tần Mộc Ngữ còn có thai, khả năng lớn nhất Tần Cẩm Lan chết là do tranh chấp tình cảm.

Càng thêm đáng sợ, Tần Mộc Ngữ có thai.

Bốn năm trước, Tần Mộc Ngữ coi như là mười tám tuổi đi? Vậy mà coi ta đã dám làm như vậy!!!

Ánh mắt sắc bén của Giang Đình liếc sang, tất cả nhân viên đều trầm xuống, không ai dám nói một câu, tay cầm tập tài liệu trên mặt đều là biểu tình buồn bực. Ánh mắt của cô nhu hoà đi một ít, trong đầu hiện lên hình ảnh lúc Thượng Quan Hạo ôm chặt lấy Tần Mộc Ngữ ánh mắt anh mang theo sự thâm tình và tuyệt vọng, tiếp tục hỏi: “Họ thực sự yêu nhau sao?... Yêu nhau nhiều bao nhiêu?”

Cuối cùng cũng có một cô gái mở miệng, nhủ ni lại nói: “Làm sao có thể yêu nhau, không hề có chuyện đó... Tổng giám đốc xử với Tần tiểu thư rất tốt, tôi là đang nói đến vợ của ngài ấy, thật sự rất tốt, không tin thì cô hỏi bọn họ đi...”

Vài người khác gật gù đầu.

Giang Đình nhìn bọn họ, sau một lúc lâu mới cười cười. Bỏ xuống gánh nặng ở trong lòng, cô nhẹ nhàng nói: “Đi thôi, chúng ta cùng nhau đi tán gẫu, anh ấy không cùng mọi người mở tiệc chúc mừng thì tôi sẽ giúp mọi người mở tiệc... Chuyện vừa mới nói đến là sao? Anh ấy rất tốt với Tần Cẩm Lan? Như thế nào lại có thể ở bên ngoài tìm tình nhân?”

“Bởi vì tình nhân quá lợi hại!” Cô trợ lý kia không rõ tình hình cho nên tiếp tục nói.

“Cái gì...” Nữ nhân viên khác đánh gãy lời của cô, “Tôi nói cho các người nghe, chuyện này rất ít người biết, kỳ thật là trước khi kết hôn Tần Cẩm Lan đã làm kiểm tra sức khỏe và phát hiện ra mình không thể mang thai... Có thể cũng chính là vì chuyện đó, tổng giám đốc mới tìm đến Tần Mộc Ngữ. Trước đây tôi cùng người làm của Tần gia rất thân thuộc, là bọn họ nói cho tôi biết nhị tiểu thư Tần gia thích tổng giám đốc của chúng ta, cô ta làm rất nhiều chuyện chỉ để gây chú ý với ngài ấy, nhiều lúc còn khiến chủ tịch tức giận...”

Giang Đình từ phía trước đi tới, mây mù trước mắt càng ngày càng loãng dần, áp lực trong lòng cũng dần biến mất.

Thì ra đây chính là nguyên nhân.

Tần Cẩm Lan không thể sinh con, cho nên mới phải tìm người sinh đứa nhỏ? Mà Tần Mộc Ngữ lúc ấy lại ghen tị với tình cảm của bọn họ, cho nên trong lúc nhất thời đã giết Tần Cẩm Lan? Không có ý thì cũng là vô ý, cô ta sợ phải chịu trách nhiệm cho nên đã trốn tránh?

Nói như vậy, có vẻ là hợp lý.

Một cô gái nhỏ, từng mê luyện anh, cam tâm làm tình nhân, lại sinh con cho anh, nhưng cuối cùng vì phạm sai lầm cho nên phải chạy trốn... Vì vậy tình cảm của Hạo với cô ta mới có thể phức tạp như vậy?

Giang Đình cười lạnh một tiếng, đối mặt với một Tần Mộc Ngữ như vậy, trong lòng cô đã tự gắn chữ “Tì tiện” lên người cô ta.

Loại phụ nữ này, không có gì khó đối phó!!!

Vách tường thủy tinh ở phòng thẩm vấn được thiết kế đặc thù, từ bên ngoài có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong, nhưng bên trong lại không thể nhìn ra bên ngoài.

Cô vẫn như trước kia một thân quần áo trắng, lộ ra sự quyến rũ, từ ánh mắt thanh tú xinh đẹp có thể nhìn ra tuổi cô còn rất trẻ, thậm chí có phần non nớt. Còng tay được tháo ra, trên cổ tay trắng nõn của cô đã hiện lên vòng tròn hồng hồng.

Một cảnh sát ngồi xuống phía đối diện cô.

“Tần tiểu thư, nhiều năm không gặp cô có vẻ đẹp hơn, đứa bé thế nào?” Cảnh sát tiến hàng thẩm vấn bằng cách trò chuyện nhẹ nhàng.

Tần Mộc Ngữ dần dần thích nghi được với bầu không khí ngột ngạt, ánh mắt trong suốt: “Anh muốn biết điều gì, có thể hỏi trực tiếp.”

Ngón tay của viên cảnh sát nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, ra hiệu cho người bên cạnh ghi lại, thản nhiên nói: “Tôi muốn biết vì sao năm đó cô lại bỏ trốn? Chính cô là người đã nói đi nói lại với chúng tôi là cô không giết người, chúng tôi quả thật cũng không thể tìm được chứng cứ xác thực để làm căn cứ, vậy thì vì sao coi lại bỏ trốn? Chẳng lẽ, là vì ở sở cảnh sát có lưu lại hồ sơ cô là nghi can giết người, cho nên cô sợ sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của mình và tương lai của đứa nhỏ sao?... Tần tiểu thư, tục ngữ nói không sai, không làm chuyện đuối lý, không sợ quý gõ cửa (mình không biết Tiếng Trung nhưng mình nghĩ câu này giống câu “Cây ngay không sợ chết đứng”)

“Đây là việc riêng của tôi, tôi không nghĩ rằng mình cần trả lời.” Ánh mắt cô yếu ớt, vòng hai tay ôm lấy chính mình.

“Tôi đây sẽ nói cho cô biết một việc, sau khi cô mất tích chúng tôi đã điều tra nguyên nhân của vụ án, đã bắt được hai tên đã bắt cóc cô, căn cứ theo khẩu cung của họ chúng tôi có thể xác định được chuyện Tần Cẩm Lan đã làm với cô là vi phạm pháp luật, nhưng kết quả nhìn qua... là chưa thoả đáng. Tôi muốn nói cho cô biết, nếu lúc trước là cô ấy ra tay với cô trước, hơn nữa còn có thể đe dọa đến tính mạng, như vậy hàng động phản kháng của cô được pháp luật bảo vệ, nói cách khác, cho dù là cô ngộ sát, cũng không nhất định sẽ phải gánh vác trách nhiệm hình sự, ý của tôi cô có hiểu không?”

“Ý của anh, vì muốn kết thúc vụ án, cho nên bắt tôi thừa nhận việc ngộ sát, phải không?” Cô hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Vì sao lại phải cố chấp như vậy?

Viên cảnh sát im lặng, sau một lúc lâu mới nói: “Tôi nói như vậy với cô, làm cô có thể gỡ xuống sự đề phòng, lòng tự trọng của cô quá cao, ngộ sát một người chỉ vì muốn tự vệ, thì có gì không thể thừa nhận?”

“Nhưng tôi không làm việc đó.” Ánh mắt cô vẫn như trước trong suốt động lòng người.

Viên cảnh sát hạ cánh tay, lại sau một lúc lâu mới nói: “Được rồi, cho dù không phải, như vậy án tử này không thể nhanh kết thúc, cô muốn cống án tử trên lưng mười mấy năm chờ cho qua thời gian tổ tục sao? Tôi coi như cô thật sự không có ý đó, tự bản thân cô cũng nên suy nghĩ một chút, hậu quả sau này sẽ kinh khủng, đến nhường nào.”

Chuyện kinh khủng, rốt cuộc là sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ tái nhợt, nở một nụ cười bi thương, hai tay nhỏ bé và yếu ớt buông thõng ở bên người.

... Còn có thể như thế nào đây? Khoảnh khắc cô đi ra khỏi toà nhà thị chính, xung quanh ánh đèn flash chớp nháy liên tục, lúc khuôn mặt tái nhợt của cô xuất hiện ở toàn bộ thành phố Z thì cô đã hiểu, thật phận và những chuyện cô đã trải qua bốn năm trước, đã không thể che dấu được nữa. Đầu thấu hoàn toàn thất bại, thế nhưng chính bản thân cô cũng đã thua bởi vì cô đã bị bôi nhọ vì chuyện này!

Cô căn bản là không hiểu rõ, chờ cho đến khi bản thân có thể bước ra khỏi sở cảnh sát, thì tương lai của cô sẽ ra sao đây.

“Không phải tôi... Không phải tôi giết chết chị ta... Không phải...” Cảnh môi đỏ hồng của cô run nhè nhẹ, cô tự ôm chặt chính mình, hốc mắt đọng đầy nước mắt, viên mắt đỏ hồng một cách đáng sợ.

Viên cảnh sát trầm xuống, kim giây của đồng hồ cứ tích tắc chạy, thời gian trôi đi giống như nước chảy.

Ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, khiến cho người đang ghi chép ở bên cạnh dừng động tác lại.

“Điều này có thể coi như là chuyện cá nhân, tuy rằng cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu rõ chân tướng, nhưng Tần tiểu thư... Tôi rất muốn biết, cô rốt cuộc vì sao lại phải cố chấp như vậy?” Viên cảnh sát cúi thấp đầu âm thanh quanh quẩn trong phòng, nhìn thẳng vào cô, “Cố chấp như vậy, đối với bản thân chẳng có lợi gì.”

Nếu là người thông minh thì sẽ lựa chọn thừa nhận ngộ sát, như vậy vụ án sẽ nhanh kết thúc, danh dự của bản thân cũng chỉ bị tổn hại ở mức thấp nhất, còn không phải chịu bất cứ hình phạt nào. Nhưng cô ta vì sao vẫn không chịu thừa nhận?

Nhiệt độ trong phòng thăm vấn dường như hạ xuống, hốc mắt cô lại càng hồng, nụ cười nơi khóe miệng ảm áp như tàn nhẫn, nhẹ nhàng lắc đầu, hơi thở mong manh: “Anh không thể hiểu... Sẽ không bao giờ hiểu được...”

Nếu cô thừa nhận, như vậy Thượng Quan Hạo còn có thể buông tha cho cô sao?

Nếu đúng là cô giết Tần Cẩm Lan, mặc kệ có phải do tự vệ hay không, trong lòng người đàn ông đó, cô sẽ phải trả giá thật nhiều giống như bốn năm trước! Cô sẽ xứng đáng nhận lấy cái đập của anh vào đũa nhỏ trong đêm mưa to ấy!

Nhưng mà không phải vậy...

Đứa bé của cô vô tội... Anh ta không nên bắt cô thừa nhận! Anh ta dựa vào cái gì muốn cô thừa nhận?

Cô không sai, cái gì cũng không sau! Người bị báo ứng phải là Tần Cẩm Lan và những kẻ cầm thú không phân biệt tốt xấu!

Tinh thần của cô giống như không bình thường, mặc kệ cảnh sát có hỏi thế nào, cô vẫn chỉ trả lời một câu.

“Không phải tôi. Tôi không giết chị ta.”

Vụ án này quả thật là không thể tìm được đầu mối.

Viên cảnh sát nhíu mày, lạnh lùng đứng lên, nhìn đồng hồ. Dặn dò người trợ lý ở bên cạnh: “Trông chừng cô ta, 48 giờ.”

Người trợ lý gật đầu, bộ dáng vô cùng phục tùng.

Viên cảnh sát sau khi ra ngoài liền lắc đầu với vài người, trông bộ dạng có vẻ thật sự bất đắc dĩ, sau đó liền nhìn thấy bóng dáng cao ngất của người đàn ông đang đứng ở cửa, áo vest vắt ở khuỷu tay, tây trang không nhiễm một hạt bụi, bóng dáng cô đơn nhưng đầy uy lực.

“Thượng Quan tiên sinh, chúng tôi e rằng kết quả thăm vấn sẽ vẫn giống như bốn năm trước, có hai con đường, chúng ta có thể tìm thấy bằng chứng có ích giúp làm rõ sự việc năm đó, hoặc chỉ có thể kéo dài như bây giờ, cũng có thể là....” Viên cảnh sát ngập ngừng một chút, “Ngài có thể lựa chọn hủy án, dù sao thì người cũng đã chết, cho dù cô ta có thừa nhận tội ngộ sát, cô ta cũng không phải chịu bất cứ trách nhiệm hình sự nào.”

Chuyện năm đó anh ta đã biết rõ, là vợ của anh ta sai trước, ra tay với cả một người phụ nữ đang mang thai.

Cho nên mặc kệ kết quả là gì, thì ai cũng là người phạm sai lầm.

Rốt cuộc có hủy án hay không?

Thượng Quan Hạo mím môi, ánh mắt u ám.

“Việc hôm nay, là ai đã báo cảnh sát?” Anh đột nhiên cúi đầu hỏi.

Viên cảnh sát ngẩn ra, giống như bị hoá đá tại chỗ, nghi hoặc hỏi lại: “Không phải ngài báo cảnh sát sao?”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo trở nên âm lãnh ghê người, bước chân ngừng lại, tao nhã mà lạnh lùng xoay người, nhìn viên cảnh sát: “Tôi báo cảnh sát, vậy mà tôi lại không biết?”

Viên cảnh sát lúc này mới hoàn toàn bừng tỉnh, lắc đầu: “Chuyện này không đúng, chúng tôi nhận được tin báo án là từ một cảnh sát nhỏ, cậu ta vừa mới tới còn chưa có kinh nghiệm, cậu ta chỉ nói là trợ lý của ngài báo án, hơn còn nói cho chúng tôi biết thời điểm để đến...” Viên cảnh sát nhìn anh, “Buổi chiều, lúc 4 giờ, toà nhà thị chính, không lẽ không phải ngài sao?”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo tái mét, nhìn viên cảnh sát thân nhiên hỏi: “Trợ lý của tôi?”

Sau một lúc lâu trầm mặc, âm thanh lạnh lùng của anh vang lên: “Đem số điện thoại kia đến đây cho tôi, tôi muốn tự mình điều tra.”

Người ở bên cạnh anh, trừ Lục Sâm ra không ai còn nhớ đến vụ án này, hơn nữa cũng không có ai dám nhúng tay vào chuyện này.

Bàn tay ở bên trong túi nắm chặt di động, vừa định gọi điện thoại thì đột nhiên điện thoại rung lên, ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh như băng, lấy điện thoại ra nhìn, là Giang Đình gọi tới.

“Hạo anh còn chưa trở về sao? Bây giờ cũng sắp nửa đêm rồi, có muốn em đến đón anh hay không? Anh cũng thật là, ngồi xe của cảnh sát, còn xe của mình thì lại không cần? May mà em có chìa khoá... Anh làm sao vậy? Một câu cũng không nói.” Giang bước đi trên đường bằng đôi giày cao gót, mở cửa xe, ngồi vào trong đóng cửa lại.

“Cô đang ở đâu?” Anh đột nhiên lạnh lùng hỏi.

“Em?” Giang Đình nhìn lên trần xe, cười yếu ớt, “Em đang ở phía dưới công ty, em vừa mới đi ăn mừng cùng nhân viên, em cùng vài người phụ trách hạng mục mở tiệc... Hạo, chuyện hôm nay, anh làm vậy là không thoả đáng, cho dù anh cùng Tần Mộc Ngừ trước kia có liên quan với nhau, nhưng mà bây giờ lại không có, anh không nên quán chuyện của cô ta. Người không tốt là cô ta, nếu hội đồng giám định nhìn thấy hai người thân mật như vậy, có thể buổi đầu thầu hôm nay, cả Tín Viễn và Dringlewapen đều bị huỷ bỏ tư cách, chuyện này không lẽ anh lại không biết?”

Thượng Quan Hạo nắm chặt tay, nghe thấy những lời nói ám chỉ này tinh thần thật sự mệt mỏi, nhú mày, lạnh lùng nói: “Lục Sâm đâu? Cô có gặp anh ta không?”

“Anh ta đêm nay có tới một lúc, nhưng không nhìn thấy anh cho nên anh ta liền đi về.” Giang Đình tránh nặng tìm nhẹ mà nói, cố gắng vứt bỏ lời lúc này Lục Sâm nói với cô ra khỏi đầu, trong lòng bàn tay toát ra một tầng mỏng mờ hơi lạnh, “Anh ta nhờ em nói với anh, nếu anh gặp chuyện gì thì lúc nào cũng có thể liên lạc với anh ta, anh ta là trợ lý 24/24 cho anh.”

Thượng Quan Hạo cười lạnh, trong lòng đã rõ ràng, anh ta thật thông minh, biết rõ anh có việc muốn tìm.

“Còn gì nữa sao?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Còn có...” Giang Đình thật sự tận trách, còn thật sự trả lời, “Lam Từ Kỳ không tới sở cảnh sát, anh ta đang liên hệ với tất cả những người quen biết ở thành phố Z, muốn đem Tần Mộc Ngừ ở trong phòng giam ra ngoài... Nhưng không phải chỉ là tạm thời, anh ta đang nghĩ biện pháp giúp Tần Mộc Ngừ thoát hoàn toàn khỏi tội danh, anh hiểu không? Em thấy anh ta có vẻ đang muốn dùng mọi thế lực mình có, đem toàn bộ vụ án xoá sạch, về sau trên người Tần Mộc Ngừ sẽ không còn vết nhơ nào. Nói cách khác... Anh ta thậm chí còn muốn xoá bỏ cả hồ sơ vụ án trong tay cảnh sát, về sau vợ của anh Tần Cẩm Lan, liền biến thành người chết không rõ nguyên nhân, hoặc là chết bất đắc kỳ tử... Haha, anh nói xem anh ta không phải quá ngây thơ rồi sao? Vì một người phụ nữ, mà lại có thể làm chuyện tuyệt tình với anh như vậy.”

Bầu trời đêm nặng nề, sở cảnh sát buổi đêm khiến con người ta trong lòng cảm thấy bức bối, tay Thượng Quan Hạo càng ngày càng nắm chặt.

Dringlewapen đầu thầu thất bại, anh ta không ở trong công ty mở cuộc họp tìm giải pháp, cũng không đến sở cảnh sát nhìn cô lấy một cái, hoá ra là đi làm chuyện như vậy.

Không muốn nghe Giang Đình nhiều lời thêm một câu nào nữa, Thượng Quan Hạo lạnh lùng cắt đứt cuộc gọi.

Liếc mắt nhìn vào bên trong..

Viên cảnh sát kia giống như là vừa nhận được điện thoại của cấp trên, lập tức trở nên nghiêm túc, nghe người bên trong điện thoại nói, liên tục gật đầu, thỉnh thoảng nhìn về phía Thượng Quan Hạo.

Ngắt cuộc gọi, viên cảnh sát đi tới, ánh mắt sáng lên: “Thượng Quan tiên sinh đã suy nghĩ xong chưa, rốt cuộc ngài có muốn huỷ án hay không?”

Trái tim của Thượng Quan Hạo, giống như bị một bàn tay hung hăng bóp lấy, đau nhức mà phức tạp.

Anh thật sự rất muốn quên đi... Khi nhìn thấy bộ dạng đáng thương của cô anh đã muốn cứ như vậy mà quên đi, chỉ cần anh buông tay, thì không ai có cơ hội làm khó cô! Nhưng chuyện này không đại biểu cho việc, anh buông tay, thì sẽ có thể người đàn ông khác đến bảo hộ cô!

Đôi mắt đầy tơ máu nhìn về phía bức tường thủy tinh, anh nhỏ giọng hỏi: “Cô ấy sẽ bị giam giữ trong bao lâu?”

“Hai ngày.” Cảnh sát nhìn vào bên trong, thản nhiên nói.

“Có thể nộp tiền bảo lãnh không?”

“Phải đợi qua 48 giờ, sau thời gian thẩm tra thì có thể tìm người bảo lãnh.”

Thượng Quan Hạo mím chặt môi, không nói gì.

“Thượng Quan tiên sinh...” Viên cảnh sát mở miệng, thành thật nói, “Người có quan hệ với cô ta, kỳ thật cũng không phải có mình ngài, nếu người khác muốn nộp tiền bảo lãnh cho ta, miễn là đủ điều kiện thì đều có thể được, không nhất định phải là ngài.”

Thượng Quan Hạo càng mím chặt môi, ánh mắt thâm trầm, cúi đầu nói: “Tôi có thể vào xem cô ấy một chút không?”

Cảnh sát lắc đầu.

Anh chăm chú nhìn thật lâu, áp chế cảm giác đau đớn ở trong lòng, phúi phúi quần áo, khề di chuyển, hướng phía ngoài cửa mà đi, bóng dáng tao nhã mà lạnh lùng.

“Thượng Quan tiên sinh...” Viên cảnh sát nhú mày, kêu lên.

“Tôi sẽ không huy án, nếu có người muốn xoá bỏ chuyện này, thì nói với người đó trực tiếp đến gặp tôi, tôi biết cấp trên của anh sẽ gây áp lực, nhưng anh hãy nhớ kỹ cho tôi... Thượng Quan Hạo tôi không phải loại người lương thiện gì, chuyện của cô ấy, tôi hy vọng không có kẻ nào nhúng tay vào.” Giọng nói của anh giống như từ trong địa ngục phát ra, rõ ràng, trầm thấp, giàu từ tính, “Nếu không, kẻ đó sẽ phải gánh lấy hậu quả.”

Đêm khuya, trong bệnh viện.

Một cậu bé xinh đẹp nhảy nhót trên hành lang, cố gắng chạm vào chiếc tivi treo tường ở đại sảnh, xung quanh nơi này không có điều khiển tivi, các bác sỹ và y tá đi tới đi lui, nhưng không có ai để ý tới cậu bé.

Người giữ trẻ gấp gáp đi mọi nơi tìm cậu bé, từ tầng thượng cho đến tầng hầm đều đã tìm nhưng không thấy, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng bé nhỏ ở đại sảnh, vừa định chạy tới, liền kêu “A!” một tiếng, đụng phải một bức tường bằng thịt.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Trả lời thành thật một chút không nên trả lời sai

Cô xoa trán, đau đến nỗi chân tự lùi lại sau vài bước, “Có chuyện gì sao?” Một giọng nói lạnh lùng nhưng pha trong đó một chút ân cần, giàu từ tính vang lên.

Cô giữ trẻ ngược mắt lên, lúc này mới nhìn rõ ràng người trước mặt chính là người đàn ông anh tuần thường hay đến thăm Tiểu Mặc, cô kích động vừa định mở miệng nói, thì thấy con mắt hẹp dài của người đàn ông dời sang chỗ khác, sải bước thật dài về phía bóng dáng bé nhỏ trong đại sảnh.

“A, tiên sinh... Vị tiên sinh này...” Cô đuổi theo.

Tiểu Mặc kiểm chân, cố chấp dùng bàn tay nhỏ bé vói lên phía trên, đột nhiên dưới chân lại nhẹ bẫng, bị một cánh tay to lớn ôm lấy, bé đứng lên. Hai bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của đứa nhỏ được một bàn tay to lớn ấm áp bao bọc lấy.

Đứa bé đột nhiên quay đầu, đôi mắt to tròn nhìn thật sâu vào đôi mắt thâm trầm của Thượng Quan Hạo.

“Tại sao nửa đêm rồi mà còn ở một mình ngoài này? Lại còn đi chân đất?” Thượng Quan Hạo hơi hơi nhú mi, ánh mắt nhu hoà pha chút nghiêm khắc.

“Tiên sinh!” Người giữ trẻ chạy theo, thở hồng hộc, lúc nhìn thấy Tiểu Mặc thì la lên, “Tiểu Mặc tại sao em lại chạy ra đây? Bây giờ đã hơn nửa đêm em muốn làm chị sợ chết khiếp sao, Chị sợ em đạp chân ra nên đi vào kiểm tra kết quả trên giường bệnh lại trống không! Em tại sao lại chạy lung tung, em mà chạy đi mất thì chị biết ăn nói với như thế nào...”

Người giữ trẻ lo đến mức chảy cả nước mắt.

Thượng Quan Hạo liếc mắt nhìn cô một cái, hạ tầm mắt xuống, đem Tiểu Mặc ôm thật chặt vào trong lòng, cúi đầu nói: “Tiểu Mặc ngoan ngoãn đi ngủ, được không?”

Tiểu Mặc phản ứng lại.

Cậu bé kịch liệt giãy dụa, lắc đầu, “Không, Tiểu Mặc không đi!” Khuôn mặt trắng trẻo nhất thời trở nên đỏ bừng, bàn tay nhỏ bé chỉ lên phía trên, “Tiểu Mặc muốn xem tivi! Ở trong tivi có mẹ! Chú hãy giúp Tiểu Mặc, cháu muốn nhìn một lần nữa, hôm nay mẹ chưa từng đến đây, mẹ chắc chắn đã xảy ra chuyện, Tiểu Mặc biết rồi!”

Hôm nay lúc cậu bé theo người giữ trẻ ra ngoài lấy thuốc, trong phục bệnh nhân bé nhỏ mặc trên người, đi qua có rất nhiều bệnh nhân muốn ôm ấp cậu bé, xuyên qua một rừng người cậu bé thấy được nội dung đang phát ở trên tivi.

Hình sáng của mẹ, so với ai cậu bé cũng đều quen thuộc.

Nhưng ban ngày trong đại sảnh của bệnh viện có rất nhiều người, bóng dáng nho nhỏ của cậu bé liều mạng đẩy chân mọi người ra, nhìn thấy lại là hình ảnh sùn mặt trắng nõn của Tần Mộc Ngữ biến mất ở trong xe cảnh sát. Cậu bé giật giật tay áo của người giữ trẻ, hỏi “Chị, chị xem đó có phải là mẹ em không.” Nhưng rất nhanh hình ảnh liền biến mất, không thể nhìn thấy.

Sau bữa tối Tiểu Mặc liền chạy đến đây để xem, đáng tiếc là tivi đã bị tắt đi.

“Ông trời của tôi... Tôi...” Người giữ trẻ gấp đến mức mặt đỏ, giải thích với Thượng Quan Hạo, “Tôi cũng không biết vì sao lại thế này, tôi thật sự không rõ, thằng bé nói hôm nay đã nhìn thấy Tàn tiểu thư ở trên tivi! Anh thì cũng không thấy đâu! Tôi gọi cho Tàn tiểu thư nhưng không liên lạc được, cũng không thể cùng thằng bé ngồi ở đây chờ, tôi thì không sao nhưng bệnh viện...”

Thượng Quan Hạo đã hiểu rõ, trong đôi mắt thâm trầm hiện lên một chút âm ảm.

Ôm chặt lấy Tiểu Mặc, Thượng Quan Hạo nhỏ giọng khuyên nhủ: “Tiểu Mặc... Tiểu Mặc ngoan, chú biết mẹ cháu bây giờ đang ở đâu, mẹ không phải có ý không đến thăm Tiểu Mặc, cho nên Tiểu Mặc không cần lộn xộn, trở về phòng nhé...”

“Không... Cháu không muốn...” Tiểu Mặc liếc mắt lay vai Thượng Quan Hạo, nhưng vai anh vẫn bất động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, đột nhiên khóc lớn, nước mắt đầy mặt, “Tiểu Mặc nhìn thấy, mẹ bị cảnh sát bắt đi...”

Trái tim của Thượng Quan Hạo run rẩy, đau một cách lợi hại.

Người giữ trẻ cũng bị tiếng hét của cậu bé dọa, mặt có chút tái, cô bình thường chưa bao giờ nhìn thấy Tiểu Mặc khóc như vậy, cho dù là bị bác sĩ tiêm, cậu bé cũng chưa từng khóc như vậy.

Ở trong bầu không khí áp lực hít thở không thông, Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng vuốt gáy cậu bé, nhỏ giọng an ủi: “Đừng khóc, Tiểu Mặc đừng khóc, mẹ cháu không bị cảnh sát bắt đi, Tiểu Mặc đã nhìn nhầm rồi...”

Tiểu Mặc khóc càng thêm dữ dội, ở trong lòng Thượng Quan Hạo gãy dựa.

Thượng Quan Hạo không thể ngờ đứa nhỏ này lại quật cường như vậy, không còn cách nào khác nên chỉ có thể ôm chặt lấy cậu bé, đi về phía phòng bệnh, người giữ trẻ theo sát phía sau, nhì thấy bộ dạng ảm đạm của anh thì sợ anh sẽ làm đau Tiểu Mặc.

Cửa phòng bệnh bị mở ra, Thượng Quan Hạo đặt Tiểu Mặc lên giường.

“Tiểu Mặc... Tiểu Mặc, hãy nghe chú nói, cháu có tin chú không?” Khuôn mặt tuần tú của anh tái nhợt, cầm bàn tay nhỏ bé của đứa nhỏ nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Mặc lắc đầu, liếc mắt lắc đầu, tại giờ phút này cậu bé mất đi chỗ dựa, trên thế giới này trừ mẹ ra thì ai Tiểu Mặc cũng không tin tưởng.

Khuôn mặt tuần tú của Thượng Quan Hạo lập tức tái đi một chút, giống như bị đá kích nặng nề.

Nắm chặt tay cậu bé, anh tiếp tục nói: “Tiểu Mặc không tin đúng không? Tiểu Mặc hãy cùng mẹ nói chuyện điện thoại, mẹ cháu là bạn chuyện của công ty, không phải bị cảnh sát bắt đi, bây giờ chú ngay lập tức gọi cho mẹ cháu, được không?”

Lúc này tiếng khóc lớn của Tiểu Mặc mới từ từ nhỏ lại, rung rung nức nở, mang theo hi vọng nhìn vào chiếc di động ở trong tay Thượng Quan Hạo.

Người trông trẻ vội vàng nói: “Điện thoại không liên lạc được! Tôi đã gọi suốt hai tiếng nhưng không có ai nghe máy.”

Thượng Quan Hạo không hề quan tâm, khuôn mặt nhu hoà như nước, trong mắt là đau thương, bấm dãy số điện của sở cảnh sát.

“Để cho cô ấy nghe điện thoại.” Anh thân nhiên nói.

Tiểu cảnh viên quay lại nhìn viên cảnh sát: “Sếp, có thể cho nghe điện thoại sao?”

“Không cần bàn bạc, không phải tôi muốn nói chuyện với cô ấy, con của cô ấy mới bốn tuổi đang ở bệnh viện, bị bệnh nặng, cho cô ấy nghe điện thoại không tính là quá đáng.” Giọng nói lạnh lùng mang theo bức bách của Thượng Quan Hạo truyền đến.

Sau một lúc lâu do dự, viên cảnh sát vẫy vẫy tay bảo tiểu cảnh viên đem điện thoại đi.

Tàn Mộc Ngữ tựa vào ghế sắp bị sự lạnh lẽo xung quanh làm cho đông cứng, bàn tay vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nước mắt còn chưa khô, nhìn thấy có người mang điện thoại tới, ánh mắt mang theo nghi hoặc. Tiểu cảnh viên nói: “Con trai cô, nghe đi.”

Mắt Tàn Mộc Ngữ kịch liệt run lên, ngón tay nhỏ bé và yếu ớt đột nhiên vươn tới nắm lấy điện thoại, đặt bên tai.

Bên trong điện thoại im lặng, không có tiếng gì vang lên, cô chỉ nghe thấy tiếng hít thở khẽ, đều đều mà ôn hoà, một tiếng rồi lại một tiếng. Cô gọi một tiếng “Tiểu Mặc!” Thượng Quan Hạo cúi đầu tiếng nói từ một chỗ khác ngay lập tức vang lên, trầm thấp dịu dàng: “Cùng cục cùng nói chuyện.”

Một câu nói, làm cho cô chấn động tại chỗ toàn thân cứng ngắc, nước mắt suýt chút nữa rơi xuống.

Làm sao có thể? Làm sao có thể là anh?

Tiếp theo di động đến bên tai của Tiểu Mặc, bàn tay nhỏ bé của cậu bé cầm lấy điện thoại, nhỏ giọng kêu lên: “Mẹ!”

“Tiểu Mặc!” Nhất thời nước mắt của Tàn Mộc Ngữ rơi như mưa.

Cô bịt kín ống nghe, cố gắng xoa dịu nỗi chua xót đột nhiên mãnh liệt ập đến trong lòng ngực, đợi đến khi thanh âm không còn nghẹn ngào, mới nhẹ nhàng buông ra, giọng nói khàn khàn: “Tiểu Mặc, tại sao con còn chưa ngủ? Chủ... Chủ làm sao có thể ở bên cạnh con?”

Tiểu Mặc không còn tinh lực để quan tâm tới vấn đề của cô, vội vàng hỏi: “Mẹ, mẹ đang ở đâu vậy? Có phải mẹ bị cảnh sát bắt cho nên hôm nay mới không đến xem Tiểu Mặc? Tiểu Mặc nhìn thấy mẹ ở trong tivi...”

Cậu bé nói xong liền nức nở khóc.

Trái tim Tần Mộc Ngữ run lên, đôi mắt hàm chứa lệ cười cười, “Đứa bé ngốc, cảnh sát tại sao lại có thể bắt mẹ đi, mẹ rất tốt, bây giờ đang ở công ty cùng chú Lam, bởi vì công ty có nhiều việc quá cho nên không thể thăm Tiểu Mặc được, Tiểu Mặc tức giận sao?”

Đôi mắt to của Tiểu Mặc sáng lên, khiếp sợ nhìn khuôn mặt của Thượng Quan Hạo, cái miệng nhỏ nhắn mở ra không thể khép lại được.

“Nhưng Tiểu Mặc rõ ràng đã nhìn thấy mẹ...”

“Tiểu Mặc nhìn nhầm rồi, mẹ sẽ không lừa Tiểu Mặc, đúng không?” Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng mỉm cười, run giọng nói.

“Vâng.” Tiểu Mặc nặng nề mà gật đầu, đối với lời nói của cô là hoàn toàn tin tưởng.

“Tiểu Mặc không cần lo lắng, mẹ không có việc gì, con hãy nghỉ ngơi cho tốt, xong việc mẹ nhất định sẽ đến thăm con, được không?”

Tiểu Mặc nắm chặt điện thoại, mồ hôi làm ướt lòng bàn tay cậu bé, lại “Vâng” một tiếng, nhỏ giọng nói “Tiểu Mặc sẽ nghe lời.”

“Tiểu Mặc...” Khuôn mặt cô dán sát vào điện thoại, giọng nói khàn khàn: “Con để cho chú nghe điện thoại.”

Đôi mắt Tiểu Mặc sáng lấp lánh, dùng hai tay đưa điện thoại di động cho Thượng Quan Hạo: “Chú!”

Thượng Quan Hạo nhìn thật kỹ mười giây ngắn ngủi trong biến hoá cảm xúc của Tiểu Mặc, tay nhận lấy điện thoại, đặt ở bên tai: “Alo.”

“Thượng Quan Hạo anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Trong mắt của Tần Mộc Ngữ tràn ngập oán hận cùng đề phòng, nước mắt chực trào nhưng cố gắng áp chế, run giọng nói “Tôi đã ở trong này rồi, anh muốn hỏi cái gì, kết quả có tệ ra sao, tất cả chỉ nói cho mình tôi là được rồi! Nếu cảnh sát xử lý không khiến anh hài lòng, thì tuy anh muốn làm gì tôi cũng được, anh giải được hận là tốt rồi!... Nhưng anh không nên đụng vào con của tôi.. Thằng bé không làm gì sai, tôi cầu xin anh đừng nhắm vào nó, tôi cầu xin anh!!!”

Ngón tay trắng nõn gắt gao nắm lấy điện thoại, cô cố gắng duy trì tinh thần, bỏ xuống tự trọng để cầu xin anh! Giống như trong đêm mưa năm đó mà cầu xin anh.

Thượng Quan Hạo nghe giọng nói run run của cô, trái tim giống như bị lắng trì.

Anh nhớ rõ lúc cô hỏi anh, lúc ấy cô còn chưa sinh ra đứa nhỏ, lúc ấy cô còn đang bị anh khống chế không thể nhúc nhích, cô đã hỏi rất rõ ràng, Thượng Quan Hạo, anh sẽ đối xử tốt với đứa nhỏ sao?

“Tần Mộc Ngữ... Thằng bé rốt cuộc có phải con của tôi hay không?” Anh nhỏ giọng hỏi.

Ánh mắt của Tần Mộc Ngữ run rẩy một chút, thật không ngờ tới anh sẽ hỏi vấn đề này.

Thượng Quan Hạo cố nén đau đớn trong lòng, “Tôi có thể đối tốt với thằng bé hay không, là do đáp án của em quyết định... Em thành thật nói cho tôi biết, thằng bé có phải con của tôi hay không? Trả lời thành thật một chút không nên trả lời sai... Nếu không hậu quả, em sẽ không thể gánh vác nổi.”

Ngón tay nhỏ bé và yếu ớt hung hăng nắm chặt, móng tay khảm sâu vào thịt trong lòng bàn tay, một trận đau nhức truyền tới!

Sắc mặt Tần Mộc Ngữ tái nhợt không còn chút máu, gắt gao nắm chặt tay, chua xót cùng oán hận cố gắng đè nén rốt cuộc cũng bộc phát ra, nghẹn ngào hét lên một câu: “Thượng Quan Hạo, anh khốn nạn!!!!”

Tiếng hét to bên nhón này, làm kinh động đến tiểu cảnh viên bên cạnh, hằm nhúm mi, không biết chuyện này có phải gọi điện báo cáo hay không?

Cả người cô run run giống như lá khô rơi, gắt gao cắn môi, cắn đến khi chảy máu, một giọt nước mắt rơi trên mặt bàn.

Tiểu cảnh viên cảnh giác đứng lên, đi qua đột nhiên đoạt lấy điện thoại trong tay cô, “Không phải nói là con trai của cô sao? Nói cho cô biết đừng nên vi phạm, thời điểm này cô không thể cùng người ở bên ngoài nói chuyện, vì thấy cô đáng thương cho nên mới cho cô cùng con trai nói vài câu.”

Thượng Quan Hạo hơi hơi nhíu mi.

“Anh chờ một chút, tôi chỉ nói một câu thôi, một câu thôi là tốt rồi!” Cô chặt vật nắm lấy tay của Tiểu cảnh viên, dùng tư thế hèn mọn nhất để cầu xin, nước mắt chảy dài đến tận cằm, run giọng nói.

Tiểu cảnh viên trẻ tuổi nhăn mặt, tay vẫn không chịu buông điện thoại ra.

“Tôi nói cho anh... Tôi là nói thật... Thằng bé là con của anh...” Cô hét vào ống nghe, nước mắt làm mờ hai mắt, sự chua xót thôi quét toàn bộ lồng ngực cô, “Anh đừng động vào thằng bé...”

Tiểu cảnh viên cảm thấy sự nhân từ của mình đã đến cực hạn, nhủ mi cắt đứt cuộc gọi. Đẩy ngã cô lên trên bàn, lãnh đạm xoay người đi ra ngoài.

“Tút tut tut...” Trong đêm khuya âm thanh kinh khủng phát ra.

Mắt Tiểu Mặc mở thật to, ở khoảng cách gần như vậy, cậu mơ hồ có thể nghe thấy giọng của mẹ ở bên trong điện thoại, cậu nghe hỏi hiểu chuyện mà hai người nói với nhau, nhưng có một câu cậu nghe hiểu, chú kia nhìn cậu sau đó hỏi mẹ, thằng bé có phải con của tôi hay không?

Người đàn ông trước mặt này, chẳng lẽ không phải là bạn của mẹ, mà là cha của Tiểu Mặc?

Trong nháy mắt Tiểu Mặc hít thở không thông, hai bàn tay nhỏ bé rất nhanh đan vào nhau, ánh mắt khát vọng lại đề phòng nhìn về phía di động, rất muốn biết câu cuối cùng của mẹ là gì. Rốt cuộc có phải hay không?

Nhưng người chú đang ngồi trước mặt này... Mặt thật trắng, trắng bệch giống quỷ, thê lương làm cho người khác sợ hãi.

“Tiên sinh, tiên sinh?”

Người trông trẻ gọi anh vài câu, thấy anh không phản ứng thì tiếp tục nói: “Thật kỳ lạ, tại sao anh gọi lại được?” Sau đó chuyển hướng tới đứa nhỏ đang ở trên giường, “Tiểu Mặc bây giờ đã yên tâm chưa? Không nên chạy loạn nữa mà phải ngoan ngoãn ngủ, chân em còn không đi giày? Chẳng lẽ lại muốn phát sốt một lần nữa? Mau lên, chui vào trong chăn đi...”

Nói xong cô liền ôm Tiểu Mặc để vào trong chăn, lại bị một bàn tay bắt lấy, kịch liệt ngăn cản, không cho phép kháng cự.

“Chờ một chút...” Giọng nói của Thượng Quan Hạo thật nhỏ hơi run nhè nhẹ, nâng đôi mắt thâm trầm đầy tơ máu lên, nhìn cậu bé xinh xắn trước mặt, tiếp tục nói, “Đợi một chút đã... Để cho tôi nhìn thằng bé một lúc.”

Tiểu Mặc không biết nên làm gì, chớp chớp đôi mắt to trong sáng, nhưng cũng không đơn thuần chút nào.

Cậu cảm thấy chú này thật kỳ quái, nhất là thái độ với mẹ, ác liệt, bài xích. Cậu có điểm nghi ngờ mục đích thật sự của chú này, nhưng cũng không dám hỏi rõ.

Bàn tay to lớn vuốt ve trên khuôn mặt nhỏ bé hơi lạnh của đứa nhỏ, da thịt mềm như vậy, giống như chạm đến chỗ mềm mại nhất trong lòng, ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, khắc sâu hình dáng cậu bé ở trong lòng, ánh mắt, cái mũi, miệng... Còn có toàn bộ hình dáng đáng yêu này, đều khắc ra từ hình dáng của cô và anh, cặp mắt kia rất giống cô, từ ánh mắt rồi tất cả, đều không khác gì anh.

Trong lòng đau đớn đến kịch liệt, khiến cho hít thở không thông, anh không thể chống cự được.

“Tiên sinh, ngài có chuyện gì không?” Người trông trẻ nhận thấy anh bất thường, hỏi một câu.

“Tôi không sao.” Thượng Quan Hạo nhỏ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Chúng ta sẽ ra ngoài ngay lập tức

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng tựa chán mình vào chán của Tiểu Mặc, cảm thụ được hô hấp và sự tồn tại của đứa nhỏ, sự ấm áp từ ngực lan tràn ra khắp toàn thân. Anh chặt vật cố gắng an ủi sự áy náy trong lòng mình, run giọng nói: “Tôi không sao... Tôi chỉ là, quá vui mừng.. Không cần lo cho tôi.”

Nước mắt ấm áp dâng lên trong hốc mắt, anh hung hăng nắm chặt bàn tay, khớp xương nổi trắng cả lên, thật lâu sau mới buông đứa nhỏ trong lòng ra.

Tiểu Mặc không hiểu rõ sự việc, ánh mắt vô cùng trong suốt, cậu bé đơn thuần như trang giấy trắng không bị hận thù và vận mệnh không công bằng nhuộm màu...

Điều này đã là quá đủ.

Thượng đế cũng đã đủ nhân từ.

Dễ dàng Tiểu Mặc đến khi ngủ, mí mắt của tiểu hộ công đã muốn dính vào nhau, bóng dáng cao ngất của Thượng Quan Hạo đi ra khỏi phòng, ở góc khuất của cầu thang, bàn tay anh lướt trên bàn phím, nhìn thật kỹ tin nhắn vừa soạn xong, suy nghĩ một lúc, mới gửi đi.

Anh biết, trong cuộc đời anh đã làm sai quá nhiều, đã sắp không thể vẫn hồi được.

Từ khu nhà cao cấp tư nhân đuổi đến sở cảnh sát đã là hai ba giờ đêm.

Xe dừng ở cửa của sở cảnh sát, một tiếng “Kít...!” Bén nhón vang lên.

Sắc mặt Lam Từ Kỳ lạnh nhạt, ổn trọng, con người mang theo chút tia máu, tay gắt gao nắm chặt tay lái. Nhớ lại một hồi giả dối ở trên tầng cao kia, hắn vừa đầm vừa xoa, từ bỏ vài phần tự trọng, nhìn ông ta cầm điện thoại lên thật sự gọi đi thì mới an lòng một chút. Di động của hắn sắp bị người khác gọi đến làm cho hổng.

Cầm lên xem, cái tên “Lisa” sắp nhồi đầy lịch sử cuộc gọi.

Lam Từ Kỳ hừ lạnh một tiếng, đem di động để lại trên xe.

Xuống xe, bóng dáng cô đơn đi về phía sở cảnh sát.

Bên trong chỉ có hai cảnh vệ đang làm nhiệm vụ, thời điểm nghe thấy tiếng bước chân thì một hơi thở lạnh lẽo lập tức bao trùm, còn không kịp mở miệng thì đã nhìn thấy bóng dáng lãnh đạm của người đàn ông, cả người anh ta mang theo sự kiêu căng vô cùng tiêu sái, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía hai cảnh vệ, trầm giọng hỏi: “Người đâu?”

“Vị tiên sinh này cho hỏi ngài tìm ai? Chỗ như sở cảnh sát không phải là nơi đêm hôm khuya khoắt ai cũng có thể tùy tiện đến...” Một cảnh vệ nhíu mày, còn chưa nói xong đã bị vỗ vào vai, ra dấu cho người kia bằng ánh mắt, hắn lập tức hiểu ra, kinh ngạc nói: “Ngài là người Lưu cục trưởng nói tới, Lam tiên sinh!”

“Cô ấy thế nào? Đang ở đâu?” Giọng nói của Lam Từ Kỳ lạnh như băng.

“Ồ trong phòng nghỉ, đã ngủ từ lâu,... nhưng mà...” Người cảnh vệ vẫn tiếp tục nói, “Nhưng mà đang trong thời gian tạm giữ nên không ai được vào thăm, chúng tôi...A...”

Lam Từ Kỳ hung hăng nắm cổ áo của hắn kéo sang một bên, sai bước vào trong.

“Haiz! Cái người này!”

Hắn mở cửa thật cẩn thận để không phát ra âm thanh, thời điểm cánh cửa mở ra có thể cảm thấy không khí bên trong thật lạnh lẽo rất giống với nhà xác, ở bên trong là một chiếc giường vô cùng đơn giản, là loại giường có thể thu gọn lại được. Trên ga trải màu tím là một cô gái yếu ớt, cô vẫn chưa thay quần áo, sườn mặt và tóc đều bị nước làm cho ướt nhẹp, tóc dán chặt trên mặt trông vô cùng thê lương.

Cánh tay của Lam Từ Kỳ bị nắm lấy.

“Lam tiên sinh, ngài làm thế này quả thật không được, tuy rằng ngài đã chào hỏi Lưu cục trưởng, nhưng quy tắc vẫn là quy tắc...” Người cảnh vệ nói được hai câu, khi đụng phải ánh mắt lạnh lẽo của hắn thì lập tức dừng lại, ngập ngừng nói tiếp, “Việc này... Tôi, chúng tôi chỉ có thể cho anh gặp một lúc.”

Lam Từ Kỳ đi vào, đóng sầm cửa thật mạnh.

Người con gái trước mặt đã quá mệt mỏi, âm thanh lớn như vậy cũng chỉ khiến cô nhíu mi, miệng khẽ mấp máy một chút sau đó liền không có động đậy.

Lam Từ Kỳ bước tới, không nào lời nào, hạ thấp người xuống thử độ cứng mềm của chiếc giường, sắc mặt lập tức xấu đi một chút. Con mẹ nó thật ghê tởm, chỗ này mà cũng dành cho người.

Hắn nhìn vào mặt cô, nhưng sắc mặt của Lam Từ Kỳ không dịu đi, nếu Tần Mộc Ngữ tỉnh lại, sẽ biết giờ phút này khuôn mặt của hắn đáng sợ đến mức nào. Hắn chậm rãi ngồi xuống, bàn tay to lớn xoa đầu cô, động tác không hề nhẹ nhàng.

Đôi mắt đầy tơ máu, cuối cùng hắn cũng mở miệng.

“Tần Mộc Ngữ, em vẫn không muốn nói cho tôi biết, phải không?” Giọng nói lạnh như băng, mơ hồ quanh quẩn trong không khí.

Lực ở bàn tay lại tăng thêm một chút, ánh mắt sắc bén của hắn nhìn chằm chằm vào mặt cô, ôm nỗi hận cắn răng nói: “Bốn năm, con mẹ nó tôi đã hỏi em rất nhiều, em ngay cả một chút cũng không chịu nói... Em là sợ cái gì? Sợ sau khi tôi biết chuyện này sẽ giống tên khốn nạn nào đó nghĩ rằng em đã giết chết Tần Cẩm Lan sao? Lam Từ Kỳ, tôi là cái gì? Em ngay cả một chút tin tưởng đó cũng không cho tôi?”

Mãi cho đến hôm nay, khi cảnh sát ập tới, con mẹ nó tôi mới biết được thì ra trên lưng em mang theo một án tử đầm máu như vậy!

Mắt của Lam Từ Kỳ càng thêm đỏ, trong lồng ngực dâng lên cảm xúc phức tạp, đau đớn nhiều hơn là oán hận. Bây giờ hắn đã biết rõ ràng mối quan hệ của cô và Thượng Quan Hạo, vì sao năm đó Hạo lại làm chuyện tàn nhẫn như vậy với cô, hắn cuối cùng cũng hiểu. A... Thực tàn nhẫn... Ngay cả con

của mình cũng có thể xuống tay...

Lam Từ Kỳ cười lạnh, ở trong đêm khuya yên tĩnh có vẻ thê lương đến đáng sợ.

Vì chuyện đầu thầu nên đã mất ngủ mấy hôm, cho dù không phải thức trắng đêm thì cũng là ngủ ít hơn người bình thường, bây giờ lại thức quá nửa đêm, Lam Từ Kỳ cảm thấy có một trận choáng váng ập tới, không còn khí lực để trách cô bất cứ việc gì, hôm nay trong phòng nghỉ nhìn thấy cô bị áp giải lên xe cảnh sát cũng đã đủ lắm rồi.

“Người phụ nữ ngu ngốc...” Hắn nhỏ giọng mắng một câu, tay hạ xuống, cầm bàn tay mềm mại của cô.

Trong lòng bàn tay cô lạnh lạnh, hắn lấy hai tay bưng kín tay cô, nhúu chặt mày, để tay lên trán, cho mình quyền được nghỉ ngơi một chút, ngày hôm nay quả thật quá hỗn loạn. Mọi chuyện cứ nối đuôi nhau kéo đến, hắn ngay cả chút thời gian bàn bạc với nhân viên của mình cũng không có. Họp thì cũng có thể thay đổi cái gì? Người phụ nữ Lisa đó, sẽ có thêm lý do để ghét bỏ cô mà thôi.

Tần Mộc Ngữ bị hành động của hắn làm cho thức giấc.

Lông mi thật dài rung động, cô mơ hồ chớp mắt hai cái, lúc này mới nhìn rõ người đàn ông trước mặt là ai.

“Lam Từ Kỳ...” Cô nhỏ giọng kêu lên.

Lam Từ Kỳ đơ ra một lúc, lúc này mới phát hiện cô đã tỉnh.

Đôi mắt lạnh lùng nâng lên, nhìn cô, bạc môi nhẹ nhàng mở ra: “Thoái mái sao? Ngủ một đêm ở trong này, có phải thoái mái hơn ở khách sạn đúng không?”

Cô không ngốc, cho dù là đã thống khổ và mệt mỏi đến cực điểm, cũng vẫn nghe ra được ý châm chọc trong lời nói của hắn.

Lông mi sụp xuống một chút, lúc này mới phát hiện ra tay của mình đang bị hắn nắm trong lòng bàn tay, mặc kệ cô đã tỉnh hắn cũng không buông ra.

“Nơi này chắc là không cho phép người khác ra vào, anh vào đây bằng cách nào?” Cô chậm rãi hỏi.

“VẬY còn em, đã vào đây bằng cách nào?” Lam Từ Kỳ vẫn nói chuyện lạnh lùng như trước, không cho người khác đường lui, “Em cảm thấy lý do mình phải vào đây là đầy đủ, là thật bình thường sao? Tần Mộc Ngữ, thà rằng trước đây em nói cho tôi biết chuyện này, thà rằng em từng chút một nói rõ, Lam Từ Kỳ tôi đã không để em phải chật vật như hôm nay! Em có biết em ngu ngốc đến thế nào không?”

Câu cuối cùng, hắn là đang nghiêng răng để nói.

Tần Mộc Ngữ nhắm hai mắt lại, nước mắt ẩm áp đọng đầy hốc mắt, cô không cần hỏi cũng xác định được hắn đã biết hết mọi chuyện. Kỳ thật không riêng gì hắn, mà tất cả mọi người trên thế giới này đều đã biết.

Nhúu chặt mi, giống như là đang cố gắng chịu một chút thống khổ, nhưng không thể. Cô run run đứng lên, một giọt nước mắt chảy xuống từ hốc mắt, run giọng nói: “Ồ đây rất lạnh, anh có thể hỏi bọn họ một chút không... Tôi khi nào thì có thể được ra ngoài?”

Thanh âm của cô mang theo sự ghen ghét.

Nơi này thật ra không hề lạnh, lạnh là do bầu không khí, thứ lạnh là lòng người, cô ở trong này không có chút cảm giác lo lắng. Chỉ có nghi ngờ, chỉ bởi vì trên hồ sơ ghi rằng cô là nghi can. Cho nên cô bị đối đãi như tội phạm, nơi này thật sự lạnh như băng.

Lạnh khác như Lam Từ Kỳ, vậy mà giờ phút này lòng cũng nhói đau một chút.

Thấp giọng nguyên rủa một chút, hắn nắm thật chặt tay cô, sau một lúc đột ngột kéo cô lại gần, cô kinh ngạc, mở to đôi mắt còn vương nước mắt, tay còn lại bám vào giường, không biết hắn định làm gì.

“Không muốn ở đây phải không? Vậy chúng ta ra ngoài, chúng ta lập tức đi ra ngoài.” Lam Từ Kỳ xoa đầu cô một cái, tay di chuyển xuống thắt lưng, lần đầu tiên không thể dùng giọng điệu châm chọc, chỉ là thần nhiên nói với cô.

Tần Mộc Ngữ sợ run, hai tròng mắt phẫn hồng, bộ dạng mê mang này của cô làm cho lòng hắn nổi lên đau đớn.

Lam Từ Kỳ nói xong liền kéo cô đi ra ngoài, bộ âu phục tinh xảo cô mặc trên người có chút lộn xộn, bị hăm tùm đi hai bước thì liền dừng lại, run giọng nói: “Anh chờ một chút!”

Cô đột nhiên nhớ ra cuộc điện thoại vừa nãy của Thượng Quan Hạo.

“Tiểu Mặc đang ở trong tay anh ta... Chúng tôi vừa mới nói chuyện điện thoại...” Tần Mộc Ngữ run run cắn môi, nước mắt rung rung, nhìn Lam Từ Kỳ, “Anh ta đã đến bệnh viện, tôi không biết anh ta có đem Tiểu Mặc đi không...”

Mắt của Lam Từ Kỳ sáng lên, sau đó ánh mắt trở nên u ám, cười lạnh một chút, oán hận mà nghiêng răng nhìn sang phía khác.

“Tôi đã quên... Quên rằng sinh mệnh của em vẫn ở trong bệnh viện...” Hấn nhỏ giọng thừa nhận bản thân mình đã sợ hãi, nhưng không nghĩ sẽ thay đổi quyết định hiện giờ, đột nhiên dùng sức kéo Tần Mộc Ngữ vào trong lòng, ôm lấy cơ thể hơi lảo đảo của cô, cúi đầu nói, “Tôi cam đoan sẽ tìm về cho em? Bình yên vô sự mà trở về... Bây giờ em hãy theo tôi ra ngoài, nơi quý quai này, tôi không cho phép em vào lần thứ hai...”

Ánh mắt cô có chút giây dụa.

“Tần Mộc Ngữ, em hãy tin tưởng tôi một lần!” Mắt hấn đỏ au, suýt nữa bị ánh mắt do dự của cô làm cho hét lên.

Bên trong phòng trực ban, đã bị kinh động.

“Lam tiên sinh! Lam tiên sinh!” Tiểu cảnh vệ vội vàng đuổi theo, tâm tình nặng nề, “Ngài hãy nghe tôi nói, chuyện này không phải do chúng tôi không muốn thả người, sau 48 tiếng ngài có thể nộp tiền bảo lãnh! Nhưng...”

“Anh tốt nhất cầm miệng cho tôi!” Lam Từ Kỳ nắm chặt bàn tay mềm mại trong tay, ánh mắt lãnh liệt nhìn về phía tiểu cảnh vệ, “Có vấn đề gì xảy ra các anh hãy báo Lưu cục trưởng gọi cho tôi, đến thời gian nộp tiền bảo lãnh tôi tự khắc sẽ nộp, một đồng cũng sẽ không thiếu! Anh cũng nhìn rõ ràng cho tôi, hôm nay người phá vỡ quy tắc của các anh chính là Lam Từ Kỳ tôi... Ai có ý kiến có thể trực tiếp đến tìm tôi, bao gồm cả Thượng Quan Hạo, đã hiểu chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181-1: Thượng quan hạo anh là ma quỷ, từ lâu đã không thể bị trừng trị (1)

Cảnh vệ bị ghen nói không nên lời, mặt đỏ gấc, giống như không thể kiềm chế.

Không có quan tâm đến hậu quả, Lam Từ Kỳ trực tiếp kéo cô gái phía sau lưng ra khỏi sở cảnh sát, cô đi rất chậm, cả bàn tay đều đang run, Lam Từ Kỳ nhủ thầm, bất ngờ kéo cô lại gần, ôm ngang người.

Cô thì ra là gầy đến vậy, ôm cô như vậy cũng không cảm thấy chút sức nặng nào cả.

Một chiếc xe bugatti màu bạc vững vàng đỗ ở bên đường, hấn đi nhanh tới trước cửa xe, buông cô ra, nhìn cô lảo đảo nắm lấy áo của mình, trong lòng hơi run hơi, lập tức mở cửa xe nhét cô vào trong.

Ngang lúc này một luồng ánh sáng chói mắt quét ngang qua cửa của sở cảnh sát.

Âm thanh bén nhọn của tiếng phanh xe, kéo đến!

Thân xe màu đen kéo ra sự mê muội, mang theo sự xa hoa cùng cảm giác áp bách trong đêm tối kéo nhau đến.

Tần Mộc Ngữ & um; một tiếng. Lam Từ Kỳ bị ánh sáng của chiếc xe kia làm cho không mở nổi mắt, nhẹ nhàng nghiêng mặt đi né tránh, không một chút để ý chủ nhân của chiếc xe kia một chút nào, biểu tình của Thượng Quan Hạo là sự mệt mỏi khiếp người, khuôn mặt tuần tú tái nhợt.

Đã là hai giờ đêm, anh không nghĩ tới, Lam Từ Kỳ sẽ xuất hiện ở nơi này.

Không ngờ lại còn có thể mang cô đi.

Khoảng cách của hai chiếc xe vô cùng gần.

Thượng Quan Hạo đi xuống xe, đôi mắt thâm trầm trên khuôn mặt tuần tú sâu thẳm, nhìn vào khuôn mặt của Tần Mộc Ngữ. Mới có vài giờ ngắn ngủi mà thôi, cô đã tiêu tụy đến như vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ mệt mỏi và sợ hãi, ánh mắt đề phòng nhìn anh.

Hai cảnh vệ cũng đi theo ra, nhìn thấy cảnh tượng này cũng hoảng sợ không ít.

“Thượng Quan tiên sinh, chúng tôi... Lưu cục trưởng đã gọi điện cho chúng tôi, nói rằng nếu Lam tiên sinh đến đây yêu cầu thả người thì có thể thả người trước, thủ tục bảo lãnh có thể làm sau cũng được...” Người cảnh vệ lắp bắp giải thích.

Trong mắt của Thượng Quan Hạo là sự tuyệt vọng cùng đau đớn, môi không còn chút máu, giọng nói lạnh như băng, thản nhiên mở miệng: “Nộp tiền bảo lãnh?... Điều kiện để có thể nộp tiền bảo lãnh là cái gì? Người đàn ông này có quan hệ gì với cô ấy? Rốt cuộc anh ta có đủ tư cách nộp tiền bảo lãnh hay không?”

Chỉ vài câu ngắn ngủi, nhưng có thể nhận thấy sự thản nhiên cùng khiêu khích ở trong đó.

Ánh mắt Lam Từ Kỳ lạnh như băng, khéo môi dẫn ra một nụ cười lạnh, buông Tần Mộc Ngữ đang ở trong lòng ra, thông thả bước đến trước mặt Thượng Quan Hạo, cúi đầu nói: “Đúng, tôi không có tư cách, nhưng anh có... Anh là cha của con cô ấy, hay nói cách khác, cô ấy từng là người phụ nữ của anh... Hạo, trước kia tôi cũng chỉ biết anh ra tay rất ngoan độc không chút nể mặt mà thôi, nhưng thật sự không nghĩ tới anh có thể làm đến như vậy... tự tay giết chết con của chính mình, lại còn báo cảnh sát đưa người phụ nữ của mình vào nhà giam, chỉ bởi vì nghe nói cô ấy chính là người đã giết vợ anh?” Hần chậm rãi nói, có sự khiêu khích và hận ý, “Anh không sợ bị trời trừng phạt sao? Anh vẫn suy nghĩ giống trước đây, thị phi đúng sai, xanh đỏ đen trắng, cái gì cũng đều có thể mặc kệ, khắp thiên hạ cũng chỉ có Tần Cẩm Lan là quan trọng nhất? Còn những người phụ nữ khác đều là đồ bỏ đi?”

“Lam Từ Kỳ...” Tần Mộc Ngữ run giọng nói.

“Em im miệng cho tôi.” Lam Từ Kỳ lạnh giọng đánh gãy lời của cô, thủy chung vẫn nhìn vào mặt Thượng Quan Hạo, “Tôi đối với cô gái này là cảm giác gì, có thật lòng hay không, anh biết rõ. Cho nên không sợ tôi không có tư cách, có thể bảo hộ bao lâu thì tôi sẽ bảo hộ bấy lâu, tên khốn nạn này anh đã rõ rồi chứ?”

Tay Thượng Quan Hạo đã hung hăng túm lấy áo của Lam Từ Kỳ! Rất nhanh đã siết chặt nắm tay, trong đôi mắt thâm trầm phát ra sát khí muốn giết người.

“Tôi có coi cô ấy là đồ bỏ đi hay không, không phải do anh định đoạt...” Bạc môi thản nhiên gằn từng chữ, khuôn mặt tuấn tú nhưng không có một chút huyết sắc, “Cô ấy hận, cô ấy oán... Đây là chuyện của tôi và cô ấy, nếu không nghĩ đến chuyện chọc giận tôi thì rút xa ra một chút, không cần nhúng tay vào.”

Suốt mặt của Lam Từ Kỳ lệch sang một bên, trong nháy mắt khoé môi tuấn dật nở một nụ cười lạnh, giọng nói khàn khàn, chuyển mắt nhìn về Thượng Quan Hạo: “Vậy anh tại sao không đi hỏi cô ấy một chút, cuộc sống của cô ấy, có nghĩ đến sẽ có liên quan gì tới Thượng Quan Hạo anh...”

“Bốp!” Nắm đấm của Thượng Quan Hạo hung hăng hạ trên mặt Lam Từ Kỳ.

Một nắm đấm kia lực đạo thật sự mạnh, thậm chí có thể nghe thấy âm thanh xương vỡ vụn, ở trong đêm tối rõ ràng một cách dị thường! Lam Từ Kỳ chống tay được vào bãi cỏ mới không lao đảo ngã sấp xuống, trên mặt một trận đau đớn tràn ra, huyết tinh bốn phía.

“Thượng Quan Hạo, anh làm cái gì?” Tần Mộc Ngữ cúi đầu hét lên, trừng lớn mắt nhìn tình hình trước mặt, mang theo oán hận sâu đậm và sự lo âu, hét to về phía anh.

Phản ứng lớn của cô, làm cho trái tim của Thượng Quan Hạo bị xé rách, đau nhức vô cùng.

Lam Từ Kỳ chạm vào khoé miệng, máu nhuộm đỏ cả ngón tay hằn, cười lạnh rồi đứng dậy, nhìn Thượng Quan Hạo: “Muốn đánh nhau đúng không? Được... Đến đi... Tôi nhớ rõ anh là đai đen taekwondo có phải không? Hãy cho tôi nhìn xem anh cuối cùng có lùi bước hay không?”

Đêm khuya trước sở cảnh sát, một trận đánh nhau ác liệt có thể sẽ xảy ra, hai cảnh vệ đều cảnh giác, sợ rằng họ thật sự sẽ đánh nhau, thì không thể ngăn lại kịp thời!

“A...!” Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, nhưng không thể ngăn cảnh bọn họ đang kịch liệt xông về phía nhau!

Một đòn tàn ác lại tiếp tục hạ xuống bụng của Lam Từ Kỳ, Thượng Quan Hạo hung hăng nắm chặt bờ vai của hắn, mắt đỏ au, giọng nói khàn khàn: “Lam Từ Kỳ, tôi đã cảnh báo anh ngay từ lần đầu tiên, chuyện của tôi tốt nhất đừng xen vào... Hôm nay tôi sẽ nói lại lần nữa, tôi thiếu nợ cô ấy... Nếu cô ấy hận, có thể trực tiếp dùng dao đâm tôi, nhưng không tới phiên anh thay cô ấy tìm lại công bằng

Sắc mặt Lam Từ Kỳ tái nhợt, nghiêm nhiên hắn cũng đã bị ép đến tận cùng.

Hung hăng chế trụ cánh tay đang ở trên vai hắn, dùng lực lớn để gạt nó ra, một cái khuỷu tay thúc mạnh vào lưng Lam Từ Kỳ! Lại lần nữa lao đảo hung hăng buông ra! Hắn thờ dõc, cười lạnh liên tục: “Thật khiến anh thất vọng rồi, tôi giúp cô ấy suốt bốn năm, là tôi che chở cô ấy để anh không tìm được! Cô ấy có thể biến mất một lần, thì cũng có thể biến mất lần thứ hai...”

Hai người bị chọc giận đều giống như dã thú, mắt Thượng Quan Hạo đục ngầu, nắm tay lại lần nữa siết chặt vào.

“Cái anh không nên đánh nhau nữa... Có nghe hay không, không nên đánh nữa!” Tần Mộc Ngữ bịt chặt hai tai, cố gắng chống đỡ tinh thần đã mệt mỏi cực độ, thân thể nhỏ bé và yếu ớt của cô xông lên phía trước, liều mạng muốn tách hai người kia ra, nhưng mà nắm đấm của Thượng Quan Hạo đang trực tiếp hạ xuống, cô liều mạng chạy về phía Lam Từ Kỳ, ôm lấy thắt lưng hắn, “Bốp!” Một tiếng, lực đạo của nắm đấm kia liền hung hăng nện vào tâm lưng nhỏ bé và yếu ớt của cô!

“...” Tần Mộc Ngữ rên một tiếng, đau đến nổi sắc mặt trắng bệch, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngón tay tái nhợt nắm chặt quần áo ở phía sau lưng của Lam Từ Kỳ, một chữ cũng không thể nói ra thành tiếng.

Lam Từ Kỳ nhất thời sợ ngây người, lực đạo to lớn kia khiến hắn lùi về phía sau vài bước, thế này mới cảm giác được độ ấm và sự mềm mại ở trong lòng, cô run rẩy, thân thể trong nháy mắt trượt xuống. Lam Từ Kỳ giữ chặt thắt lưng cô, hô một tiếng: “Tần Mộc Ngữ!”

Mà giờ phút này Thượng Quan Hạo cũng đang giật mình, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch, bây giờ mới thấy rõ là đã xảy ra chuyện gì.

Một quyền hung hăng kia, thế nhưng lại nện vào người cô!

Đau nhức ở xương sườn lan ra toàn thân, xương cốt giống như là muốn gãy ra, Tần Mộc Ngữ thờ hồn hèn, ở trong lòng Lam Từ Kỳ xoay người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt giống như bị mưa làm ướt, chặt vật ướt đầm, giọng nói khàn khàn: “Tôi gọi bảo anh không nên đánh nữa... Thượng Quan Hạo, tôi biết anh hận tôi, tôi cũng biết anh hận không thể khiến cho tôi chết ngay lập tức để đền mạng cho Tần Cẩm Lan! Nhưng mà trên thế giới này không phải tất cả mọi người đều giống anh... Anh có thể không buông tha cho tôi nhưng không nên đến mức độ không buông tha cho bất cứ ai đối tốt với tôi!”

Mắt cô ngập nước, câu cuối cùng là run run hét lên!

“Tôi đã nói với anh rồi chỉ cần nhắm vào một mình tôi thôi, tôi có thể không đi, tôi cũng có thể tiếp tục ở lại chỗ này, anh muốn cho tôi nhận tội danh gì cũng được, tôi đều chịu trách nhiệm! Nhưng anh có thể thả Tiểu Mặc ra hay không? Là tôi ngốc, tôi không nên trở lại Trung Quốc để anh có cơ hội khiến tôi suy sụp một lần nữa, tôi càng ngu ngốc hơn khi để cho anh biết chuyện về Tiểu Mặc! Để anh có cơ hội tổn thương thằng bé!” Cô đứng không vững, nắm chặt lấy bàn tay của Lam Từ Kỳ đang để trên lưng, run giọng nói: “Anh thắng... Tiểu Mặc là điểm yếu của tôi, có thằng bé, anh muốn tôi thừa nhận chuyện gì cũng được... Tôi chỉ xin anh hãy buông tha cho Tiểu Mặc, thằng bé đã không còn là thai nhi trong bụng tôi, thằng bé cũng là người, anh động vào thằng bé cũng là phạm pháp! Phải ngồi tù! Thằng bé đang ở đâu? Anh đưa thằng bé đi nơi nào?”

Sở cảnh sát thật vắng vẻ, có chút thê lương, trên mặt đất có chút máu, là kết quả của trận đánh nhau kịch liệt vừa rồi.

Thượng Quan Hạo giống như bị thương nặng, đôi mắt thâm trầm nhìn lên, đầy tơ máu, ánh mắt cô đơn tuyệt vọng.

“Em nghĩ như vậy sao?” Giọng nói nhẹ nhàng, từ nơi sâu nhất trong lồng ngực truyền ra, mang theo cảm giác đau đến tê tâm liệt phế, âm cuối nhẹ nhàng băng quơ, hơi thở mong manh.

“Là tôi đã báo cảnh sát, muốn em phải đền mạng, còn muốn thương tổn con của em, đúng không?” Thượng Quan Hạo thông thả nói xong một câu này, trong đôi mắt chỉ có hình bóng của cô, không thể dung nạp thứ gì khác, “Tần Mộc Ngữ, tôi ở trong mắt, trong lòng của em, tồn tại đáng sợ như vậy, có đúng hay không?”

Mắt Thượng Quan Hạo đỏ au, chậm rãi hỏi, mỗi tiếng phát ra đều đau đến tê tâm liệt phế, hao hết khí lực.

Anh không cần đáp án.

Khi anh nhìn thấy ánh mắt của cô, trong đó là cừ hận, là sự tuyệt vọng và thê lương, thì anh đã rõ đáp án. Thượng Quan Hạo anh là ma quỷ, đã không còn cách để trừng trị.

Khuôn mặt tuấn tú của anh trắng bệch như tờ giấy, tay chống vào xe, toàn thân đau đến mức không còn cảm giác.

“Tốt... Tốt...” Thượng Quan Hạo nhỏ giọng lầm bầm, dùng ngón tay dính máu mở cửa xe, không muốn nhìn thấy hình ảnh bọn họ ôm chặt lấy nhau, đem chút sức lực cuối cùng để đi vào trong xe, ngón tay phát run, run run nắm lấy tay lái, khởi động xe rời đi.

Anh cũng không nhìn đường, chính chân đạp mạnh chân ga lên vận tốc cao nhất, nhanh như điên phóng ra ngoài, trong đôi mắt thâm trầm tơ máu như muốn nứt ra, bị hơi nước trong mắt là cho ẩm ướt.

Đêm lạnh như nước.

Tần Mộc Ngữ nhìn anh lái xe đi xa, tâm bị đứ đả nhỏ hành hạ đến phát đau, muốn đuổi theo, nhưng bị Lam Từ Kỳ giữ lại.

Ánh mắt hần phức tạp, giọng nói khàn khàn: “Em còn dám đi chuyên! Không muốn sống nữa có phải hay không?”

Trong đầu hiện ra hình ảnh cô vừa mới ôm thắt lưng hần lúc nãy, Lam Từ Kỳ run nhẹ, không biết là do cảm động hay bất ngờ, cánh tay gắt gao ôm chặt thắt lưng cô, cúi người mở cửa xe, tựa vào chán cô, “Ngoan, trước tiên tôi đưa em đi xem vết thương trên người, em yên tâm đi đứ đả nhỏ sẽ không có chuyện gì, tôi cam đoan với em...”

Nói xong hần đã đưa cô vào trong xe.

Hần nói như vậy không phải là vô căn cứ, cho dù là vừa đánh nhau một trận không anh chết thì tôi chết, nhưng hần hiểu rõ, Thượng Quan Hạo là tên khôn nạn cũng sẽ không xuống tay với con của mình. Nếu không, trước đây anh ta đã không vì Tiểu Mặc mà sắp xếp nhiều thứ ở bệnh viện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181-2: Thượng quan hạo anh là ma quỷ, đã không thể bị

trừng phạt (2)

Trong đại sảnh của biệt thự, vô cùng vắng lặng.

Người giúp việc đều đã đi nghỉ ngơi, Giang Đình nắm chặt điện thoại di động, đôi mắt đỏ au nhưng không phải đang đợi Thượng Quan Hạo trở về. Cô không dám gọi điện một lần nữa, chính là nhớ lại những lời Lục Sâm đã nói với cô.

“Những người biết được thân phận của Tần Mộc Ngữ không nhiều, phần hồ sơ đó cũng chỉ có cô và tôi biết cô đã đọc, Thượng Quan Hạo không phải người ngốc, nếu anh ta điều tra, thì sẽ tìm ra chỗ của tôi đầu tiên.” Anh mắt lạnh lùng của Lục Sâm sau mắt kính liếc sang, giọng nói sạch sẽ thuần túy, “Giang tiểu thư, mong cô hiểu rõ, là muốn tôi khai cô ra hay là chính bản thân cô tự khai ra?”

Lúc đó cả người Giang Đình lạnh như băng, lại cười lạnh nói: “Anh muốn làm tôi sợ sao? Tôi đã làm cái gì không đúng sao? Cho dù chỉ là một người công dân tốt của thành phố Z, khi tôi nhìn thấy hành động trái pháp luật thì cũng sẽ báo cảnh sát, huống chi là nghi can giết người? Được rồi, cho dù tôi không được sự đồng ý mà đã đọc tập hồ sơ kia, thì cũng có sao đâu? Chỉ là vài năm trước cô ta sinh cho anh ấy một đứa con, anh ấy cũng không quá để ý.”

Lục Sâm cười cười, thân nhiên mở miệng: “Vấn đề này tôi không có tư cách bình luận, không bằng, để anh ta dùng hành động nói cho cô biết, hừm?”

Giang Đình nổi giận: “Lục Sâm, tôi ghét nhất chính là loại người nói chuyện hay cường điệu lên. Chuyện do tôi làm tôi sẽ không phủ nhận! Thời điểm anh đưa hồ sơ cho tôi cũng chỉ trong một ngày, cho nên bây giờ tôi không cần anh lo lắng cho tôi, anh nên tự lo lắng cho bản thân mình đi, chuyện này anh cũng có phần!”

Tiếng cười ở trong buổi tiệc chúc mừng của Tín Viễn lan tràn ra, Lục Sâm đẩy mắt kính, yếu ớt nói: “VẬY cũng tốt, có thể cùng bị trách tội với cô, tôi đây quả là vinh hạnh.”

Giống như có xe đi vào cổng.

Giang Đình đổ người vào ghế sofa, vốn dĩ đang buồn ngủ cho nên một chút khí lực cũng không có, mí mắt như dính chặt vào, thế nhưng khi nghe thấy tiếng động lại đột nhiên giật mình. Cô cúi đầu thật nhanh nhìn bản thân mình, cô vẫn mặc bộ quần áo lúc sáng, vẫn chưa tắm rửa, bộ dạng cô lúc này có chút chật vật, nhưng..

Cô cắn môi, cái gì cũng không nói, lặng chờ anh đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182-1: Chỉ là tôi không thương cô mà thôi!

Bóng đêm dày đặc có chút khác thường.

Bóng dáng cao ngất của Thượng Quan Hạo tiến vào trong nhà, cả người mặc bộ âu phục màu đen như hoà vào trong bóng đêm, trong không khí phảng phất mùi tanh của máu, anh hạ bàn tay còn lưu lại máu tươi xuống, từng giọt máu rơi xuống sàn nhà.

“Anh đã trở về?”

Giang Đình thử gọi một chút để thăm dò, thấy anh trầm mặc không đáp lại, lúc này mới tiến lại gần, đôi mắt có chút buồn bã nhìn anh, nhẹ nhàng ôm chặt thắt lưng anh: “Anh làm em sợ muốn chết, buổi tối sau khi gọi điện cho anh xong em cứ nghĩ anh sẽ về nhà ngay, không ngờ rằng khi em về nhà lại không thấy bóng dáng của anh. Anh đến sở cảnh sát có đúng không? Bên đó có chuyện phát sinh sao? Có đúng không..”

Sau khi nói xong cô cảm giác giống như mình vừa chạm phải cái gì đó, lông mi run run hạ xuống, lúc này mới để ý thấy tay anh đầy máu, nhất thời hoảng sợ.

“Hạo! Anh... Anh đã xảy chuyện gì? Anh đánh nhau với người ta sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà anh lại chảy máu thế này?” Giang Đình cố gắng bình tĩnh, cắn môi, “Anh đợi em một chút, em lập tức đi lấy hộp cứu thương.”

Nói xong cô liền chạy lên lầu, vốn đã vô cùng lo lắng hốt hoảng cho nên lòng càng thêm rối bời, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ là vì Tần Mộc Ngữ, anh đúng là đã xô xát với người ở sở cảnh sát!

Mắt Thượng Quan Hạo đục ngầu đầy tơ máu, giống như sắp có một trận phong ba nổi lên, nhắc ngón tay thon dài, đem chìa khoá trong lòng bàn tay ném lên trên bàn, mắt đảo qua chiếc di động màu hồng nhạt của Giang Đình ở trên ghế sofa, ánh mắt bỗng trầm xuống.

Giang Đình cầm hộp cứu thương xuống, đã nhìn thấy anh ngồi ở trên sofa, tư thế vô cùng tùy hứng, cánh tay chống trên ghế, ngón tay thon dài đỡ lấy

cái trán, ánh mắt lộ rõ khí thế khiếp người, khiến người khác run sợ.

Giang Đình nghẹn lời, đi qua ngồi xôm bên cạnh anh.

“Rốt cuộc anh đã làm cái gì? Vừa trở về đã bày ra bộ mặt khó ưa, cho dù là ở bên ngoài anh cùng người khác đánh nhau, nhưng cũng không nên trở về trút lên đầu em, có đúng không?” Cô ôn nhu nói xong, cầm lấy miếng bông dính còn xử lý vết thương trên tay anh, “Em thấy anh không chỉ là xô xát với người ta, khẳng định anh còn ra tay không không hề nhẹ, người khác có thể không biết rõ thân thù của anh, anh...”

“Là cô báo cảnh sát?” Bạc môi sắc bén của anh bỗng nhiên phát ra một câu, làm cho bầu không khí trong lành nhưng lạnh lùng tịch liêu có chút nguy hiểm.

Tay Giang Đình đột nhiên run lên một chút.

“Hạo, anh...”

“Cô báo cảnh sát, nói rằng đã tìm được nghi can giết người trông vụ án giết Tần Cẩm Lan, gọi bọn họ đúng thời gian mà tới bắt người, đó là buổi chiều ngày hôm nay, tại toà thị chính...” Ánh mắt Thượng Quan Hạo u ám đầy nguy hiểm, bên trong nổi lên sát ý nồng đậm, thanh âm trầm thấp thông thả, gần gũi nhìn mặt cô: “Có đúng không?”

Giang Đình bị ánh mắt của anh dọa, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, cả người run run.

Cẩn môi, cô mặc kệ mồ hôi chảy nhẹ giọng nói, “Kỳ thật anh cũng biết, Tín Viễn còn rất nhiều nguyên lão cổ đông của Tần thị, rất nhiều người trong số đó biết về vụ án, khi nhìn thấy Tần Mộc Ngữ, tất nhiên họ sẽ có động tĩnh...”

“Muốn tôi nghi ngờ bọn họ để làm gì?” Thượng Quan Hạo lạnh lùng nói, nắm lấy cầm cô bằng ngón tay vừa được sát trùng, ánh mắt như nhìn vào chỗ sâu nhất của tâm hồn cô, “Giang Đình, tôi chỉ cần dùng một chiếc di động là có thể điều tra ra những việc cô đã làm... Là cô xem nhẹ tôi, hay là do cô quá tự tin vào khả năng che dấu của bản thân?”

Cả người Giang Đình đều toát mồ hôi lạnh, còn chạm vào làn da, có cảm giác mát lạnh.

Lông mi thật dài khẽ sụp xuống rồi lại lập tức nâng lên, cô dùng giọng điệu nhẹ nhàng thư thái đáp lại: “Được rồi, em sẽ nói, là em làm...”

Thượng Quan Hạo mỉm môi, mỉm thật chặt thành một đường thẳng.

“Nhưng mà lúc đó...” Giọng cô run nhè nhẹ, lại cố gắng đè nén xuống, nhỏ giọng giải thích, “Đó là lúc em vừa mới biết về vụ án của Tần Cẩm Lan, nhiều năm như vậy nhưng anh vẫn luôn tưởng niệm cô ấy ở trong lòng, anh làm sao có thể không hy vọng hung thủ giết cô ấy bị trừng phạt? Em cảm thấy... Em cảm thấy làm như vậy không hề sai, nhiều lần cũng chỉ trách em vì đã xen vào chuyện không phải việc của mình!”

Ngước mắt lên, bên trong mắt là sự áy náy và khát vọng, cô nhẹ giọng nói: “Anh hãy tin em, em và cô ta mới gặp mặt nhau có hai lần, em hại cô ta để làm gì? Em làm tất cả những chuyện này cũng chỉ bởi vì em nghĩ anh muốn vậy! Giang Đình em không hề thích quản chuyện của người khác, trừ phi là vì muốn lấy lòng anh, bằng không em nhúng tay vào vụ án giết người này làm gì! Hơn nữa... Hơn nữa từ lúc dự án đầu thầu của chúng ta bắt đầu, em đã đáp ứng phải giúp anh thật tốt, em đã là những gì có thể, nhưng vẫn không thể đánh bại dự án của bọn họ!”

Trong mắt Giang Đình dâng lên oán khí: “Hạo rốt cuộc là anh muốn làm cái gì? Anh rõ ràng đã biết bên trong dự án của chúng ta có lỗ hổng, nhưng cũng không có nhắc em, nếu không có chuyện xảy ra hôm nay, công ty bị đào thải sẽ là Tín Viễn chứ không phải Dringlewopen! Em không thể đứng nhìn anh như vậy...”

“Tôi như thế nào?” Thượng Quan Hạo lạnh lùng lên tiếng đánh gãy lời của Giang Đình, nắm lấy cái cảm đoan trang của cô, kéo lại gần làm cho khoảng cách giữa hai người ngày càng ít, âm trầm nói, “Cuộc đời của Thượng Quan Hạo tôi, cần cô quyết định thay tôi, có phải không?”

Ở dưới cảm truyền đến một trận đau nhức, Giang Đình bị ép phải ngẩng đầu, thần kinh đã căng thẳng tới cực điểm.

“Hạo, em... Không phải có ý này...” Cô run giọng nói.

“Vậy thì cô có ý gì?” Ánh mắt Thượng Quan Hạo càng lạnh hơn, tơ máu bên trong mắt che đi sát khí, hơi thở lạnh như băng cùng hô hấp có chút khó khăn hỗn loạn giao nhau, giọng anh khàn khàn, “Ý của cô là làm cho cô ấy hiểu lầm người báo cảnh sát là tôi, người muốn tổn thương cô ấy chính là tôi... Cô có biết tôi đã tiêu tốn bao nhiêu thời gian và sức lực để tìm cô ấy, ai đã nói với cô, là tôi muốn đưa cô ấy vào nhà giam, muốn cô ấy vì Tần Cẩm Lan phải trả giá đại giới?”

Giang Đình nghẹn lời, hô hấp khó khăn, một chữ cũng không nói được.

“... Chẳng lẽ không đúng sao?” Trong lòng cô đầy áp uý khuất, đôi mắt đầy nước chăm chú nhìn anh, “Vài năm nay tinh thần anh lúc nào cũng sa sút, cho dù Tín Viễn trở nên lớn mạnh anh cũng vẫn không vui! Em nghĩ là do anh vẫn không bỏ xuống được chuyện cái chết của vợ cũ! Có lẽ là em đã sai rồi, em không nên nhúng tay vào chuyện của anh, nhưng rõ ràng là cô ta đã giết người, cô ta không chịu thừa nhận thì để cho cảnh sát đến bức cô ta nói ra sự thật thì có sao chứ?”

Giang Đình cười lạnh, nước mắt leo lên: “Không phải chỉ là tình nhân sao? Không phải chỉ là mang thai con của anh thôi sao? Thượng Quan Hạo anh mà muốn có tình nhân thì chỉ cần nói một câu là có cả tá! Có người phụ nữ nào lại không muốn sinh con cho anh? Anh cảm thấy em không bằng cô ta sao?”

Em làm sao có thể không bằng! Lúc trước ở Anh, em biết là anh đã kết hôn, em có chết cũng không đến quấy rầy anh, chính là cho đến khi vợ anh chết em mới chạy hơn nửa vòng trái đất để đến đây tìm anh! Nhưng người đàn bà đó thì sao? Cô ta chính là loại sinh ra đã tiện! Biết anh đã kết hôn còn không biết xấu hổ bò lên giường của anh để muốn leo lên làm tình nhân, lại còn lấy đứa nhỏ ra để giữ lấy anh! Cô ta quả thật tiện từ trong xương tủy!”

“Bốp!” Một tiếng vang lên giòn tan, sau đó một tiếng rên khẽ phát ra, vang vọng khắp biệt thự.

“...” Nửa người của Giang Đình ngã trên mặt đất, cảm giác đau buốt thấm vào tận xương, sau một lúc cô mới có phản ứng rằng thứ gì vừa giáng xuống mặt mình, tay run run che mặt.

Anh đánh cô...

Anh thật sự đã đánh cô...

Một bên mặt Giang Đình đỏ rực đau nhức, còn một bên lại tái nhợt như tờ giấy, run run nâng mắt, hô hấp hỗn loạn, nhìn người đàn ông đang tức giận ở trước mặt.

Thượng Quan Hạo đứng lên, đi đến trước mặt cô sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, ánh mắt đầy lãnh khí, tay chạm vào đầu cô, giọng nói khàn khàn: “Tôi cho phép cô được làm càn... Ở trong thế giới của Thượng Quan Hạo tôi, cô muốn làm càn như thế nào cũng đều được... Nhưng cô hãy nhớ kỹ cho tôi, không được dùng giọng điệu này nhắc đến cô ấy ở trước mặt tôi.”

“Ngay cả tôi cũng không có tư cách nói như vậy, cô thì có tư cách gì để nhắc đến cô ấy?” Sắc mặt Thượng Quan Hạo xanh mét, mắt đỏ khiếp người, nghiêng răng nói.

Nói xong anh liền lạnh lùng buông Giang Đình ra.

Chai còn trên sàn bị đá, cồn chảy ra ngoài, mùi cồn tán ra vô cùng gay mũi.

Giày da bóng loáng dẫm vào cồn, tạo ra những dấu giày.

Đau đón bóng rât trên mặt còn chưa rút đi, Giang Đình thất thần nửa nằm nửa ngồi trên sàn nhà, ôm mặt không biết nên làm gì. Sau một lúc lâu cô mới có phản ứng, vừa rồi là chính bản thân mình đã nói những lời kích thích anh thật mạnh, thế nhưng anh... Thế nhưng...

Từng hàng nước mắt chảy dọc xuống má, hô hấp của Giang Đình dồn dập, muốn hét lên thật to nhưng có thể nào cũng không ra tiếng.

Vì sao?

Ai có thể nói cho cô rõ vì sao kết quả lại thành ra như vậy?

Chẳng qua chỉ là báo cảnh sát mà thôi... Chẳng qua là mắng người phụ nữ đó vài câu mà thôi, vì sao lại đối lấy sự tuyệt tình của anh như vậy! Cô và anh đã quen biết nhiều năm, cô luôn là người ở bên cạnh anh, cho dù là bị đối xử ra sao cũng không oán không hờn, thế nhưng lại nhận được một cái tát tàn nhẫn! Cái tát kia giống như đã đánh nát lòng cô rồi!

Thân thể mảnh mai của cô dựa vào cạnh bàn, người giúp việc ở bên cạnh phòng khách cũng bị đánh thức. Tiếng bước chân đi tới, người giúp việc bị dọa không ít: “Giang tiểu thư? Sao cô còn ở dưới này! Có chuyện gì vậy? Tôi giúp cô đứng dậy...”

Nói xong người giúp việc liền lại gần nâng Giang Đình dậy, nhưng lại bị Giang Đình nắm chặt tay áo, hai tròng mắt đỏ hoe, giọng nói khàn khàn: “Không cần.”

“Cô không cần giúp tôi. Tôi có thể tự đứng dậy.”

Bóng đêm dày đặc, trong phòng khách ánh đèn sáng trưng, trên mặt Giang Đình in dấu tay đỏ bầm, cô biết rõ bản thân mình lúc này mất mặt đến thế nào, nhưng cô không cam tâm, có chết cũng không cam tâm!

Cho tới bây giờ cô mới biết thì ra người phụ nữ đó có vị trí quan trọng như vậy trong lòng Thượng Quan Hạo, là vị trí không phải ai cũng có thể chạm vào!

Nhưng cũng chẳng sao cả!

Dù cho trước kia không biết, thì bây giờ cô cũng đã biết.

Nắm lấy tay người giúp việc, ánh mắt Giang Đình mông lung nhìn về phía cô ta, hơi thở mong manh: “Cô hãy đi dặn chị Trương, bữa sáng ngày mai chị ta không cần chuẩn bị, chỉ cần đứng giờ lên gọi tiên sinh là được, bữa sáng tôi sẽ tự chuẩn bị.”

“Nhưng... Nhưng Giang tiểu thư, hiện tại đã hơn ba giờ đêm, cô hẳn là nên nghỉ ngơi nhiều một chút, bữa sáng cứ để cho bọn em...”

“Cô không cần tranh giành với tôi.” Giọng Giang Đình lạnh đi một chút, giống như là đang lầu bầu, “Tôi nói cho cô biết, chuyện ngày hôm nay một chút tôi cũng không hối hận. Cô không nên nhìn bộ dạng chật vật của tôi ngày hôm nay, cuối cùng thì tôi cũng sẽ trở lại là tôi, một chút cũng không thiếu.”

Nói xong Giang Đình liền bám vào thành bàn đứng lên, nửa bên mặt súng tấy đỏ bừng, ánh mắt lạnh lẽo khinh người.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182-2: Chỉ là tôi không thương cô mà thôi! (2)

Sáng sớm ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào bên trong ngôi biệt thự xa hoa, mang theo chút ẩm áp.

“Tiên sinh... Tiên sinh...”

Người giúp việc gõ vài cái vào cửa phòng nhưng không thấy bất cứ động tĩnh gì, không khỏi nổi lên nghi hoặc, bình thường đều không cần phải gọi tiên sinh, hôm nay không biết vì sao lại như vậy. Người giúp việc vừa mới xoay người định đi khỏi, thì đột nhiên lại thấy bóng người trong phòng khách ở tầng hai. Hàng lông mi dày của anh khép lại, góc cạnh của sườn mặt rõ ràng vô cùng, trán tựa vào nắm tay, chiếc khuy măng sét bằng kim loại ở cổ tay áo sáng loáng lộ ra sự xa hoa, dĩ nhiên là đêm qua anh không ngủ, cứ ngồi yên như vậy ở trong này cả một đêm.

“Tiên sinh!” Người giúp việc hoảng sợ nhẹ nhàng lay người anh, “Tiên sinh... tiên sinh, Giang tiểu thư đã chuẩn bị xong bữa sáng, ngài tranh thủ thời gian, đi xuống dưới ăn một chút rồi hãy đi làm”

Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng mở mắt.

Suốt mấy tiếng, anh không chớp mắt, chỉ ngồi ở chỗ này, ngồi đợi màn đêm lui đi.

Cho dù tinh thần mệt mỏi, anh vẫn có thể nghe được từng quan trọng trong lời nói của người giúp việc.

Giang Đình...

Anh không tiếp tục ngồi nữa, nửa mặt rồi đi xuống lầu, quả nhiên ở trong phòng khách có một bóng dáng mảnh khảnh đang bận rộn, tóc cô lộn xộn rơi xuống dưới, trên người mặc bộ quần áo ngủ, đem bát canh cuối cùng đặt lên bàn.

Giang Đình nhìn thấy anh cũng dờ ra, ánh mắt loé lên, nhìn xuống dưới chân: “Em biết anh không thích ăn sáng theo kiểu Âu, cho nên em đều làm đồ ăn Trung Quốc, sau đó sẽ hâm nóng lại sữa, anh có muốn ăn một chút không?”

Bóng dáng cao ngất của Thượng Quan Hạo đứng ở giữa cầu thang, vô cùng mỉa mai, không hề nhìn xem trên bàn ăn có những gì, chỉ lãnh đạm nhìn về phía Giang Đình.

“Còn nữa...” Cô tiếp tục nói, “Hôm nay, em sẽ không tiếp tục tới công ty làm việc, em cảm thấy anh không thích, cho nên đột đầu thầu tiếp theo đều giao lại cho mọi người, anh... Có trách em không?”

Cô nâng tầm mắt lên, nửa bên mặt vẫn còn sưng, bởi vì đã dùng phấn che đi, dấu vết màu đỏ cũng nhạt đi không ít.

Thượng Quan Hạo đi xuống, ngón tay thon dài bám vào thành ghế, nhưng không ngồi xuống.

“Hôm nay tôi không có khẩu vị, cô tự mình ăn đi, hoặc là tìm chị Trương đến ăn cùng cô.” Anh lạnh nhạt nói xong, xoay người đi qua cầm lấy chiếc chìa khoá trên bàn trà, “Tôi đi trước.”

Bàn tay Giang Đình đang bê bát canh bỗng run một chút, nước canh đổ một ít lên tay cô, rất nóng.

Anh thật sự muốn đi.

Khi nhìn thấy bóng dáng cao lớn kia sắp đi ra khỏi biệt thự, Giang Đình nhẹ giọng kêu lên: “Hạo!”

Bóng dáng của Thượng Quan Hạo dừng lại.

Giang Đình hít sâu một hơi, cố gắng áp chế nước mắt sắp rơi, ôn nhu khẩn cầu: “Em xin anh, đừng đối xử như vậy với em có được không? Em biết em sai rồi, bây giờ em sẽ lập tức gọi cho Từ Kỳ, bảo hai người ra ngoài, trước mặt mọi người em sẽ giải thích rõ ràng với cô ấy, sau đó xin lỗi cô ấy, được không? Anh nhất định phải trừng phạt em như thế này mới được sao?”

Thượng Quan Hạo vẫn đứng im tại chỗ, thản nhiên mở miệng, “Cô sai rồi.”

Anh xoay người, trong ánh sáng mặt trời, bộ âu phục màu đen tản ra hơi thở nặng nề, lạnh lẽo mười phần, “Trong lúc đó cô với tôi đều không phát sinh chuyện gì, tôi cũng không hững hờ với những sai lầm rồi rắm của cô... Nói cho rõ ràng, chỉ là tôi không thương cô mà thôi, ngoài ra, cái gì cũng không có.”

Chương 183: Vì sao không thể ở trước mặt anh?

Lông mày thật đậm hạ xuống, anh thân nhiên nói: “Nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Nói xong, bóng dáng cao lớn của anh không hề dừng lại, rào bước tiến về phía ánh sáng ấm áp.

Bên ngoài đại sảnh biệt thự, truyền đến tiếng xe anh rời đi, vô cùng vững vàng, một chút cũng không dừng lại.

Giang Đình đứng bất động tại chỗ, đôi mắt bị nước mắt nóng hổi làm cho ướt át, nỗi chua xót và thống khổ đè nén trong ngực không có chỗ để trút ra, tay run run nắm lấy giấy ăn, lau sạch sẽ chỗ nước canh rây ra, nhưng không thể tẩy được nỗi đau trong lòng.

“Giang tiểu thư, cô không cần phải đau lòng, nếu tiên sinh không đối xử tốt với cô thì đã không dẫn dõ cô nghỉ ngơi, tiên sinh nhất định là có quan tâm cô.” Người giúp việc lại gần khuyên giải an ủi, “Cô muốn ngồi xuống ăn chút gì đó, hay là lên lầu nghỉ ngơi?”

Giang Đình đem tờ giấy ăn ném sang một bên, hít vào một hơi thật sâu rồi lại thở ra, giọng nói khàn khàn: “Cái gì tôi cũng không muốn làm.”

Dừng một lúc, cô cầm lấy di động, gọi điện thoại cho Lục Sâm.

Điện thoại vang lên đúng ba tiếng sau đó liền có người nghe, “Alo.” Giọng nói tiêu chuẩn của Lục Sâm qua sóng âm truyền tới, giống như hấn đã biết trước cô sẽ gọi điện tới, một chút ngạc nhiên cũng không có.

Giang Đình cười lạnh: “Giống như anh mong muốn, hiện tại tôi vô cùng chật vật. Cho nên tôi nghĩ tới việc tìm anh, hỏi một chút chuyện, liên quan đến Tần Mộc Ngữ.”

Giọng nói Lục Sâm đậm nhạt: “Tôi không biết rõ về cô ấy.”

“Thời gian anh làm việc cho Tần Chiêu Vân thì cô ta vẫn là nhị tiểu thư của Tần gia, anh nghĩ rằng tôi sẽ tin anh không biết gì?” Giang Đình không còn kiên nhẫn để cùng hấn vòng vo, giọng nói mang theo sự tức giận, “Tôi không có biệt pháp nào khác, tôi nhất định phải biết, vì sao Hạo lại để ý cô ta như vậy?”

Ánh mắt Lục Sâm sâu xa, hẹn cô thời gian và địa điểm, lúc này mới cắt đứt cuộc gọi.

Thật không biết, nói cho cô ta mọi chuyện, có phải là cách hay.

“Không có vấn đề gì lớn, yên tâm đi, không đả thương đến xương cốt.” Bác sỹ kiểm tra xong kéo áo của cô lại như cũ, vừa viết đơn thuốc vừa nói, “Tôi thấy tinh thần của cô không được tốt, có phải do việc thiếu ngủ nghiêm trọng gây nên? Đầu có đau không? Có phải toàn thân đều mệt mỏi, cước bộ nhũn ra?”

Tần Mộc Ngữ có chút thất thần, sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy chính mình, sau một lúc mới gật gật đầu.

“Cái này là đúng rồi!” Bác sỹ liếc cô một cái, “Cô cho rằng bản thân mình là sắt đá sao nên có thể hành hạ như vậy? Cho dù còn đang trẻ tuổi cũng không nên như vậy.” Đưa cho cô đơn thuốc, “Bên ngoài là bạn trai cô sao? Cùng anh ta thương lượng xem nên nghỉ ngơi một chút ở đây hay là về nhà nghỉ ngơi, cô nhớ kỹ không nên ép bản thân không ngủ nữa!”

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ liếc một cái ra phía ngoài, biểu hiện trên mặt hơi hơi xấu hổ.

“Cám ơn, tôi sẽ chú ý.” Cô cầm đơn thuốc đi ra ngoài.

Lam Từ Kỳ đứng bên cạnh cửa sổ, biểu tình trầm mặc mà lạnh lùng, ánh mắt mang theo sự không kiên nhẫn, đang nói chuyện điện thoại bằng tiếng Anh.

Tần Mộc Ngữ đoán được, là người ở công ty gọi điện tới.

Nhìn thấy cô đi ra, ánh mắt Lam Từ Kỳ chuyên chú nhìn cô, nói hai câu đơn giản, không cho đối phương cơ hội phân trần liền lập tức cắt đứt cuộc gọi. Bóng dáng cao lớn đi về phía cô, bàn tay trực tiếp phủ lên gáy của cô, cúi đầu nói: “Có vấn đề gì không? Bác sỹ nói như thế nào?”

Không thể quen với việc cùng hấn thân thiết như vậy, Tần Mộc Ngữ ăn nói lộn xộn, “Không có gì, chỉ giống như bị thương do ngã, xương cốt không bị ảnh hưởng. Anh... Khoé miệng còn có máu, không định đi xử lý một chút sao?”

Khoé miệng Lam Từ Kỳ giật giật, cười lạnh, nhẹ nhàng vỗ về tóc của cô: “Đàn ông xô xát với nhau không cần để ý.”

Hắn hạ tay xuống nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽ của cô: “Đi thôi.”

Nhưng cô không hề động đậy.

Lam Từ Kỳ xoay người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, hỏi: “Làm sao vậy.”

Ánh mắt của Tần Mộc Ngữ trong suốt: “Tiểu Mặc cũng ở bệnh viện này, tôi muốn đi xem thằng bé còn ở đây hay không, nếu không còn ở đây, thì tôi sẽ đến chỗ người đàn ông khổ nạn kia đòi người.”

Lúc này Lam Từ Kỳ mới nhớ ra chuyện này.

“Lúc trước không phải em nói rằng muốn gọi điện cho người giữ trẻ sao?” Hắn nhíu mày.

Cô lắc đầu, ánh mắt yếu ớt: “Đi động của tôi vẫn còn ở sở cảnh sát, lúc được thả ra cũng không lấy lại, tại tôi quên mất.”

Lam Từ Kỳ nắm chặt tay cô, nhíu mày một lúc lâu, cúi đầu nói: “Đi, tôi đi xem cùng em.”

“Lam Từ Kỳ, bây giờ chỉ còn có 30 phút nữa, nếu anh còn muốn đi làm thì hãy đi nhanh đi may ra còn kịp, chuyện này...” Theo bản năng bước chân của cô dừng lại, chăm chú nhìn vào mắt hắn, “Nếu Tiểu Mặc không có trong phòng bệnh, thì anh cũng không giúp được gì.”

Lam Từ Kỳ cũng chậm rãi dừng lại.

Đặt bàn tay lên vai cô, sau một lúc lâu mới vỗ mạnh vài cái, mắt hắn nhìn chăm chăm vào cô: “Em thử đoán xem Lisa vừa mới nói với tôi cái gì? Vụ đầu thầu lần này, xem như không phải do sai lầm nghiêm trọng của em, thì cũng là vì em nên mới bỏ lỡ mất cơ hội, suốt hơn nửa năm, công trình lớn nhất thành phố Z không ở trong tay chúng ta, cho dù chúng ta có tiếp tục bỏ ra nhiều tiền, cũng không thể nào loại bỏ được đường lui của Tín Viễn, trong vòng nửa năm muốn vượt qua được bọn họ hay thậm chí là theo kịp bọn họ cũng đều là ảo tưởng. Em có biết không? Lam Từ Kỳ tôi không để ý nửa năm này... Cũng không thêm quan tâm tới các cổ đông của Dringlewopen.”

Bóng dáng nhỏ nhắn của cô, bị hai cánh tay hắn chống vào lan can vây kín ở trong ngực, cúi đầu tựa vào vai cô, nhỏ giọng nói: “Tần Mộc Ngữ, Lam Từ Kỳ tôi chưa từng đối xử tốt với người phụ nữ nào, có lẽ vốn dĩ tôi đã không hiểu đối xử tốt là như thế nào, nhưng tôi đã nói sẽ bảo vệ em thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Em thật sự muốn cảm ơn tôi, thì đừng có chuyện gì cũng cự tuyệt tôi... Vì sao không cho tôi đi cùng em đến chỗ của Tiểu Mặc? Chẳng qua là em sợ tôi sẽ nhìn thấy gương mặt yếu ớt của em”

Tay nắm chặt cằm của cô, “Em có thể ở trước mặt hắn ta khóc lóc thảm thiết vậy, còn có thể cùng hắn giải quyết chuyện tình cảm sao? Tại sao không thể ở trước mặt tôi làm giống như vậy?”

“Lam Từ Kỳ...” Tần Mộc Ngữ nắm chặt bàn tay hắn, cố gắng áp chế sự khản trương, ánh mắt trong suốt, “Tôi không phải có ý đó... Anh không nên hiểu lầm, được không?”

Cô chính là không có thói quen.

Đã nhiều năm, cô không có thói quen với việc người khác đối xử tốt với mình, là vì người thật lòng đối xử tốt với cô, thật sự quá ít.

Cô không thể mở rộng lòng mình để yêu một ai đó, vì cô không xác định được thứ tình yêu này có khiến con người ta bị tổn thương và phải trả giá bằng máu hay không. Liệu có phải chỉ cần một chút hiểu lầm cũng có thể trở thành kẻ thù, từ yêu thành hận, cách nhau rất gần.

Lam Từ Kỳ chăm chú nhìn cô một lúc lâu, hắn hôn một cái lên trán cô, giống như là đánh dấu chủ quyền.

“Được rồi, chúng ta cùng đi.” Hắn nói.

“Tần tiểu thư?” Một giọng nói mang theo sự kinh ngạc vang lên ở bên cạnh.

Hai người đang đắm chìm trong thế giới riêng bỗng bừng tỉnh, mặt Tần Mộc Ngữ đỏ lên, theo bản năng nhẹ nhàng đẩy Lam Từ Kỳ ra, lúc này mới thấy rõ người trước mặt là người trông trẻ cô đã thuê, cô có chút khiếp sợ.

“Cô... Làm sao có thể ở đây?” Tần Mộc Ngữ nhíu mày hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184-1: Một chút tôi cũng chưa quên

“À...” Cô giữ trẻ đột nhiên đỏ mặt, trong tay cầm tờ giấy xét nghiệm, rất nhanh chóng nhét vào trong túi, cuống quýt giải thích: “Xin lỗi Tàn tiểu thư, không phải tôi bỏ việc giữa chừng, tôi đã cho Tiểu Mặc ngủ rồi mới tới đây, mấy tháng nay kinh nguyệt của tôi không tới, cho nên tôi mới đến đây...”

Trong lòng, trong đầu cô đang gào thét, đừng trừ lương, trăm ngàn lần đừng trừ lương.

Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Tàn Mộc Ngữ tái đi, môi run run: “Cô nói là Tiểu Mặc vẫn ở trong bệnh viện?”

Người giữ trẻ ngẩn ra, hoảng hốt gật đầu: “Đúng vậy, Tiểu Mặc vẫn luôn ở trong bệnh viện, nhưng mà tối hôm qua thằng bé chạy loạn khắp nơi tìm cô suýt chút nữa là mất tích, làm tôi sợ muốn chết, may mắn là vị tiên sinh thường xuyên đến thăm Tiểu Mặc lại xuất hiện, cho nên Tiểu Mặc mới không có chuyện gì, ngày hôm qua không phải hai người đã nói chuyện điện thoại cùng nhau? Cô nói cô ở lại công ty làm thêm giờ! Làm thế nào mà bây giờ lại...”

“Anh ta không dẫn Tiểu Mặc đi sao? Sau khi gọi điện xong, anh ta không làm chuyện gì à?” Tàn Mộc Ngữ nóng vội cắt đứt lời của người giữ trẻ.

“Anh ta...” Người giữ trẻ cẩn thận nghĩ lại, vẫn quyết định nói đúng sự thật, “Sau khi anh ta đi rồi đúng là có vài người đã đến đây, mặc âu phục đen khiến người khác sợ hãi, họ bảo là đến để dẫn Tiểu Mặc đi khuyên tôi đừng nên nhúng tay vào chuyện của người khác.”

“Vậy...” Tâm Tàn Mộc Ngữ trùng xuống, bàn tay nhỏ bé và yếu ớt vịn vào lan can, đôi mi thanh tú run run.

“Nhưng sau đó lại không có việc gì!” Người giữ trẻ vội vàng giải thích, “Mấy người kia nghe điện thoại, người trong điện thoại bảo là không được động thủ, bọn họ xin lỗi tôi rồi rời đi ngay.” Người giữ trẻ ngượng ngùng cười, than vãn không ngừng, “Tôi đều nói sự thật, tối hôm qua tôi thật sự mệt muốn chết, từ khi làm nghề giữ trẻ đến nay chưa từng mệt như vậy, phải thức đến tận quá nửa đêm. Tàn tiểu thư, cô sẽ không trừ lương của tôi chứ?”

“...” Tàn Mộc Ngữ cắn môi, trong mắt lóe ra ánh sáng, bỏ qua người giữ trẻ đi thẳng về phía phòng bệnh của Tiểu Mặc.

Lam Từ Kỳ nhíu mi, đi theo sau.

Vết thương trên lưng cô rất đau, đi một chút là tác động đến vết thương, sự đau đớn ấy nhắc nhở cô đi qua người đàn ông đó đã dùng bao nhiêu khí lực, nhưng trong lòng cô như đang bị lửa đốt, nhanh chóng đi đến cửa phòng bệnh, hô hấp dồn dập.

Cô mở cửa, nhìn phòng bệnh vẫn như cũ, Tiểu Mặc ngủ vô cùng an tĩnh, trong lòng còn ôm một chú gấu bông.

Trong khoảnh khắc này, giống như hòn đá nặng hàng nghìn cân đè xuống ngực cô nay đã được bỏ xuống, trái tim trong lồng ngực cô đập thình thịch, nước mắt âm ỉ đọng đầy khóe mắt.

“Tàn tiểu thư, Tiểu Mặc vẫn còn đang ngủ, không bằng tranh thủ lúc này cô vào nói vài lời tạm biệt thằng bé?” Người giữ trẻ thật sự nghĩ cho Tiểu Mặc, quay đầu tò mò nhìn Tàn Mộc Ngữ, “Cô hôm nay không phải đi làm sao? Tại sao giờ này vẫn còn ở trong bệnh viện?”

Trong mắt Tàn Mộc Ngữ toàn là nước mắt, nói không nên lời, môi mở ra lại khép chặt lại.

Đôi mắt hẹp dài của Lam Từ Kỳ đảo qua phía trong phòng bệnh, sắc mặt không chút thay đổi.

Nhẹ nhàng xoa đầu cô, giọng hân hoan: “Bây giờ tôi sẽ quay về công ty, em có thể đi cùng tôi, hoặc là quay về nhà trọ nghỉ ngơi.”

Tàn Mộc Ngữ sau một lúc lâu mới từ tâm trạng hoảng sợ cùng cảm động bùng nổ, nhẹ nhàng hít sâu một hơi, đem nước mắt chưa xót áp chế đi.

“Tôi với anh cùng quay lại công ty.” Cô nhỏ giọng nói, ánh mắt nhìn sang người giữ trẻ, “Phiền cô chăm sóc thằng bé giúp tôi, buổi chiều sau khi xong việc tôi lập tức trở về với thằng bé.”

Người giữ trẻ gật gật đầu, tay ra dấu OK, cười tươi để lộ hàm răng trắng, thật cẩn thận hỏi: “Tàn tiểu thư, sẽ không trừ tiền lương của tôi đúng không? Tôi thật sự đã tận tâm hết sức, không hề bỏ bê trọng trách.”

Tay Tàn Mộc Ngữ vươn tới vuốt khuôn mặt trẻ tuổi của người giữ trẻ, ánh mắt dịu dàng: “Tôi sẽ không trừ lương của cô, cô không cần lo lắng. Nếu sau này người đó còn đến thăm Tiểu Mặc, cô phải lập tức báo cho tôi.”

Người giữ trẻ vội vàng gật đầu, “Được! Chuyện này không thành vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184-2: Một chút tôi cũng chưa quên (2)

Hiện tại trong lòng của Tần Mộc Ngừ không phải không khiếp sợ, bên trong đôi mắt trong suốt có một vệt tơ máu đỏ au, đó là kết quả của việc thay đổi tâm trạng một cách nhanh chóng. Nhưng đến bây giờ cô vẫn không thể hiểu rõ ràng, hành động tối qua của Thượng Quan Hạo, anh ta rõ ràng là muốn bắt Tiểu Mặc để uy hiếp cô không phải sao? Vì sao đột nhiên lại dừng lại?

Nếu ngay từ đầu anh ta đã không có loại ý nghĩ làm tổn thương Tiểu Mặc, vậy thì tại sao tối hôm qua lại nói qua điện thoại những lời như vậy?

Cho đến tận lúc ngồi lên xe của Lam Từ Kỳ để trở về công ty, trong đầu cô vẫn còn suy nghĩ về vấn đề này, trong lòng không yên.

Cuối cùng là nghĩ đến một là người, đầu dựa vào cửa xe lẳng lặng ngủ, Lam Từ Kỳ lái xe không phải quá êm, chiếc xe đi qua rất nhiều đoạn mấp mô, mỗi lần đi qua đoạn đường không bằng phẳng là tốc độ xe lại tăng, người Tần Mộc Ngừ nảy lên một chút, đột ngột tỉnh giấc.

Cô nghiêng mặt, nhìn chằm chằm khuôn mặt của người đàn ông.

“Trong lòng em không phải là đang thấy biết ơn đấy chứ?” Giọng nói của Lam Từ Kỳ có chút lạnh, lúc cô tận mắt thấy Tiểu Mặc bình an vô sự thì trong mắt đã ngân ngấn nước, đến tận bây giờ về mặt đó vẫn không thay đổi, “Em nghĩ rằng anh ta không động vào con của em, chính là không dùng đứa bé để uy hiếp em, thì liền cảm thấy anh ta không phải là cảm thú?”

Tần Mộc Ngừ hơi kinh ngạc, đôi mắt trong suốt nhìn hấn, không nói câu gì.

Lam Từ Kỳ cười lạnh, ngón tay thon dài gõ gõ trên vô lăng, tiếp tục nói: “Tần Mộc Ngừ, biểu hiện của em bây giờ thật giống người nông dân bản cùng bị áp bức, chỉ cần được nói lòng một chút, thì sẽ vui vẻ cả ngay, đến cả họ tên của mình cũng quên.”

Lam Từ Kỳ nhìn cô trong mắt không có một chút âu yếm nào, và mọi thứ nên dừng lại ở đây.

Tần Mộc Ngừ im lặng, có lẽ đã hiểu những gì Lam Từ Kỳ nói.

Người đàn ông này, tính khí vẫn luôn như vậy, lời nói lúc nào cũng vô cùng khó nghe, hoàn toàn đã không còn sự ôn nhu tối qua. Khó khăn đã đi qua, cô dựa vào cửa xe nhẹ nhàng nở nụ cười, giống như là tìm thấy chuyện khiến lòng cô bớt đi đau đớn đang đè nén.

Lam Từ Kỳ bị sự trầm mặc của cô làm cho phát điên, suốt đường đến công ty, sắc mặt hấn dần dần trở nên khó coi.

“Xuống xe.” Hấn ra lệnh.

Một bàn tay nhẹ nhàng vươn qua, nắm được tay áo sơ mi của hấn, cách một lớp quần áo nắm lấy cổ tay hấn, “Lam Từ Kỳ.”

Không khí đột nhiên trở nên ngột ngạt.

“Anh không cần phải tức giận, cũng không cần phải ghét tôi. Người bị áp bức lâu ngày nếu nhận được ân huệ, chắc chắn là sẽ giống như nắng hạn gặp mưa rào, nhưng mà tôi không hề quên...” Khuôn mặt thanh tú của Tần Mộc Ngừ quay qua, nhìn hấn, “Tất cả những chuyện đã qua, tôi một chút cũng không quên.”

Ngồi trên xe, đầu cô nhẹ nhàng tựa vào ghế, mắt nhìn ra ngoài khoảng không của bãi đỗ xe, tiếng nói phát ra trong sự im lặng.

“Tôi vẫn còn chuyện chưa nói với anh, tôi là con riêng của ba tôi, sau khi 18 tuổi thì tôi mới từ nước ngoài trở về, đến thành phố Z, tôi mới biết mặt ba và chị gái, và... Thượng Quan Hạo.”

“Anh có thể đã biết, cái chết của chị tôi khiến anh ta đau khổ nên mới chút hết lên đầu tôi và muốn bóp chết đứa nhỏ của tôi mà thôi, anh cũng rõ tôi cũng vì thế mà hận anh ta thấu xương. Nhưng mà Lam Từ Kỳ, những chuyện tôi cất giấu trong lòng không chỉ có từng này.”

Còn rất nhiều. Rất nhiều... Rất nhiều chuyện.

Mọi chuyện bắt đầu từ việc Tần Cẩm Lan bị ngộ độc, sau đó là liên tiếp hiểu lầm, trừng phạt, cho đến lúc cô bị hấn giam cầm rồi hành hạ, bị bắt cóc, đến cuối cùng là ba chết thảm trong bệnh viện dưới tay của chị gái, việc này, không một ai biết, chỉ có mình bản thân cô biết.

“Tôi sẽ không biết ơn một con quỷ, vĩnh viễn sẽ không có chuyện đó.”

Cô nhẹ nhàng nhả mạnh từng từ, đôi môi nhợt nhạt dưới ánh sáng bình minh lại toát lên vẻ đẹp mê người.

Lam Từ Kỳ cảm thấy cổ tay mình cứng ngắc, có một loại cảm giác khó nói ra được dâng lên. Hấn không phải chưa từng chạm vào phụ nữ, vài năm trước ở nước ngoài, có loại phụ nữ nào hấn chưa gặp qua? Vì sao vào giây phút này, cô chỉ nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay hấn, nhẹ nhàng nói chuyện, lại có thể khiến hấn không thể không chế cảm xúc?

Bàn tay hấn bao lấy bàn tay mềm mại của cô, nhẹ nhàng dùng lòng bàn tay vuốt ve một lúc, hấn cúi đầu nói: “Đi thôi, quay lại công ty.”

Cả đêm trải qua nhiều chuyện khiến tinh thần và thể xác cả hai người mệt mỏi, nhưng vào giờ phút này lại không có loại suy nghĩ là sẽ nghỉ ngơi. Bọn họ sống vai đi vào công ty, cô ở phía sau hấn sửa sang lại trang phục, dùng giấy ướt lau qua khuôn mặt, không trang điểm, cứ để mặt mộc ra trận.

Thứ phía trước nghênh đón bọn họ, có lẽ còn kinh khủng hơn tưởng tượng.

Chương 184-3: Một chút tôi cũng chưa quên (3)

Suốt một buổi sáng, Tần Mộc Ngữ sắp bị ánh mắt tò mò nghiên cứu của mọi người xung quanh giết chết.

Ngay sau khi cô vừa đi quay quảy lễ tân, thì những cô gái ở đó lại bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

Tần Mộc Ngữ cúi đầu, lòng nặng nề đến cực điểm, cô biết cho dù chuyện này có được điều tra rõ ràng và cô được thả ra vì vô tội, thì ánh mắt của họ vĩnh viễn đều vẫn như vậy.

Tò mò, ghê tởm, đầy ác cảm.

Cuộc họp diễn ra vào buổi chiều, suốt một buổi sáng buồn bực Lisa không thể không đưa ra vấn đề, cô dùng từ ngữ nặng nề để thể hiện sự tức giận của bản thân, đối với chuyện đầu thầu lần này không ai dám làm báo cáo tổng kết, vì mọi người ai cũng biết, làm báo cáo tổng kết tương đương với việc mở cuộc họp phê bình. (đoạn này mình không hiểu lắm((((

Sắc mặt Lam Từ Kỳ vô cùng khó coi, nhưng lại cố gắng tỏ ra bình tĩnh, đợi mọi người phát tiết xong.

“Được rồi, tôi sẽ nói kết luận của tôi...”& Lisa nghiêm mặt, tay nắm chặt cổ găng ổn định cảm xúc, “Anglia, việc riêng của cô tôi không có hứng thú, nếu cô muốn đòi công bằng cho bản thân thì hãy đến gặp cảnh sát, không cần nói với chúng tôi! Nhưng chuyện đầu thầu lần này cô không thể thoát khỏi có liên quan, tất cả đều là lỗi của cô! Trước kia có rất nhiều chuyện là Edwin che chở cô nên không ai dám nói gì, nhưng chuyện lần này thì khác. Cô tốt nhất là nên giải thích cho rõ ràng!”

Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng hít sâu một hơi, nâng mắt, đôi mắt trong suốt, cô lắc đầu: “Tôi không có gì để giải thích!”

Bây giờ cô có giải thích cũng đều uống công.

“Ok!” Lisa đứng thẳng dậy, nhìn tất cả mọi người nói, “Chúng tôi đã có quyết định rồi! Edwin, tôi không có ý vượt quyền hành, nếu chuyện này không được xử lý nghiêm minh, tôi nghĩ tất cả mọi người sẽ không an tâm làm việc! Tôi muốn Anglia nghỉ phép không lương, thời gian ít nhất là ba tháng! Chờ cô ấy tự xử lý xong xuôi chuyện cá nhân, hoặc là cô ấy phải viết giấy cam đoan sẽ không tạo cho công ty bất cứ thất nào, chỉ cần như vậy là cô ấy có thể quay lại làm việc! Trợ lý của chủ tịch Dringlewapen, không có ai dám nghi ngờ năng lực của cô ấy!”

Lúc Lisa nói những lời này, cả hội trường im lặng không một tiếng động.

Những tiếng nói nhỏ bắt đầu vang lên, nhân viên đang bắt đầu thảo luận, đều nhìn về phía cô và Lam Từ Kỳ.

Không nghĩ lại khiến cho Lam Từ Kỳ phải khó xử, Tần Mộc Ngữ đứng lên, nhẹ giọng nói: “Tôi đồng ý.”

Toàn hội trường ồ lên.

Đôi mắt trong suốt của Tần Mộc Ngữ không có chút tí vết, cánh môi nhợt nhạt khẽ mở ra, chậm rãi nói: “Bởi vì chuyện riêng của tôi mà vụ đầu thầu thất bại, là tôi đã sai, tôi có trách nhiệm phải gánh vác. Việc nghỉ phép không lương tôi đồng ý, nhưng nếu trong công ty có bất cứ chuyện gì cần đến tôi, tôi sẽ trở về tiếp tục làm việc. Tôi hy vọng mọi người có thể tin tưởng tôi dù chỉ là một chút, nhân cách của tôi không có vấn đề, sự trung thành đối với công ty cũng không có vấn đề.”

Mắt Lam Từ Kỳ nhìn xuống, khuôn mặt anh tuần không đổi sắc cuối cùng cũng nâng lên.

“Hai tháng...” Cánh môi sắc bén của hắn nói ra vài chữ, đây là quyết định cuối cùng, không ai có thể thay đổi, “Hai tháng sau, cô quay trở về làm việc. Tan họp.”

“Edwin!” Lisa nhìn bóng dáng hắn đứng dậy đi ra phía cửa, nhú mày kêu lên.

“Từ phi cô có thể làm thay vị trí của cô ấy ở Dringlewapen.” Lam Từ Kỳ nâng ngón tay thon dài lên, cách một khoảng không chỉ vào mặt Lisa, sắc mặt lạnh lùng trầm tĩnh, u lãnh nói, “Nếu không ngay lập tức cam miệng.”

Nói xong ngón tay đang giờ lên của hắn lập tức hạ xuống, mang theo sự lạnh lẽo, nhắc chân, bước ra khỏi phòng họp.

Trong tiếng bước chân rầm rập, ánh mắt sắc bén của Lisa rời đến, nhìn trực diện vào Tần Mộc Ngữ, cười lạnh một tiếng, thu thập đồ đạc sau đó đi theo dòng người đang đi ra ngoài.

Tay Tần Mộc Ngừ chống trên mặt bàn, ánh mắt nhìn ra ngoài tựa hồ có thể chạm đến trời cao, thờ phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184-4: Một chút tôi cũng chưa quên (4)

ần này vậy là không cần phải đi làm nữa.

Tần Mộc Ngừ mặc bộ đồng phục đi bộ ở ven đường, lúc đi ngang qua một tòa nhà toàn cửa kính sáng loáng cô dừng lại một chút, nhìn bộ dạng của chính mình trên cửa kính, áo vest đen lộ ra bên trong là áo sơ mi màu trắng, cô trước kia thích mặc nhất là loại váy dài mềm mại màu trắng, nhưng từ sau khi đi làm cô dường như ít có cơ hội để mặc.

Ngay lúc này, cô rất muốn tới bệnh viện chăm sóc Tiểu Mặc.

Đầu vô cùng đau nhức, miệng vết thương trên lưng chỉ cần hơi khẽ cử động là lại đau, cô đi đến sát ven đường, vẫy taxi.

Đi đến trước cửa phòng bệnh cô lo sợ Tiểu Mặc còn đang ngủ, động tác vô cùng nhẹ nhàng, không nghĩ rằng bên trong lại có tiếng nói chuyện.

"Chú, cao thêm một chút nữa, cao thêm một chút nữa!"

Tiểu Mặc vui vẻ nói, mặt hơi đỏ, ngồi trên cổ một người đàn ông bàn tay nhỏ bé cố gắng chạm vào quả bóng bay. Thượng Quan Hạo nắm lấy bàn tay nhỏ bé của đứa nhỏ, nhẹ nhàng nói: "Lại đây, thả lỏng người một chút."

Tiểu Mặc trở mặt, đột nhiên hiểu ra ý của Thượng Quan Hạo, anh muốn ôm hai chân của đứa nhỏ hướng lên trên như vậy là có thể với tới. Tiểu Mặc kêu một tiếng, nhanh chóng ôm chặt lấy đầu Thượng Quan Hạo: "Không, rất cao!"

Cậu bé rất ít khi hoạt động mạnh, lại càng không bao giờ dám nghĩ tới những động tác nguy hiểm.

"Sợ sao?" Khóe môi tuấn đạt cả Thượng Quan Hạo khẽ hiện lên nụ cười, thấp giọng nói: "Chú cam đoan sẽ không làm Tiểu Mặc bị thương, nhưng nếu Tiểu Mặc thật sự sợ hãi thì bỏ đi, chú sẽ đặt con xuống dưới."

Tiểu Mặc giật mình, mặt bướng bỉnh của đứa nhỏ bộ phát ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên lắc đầu: "Không, Tiểu Mặc muốn tự mình với tới! Chú người mau làm đi, Tiểu Mặc sẵn sàng rồi."

Người giữ trẻ ở phía dưới cũng dang hai cánh tay ra đỡ lấy, giống như gà mẹ đang bảo vệ gà con.

Thượng Quan Hạo tóm hai chân của Tiểu Mặc, trong đôi mắt động lại chút ánh sáng, ném đứa trẻ về phía trước một chút, tay Tiểu Mặc bắt được sợi dây, hét lên một tiếng vì phát hiện bản thân đang rơi xuống, trong tích tắc liền rơi vào một vòng tay rộng lớn ấm áp, vô cùng vững vàng, ngay cả một chút lung lay cũng không có. Tiểu Mặc cười rộ lên, ở trong lòng Thượng Quan Hạo mà phát ra âm thanh khanh khách như tiếng chuông đồng.

(Mai có chương mới nhé:)))) xin lỗi vì đã quảng cáo ạ:))))

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185-1: Không thể từ bỏ Tiểu Mặc (1)

Khuôn mặt lạnh lùng của Thượng Quan Hạo lộ ra một nụ cười thư thái nhẹ nhàng hiếm có, mị hoặc bức người, ôm đứa nhỏ phần điều ngọc mài (gương mặt đẹp tựa điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giữa), đứa nhỏ vô cùng cao hứng, ôm quả bóng bay cười đến ngửa tới ngửa lui, miệng không ngừng nói.

Tần Mộc Ngừ cho đến bây giờ chưa từng nghĩ sẽ nhìn thấy tình cảnh này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên tái nhợt, bàn tay nhỏ bé và yếu ớt đặt trên cửa quên mất việc phải đẩy cánh cửa ra.

Cô chưa từng nhìn thấy Tiểu Mặc cười vui vẻ như vậy, cho dù là tại lễ Giáng sinh ở Manchester, Lam Từ Kỳ dẫn hai mẹ con cô cùng mọi người trong công ty đến Natividade (một đô thị thuộc bang Rio de Janeiro, Brasil), Tiểu Mặc trời sinh tính tình đã yên lặng, cho nên dù vui vẻ vô cùng cũng sẽ không

đến mức huyền não như lúc này, Tiểu Mặc luôn biết rõ tình trạng sức khỏe của bản thân, cũng không bao giờ để tâm trạng của bản thân quá kích động.

Lòng ngực đột nhiên đau nhức giống như bị một bàn tay bóp chặt, Tần Mộc Ngữ không hiểu, người đàn ông này vì sao lại xuất hiện ở đây?

Cánh tay Thượng Quan Hạo vững chắc, ôm đứa nhỏ ở trong lòng, thật cẩn thận che chở không để đứa nhỏ xảy ra chuyện gì, Tiểu Mặc lúc đầu còn đề phòng, lo sợ ngã xuống đất, đến cuối cùng liền hoàn toàn thả lỏng, ôm cổ Thượng Quan Hạo cười đáng yêu vô cùng, trong phòng tràn ngập tiếng cười.

Ngón tay xanh xao của Tần Mộc Ngữ run run nắm chặt, nước mắt đọng đầy nơi khóe mắt.

"Ai vậy? Tần tiểu thư!" Người giữ trẻ thấy được bóng dáng bên ngoài cửa phòng bệnh bằng thủy tinh, sợ hãi kêu lên một tiếng, "Tần tiểu thư, cô tại sao lại xuất hiện ở đây? Đây không phải thời gian cô rảnh rỗi mới đứng, cô tại sao..."

Người giữ trẻ vội vàng chạy tới mở cửa, không khí vừa rồi còn vui vẻ bên trong rõ ràng trước mắt cô, cô nhỏ bé và yếu ớt bóng dáng luôn đơn bạc, trên khuôn mặt nhỏ nhất trong sáng có một chút hoảng hốt, chống lại ánh mắt của Thượng Quan Hạo, trong ánh mắt tựa hồ là biển sâu.

"A..." Người giữ trẻ đột nhiên nhớ tới lời lần trước cô đã dặn dò, sắc mặt đỏ lên xấu hổ nhìn thoáng qua Thượng Quan Hạo, "Chuyện này... chuyện này thật xin lỗi! Tần tiểu thư thật xin lỗi cô! Vị tiên sinh này vừa đến đây chưa lâu, tôi vốn là đã định gọi điện báo cho cô, nhưng mà tôi thấy Tiểu Mặc vô cùng vui vẻ, tôi sợ lại làm cho Tiểu Mặc không vui nên không có gọi điện, tôi..."

"Mẹ!" Tiểu Mặc cười gọi cô một tiếng, Tiểu Mặc đùa nghịch trên giường dường như muốn đem quả bóng phóng lên thật cao, "Mẹ, người xem! Chú mua cho con bóng bay này, nó bay cao lắm!"

Thanh âm của đứa nhỏ vô cùng vui vẻ, khiến Tần Mộc Ngữ đang đắm chìm trong cảm xúc cực đoan, phức tạp bưng bình.

Trong đôi mắt thâm trầm của Thượng Quan Hạo hiện lên một tia sáng, ôm chặt lấy Tiểu Mặc, nhẹ nhàng xoa đầu đứa nhỏ an ủi, đặt đứa nhỏ lên giường "Tôi có chút thời gian rảnh nên tới thăm thằng bé... Em không phải đi làm sao?" Thượng Quan Hạo không ngừng đầu, khuôn mặt lạnh lùng khiến không khí xung quanh anh tản ra khí lạnh lại ôn nhu mị hoặc, giọng nói mang theo từ tính.

"Mẹ..." Tiểu Mặc ngạc nhiên, có chút luống cuống ôm chặt quả bóng, "Mẹ không vui sao? Có phải Tiểu Mặc đã làm sai chuyện gì không?"

Trái tim Tần Mộc Ngữ đột nhiên run lên.

Lúc cảm thấy nước mắt chưa xốt và oán hận trong mắt sắp không kìm nén được, cô lại cười rộ lên, yên bình ảm áp, nhẹ nhàng đi tới, cúi người xuống vuốt ve khuôn mặt Tiểu Mặc: "Không đâu, mẹ không phải không vui, mẹ chính là... chính là rất ít nhìn thấy Tiểu Mặc vui vẻ như vậy, cho nên thiếu chút nữa còn nghĩ mình vào nhầm phòng. Hôm nay con cảm thấy thế nào? Thân thể có chỗ nào không thoải mái không?"

"Ừm..." Tiểu Mặc lắc đầu, thần thái trên khuôn mặt nhỏ bé trắng trẻo lại bắt đầu vui vẻ trở lại, "Tiểu Mặc hôm nay rất vui! Mẹ, bóng bay này là chú mua..." bàn tay nhỏ bé chỉ về phía Thượng Quan Hạo, lúc nhìn vào mắt cô đứa nhỏ có chút sợ, "Con không thể nhận nó sao?"

Tần Mộc Ngữ cúi đầu nhìn thoáng qua, cảm thấy hốc mắt ướt át, đó là quả bóng bay hình bọt biển, Tiểu Mặc ôm chặt quả bóng trong lòng giống như bảo bối, cô hít sâu một hơi, khòe miệng giật giật: "Có thể, Tiểu Mặc thích thì cứ lấy."

Thứ cô có thể cho Tiểu Mặc vô cùng ít, cho nên cô không thể nhẫn tâm lấy đi quyền được vui vẻ của thằng bé.

"Thật tốt quá!" Tiểu Mặc đứng dậy hoan hô, thân thể nhỏ bé bắt đầu chạy loạn trên giường.

Tần Mộc Ngữ hoảng sợ, vội vàng dơ tay ra che chở, lại không nghĩ rằng có một cánh tay đập vào tay cô, động tác của Thượng Quan Hạo nhanh hơn cô, theo bản năng liền vòng xung quanh đứa nhỏ, Tiểu Mặc không cần thân tề ngã trên giường bệnh, lại như trước cười toe toét.

"Tần tiểu thư..." Người giữ trẻ ở phía sau vụng trộm nắm lấy bả vai cô, lúc cô quay đầu lại thì lập tức hai tay tạo thành hình chữ thập, ánh mắt cầu xin: "Tôi không phải cô ý không báo cho cô, tại vì anh ta đã đến đây rất nhiều lần, cũng không làm chuyện gì xấu với Tiểu Mặc, nên tôi mới cho anh ta vào, cô xem Tiểu Mặc thực sự rất vui vẻ, tôi và cô cũng chưa từng khiến Tiểu Mặc vui như vậy không phải sao?" Người giữ trẻ ngượng ngừng cười, "Tôi cam đoan, lần sau nhất định sẽ báo cho cô đầu tiên, được không?"

Khóe mắt Tần Mộc Ngữ vẫn ẩm ướt như trước, hạ tầm nhìn xuống, không buồn để tâm tới, chỉ đem quần áo đang rải rác ở trên giường của Tiểu Mặc cất đi, nhìn Thượng Quan Hạo tiến lên ôm lấy Tiểu Mặc, ghé vào lỗ tai thằng bé nhẹ nhàng nói mấy câu, Tiểu Mặc nhu thuận gật đầu, nghiêng cái đầu nhỏ bé hạ xuống mặt anh một nụ hôn.

Một hành động đó làm cho ngón tay của Tần Mộc Ngữ run lên, trái tim giống như bị một cây đao chém vào.

Bóng dáng cao lớn của Thượng Quan Hạo đi qua cô một chút, cúi đầu nói nhỏ vào tai cô: "Chúng ta nói chuyện một chút."

Tần Mộc Ngữ hít thở không thông trong lòng đau đớn, ngón tay nhỏ bé và yếu ớt nắm thành quyền, hốc mắt ẩm ướt bóng rát.

Bọn họ, đúng là nên nói chuyện rõ ràng một lần.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 185-2: Không thể từ bỏ Tiểu Mặc (2)

Đầu mùa đông gió gào thét ở phía cuối hành lang, bên ngoài lan can lạnh thấu xương.

Tần Mộc Ngữ chưa hề thay quần áo, vẫn là bộ đồ công sở mặc trong vụ đầu thầu ngày hôm qua, ở sở cảnh sát ngủ vài tiếng, khiến khuỷu tay áo có chút nhăn nhúm, lưng cô rất thẳng, phần eo tinh tế có chút gầy yếu, bên trong chất chứa những tổn thương mà Thượng Quan Hạo không thể nhìn thấy.

"Bao nhiêu lần?"

Giọng nói run run của cô bị gió thổi bay, ánh mắt nhìn về phía Thượng Quan Hạo, đôi mắt cô ướt át, lạnh lùng và u oán, nhẹ nhàng nói: "Thượng Quan Hạo, anh rút cuộc đã tới đây bao nhiêu lần?"

Thân hình cao lớn của người đàn ông tĩnh lặng trong gió, sườn mặt anh tuấn giống như được điêu khắc.

"Không đếm được..." Một lúc lâu sau giọng anh mới truyền đến, thanh âm trầm thấp lộ ra sự dịu dàng, thì thầm đáp lại "Chỉ cần có thời gian tôi sẽ tới đây. Thăng bé rất cô đơn, chỉ cần có người ở bên cạnh là nó vô cùng vui vẻ, không còn cần mỗi ngày đều làm bạn với sách vở. Tiểu Mặc không phải thật sự thích đọc sách, mà đó là thói quen của thăng bé..."

"Anh đang trách tôi sao?" Bóng dáng nhỏ bé của cô kiên định đứng trước mặt anh, gió thổi tung mái tóc của cô, viền mắt cô hồng hồng, ánh mắt trong suốt lấp lánh, hung hăng áp chế nỗi đau trong lòng, "Anh trách tôi chỉ biết làm việc, không dành thời gian bên thăng bé, trách tôi không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, nên mới phải thuê người làm thay phần trách nhiệm của tôi? Thượng Quan Hạo, anh đã nói cho thăng bé biết anh là ai rồi sao? Anh cảm thấy thăng bé còn nhỏ thì sẽ không hiểu chuyện, anh nói cho nói cái gì thì nó sẽ tin đó là sự thật đúng không?"

Bàn tay của Thượng Quan Hạo hung hăng nắm lấy lan can, càng lúc càng siết chặt, nghe những lời cô nói trái tim giống như bị lãng trì.

"Anh yên tâm đi, về sau sẽ không như thế này..." Tần Mộc Ngữ hít sâu một hơi rồi tiếp tục nói, mặc cho nước mắt càng lúc càng nhiều nơi khóe mắt, ánh mắt cô kiên định động lòng người, "Sau này tôi sẽ dành thời gian làm bạn với thăng bé, không để nó cảm thấy cô đơn nữa, anh chắc cũng rõ ràng nếu không phải quá cô đơn thì làm sao một đứa nhỏ lại có thể thân thiết với người xa lạ như vậy? Tiểu Mặc thiếu thốn, tôi sẽ lo bù đắp, không cần phiền anh bận tâm"

Câu cuối cùng của cô, lúc nói hơi thở thật mong manh, vô cùng nhẹ nhàng vô định.

Sự nhẫn nại của Thượng Quan Hạo đã đến giới hạn cuối cùng.

Ánh mắt thâm trầm của anh chuyển động, đối diện với ánh mắt trong suốt như nước của cô. Đôi mắt u tối đầy tơ máu, giống như muốn nhìn vào sâu trong lòng cô, để xem cô rút cuộc là đang nghĩ điều gì, cho dù suy nghĩ của cô có thể khiến anh bị thương đến máu chảy đầm đìa, nhưng anh vẫn muốn biết rõ ràng.

"Tần Mộc Ngữ, em muốn tôi làm thế nào để bù đắp cho em?" Giọng anh khàn khàn, từ trong lồng ngực phát ra.

Bắt được cánh tay nhỏ bé và yếu ớt của cô, muốn nắm thật chặt nhưng lại sợ làm cô đau, ngón tay Thượng Quan Hạo run nhẹ, kéo toàn bộ bóng người mảnh khảnh của cô vào trong lòng anh, thấy cô lao đảo một chút nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng trong treo đầy u oán, anh nhỏ giọng hỏi: "Nói chuyện với tôi... Nói em hi vọng tôi sẽ làm những gì, tôi sẽ làm tất cả... Em muốn tôi phải làm gì, hả?"

Tần Mộc Ngữ trừng mắt nhìn anh, ánh mắt lạnh tựa hàn băng.

Thượng Quan Hạo và cô nhìn nhau thật lâu, cuối cùng là bị ánh mắt của cô đánh bại, chuyển tầm mắt đi chỗ khác, đồng thời cũng nói lòng vòng tay, cố gắng làm dịu đi cảm xúc của chính bản thân mình. Vì sao trong các cuộc đàm phán làm ăn anh đều vô cùng bình tĩnh và kiên định, nhưng chỉ cần vài lời nói của cô là có thể khiến lòng anh rối loạn, anh nắm chặt lan can, hồi lâu mới khiến bản thân mình bình tĩnh trở lại.

"Em nói rằng tôi đã nói cho thăng bé rằng nói là con của tôi... Tôi không có năng lực đó, cái gì cũng chưa nói." Hồi lâu, anh mới nhỏ giọng nói.

Ánh mắt anh thâm trầm, cố gắng áp chế đau nhức, âm ỉ mà nặng nề.

Tần Mộc Ngữ tròn to đôi mắt nhìn anh, giống như hơi thở cũng bị cướp mất.

Mặt cô tái nhợt, nhớ một hồi giằng co qua điện thoại tối hôm qua, cô ở phía bên kia đầu dây, trái tim giống như bị một bàn tay hung hăng bóp lấy, cảm giác rằng chỉ cần nói sai một chữ là sẽ chết mà không có chỗ chôn, đó là thứ cảm giác anh đã cho cô.

Ánh mắt lạnh như băng, nước mắt dâng lên, cô lắc đầu, giọng nói khàn đi: "Tôi không cần."

"Cho dù anh có làm mọi thứ cho Tiểu Mặc, tôi cũng không cần." Cô nói xong một câu này liền xoay người rồi đi.

Cổ tay đột nhiên bị giữ chặt, Thượng Quan Hạo đã thật nhanh nắm lấy tay cô, lực đạo mạnh mẽ làm cho cô không thể đi về phía trước. Mắt anh đỏ au, cúi đầu nói: "Không thể...Tôi không thể từ bỏ thằng bé..."

Một câu nói, khiến cho tất cả những oán hận Tàn Mộc Ngữ thật khó khăn mới áp chế được nay lại cuộn cuộn đứng lên, trong lồng ngực oán hận mãnh liệt.

"Thượng Quan Hạo, anh không thể nhân từ một chút sao?" Mắt cô lóe lên lệ quang, toàn bộ thân thể nhỏ bé và yếu ớt run run đứng lên, "Anh cho thằng bé là cái gì? Anh đã muốn thì nhất định phải có, còn đã không cần thì cho dù tôi có liều mạng che chở thằng bé anh cũng nhất định phải hủy diệt!..Anh muốn như thế nào thì mới chịu từ bỏ? Muốn nói cho thằng bé biết anh là cha nó sao? Anh thử đi hỏi thằng bé xem nó có muốn nhận anh hay không.. Anh có dám nói cho thằng bé biết tại sao lúc trước hai mẹ con tôi phải chạy trốn ra nước ngoài suốt bốn năm? Anh có gan đi nói cho nó không?"

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Em không cần rời đi, tôi đi

Hít sâu một hơi, đem nước mắt đọng đầy trong hốc mắt chảy ngược vào trong.

Tàn Mộc Ngữ run giọng nói, "Tôi sẽ coi như hôm chưa từng gặp anh, sau này anh không cần đến đây nữa, càng không được nói chuyện với con của tôi! Thượng Quan Hạo, cho dù anh có làm chuyện gì cũng được, nhưng tuyệt đối đừng động đến con tôi... nếu không tôi sẽ lấy mạng của anh!"

Cô lại một lần nữa muốn rút bàn tay mình ra.

Nhưng anh lại nhanh chóng bắt được bàn tay cô, cho dù cô có cố thế nào cũng không thể rút tay ra, đôi mi thanh tú nhú lại một chỗ.

Thượng Quan Hạo mím chặt đôi môi tái nhợt, không để cho cô thoát khỏi bàn tay anh, nhưng cô là muốn kiên trì tới cùng, sau khi giãy giụa mà không thoát được cô oán hận trừng anh bằng ánh mắt đầy sát khí, anh bỗng giật mình buông lỏng bàn tay, cả người cô đang trong tư thế giãy giụa muốn thoát ra ngoài, không có phòng bị, đập vào cửa.

"Uỳnh!" một tiếng, cánh cửa đổ trên mặt đất, vết thương trên lưng của cô bị đụng trúng, khẽ rên một tiếng.

Thượng Quan Hạo đột nhiên nhú chặt mi, tiến lên ôm lấy cô.

Anh biết rõ tối hôm qua bản thân mình đã gây ra nhưng chuyện gì, cô cả đêm chưa ngủ, toàn bộ vết thương trên lưng đều do anh tạo thành.

"... Đau không?" Anh run run ôm chặt cô, ánh mắt chăm chú nhìn vào khuôn mặt trắng bệch của cô, nhỏ giọng hỏi.

Tàn Mộc Ngữ nhú mày đợi cho cơn đau dịu đi, khẽ di chuyển tầm mắt lại nhìn thấy khuôn mặt tuấn dật của anh, đẩy anh ra muốn tiếp tục đi về phía trước, Thượng Quan Hạo nắm chặt lấy cổ tay không cho cô rời đi, sau một hồi dây dưa, trong lúc cô đang phản kháng anh nhanh chóng nắm lấy bả vai cô, một phần là muốn làm dịu đi sự kích động của cô còn một phần là cường ngạnh ấn cô ngồi xuống ghế.

"Thượng Quan Hạo, anh buông tay!" Tàn Mộc Ngữ trừng mắt nhìn anh, "Nơi này là bệnh viện, anh cho dù có muốn trả thù tôi đến cỡ nào thì cũng nên chú ý hoàn cảnh một chút, đừng có mà ở trước mặt thằng bé giả vờ làm người tốt rồi lại hiện nguyên hình khi có mình tôi nữa! Con của tôi còn nhỏ, còn rất đơn thuần, như vậy cũng không có nghĩa là tôi cũng giống thằng bé, không biết Thượng Quan Hạo anh là loại người gì!"

Hơi thở rối loạn của cô cùng hơi thở của anh hoà vào nhau, anh cúi người, chăm chú nhìn cô ở khoảng cách thật gần, ánh mắt cô di chuyển, bên trong là lửa giận đủ để thiêu đốt anh đến tro cốt cũng không còn.

"Nếu hận một người mà có thể bị hao tổn sức lực thì không lẽ em sẽ lâm vào tình trạng kiệt sức?" Đôi mắt đầy tơ máu của anh nhìn cô, đôi môi khẽ mở, giọng nói vô cùng trầm thấp.

Mắt Tàn Mộc Ngữ trong suốt động lòng người, trong ánh mắt có một chút yếu đuối, run giọng nói: "Nhưng tôi không có thời gian cho việc mệt mỏi... Bởi vì Thượng Quan Hạo, anh luôn dùng đủ mọi phương pháp khiến tôi tiếp tục hận anh, tôi đã từng nghĩ sẽ dừng lại, nhưng tôi làm không được... Mỗi lần tôi nhìn Tiểu Mặc là sẽ nhớ tới những chuyện trước kia, anh có thể tìm cách nào đó lấy hết những kí ức đau khổ này ra khỏi đầu tôi, có lẽ lúc đó tôi sẽ không còn hận anh nữa."

Mọi người đi lại tấp nập bên trong hàng lang dài, nhưng xung quanh hai người đều là sự im lặng, cảm giác giống như thế giới này vốn yên tĩnh như vậy, làm cho con người ta hít thở không thông.

Thượng Quan Hạo im lặng thật lâu.

Anh nhớ lại rất nhiều thứ lần đầu tiên, gồm cả truyện bốn năm sau gặp lại cô và lần đầu nhìn thấy Tiểu Mặc. Đứa nhỏ như là thiên thần ấy đã chia bàn tay

ra đưa khăn cho anh, nói với anh bằng giọng vô cùng trong trẻo “Chú, chú đang chảy máu.” Nếu anh có thể tưởng ra đứa bé của mình sẽ giống như vậy, liệu lúc đó có thể nhẫn tâm xuống tay không? Kí ức ứ về đêm mưa bốn năm về trước, không chỉ dằn vặt một mình cô.

Trong hành lang đông người qua lại, khuôn mặt Thượng Quan Hạo tái nhợt, anh chậm rãi quỳ một gối xuống, công bằng mà quỳ gối xuống trước mặt cô, động tác chậm rãi giống như trong phim nhưng lại vô cùng chân thật khiến người khác không thể kháng cự.

Khuôn mặt nhỏ nhất của Tần Mộc Ngữ dần dần thay đổi sắc thái.

“...Anh làm cái gì vậy?” Khuôn mặt cô tái nhợt, run giọng hỏi anh, “Thượng Quan Hạo anh đang làm cái gì?”

Ánh mắt của mọi người trong hành lang đều nhìn về phía hai người, ai cũng tò mò và khiếp sợ nhìn một màn trước mắt.

Tay cô vội vàng kéo lấy tay áo anh, bị mọi người xung quanh nhìn cô cảm giác mình như đang ngồi trên đồng lửa, cô run giọng nói: “Tôi cảnh cáo anh không được làm loạn, nơi này nhiều người như vậy, anh rốt cuộc muốn bày trò gì?”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo thâm trầm, bên trong đầy tơ máu, tay anh tao nhã mà hồ hững nắm chặt lấy bàn tay cô, giọng nói khàn khàn: “Từ nay có đủ không?... Có đủ để em bớt hận tôi dù chỉ là một chút?”

Như thế này có đủ bù đắp lại một chút những tội ác mà tôi đã gây ra trong lòng em?

Khuôn mặt tuấn tú của anh u ám, đôi mắt hắc diệu thạch bị màu đỏ bao trùm, bên trong mắt là nỗi đau bị đè nén suốt bốn năm qua, đôi mắt ấy đang nhìn thẳng vào mắt cô, muốn nhìn thấu lòng cô, gút gao nắm chặt bàn tay bé nhỏ của cô có chết cũng không chịu buông. Chỉ có như vậy anh mới cảm nhận được độ ấm của cô, cảm thấy cô chân thật tồn tại.

Người cao ngạo như anh quan trọng nhất là lòng tự tôn, làm thế này có đủ để đổi lấy một chút tin tưởng nơi cô?

Trong lòng ngực Tần Mộc Ngữ chứa đựng nỗi khiếp sợ cùng oán hận, thân thể nhỏ bé và yếu ớt run nhè nhẹ, nước mắt mạnh liệt dần dâng lên khoé mắt. Cô lạnh lùng quay mặt đi, không muốn để anh nhìn thấy hốc mắt phỉếm hồng của mình, run giọng nói: “Anh đứng lên, giữ lại sự tôn nghiêm của anh mà đi làm cho một cô gái khác cảm động, tôi nhận không nổi đâu.”

Đôi mắt thâm sâu như biển đột nhiên rung rung, môi Thượng Quan Hạo tái nhợt, giống như bị thương rất nặng.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tần Mộc Ngữ lại một lần nữa di chuyển, run giọng nói: “Anh không đứng lên phải không?... Được... Tôi đi!”

Cô muốn đứng lên, lại đột nhiên nhớ ra chuyện khác, ánh mắt dừng trên người anh, “Phòng bệnh của Tiểu Mặc là do anh sắp xếp có đúng không? Tôi thực sự cảm ơn, tôi không hi vọng anh lại gặp con tôi... Tôi sẽ thu xếp chuyển viện cho thằng bé, tôi xin anh, đừng đến quấy rầy thằng bé nữa.”

Cô nói xong liền thật sự muốn đứng dậy rồi đi, nhưng Thượng Quan Hạo lại nắm lấy tay cô, đôi môi tái nhợt như tờ giấy, cùng đôi mắt đỏ au đầy tơ máu hình thật sự tương phản thật lớn, anh mím chặt môi, im lặng, thần trí đã bị dồn ép đến mức cực hạn.

Những lời nói đó thật lạnh lùng, sự đau đớn lan tràn từ tim, chảy xuôi xuống khắp cơ thể, anh cảm thấy thật lạnh giống như đang ở trong hầm băng.

Anh cũng không biết rằng thì ra cô có thể tuyệt tình đến mức này.

Anh cũng không biết rằng bản thân mình sẽ vô dụng như vậy, vô dụng đến mức không biết nên làm gì, mới có thể khiến cô mềm lòng, cho dù một chút cũng được.

“Đừng đi...” Giọng nói anh trầm thấp từ lồng ngực phát ra, vẫn là sự sắc bén của ngày thường.

“Tần Mộc Ngữ... Em không cần rời đi... Tôi sẽ đi...”

Thân thể cao ngất của anh đứng lên, đầy tao nhã nhưng lại có sự thô lương, ngón tay thon dài của anh vẫn còn nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của cô, tham luyến một chút ấm áp cuối cùng của cô, nắm thật chặt rồi lại chậm rãi buông ra.

Không gian yên tĩnh trong hành lang trở lại sự ồn ào, bóng dáng cao lớn lạnh lùng ấy đi về phía cuối hành lang, đi đến phòng bệnh của đứa nhỏ.

Anh nhìn thoáng qua.

Bên trong là đứa bé có đôi mắt trong suốt, đen láy, bàn tay nhỏ bé phấn nộn không ngừng bắt lấy quả bóng bay ở đầu giường, người giữ trẻ phải đáp chân lại liên tục do thằng bé đạp ra. Đứa nhỏ vui vẻ cười, chui vào trong chăn chơi trốn tìm cùng người lớn, quyển sách toán học rơi trên sàn nhà.

Trong mắt anh đều là sự đau đớn, chăm chú nhìn một lúc lâu rồi xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Quan hệ hiện tại là gì? Là người yêu?

Tần Mộc Mộc chỉ cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn, nhìn viên cảnh sát hỏi: “Anh ta đến đây ký lúc nào?”

Viên cảnh sát nhìn đồng đeo tay, “Vừa mới đây thôi, đại khái là đến sớm hơn cô khoảng mười phút.”

Không khí trở nên quỷ dị, viên cảnh sát cảm thấy chuyện này không có gì bất thường, cảm tập văn kiện rồi đi.

Mặt trời ngả về phía Tây.

Lúc đi ra khỏi sở cảnh sát cô còn nghe thấy tiếng dặn dò của viên cảnh sát ở đằng sau, “Nếu vụ án có biến chuyển gì chúng tôi sẽ triệu tập cô, mong cô hợp tác, kỳ thật chúng tôi đã nói trước với cô rồi chỉ cần cô thừa nhận là cô ngộ sát thì việc khép lại vụ án cũng không khó khăn gì, nhưng cô lại không chịu nghe.” Viên cảnh sát nói tiếp, “Hi vọng việc tìm người đền bù lãnh sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc và cuộc sống của cô.”

Giọng điệu của viên cảnh sát, tuy rằng hơi châm chọc, nhưng lại toàn là lời chân thật.

Công việc của cô, cuộc sống của cô, kỳ thật đã bị đảo lộn từ sớm vì chuyện này rồi.

Tần Mộc Ngữ đi ra khỏi sở cảnh sát, nhìn thấy một chiếc xe đang đỗ ở cửa.

Cơ thể cô trở nên cứng ngắc, trong lòng từ sớm đã đoán được, anh chưa hề rời đi.

Chiếc xe đó chậm rãi đi đến trước mặt cô.

“Quay về nhà hay là đi đâu? Tôi đưa em đi.” Thượng Quan Hạo không hề nhìn cô, sùnn mặt góc cạnh lộ ra sự phiến muộn, thản nhiên nói.

“Vì sao anh lại nộp tiền bảo lãnh cho tôi?” Ánh mắt cô lạnh như băng, nhẹ giọng hỏi.

“Thượng Quan Hạo, anh không biết rằng làm vậy rất nực cười sao? Đầu tiên là báo cảnh sát để cho tất cả mọi người đều biết, đến lúc tra không ra kết quả, lại động lòng từ bi bảo lãnh cho tôi. Anh rốt cuộc muốn làm cái gì? Muốn tất cả mọi người biết tôi là Tần Mộc Ngữ, trước đây tôi và anh có thâm thù đại hận, đúng không? Nếu anh muốn huỷ hoại cuộc sống của tôi, như vậy thì chúc mừng anh, anh đã làm được... Tôi sẽ có một khoảng thời gian rất dài không cần đi làm. Tín Viễn thắng thầu, chiếm thế thượng phong, anh không còn cần phải lo lắng có người ở giữa gây khó dễ, hay là đoạt Tín Viễn từ trong tay anh.”

Trong mắt cô là sự trống trải tuyệt vọng, chỉ có ánh mắt đầy hận ý như thiêu đốt tất cả.

Giương mặt tuấn tú của Thượng Quan Hạo tái nhợt, tiếp tục thản nhiên nói: “Mộc Ngữ... Lên xe.”

Trong đôi mắt của Tần Mộc Ngữ ngưng tụ một chút khiếp sợ và chán ghét, lạnh lùng nói: “Không được gọi tôi như vậy, chỉ có ba tôi mới có thể gọi như vậy.” Nói xong cô liền bước đi, bóng dáng gầy yếu đi đến ven đường trước mặt.

Thượng Quan Hạo cả người cứng ngắc ngồi bất động một lúc, sau đó khởi động xe đi phía sau cô, tốc độ không nhanh cũng không chậm.

Bây giờ đang là thời điểm tan tầm, giao thông tắc nghẽn, những chiếc xe không thể di chuyển xếp thành những hàng dài, taxi căn bản là không thể tấp vào lề đường. Tần Mộc Ngữ nhìn tình hình trước mặt, trong lòng vô cùng tuyệt vọng. Cô biết rõ thành phố Z vào giờ tan tầm giao thông vô cùng tắc nghẽn, nếu nghiêm trọng, thì sau hai giờ đồng hồ chưa chắc đã khai thông.

Cổ họng cô hơi nghẹn lại, chiếc bóng đổ xuống trong ánh hoàng hôn có chút cô đơn.

Bây giờ đã không còn phải đi làm nữa, cô không biết những ngày sau này của cô có thể trôi qua ra sao, án tử này có phải sẽ kéo dài cho tới lúc cô chết? Rốt cuộc cô phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi người đàn ông đang ở phía sau?

Một loạt tiếng bước chân vững chắc, từ đằng sau truyền tới.

Tần Mộc Ngữ nâng cao đề phòng, vừa định quay đầu lại, sau lưng bỗng dưng trở nên ấm áp, tiếp theo là một vòng tay ôm lấy cô từ phía sau. Thượng Quan Hạo cởi áo vest, bao chặt lấy thân thể lạnh run của cô.

Cô nhú mầy, lập tức phản kháng: “Thượng Quan Hạo, anh buông tôi ra!”

Cánh tay Thượng Quan Hạo không hề nói lời, đôi môi nhẹ nhàng chạm vào mái tóc cô, giọng nói khàn khàn: “Với tình hình trước mắt chắc chắn em không thể rời đi, vào trong xe chờ đi, khi nào tình hình khá hơn tôi sẽ để em đi.”

Tần Mộc Ngữ cười lạnh: “Anh lại đang đóng kịch đúng không? Thượng Quan Hạo, anh trừ bỏ cường thế cùng bá đạo ra thì còn gì khác? Đối với phụ nữ anh luôn có hàng vạn cách thức, vì sao anh luôn luôn ép buộc tôi?”

Ánh mắt oán hận của cô đâm vào trái tim khiến anh nói đau, hàng lông mi dày che lấp đi đôi mắt thâm trầm của anh, cúi đầu nói: “Bởi vì tôi không biết làm thế nào để em nghe lời một chút, nên chỉ có thể dùng cách thức của bản thân ép buộc em... Em rất mệt mỏi đúng không? Tôi hôm qua chỉ ngủ được vài tiếng, cả ngày hôm nay lại chạy khắp nơi...”

“Đủ rồi!” Cô đánh gãy lời của anh, “Việc này không cần anh lo!”

Vừa dứt lời cô bỗng cảm thấy dưới chân bắt đầu hư huyền, đầu đột nhiên choáng váng, trước mắt tối sầm làm cho môi cô tái đi, vết thương trên lưng cũng hơi đau.

Thượng Quan Hạo ôm chặt lấy cô, tay áp lên trán cô, kiểm tra tình hình của cô.

“Đừng cử động mạnh, em bị hạ huyết áp.” Anh cúi đầu nói, hơi thở ấm áp phả vào mặt cô.

Tần Mộc Ngữ cắn môi, lông mi thật dài run run, nắm chặt quần áo anh: “Đồ cảm thú... Anh cách xa tôi một chút...”

“Cho dù tôi có là cảm thú...” Giọng nói khàn khàn của Thượng Quan Hạo vang lên bên tai cô: “Em cũng nên chờ bản thân có khí lực thì lại mắng tiếp. Nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rất lớn, em hãy vào trong xe đội, chỉ cần nơi này khai thông tôi lập tức để em đi, được không?”

Khuôn mặt tuần tú của anh cúi xuống, không thể thấy rõ cảm xúc trên mặt anh. Nhưng Tần Mộc Ngữ biết, nếu là bốn năm trước, để có thể nghe thấy những lời nhún nhường của người đàn ông này còn khó hơn lên trời.

Cô không biết bản thân mình đã lên xe như thế nào, đợi đến khi cô lấy lại ý thức, cả người đã bị hơi thở ấm áp bao lấy, trên chiếc áo vest có mùi thuốc lá nhân nhật, hoà lẫn với mùi nước hoa dịu nhẹ.

Phía ngoài cửa xe, bóng đêm đã dần buông xuống.

Chiếc xe này, rất quen thuộc.

Sau khi cô 18 tuổi, đã rất nhiều lần ngồi chiếc xe này để đến học viện England, chiếc đàn violin của cô luôn luôn đặt ở ghế sau, thỉnh thoảng cô sẽ đặt nó trên đùi, chớp mắt đã nhiều năm trôi qua, giống như bản thân đã già rồi, vì đã trải qua quá nhiều chuyện, khiến cô cảm thấy sự đơn thuần và non nớt khi đó đã cách cô cả vạn năm ánh sáng.

Di động trong túi sách, kêu lên.

“Bây giờ em đang ở đâu?” Giọng Lam Từ Kỳ truyền tới, “Hiện tại bên ngoài đông kinh khủng, tôi chỉ làm thêm giờ có một lúc mà thành ra như vậy. Nhưng xem ra sẽ không kéo dài lâu nữa, em nói vị trí đi, tôi đến đón em đi ăn, sau đó đưa em về nhà.”

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ run lên, nhìn bên ngoài của kính xe.

“Tôi... Tôi vừa mới ra khỏi phòng bệnh của Tiểu Mặc, anh không cần phải đến đón tôi, tôi sẽ tự tới khách sạn, được không?” Cô theo bản năng nói dối, nhỏ giọng hỏi.

Lam Từ Kỳ ở đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu.

“... Được, tôi chờ em ở khách sạn.” Giọng hần lạnh nhạt, đột ngột ngắt điện thoại.

Chiếc xe phía trước di chuyển chậm chạp, không biết đến bao giờ đường mới hết tắc nghẽn.

“Vi sao phải nói dối anh ta, sao không nói cho anh ta biết em đang ở cùng tôi?” Ánh mắt Thượng Quan Hạo trầm tĩnh, thần nhiên hỏi.

“Đây là chuyện của tôi, không cần phải giải thích với anh.”

“Hai người hiện giờ là loại quan hệ gì?... Người yêu sao?” Giọng nói của anh vẫn thần nhiên như trước, không đoán được cảm xúc của anh, có điều bàn tay đang nắm vô lăng siết lại rất nhanh, động tác rất nhỏ, không dễ phát hiện.

“Tôi nói lại lần nữa, chuyện này không liên quan đến anh.” Cô nhủ mi nói, vừa dứt lời đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, sắc mặt tái nhợt, nâng mắt lên nhìn anh, “Anh đang lo sợ cái gì vậy? Anh sợ tôi có người đàn ông khác sao? Thượng Quan Hạo, anh không cần để mắt đến tôi vậy đâu, tôi biết Lam Từ Kỳ vĩ đại đến nhường nào và tôi cũng biết bản thân mình ti tiện đến mức nào, cho tới bây giờ vấn đề không phải là chuyện anh ấy có muốn tôi hay không mà vấn đề ở đây là tôi không xứng với anh ấy. Anh yên tâm đi, tôi không có tư cách để yêu một ai đó... Tôi từ sớm đã không còn rồi.”

Thân thể của cô không sạch sẽ, linh hồn cũng không sạch sẽ, từ trước khi chạy trốn ra nước ngoài cô đã hiểu rõ, Thượng Quan Hạo giống như một lời nguyện rửa, cả đời này, cô sẽ không có cơ hội hạnh phúc, cũng không có quyền tái sinh.

“Ừnh!” Một tiếng va đập vang lên, anh phanh lại không kịp, đụng trúng xe đằng trước.

Tần Mộc Ngữ khẽ rên, dây an toàn đập vào ngực khiến cô đau.

Thượng Quan Hạo mím môi, ánh mắt chất chứa cảm xúc phức tạp.

Phía trước có chút hỗn loạn, chủ xe phía trước thò đầu ra khỏi cửa xe mắng to vài câu, rẽ xe sang hướng khác để đi.

“Thật xin lỗi.” Anh nhỏ giọng nói, ngón tay thon dài lại một lần nữa nắm lấy tay lái, có điều đôi môi hơi tái nhợt.

Dòng xe lại tiếp tục di chuyển một cách chậm chạp.

Tay Tần Mộc Ngữ giữ lấy vô lăng, “Được rồi, bây giờ giao thông có vẻ thông thoáng hơn rồi, tôi có thể bắt xe về khách sạn, không phiền anh nữa.”

Nói xong cô thò tay ra mở cửa xe, lại không nghĩ đến cửa xe đã bị khoá, cô căn bản là không thể mở.

Nhiều chật mảy, cô phóng ánh mắt oán hận về phía Thượng Quan Hạo.

Anh trầm mặc, một câu cũng không nói, thân thể cao lớn cũng không hề nhúc nhích.

“Anh không thả tôi ra đúng không?” Đâu mắt trong suốt của Tần Mộc Ngữ nhìn về phía anh, cười lạnh một tiếng, bàn tay cô nắm chặt khuôn mặt tràn ra sự lạnh diễm tuyệt vọng, “Đây đúng là phong cách của anh, cả thế giới đều bị anh nắm trong lòng bàn tay mà đùa giỡn. Nhưng mà Thượng Quan Hạo, chuyện anh không thể nắm giữ có nhiều lắm, ví dụ như lúc trước anh không thể che dấu chuyện mình đã kết hôn rồi mà còn ra ngoài làm chuyện vô sỉ, anh cho rằng bây giờ của xe đóng kín, không ai có thể nghe thấy hay nhìn thấy, thì anh có thể muốn làm gì cũng được, đúng không?”

Hốc mắt cô phỉếm hồng, ánh mắt đầy hận ý, nghiêng răng hạ thấp thanh âm, lầm bầm: “Bảo ứng của anh vì sao mà vẫn chưa đến...”

Thượng Quan Hạo rốt cuộc cũng nhúc nhích, giống như là bị chọc giận, càng giống như là bị một áp lực lớn đè nén, anh nắm lấy cổ tay như bé và yếu ớt của cô, thân mình cao lớn áp chặt cơ thể cô vào ghế ngồi, anh cách cô mấy milimet ở ô thờ dốc, ở trong không gian nhỏ hẹp, anh giống như là con thú bị ép đến đường cùng, chỉ chờ cơ hội để bộc phát.

“Tần Mộc Ngữ, tôi nói cho em rõ, em muốn cái gì cũng được, nhưng phải nhớ kỹ, không được đem tình cảm của bản thân ra nói giỡn...” Anh dùng một lực lớn đặt ở gáy cô, ngón tay thon dài vuốt ve mái tóc mềm mại, mặt anh tới gần mặt cô, đôi mắt đỏ au, bức bách nói: “Vì em và đứa nhỏ, tôi cái gì cũng có thể làm, chuyện gì cũng có thể bao dung, chỉ trừ một chuyện...”

“Không nên tùy tiện giao tâm của em cho người khác... Nếu không tôi cũng không rõ mình sẽ làm ra những chuyện gì nữa... Em có hiểu không?” Hơi thở nóng bỏng của anh bao lấy cô, anh cố gắng kìm chế lực đạo đã lên tới cực điểm khiến các đốt xương ở mu bàn tay các nhô trắng ra, nhưng anh không dám bộc phát, sợ sẽ làm đau cô, nhưng cũng lo xuống tay không đủ mạnh, không thể uy hiếp, không thể ép buộc, không đủ để cô biết chuyện này quan trọng đến thế nào trong lòng anh!

Về mặt Tần Mộc Ngữ vô cùng lạnh nhạt, chẳng sợ thân thể sẽ bị thương, không hề sợ hãi.

“Anh đang quan tâm tôi sao?” Mắt cô đỏ au, lạnh lùng nói, “Thượng Quan Hạo, anh hãy tự hỏi lòng mình đi, anh đang để ý tôi sao? Anh áy náy, bởi vì anh biết đứa nhỏ là vô tội, thằng bé không nên gánh vác sự hận thù của anh thay cho tôi! Ở trong lòng anh, người anh thật sự muốn tạ tội là thằng bé!”

Cô hít thở khó khăn, hơi thở mong manh, nhưng lại rõ ràng hỏi, “Anh có bao giờ vì chuyện trước đây mà cảm thấy áy náy với tôi dù chỉ là một chút? Hay cho tới tận bây giờ, anh vẫn cảm thấy đối xử với tôi như vậy là lẽ đương nhiên? Ở trong lòng anh, vẫn như trước kia nghĩ là tôi giết Tần Cẩm Lan, cho nên những chuyện chị ta gây ra cho tôi, cho ba tôi, tất cả đều có thể bỏ qua, không cần truy cứu!”

Sự đau đớn cán quét trái tim cô, cô run giọng nói: “Anh đối xử không lý lẽ với tôi... Cũng vì tôi đã từng là phụ nữ của anh.”

“Cút xa ra một chút...” Mắt cô đỏ au ướt át, đôi môi tái nhợt như tờ giấy, run giọng nói: “Không cần đối xử tử tế với tôi... Tôi không cần.”

Nói xong cô lập tức nhướn người ra, thò tay qua khuỷu tay anh ấn nút mở khoá, sau đó kéo áo vest trên người mình xuống, hung hăng ném trả lại cho anh, một mình xuống xe.

Gió đêm thật lạnh, lạnh thấu xương, cô vừa ra khỏi xe là lập tức run rẩy, tự ôm lấy chính mình, chạy đến ven đường, vẫy taxi, không hề quay đầu nhìn lại lập tức lên xe, dời đi.

Xe của Thượng Quan Hạo lẳng lẳng đỗ ở ven đường, gây hỗn loạn, mãi cho đến khi xe phía sau bấm còi, khuôn mặt tái nhợt của anh mới hoảng hốt phản ứng lại, chậm rãi điều khiển xe đi về phía trước, mắt cứ nhìn mãi vào nơi cô vừa rời đi.

Đêm đầu đông chậm rãi buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 188-1

Em vẫn đối với anh rất hận như vậy sao?

“Lam Từ Kỳ, anh chuẩn bị quần áo cho tôi làm gì? Lát nữa ăn xong tôi sẽ trở về nhà trọ, lúc đó có quần áo để thay.” Dù sao cũng có chút mệt mỏi, ánh mắt cô lướt qua túi to túi nhỏ trên giường nói lạnh nhạt.

Đưa?

“Là khách sạn chuẩn bị, em cho rằng tôi mua sao? Nhanh lên, tôi sắp chết đói.” Lam Từ Kỳ nói ngắn gọn mà mạnh mẽ, có vẻ không kiên nhẫn.

Tần Mộc Ngữ giật mình: “À...” Cô hơi xấu hổ, nhẹ nhàng trả lời anh: “Được, tôi lập tức xuống.”

Cô thay quần áo trong phòng tắm, tạo lại kiểu tóc đơn giản, không trang điểm thêm đã rất đẹp. Cô nhìn vào gương với con mắt rất kinh ngạc, giống như quay lại tuổi trẻ của mình. Xuống lầu, đi lại trong đại sảnh một lúc mới thấy chỗ Lam Từ Kỳ đang ngồi.

Quả nhiên đồ ăn hơi nguội nhưng cô vẫn thấy rất ngon, dù sao cũng đã mệt mỏi một ngày một đêm.

“Uống chút rượu đi, sẽ giúp buổi tối ngủ ngon, nhưng chỉ được uống một chút...” Tay áo Lam Từ Kỳ đã xắn lên, đem ly rượu hồng đưa cô rất tao nhã. “Cũng giúp dưỡng nhan sắc.”

Tần Mộc Ngữ buông chiếc đũa, do dự một chút, vẫn tiếp nhận ly rượu.

“Cũng tốt, tôi rất muốn nghỉ ngơi một chút.” Có chút hoảng hốt trong ánh mắt của cô, dừng chất lỏng trong ly, nhẹ nhàng nói: “Làm việc ở Dringewapen suốt bốn năm không được nghỉ ngơi, mấy ngày anh cho nghỉ thì tôi đều vào bệnh viện chăm sóc Tiểu Mặc hoặc dành cho anh, cũng coi như không thua thiệt. Nhưng hai tháng này tôi không cách nào đến công ty giúp anh, anh cũng đừng để ý.”

Lam Từ Kỳ im lặng, cúi đầu không nói gì.

“Không đi làm nữa thì em muốn làm gì? Có kế hoạch không?” Anh lấy dao cắt thịt trong đĩa, lơ đãng hỏi.

Tần Mộc Ngữ lắc đầu, ánh mắt có chút yếu ớt: “Tôi không biết mình có thể làm gì, nhưng không thể để miệng ăn núi lở... tính sau vậy...”

Cô cắn đỏ búng môi, lại buông ra, rồi bưng ly rượu đỏ lên uống một ngụm.

"Tần Mộc Ngữ..." Lam Từ Kỳ thản nhiên kêu một tiếng, đôi mắt hẹp dài thâm thúy ngược lên.

“Ừm?” Động tác của cô không ngừng, đôi mắt lo lắng ngược lên nhìn về phía Lam Từ Kỳ.

“Chúng ta hẹn hò đi.” Anh thản nhiên nói ra một câu.

“Khụ khụ...” Tần Mộc Ngữ bị sắc rượu ở cổ họng, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong khoang miệng thơm cay tinh khiết mùi rượu, khí quản lại khó chịu muốn chết. Cô buông ly rượu xuống, che miệng lại ho như chuyện kinh thiên động địa.

Ở bên kia bàn ăn, sắc mặt Lam Từ Kỳ thoáng thay đổi, thầm rủa một tiếng ở trong lòng, ngoảnh mặt đi chỗ khác.

... Đây là phản ứng của cô?

... Thoạt nhìn thật đúng là đáng đánh đòn.

“Khụ khụ...” Tần Mộc Ngữ điều chỉnh lại hơi thở, xấu hổ hỏi: “Anh... anh vừa nói cái gì?”

Sắc mặt Lam Từ Kỳ xanh mét, tiếp tục cắt thịt trên đĩa: “Em nghe không hiểu tiếng Trung à? Muốn tôi dùng tiếng Anh nói lại một lần nữa sao?”

"Không, không phải..." Tần Mộc Ngữ phát xấu hổ, mặt đỏ lên thiếu điều muốn ngất đi.

Cô hòa hoãn hơi thở một chút, mắt nhú lại nhìn anh: "Lam Từ Kỳ, tôi biết là anh hay nói giỡn."

“Tôi phải làm gì em mới không nghĩ là tôi đùa?” Đôi mắt lãnh liệt của anh ngược lên nhìn chằm chằm cô. “Buông tha cho em, bỏ mặc em, để em tự sinh tự diệt, tốt nhất là để cho Thượng Quan Hạo đùa chết em cũng không nhúng tay, như vậy mới cho rằng tôi không đùa? Tần Mộc Ngữ, là tôi đối xử với em quá tốt cho nên em cảm thấy Lam Từ Kỳ tôi thật sự không muốn gì?”

Đôi môi Tần Mộc Ngữ tái nhợt, hoàn toàn nghẹn lời.

“Tôi... không có ý như vậy.” Sắc mặt cô đỏ lên, không thể giải thích.

Sắc mặt Lam Từ Kỳ vẫn xanh mét như trước, chỉ cảm thấy bữa cơm này ăn không vào, buông dao nĩa, đạm mạc nói: “Đưa ly rượu cho tôi.”

Tần Mộc Ngữ hơi run sợ, vội vàng cầm lấy ly rượu đưa cho anh.

Lam Từ kỳ cầm ly rượu quơ quơ, hỏi cô: “Em đã uống bao nhiêu?”

Tần Mộc Ngữ ngẩn người: “Tôi... chưa uống nhiều.”

Cô vừa mới uống một chút đã bị câu nói kia của anh làm cho sợ tới nghẹn họng, rượu mới tới cổ họng đã bị phọt ra, lượng nuốt vào cũng không có bao nhiêu. Lúc này Lam Từ Kỳ mới gạt đầu, trong lòng hài lòng một chút lại cầm lấy dao nữa: “Được... vậy xem như là trừng phạt.”

Trùng... trùng phạt?

Tần Mộc Ngữ nghe không hiểu ý tứ của anh.

“Lam Từ Kỳ, anh có thể nói rõ hơn được không?” Cô có cảm giác không tốt, gương mặt xuất hiện một chút đề phòng.

“Không cần tôi nói rõ,” Lam Từ Kỳ đậm mặt ngược mắt nhìn cô: “Chờ lát nữa tự em sẽ cảm nhận được.”

...

Tự mình cảm nhận.

Quả nhiên không quá 10 phút, Tần Mộc ngữ cũng đã hoàn toàn hiểu được ý tứ của anh.

“Lam Từ kỳ, anh mở hệ thống sưởi trong xe sao?” Cô không nhìn được liền hỏi.

“Không mở.” Lam Từ Kỳ lạnh nhạt nhìn lướt qua, tiếp tục lái xe. “Muốn mở thì em tự mở, xe của tôi em cũng quen thuộc, không cần tôi nói cho em chột mở ở đâu.”

Nhưng là... Nhưng là căn bản là không phải vấn đề này.

Tần Mộc Ngữ chỉ cảm thấy mặt mình rất nóng, không biết có đồ hay không. Cô nhẹ nhàng áp mu bàn tay lên mặt muốn xem độ ấm, cũng không nghĩ một lát sau cả người đều nóng bừng giống như phát sốt, cả người rất khó chịu.

Cô không còn cách nào, chỉ có thể hạ cửa kính xe xuống, đưa mặt lên hít thở không khí lạnh bên ngoài.

Như vậy mới có thể tốt hơn một chút.

Mặt Lam Từ Kỳ không biến sắc, ánh mắt nhàn nhạt quan sát phản ứng của cô, khurột tay chống vào cửa kính xe, ngón tay tao nhã để ở khoe môi, một tay lái xe, kiêu căng mà tiêu sái.

Cơ thể cô càng ngày càng xao động mãnh liệt, Tần Mộc Ngữ dựa đầu vào cửa kính xe, muốn ngủ cho qua đi nhưng rất khó chịu không thể ngủ.

“Lam Từ Kỳ, trừng phạt anh nói rốt cuộc là gì? Tại sao tôi lại như thế này?” Cô nhìn không được mở miệng hỏi, lúc này mới phát hiện ngay cả cổ họng của cô đều đã khàn khàn, có một chút tê dại.

Cô kinh ngạc một chút, nhẹ nhàng kéo cổ áo, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188-2

Giọng trầm thấp của Lam Từ Kỳ vang khắp trong xe: “Xem ra ngoài về trưởng thành thì thật sự em không biết cái gì khác... Nếu không phải vừa rồi tôi sớm mềm lòng thu tay lại thì muốn chơi đùa với một người không biết gì về tình trường như em còn dễ dàng hơn so với bóp chết một con kiến.”

Giọng anh hạ thấp xuống, rốt cuộc Tần Mộc Ngữ cũng đã biết xảy ra chuyện gì.

“Anh...” Cô tức giận không ít, sắc mặt càng đỏ lên.

Sống hơn hai mươi năm cô vẫn luôn cẩn trọng, nếu không phải người quen thuộc rất khó để cô buông lỏng đề phòng, nhưng cái tên khốn nạn này, sao anh ta có thể lợi dụng điểm này để lừa cô mắc mưu? Phải biết rằng cho dù anh ta muốn cô uống hết ly rượu lúc này cô cũng không do dự, cô tin tưởng anh ta vậy mà anh ta lại dùng nó để làm ra loại chuyện này sao?

Không muốn tiếp tục lại có thể mắc mưu người đàn ông này, Tần Mộc Ngữ nhủ mi đập vào cửa xe: “Anh dừng xe, dừng xe một chút!”

Lam Từ Kỳ hạ cửa kính sau nhìn cô một cái, không hề giảm tốc độ xe.

“Cứ như này cả đêm tôi sẽ không thoải mái, anh dừng xe cho tôi xuống, tôi nôn ra thì tốt hơn.” Cô giải thích với anh, nhưng không ngờ anh không đáp lại cô dù chỉ một chút. Cô tức giận gọi anh: “Lam Từ Kỳ, anh có nghe hay không?”

Xe ở trên đường cao tốc rồi cuộc cũng chậm rãi dừng lại.

Tần Mộc Ngữ mở cửa xe ra, liền đón một luồng khí lạnh, thoải mái một chút, cô tiếp tục nhủ mi lại, đến bên cạnh lan can nằm sắp mặt xuống, muốn đem bữa tối nôn ra hết, xem có thể dễ chịu một chút hay không.

Lam Từ Kỳ xuống xe, dáng người cao ngất tóa ra mười phần mê hoặc.

Anh không để ý đến cô đang nôn khan, sương khói lượn lờ bị thổi tán, anh thật lâu mới đi qua xem cô, cô nôn cái gì cũng không ra được, khuôn mặt nhỏ nhắn lại biến thành lúc đỏ lúc trắng.

Lam Từ Kỳ đầu tiên chỉ đi qua, vòng tay qua đem cô đặt ở trong lòng, cường thế mà khí phách.

Cô thở gấp, thuốc không quá nghiêm trọng, cho nên cô chỉ sốt nhẹ không thoải mái.

"Nhỏ ra chưa?" Anh nhàn nhã hỏi, ánh mắt trở nên âm trầm.

Tần Mộc Ngữ lắc đầu, mu bàn tay che miệng, ánh mắt có chút oán hận nhìn về phía anh: “Anh thật tiểu nhân để tiện!”

Lam Từ Kỳ cười nhạt một chút, thấy cô còn muốn tiếp tục nôn, anh hơi hơi nhủ mi nắm lấy eo cô đem cô kéo lại, mở miệng nói: "Em cưỡng lại cái gì? Được tính đều đã phát tác em nhỏ ra cũng chẳng ít gì?"

Tần Mộc Ngữ tức giận không chịu nổi, đẩy tay anh: "Vậy vì sao anh còn đem loại này lừa tôi? Anh muốn cảm thú thì cứ nói thẳng, không cần nửa đường dừng tay vờ làm người tốt!"

Lam Từ Kỳ cười lạnh một chút.

Ánh mắt anh trong suốt nhìn cô, điều thuốc trong tay còn đốt, nói giọng khàn khàn: “Tôi muốn làm lúc em khỏe mạnh, hiện tại em ngay cả sức nói chuyện cũng không có, nằm ở dưới thân tôi ngay cả kêu đều kêu không được...”

Tần Mộc Ngữ không nghe nổi ngôn từ ô uế của anh ta, nhủ mi muốn tách ra lại bị anh ta lấy thân thể không chế không nhúc nhích được, tay mang theo điều thuốc khẽ vuốt sờ đầu cô, cúi xuống nói: “Chỉ là tôi muốn xem em có phản ứng gì để quyết định có làm chuyện này hay không, cũng không nghĩ đến em khiến tôi thất vọng như vậy... Tôi hay nói giỡn? Tần Mộc Ngữ, cho dù em cự tuyệt tôi cũng còn tốt hơn là cho tôi anh nói giỡn.”

Đem lời nói bị đè nén trong lòng nói ra được, Lam Từ Kỳ thấy thư thái rất nhiều, buông lỏng sự kiềm chế với cô. Anh dựa vào lan can, hít mạnh một hơi thuốc, sương khói lượn lờ bốn phía, ở trong bóng đêm lại càng dữ phát tịch liêu.

“Lúc về còn chưa nôn ra được thì uống chút giấm chua vào, có lẽ sẽ giải được thuốc.” Anh lạnh lùng nói, vứt tàn thuốc xuống dưới chân: “Đi thôi.”

Tần Mộc Ngữ cắn môi, lúc này mới phản ứng lại: “Anh xác định uống giấm chua là hết?”

Lam Từ Kỳ xoay người tao nhã, mi mắt híp lại càng thêm lãnh mị: “Tôi chắc chắn em với tôi làm một lần là hết.”

“...” Mi mắt Tần Mộc Ngữ run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc trắng lúc đỏ, biểu tình giống như nuốt ruồi bọ.

Xe lại chậm rãi chạy trong bóng đêm.

“Tần Mộc Ngữ, nếu tôi nói thật sự, chúng ta hẹn hò đi... em cảm thấy thế nào?” Lam Từ Kỳ một bên lái xe một bên đem đề tài này một lần nữa chậm rãi kéo ra.

Tần Mộc Ngữ công kích trước, mở miệng nói: “Anh vẫn sẽ đối xử với tôi khổ nạn như vậy sao?”

Lam Từ Kỳ nhin không được nở nụ cười, biểu tình lạnh lùng dụ đi một ít: “Tất nhiên.”

Cô liền trầm mặc, như là không nghĩ được, cũng như là có rất nhiều băn khoăn, tóm lại bọn họ không nói chuyện. Mãi cho đến khi nhà trọ bắt đầu xuất hiện.

Lam Từ Kỳ nắm lấy tay cô, mở miệng hỏi: “Có lo lắng không?”

Tần Mộc Ngữ toàn thân cứng ngắc.

Hồi lâu, cô mới nhẹ nhàng mở miệng, còn không nói được một tiếng đã bị Lam Từ Kỳ chặn lại. Anh xiết chặt tay mềm mại của cô, giọng khàn khàn nói: “Quên đi.”

Ánh mắt hơi lóe lên, Lam Từ Kỳ thò tay tới vuốt ve mặt cô, mặt anh đầy phức tạp mà thâm thúy, cúi đầu nói: “Quên đi, vấn đề này cứ coi như chúng ta chưa nói gì. Có một số việc nước chảy thành sông, tôi không thể ép buộc, cho nên mặc kệ em vừa muốn nói gì nhất định đều khiến tôi ghen không về được. Em cũng đừng suy nghĩ gì tới, biết không?”

Tần Mộc Ngữ trở mặt, cánh môi đỏ búng khê nhếch lên, câu nói kia cuối cùng cũng vẫn không nói ra.

Giờ phút này, Lam Từ Kỳ biết rõ chính mình đang sợ điều gì.

Lam Từ Kỳ chăm chú nhìn vào mặt cô, lãnh đạm rời ra, giọng khàn khàn nói: “Em xuống đi, em tự đi về nhà trọ, tôi không tiễn.”

Tần Mộc Ngữ càng thêm trở mặt.

Cô nghĩ cô có thể hiểu được bao nhiêu tâm tình của Lam Từ Kỳ, muốn biết kết quả những lại sợ hãi biết kết quả, cô cũng chỉ như anh nói cứ vậy liên quên đi, nhẹ nhàng mở cửa xe, cô quyết định đêm nay sẽ đem chuyện này đều quên hết.

Cổ tay cô đột nhiên bị giữ lấy.

Sắc mặt Lam Từ Kỳ tối tăm xuất hiện, Tần Mộc Ngữ chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng bị đè nén này của anh. Anh buông tay cô, tiếp theo rất nhanh giữ lấy eo cô, giọng thì thầm truyền đến: “Đêm nay đối xử với em như vậy, chẳng lẽ em không cảm thấy nên bồi thường sao?”

Bồi thường?

Thần kinh Tần Mộc Ngữ hơi ngẩn, cô không nghĩ tới bồi thường gì, chỉ cảm thấy thân thể khó chịu, muốn chạy nhanh rời khỏi chỗ này.

Lam Từ Kỳ lại nâng cằm cô lên, sau đó nhẹ nhàng hôn lên gương mặt đang hoảng hốt kia, bá đạo bao trùm lấy đôi môi đang đỏ búng của cô. Ở độ ngấm thuốc thấp, anh hóa giải bớt sự gầy gò trong lòng cô, thật sâu thăm dò, rốt cục cũng đến được hương vị của cô.

“Cái này coi như bồi thường, em không cần, anh coi như đánh phải cường bức.”

Anh vuốt ve môi đỏ mọng trên gương mặt đang nổi giận của cô, nhàn nhã đạm mạc nói ra một câu như vậy.

...

Tiếng chuông báo thức lẳng lặng vang lên trong phòng.

Một đêm hỗn loạn.

Tần Mộc Ngữ tắm qua, cài xong khuy áo cuối cùng rồi giặt tờ giấy dính trên tường xuống.

Trên đó có ghi ba trung tâm môi giới việc làm, cô xem xem, cảm thấy nên đi.

Suốt hai tháng qua, không phải không cần chi tiêu, cho dù công việc không chính thức cũng được, như vậy cũng sẽ có thời gian ở bên Tiểu Mặc.

“Chủ tịch Ngự Thị - Ngự Kinh Đông cho biết, cháu trai yêu quý ở Hà Lan tháng sau sẽ trở về, người này là người thừa kế của Ngự Thị, bốn năm trước được cho đi tu nghiệp ở nước ngoài, được thế lực tinh anh của Ngự Kinh Đông đào tạo cũng tránh đi sự phân tranh trong gia tộc, lại có thể học được cách quản lý chặt chẽ, tin rằng không lâu sau liền có thể tiếp nhận toàn bộ sản nghiệp Ngự gia.

Phát thanh viên trong TV vẫn tiếp tục nói, Tần Mộc Ngữ cũng không để ý, cô vội vàng tắt TV, cầm túi xách rồi đi nhanh ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189

189: Tâm hoảng ý loạn

Editor: Dương Quỳnh

“Tần tiểu thư có thể cho chúng tôi xem giấy chứng nhận của cô không?” Người chủ sự ngắt lời cô đang giới thiệu, nói.

Tần Mộc Ngữ ngẩn ra, đem hồ sơ của mình lấy ra đặt trước mặt ông ta, để ông ta tùy ý xem nửa ngày.

Đại sảnh rộng sáng trống trải, cô lẳng lặng ngồi, nhìn hai người đàn ông đưa lưng về phía mình nhỏ giọng trao đổi, sau một lúc lâu có người đi tới nói với

cô: “Tiểu thư Tần Mộc Ngữ phải không ạ?”

Cô ngồi thẳng người dậy, nhẹ chỉnh lại đầu tóc của mình.

Người đàn ông khẽ nâng cặp mắt kính, tiếp tục nói: “Nếu tôi nhớ không lầm thì cô chính là vị Tiểu thư đã gây ra ồn ào gần đây đúng không? Chuyện kia mới qua chưa được bao lâu, như thế nào...” Người đàn ông xấu hổ người: “Cô đã muốn bị nộp tiền bảo lãnh?”

Tần Mộc Ngữ chột giật mình, lúc này mới rõ bọn họ này giờ cứ do dự là nguyên nhân gì.

Ánh mắt cô trong suốt, cô nhẹ nhàng ngẩng lên: “Các anh đề ý?”

Cô rất rõ trên hồ sơ của mình không ghi chuyện này. Cô không phải tội phạm mà chỉ là có dính dáng đến vụ án giết người đó mà thôi, nhưng như vậy cũng đủ để cho người ta đề phòng cô.

Người đàn ông xấu hổ cười: “Thật ra là thế này, Tần tiểu thư, chúng tôi cần người đã được đào tạo chuyên nghiệp về việc quản lý xí nghiệp, tôi biết cô rất có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, cũng làm rất tốt, nhưng hồ sơ của cô...”

“Tôi hiểu rồi.” Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng chặn ngang lời của anh ta, giọng của cô giống như nước suối rừng, mềm mại trong vắt khiến người khác không thể phản kháng.

“Thật ngại, tôi làm mất thời gian của các anh, thật có lỗi.”

Cô chìa bàn tay ra.

Người đàn ông hoảng sợ nắm lấy tay cô, cười nói: “Không dám, không dám, là công ty chúng tôi không đủ tư cách để giữ cô lại làm việc... Tôi biết cha của cô là một huyền thoại trong giới kinh doanh, con gái của Tần lão tiên sinh làm sao có thể kém cỏi. Là chúng tôi không có cơ hội này...”

Tần Mộc Ngữ cúi đầu, không muốn tiếp tục đứng ở đây nghe loại người này nhắc đến cha cô, rút tay về, thản nhiên nói: “Tạm biệt.”

Đi ra khỏi tòa nhà, không khí bên ngoài vô cùng dễ chịu, cô đã không còn dũng khí để tiếp tục đi phòng vấn.

Cô thất thần đi trên đường, không để ý phía trước có một chiếc xe đang lao tới rất nhanh.

“Bíp...” Một âm thanh đánh sấm truyền đến.

Tần Mộc Ngữ ngẩng mặt lên, cô đã thấy chiếc xe một cách rõ ràng, trong thời gian ngắn như vậy cô cũng không biết ứng phó thế nào, sắc mặt trắng bệch, chân cứng đờ không thể nhúc nhích. Đúng lúc này bỗng nhiên có một cánh tay to lớn kéo lấy eo cô giúp cô thoát khỏi nguy hiểm. ‘Bốp’ một tiếng, cô rơi vào trong một vòng tay ôm ấp, cô nghe thấy tiếng đồ vật bị nát vụn khi chiếc xe cán qua tập hồ sơ của cô.

Sau khi thoát khỏi nguy hiểm, hai người đều thở dốc.

Chiếc xe kia cũng chậm rãi dừng lại, người lái xe đã có tuổi nhô đầu khỏi xe, sắc mặt xanh mét, nói: “Các người đi kiểu gì vậy? Không thấy đang đèn xanh sao mà cứ sang đường như vậy? Nhờ xảy ra chuyện gì thì mấy người chịu trách nhiệm hay lại lão già này chịu trách nhiệm?”

“Cháu...” Tần Mộc Ngữ sợ tới mức hoảng hồn, sắc mặt trắng bệch, giọng run run nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là cháu không quan sát, thật xin lỗi...”

Cô biết bản thân mình không đúng nên chỉ còn biết nói xin lỗi.

Người lái xe hừ lạnh một tiếng, quay lại xe tiếp tục lái đi tiếp. Tần Mộc Ngữ không hề để ý tới bóng dáng quen thuộc ở trong xe, cô chỉ cảm thấy có một mùi thuốc lá quen thuộc đến quý giá vây quanh mình, sau đó liền thấy khuôn mặt cô vô cùng chán ghét.

Thượng Quan Hạo.

Cô vô cùng kinh ngạc nhưng ánh mắt lạnh lùng không hề rút đi, môi anh trắng bệch như vừa trải qua một chuyện kinh khủng, vẫn ôm cô thật chặt một lúc sau mới buông ra. Bóng dáng cao lớn bước tới nhặt tập hồ sơ rơi trên đất của cô, anh cẩn thận né tránh những chiếc xe đang lưu thông trên đường, trong khoảnh khắc cúi xuống anh liền nhìn thấy trên tập hồ sơ rách nát là ảnh chụp trong sơ yếu lý lịch của cô.

Hồ sơ được cô chuẩn bị rất cẩn thận, anh lập tức hiểu rõ sự việc... Cô đang tìm việc?

“Anh...” Tần Mộc Ngữ nghẹn lời, vội vàng rút tập hồ sơ trong tay anh ra, cũng không nghĩ mình dùng sức lớn như vậy, lòng bàn tay anh bị bìa tập hồ sơ cắt một đường thật sâu!

“...” Trong mắt cô hiện lên sự xấu hổ, di chuyển tầm mắt nhìn vào mặt anh.

Thượng Quan Hạo nắm chặt bàn tay đang chảy máu, nhét vào túi quần, đôi mắt hắc diệu thạch phát ra ánh sáng: “Thuận lợi không?”

Anh là đang nói đến chuyện tìm việc của cô.

Tần Mộc Ngữ tâm phiền ý loạn, cô không còn tâm tư suy nghĩ lời anh vừa hỏi, suýt chút nữa bị xe đâm mất mạng, bây giờ đầu óc cô rất hỗn loạn, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, “Rất tốt, nhưng không liên quan gì tới anh. Tôi đi trước.”

Ánh sáng mặt trời có chút chói mắt, cô mặc trang phục đơn giản, chiếc áo khoác gió màu vàng nhạt bao bọc lấy cơ thể cô, cô bước về phía vạch trắng dành cho người đi bộ.

Chiếc xe vừa mới vội vàng chạy đi bây giờ lại đỗ ven đường...

Người lái xe đã lớn tuổi quay đầu lại, nhẹ giọng nói: “Lão gia, nơi này không cho phép dừng xe...”

Một ông lão tuổi đã cao, tay chống quai trượng, ánh mắt hiện lên sự hoang mang, qua một lớp cửa kính nhìn chăm chăm vào cô gái đang qua đường ở phần đường dành cho người đi bộ, đôi bàn tay thô ráp vì trần trượng mà trở nên run rẩy, bắt đầu nắm chặt cây quai trượng.

Tần Mộc Ngữ... Tần Mộc Ngữ...

Ngự Kinh Đông ngẩng đầu, tuy tuổi đã cao nhưng giọng nói vẫn vô cùng hùng hậu: “Cảnh Diệp, anh giúp ta nhìn xem, anh nhìn đi... Tôi nhìn làm hay đúng là cô ta đã quay trở lại?”

Quản gia ngồi ở ghế lái phụ cũng nhíu mày nhìn chăm chăm vào cô gái ở phía trước, cho tới tận lúc cô đi xa ra khỏi tầm mắt mới thôi: “Lão gia ngài không nhìn lầm, đúng là cô ta.”

Sắc mặt Ngự Kinh Đông trầm xuống, xoay xoay quai trượng, “Không thể... Chuyện này không thể xảy ra! Cô ta không phải đã mất tích từ vài năm trước rồi sao? Vụ án liên quan đến Phong Trì đã lắng xuống, không bao lâu nữa sẽ hết thời gian truy tố, lúc này cô ta quay lại làm gì? Anh mau đi điều tra cho ra... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Quản gia bị giọng nói hùng hậu của Ngự Kinh Đông dọa cho sợ hãi, vội vàng xuống xe, bước tới cửa xe ở phía sau, cúi đầu.

“Lão gia, chuyện này là lỗi của tôi, là tôi đã không báo cáo trước với ngài. Một tháng trước ngài luôn ở nước ngoài, hôm nay vừa mới trở về, tôi không muốn chuyện của thiếu gia lại khiến ngài lo lắng, cũng không muốn làm đảo lộn kế hoạch trở về nước của thiếu gia...”

“Lo lắng?” Ngự Kinh Đông tức giận không ít: “Nếu anh biết chuyện của Phong Trì sẽ khiến ta lo lắng vì sao đến tận bây giờ mới cho ta biết? Anh hãy nói thật cho ta... Vì sao cô ta lại quay về? Cảnh sát có tìm cô ta không? Rốt cuộc cô ta có biết chuyện năm đó là do Phong Trì làm hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Xem ra cô ta không muốn sống nữa

Dịch: Dương Quỳnh

Cả người quản gia đều toát mồ hôi lạnh.

Trên đường lớn dưới ánh nắng mặt trời chói chang, quản gia cúi gập người, dùng những câu ngắn gọn nhất để thuật lại những chuyện đã xảy ra, đầu tiên là việc Tần Mộc Ngữ trở về, đến việc cô bị cảnh sát bắt trong buổi đầu thầu, cuối cùng là việc nộp tiền bảo lãnh, bọn họ giống như là đứng ngoài quan sát những phong ba trong cuộc đời cô, những trận cuồng phong này thiếu chút nữa là cuốn theo bọn họ.

"Sau khi phát hiện người của chúng ta đã thu dọn hiện trường, khi đó cô ta hôn mê, không ai có thể biết được cô ta có biết thiếu gia đã tới hay không, lúc cảnh sát đến bệnh viện lấy khẩu cung người của chúng ta luôn quan sát kỹ lưỡng, cho đến khi xác định chắc chắn cô ta không khai ra chuyện gì liên quan đến thiếu gia thì mới rời đi. Mà hiện tại cũng giống vậy, năm đó người của chúng ta đã thu dọn hiện trường một cách sạch sẽ, sẽ không có ai nghi ngờ thiếu gia." Quản gia nói xong, ánh mắt thâm trầm lại trở về an tĩnh.

Ngự Kinh Đông hừ lạnh một tiếng.

"Nếu cô ta không trở về, ta sẽ không lo lắng việc Ngự Phong Trì chủ động nhắc lại chuyện năm đó, nhưng bây giờ? Các anh có thể cam đoan tiêu tử đó không tự mình lao đầu vào lửa? Ta đã bảo vệ nó suốt bốn năm, anh nghĩ rằng ta sẽ để tất cả sụp đổ trong gang tấc sao?" Giọng nói trầm thấp hùng hậu của Ngự Kinh Đông vang lên, vuốt ve quai trượng, "Ta hỏi anh, đến bây giờ cô ta vẫn không chịu thừa nhận có đúng không?"

Quản gia nghe lời, cúi đầu nói: "Đúng ạ."

Cô vẫn không chịu thừa nhận.

Cho dù năm đó mọi chứng cứ đều hướng về cô, nhưng cô một mực phủ nhận, cho nên không có cách nào có thể kết tội cô. Ngự Kinh Đông im lặng nghe, khuôn mặt căng thẳng vô cùng, lúc trước ông chỉ cảm thấy cô gái này có chút quật cường, không hề ngờ rằng suốt bốn năm nay cô vẫn kiên định

như vậy. Đúng thật là con gái của Tần Chiêu Văn...

Quản gia quan sát sắc mặt của Ngự Kinh Đông, mở miệng nói: "Lão gia, hiện tại cô ta đang bị đình chỉ công tác, thân phận cũng bị bại lộ, hơn nữa còn là bà mẹ đơn thân, e là cuộc sống sau này ở thành phố Z không thể yên ổn được."

Ai cũng vậy, chỉ vì một sự việc âm ỉ, oan nghiệt, thì cuộc sống sẽ bị huỷ hoại.

Sắc mặt Ngự Kinh Đông lạnh đi, vuốt ve quả trứng đầu đau như muốn vỡ ra, ông tình nguyện dùng sự sống của người phụ nữ này và đứa con của cô ta, để đổi lấy sự bình an cho người thừa kế Ngự gia.

"Anh không cần nhắc ta, ta nhớ rõ lúc trước đã nói rằng sẽ giúp đỡ cô ta..." Ngự Kinh Đông trầm giọng nói chuyện, mày cũng nhíu lại, "Từ bây giờ, anh hãy cho người theo dõi hành tung của cô ta và đứa bé, chỉ cần có động tĩnh gì là phải lập tức báo. Tháng sau Phong Trì sẽ trở về, ta không mong phát sinh chuyện ngoài ý muốn, đã rõ chưa?"

Quản gia cúi đầu, cung kính đáp: "Vâng, đã rõ thưa lão gia."

Hơi thở Ngự Kinh Đông chậm xuống, sắc mặt cũng dịu đi một chút, "Giúp ta báo cho Phong Trì, bảo nó buổi chiều gọi điện cho ta, ta có chuyện muốn dặn dò nó."

Quản gia gật đầu: "Tôi sẽ thông báo cho thiếu gia, sẽ không để cậu ấy lấy có thoái thác."

Qua nhiều năm, quản gia cũng có thể hiểu được phần nào tính cách của người đó, từ lúc còn là cậu thiếu niên cho đến khi trở thành một người đàn ông, cho tới tận bây giờ tính cách vẫn không thay đổi, cho dù ở Hà Lan suốt bốn năm, trải qua bao nhiêu thử thách, cũng không hề thay đổi dù là một chút.

Phía xa đang có cảnh sát giao thông đi đến.

Quản gia phân phó lái xe mau chóng rời đi.

Cô đi phỏng vấn cho tới tận lúc xế chiều, nhưng vẫn không có công ty nào nhận cô.

Tần Mộc Ngữ đi ra khỏi toà nhà văn phòng, ôm lồng ngực trong tay, tập hồ sơ bị nghiền nát khiến bàn tay cô đau đớn, lúc này cô mới nhìn vào bàn tay, lòng mi thật dài run nhẹ, thấy trên tập hồ sơ còn lưu lại vết máu.

Đây nhất định là máu của người đàn ông đó.

Lông mi cô lại run nhẹ, di dời ánh mắt, cố gắng khiến bản thân quên chuyện vừa mới xảy ra.

Đứng dưới ánh hoàng hôn, cô chưa bao giờ cảm thấy việc sinh tồn ở thành phố này lại khó khăn đến mức này, cô đã liều mạng làm việc suốt mấy năm, cực khổ lắm mới có được một chút hi vọng, cô nghĩ rằng có một số việc chỉ cần cố gắng là có thể có được, ví dụ như tiền tài hay tương lai, cô không sợ cuộc đời mình trở nên dơ bẩn đến tối, chỉ cần Tiểu Mặc có tiền đồ, tương lai là tốt rồi.

... Nhưng thực tại thì sao?

Cô đột nhiên thấy sợ, vô cùng sợ, bởi vì không một ai có thể bảo vệ cô mãi mãi, cho dù là Lam Từ Kỳ. Nếu có một ngày hắn không còn bên cạnh nữa, chỉ còn cô và Tiểu Mặc, cô mang trên lưng tội danh lớn như vậy, phải làm sao mới có thể sinh tồn đây? Bản thân cô thì không sao, nhưng Tiểu Mặc của cô thì nên làm gì đây?

Trong đầu lại hiện lên khoảnh khắc cô suýt bị đụng xe, trong tích tắc đó có một bàn tay kéo cô vào trong lòng ngực, kéo cô ra khỏi nguy hiểm, bảo vệ cô chu toàn.

"..." Tần Mộc Ngữ cố gắng loại bỏ sự cảm động trong lòng, không cho phép bản thân tiếp tục có những suy nghĩ như vậy.

Nhưng mà... anh ta vì sao lại xuất hiện ở đó?

Lông mi Tần Mộc Ngữ run rẩy, bây giờ mới phát hiện ra điều bất thường, cô theo bản năng nhìn xung quanh, có một loại cảm giác quý dị, giống như là cho dù cô có đi đâu cũng bị người khác theo dõi.

Di động trong túi rung lên.

Cô hạ tầm mắt, cầm điện thoại lên nghe, "Alo?"

"... Cho dù đã được bảo lãnh, nhưng vẫn không được, đúng không?" Một giọng nói trầm thấp truyền đến.

Cái gì?

Tần Mộc Ngữ mở to mắt, lúc này mới rõ ràng người gọi tới là anh.

"Thượng Quan Hạo, anh..."

"Sự việc xảy ra hôm nay tôi đã hiểu rõ, tôi không muốn cướp cái gì của em... Cho nên em hãy cho tôi một cơ hội để giúp em, được không?" Giọng nói của hắn trầm thấp.

Đôi mắt trong suốt của cô hiện lên sự khiếp sợ, lại chậm rãi trở về sự tĩnh lặng, cười lạnh, khuôn mặt thanh thuần đượm vẻ thê lương: "Giúp tôi?... Đào bới chuyện cũ, khiến tôi thảm hại như vậy, bây giờ lại đòi giúp? Thượng Quan Hạo, đây là mục đích của anh sao? Giống như năm đó anh cướp đoạt Tần thị từ tay tôi, rồi giới thiệu một phần công việc trong kho hàng cho tôi, đúng không? Thật sự cảm ơn lòng tốt của anh, chẳng qua là tôi không cần..."

"Không phải là tôi báo án..."

Khuôn mặt tuấn tú của Thượng Quan Hạo tái nhợt, giọng nói khàn đi: "Tần Mộc Ngữ, cũng không phải là tôi báo cảnh sát."

Ngón tay của cô đã đặt ở nút ngắt cuộc gọi, nhưng chậm rãi dừng lại một chút.

Đôi mắt trong suốt của cô hiện lên sự trống vắng, lắc đầu: "Thượng Quan Hạo, anh không cần nói với tôi những lời này, bởi những lời nói kiểu này, tôi đã nói nhiều rồi, 'không phải tôi gọi người tới cưỡng bạo chị ta, không phải tôi hạ độc trong đồ ăn, không phải tôi giết chị ta'... Những lời này anh có thấy quen thuộc không? Nếu đã quen thuộc thì anh hẳn đã rõ, tôi nói những lời này phí công đến thế nào, bởi vì không một ai tin, quan trọng nhất đó là anh không tin."

Đôi mắt thâm sâu của Thượng Quan Hạo hiện lên sự đau đớn, lại không thể nói bất cứ câu gì.

"Tôi không muốn nói thêm với anh về vấn đề này, cứ vậy đi..." Tần Mộc Ngữ thật sự rất mệt mỏi, cô không muốn tiếp tục dây dưa với người đàn ông này, cô tắt điện thoại.

Cô cúi đầu, ngồi thụp xuống, tựa đầu vào tay mình nghỉ ngơi vài giây, cố gắng quên đi chuyện cũ, cũng không muốn tin tưởng cái gì nữa.

Cách xa hơn mười mét, có một chiếc xe màu đen đỗ ở ven đường, trong vô cùng tĩnh mịch cô liêu.

Môi Thượng Quan Hạo tái nhợt, nắm chặt di động trong lòng bàn tay, nghe một tràng tiếng "đô đô...", nhìn chăm chăm vào bóng dáng nhỏ bé, yếu ớt và cô đơn cách đó không xa, đột nhiên ném mạnh điện thoại vào cửa xe phát ra tiếng "Bốp!"

Bởi vì dùng sức nên các đốt xương lộ ra trắng trắng.

Lần đầu tiên anh bị đặt trong tình thế không thể xoay chuyển, lời của cô giống dao sắc, không chút lưu tình cắt vào da thịt anh, phá hủy hoàn toàn một chút hi vọng của anh.

Tay nắm chặt tay lái, ngăn chặn sát ý trong đáy mắt. Hung hăng lái xe chạy về phía trước.

Khi Lục Sâm đến văn phòng thì chỉ còn cách giờ tan tầm 10 phút.

Toàn bộ tầng một đều rất ồn ào.

Hắn đẩy đẩy mắt kính, đã hiểu là mình đến sớm hay đến muộn.

Hắn mở cửa, không khí bên trong văn phòng vô cùng áp lực, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là bóng lưng của Thượng Quan Hạo.

"Gọi tôi đến gấp như vậy, anh có chuyện gì muốn bàn bạc sao?" Lục Sâm cố giữ tinh thần, mở miệng hỏi.

Thượng Quan Hạo đứng lên.

Đi theo anh nhiều năm, Lục Sâm ít nhiều cũng biết thói quen của anh, đằng sau sự im lặng đến đáng sợ này sẽ là bão táp, đôi mắt đằng sau cặp kính của Lục Sâm lạnh đi, hắn nghe thấy câu nói của Thượng Quan Hạo "Đúng là có chuyện." lúc này mới thả lỏng sự đề phòng, lại không ngờ rằng ngay sau đó một tiếng "Bốp!" vang lên, một quyền giáng xuống khiến cả người hắn chao đảo.

May mắn ngay phía bên cạnh là cái ghế sofa, tay Lục Sâm chống vào thành ghế, xương hàm bên phải của hắn đau đớn như thể bị gãy.

"..." Lục Sâm thở hổn hển, tài liệu trong tay rơi xuống đất.

Lưng hắn dựa vào ghế sofa, nhặt kính mắt lên rồi đeo lại như cũ, sau khi che dấu cánh đôi đầy máu, hắn mới từ từ đứng lên.

Hắn biết sớm hay muộn gì mình cũng phải nhận nắm đấm này, Thượng Quan Hạo có thể kiên nhẫn đến bây giờ là đã vượt quá giới hạn.

"Là lúc nào?" Ánh mắt của Thượng Quan Hạo vô cùng đáng sợ, đỏ như máu, bóng dáng cao lớn đứng đối diện Lục Sâm, gằn giọng hỏi, "Tập hồ sơ cậu đưa cho tôi, cậu đã cho Giang Đình xem vào khi nào?"

Lục Sâm thân nhiên nói: "Là lúc đem hồ sơ đến nhà cho ngài nhưng ngài không ở nhà."

"Cho nên cậu mới đưa nó cho cô ta, bảo cô ta thả lưới dụ tôi mắc câu." Thượng Quan Hạo gần giọng, lạnh như băng, đi đến hung hăng túm lấy cổ áo của Lục Sâm kéo hẳn lại gần mặt mình, "Tôi thấy rằng, cậu cũng bỏ ra không ít tâm tư."

Ánh mắt Lục Sâm lạnh nhạt, ngênh đón cơn cuồng phong của Thượng Quan Hạo.

"Người phụ nữ bên cạnh ngài luôn tự cho mình là đúng, tôi cho cô ta một cơ hội, không ngờ rằng cô ta thật sự có gan làm. Nhưng mà như vậy cũng tốt... Nhân cơ hội này cho cô ta một bài học vì đã không biết tự lượng sức mình."

Thượng Quan Hạo đột nhiên siết chặt cổ áo của Lục Sâm kéo hẳn áp sát vào giá sách.

"Cậu là đang muốn dạy dỗ cô ta hay là dạy dỗ tôi?" Sát khí trong mắt Thượng Quan Hạo quá nặng, lạnh như băng, nghiêng răng gần giọng hỏi, "Như thế nào, theo tôi nhiều năm như vậy mà vẫn chưa quen với tác phong làm việc của tôi sao? Chuyện của tôi và Tần Mộc Ngữ... cần đến cậu nhúng tay vào sao?"

Lục Sâm hít thở một cách khó khăn, đôi mắt giấu dưới cặp mắt vẫn vô cùng lạnh nhạt, im lặng không nói gì.

"Chuyện gì tôi cũng có thể bỏ qua, nhưng nếu như cậu dám làm những điều tương tự như thế này với cô ấy một lần nữa, tôi sẽ khiến cho cậu không còn chỗ đứng trong thành phố Z! Đã hiểu chưa?" Khuôn mặt tuấn tú của Thượng Quan Hạo trắng bệch, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, giọng điệu đầy sự cảnh cáo.

Lục Sâm hơi hơi nín thở, sự dụng sự im lặng để tỏ ý là đã hoà hiệp.

Cuối cùng thì Thượng Quan Hạo cũng buông tay, dù cho Lục Sâm đã chuẩn bị tinh thần vẫn không ngừng ho khan, cả người tựa vào giá sách.

Đôi mắt thâm của Thượng Quan Hạo xuất hiện sự đau đớn nhưng rất nhanh được dấu đi, hai tay thu về nhét vào trong túi quần.

"Ngài vừa mới nói có chuyện, chắc hẳn không chỉ có mỗi chuyện này..." Lục Sâm ổn định hơi thở, giọng nói hơi đứt quãng, mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, mở miệng hỏi, "Là chuyện gì vậy?"

"Huỷ bỏ vụ án đó ngay bây giờ cho tôi, lập tức làm." Tay Thượng Quan Hạo chống trên mặt bàn, gần giọng nói.

Anh không bao giờ muốn nghe thấy những lời nói oán hận của cô nữa, cũng không bao giờ muốn nhìn thấy cảnh cô thất thần đi trên đường suýt bị xe đâm thêm lần nào nữa! Cho nên những thứ gọi là đúng sai, báo ứng, tất cả hãy cùng nhau xuống địa ngục đi.

Lục Sâm gật đầu, hẳn đã sớm đoán được chuyện này.

"Tôi cũng còn có một chuyện chưa kịp nói cho ngài biết." Tay Lục Sâm sửa sang lại quần áo, "Tối nay Giang Đình hẹn Tần Mộc Ngữ ăn tối ở nhà hàng Santiago Road, hình như Lam Từ Kỳ cũng tới."

Mắt Thượng Quan Hạo dần dần tối sầm lại.

"Chuyện này là từ khi nào?" Khuôn mặt tuấn tú của anh trắng bệch, lạnh giọng hỏi.

"Nửa giờ trước." Lục Sâm đẩy mắt kính, hẳn che dấu chuyện Giang Đình xin hẳn số điện thoại của Tần Mộc Ngữ, bây giờ hẳn đã ném qua năm đám của Thượng Quan Hạo, tạm thời hẳn vẫn còn chưa muốn ném lại.

Thượng Quan Hạo gật gật đầu, ánh mắt lạnh đến dọa người, "Xem ra cô ta không muốn sống nữa."

Anh cầm lấy áo vest, chạy như điên ra ngoài.

Lục Sâm nhìn bóng dáng đã đi xa, nghĩ lại, một quyền ngày hôm nay là hẳn đáng phải nhận, sờ sờ khoe môi, máu đỏ thẩm dính vào đầu ngón tay, hẳn lấy khăn tay lau máu rồi ném vào thùng rác.

Tay cho vào túi quần lấy điện thoại ra, gọi tới cục cảnh sát...

Tại nhà hàng Santiago Road.

"Anh có thù oán với Hạo là chuyện của hai người, tôi với anh không thù không oán, vậy tại sao tôi lại không thể mời anh ăn một bữa?" Giang Đình nâng ly rượu lên, khẽ cười, "Anh có muốn uống thử một chút không? Đây là loại rượu vang anh thích nhất."

Tâm trạng Lam Từ Kỳ không được tốt, sắc mặt đậm nhạt, "Lát nữa cô ấy tới, cô hãy bớt lời đi."

Lông mi của Giang Đình hơi run rẩy, "Tôi biết rồi, tôi hứa với anh, đợi lát nữa cô ấy tới, tôi muốn xin lỗi cô ấy."

"Có có quan hệ như thế nào với cô ấy? Vì sao lại phải xin lỗi?" Lam Từ Kỳ nhìn lên không kiên nhẫn hỏi.

Giang Đình nhún nhún vai: "Trước tiên anh khoan hãy hỏi đến chuyện này."

Nàng sợ nếu nói ra lúc này, Lam Từ Kỳ sẽ lập tức đứng dậy bỏ đi.

Một bóng dáng mảnh mai xuất hiện ở phía trước cửa nhà hàng. Tần Mộc Ngữ đi lên, đôi mắt nhìn vào bên trong nhà hàng, vốn định đi vào, nhưng lại dừng bước.

"Mời tiểu thư vào, hiện tại nhà hàng vẫn còn chỗ trống, nhưng một lúc nữa thì e là không còn." Người phục vụ ngoại quốc sử dụng tiếng phổ thông còn chưa thuần thục nói.

Tần Mộc Ngữ hạ tầm mắt, nếu điện thoại của cô mà không hết pin, thì cô đã sớm gọi điện từ chối.

"Nhờ anh chuyển lời xin lỗi của tôi đến hai vị khách ngồi ở bàn số mười, tôi bận việc nên không thể đến mong họ thứ lỗi." Cô nhẹ nhàng quơ quơ chiếc điện thoại trong tay, "Điện thoại hết pin, mong anh giúp cho."

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Vì sao luôn có người giúp anh giải thích

Khế Ước Hào Môn

Dịch: Dương Quỳnh

Người phục vụ có thể hiểu những lời cô nói.

Người phục vụ lịch sự nói có thể giúp cô việc này, nhưng đúng lúc này cửa nhà ăn đột nhiên bị đẩy ra, ngay lập tức bóng dáng của Giang Đình xuất hiện, gọi cô một tiếng: "Tần Mộc Ngữ."

Hàng lông mi dài của cô rung lên, bước chân lập tức dừng lại, xoay người, nhìn thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp.

"Vì sao cô đã tới lại muốn rời đi, cô làm như vậy là không muốn cho tôi chút thể diện sao?" Giang Đình cười nhẹ nói, lúc này mặt nàng vô cùng phong tình, bỗng nhớ ra tối nay mình phải làm gì, liền thu bớt sự mỉa mai trong lời nói, thành khẩn nói, "Cô vào đi, nếu không có chuyện quan trọng thì thôi sẽ không làm phiền cô và Từ Kỳ, mong cô tin tôi."

Tần Mộc Ngữ lắc đầu: "Tôi không hiểu giữa hai chúng ta thì có chuyện gì để nói, nếu là về chuyện đầu thầu, như vậy thì tổng giám đốc của Dringlewopen ở ngay bên trong, hẳn cũng không cần tôi phải ra mặt."

Giang Đình cười nhạt không nói gì.

"Tôi không biết là cô ngốc thật hay giả bộ ngốc, nhớ không lầm lần trước tôi đã nói rõ thân phận của tôi cho cô biết, cho nên nếu hôm nay cô không tới, chính là cô không thích tôi, hoặc là cô đang để ý đến việc tôi là bạn gái của Thượng Quan Hạo."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ hơi tái đi.

Giang Đình tiến đến gần cô một chút, ánh mắt thành khẩn, "Tôi tìm cô là vì có chuyện thật mà, cô vào đi có được không?"

Bóng dáng Lam Từ Kỳ xuất hiện ở cửa, xoa mi tâm, "Được rồi, cô bớt lời đi một chút." Hắn chậm rãi nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Tần Mộc Ngữ, vỗ vỗ bả vai cô, "Chỉ là ăn một bữa cơm thôi, Hạo không có đến, không có chuyện gì đâu."

Môi hắn tiến lại gần tai cô: "Em đã từng nói với tôi là vẫn nhớ rõ mọi chuyện, vậy có nghĩa là em vẫn còn hận anh ta, cho nên đừng biểu lộ sự bi thương trên khuôn mặt, tôi sẽ nghĩ là em vì yêu cho nên mới hận, đến tận bây giờ em vẫn nói con ghen vì kẻ thù của mình."

Lông mi của Tần Mộc Ngữ run rẩy một chút: "Anh biết là tôi không hề như vậy."

"Tôi hi vọng em không có giống như lời em nói." Lam Từ Kỳ bình tĩnh nói, giống như đã hiểu rõ mọi thứ.

Giống như là đã bị đẩy đến đường cùng, cô không còn cách nào khác là phải đi vào trong cùng bọn họ.

"Tôi không biết cô thích ăn gì, nên đành giúp cô gọi một phần ăn giống của Từ Kỳ." Giang Đình nhìn cô ngồi xuống, giọng nói cũng vui vẻ hơn mấy phần, nói chuyện với cô giống như là bạn bè, nhiệt tình và ấm áp, rồi bỗng hoảng hốt, "Nhưng hình như cô không thích đúng không?"

Ở trước mặt là một đĩa thức ăn còn chưa chín hẳn, không nhìn rõ đó là gì.

"Xem ra cô đoán đúng rồi." Lam Từ Kỳ thần nhiên nói.

Giang Đình mím môi, hơi bất ngờ, ngược mắt lên nhìn Tần Mộc Ngữ, "Thì ra là cô cùng khẩu vị với Hạo, anh ấy cũng không thích đồ ăn còn sống, yên tâm đi bây giờ tôi giúp cô gọi món khác."

Nói xong Giang Đình gọi người phục vụ tới, giúp Tần Mộc Ngữ gọi món khác.

Tần Mộc Ngữ không muốn nói chuyện, chỉ đơn giản là ngồi nhìn người phụ nữ trước mặt mình, nàng không dịu dàng như Tần Cẩm Lan, nhưng lại là người rất nhiệt tình, biết chăm sóc người khác, và rất xinh đẹp. Cô chỉ là không hiểu, khi mất đi của mình Thượng Quan Hạo rất đau khổ, vì sao nhanh như vậy mà đã có người mới?

Mà hiện tại, tại sao lại đây đưa không rõ với cô?

Rốt cuộc đối với anh tình yêu là gì?

"Hai người... đừng nhìn tôi như vậy nữa có được không?" Giang Đình có chút xấu hổ, vừa cười vừa nói, "Tôi biết thời gian gần đây chúng ta có chút hiểu lầm, dù sao thì việc phải gặp hai người trên bàn đàm phán là điều mà tôi và Hạo không hề mong muốn. Anh không nên đến tranh dành thị trường ở đây, anh cũng đã biết từ sớm, người anh phải đối đầu chính là Hạo."

Lam Từ Kỳ nhún vai: "Chúng ta đang ngồi trên bàn ăn như những người bạn, chứ không phải là đối thủ trên bàn đàm phán, cô đừng ép tôi nói những lời không hay... Giang Đình, các người chiến thắng bằng cách nào thì nên tự mình hiểu rõ nhất."

Giang Đình ngừng một chút.

Giống như là đã hạ quyết tâm, Giang Đình cầm lấy ly rượu, "Đúng, đây cũng là chuyện mà hôm nay tôi muốn nói."

"Tôi có chuyện muốn nói rõ ràng với hai người, Tần Mộc Ngữ, thật xin lỗi, vụ án chị gái cô bị giết, là tôi đã gọi cho cảnh sát để báo cho họ biết cô đã quay lại."

Câu nói này khiến cho hai người còn lại vô cùng chấn động.

Trong mắt Tần Mộc Ngữ xuất hiện nhiều cảm xúc, khiếp sợ cùng hoang mang, bình tĩnh nhìn Giang Đình.

Mặt Giang Đình trắng bệch, cố gắng đè nén sự xấu hổ và cảm giác có lỗi của bản thân, "Là như thế này, Hạo có một tập hồ sơ liên quan đến vụ án năm đó, khi Lục Sâm đem tới tôi vì quá tò mò nên đã lên đọc. Tôi không biết rõ năm đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi biết Hạo vẫn rất đau lòng vì cái chết của vợ anh ấy, hiện tại người duy nhất bị tình nghi đã quay trở lại, tôi không thể ngồi im mà không làm gì đó."

"Có lẽ hai người đang nghĩ rằng, việc này không đến phiên tôi giải quyết, anh ấy cũng không muốn tôi gờ thủ đoạn để giải quyết vấn đề, nhưng tôi..." Mặt Giang Đình đỏ lên, gian nan nói, "Tôi là muốn lấy lòng anh ấy, nên đã tự ý làm, khiến cho hai người hiểu lầm rằng anh ấy đã báo cảnh sát. Cho nên hôm nay tôi tự phạt mình bằng ly rượu này, mong cô lượng thứ."

Nàng một hơi uống hết ly rượu.

Mặc dù là rượu vang nhưng được ủ nhiều năm nên khiến mặt nàng đỏ ửng.

Lấy tay nhẹ nhàng lau khoé miệng, đôi mắt mơ màng của Giang Đình ngược lên nhìn Tần Mộc Ngữ: "Tôi vẫn còn chuyện muốn nói, chuyện này tôi không cảm thấy tôi sai, nhưng còn cô thì sao, vụ án giết người này nếu cô không giải quyết, cô cũng không thể trốn tránh nó cả đời, cho dù là tôi xen vào chuyện của người khác, nhưng kết cục của cô vốn không phải do tôi tạo ra, mà là do pháp luật quy định như vậy. Trước đây tôi không hề quen biết cô, cũng không phải là tôi bảo cô đi làm chuyện trái pháp luật có đúng không?"

Mắt Giang Đình càng ngày càng mơ hồ, "Hơn nữa chuyện này không phải do Hạo giúp cô giải quyết sao? Cho dù anh ấy không cứu vãn được mọi chuyện, nhưng anh ấy đã nộp tiền bảo lãnh cho cô, như vậy còn không được coi là huê nhau sao? Cô đừng vì chuyện này mà hận anh ấy và cô hãy bảo anh ấy đừng lôi chuyện này ra trách cứ tôi nữa, được không?"

Đã vài ngày trôi qua, nàng ở một mình trong căn biệt thự to lớn bị sự buồn bực dày vò đến phát bệnh, Thượng Quan Hạo ra khỏi nhà từ ngày xảy ra chuyện đến bây giờ vẫn chưa trở về, điện thoại của nàng anh cũng không nghe.

Nếu còn tiếp tục như vậy, không sớm thì muộn nàng cũng sẽ phát điên.

Thật sự không còn cách nào khác, nàng mới phải đem chuyện này nói ra, hy vọng là nó có ích. Nhất là khi... Ánh mắt Giang Đình nhìn về phía cửa nhà ăn, ở đó xuất hiện một bóng dáng cao lớn, tuy rằng ánh mắt anh lạnh như băng, nhưng khi nàng nói xong câu cuối cùng với nét mặt bi thương, hình ảnh đó rơi vào ánh mắt của anh.

Như vậy là đã đủ rồi.

Giống như trong đầu có một tảng băng đang dần nứt ra, tan ra, ngón tay của Tần Mộc Ngữ run run, đặt dao nĩa ở trên bàn, hai tay ôm lấy đầu, nhắm

chặt hai mắt lại, gương mặt vô cùng thống khổ.

"Cô ở trong này bày trò gì?" Một giọng nói lạnh lùng từ phía sau truyền đến, kèm theo đó là tiếng bước chân chậm rãi nhưng lạnh lùng.

Giang Đình run lên, giả bộ như bây giờ mới nhìn thấy anh, vẻ mặt ngây thơ, run giọng nói: "Hạo, anh tại sao... tại sao lại xuất hiện ở đây?"

"Em..." Nàng lão đạo đứng dậy, cắn môi, vội vàng giải thích, "Em không có làm gì cả, em chỉ muốn xin lỗi cô ấy, em đã nói rõ tất cả mọi chuyện với cô ấy, anh có thể tha thứ cho em được không? Em thật sự là đã nhận lỗi rồi! Không tin thì anh hỏi cô ấy đi."

Lúc này Lam Từ Kỳ mới hiểu rõ mọi chuyện, cười lạnh, bàn tay đặt ở trên bàn nắm chặt thành quyền.

Tất cả mọi chuyện, đều do một câu nói của người phụ nữ này?

Giang Đình sợ hãi, khuôn mặt trắng bệch, nhẹ giọng nói, "Từ Kỳ, tôi xin lỗi, thật sự xin lỗi, tôi không nên xem vào chuyện của người khác, anh... sẽ không đánh phụ nữ đúng không?"

"Nếu như có thể tôi thật sự mong muốn bản thân mình không có thói quen như vậy..." Ánh mắt lạnh lùng của Lam Từ Kỳ nhìn về phía Giang Đình, "Là tôi đã xem thường cô rồi Giang Đình, cô thật giỏi."

Giang Đình nhú mồm, "Tôi..."

"Cô câm miệng." Câu nói lạnh lùng của Thượng Quan Hạo chặn ngang nửa lời Giang Đình sắp nói.

Ánh mắt thâm trầm của anh liếc nhìn bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt đang ngồi trên ghế, theo từng động tác của cô mà trái tim đau đớn, gần giọng nói: "Mặc kệ vừa rồi cô vừa nói cái gì, lập tức thu hồi lại, ra khỏi đây ngay."

Thân thể Giang Đình đột nhiên cứng đờ, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên sự đau đớn, không ngờ rằng mình đã hạ mình đến như vậy rồi mà vẫn không được.

"Xin lỗi..." Một giọng nói dịu dàng vang lên, kèm theo cả một chút run rẩy.

Mắt Tần Mộc Ngữ xuất hiện một tầng hơi nước mỏng, buông hai tay xuống, cầm lấy túi xách, giọng nói khàn khàn: "Mọi người cứ dùng bữa đi, tôi cảm thấy không thoải mái, không thể ăn cùng mọi người được."

Sau khi nói xong cô liền đi ra ngoài, cũng không hề nhìn người đàn ông ở trước mặt, chính là ra ngoài một cách vội vàng và cố chấp.

Đôi mắt sâu của Thượng Quan Hạo trở nên âm trầm.

Khi cô rời đi, anh cũng lập tức xoay người, đuổi kịp bước chân của cô, cánh cửa thủy tinh mở ra, bị bàn tay to lớn của anh đỡ lấy, trong mắt anh chỉ còn lại hình bóng của cô, thật cô độc và yếu đuối, cô đang đứng ở ven đường vẫy taxi.

Thượng Quan Hạo đi tới nắm chặt cổ tay cô, dùng lực ôm cô vào lòng.

Cánh tay anh siết chặt thân hình nhỏ nhắn của cô, cảm nhận được cô đang hơi run, anh cúi đầu, hơi thở ấm áp phả vào tai cô, nhẹ giọng nói: "Tôi không biết cô ta đã nói với em những gì, nhưng nếu bản thân đã không muốn thì đừng để những câu nói đó ở trong lòng, biết không?"

Người trong lòng không có chút phản ứng.

Lòng Thượng Quan Hạo đau đớn, trong đôi mắt sâu thẳm đều là nỗi đau, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng chạm vào mặt cô, mím chặt môi quan sát sắc mặt của cô, anh nhìn thấy hai mắt cô ngấn lệ, ánh mắt phức tạp đầy đau đớn.

Cô nhìn lướt qua anh, kéo bàn tay anh ra khỏi cổ tay cô, xoay người rời đi.

Thượng Quan Hạo giữ chặt cô, từ phía sau ôm lấy thân hình nhỏ bé và yếu ớt, cánh môi chạm vào vành tai cô, thì thầm nói: "Em làm sao vậy?"

Cả người Tần Mộc Ngữ run lên nhẹ, giọng nói khàn khàn giống như phát ra từ nơi sâu nhất của cổ họng, rất nhỏ nhưng lại thật rõ ràng, "... Tại sao... Tại sao luôn có người giúp anh giải thích rõ ràng mọi chuyện..."

Khuôn mặt thanh tú của cô tái nhợt, cười nhẹ, nhưng nụ cười ấy lại vô cùng thê lương.

"Trước đây đã từng rất nhiều lần... Rất nhiều lần, tôi muốn nói rằng tôi vô tội,... tôi cũng từng hi vọng sẽ có ai đó xuất hiện nói với mọi người là tôi vô tội... Nhưng mà lại không có... một lần cũng không..."

Mỗi lần bị hiểu lầm là mỗi lần cô đều giải thích đến khản cả giọng, cô muốn phản kháng, nhưng người đàn ông này luôn đối xử tàn nhẫn với cô.

Cho nên những tổn thương mà cô phải nhận, cho dù là đã qua thật lâu nhưng vẫn còn đau đớn, không có ai biết, không có ai đứng về phía cô, cũng không ai quan tâm mà hỏi cô rằng cô có đau lắm không, cô có đáng phải nhận sự đau đớn này.

"Thượng Quan Hạo anh dựa vào cái gì..." Cô ghen ngào nói, sự chua xót và thê lương xâm chiếm toàn bộ trái tim.

"Thượng Quan Hạo anh dựa vào cái gì..." Cô ghen ngào tự nói với bản thân, sự thê lương và chua xót lấp đầy trong lồng ngực.

Thượng Quan Hạo bị đá kích một cách nặng nề, ôm lấy cô, anh nhìn thấy những giọt nước mắt lăn trên khuôn mặt cô, nước mắt của cô làm bóng đầu ngón tay anh.

Cánh tay to lớn siết chặt lấy eo cô, làm cho thân hình bé nhỏ của cô sát gần vào anh, lồng bàn tay luồn vào mái tóc đằng sau gáy cô, anh cúi đầu hôn cánh môi đỏ bồng của cô.

"..." Tần Mộc Ngữ kêu lên, trong chớp mắt cô cảm thấy môi mình bị một hơi thở nam tính xâm chiếm, mắt cô ngấn lệ, bàn tay nhỏ bé để ở trên ngực anh, liều mạng đẩy ra.

Thượng Quan Hạo cảm nhận được giọt nước mắt mặn chát ở trên môi cô, anh cạy mở cánh môi cô hôn thật sâu vào trong, anh cảm nhận rõ sự yếu đuối và non nớt của cô, anh vừa mạnh mẽ chiếm lấy vừa an ủi. Thân hình cao lớn khẽ run, anh không biết phải làm như thế nào mới có thể an ủi cô gái trong lòng, chỉ muốn có thể khiến nước mắt cô ngừng rơi.

Cả người Tần Mộc Ngữ run rẩy, cô muốn quay mặt né tránh, nhưng có cố thế nào cũng không cử động được. Cô kéo lấy quần áo của anh, cố gắng hít thở, khuôn mặt đỏ bồng, thở dốc dữ dội, "Không cần... Thượng Quan Hạo, anh buông tôi ra! Anh là đồ khốn nạn."

"Ừm..." Giọt nước mắt từ hàng lông mi dài chảy xuống, lại một lần nữa cô bị hôn.

Không...

Cô không muốn như vậy!

Đây là hơi thở nam tính mà cô vô cùng quen thuộc, bá đạo, cường thế, không cho phép kháng cự, sau mỗi lần trải qua chuyện này cô đều run, cô bỗng dưng rùng mình khi đầu lưỡi của mình bị bắt làm tù binh, sức lực mạnh mẽ của Thượng Quan Hạo hoàn toàn áp chế sự gầy dựa của cô, đem toàn bộ thân thể mảnh mai của cô áp chặt vào lồng ngực rộng lớn của anh.

Cho đến khi cô hoàn toàn không thể phản kháng.

Đôi môi ấm áp của anh hôn lên mắt cô, nhẹ nhàng lướt qua lông mi cô, hôn lên cả những giọt nước mắt chua xót của cô, giọng nói anh khàn khàn, "Đừng khóc... Em đừng khóc..."

Tay Tần Mộc Ngữ để trước ngực anh, cúi đầu thở dốc, đôi mắt ngấn lệ nhìn thẳng vào anh, run giọng nói: "Đừng đối xử với tôi như vậy... Thượng Quan Hạo, anh nên suy nghĩ về người vợ đã qua đời của mình, nghĩ tới người bạn gái hiện tại. Anh không có tư cách đối xử với tôi như thế này!"

Nói xong cô lập tức đẩy anh ra, trong khoảnh khắc cô chuẩn bị bước đi, Thượng Quan Hạo kéo cô trở lại, ôm chặt vào lòng. Khuôn mặt tuần tú của anh tái nhợt, trong đôi mắt sâu là từng đợt sóng dữ, anh không muốn đi tìm đáp án vì sao trái tim lại đau đớn, và rất nhiều việc không rõ ràng anh cũng không muốn tìm hiểu, anh không muốn nhìn thấy cô khóc.

"Tôi không thể làm được..." Đôi mắt Thượng Quan Hạo đỏ ngầu, đôi môi mỏng dính sát vào tai cô, giọng nói anh nhẹ nhàng cùng hơi thở ấm áp, "Không cần ép tôi suy nghĩ đến những chuyện đó, bởi vì cho dù tôi có nghĩ đến... Thì tôi vẫn sẽ tiếp tục làm vậy... Giống như trước đây ngay cả khi đã có Cẩm Lan ở bên cạnh, tôi vẫn không thể khống chế bản thân mà chạm vào em, một lần rồi lại một lần..."

Bàn tay to lớn của anh vuốt ve khuôn mặt cô, đôi mắt đầy tơ máu chăm chú nhìn cô, nghiêng rằng nói: "Em biết không em rất giống độc dược... Ở bên cạnh em tôi đều quên đi tất cả..."

Vào giây phút đó Lam Từ Kỳ cũng đẩy cửa kính đi ra ngoài.

Ít phút trước, Giang Đình suy sụp ngồi trên ghế, sắc mặt tái nhợt, xuyên qua lớp cửa thủy tinh trong suốt nàng có thể nhìn thấy hai người bên ngoài đang giằng co, đây là lần đầu tiên nàng tận mắt nhìn thấy hai người họ bên nhau và cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Thượng Quan Hạo lo lắng đến mức mất kiểm soát vì một người con gái. Khi nghe Lục Sâm nói những lời đó, nàng còn nghĩ rằng đó là bịa đặt.

Nhưng khi tận mắt chứng kiến, nàng thật muốn khóc, không thể khống chế sự run rẩy của bản thân.

Lam Từ Kỳ không có tâm trạng để ở lại lâu hơn nữa, càng không muốn buông tha cho người đàn ông đang lôi kéo cô, hần tảo nhả đứng dậy, ánh mắt sắc lạnh như dao, liếc nhìn Giang Đình, lạnh nhạt nói: "Cô là người phụ nữ của anh ta, cho nên nếu anh ta ra tay với cô có phải sẽ tàn nhẫn hơn tôi tự mình ra tay, đúng không?"

Giang Đình run lên, ngược mắt nhìn hần, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, "Lam Từ Kỳ, anh hẳn là biết rõ mỗi người đều có lập trường của riêng mình. Anh thích cô ta, cho nên anh mới che chở cho cô ta, cảm thấy cô ta cái gì cũng tốt. Nhưng còn tôi? Tôi không quen biết cô ta, cũng không phải là bạn bè, càng không có lý do gì để bao che cho một kẻ bị tình nghi. Với tư cách là một người dân, tôi báo cho cảnh sát về nghi phạm thì có gì sai?!"

Lam Từ Kỳ cười lạnh, nhìn vào mắt nàng, tay chống trên mặt bàn, giọng nói khàn khàn, "Cô có thể tự thuyết phục bản thân mình không? Giang Đình, cô không cần phải nói với tôi cô không biết gì, nếu như cô không biết rõ quan hệ của cô ấy với Hạo, thì cô có thời gian rảnh mà để ý những chuyện như vậy không?... Cô nói rất đúng, tôi sẽ bảo vệ cô ấy, vì vậy đừng nói với tôi về lập trường của cô, nếu có lần sau, tôi sẽ không chừa lại mặt mũi đâu, hiểu chưa?"

Hắn nói xong, tao nhả mà lạnh lùng đứng dậy, đi ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192

Cách một khoảng, hắn nhìn thấy Tần Mộc Ngữ đang giãy dụa.

Sắc mặt Lam Từ Kỳ tái xanh, tiến lên nắm lấy cổ tay Tần Mộc Ngữ kéo cô về phía mình, cô đau đến phát run, mắt Lam Từ Kỳ nhú lại, đem cô kéo ra phía sau, đôi mắt lạnh lùng nhìn Thượng Quan Hạo.

"Hôm nay đừng ép tôi phải động thủ, tôi không có tâm tình làm chuyện đó..." Lam Từ Kỳ cười lạnh, nụ cười vô cùng xa cách, "Anh rất rảnh có phải không? Vậy thì mau rút đi trông chừng người phụ nữ của anh, đừng có đi cắn người lung tung."

Sắc mặt của Thượng Quan Hạo tái xanh, vừa nhìn thấy cô nhú mày vì bị đau trong nháy mắt mắt anh liền buông tay. Anh không muốn làm cô bị thương.

Một chút cũng không muốn.

"Không nên động vào tay trái của cô ấy..." anh nói với giọng trầm khàn "Cô ấy đã từng bị thương ở đó."

Đôi mắt anh sâu thẳm như biển, trong đó đều là hình bóng nhỏ bé và yếu ớt ở phía sau Lam Từ Kỳ.

Nói xong, anh thu hồi ánh mắt lạnh lùng, bóng dáng cao lớn đi về phía chiếc ô tô đang đỗ cạnh nhà hàng. Anh biết rất rõ sự khổ sở của cô lúc này, anh muốn ôm cô vào trong lòng, giống như bốn năm trước, chẳng sợ bị nói là phản bội, cho dù trời đất cũng không chấp thuận, cũng nhất định phải giam cầm cô, mặc cho cô khóc nháo giãy dụa cũng không buông tay. Lòng anh bị cô níu chặt lấy, nước mắt của cô chính là con dao bén nhọn nhất.

Nhưng anh biết cô không muốn.

Trong thư phòng rộng lớn, thiết bị gọi video đã hoạt động hơn một giờ.

Cánh cửa cuối cùng cũng mở ra, một bóng dáng cao lớn xuất hiện trong tầm nhìn, nét mặt lạnh nhạt làm người khác không thể bỏ qua, bên cạnh anh ta còn có một người, người đó nói chuyện cùng anh ta, giúp anh ta điều chỉnh camera.

Ánh mắt lạnh nhạt như nước cuối cùng cũng nâng lên, liếc nhìn.

"Anh cuối cùng khẳng định là sẽ quay về đây?" Ngự Kinh Đông chống quai trượng ngồi ở đầu bên kia ghế sofa, khuôn mặt ông ta âm trầm và đáng sợ, giọng nói hùng hậu của ông ta vang lên trong căn phòng rộng lớn, nói anh ta.

Ngự Phong Trì chỉ lặng lẽ nhìn chằm chằm vào camera, đôi môi mỏng mím chặt, không nói một lời.

Hơi thở của Ngự Kinh Đông nặng nề, có chút đứng ngồi không yên, lạnh lùng nói: "Thật sự rất khó để làm hài lòng anh, khoá học tôi sắp xem cho anh lại thành cái cớ để anh tránh mặt tôi."

"Anh mau nói cho tôi biết..." Ngự Kinh Đông nâng cánh tay cứng ngắc lên chỉ vào hắn, trầm giọng nói: "Anh lại định giờ trò gì sau khi quay về."

Ngự Phong Trì lặng lẽ nhìn ông ta, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói ra một câu: "Còn ông thì sao? Kế hoạch của ông là gì?"

Ngự Kinh Đông vô cùng tức giận.

Bốn năm nay, mỗi lần nói chuyện với anh đều khó khăn như vậy. Nếu thằng cháu trai này sợ và tôn trọng ông lão này, thì nó sẽ chuyển sự hận thù này thành sự khuất phục và nghe lời.

Đứa nhỏ này thật sự nguy hiểm.

"Anh không phải vẫn luôn muốn biết nơi ở của cô ta sao? Gia gia (cách xưng ông nội) sợ anh ở bên đó bị phân tâm cho nên mới không nói cho anh biết..." Ngự Kinh Đông cuối cùng cũng hoà hiệp hoà hoãn nói, "Gia gia có thể nói cho anh biết cô ta đang ở đâu, làm gì? Nhưng điều kiện tiên quyết là anh phải hứa với ta là về nước an toàn và không gây rắc rối - về phần chuyện tìm cảnh sát tự thú càng không nên nghĩ đến, vì vụ án giết người này đã được rút lại."

Khuôn mặt tuần tú của hắn hơi nhợt nhạt, như thể điều chờ đợi trong một thời gian dài cuối cùng đã đến, nhưng hắn không có can đảm để hỏi.

"Cô ấy thế nào rồi?" Hắn nhỏ giọng hỏi.

"Rất tốt," Ngự Kinh Đông trả lời ngắn gọn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hắn. "Cô ta có con và thời gian qua cũng không tệ lắm. Điều quan trọng là... cô ta cũng không biết chuyện năm đó là do anh làm, cho nên anh cũng không cần phải đến nói cho cô biết chuyện đó, có hiểu không?"

Trong đôi mắt của Ngự Phong Trì ngưng tụ khí lạnh.

Hắn cười khẩy một cái.

"Ông nghĩ rằng tôi dễ bị lừa như thế sao?" Hơi thở mong manh qua ống nghe truyền đến.

Ngự Phong Trì gần từng tiếng rõ ràng: "Ông ở trước mặt tôi đem toàn bộ vụ án giết người đó đổ lên người cô ấy, cho dù cảnh sát không truy tìm cô ấy, cho dù cô ấy không phải chịu trách nhiệm hình sự, thì liệu rằng Thượng Quan Hạo có buông tha cho cô ấy?"

Trong đôi mắt hắn có một chút đỏ au, "Nếu ông nói rằng cô ấy đã chết, có lẽ tôi còn tin. Nhưng ông hãy thử nghe một chút, ông có thể tin lời nói của chính mình không? Cô ấy rất tốt? - Thế nào là tốt?"

"Anh thật to gan!" Ngự Kinh Đông gầm nhẹ một tiếng, cây quai trượng bị chọc mạnh trên mặt đất để tạo ra tiếng động lớn.

Sắc mặt Ngự Phong Trì vẫn lạnh nhạt như trước, lạnh như băng.

"Là ai dạy anh ăn nói như vậy với ông nội hả?" Ngón tay run rẩy chỉ vào mũi hắn, Ngự Kinh Đông tức giận không nhẹ, "Gia gia đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, sự việc năm đó một khi lọt ra ngoài, thì toàn bộ nhà họ Ngự sẽ bị anh huỷ hoại! Chẳng lẽ anh mong muốn toàn bộ nhà họ Ngự chôn cùng anh!"

Quản gia vội vàng đi tới, giúp Ngự Kinh Đông điều hoà hơi thở, "Lão gia, ngài đừng kích động."

Đôi mắt lạnh lùng của Ngự Phong Trì nhìn ông ta, nhìn thật lâu, khoé miệng gợi lên một nụ cười khác thường, làm cho người ta không nghĩ ra được là có ý gì.

"Gia gia người hãy nghỉ ngơi đi, cháu còn một lớp tài chính phải học, sau vài ngày nữa là có kết quả thành tích cháu sẽ gửi cho ông. Một tháng nữa, cháu sẽ trở về nước đúng hẹn... yên tâm cháu sẽ ngoan." Hắn nhẹ nhàng nói một câu này rồi mỉm cười ra khỏi phòng.

Ngự Phong Trì tính khí hoàn toàn khác trước đây, với một sự bình tĩnh và vô cùng thông dong.

Ngự Kinh Đông tức giận đến ngực cũng phát đau, thở dài nói không nên lời.

"Tiên sinh..." một người mặc âu phục đen bước vào đại sảnh, mang theo một chút lo lắng khấn trương đi đến phía sau Ngự Kinh Đông, anh ta nhỏ giọng nói: "Tiên sinh có chuyện không hay xảy ra, thuộc hạ vừa mới nghe được tin tức bên phía cảnh sát..."

Giọng anh ta nhỏ xuống: "Đã xảy ra chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 193: Không bằng chúng ta về nước

Ngự Phong Trì chỉ lặng lẽ nhìn chăm chăm vào camera, đôi môi mỏng mím chặt, không nói một lời.

Hơi thở của Ngự Kinh Đông nặng nề, có chút đứng ngồi không yên, lạnh lùng nói: "Thật sự rất khó để làm hài lòng anh, khoá học tôi sắp xem cho anh lại thành cái cớ để anh tránh mặt tôi."

"Anh mau nói cho tôi biết..." Ngự Kinh Đông nâng cánh tay cứng ngắc lên chỉ vào hắn, trầm giọng nói: "Anh lại định giờ trò gì sau khi quay về."

Ngự Phong Trì lẳng lặng nhìn ông ta, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói ra một câu: "Còn ông thì sao? Kế hoạch của ông là gì?"

Ngự Kinh Đông vô cùng tức giận.

Bốn năm nay, mỗi lần nói chuyện với anh ta đều khó khăn như vậy. Nếu thằng cháu trai này sợ và tôn trọng ông lão này, thì nó sẽ chuyển sự hận thù này thành sự khuất phục và nghe lời.

Đứa nhỏ này thật sự nguy hiểm.

"Anh không phải vẫn luôn muốn biết nơi ở của cô ta sao? Gia gia (cách xưng ông nội) sợ cậu ở bên đó bị phân tâm cho nên mới không nói cho anh biết..." Ngự Kinh Đông cuối cùng cũng thoả hiệp hoà hoãn nói, "Gia gia có thể nói cho anh biết cô ta đang ở đâu, làm gì? Nhưng điều kiện tiên quyết là anh phải hứa với ta là về nước an toàn và không gây rắc rối - về phần chuyện tìm cảnh sát tự thú càng không nên nghĩ đến, vì vụ án giết người này đã được rút lại."

Khuôn mặt tuấn tú của hắn hơi nhợt nhạt, như thể điều chờ đợi trong một thời gian dài cuối cùng đã đến, nhưng hắn không có can đảm đề hỏi.

"Cô ấy thế nào rồi?" Hắn nhỏ giọng hỏi.

"Rất tốt," Ngự Kinh Đông trả lời ngắn gọn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hắn. "Cô ta có con và thời gian qua cũng không tệ lắm. Điều quan trọng là... cô ta cũng không biết chuyện năm đó là do anh làm, cho nên anh cũng không cần phải đến noia cho cô biết chuyện đó, có hiểu không?"

Trong đôi mắt của Ngự Phong Trì ngưng tụ khí lạnh.

Hắn cười khẩy một cái.

"Ông nghĩ rằng tôi dễ bị lừa như thế sao?" Hơi thở mong manh qua ống nghe truyền đến.

Ngự Phong Trì gần từng tiếng rõ ràng: "Ông ở trước mặt tôi đem toàn bộ vụ án giết người đó đổ lên người cô ấy, cho dù cảnh sát không truy tìm cô ấy, cho dù cô ấy không phải chịu trách nhiệm hình sự, thì liệu rằng Thượng Quan Hạo có buông tha cho cô ấy?"

Trong đôi mắt hắn có một chút đỏ au, "Nếu ông nói rằng cô ấy đã chết, có lẽ tôi còn tin. Nhưng ông hay thử nghe một chút, ông có thể tin lời nói của chính mình không? Cô ấy rất tốt? - Thế nào là tốt?"

"Anh thật to gan!" Ngự kinh đông gầm nhẹ một tiếng, cây quai trượng bị chọc mạnh trên mặt đất để tạo ra tiếng động lớn.

Sắc mặt Ngự Phong Trì vẫn lạnh nhạt như trước, lạnh như băng.

"Là ai dạy anh ăn nói như vậy với ông nội hả?" Ngón tay run rẩy chỉ vào mũi hắn, Ngự Kinh Đông tức giận không nhẹ, "Gia gia đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, sự việc năm đó một khi lọt ra ngoài, thì toàn bộ nhà họ Ngự sẽ bị anh huỷ hoại! Chẳng lẽ anh mong muốn toàn bộ nhà họ Ngự chôn cùng anh!"

Quản gia vội vàng đi tới, giúp Ngự Kinh Đông điều hoà hơi thở, "Lão gia, ngài đừng kích động."

Đôi mắt lạnh lùng của Ngự Phong Trì nhìn ông ta, nhìn thật lâu, khoé miệng gợi lên một nụ cười khác thường, làm cho người ta không nghĩ ra được là có ý gì.

"Gia gia người hãy nghỉ ngơi đi, cháu còn một lớp tài chính phải học, sau vài ngày nữa là có kết quả thành tích cháu sẽ gửi cho ông. Một tháng nữa, cháu sẽ trở về nước đúng hẹn... yên tâm cháu sẽ ngoan." Hắn nhẹ nhàng nói một câu này rồi mỉm cười ra khỏi phòng.

Ngự Phong Trì tính khí hoàn toàn khác trước đây, với một sự bình tĩnh và vô cùng thông dong.

Ngự Kinh Đông tức giận đến ngực cũng phát đau, thở dài nói không nên lời.

"Tiên sinh..." một người mặc âu phục đen bước vào đại sảnh, mang theo một chút lo lắng khẩn trương đi đến phía sau Ngự Kinh Đông, anh ta nhỏ giọng nói: "Tiên sinh có chuyện không hay xảy ra, thuộc hạ vừa mới nghe được tin tức bên phía cảnh sát..."

Giọng anh ta nhỏ xuống: "Đã xảy ra chuyện."

Bóng đêm bao trùm.

Tần Mộc ngữ lẳng lặng ngồi trong xe của Lam Từ Kỳ, hệ thống sưởi đã bật, thế nhưng những cơn sóng hỗn loạn và lạnh lẽo trong lồng ngực cô còn chưa rút đi. Tâm trí cô rất hỗn loạn, cô chỉ muốn nghỉ ngơi, đôi mắt nhắm nghiền, ánh đèn neon chạm lên trên mí mắt.

"Tay trái em có thương tích à?" Lam Từ Kỳ nhắm mắt, nhớ lại câu nói cuối cùng kia của Thượng Quan Hạo, mở miệng hỏi: "Không phải trên cánh tay chỉ có vài vết dao nhỏ, không phải đã chữa khỏi rồi sao?"

Hắn nhớ rất rõ lúc cứu cô, đã yêu cầu bác sĩ giải thích chi tiết về những phần bị tổn thương của cô.

Hàng lông mi dài như cánh ve từ từ nâng lên, đôi môi mỏng, nhợt nhạt của cô nhẹ nhàng mở ra: "...trên lưng."

Lúc trước lưng bị thương, vết sẹo không thể xoá đi được, da thịt ở đó rất xấu xí. Nếu tay trái bị kéo đứt ngọt, nó sẽ ảnh hưởng đến dây thần kinh của toàn bộ phần lưng, gây ra co rút sẽ bị đau.

Sắc mặt Lam Từ Kỳ có chút xanh.

"Anh ta là đang khiêu khích sao, nói cho tôi biết thân thể của em chỉ có anh ta xem qua sao?"

Tần Mộc ngữ tắc đầu: "Không quan trọng anh ta khiêu khích như thế nào. Vấn đề là dù tôi có muốn quên bao nhiêu, cơ thể tôi sẽ thay tôi nhớ những vết thương đó và tôi sẽ không bao giờ quên."

Bàn tay Lam Từ Kỳ hạ xuống và nhẹ nhàng cầm tay cô.

Anh chưa bao giờ dịu dàng, nên ngay cả khi cùng cô thân mật cũng làm cô đau, giống như bây giờ.

Hắn xoa xoa các ngón tay của cô, chúng thật gầy, rồi bao trọn vào lòng bàn tay.

"Hay là chúng ta trở về Anh..." hắn đột nhiên nói ra một câu, "Tôi có thể không phát triển sự nghiệp ở đây nữa. Sẽ không có vấn đề gì lớn khi từ bỏ thị trường này. Tần Mộc Ngữ, tôi sẽ đưa em về Anh, giống như trước đây, em cách xa anh ta một chút, được không?"

Trong xe ấm lạnh luân phiên thay đổi, một giây trước là hơi ấm từ hệ thống sưởi thổi tới, hơi tiếp theo đã bị những cơn gió ngoài cửa sổ thổi tan đi.

Tần Mộc Ngữ giật mình một cái, giống như đột nhiên bừng tỉnh, hiểu những gì hắn vừa nói.

Cô xoay mặt qua và thấy rằng mình đang đắm chìm trong bóng tối, nhìn thấy sườn mặt vô cùng nghiêm túc của Lam Từ Kỳ.

"Hạo, đây là..." Giang Đình kinh ngạc nhìn tập tài liệu trước mặt, run giọng hỏi.

Trong văn phòng rộng lớn, Thượng Quan Hạo đem các tài liệu đã ký để sang một bên, tùy ý để bút máy xuống bàn phát ra âm thanh rõ nét, ánh mắt anh đậm nhạt, anh kéo tay áo lên trông vô cùng quyến rũ và trưởng thành, không thể cưỡng lại được.

"Đợi một lát nữa Lục Sâm sẽ đến đây, nếu không hiểu, hãy để cho anh ta- một luật sư chuyên nghiệp giải thích cho cô." Thượng Quan Hạo nhìn vào mắt nàng ta, lạnh tựa hàn băng, "Tôi nghĩ cô sẽ hiểu."

Giang Đình cả người phát run.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Hạo đã biết mọi chuyện.

Nàng cố gắng bình tĩnh, cầm lấy tài liệu đưa lên gần mắt. Đây là một hợp đồng rất đơn giản, nó là giấy tờ chuyển nhượng tài sản, chỉ còn thiếu chữ ký của nàng nữa là có hiệu lực. Ở khu vực vàng phía nam trung tâm thành phố, một biệt thự mới hoàn thành thuộc sở hữu của nàng. Đó là dự án mà Tín Viễn vừa hoàn thành, nàng đã nhìn thấy nơi đó, rất đẹp mang sự đặc trưng kiến trúc của thành phố Z.

"Hạo..."

"Có phải rất vừa ý đúng không?" Anh nâng mắt lên, "Chỗ bất động sản này trị giá hơn 10 triệu trên thị trường, Giang Đình, tôi không bao giờ bạc đãi cô, lần này cũng vậy."

Tay Giang Đình lại run lên, tập tài liệu rơi khỏi tay nàng.

"Hạo, anh đang nói giỡn có đúng không?" Nàng cố gắng cười, "Em sống ở trong biệt thự rất tốt, anh không cần cho em phần bất sản này, em chỉ có một mình, em cần căn nhà lớn như vậy làm gì? Hạo, em biết anh rất tốt với em... nhưng không cần đâu... thật sự em không cần như vậy..."

"Tôi đối xử với cô có tốt hay không cô tự biết..." ánh mắt lạnh lùng của Thượng Quan Hạo quét qua mặt nàng, "Điều tôi muốn hẳn là rất rõ ràng, tôi cũng đã nghĩ là cô rất biết điều, nhưng hiện tại xem ra tôi đã đánh giá cao cô."

"Cốc cốc cốc" ở cửa truyền đến tiếng gõ.

Thượng Quan Hạo hạ ánh mắt lạnh lùng xuống, "Vào đi."

Lục Sâm mở cửa bước vào văn phòng, khi nhìn thấy khung cảnh bên trong, bước chân hơi khựng lại, lập tức hiểu rõ ràng.

Người phụ nữ đứng cạnh anh khóc như hoa lê trong mưa, nắm chặt tay áo của anh, trong suốt bốn năm cánh tượng này không biết đã diễn ra bao nhiêu lần. Trước đây có một lần, nàng ta làm loạn tuyệt thực năm ngày liên tiếp, thời điểm đó đến suýt ngất đi nàng ta vẫn còn có thể khóc, Thượng Quan Hạo không muốn làm căng mà gây chết người, nên mới tạm thời đồng ý cho nàng ta sống tạm trong biệt thự.

Chính là hiện tại, lời cầu xin của nàng còn có tác dụng sao?

"Ngài muốn tôi xử lý chuyện này trước hay là báo cáo tin tức cho ngài trước?" Lục Sâm nhìn thoáng qua Giang Đình, hỏi Thượng Quan Hạo với giọng điệu thờ ơ.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo chuyển thành xanh mét, anh kéo lấy bàn tay đang nắm chặt tay áo mình, nắm lấy nó trong lòng bàn tay với sức lực như muốn nghiền nát xương. Anh nhìn thấy nỗi đau và sự sợ hãi trên mặt nàng, anh nói với giọng lạnh lùng: "Tôi không có thói quen động thủ với phụ nữ trước mặt

người khác, cô cũng nên thu hồi lại bộ dạng này của mình, đừng có chọc giận tôi, nếu không tôi sẽ trực tiếp đánh cô hôn mê rồi đá cô trở về nước... cô có thể thử xem, xem tôi có cái quyền lực cầm cô rời khỏi Manchester suốt phần đời còn lại không?"

Giang đình hoàn toàn bị dọa sợ.

Lời muốn nói đã đến miệng nhưng nàng không có cam đảm để nói ra.

Nàng rất muốn hỏi bản thân mình đã làm gì sai... Nàng rõ ràng là đã xin lỗi! Vụ án đã được gỡ bỏ. Có phải vì người đàn bà đó rơi vài giọt nước mắt, cho nên hẳn liền muốn nàng vào chỗ chết có phải hay không?

Sắc mặt nàng tái nhợt, cắn chặt môi, nước mắt rơi, buông lỏng cánh tay anh.

Đôi mắt đờng sau cặp kính của Lục Sâm theo dõi cảnh tượng trước mắt, đôi mắt léo lên tia sắc bén.

"Chuyện gì?" Thượng Quan Hạo thân nhiên hỏi.

"Là về án tử ngài vừa gỡ bỏ-" Lục Sâm nhìn anh, đôi mắt sâu không thấy đáy, "Cảnh sát gọi cho tôi vào buổi chiều, nói rằng họ lại phát hiện manh mối mới và muốn hỏi ngài tại sao lại như vậy."

"Manh mối gì?" Thượng Quan Hạo nhú mi, đã không còn muốn để tâm tới vụ án này nữa.

Cô gái bé nhỏ ấy đã bị chuyện này làm cho toàn thân đầy thương tích vì vậy cô ấy không thể chịu đựng được nữa. Ai đúng ai sai, cứ như thế này, anh sợ nhắc lại lần nữa, sẽ đẩy cô ra xa khỏi mình.

Lục Sâm dừng một chút, lúc này mới mở miệng: "Ngài còn nhớ chiếc xe của hai kẻ đồng phạm bắt cóc không? Đó là xe của Tần tiểu thư, chiếc xe đã bị cảnh sát giữ lại bốn năm trước, ngài đã không lấy lại chiếc xe sau cuộc điều tra. Khi vụ án bị hủy bỏ, chiếc xe liền bị sung công quỹ, cho nên cảnh sát mới đem chiếc xe đi sửa..."

Lục Sâm cúi xuống, hai tay chống trên mặt bàn, gần từng tiếng rõ ràng: "Có một chiếc máy theo dõi được giấu trong cốp xe. Bị phủ đầy bụi, hẳn là ở đó từ lâu."

Cơ thể của Thượng Quan Hạo đang dần cứng ngắc trên ghế.

Khuôn mặt tuần tú hơi tái đi, anh nâng mắt: "Ý của cậu là gì?"

Lục Sâm chậm rãi nói câu cuối: "Cảnh sát nghi ngờ rằng có người thứ ba có liên quan đến vụ án, vì Tần Cẩm Lan không có khả năng tự cài đặt máy theo dõi trong xe của mình, nhìn phản ứng của ngài có lẽ cũng không phải do ngài làm, cho nên tôi đoán sắp tới đây bọn họ sẽ tìm Tần Mộc Ngừ để hỏi, như vậy có lẽ sẽ có bước tiến mới."

Trong đôi mắt sâu của Thượng Quan Hạo có một chút phức tạp, những ngón tay thon dài đan chặt vào nhau, cố gắng suy nghĩ, nghiền ngẫm, cuối cùng lăm bậm bật ra vài từ: "...Không cần phải quấy rầy cô ấy."

"Cậu hay nói với cảnh sát, chuyện này tạm thời đừng kinh động đến cô ấy."

Anh nhú mi nói xong câu này, cầm lấy chiếc áo vest bên cạnh và chìa khóa trên bàn, đứng dậy bước ra khỏi văn phòng.

Trong không gian rộng lớn, Lục Sâm đứng thẳng lên, đẩy mắt kính, cũng thuận tay cầm lấy tờ giấy chứng nhận chuyển nhượng tài sản trên bàn, lật xem, ngay lập tức hiểu những gì đã xảy ra trước đó.

Giang Đình ngồi xổm trên mặt đất, hốc mắt đỏ đến khùng khiếp.

"Chúc mừng" Lục Sâm đi qua đưa tập tài liệu cho nàng. "Khu này rất nổi tiếng, cô chắc hẳn là chủ sở hữu đầu tiên."

Hắn khẽ mỉm cười, "Quả nhiên thủ đoạn của phụ nữ so với đàn ông cao minh hơn rất nhiều, vài giọt nước mắt có thể thay đổi một ngôi nhà, Giang tiểu thư, cô thực sự nên hài lòng."

Sự thù hận trong mắt Giang Đình như muốn giết hắn.

Mùi thuốc khử trùng mờ nhạt tràn vào mũi, Tần Mộc Ngừ xé miếng băng dính cuối cùng trên tay Tiểu Mặc, ấn miếng bông vào chỗ chảy máu, rút kim ra, xoa nhẹ, và hỏi cậu bé: "Có đau không?"

Tiểu Mặc lắc đầu.

"Mẹ ơi, có phải bóng bay tức giận không, nó không chịu bay." Sự chú ý của cậu xoay chuyển rất nhanh, kéo sợi dây ở bên cạnh, chua cá heo xanh chúi xuống lòng bàn tay.

Tần Mộc Ngữ nhìn thoáng qua, ngay lập tức biết rằng hydro bên trong đã bay đi hết, chắc chắn cô hộ công sợ Tiểu Mặc buồn, nửa đêm, vụng trộm thổi hơi vào, dĩ nhiên là quả bóng không thể bay.

Nhìn vẻ ngoài ngây thơ của đứa trẻ, cô không thể không mỉm cười, xoa đầu cậu: "Tiểu Mặc đừng buồn, mẹ sẽ mua cho con một cái mới được chứ?"

Tiểu Mặc sững sờ, lắc đầu, ôm lấy chú cá heo: "Tiểu Mặc thích cái này! Mẹ ơi, mẹ có thể làm cho nó bay lên không?"

"..." Tần Mộc Ngữ thở dài, khuôn mặt trong sáng hiện lên vài lên vài phần xấu hổ.

"Tiểu Mặc này..., mẹ mua cho con một cái giống hệt như thế còn không được sao? Cái này vứt đi có được không?" Cô dùng hết phương pháp dỗ đứa nhỏ.

Quả nhiên đầu Tiểu Mặc liền cúi xuống dưới, có chút buồn bã, giãy tiếp theo liền hưng phấn lên: "Hãy để chú đưa mẹ đi mua, chú biết chỗ bán bóng bay ở đâu!"

Tần Mộc Ngữ hơi run sợ, nhất thời không biết phải nói gì: "..."

Đúng lúc này điện thoại trong túi kêu lên, cô vội vàng nhất máy, lập tức đi sang bên cạnh, "Alo, xin chào!"

"Xin hỏi cô có phải tiểu thư Tần Mộc Ngữ không ạ?" Một giọng nam lịch sự nói.

10年後の私へ

今は幸せでしょうか？それとも悲しみに泣いているのでしょうか？けどあなたの傍に変わらないものがあり。気付いていないだけで守られていますか？

10年後の私へ

今は誰を好きですか？それとも変わらずに あの人が好きですか？けどいつか知らない誰かを愛する前に、自分のことを好きと言えるようになりましたか？大切な人たちは今も変わらずいますか？それとも遠く離れそれぞれ歩んでいますか？けど、そんな出会いを 別れを繰り返して「今の私」よりもすてきになっていますか？

10年後の私へ

今がもし幸せならあの日の私のこと思い出してくれますか？そこにはつらいことに泣いた私がいるけどその涙を優しく思い出に変えてください。

Gửi tôi tôi của 10 năm sau

Cậu bây giờ đang hạnh phúc chứ? Hay là cậu đang khóc bởi những nỗi u sầu? Nhưng ở bên cạnh cậu có những điều chưa bao giờ thay đổi chỉ là cậu vẫn chưa nhận ra mà thôi. Liệu cậu có thể bảo vệ những điều đó không?

Gửi tôi của 10 năm sau

Bây giờ cậu đã thích ai rồi nhỉ? Hãy vẫn chưa từng thay đổi, cậu vẫn còn thích người đó có đúng không? Nhưng mà đến một lúc nào đó trước khi cậu đem lòng yêu một người xa lạ khác, phải tự yêu lấy bản thân mình đã nhé và Cậu đã có thể nói ra điều ấy được chưa? Những người quan trọng với cậu, bây giờ họ vẫn chưa thay đổi chứ? Hay là họ đã rời xa thật xa, mỗi người đều có con đường riêng cho mình? Nhưng mà những cuộc hội ngộ như vậy, rồi sẽ đến lúc phải nói lời tạm biệt thôi. So với tôi của bây giờ, chắc cậu đã trở nên tuyệt vời hơn rồi chứ?

Gửi tôi của 10 năm sau

Nếu cậu đang hạnh phúc thì, thì cậu có còn nhớ về tôi của ngày đó không? Những chuyện đau buồn ở nơi ấy, đã khiến tôi rơi lệ, nhưng xin biến những giọt lệ ấy thành những kỷ niệm thật nhẹ nhàng.

(Letter song)

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Phát hiện có gì đó không thích hợp

Tần Mộc Ngữ hơi run lên, "Vâng, là tôi, xin hỏi ngài có chuyện gì vậy?"

"À, tôi là quản lý bộ phận nhân sự của Trung tâm đào tạo Minh Khai, tôi họ Dung, có phải mấy ngày hôm trước Tàn tiểu thư đã nộp hồ sơ cho chúng tôi qua internet đúng không? Chúng tôi đã xem qua, nếu tiểu thư có thời gian, mong cô hãy đến phỏng vấn sớm nhất có thể."

Đôi môi hồng của Tàn Mộc Ngữ khẽ nhếch, trong phút chốc không biết nên có phản ứng gì.

"Ngài chắc chắn... là đã xem qua toàn bộ hồ sơ?" Trong đôi mắt cô có vài phần bất đắc dĩ.

"Đúng vậy, chúng tôi đã xem tất cả." Quản lý Dung nhẹ nhàng hỏi: "Cũng bao gồm cả phần tư liệu về vụ án giết người đó, Tàn tiểu thư, có gì thắc mắc sao?"

Cô làm sao có thể thắc mắc chứ?

Trên người mang theo bản lý lịch như vậy, cô không biết mình đã bị từ chối bao nhiêu lần, một nhánh ô liu như vậy đột nhiên xuất hiện làm cô có chút sợ hãi. Không phải cô không có tự tin, mà là cái án tử kia vô cùng kim hãm cô, lúc nào cũng có người để ý.

"Thật tốt, lúc 4:30 chiều, tôi đợi cô trong văn phòng công ty, tôi mong chờ biểu hiện của cô." Quản lý Dung thân nhiên nói, nhưng có cảm giác trái tim âm ập.

Ánh mắt Tàn Mộc Ngữ trong treo, khoe miệng cô nổi lên một nụ cười yếu ớt: "Vâng, tôi đã rõ ạ."

Cúp điện thoại, cô cảm thấy mọi thứ trước mắt dường như hoàn toàn mới mẻ, áp lực cuộc sống không còn quá nặng nề.

Quay đầu nhìn lại, thấy Tiểu Mặc vẫn còn chơi với quả bóng bay, cánh tay ngắn ngủn cố gắng ném quả bóng lên, cố gắng làm cho quả bóng bay lên.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào áp chế sự nhọt nhọt lúc truyền dịch, thoát nhìn có vẻ rất tốt.

"Mẹ ơi, mẹ có chuyện gì tốt sao? Sao lại vui vẻ như vậy?" Tiểu Mặc vui vẻ hỏi.

Tàn Mộc Ngữ nhẹ nhàng đi tới, hai tay ôm lấy cậu bé, nụ cười của cô nhẹ nhàng nhưng ấm áp, "Đúng vậy, mẹ phải bắt đầu làm việc trở lại, để mẹ có thể cho Tiểu Mặc một cuộc sống tốt hơn. Tiểu Mặc không vui sao?"

"Vui vẻ ạ!" Tiểu Mặc cũng dang cánh tay nhỏ bé của mình ra ôm lấy cô, ở trong lòng cô cọ qua cọ lại, "Tiểu Mặc chỉ là không muốn mẹ phải vất vả như vậy, vì sao mẹ không nghỉ ngơi? Mẹ bạn Tiểu Hiên ở giường bên cạnh mỗi ngày đều ở nhà, bạn ấy có ba đi làm nên không sợ không có tiền. Mẹ bạn ấy rất hạnh phúc."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tàn Mộc Ngữ hơi cứng lại, nắm lấy bàn tay mềm mại của đứa nhỏ.

"Mẹ..." Tiểu Mặc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, thật cẩn thận mở miệng hỏi, "Tiểu Mặc không có ba sao?"

Phần mềm yếu nhất của trái tim đột nhiên suy sụp, dường như có một bàn tay lớn đang bóp chặt lấy trái tim, làm cho cô không thể thở, không thể suy nghĩ, và toàn bộ tâm trí tràn ngập áy náy, vì vậy cô không thể nói được.

Thật ra trước khi trở về Trung Quốc, Tiểu Mặc không rõ ràng lắm ý nghĩa của chữ cha.

Trong suy nghĩ của Tiểu Mặc, cha hẳn là người-- ôm cậu khi đi trên đường, ở bên cạnh khi cậu ngủ, cõng cậu lên trên vai khi đi trên đường tuyết và còn dịu dàng hôn lên mặt cậu và mẹ, cho hai người một nơi để dựa vào.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ, cậu chưa từng được trải nghiệm qua.

"Mẹ..." Mặt Tiểu Mặc ở trong ngực cô cọ cọ, giọng nói non nớt có hơi hư ảo, vang lên rõ ràng ở trong lòng cô, "Ba chắc là hơi giống chú ấy..."

Có thể mua cho cậu thật nhiều quà, ôm cậu vui đùa âm ỉ, bảo hộ cậu ở trong lòng.

Chứ cái gì cũng biết, vào thời điểm dựa vào đầu giường cùng cậu đọc sách, giống như là thần hộ mệnh của cậu vậy.

Tàn Mộc Ngữ hoàn toàn nghẹn lời, trong đôi mắt trong suốt có một tia mê lương, vuốt ve đầu Tiểu Mặc, nói giọng khàn khàn: "Có phải Tiểu Mặc trách mẹ không? Những bạn khác đều có ba, nhưng Tiểu Mặc lại không có..."

Tiểu Mặc nhanh chóng lắc đầu và ôm chặt lấy cô: "Không, Tiểu Mặc có người mẹ tốt nhất thế giới! Tiểu Mặc không tham lam!"

Cậu sợ mẹ sẽ tức giận, khổ sở, vội vàng kết thúc câu chuyện.

Trái tim của Tàn Mộc Ngữ co rút càng thêm mạnh.

"Mẹ... Mẹ khóc sao..." Cậu khấn trương, bàn tay nhỏ bé chạm vào mặt Tàn Mộc Ngữ.

Tàn Mộc Ngữ nhẹ nhàng lắc đầu, kéo bàn tay nhỏ bé của cậu bé xuống, nhìn vào đôi mắt đen láy của cậu bé, "Tiểu Mặc, thật ra mẹ cũng rất ích kỷ, mẹ không muốn bắt lộn là người nào cướp mất con, nhất là mẹ căn bản không có cách xác định xem anh ta thật sự là đối xử tốt với con hay là có ý gì

khác... mẹ không có cướp đi niềm hạnh phúc của con, chỉ là mẹ hơi sợ... sợ Tiểu Mặc cuối cùng sẽ bị tổn thương rồi hối hận."

"Mẹ đừng sợ!" Tiểu Mặc cố gắng đứng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, "Tiểu Mặc sẽ tự bảo vệ mình."

Tần Mộc Ngữ nhìn vào mặt đứa trẻ và cảm thấy buồn trong lòng.

Cô ở trên giường bệnh chơi cùng Tiểu Mặc một lúc, Tiểu Mặc đọc sách ảnh một lúc liền ngủ thiếp đi, lúc này cô mới đứng dậy, đắp chăn lên tới cổ Tiểu Mặc, thu dọn gọn gàng sách vở rồi mới bước ra khỏi phòng.

4 giờ 30 chiều, cô vẫn còn chút thời gian chuẩn bị.

Trong đầu hiện lên hình ảnh Thượng Quan Hạo vui đùa cùng Tiểu Mặc lần trước, nhưng kể từ khi anh không đến, dường như không còn tiếng cười vui vẻ nào như vậy trong phòng bệnh nữa. Có một số việc, dù cho cô đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể bù đắp cho con.

Dáng người mảnh khảnh của cô dựa vào tường ngồi xõm xuống, có chút suy yếu, dần vật hận thù, cảm thấy bất lực, không biết phải làm gì.

Bóng đêm dày đặc.

Một chiếc xe ô tô đi ngang qua phía trước bệnh viện, từ từ dừng lại.

Đôi mắt thâm thúy nhìn thật lâu vào một phòng bệnh, ánh sáng toả ra từ ngọn đèn màu cam làm anh thấy an tâm, nhưng anh không dám đi lên.

Ngón tay trên vô lăng từ từ cuộn lại, điện thoại được đặt ở ghế hành khách cách xa một cánh tay, anh muốn gọi điện, muốn hỏi cô đang làm gì, có phải cô đang ở cùng với đứa nhỏ hay không...

Nhưng vẫn mãi mãi chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Ánh mắt của Thượng Quan Hạo lạnh lùng, nghĩ đến chiếc máy theo dõi trong vụ án, cảm thấy có rất nhiều điểm đáng nghi. Nhưng vấn đề là ở chỗ anh không dám hỏi, mỗi khi nhắc lại cô đều kích động, anh sợ làm cô tức giận, thậm chí càng nói càng sai, sẽ khiến cô càng ngày càng cách xa anh, một chút cơ hội tiến lại gần cô cũng không có.

Khi anh mãi suy nghĩ, có một bóng dáng đi lướt qua ngoài cửa xe.

Ánh mắt thâm thúy của Thượng Quan Hạo đuổi theo bóng dáng ấy.

Tần Mộc Ngữ mặc chiếc áo gió màu be, đứng thẳng trong cơn gió lạnh của buổi đêm, cô cũng nhìn lên phòng bệnh, giống như là đang nói chuyện với cô họ công, hình như là cô biết là đứa nhỏ vẫn ổn, cô nhẹ nhàng nở một nụ cười, mái tóc đen nhánh khẽ bay lượn trong gió, cô đã sớm lột bỏ sự non nớt, trở thành một cô gái có vẻ đẹp say đắm lòng người.

Cúp điện thoại, Tần Mộc Ngữ nhìn bốn phía đều là xe taxi, suy nghĩ kỹ thì vẫn là đi xuyên qua con hẻm nhỏ ở bên cạnh bệnh viện, đến trạm xe bus trên đường lớn để bắt xe bus về căn hộ.

Cô không phải là người có tính phung phí. Nếu không có chuyện gấp, cô sẽ không đi taxi.

Sắc trời tối đen, sự u tối trong con hẻm nhỏ nuốt chửng cô.

Điện thoại rung lên.

Thượng Quan Hạo nhìn bóng dáng của cô biến mất, đặt tay lên vô lăng và nhắc điện thoại: "Alo?"

"Tôi đã liên lạc với cảnh sát, bọn họ sẽ không xen vào việc của người khác trừ khi chính anh muốn điều tra. Nhưng tôi muốn nhắc anh, loại máy theo dõi này không giống với chiếc đã tìm thấy trên xe anh trước đây, nó chuyên dụng hơn, nó là sản phẩm dùng trong quân đội, và không có nhiều người có thể có được loại máy này trong toàn thành phố Z..." Lục Sâm ngừng một chút mở miệng nói: "Anh đã hỏi cô ấy chưa?"

Đôi môi nhợt nhạt của Thượng Quan Hạo đã mím chặt, chiếc xe bị quay ngược lại, "Chưa... Tạm thời tôi chưa muốn hỏi."

Lục sâm gật gật đầu: "Còn nữa, Giang Đình đã chuyển ra khỏi biệt thự của anh, không còn rắc rối nào nữa, nhưng anh có chắc chắn sẽ chuyển bất động sản và biệt thự sang tên của Tần Mộc Ngữ? Anh cảm thấy cô ấy sẽ cảm kích? "

"Cậu không cần quan quá nhiều chuyện..." ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh nhạt thâm sâu, "Cứ làm đi."

Cúp điện thoại, xe anh đã đi đến cuối đường.

Tay lái xoay tròn, anh muốn lái xe đi ra, trong khoảnh khắc anh nhìn lên thì thấy có hai người đàn ông ở gần lối vào, vừa nói chuyện vừa đi vào con hẻm nhỏ, tiếp theo họ nhanh chóng trao đổi cái gì đó, trong bóng tối hiện lên một tia hàn quang, sau đó hai người đàn ông liền cầm đầu chạy để nhanh chóng đuổi kịp bóng dáng tinh tế đi vào trước đó.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh đi.

Anh nhận thấy có gì đó không ổn.

Cánh tay tao nhả đao tay lái, đi về phía đường lớn, trực giác của anh xưa nay luôn chính xác, rất là những dự cảm không tốt.

Trong hẻm tối đen không nhìn thấy năm ngón tay, về phản ánh đèn trên đỉnh đầu rất mờ nhạt.

Mở cửa xuống xe, bóng dáng cao lớn của Thượng Quan Hạo đi vào con hẻm nhỏ.

Tần Mộc Ngữ mò mẫn đi về phía trước, cô nhớ phía trước có một tòa nhà đang thi công mới hoàn thiện xong một nửa, bước qua các vật liệu bị bỏ rơi này là ra khỏi con hẻm, nhưng đột nhiên đằng sau truyền đến tiếng bước chân, một bóng dáng đột nhiên lướt qua cô rồi chắn trước mặt cô, ép cô lùi trở lại.

Tần Mộc Ngữ hoảng sợ, theo bản năng lui về phía sau từng bước, nhưng bàn chân bị thanh sắt phía sau cửa vào, cô rên rỉ, lấy tay chống vào bức tường.

"Tiểu thư, đã muộn thế này cô còn đi đâu? Bên ngoài có đường lớn như vậy, cô lại đi vào đây làm cái gì?" Một giọng nói quái gở vang lên bên tai cô, chậm rãi lại gần cô.

Tần Mộc Ngữ không nhìn rõ hình dáng của người đàn ông ngay trước mặt, nhú mi lui về phía sau: "Anh... Anh muốn làm cái gì?"

"Ha ha... Cô nói xem chúng tôi muốn làm gì?" Một bàn tay đột nhiên túm giập lấy chiếc túi xách trên vai trái của cô. Tần Mộc Ngữ bị đẩy vào tường, tay cô bị trầy xước do quai túi, cô khiếp sợ nhìn thấy một người đàn ông bước ra từ sau lưng cô.

"Các anh quá tự tin..." Tần Mộc Ngữ khó thở, đôi mắt trong suốt khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, run giọng nói: "Nơi này gần bệnh viện, ra khỏi con hẻm này có rất nhiều người qua lại, các anh còn dám ở trong này gây chuyện?"

"Gây chuyện?" Người đàn ông hét lên, "Tiểu thư à, cô không đọc dòng chữ công trường đang thi công không phận sự cảm vào à? Cô có phải muốn tìm cái chết không..." Một bàn tay ngả ngón chạm vào cằm cô, Tần Mộc Ngữ một trận run rẩy, "Bốp" một tiếng vang lên.

"Các người trả lại đồ cho tôi, nếu không thì đừng trách tôi hét lên!" Cô cau mày, tiến lên giập lại túi xách, tóc sau gáy đột nhiên bị kéo, đầu đập vào tường! Cô đau đến nỗi rên ra tiếng, chỉ nghe thấy người đàn ông nói bên tai, "Trả lại cho cô? Cô nghĩ rằng bọn tôi chỉ cần tiền của cô thôi sao? Người phụ nữ ngây thơ!"

Tiếng cười ghê rợn vang lên, Tần Mộc Ngữ cố gắng áp chế đáy lòng đang vô cùng sợ hãi, liều mạng hét to, "Cứu tôi..."

Tiếng la hét của cô còn chưa phát ra, một con dao găm lạnh lẽo đã chạm vào cổ cô và người đàn ông hung tợn nói: "La lên đi! Cô thử la lên lần nữa! Còn kêu ông đây sẽ cắt cổ cô! Cô nghĩ rằng ông đây có dễ tâm tới xác chết không?"

"Ông đây đã theo dõi cô từ lâu rồi, mỗi ngày cô đều đến bệnh viện một mình." Người đàn ông cầm con dao kề vào cổ cô và nói với một người khác, "Mày nhanh một chút cho tao! Lấy thứ gì đó chặn miệng cô ta lại!"

Nói xong, anh bắt đầu cởi quần, để con dao sang bên cạnh, ấn cổ cô xuống dưới thân hắn.

"Đừng mà... Cứu mạng! Ah..." Tần Mộc Ngữ nằm trên mặt đất lạnh lẽo, la hét, cố gắng cử động tay, lập tức bị một bàn tay to bịt kín miệng. Cô tuyệt vọng giãy dụa muốn thoát ra, nhưng cổ tay cô bị ấn xuống đất. Quần áo trước ngực cô bị xé toạc, bàn tay của người đàn ông chạm vào hai chân của cô bên dưới chiếc áo khoác.

Không...

Tần Mộc Ngữ đau đớn gào thét, móng tay khảm sâu vào mặt đất lạnh và ẩm ướt!

Cô cảm thấy nhục nhã khi bị xâm phạm, cảm thấy con dao lạnh lẽo cửa vào mắt cá chân của cô để thể hiện sự trừng phạt! Cô run rẩy vì đau đớn, trong một khoảnh khắc, như thể cô đã trở lại hiện trường vụ án mạng bốn năm trước, cô liều mạng chạy trốn nhưng không thể tránh được nhát dao đó. Vết thương bị rách ra, máu đỏ tươi chảy ào ạt...

Không --!

Cô hét lên trong lòng, những giọt nước mắt nóng hổi ướt đầm đôi mắt!

"Bốp!" Cú đấm dữ dội vang lên trong bóng tối. Tần Mộc Ngữ chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ đi, bàn tay đang bịt chặt miệng cô chột buồm lòng, cô ho khan dữ dội và nghe thấy tiếng hét của người đàn ông ở bên tai.

"..." Một người đàn ông ngã xuống đất, nắm chặt cổ tay bị trật khớp, mặt anh ta tím tái.

"Buông cô ấy ra cho tôi..." Một giọng nói âm trầm, lạnh lùng, khàn khàn vang lên cùng với tiếng bước chân càng gần. Người đàn ông cười trên người cô đột nhiên quay đầu, hung tợn nghiêng răng nói: "Chết tiệt... Chuyện của ông đây mà mày cũng dám xen vào, thật không ngờ đấy..."

"Bốp!" Một cú đấm giáng vào mặt hắn.

Sắc mặt của Thượng Quan âm trầm đến đáng sợ, lực đạo đã vượt khỏi tầm kiểm soát. Anh bất ngờ bế người phụ nữ nhỏ bé nằm trên mặt đất lên, một cánh tay đỡ eo cô, không để cô ngã xuống, khẽ nói: "Có ổn không?" Bàn tay vuốt ve khuôn mặt cô, vén những sợi tóc hỗn loạn của cô lên, đôi mắt sâu thăm nhìn cô: "Tần Mộc Ngữ, em có sao không?"

Gã đàn ông ngã trên mặt đất bò dậy, hung tợn chửi rủa, cầm con dao lên đâm tới.

Thượng Quan Hạo đã nhìn thấy hành động của hắn, ôm chặt người trong lòng, một cú đá mạnh mẽ đá vào cổ tay hắn ta, con dao văng ra đập vào tường, cổ tay gã đàn ông bị vỡ vụn, nước nỏ kêu lên.

"Ồ trong này làm loạn... còn dám giờ trở với cô ấy..." đôi mắt lạnh lùng của Thượng Quan Hạo lướt qua cô, sự giận dữ đã lên tới đỉnh điểm, đôi mắt đỏ au hiện lên sát khí, "Bọn mày không muốn sống nữa có phải không?"

***cụ mày!" Người đàn ông nghiêng răng, nắm lấy con dao găm, một lần nữa đứng lên.

Thượng Quan Hạo đem cô ra phía sau người, một tay nắm lấy cánh tay cầm dao găm của hắn ta, bởi vì dùng nhiều lực mà run lên, ngay sau đó cùng tiếng hét của đôi phu nhân văng cánh tay hắn ra sau. Một người khác xông lên ngay lúc này, đâm mạnh vào mặt anh! Mặt tuấn tú của Thượng Quan Hạo lệch đi, khoe môi xanh mét, một con dao sắc bén đã đâm vào lưng người đàn ông trước khi hắn vung cú đâm tiếp theo, sau đó là một cú đá vào mặt hắn ta!

Người đàn ông này không dễ đối phó...

Hai tên cướp cũng sợ hãi, chúng thở hỗn hển và trèo lên khỏi mặt đất, một kẻ xông lên dùng một tay ôm lấy đầu của gã còn lại tay kia rút dao sau lưng ra, đâm tới, ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh lùng, một tay mạnh mẽ nắm chặt con dao đang đâm tới, dao cắt vào lòng bàn tay một trận đau nhức tràn đến, đầu gối đá vào bụng gã đàn ông, hắn ngã nào trên mặt đất. Bàn tay đầy máu siết chặt cổ tay gã đàn ông, vụn cổ tay hắn con đau tràn đến khiến hắn hét lên.

Toàn bộ con hẻm, chỉ có tiếng rên rỉ bi thảm.

"Đi... Mẹ nó chạy nhanh đi!" Gã đàn ông đứng lên, ôm bụng bỏ chạy.

"Còn cái túi..."

"Mẹ mày! Đừng quan tâm cái túi nữa... Chạy nhanh đi!"

Hai bóng dáng chồng chéo bỏ chạy, biến mất ở cuối con hẻm.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh liệt như băng, ngay sau đó xoay người nhìn phía sau, cô bị cảnh tượng vừa mới diễn ra làm cho sợ tới mức hét lên, ôm đầu ngã ngổ trên mặt đất, mắt anh run lên, đi qua ôm cô lên, máu nhiễm đỏ chiếc áo khoác của cô.

"Không có việc gì... Mộc Ngữ..."

Hơi thở nóng bỏng của Thượng Quan Hạo phả vào mặt cô, cúi đầu tựa vào chán cô cùng cô nói chuyện, "Không sao rồi... Đừng sợ... đừng sợ biết không..."

Ý thức của Tần Mộc Ngữ vẫn còn chưa khôi phục, những dấu vết của lưỡi dao lạnh lẽo còn lưu lại trên da cô, cô gào thét và khóc oà lên, liều mạng giãy dụa, "Cút! Đồ tiện nhân cách xa tôi một chút! Đừng... đừng giết con tôi! Cút đi!"

Tiếng hét sắc bén của cô làm Thượng Quan Hạo chấn động tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng co rút lại, anh ôm chặt cơ thể cô!

"Em đang nói cái gì vậy?... Tần Mộc Ngữ em đang nói cái gì?!" Thượng Quan Hạo không tiếc sức lực kìm chế sự giãy dụa của cô, ôm chặt lấy cô, giọng nói khàn khàn "Mau bình tĩnh lại... Không ai muốn giết em cả, chúng ta ổn rồi!"

Anh hôn vào trán cô, siết chặt gáy cô để nụ hôn sâu hơn, để cô cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể của anh, sự đụng chạm cùng cái ôm của anh, giọng nói trầm thấp thì thầm an ủi: "Đừng sợ..."

Tần Mộc Ngữ cuối cùng cũng chậm rãi bình tĩnh.

Cô ngửi thấy mùi máu, nhưng cảm thấy sự ấm áp mà cô chưa từng thấy trước đây trong không gian tràn ngập mùi máu này.

Mở mắt ra, cô nhìn thấy người đàn ông giống y như trong trí nhớ của mình.

Cô y tá sợ hãi đến mức há miệng khi nhìn thấy chiếc áo gió bị dính nhiều máu như vậy.

"Mau... Băng bó nhanh một chút, làm sao lại bị thương?!" Cô y tá mời bọn họ vào bên trong.

Tần Mộc Ngữ được đặt trên băng ghế, hốc mắt cô ướt đầm, đầu óc cô hỗn loạn, cô không muốn chú ý đến nó, nhưng cô nghe thấy một giọng trầm thấp và dịu dàng bên tai: "Em đau ở đâu? Tần Mộc Ngữ, mau nói đi, tôi không muốn phải xé rách quần áo của em để kiểm tra. Nói cho tôi biết đau ở đâu?"

Mắt Thượng Quan Hạo hơi đỏ, giọng nói có chút run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Đời này cũng sẽ không cảm động

Đôi mắt trong trẻo của cô quét tới, nhìn chăm chăm anh ta, rốt cuộc bùng tình.

Ánh mắt cô run run, cô quay đầu lại, theo bản năng tránh bàn tay đang vuốt ve gáy cô, cô không muốn nhận sự trấn an của anh ta.

"Tôi không sao..." Cô nói nhỏ, nhớ lại chuyện kinh khủng vừa rồi, tiếp tục nói: "Cảm ơn."

"Không sao mà ra nhiều máu như vậy? Cô nhìn quần áo mình xem, là máu ở đâu dính vào?" Y tá cau mày đi tới nhẹ nhàng kiểm tra cho cô: "Cô bị đau ở đâu? Ít nhất phải biết bị thương ở đâu mới được."

Tìm tới tìm lui, chỉ có trên cổ chân cô có một dấu vết bị rách.

Thượng Quan Hạo nhìn chăm chăm vào mắt cô, đáy mắt thâm thúy có chút đau thương, đỏ hồng ướt át, anh áp chế nỗi buồn cùng sự lo lắng dần vạt trong lòng, giúp y tá đỡ bàn chân nhỏ bé của cô lên.

Tần Mộc Ngữ ngẩn ngơ, nhủ mi, theo bản năng né tránh sự đụng chạm của anh.

"Đừng nhúc nhích." Một giọng trầm thấp cảnh cáo, gương mặt tuấn tú của Thượng Quan Hạo tái nhợt lộ ra sắc mặt tối tăm: "Tôi chỉ muốn xác định em không bị sao, trước tiên băng bó miệng vết thương cho tốt, sau đó em muốn thế nào cũng được."

Tần Mộc Ngữ nghẹn lời, mắt cô vẫn trừng nhìn anh, tựa hồ muốn xuyên thấu thân thể anh, xem trong lòng anh rốt cuộc là nghĩ như thế nào nhưng chỉ phí công, cô đánh đề nên sự khó chịu trong lòng, chờ mọi việc này qua đi.

Y tá liếc mắt nhìn người đàn ông này, chỉ cảm giác hơi lạnh đáng sợ toát ra từ anh, đơn giản là chớ có lên tiếng.

Dùng băng gạc băng ký miệng vết thương, y tá nhẹ giọng nói: "Hai ngày tới cô đừng đi lại nhiều không thì rất lâu khỏi, cô nhớ kỹ chưa?"

Tần Mộc Ngữ mệt mỏi, gật gật đầu.

Quần áo của cô bị rách ra, cổ áo hoàn toàn bị kéo rách, cô chỉ có thể lấy tay kéo lại. Thượng Quan Hạo thôi không nhìn cô, âu phục trên người đã cởi ra choàng ôm vào cho cô. Tần Mộc Ngữ run lên, khi tay anh vòng qua eo cô buộc chặt áo lại cô liền mở miệng: "Không cần."

Gương mặt nhỏ nhắn của cô vẫn tái nhợt nhưng ánh mắt vẫn trong trẻo lạnh lùng: "Tôi cảm ơn tới nay anh đã giúp tôi, nhưng bây giờ chuyện đã qua, tôi tự biết chăm sóc bản thân, không cần anh phí tâm..."

"Em chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho mình được sao?" Thượng Quan Hạo lạnh lùng ngược mắt lên, giọng khàn khàn lạnh nhạt: "Tốt mà lại đi vào một ngõ hẻm để khiến mình xảy ra chuyện như vậy?"

"Đây chẳng qua là bất ngờ!" Cô giải bày.

"Bất ngờ còn chưa đủ sao?" Giọng Thượng Quan Hạo có chút nặng, mắt đã đỏ lên, cánh tay đem giữ chặt cô lại, nhìn vào mắt cô ở khoảng cách rất gần: "Em có biết mình vừa hoảng sợ như thế nào không? Có cần tôi giúp em nhớ lại một chút?"

Tần Mộc Ngữ có chút hoảng sợ: "Sau này tôi không đi những nơi như thế nữa."

Sự lạnh lùng trong con ngươi Thượng Quan Hạo cũng giảm bớt một chút.

Người đến người đi dọc hành lang, phòng bệnh đầy ắp, cô bị thương nhẹ như này cũng chỉ có thể chiếm một chỗ ngồi ở hành lang. Cả người dường như vẫn cảm thấy lạnh, vẫn còn cảm thấy cảm giác hai tên cướp kia sờ lên người cô, giống như có rần bò trên da thịt. Cô cau mày, chỉ muốn ôm chặt mình, đem tất cả hơi lạnh cùng mùi vị này loại bỏ.

Thượng Quan Hạo ôm cô thật chặt, tì lên trán cô, ánh mắt thâm thúy đầy phức tạp.

“Rốt cuộc sao em lại khiến mình khổ sở như vậy?” Anh nhỏ giọng ní non như bị bóp nghẹn lại, giống như đang tự nói với mình hoặc như là đang hỏi cô: “Làm việc ở chỗ Lam Từ Kỳ, chẳng lẽ hấn sẽ bạc đãi em sao? Em ngay cả đi một chuyến xe taxi đều không muốn, lại đi bộ xuyên qua công trường đang thi công vì một chuyến xe buýt sao?”

“Ngồi xe buýt rất mát mắt sao?” Tần Mộc Ngữ ngược mắt phản bác, ánh mắt vẫn trong trẻo lạnh lùng: “Thượng Quan Hao, anh nên rõ, tôi không phải là công chúa tiểu thư gì, tôi tự nuôi sống mình là được. Tôi còn đứa bé, tôi muốn nuôi nó trưởng thành. Tôi thừa nhận gần đây tôi túng quẫn, sớm phải đi khắp nơi kiếm việc làm, nếu như chuyện kia không phải bị anh moi ra ánh sáng thì tôi còn không đến nỗi rơi vào tình trạng này!”

Đôi mắt thâm thúy của anh hơi ừ dột, mang theo sự đè nén đau nhức, đưa mắt nhìn cô.

Tần Mộc Ngữ kịp phản ứng, cười lạnh một tiếng: “Xin lỗi, tôi quên mất. Không phải anh, là bạn gái anh. . . Tôi không nên nổi giận với anh. . .”

“Ai nói với em cô ta là bạn gái tôi. . .” Thượng Quan Hao lạnh lùng hỏi.

Cô lắc đầu, cau mày, muốn cời ra âu phục của anh ta trên người mình: “Ai cũng được, anh đi đi.”

Cô không muốn ngửi mùi vị quen thuộc nhưng trí mạng này, giống như anh tức, ngửi sẽ ghiền, cũng đau đớn trong lòng.

Tay Thượng Quan Hao vẫn giữ nguyên không động. Tần Mộc Ngữ ngược mắt lên, lại càng lạnh như băng: “Thượng Quan Hao, tôi nói lại lần nữa, buông!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 195-2: Đời này cũng sẽ không cảm động 2

Thượng Quan Hao nhìn chăm chăm vào cô. Anh có thể cảm nhận được sâu trong mắt cô sự sợ hãi cùng oán hận, tựa như năm đó cô có thể cười nói: “Thượng Quan Hao, tôi hi vọng thấy người chết kia là anh”, giờ phút này cô không cho anh chạm vào, nỗi hận của cô trở nên sắc bén gây tổn thương người.

Vẫn ti thật chặt lên trán cô, ánh mắt anh đỏ hồng, giọng khàn khàn nói: “Tôi có thể không ôm em, nhưng em phải lấy quần áo che kín lại. . . Tôi sẽ không để cho bất kỳ ai thấy em quần áo không chỉnh tề, ai cũng không được, biết không?”

Tần Mộc Ngữ nhìn anh, ánh mắt từ khiếp sợ đến không ngờ, sau cùng là vẻ giễu cợt.

“Anh định quần tôi sao?” Cô lạnh lùng nói, hận không đâm được anh ta đau hơn một ít. “Thượng Quan Hao, tôi có cái chuỗi ở trong tay anh, tôi không đầu lại anh, cho nên chỉ cần anh muốn, cho dù tôi phản kháng cũng từng bị anh lột trần truồng vút trước mặt mọi người. . . Anh bây giờ có tư cách gì yêu cầu tôi những thứ này?”

Hai con người đối đầu, từng chiêu từng thức cũng sâu tận xương tủy, đều là những chỗ yếu hại.

Sắc mặt Thượng Quan Hao căng thẳng tới dọa người. Người phụ nữ trước mặt không có chút nào phát hiện trong tròng mắt anh đã bốc lên con sóng thần, cuộn cuộn không ngừng, chỉ có thể đem nắm tay đặt bên người cô hung hăng siết chặt đau tới tận xương cốt mới có thể ngăn cản sự sát thương lời cô mang tới.

“Hai người vẫn ổn chứ? Bây giờ nhiều người cho nên không cách nào để hai người đi vào, nếu như hai người cảm thấy băng bó tốt rồi thì cũng có thể. . .” Y tá đi ra khám cho bọn họ một chút, câu ‘cũng có thể về trước’ kia bỗng nhiên bị tắc lại nơi cổ họng. Cô tròn to hai mắt nhìn cái tay kia đặt trên ghế băng, giọng cũng run run.

“Anh làm gì?... A! Anh. . .” Y tá đem bệnh án đặt sang một bên, đột nhiên cảm lên cánh tay trái đầm đìa máu của Thượng Quan Hao. “Anh đừng siết nữa, thả lỏng ra. . . Anh buông tay anh ra! Anh có còn muốn cánh tay này không!”

Mi mắt Tần Mộc Ngữ run lên một chút.

Cô gắng co nẩy gò đã hao hết tinh lực, mắt mệt mỏi nhìn cánh tay khiến y tá thất kinh kia, lúc này mới thấy trong lòng bàn tay anh ta có hai vết cắt sâu, bàn tay nắm chặt đầy máu sền sệt, mơ hồ thấy máu thịt đỏ tươi.

Cô không biết trận đánh nhau ngắn ngủi vừa rồi kia anh đã dùng bao nhiêu khí lực nắm lưỡi dao sắc bén của đối phương.

Tần Mộc Ngữ khó thở, ánh mắt khiếp sợ liếc nhìn Thượng Quan Hao.

Anh ta như vậy mà còn đưa cô tới bệnh viện, sau đó còn ôm cô nói chuyện dầy dưa lâu như vậy sao?

Sắc mặt cô lúc đỏ lúc trắng, nhìn chằm chằm anh ta, chỉ cảm thấy anh ta bị thần kinh!

“Tiên sinh, anh chờ một chút, vết thương quá sâu tôi không cách nào băng bó được, trước tiên cầm máu đi!” Y tá vô cùng sốt ruột chạy đi, cau mặt dặn dò: “Anh đừng cử động, hiểu không? Ngần vạn lần đừng cử động!”

“Rốt cuộc tại sao anh phải như vậy?” Ánh mắt Tồn Mộc Ngữ trong suốt nhưng mang theo một tia thống khổ mê mang, cau mày nói, giọng khàn khàn: “Tại sao anh không xấu thêm một chút, xấu triệt để để cho tôi hận suốt đời. Cứ lúc tốt lúc xấu như vậy là có ý gì?”

“Em cảm động?” Anh ngược mắt hỏi lại.

“Tôi không!” Cô quả quyết chối, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh. “Anh biết suy nghĩ một chút sẽ hiểu, tôi đối với ai cũng có thể cảm động, duy chỉ có mình Thượng Quan Hạo anh, tôi đời này cũng không cảm động nổi.”

Con người anh thoáng qua một tia đau đớn, nhưng nhàn nhạt cười lên, nói giọng khàn khàn: “Đây chính là... Nếu không có được nửa điểm cảm động của em, em coi như là tôi đang diễn trò đi, được không?”

Đầu óc Tồn Mộc Ngữ hỗn loạn, không muốn thấy mặt anh ta nữa, ngoảnh mặt qua nhẹ nhàng tựa vào vách tường nghỉ ngơi một chút.

Mệt mỏi, thật sự mệt mỏi.

Cô không muốn lại phải đối chọi với người đàn ông này, trời cao nhân từ một chút, để bọn họ không còn bất hòa nữa, có được không?

Một chiếc xe màu đen chậm rãi lái đến trước mặt.

Cô đưa mắt nhìn người đàn ông lái xe một cái, đi vòng sang lề đường.

Vết cắt trên cổ chân lúc bình thường không đau chút nào nhưng mỗi khi bước đi thì từng trận khó chịu như bị kim châm vậy.

Tồn Mộc Ngữ đưa tay đón xe. Áo khoác cô dính máu khiến không một chiếc xe nào dám dừng lại.

Thượng Quan Hạo xuống xe, bóng người cao ngất đi tới sau lưng cô, nói thật nhỏ: “Cái này anh cho em, bây giờ không nên đón xe, em đón không được.”

Tồn Mộc Ngữ thầm oán hận, muốn cởi áo khoác ra nhưng đột nhiên bị một bàn tay hung hăng bấu vào.

“Em muốn chết rét phải không?” Thượng Quan Hạo xanh cả mặt, giọng đánh lại.

Cô nhẹ nhàng hít một hơi, lấy điện thoại từ trong túi ra, chịu đựng gió rét gọi cho Lam Tử Kỳ. Ánh mắt Thượng Quan Hạo nhìn cô lạnh lùng, chịu đựng việc cô ở trước mặt mình gọi cho một người đàn ông khác nhờ giúp đỡ, lòng đau như dao cắt.

‘Ring... ring... ring...’ Tiếng điện thoại kêu nhưng thế nào cũng không có người nghe.

Tồn Mộc Ngữ cúp điện thoại, nhìn bầu trời đêm trên thành phố Z huyền ảo sầm uất, tạm thời bất lực. Ánh mắt Thượng Quan Hạo sắc lạnh đến đáng sợ, cướp lấy điện thoại của cô, tiến sát môi cô nói thật nhỏ: “Đây là lần đầu tiên tôi không quan tâm một người đàn bà quay lưng hay cầu xin với tôi... cũng là lần cuối cùng.”

Tồn Mộc Ngữ vẫn còn run sợ thì anh đã ôm ngang lấy cô đi tới xe.

“Thượng Quan Hạo, anh làm gì? Anh để tôi xuống! Để tôi xuống... có nghe hay không!”

Đúng lúc này điện thoại của cô rung lên.

Tồn Mộc Ngữ cho rằng là Lam Tử Kỳ gọi lại cho cô liền cướp lấy điện thoại trong tay anh. Ánh mắt Thượng Quan Hạo sắc lạnh dọa người, cũng không làm gì, chỉ lạnh lùng nhìn xem cô muốn làm cái gì. Điện thoại đưa lên tai, sắc mặt cô mới dần thay đổi.

“Tiểu Mặc? Sao giờ con vẫn chưa ngủ, không phải đã trễ lắm rồi sao?” Lúc này cô mới biết hóa ra là con cô gọi, giọng cũng nhẹ nhàng rất nhiều: “Mẹ bây giờ cũng nhanh đang về nhà, con muốn mẹ tới với con bây giờ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196

Tiểu Mặc bên kia đã buồn ngủ rồi, lắc đầu, gương mặt bầu bĩnh nhỏ nhắn nhìn chăm chăm tập tranh sắc sỡ, cuộn mình trong chăn khẽ trở mình: “Mẹ, Tiểu Mặc ngủ không được...”

Trong gió lạnh, Tần Mộc Ngũ đột nhiên nghẹn lời, không biết phải an ủi như thế nào.

“Tiểu Mặc, con đang ở trên giường sao? Chị họ công có ở cùng con không?”

“Lúc ăn cơm tối chị họ công còn ở,” Tiểu Mặc khẽ dụi đầu vào gối, đôi mắt trong trẻo lóe sáng trong đêm tối như mực: “Chị bảo con xin phép mẹ giúp chị, bởi vì tối nay chị ấy có hẹn với bạn trai...”

“Cái gì?” Tần Mộc Ngũ nhủ mi, cô không nghĩ sẽ lại như vậy, lúc này không có ai đang ở bệnh viện với Tiểu Mặc.

“Mẹ, mẹ đừng trách chị...” Tiểu Mặc nghiêm túc nói: “Tiểu Mặc cảm thấy tự mình cũng có thể ngủ mới đề chị đi...”

Tìm Tần Mộc Ngũ vẫn thất lại, cô muốn ngay lập tức đến bệnh viện với con, nhưng đưa mắt nhìn người mình đầy vết thương cùng máu, chặt vật khép áo lại, nhất thời cảm thấy lo lắng.

“Mẹ...” Tiểu Mặc cuộn mình trong chăn, tay nắm chặt di động, hai mày nhíu chặt nghi hoặc hỏi: “Vì sao mấy ngày nay chú không đến thăm Tiểu Mặc... hay tại Tiểu Mặc không nghe lời...”

Cậu bé nhớ rõ trước kia mỗi ngày chú đều đến, mang rất nhiều đồ chơi cho cậu, cùng cậu kể chuyện cổ tích, vui vẻ vô cùng.

Từ khi bị mẹ bắt gặp, chú cũng không thấy tới.

Tần Mộc Ngũ hoàn toàn nghẹn giọng, nói không nên lời.

Hơi thở ảm áp bao trùm bên tai, hoàn toàn thân nhiên, Thượng Quan Hạo nghe được hết những lời cô nói qua điện thoại, bàn tay hẩn thốn dài ôm lấy cánh tay cô đặt ở sau lưng, rất nhanh đoạt lấy điện thoại, Tần Mộc chán động, theo bản năng đoạt lại, nhưng hẩn rất nhanh đưa điện thoại áp lên lên tai mình.

“Tiểu Mặc,” Thượng Quan Hạo đề thấp tiếng, thân nhiên nói, “Còn chưa ngủ?”

Tiểu Mặc chợt giật mình, suýt chút nữa tưởng mình nghe lầm, nhưng sau khi xác nhận liền vui mừng đứng lên, ở trong chăn đứng vụt lên: “Chú!”

“Có phải chú không? Sao chú và mẹ con lại ở một chỗ? Chú, chú đang ở đâu!” Tiểu Mặc nói lớn, nháy mắt liền cảm thấy hưng phấn đứng lên, cầm lấy điện thoại xoay xoay không tin tưởng.

“Chú ở trên đường, mẹ con ở bên cạnh.” Thượng Quan Hạo ánh mắt thâm thúy, đem sự tức giận nhìn người phụ nữ trước mặt, cúi đầu nói: “Mẹ hôm nay phỏng vấn mệt mỏi cho nên muốn về nhà nghỉ ngơi, chú đưa mẹ về, Tiểu Mặc nhớ chú à?”

“Vâng!” Tiểu Mặc không hề che dấu sự yêu thích cùng ý lại với hẩn, “Chú bao giờ lại đến thăm Tiểu Mặc? Tiểu Mặc học được rất nhiều bài hát hay, chú nói nếu hay sẽ đến xem!”

Thượng Quan Hạo cười khẽ, như có như không lại như có vẻ lo lắng.

“Ngày mai.” Anh cúi đầu nói. “Chú ngày mai sẽ qua.”

Trong điện thoại truyền đến tiếng hoan hô, quả là một đứa trẻ ngây thơ, Tần Mộc cảm thấy bức bối, trên mặt đầy sự tức giận, nhưng lại không thể không nhận ra nháy mắt đứa nhỏ đã được hẩn dỗ dành.

Ngắt điện thoại, anh trầm giọng nói với đứa nhỏ “Ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196-2

Tần Mộc cả người run run, đầu ngón tay tái nhợt, đôi mắt trong suốt tràn ngập ý hận cùng đề phòng.

“Em làm sao vậy?” Thượng Quan Hạo ôm chặt thân thể nhỏ bé và yếu ớt của cô, cúi đầu nói: “Lạnh? Vậy lên xe.”

“Anh muốn làm gì?” Cô nhủ mảy nhìn hấn, ánh mắt oán hận tận xương.

“Thượng Quan Hạo, anh rốt cuộc muốn làm gì? Anh hông minh, thủ đoạn, anh đối phó với ta chưa đủ sao? Vì sao còn muốn lừa một đứa nhỏ! Anh đừng tưởng người có thể quang minh chính đại tiếp cận con, người đừng nằm mơ!”

Thượng Quan Hạo ôm chặt cô, ánh mắt ử rử, thâm thúy nhìn cô.

“Anh không có lý do gì đi lừa gạt bé, anh thương nó, nhưng vẫn hận nó, đối với nó là có mục đích... Em không cần thiết phải đoán xem anh muốn làm gì...” Anh dùng bàn tay đã băng bó nhẹ nhàng xoa đầu cô: “Em có thể dùng mắt nhìn, sao không suy nghĩ một chút, anh rốt cuộc muốn làm cái gì.”

Tần Mộc né tránh bàn tay anh, con ngươi lóe lên một mảnh thê lương: “Tôi không có thời gian!”

“Anh đi xa một chút... Đừng để Tiểu Mặc biết anh tồn tại, càng không muốn nó ý lại vào anh!” Hai hốc mắt cô đỏ ửng, giọng nói khàn khàn: “Không được tiếp xúc quá gần gũi...Nếu không tôi sẽ không để ý nói cho nó biết người không bằng cảm thú.”

Cô nói lời này thật đáng sợ, Thượng Quan Hạo lẳng lặng đứng cạnh cô, thật lâu sau.

Cúi đầu, đặt trán lên trán cô, anh nói giọng khàn khàn: “Em sẽ không.”

Anh biết cô rất thương Tiểu Mặc, nó là trụ cột tinh thần duy nhất của cô, cô là người lương thiện, sẽ không cho phép bất cứ ai làm tổn thương nó, bản thân cô cũng không.

Tay vỗ vỗ vào sau lưng cô, anh nhẹ giọng khuyên nhủ: “Nơi này rất lạnh, chúng ta lên xe.”

...

Tần Mộc không biết bằng cách nào trở lại nhà trọ.

Đêm nay, quá mức kinh sợ.

“Trở về lúc tắm rửa chú ý một chút, không cần dùng khăn nóng chườm mặt, tốt nhất vẫn là dùng khăn ẩm một chút...” Thượng Quan Hạo lẳng lặng nói xong, dùng một chút, “Nghe được không?”

“Anh hôm nay rốt cuộc tới làm gì? Gặp tôi là trùng hợp hay cố ý?” Cô có hàng lông mi dài như cánh bướm, buông xuống rồi lại nhẹ nhàng nâng lên, nét mặt mỗi một, lại thăm muốn hỏi cho rõ ràng.

Thượng Quan Hạo trầm mặc lái xe, ngón tay thon dài phủ lên tay lái.

Trong lòng cảm thấy hỏi chuyện này thực tốt, nhưng không nói ra miệng.

Anh chỉ hỏi rồi cô lại càng thêm kích động.

Suy nghĩ thật lâu sau, khuôn mặt tuấn tú của anh chợt sáng, nhưng vẫn thản nhiên mở miệng: “Cảnh sát phát hiện trong xe Cần Lan có máy theo dõi, nên đã đi theo... Người biết chuyện này không?”

Chuyện này tựa hồ như điều cấm kỵ giữa bọn họ, chỉ sợ nhắc đến, sẽ mang một mảnh máu tươi đầm đìa.

Tần Mộc nét mặt thê lương, con ngươi hướng về màn đêm đen đặc lác đác: “Tôi không biết, tôi cũng không biết cái gì theo dõi... Loại chuyện này tôi không biết làm”

Cô không phải Tần Cần Lan, không có ham muốn theo dõi nhất cử nhất động của người khác.

“Anh hỏi xong chưa? Tôi muốn xuống xe.” Cô cúi mặt, tay cầm lên tay vịn.

Thượng Quan Hạo quay qua nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô, nắm chặt trong tay an ủi. Giọng khàn khàn: “Em lại muốn thế nào? Vẫn tiếp tục hận tôi vì tôi đã không tin em?”

Anh biết cô rất miễn cảm, chỉ một chút chuyện đều có thể làm dậy lên cảm xúc.

“Tôi không hận.” Cô nhẹ nhàng nói, giọng nói lạnh nhạt như nước. “Ta hận không nổi, anh đến bây giờ đều không tin tưởng tôi, tôi vì sao lúc này lại muốn phải cầu anh tin tưởng? Chính anh đã đi điều tra, lại đến kiểm tra xem tôi nói thật hay giả, tôi không sao cả.”

Cô nói xong lại muốn đi xuống xe, Thượng Quan Hạo gắt gao nắm lấy tay cô, đột nhiên hướng tới cửa xe, cơ thể to lớn trùm qua, nắm lấy cổ tay cô đang muốn mở cửa xe, kéo vào trong ngực, cúi đầu thờ dốt.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 196-3

Không gian trong xe nhỏ hẹp, cô cả người đầy vết máu, bị anh gắt gao ôm vào trong ngực không thể nhúc nhích.

“Đừng đi...” Thượng Quan Hạo khàn giọng nói, hơi thở nóng bỏng bao trùm tai cô, hần nhủ mi thật sâu đầy thống khổ, giọng khàn khàn mang theo sự lo lắng và sợ hãi vô cùng: “Tần Mộc thật xin lỗi...”

Cánh tay hần hơi dùng sức, lại run lên nhẹ nhẹ, sợ đánh mất cô.

Cứ như vậy, nặng hay nhẹ đều làm cô bị thương.

Trong lòng từng đợt đau xẹt qua, khuôn mặt Tần Mộc Ngừ tái nhợt, khó chịu đẩy anh ra khỏi người, nhưng thật phí công. Anh ôm rất chặt, cô dù không muốn cũng đành nhỏ giọng:

“Anh đứng lên đi, được không?” Cô nhủ mi, nhẹ giọng nói: “Tôi không cần anh, thật xin lỗi, anh để lên lầu nghỉ ngơi, đừng quay lại quấy rầy tôi, được không?”

Đối với người đàn ông này, cô đã quá tuyệt vọng, không thể tin được, một chút cũng không dám.

Thượng Quan Hạo cũng không đi, anh nhẹ nhàng hôn lên má cô, tóc mai của cô. Cô run lên kịch liệt, muốn tránh xa anh, anh lại càng nhanh chóng giam cô trước mặt. Cô nổi giận đến bất đắc dĩ, lại tuyệt vọng thỏa hiệp, kịch liệt giãy dụa lại bị bắt ngồi im, cô ở trong lòng anh nhắm mắt lại, cảm giác bị anh hôn đến tê dại, chỉ đợi anh chấm dứt.

Màn đêm lạnh giá, ngoài đường sương rơi rét buốt.

Một chiếc xe dừng trước cửa nhà trọ rất lâu.

Đến khi trước cửa có một chiếc xe màu đen đi ra, càng lúc càng xa, người trong xe mới chú ý. Ngự quân gia mắt dừng lại trước tảng đá lớn Trữ mật tiêu khu, mày nhíu sâu, do dự.

“Xem ra hần thật sẽ đi tìm, nếu hần đối với Tần Mộc đã không còn nghi ngờ, vậy khẳng định hần nghi ngờ người thứ ba.” Người bên cạnh mặc đồng phục bảo vệ màu đen nói, quay sang xin chỉ thị của quân gia. “Thiếu gia, cái máy theo dõi kia là thông qua người bên kia đưa đến, một khi điều tra, chúng ta sẽ không lừa được bao lâu.”

“Thiết bị theo dõi phát ra ngoài rất ít, ở chợ hiếm thấy, một khi bị tra ra người sở hữu, như vậy những người có liên quan sẽ bị hoài nghi đầu tiên.

Mặc kệ là cảnh sát hay Thượng Quan Hạo cũng đều là kẻ không dễ bắt nạt. Mà ý của lão gia là, mặc kệ là ai, đều không được biết. Ngự gia là nơi không sạch sẽ, muốn giấu giếm đều có thể không chút giấu vết.

Ngự quân gia chậm rãi mở miệng: “Người nói người mới tra ra được cô ta còn có một đứa con trai?”

“Là một đứa nhỏ bốn tuổi, năm đó cô ta ở Ngự gia mang thai đứa nhỏ.”

“Ừm...”

Ngự quân gia lấy khăn lụa xoa xoa mặt, có chút tò mò.

“Đem đứa nhỏ lại đây... Cũng mang cô ta lại đây.” Khuôn mặt hần sầm lại dừng ở một nơi của tiêu khu, giọng khàn khàn nói, “Trước khi lão gia ra mặt, ta nói chuyện với cô ta trước.”

Gã bảo vệ kinh ngạc một chút, liền hiểu được ý tứ: “Vâng, tôi đã biết.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197

Buổi sáng, lần đầu tiên tới trung tâm huấn luyện thực tập, lại ở trong một khu nhà thuộc trường đại học.

Tần Mộc Ngữ kiểm tra lại tài liệu đã chuẩn bị, đợi xe ngừng hẳn mới bước xuống, trong lòng hơi khản trương, quay đầu hỏi một giảng viên khác đi cùng: “Anh xác định tôi lần đầu tập giảng, có thể đứng trước mặt mọi người luôn sao? Các anh mới xem qua bài giảng của tôi thôi, cũng chưa từng nghe qua tôi giảng, không sợ tôi không làm được sao?”

Vị giảng viên cười cười: “Trường Minh Khai đối với giảng viên mới đã huấn luyện, kèm cặp từ trước đến nay đều là người có thực lực, không cần phải tập thử, cho nên mới chọn trường đại học. Bên trong đều là một đám sinh viên, cô sợ cái gì?”

Tần Mộc Ngữ hơi run một chút, lắc đầu:

“Tôi không biết... có lẽ là không tự tin, tôi sợ làm không tốt.”

“Bình tĩnh,” vị giảng viên vỗ vỗ bả vai cô, “Cô chẳng phải lúc đó sẽ đi cùng cả trường sao... Đúng rồi, tôi còn chưa hỏi cô, ở nước ngoài, cô đã được trường đại học nào chứng nhận?”

“Tôi...” cô đỏ bừng môi khản trương, cũng không biết phải nói gì.

Nhớ lại quãng thời gian ở trường đại học, cô hoảng hốt nhớ tới khi đó học ở Học viện Anh quốc vừa học vừa phải làm thêm kiếm sống, nhẹ giọng nói: “Không phải. Là ở trong nước.”

Bên trong sinh viên lác đác, trên đường cảnh tượng thực sinh động.

Như vừa mới tan học, sinh viên tầng trên tầng dưới thi nhau chào hỏi, Tần Mộc Ngữ nhìn nhìn, trong đầu bỗng hiện lên một hình ảnh quen thuộc, là nụ cười tà mị của người thiếu niên năm đó ở Anh, hằn to gan làm cản, luôn dùng vẻ mặt đàn anh chặn cô ở trước mặt, cũng chẳng sợ xảy ra chuyện gì, anh cũng không quan tâm việc bị gia đình cấm cản, gắt gao che chở cho cô.

Anh giờ ở đâu?

Bỗng nhiên nghĩ tới, Tần Mộc Ngữ có chút hoảng hốt.

Suốt bốn năm, thành Z nhiều chuyện đã cảnh còn người mất, có lẽ người kia đã sớm lệch khỏi quỹ đạo của cô.

Kế tiếp trong hai giờ, ở giảng đường bên trong trường học, cô bắt đầu ở trong nước lần đầu tiên trực tiếp giảng dạy.

Giảng một hồi, nhìn xuống dưới không khỏi khản trương, lật giờ trang cuối cùng của giáo án, ngón tay cô mảnh khảnh đặt trên giao án khép lại, xung quanh tiếng vỗ tay vang lên như sấm, cảm giác lo lắng mới dần mất đi, cô biết cô đã hoàn thành tốt lần đầu tiên này.

Cổng lớn giảng đường mở ra, từng tốp sinh viên theo nhau ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197-2

Trở lại phòng nghỉ, nhìn bảng cho điểm buổi giảng thử trong máy tính, cô thật sự nhện không mà nhìn lâu một chút, điểm thông qua sinh viên tự đánh giá thật sự cao đến choáng váng.

“Ha ha, tôi nói này cô gái nhỏ, tuổi còn nhỏ, năng lực so với người khác chỉ có hơn!” Tiền bối vỗ vỗ bả vai cô nói, “Nhưng mà cô bị thiệt quá đi, bởi vì đây là buổi giảng thử, cô cũng không được trích phần trăm!”

Tần Mộc Ngữ ngược mắt lên, khuôn mặt nhỏ thanh thoát hiện nên một tia ngượng ngùng: “Ngài nói đùa, thuyết giảng cho học sinh áp lực cũng không lớn lắm, không phải cháu giảng hay, là các em sinh viên thực sự rất thông minh.”

“Lần sau,” vị tiền bối chỉ vào cô nói, “Lần sau cô đi theo tôi ra ngoài, tôi sẽ chỉ thêm cho cô.”

“Cám ơn ạ.” Cô vừa vui mừng nhưng có chút lo lắng, cười yếu ớt, nhẹ giọng nói cám ơn. Nhưng không ngờ, vừa đi ra cổng lớn, lại nhìn thấy một chiếc xe chờ ở phía trước, người phụ nữ ăn mặc thời thượng đang tựa vào cửa xe nhìn cô, tay kẹp một điều thuốc, khói thuốc lượn lờ.

Tần Mộc Ngữ dừng bước chân lại một chút.

“Bé con, cô muốn cùng tôi trở về, hay tự mình trở về?” giảng viên tiền bối hỏi.

Cô thất thần một chút, nhẹ nhàng nghiêng đầu: “Nơi này cách nhà tôi rất gần, nhưng lại ngược hướng với công ty, mọi người cứ về trước, tôi tự mình sắp xếp.”

“Tốt lắm, gặp lại sau!”

Bà vai cô bị vỗ vỗ, xe công ty đi càng lúc càng xa.

“Xem ra cho dù không có Dringlewapen, không có Lam Từ Kỳ che chở cô, cô vẫn vui vẻ, thoải mái...” Một âm thanh đặc ý vang lên, ngón tay ưu nhã của Giang Đình kẹp điều thuốc, cười đến thê lương, “Là tôi đã xem thường cô, Tần Mộc Ngữ.”

Tần Mộc Ngữ chỉ liếc mắt nhìn một cái, nhắc chân hướng thẳng tới bệnh viện.

Nơi này cách bệnh viện rất gần, đi thẳng là có thể đến, cô nhớ rõ hôm qua Thượng Quan Hạo nói sẽ qua thăm Tiểu Mặc, cô thực sự không muốn. Nó như một cái bẫy, cô không biết nếu chìm sâu vào trong đó, không biết kết quả sẽ ra sao.

Giang Đình trầm mặt.

“Cô không nghe thấy tôi đang nói chuyện với cô sao? Tần Mộc Ngữ!” Cô lạnh giọng nói.

“Tôi không điếc, nghe thấy được.” Tần Mộc Ngữ dừng lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng quay lại, “Cô muốn thế nào?”

Giang Đình ánh mắt ngoan độc chậm rãi thả lỏng, nói giọng khàn khàn: “Tôi biết cô ở đây, nên mới tới nơi này chờ cô, muốn cùng cô nói chuyện, cũng tiện nói cho cô một câu, Hạo hôm nay sẽ không đi tìm đứa nhỏ của cô, anh ấy hôm nay có việc, thật sự không thể đi.”

Mí mắt Tần Mộc Ngữ giật giật.

Nháy mắt trong đầu cô có vô số ý nghĩ, nhưng vẫn không rõ, Giang Đình sao có thể biết chuyện này.

Ánh mắt cô dò đi chỗ khác, không muốn tiếp tục nói chuyện, tiếp tục đi về phía trước.

Giang Đình ở phía sau nhẹ giọng nói: “Tôi qua tôi nói chuyện điện thoại với anh ấy, việc này là anh ấy nói cho tôi biết, dù sao tôi cũng đã theo anh ấy suốt bốn năm, anh ấy đối với tôi không có chuyện gì không nói được, đừng nói chỉ là chuyện đi thăm đứa nhỏ đáng thương không có cha, đi thăm rồi tiện mua cho nó ít đồ chơi...Hạo thỉnh thoảng vẫn có những suy nghĩ tốt.”

Khuôn mặt nhỏ của Tần Mộc Ngữ trắng bạch, không quay đầu: “Cảm ơn cô, tôi đã biết.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197-3

Anh cùng bạn gái chuyện gì cũng nói được, ngay cả chuyện của con trai cô cũng có thể nói, phải không? Tần Mộc Ngữ trong lòng lạnh lẽo đáng sợ, suýt chút nữa đã quên bên người anh luôn có người đàn bà khác, nhưng rốt cuộc tối qua vì sao tối hôm qua anh lại làm như vậy? Cứu cô, quan tâm cô, còn có cường chế hôn lên trán cô...

Ghê tởm, thật sự ghê tởm.

“Ngay cả cô cũng chán ghét tôi sao?” Giang Đình ở phía sau cười rộ lên, ngón tay cầm điều thuốc run lên nhẹ nhàng, “Tần Mộc Ngữ, cô rốt cuộc là vì tôi báo cảnh sát bắt cô mà chán ghét tôi, hay bởi vì Hạo ở cạnh tôi mà chán ghét tôi? Tốt nhất là cô nên nói cho tôi biết! Dù sao tôi cũng không phải loại người dám làm không dám nhận, mục đích của tôi, cô cũng rõ ràng, chẳng qua là muốn lấy lòng một người đàn ông thôi, trừ khi cô thích anh ấy, nếu không cô cũng không có lý do để chán ghét tôi?”

Tần Mộc Ngữ giờ phút này mặt tái nhợt như tờ giấy.

Cô xoay người, lạnh lùng nhìn Giang Đình, nhẹ giọng mở miệng: “Cô là ruồi bọ sao? Người thấy một chút mùi liền bám lấy không tha, chẳng lẽ như vậy cũng không khiến người khác cảm thấy chán ghét sao? Nếu cô muốn giữ bạn trai cô, vậy cô về nhà cùng hắn ôm ấp đồ dành nhau là đủ rồi! Cô có bệnh hay sao mà theo tôi tới tận đây? Tôi với cô thân nhau lắm sao?”

Lời nói mang theo ngang ngược, đem mọi chuyện nói rõ ràng.

Giang Đình cười càng thêm đắc ý, rồi lại ôn nhu như nước, từ từ bước tới trước mặt cô.

“Đừng nóng giận... Cô đừng tức giận, việc lần trước thực lòng xin lỗi cô, hiện tại vụ án giết người đó cũng đã được xóa bỏ, cô ở trước mặt Hạo đã toàn

thắng, cô còn tức giận cái gì?" Ánh mắt Giang Đình trong suốt, vô tội, tiếp tục nói, "Nhưng ngược lại là tôi, vì chuyện này anh ấy đã trách cứ tôi rất nhiều lần, tôi không còn cách nào khác mới tìm đến cô. Dù sao cô cũng coi như là người thân của anh ấy - không phải sao? Anh ấy là anh rể của cô, phải không?"

"Cô rốt cuộc muốn nói gì?" Tần Mộc Ngữ lạnh giọng hỏi.

"Sau đó tôi muốn xác nhận một chút," ánh mắt Giang Đình dừng trên người cô, có một tia nhu nhược bắt lực, "Tôi muốn xác định xem cô có thích Hạo hay không, theo lý thuyết năm đó cô với Tần Cẩm Lan đã làm nhiều chuyện trời đất không dung như vậy, hại cô ta trúng độc, bị cưỡng bạo, thậm chí chết... Cô thật sự thích Hạo, nhưng cuối cùng lại nhận lấy kết cục bi thảm, vì đứa con cô cũng sẽ rất hận anh ấy... Như vậy, hiện tại cô đối với anh ấy rốt cuộc có cảm giác gì?"

Đây là điểm cô nghi ngờ, cũng là điểm vô vùng rồi.

Cô có thể chắc chắn rằng Hạo có tình cảm với Tần Mộc Ngữ, cho dù họ trước kia bọn họ có nhiều khúc mắc, yêu hận đan xen, cô cũng không thể chắc chắn Tần Mộc Ngữ đối với Thượng Quan Hạo đã không còn lưu luyến, như vậy thật phiền toái.

Tần Mộc Ngữ như bị đâm một nhát vào trong lòng, ánh mắt trong suốt, giọng khàn khàn: "Đây là Lục Sâm nói cho cô?"

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 197-4

"Sau đó?" Trước mắt này tình thế Mellie nữ tử mâu sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, tiếp tục hỏi.

"Sau đó ta nghĩ muốn xác nhận một chút, " giang đình ánh mắt dừng ở trên người nàng, có một tia nhu nhược bắt lực, "Ta nghĩ xác định người rốt cuộc có thích hay không hạo, theo lý thuyết năm đó người đối Tần cẩm lan đã làm nhiều như vậy Thiên Lý không tha chuyện, hại nàng trúng độc, bị cưỡng bạo, thậm chí chết... Người là thật sự thích hạo, nhưng là sau lại của người kết cục như vậy thảm, vì đứa nhỏ người khẳng định cũng rất hận hạo... Như vậy người hiện tại rốt cuộc đối hạo cái gì cảm giác?"

Đây là nàng sở nghi hoặc, cũng là vạn phần rối rắm một chút.

Nàng có thể xác định hạo đối này nữ nhân có ý tứ, cho dù bọn họ trước kia có nhiều như vậy yêu hận khúc mắc, nàng cũng không thể cam đoan Tần Mộc ngữ chống lại quan hạo đã không có một tia quyến luyến ái mộ, nếu có, vậy phiền toái.

Tần Mộc ngữ trong lòng bị đâm một cây châm bình thường đau, mâu sắc trong suốt, nói giọng khàn khàn: "Đây là lục sâm nói cho của người?"

Lục sâm ở trên quan hạo bên người lâu như vậy, hạo trong mắt chuyện thật, cũng chính là Thượng Quan hạo trong mắt chuyện thật.

Giang đình gật gật đầu: "Đúng vậy a, chẳng lẽ còn có cái gì vấn đề sao?"

"..."

Trong ngực lý có ba đào mãnh liệt sóng to bay qua, Tần Mộc ngữ khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt, mâu quang lóe ra, đột nhiên cười lạnh một chút, mang theo tuyệt vọng con người nhìn phía nàng: "Người đều hỏi rõ ràng rồi, còn không hiểu chưa?"

Bén nhọn chưa xốt tập cuốn đôi mắt, nàng tiếng nói khàn khàn, cười lạnh nhìn chăm chăm giang đình, mở miệng nói: "Ta năm đó làm nhiều như vậy Thiên Lý không tha chuyện, hạo làm sao có thể yêu ta? Mà ta năm đó bị hạo tai họa đến như vậy thảm, cửa nát nhà tan, hai bàn tay trắng, ngay cả duy nhất đứa nhỏ đều thiếu chút nữa bị hạo làm điệu... Ta tiện sao? Còn có thể tiếp tục thích hạo?"

Nàng trong suốt đôi mắt lý, bại lộ ra cái loại này đàng đàng sát khí hận ý, làm cho giang đình nhìn xem kinh hãi.

Khả cứ việc lời này nghe được dọa người, giang đình nghe coi như là thoát mái.

Cúi mâu, nàng không hề như vậy khí thế bức nhân, ôn nhu nói: "Vậy là tốt rồi, ta an tâm. Tần Mộc ngữ ta có lẽ thật sự muốn cùng người nói tiếng thực xin lỗi, ngay từ đầu ta đối với người có địch ý, cho nên khắp nơi nhắm vào người, người nói vậy cũng cảm giác được, nhưng là ta hi vọng người có thể lý giải, ta thích hạo, cho nên ta mới có thể làm nhiều như vậy sự."

Giang đình đem vô tội biểu tình thu hồi đến, tiếp tục nói: "Người cũng không muốn cho hạo quấy rầy hài tử của người đúng hay không? Hiện tại vừa vặn, hạo sẽ không đi, cho nên người yên tâm một người đi bệnh viện đi, hài tử của người chờ người đâu."

Tần Mộc ngữ đôi mắt một trận hồng, thủ đem bao mang toàn tử nhanh, mới áp chế trong lòng đau nhức.

Hắn không đi.

Vừa vặn... Như vậy vừa vặn.

Hắn cần càng xa càng tốt.

Tần Mộc ngữ xoay người, không để ý đến phía sau cùng nàng cười yếu ớt nói "Saionara" giang đĩnh, dọc theo ven đường một đường hướng bệnh viện đi đến.

...

Trong bệnh viện mặt, nhân cứ theo lẽ thường rất nhiều.

Một cái mảnh khảnh thân ảnh đi vào đến, mắt đẹp sẫm một tia mỗi một, nàng thất thần bình thường đi vào thang máy.

Nàng không nghĩ đi tự hỏi Thượng Quan hạo rốt cuộc xảy ra chuyện gì đột nhiên dừng tới, chính là nàng nhớ tới đêm qua tiểu Mặc nghe được hắn thanh âm thoi điểm kia hưng phấn thanh âm, nếu hôm nay nhìn không tới hắn, nhỏ như vậy mực hội mất mát thành bộ dáng gì nữa?

Bất tri bất giác, chạy tới hành lang bên trong.

Phòng bệnh chỉ có một bước ngắn.

Bên trong quả nhiên là không có một tia động tĩnh, không giống lần trước đến thời điểm nghe được như vậy vui mừng tiếng cười, hắn quả nhiên là không ở. Tần Mộc ngữ con người lý lưu quang lộ ra, nghĩ tới đi gõ cửa, lại không dám đi qua.

Nàng có lẽ chỉ có thể nói, thúc thúc bề bộn nhiều việc, không thể tới xem tiểu Mặc.

Tiểu Mặc có thể hay không hỏi kia lần sau ở khi nào thì?

Nhỏ bé và yếu ớt ngón tay chống cái trán, Tần Mộc ngữ đau đầu đòi mạng, nàng hưng hăng tâm, tính nói cho tiểu Mặc tên hỗn đản nào bởi chính mình bạn gái đi, tương đối các nàng mà nói, hắn cái kia cao điệu bạn gái càng thêm đáng giá hắn tổn tâm tư!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 197-5

Nghĩ ra một lý do tốt, Tần Mộc Ngữ bước đến mở cửa.

Nhưng thật lạ, tay nắm cửa không hề chuyển động, cô cúi đầu nhìn xuống tay, cố gắng xoay nhưng vẫn không mở được cửa.

Cô nhú mảy, đưa mắt lên nhìn mới phát hiện rèm cửa màu lam trên cửa phòng bệnh không biết từ lúc nào đã bị kéo xuống dưới, nên không thể nhìn thấy bên trong. Cô dùng hai tay cố gắng xoay chốt cửa, nhưng dường như cửa đã bị chèn lại, không giống như khóa trái.

“Lộ Lộ, cô có ở đó không?” Tần Mộc Ngữ gọi người giúp việc, chậm rãi nhú mảy, “Tiểu Mặc? Con có bên trong không?”

Cô nghi hoặc, lùi lại vài bước nhìn qua kẽ hở ở cửa, thật sự bên trong trống không.

Nếu bên trong có người, vậy vì sao mãi không đi ra?

Cô bắt đầu gọi cho người giúp việc, nhưng tắt máy.

Tần Mộc Ngữ hoảng hốt chạy tới phòng trực hỏi y tá, các y tá lúc đầu còn không không tin, nói buổi trưa còn thấy thấy người giúp việc dắt Tiểu Mặc đến vườn hoa đi dạo, Tần Mộc Ngữ vẫn kiên trì, các cô y tá mới đi theo tới phòng bệnh để xem tình hình.

Một bác sỹ nam hưng hăng đá văng cửa, mới phát hiện có một mảnh gỗ chặn ở cửa, bên trong người giúp việc ngã ở trên giường.

Mọi người đều bắt ngờ!

“Lộ Lộ.... Lộ Lộ!” Tần Mộc Ngữ chạy tới ngồi xổm xuống, nhẹ tay vỗ nhẹ vào mặt cô ta, vô cùng lo lắng hỏi, “Cô mau tỉnh lại! Mau nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì? Sao cô lại bị ngất ở đây? Tiểu Mặc đâu?”

Người giúp việc dần tỉnh táo trở lại.

Cô xoa xoa mắt, đờ đẫn nhìn xung quanh: “Tần tiểu thư..”

“Tôi...” người giúp việc ôm đầu, có chút thống khổ, “Lúc trưa, tôi đưa Tiểu Mặc ra công viên chơi về, Tiểu Mặc nói muốn ở trong phòng bệnh, lúc Tiểu Mặc ngủ trưa, tôi ở bên cạnh ngủ gật, sau lại như có người đánh.. Nên tôi cái gì cũng không biết..”

Nói xong ánh mắt cô ta mở lớn, nhìn lên trên giường, không một bóng người.

“Tiểu Mặc đâu?” Người giúp việc run run hỏi một câu.

Tần Mộc Ngữ khiếp sợ đứng tại chỗ, tay chân lạnh lẽo, cả người run nhè nhẹ.

“Tại sao lại có thể như vậy? Hay là thằng bé đợi cô ngủ rồi tự chạy xuống vườn hoa chơi, thằng bé hay nói đùa với cô là lấy mảnh gỗ chặn vào cửa, sợ cô đuổi theo?” Một người bảo vệ nhũn mày nói.

“Đúng vậy, rất có thể, tôi cũng thấy có khả năng này..” Có người nhẹ giọng nói thêm vào.

Không..

Không có khả năng đấy...

Tần Mộc Ngữ trong lòng biết rõ, Tiểu Mặc rất ngoan, sẽ không làm ra những chuyện như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt như tờ giấy, hai lần bị bắt cóc bốn năm trước khiến cho cô thực sự mất cảm với những chuyện này, cô theo bản năng lấy điện thoại ấn một dãy số, vài lần đều không được.

Đúng thế, cô muốn báo cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198

Bồn năm sau. Manchester.

Dường như mới là đầu mùa đông, trong cao ốc Dringlewapen, thiết bị sưởi ấm mở ra, đủ cho bốn trăm người ở bên trong đều cảm thấy ấm áp.

Ấm áp như vậy bao giờ cũng khó có được trong kiểu thời tiết ở đất nước này, nàng lúc nào cũng nhận không được mà nhớ tới mình lúc hơn mười tuổi vào khoảng thời gian đầu đông này, khi đó bắt đầu mùa đông là một loại cảm giác hoang mang sợ hãi, ngay cả tờ báo vút đi đều có thể bị mấy tên ăn xin cướp đoạt. Khắp nơi đều bị tuyết bao phủ, có người nói nhìn trời cao không nhà để về, một tờ báo có lẽ cũng mang đến một chút hơi ấm.

Đem bàn tay nhỏ bé xoa xoa cho ấm lên một chút, lúc này mới xòe ra, gõ gõ lên bàn phím.

Một người con gái tóc vàng mắt xanh biếc quần áo thiết kế một cách khéo léo chuyên nghiệp già bộ đi tới, đập đập lên cái bàn của nàng.

“Phòng chủ tịch!” Giọng nói tiếng anh thuần khiết hướng về phía nàng.

Ngón tay khẽ dừng lại, Tần Mộc Ngữ ngẩng đầu, trong đôi mắt phản chiếu ra toàn bộ hình ảnh nhân viên ở tầng trệt: “Bây giờ á?”

“Tất nhiên!” Cô gái xinh đẹp nhún nhún vai, xoay người vội vàng đi.

Tần Mộc Ngữ đưa tay lên nhìn đồng hồ, đem hai chữ sau cùng gỡ xong, đứng dậy hướng về phía văn phòng đi đến.

Cánh cửa khép hờ, cách một lớp thủy tinh mờ, mờ hồ chỉ có thể nhìn thấy một hình ảnh mờ nhạt, bên trong bóng dáng mấy người màu đen đứng dậy, Tần Mộc Ngữ mạnh mẽ đi qua, gõ gõ trên cửa thủy tinh.

“Có chuyện gì?” Đôi mắt trong suốt của nàng nhìn người đàn ông ở trước bàn làm việc.

Lam Từ Kỳ đánh mắt qua, nhìn nàng, thân nhiên nói: “Đóng cửa lại.”

Tại thành phố tràn đầy mùi vị của sự xa lạ, chợt nghe một giọng nam trầm thấp nói tiếng Trung, cũng có hơi phảng phất nhói đau ở trong ngực, con mắt Tần Mộc Ngữ run rẩy một cái, đưa tay đóng cửa lại.

“Đến giờ em sốt ruột?” Lam Từ Kỳ tựa ở trên chiếc ghế xoay màu đen, ngón tay dài đặt lên tài liệu ở trên bàn, đôi mắt hẹp dài đảo qua vòng tay của nàng, đó là mùa hè năm kia hân tưng.

Tần Mộc Ngữ lắc đầu: “Cỏ người ở trong bệnh viện 24 tiếng, tôi tới muộn một chút cũng không sao.”

“Tốt lắm.” Lam Từ Kỳ cũng không hỏi nhiều, dường như đã hình thành thói quen như vậy, nàng nói không có việc gì chính là không có việc gì, hẳn cũng không quá nhạy cảm “Em qua đây xem một chút, kế hoạch ượng tâm của Dringlewapen trong vòng nửa năm toàn bộ chuyển dời đến Trung Quốc, lấy đó làm bàn đạp khuếch tán toàn bộ thị trường Đông Nam Á, trước hết tôi mang một nhóm có năng lực của tập đoàn đi trước... Em giúp tôi xem, mang người nào đi thì được.”

Tần Mộc Ngữ đi đến phân nửa, tựa thì suýt nữa bị nghẹn.

Trong mắt nàng hiện lên hình ảnh người đàn ông trước mặt, cơ hồ nghẹn giọng. Mãi hồi lâu mới mở miệng: “Đó là những người anh mang theo, anh rõ ràng nắm được khả năng bọn họ, cũng rõ ràng nắm được bản thân muốn người như thế nào, tôi làm sao có thể quyết định?” Lam Từ Kỳ nhìn qua: “Tôi nói cho em xem, thì là cho em quyền quyết định sao?”

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ hơi hơi đỏ lên.

Một lát, nàng kim nén nói ra một câu “A”, khe đi tới bên cạnh hắn.

Nếu như chỉ là nhìn xem, như vậy nàng còn có thể hỏi chỉ về một chút biện pháp, ngón tay khe khẽ dời qua, nàng êm tai nói tới: “Lisa là mang nửa dòng máu Anh, tiếng Trung tốt, vẫn đảm nhiệm khai thác thị trường Trung Quốc, có vẻ hiệu quả, cô ấy nhất thiết phải đi, nhưng những người dưới quyền cô ấy đều không nhất thiết phải đi, còn có về mặt tài vụ và hành chính, kiến thức hiểu biết của Sidney đối với pháp luật Trung Quốc rất thông thạo, cũng có thể đi theo, nhưng mặt khác về cơ bản đều có thể đến bên kia tuyển người...”

Ánh mắt Lam Từ Kỳ giờ lên, ở trên mặt nàng đảo một vòng.

“Em theo tôi đã bao lâu?” Hắn bỗng nhiên hỏi.

Tần Mộc Ngữ ngẩn ra, ngoảnh lại hỏi: “Anh muốn hỏi cái gì?”

Con mắt Lam Từ Kỳ có hơi nheo lại, hầy còn hồi tưởng nhớ lại: “Lúc tôi gặp em là đầu thu, nên hơn bốn năm một chút, đúng chứ?”

Nói đến gặp nhau, ngón tay Tần Mộc Ngừ run rẩy, đột nhiên không biết nên đi chỗ nào, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vài phần phức tạp “Anh... Anh bây giờ muốn tôi đền ơn sao? Tôi còn không có cái năng lực đó, tôi nhất thiết phải...”

“Tôi biết em không có khả năng.” Lam Từ Kỳ thần nhiên cười, ánh mắt nhu hòa nhưng lãnh đạm “Tôi khi đó có nói, em có một đứa con chính là một gánh nặng, sinh ra không chắc là sống hay chết, nếu như lúc ấy em bỏ đi, kỳ thực bản thân cũng sẽ không có tổn thương quá lớn, nhưng em muốn sinh...”

Tần Mộc Ngừ giống như bị điện giật, sợ tóc đen bóng cũng rời xa hần, ngay ngắn dừng lại.

“Những chuyện này tôi đã nói xong, muốn người nào đi chính là quyết định của anh, tôi không làm chủ được.”

Lam Từ Kỳ thần nhiên cười rộ lên.

Nhưng từ từ nụ cười của hần lạnh xuống, mở miệng nói: “Em sao?... Em nói những người này theo suy nghĩ của tôi không sai biệt lắm, còn em, nên mang theo? Hay ở lại Manchester, giúp tôi đề ý công việc ở đây, hử?”

Tần Mộc Ngừ nghẹn giọng.

Trong mắt nàng hiện lên vài tia phức tạp, nhìn người đàn ông này đoán không ra, nỗ lực để bản thân mình trấn tĩnh lại, nhẹ giọng hỏi: “Tôi hỏi trước cho rõ ràng, chuyện này tôi có quyền quyết định hay không? Có thì tôi nói, không có tôi không cần phải nói.”

Màu mắt Lam Từ Kỳ sắc lạnh: “Trước tiên là nói ra suy nghĩ của em, rồi tôi sẽ quyết định có hay không cho em quyền quyết định.”

Người đàn ông này!

Tay Tần Mộc Ngừ nắm chặt lại buông ra, sau đó liền không sợ hãi, mở lời: “Tôi muốn ở lại chỗ này, không quay về nước. Nguyên nhân là do thân thể

Tiểu Mặc, nó ở chỗ này điều dưỡng được tốt hơn, chỗ đó chung quy đều không tốt. Hồi đó khóa gần lược tôi cũng không tình nguyện đi, huống chi là ra nước ngoài?” Điều muốn nói đã nói, cho dù nàng có kiên trì cỡ nào, nghe hay không là việc của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198-2

Vài lần sau, điện thoại mới thông suốt, thần nhiên âm thanh toát lên toa xe: “Tần tiểu thư, con cô ở trong tay chúng tôi, yên tâm, chúng tôi không phải người xấu, cô hiện tại không cần đi tìm, ra ngoài, chúng tôi đợi ở chiếc xe bên cạnh cửa kia bệnh viện.”

Trên người hắn kẻ sạt da thịt, Tần Mộc Ngữ nâng mặt, ánh mắt lóe lên hỗn loạn, rốt cuộc thấy được chiếc xe kia.

Cô không dám đi qua.

“Tần tiểu thư, cô tốt nhất đừng nhúc nhích, tôi muốn tìm cô nói chuyện, những điều khác đều không có, cô đi tới, không được gọi điện cho ai, nếu không, tự chịu lấy hậu quả.”

Tần Mộc Ngữ khí lực cả người đều trùng xuống, giống như một con rối, đi tới chiếc xe kia.

Cửa xe mở ra.

Ngự quân gia đi ra, dừng lại trước khuôn mặt tái nhợt của cô gái, lễ phép vuốt cằm: “Tần tiểu thư, đã lâu không gặp.”

...

Trong một gian nhà, cô ngồi xuống.

Đưa tay nâng ấm trà lên, nhẹ nhàng rót vào vào chén trà trắng sứ.

“Đây là trà có tác dụng an thần, Tần tiểu thư, mời nếm thử.” Ngự quân gia đem chén trà đẩy qua.

Tần Mộc Ngữ ánh mắt bất định dừng ở người trung niên trước mắt, trí nhớ của nàng cũng không tồi, nhưng không nhớ rõ năm đó ở Ngự gia cẩn thận làm việc, ánh mắt càng thêm lão luyện.

Khuôn mặt ngưng trọng, nàng mở miệng nói: “Không cần. Tôi không tới đây để uống trà, ông nói cho tôi biết Tiểu Mặc đang ở đâu.”

Ngự quân gia bình tĩnh nhìn nàng, bình tĩnh nói: “Nó ở chỗ lão gia, rất tốt.”

“Làm sao ông biết rất tốt?” Cô nâng mặt nhìn ông ta, sắc mặt lạnh lùng, run giọng nói, “Ông nghe nó nói sao? Một đứa trẻ bốn tuổi ở một nơi xa lạ mà rất tốt, ông tin được không? Ngự tiên sinh, vài năm trước tôi theo các người không có vấn đề gì, ông hãy bảo chủ tịch không cần vì tôi mà mang đến phiền toái cho Ngự gia, tôi cũng không rõ, các người bắt cóc con trai tôi làm gì?”

Ngự quân gia sắc mặt khế thay đổi trầm thấp, trầm ngâm một hồi, cô cũng nhận ra.

“Chúng tôi tìm cô, thật ra là có chuyện muốn bàn bạc, bắt cóc dĩ nhiên phải mời đứa nhỏ, nhưng cô yên tâm, nó an toàn, chúng tôi cũng thật xin lỗi, nhưng Tần tiểu thư, cô cũng nên giải thích cho chúng tôi tại sao lại làm như vậy?” Ngự quân gia nói xong, đem ảnh chụp giao cho cô, “Nói vậy, cô cũng đã biết nữ cảnh sát trên đã phát hiện trên xe cô có gắn máy theo dõi, chúng tôi hiện tại muốn cô báo cho cảnh sát, rằng cô là người làm, Thượng Quan Hạo cũng phải thừa nhận, là do cô làm, toàn bộ sự việc là cô và Tần Cẩm Lan thực hiện...” Ngự quân gia ánh mắt sắc bén nhìn Lãnh Mặc, gần từng tiếng, “Không có người thứ ba.”

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ trong suốt lãnh nhạt và nghi ngờ, nhìn nhìn ảnh chụp, sau đó lắc đầu.

“Tôi căn bản không nhận ra nơi này, không phải tôi làm.” Giọng nói lạnh lẽo, rõ ràng.

Ngự quân gia lặng lẽ nhìn nàng, sau đó gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 198-3

“Đây là một giao dịch, nếu là cô làm, chúng tôi vốn không cần những việc này,” ngón tay già nua gõ gõ trên mặt bàn, Ngự quán gia nói giọng khàn khàn, “Cô trước tiên hãy thử nhận chuyện này, sau đó, con cô mới có thể trở về.”

Ánh mắt yên lặng của Tần Mộc Ngữ nhìn ông ta, khí thế cùng năng lực cũng mất đi, cả người run rẩy.

“Các ông lấy thẳng bé uy hiếp tôi, phải không?” Ánh mắt cô đỏ lên, mang theo uy hiếp cùng oán hận nhìn ông ta.

Ngự quán gia không trả lời.

Ngón tay của cô nắm chặt lại, gần như đâm vào lòng bàn tay, cố gắng để cho mình bình tĩnh lại, cười khổ một tiếng, cố gắng để nén nước mắt nhìn ông ta, mang theo hận ý nói: “Tôi thật không biết ân tử của Tần Cẩm Lan rốt cuộc có quan hệ gì với các người, tại sao các người lại phải ép tôi? Ngự tiên sinh, ông muốn tôi làm cũng nên nói cho tôi biết lý do phải không? Ông mau nói... Nói ra tôi mới biết được vì sao ông muốn như vậy.”

Ngự quán gia bùng lên một tách trà, uống một ngụm, hương trà bay bốn phía, lông mày nhướn lên.

Chân tướng thật sự của chuyện này... Có lẽ không giấu giếm được người phụ nữ này.

Nói cho cô ta biết, lại lấy lợi thế uy hiếp cô ta, cho dù có khiến cô ta sụp đổ, chuyện của thiếu gia, cũng không thể cứ vậy mà bị lộ tẩy.

Hiện trường đang thi công huyên náo, tro bụi khắp nơi, vài người bị thương đang được chuyển đi, vết máu còn lưu lại rõ ràng trên đất.

Xung quanh phóng viên xúm lại một chỗ, toàn bộ ngã tư bị tắc nghẽn.

Rất nhiều âm thanh hỗn loạn bên tai, ồn ào, anh không thể nhận ra những âm thanh xung quanh.

“Thượng Quan tiên sinh, đi bên này!” Có người che thân thể của anh lại, giúp anh tách ra ngoài. Phía trước có chiếc xe đang lảng lảng đợi anh, chuyện ở nơi này xử lý suốt hai, ba giờ, cơ hồ toàn bộ phóng viên thành phố Z đều tụ tập tại đây.

Hạng mục thi công sắp hoàn thành lại xuất hiện sự cố, không ai tử vong, nhưng nhiều người bị thương nặng, tin tức phát đi vào giữa trưa lập tức đến tai anh, anh bỏ hết mọi việc trong tay để lao một mạch tới đây.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh lùng như băng, xen lẫn một chút đau lòng, bộ âu phục màu đen xa hoa đã dính đầy tro bụi, hoàn toàn bị phá hủy, băng gạc trên tay anh đầy máu, làm cho người ta có chút sợ hãi.

Xung quanh có hai, ba người bảo vệ, ngăn cản phóng viên, có người muốn tới giúp anh lau sạch sẽ máu trên tay.

“Không cần.” Anh khàn giọng nói một câu, thân thể cao ngất thon dài đi về phía chiếc xe đang đỗ phía trước.

Cửa xe đóng lại, chặn hết âm thanh ở bên ngoài.

“Thượng Quan tiên sinh, những phóng viên ở bên ngoài...”

“Trước tiên, đem những người bị thương chăm sóc tử tế, điều tra rõ nguyên nhân sự cố,” Thượng Quan Hạo nhíu chặt mi tâm, lạnh lùng ra lệnh, hơi hơi nghiêng răng, “Tôi cho các cậu một ngày, tôi muốn biết chi tiết toàn bộ sự việc. Còn nữa, trấn an người nhà của người bị thương cho tốt, nói cho bọn họ biết Tín Viễn sẽ không trốn tránh trách nhiệm, nếu ai có yêu cầu gì hãy nói cho tôi biết ngay, tôi sẽ sắp xếp.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198-4

“...Vâng, vâng, tôi sẽ lập tức điều tra.” Người trợ lý bên cạnh vội vàng nói.

Một thể xác, một tinh thần, cả người như trải qua một kiếp.

“Di động của tôi đâu?” Đôi mắt lạnh lùng của anh ngược lên, anh đột nhiên nghĩ tới chuyện này.

“Ồ đây ạ.” Trợ lý vội vàng mang qua.

Thượng Quan Hạo nhìn màn hình di động, có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, nhưng không có một cái của cô, hần vuốt ve di động, ngẩng mặt hỏi: “Hôm nay, đồ tôi muốn cậu đem sang bên đó, cậu đã làm chưa?”

Buổi chiều anh thật sự rất bận nên không có thời gian qua bệnh viện, nhưng đã phân phó người tặng đồ chơi cho Tiểu Mặc.

Trợ lý ngần ra, lúc này mới nhớ ra chuyện mà anh đã dặn dò, gật đầu nói: “Vâng, đã mang tới.” Tuy rằng hần cũng không biết rằng tại sao tổng giám đốc lại muốn đưa một đồng bóng bay đến bệnh viện. “Nhưng thưa tổng giám đốc, thời điểm chúng tôi tới phòng bệnh đang đóng cửa, bệnh nhân hình như là xuống lầu đi dạo, chúng tôi đã gửi ở phòng bác sĩ.”

Mất Thượng Quan Hạo càng thêm âm trầm, nghĩ đến mình không đến được, quả cũng không gửi tới được, trong lòng buồn bực.

Ngón tay thon dài xoa nhẹ ấn đường, anh lạnh lùng nói: “Cậu ngày mai tới phòng tài chính nhận lương, không cần đi làm, ngay lập tức nghỉ việc.”

Trợ lý kinh hãi, lòng tự trọng bị tổn thương, không biết mình đã làm sai điều gì: “Tổng, tổng giám đốc, tôi...”

“Câm miệng.” Thượng Quan Hạo nhíu mày đánh gãy lời của hần.

Vuốt ve điện thoại trong lòng bàn tay, anh vẫn là gọi điện thoại cho Tần Mộc Ngữ. Anh không biết cô có tức giận không, chính anh đã nuốt lời, không thể tha thứ, mặc kệ là đối với đứa nhỏ, hay với cô.

Tút... tut...

Anh nhếch môi, chờ đợi, đợi cô bắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Tôi đồng ý

Trong căn phòng yên tĩnh, rèm cửa rủ xuống, không ai có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Ngự quân gia nói xong một chữ cuối cùng, ngược mắt chăm chú nhìn cô gái ngồi trước mặt: “Tần tiểu thư, cô nghe hiểu không?”

Trời đất giống như chấn động, chỉ trong vài giây ngắn ngủi tràn vào đầu óc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có chút hoảng hốt, trong mắt chứa đựng nỗi khiếp sợ, ngón tay yếu ớt chống lấy trán, rốt cuộc cũng hiểu được ý tứ của Ngự quân gia. Bốn năm trước, bị nhốt bên trong kho hàng, cô không bị giết chết, vì có Ngự Phong Trì cứu! Cũng là Ngự Phong Trì lỡ tay giết chết Tần Cẩm Lan!

Cánh môi tái nhợt kịch liệt run rẩy, một chữ cũng không nói được, cô che miệng lại, chống đỡ đầu óc đang run sợ.

“Khi đó anh ấy đã cứu tôi, nhưng lại lỡ tay giết người...” Tần Mộc Ngữ run giọng nói xong, cố gắng hồi tưởng cùng suy đoán, “Sau đó là các người đuổi tôi, đem mọi dấu vết ở hiện trường xóa sạch... Cái hung khí đó... Cái hung khí đó chính là các người nhét vào trong tay tôi?”

Ngự quân gia đối diện với ánh mắt cô, nhìn ra sự khiếp sợ cùng oán trách của cô, cũng biết rõ sự oan khuất và oán hận của cô.

“Tần tiểu thư,” ông ta ôn tồn nói, “Cô không phải đã nói, sẽ không để bản thân mình mà mang phiền toái đến cho Ngự gia sao? Nhưng hiện tại, lão gia xem chuyện này chính là phiền toái lớn nhất. Phong Trì thiếu gia cũng không phải cốt nhục duy nhất của Ngự gia, nếu có người muốn tranh giành vị trí thừa kế cũng không phải không có khả năng, nhưng thiếu gia là do một tay lão gia bồi dưỡng, ai cũng có thể xảy ra chuyện không may nhưng Phong Trì thiếu gia thì không thể.”

Ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, ông ta trầm giọng nói: “Đem cái vụ án đổ lên đầu cô, là chúng tôi không đúng, nhưng nếu chuyện đó lặp lại một lần nữa, chúng tôi vẫn phải làm như vậy. Bao gồm cả lúc này, mặc kệ cô có tình nguyện hay không, đều mời cô làm theo ý tứ của lão gia. Ngự gia có thể bồi thường cho cô, bất kể là chuyện gì, chỉ cần cô che dấu thật tốt cho Phong Trì thiếu gia, nói vụ án giết người này không liên quan gì tới cậu ấy, không được có liên lụy đến Ngự gia.”

Giọng nói của ông ta rất nhỏ, nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy, nhưng Tần Mộc Ngữ lại nghe thấy rõ ràng, rành mạch.

“Vì sao.. Các người vì sao...”

“Tần tiểu thư, ” Ngự quân gia ngắt lời cô, nhìn thật sâu vào mắt cô, nghiêm túc nói, “Nếu cô không thừa nhận là cô giết chết Tần Cẩm Lan, như vậy một chút trách nhiệm cô cũng không phải gánh vác, nhưng, Phong Trì thiếu gia không phải là người bị hại trong vụ án này, người Tần Cẩm Lan muốn giết không phải thiếu gia, cậu ấy chỉ là vô tình làm chết người, vẫn phải chịu trách nhiệm.”

Vụ án này, từ đầu đến cuối bọn họ sớm đã điều tra rõ.

Bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt của cô khẽ run.

Cánh môi tái nhợt nhẹ nhàng mở ra, âm thanh cũng có chút run rẩy: “Ngự tiên sinh, ông biết không? Ông hiện tại nói cho tôi biết chuyện này, trong lòng tôi không biết có bao nhiêu cảm kích Ngự Phong Trì lúc ấy đã bảo vệ mẹ con tôi... Nhưng lúc ấy các người ở đâu?”

Mắt cô đỏ tươi ướt át, mang theo cảm xúc phức tạp nhìn chằm chằm ông ta, run giọng nói: “Có phải vì anh ta là người mà Ngự gia yêu thương, cho nên có thể tùy tiện đem tội ác giả họa cho người khác, thậm chí không thấy hổ thẹn lấy mạng sống con trai tôi uy hiếp tôi, muốn tôi giúp anh ta nhận hết tội lỗi?! Việc này không phải là tôi không thể làm! Chính là các người có biết, vì chuyện này mà năm đó tôi đã phải trả giá quá nhiều!”

Bởi vì hiểu lầm, suýt chút nữa cô đã đánh mất đứa nhỏ... Cô đã phải rời xa quê hương trốn sang nước ngoài suốt bốn năm, sau khi về nước vẫn là muốn cô phải gánh chịu tất cả hậu quả. Cô vốn không sai, không làm sai điều gì, nhưng ai sẽ bồi thường cho những tổn thương cô đã chịu? Ai sẽ trả lại cho con cô một thân thể khỏe mạnh?!

Nước mắt nóng hổi trực trào ra, cô không muốn khóc, nhưng lại phát ra giọng nói khàn khàn: “Quên đi, tôi không nghĩ hôm nay có thể tiếp tục nói chuyện...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199-2: Tôi đồng ý 2

Cô nói xong đứng dậy muốn rời đi, ngay lập tức đã bị một bàn tay đè chặt bả vai, làm cho cô ngồi yên không thể nhúc nhích.

Sức lực to lớn, lộ ra một cổ sát khí.

Tần Mộc Ngữ buồn bực thở dài, đôi mắt trong suốt mang theo sự bất ngờ, nhìn về phía người đàn ông trung niên đối diện.

“Tần tiểu thư, ” Ngự quân gia từ tốn nói, “Cảnh sát đang tiến hành điều tra cái máy theo dõi này, cho nên chúng tôi không thể chờ, cô phải chính miệng thừa nhận mới được. Đừng quên thằng bé đang trong tay chúng tôi.”

Chỉ một câu khiến đáy lòng Tần Mộc Ngữ dâng lên nỗi chua xót, cô rung rung khó sở nói: “Vậy ngay lập tức đem thằng bé trả lại cho tôi!”

Trên mặt bàn, điện thoại rung lên ong ong.

Tiếng chuông phá tan sự yên tĩnh vốn có, Ngự quân gia nhíu mày, nhìn thấy trên màn hình một dãy số xa lạ hiện lên, theo bản năng không thèm để ý, Tần Mộc Ngữ lại giống như thấy một cơ hội, đột nhiên nghiêng người với lấy chiếc điện thoại ở trên bàn, vệ sĩ bên cạnh nhanh tay ngăn cản cô lấy điện thoại, nhưng đã không kịp nữa.

Cổ tay cô bị hai bàn tay nắm lấy, không còn khả năng bắt máy.

Ngự quân gia sắc mặt trầm xuống, thân thể hơi hơi cứng ngắc.

Đem một ánh mắt ném qua, làm cho vài tên vệ sĩ buống cô ra, để cô tiếp tục nghe điện thoại.

Thượng Quan Hạo lẳng lẳng cảm nhận được không khí yên tĩnh ở phía đối phương, đôi môi mỏng khẽ mở, nói thật nhỏ: “Mộc Ngữ, em ở đâu?”

Tần Mộc Ngữ nói không lên lời, đôi môi tái nhợt đang run, chỉ nhẹ nhàng “Alo” một tiếng.

Thượng Quan Hạo hơi cau mày, phát hiện cô có gì đó không thoải mái, tiếp tục thản nhiên nói: “Hôm nay, công ty gặp một chút rắc rối, cho nên tôi không thể tới thăm Tiểu Mặc được, em tức giận sao? Bây giờ, em đang ở đâu?”

“Tôi ở...” Cô vừa mở miệng nói hai chữ, chỉ cảm thấy một vật cứng rắn đặt ở sau gáy, cả người cô run lên, môi trở nên trắng bệch, giống như cảm nhận được vật phía sau rốt cuộc là cái gì.

Ngước mắt lên, ánh mắt run lên kịch liệt, chỉ thấy Ngự quân gia ánh mắt trầm xuống, đám vệ sĩ phía sau lạnh lùng nhìn cô.

Cảm giác chua xót mãnh liệt dâng lên, suýt chút nữa bao phủ cô hoàn toàn!

“Ở đâu?” Thượng Quan Hạo mày đẹp càng thêm nhú chặt, cánh môi dán vào ống nghe, trầm thấp nói, “Tiểu Mặc đâu?”

Miệng Tần Mộc Ngữ mở rộng, trong đôi mắt lấp lánh nước, một chữ cũng không nói được!

“Tần Mộc Ngữ,” Thượng Quan Hạo con ngươi thâm thúy hiện lên một tia sáng chói mắt, giống như phát hiện ra tình cảnh hiện tại của cô, tình thân cả người bị đè nén, nói giọng khàn khàn: “Em đã xảy ra chuyện gì? Không tiện nói chuyện phải không?”

“Đừng sợ...” Môi anh tái nhợt, theo bản năng an ủi, “Mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng đừng sợ, tôi lập tức đi tìm em, đừng sợ biết không?”

Lực đạo sau gáy tăng lên, cứng ngắc mà đau đớn.

Cô nghẹn ngào, gắt gao nắm chặt điện thoại, run giọng nói: “Tôi không sao, tôi rất tốt.. Chỉ là bây giờ hơi bận tôi sẽ gọi lại cho anh sau.”

Nói xong cô liền ngắt điện thoại, đem di động đặt lại trên bàn.

Khôi phục lại dáng vẻ yên tĩnh.

Ngự quân gia lạnh lùng nhìn cô, cảm giác nguy hiểm không còn, chỉ một ánh mắt làm cho đám vệ sĩ đem vật nguy hiểm kia cất đi. Tình huống vừa rồi khẩn cấp, sợ cô nói lộ ra, mới dùng đồ vật nguy hiểm như vậy để uy hiếp cô.

“Tần tiểu thư, cô đã suy nghĩ xong chưa?”

Cảm giác thể lương nhuộm dần đôi mắt, hốc mắt đỏ hồng đáng sợ, gật gật đầu.

“Tôi đồng ý... Tôi đồng ý, các người nói gì tôi đều nghe theo, coi như là tôi thiếu nợ Ngự Phong Trì... Các người đem con trả lại cho tôi.” Đầu cô cúi xuống, thanh âm nghẹn ngào, hai tay rất nhanh nắm thành quyền, che mặt mình.

Ngự quân gia ánh mắt thâm trầm, rốt cuộc đã đạt được mục đích.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 199-3: Tôi đồng ý 3

Gương mặt Thượng Quan Hạo căng ra, thoáng chốc trở nên trắng nhợt không còn một chút máu.

Mặt Tần Mộc Ngữ cũng vẫn còn lệch đi, đầu tay đỏ thẫm in trên mặt hiện ra, khiến cho người ta không nỡ làm gì, nàng chậm rãi chậm rãi quay sang, trong đôi mắt mờ hồ có sự kinh hãi mà tuyệt vọng, run giọng nói: “Chị nói cái gì?”

Tần Cẩm Lan ngẩng đầu lên, khóc càng thêm thảm thiết: “Chị nói thật... Tiểu Ngữ, chị không phải có ý muốn đánh em! Chị vì bộ dạng này của em quá thực rất đau lòng! Ba vừa mới chết, thi thể còn chưa lạnh. Em không thể giẫm đạp lên bộ mặt của Tần gia làm chuyện khiến người ta ghét bỏ như thế này! Em không tin có đúng không? Chị cho em xem... Chị cho em thấy rõ!”

Cô ta run rẩy lấy điện thoại ra, đem ảnh chụp đưa ra trước mặt.

Trong bức hình...

Thân thể một người nằm trên chiếc giường trắng tinh, chỉ có khuôn mặt và phần cổ lộ ra, miệng ông lão khẽ nhếch lên, như là vì gãy dựa mà co quắp, thể nhưng không có dấu hiện của một chút sự sống, khuôn mặt biến thành trắng bệch xanh đen...

“Cách cách” một tiếng giòn vang lên, điện thoại của Tần Cẩm Lan rơi trên mặt đất.

Tay Tần Mộc Ngữ yếu ớt nắm lấy cái bàn, suýt nữa chống đỡ không được thân thể của chính mình...

Mặt Thượng Quan Hạo buộc chặt, nắm tay dần dần siết chặt, hấn gồng sức cả ngày ngăn chặn chuyện này, nhưng đúng là vẫn còn không có tránh thoát, nàng vẫn là đã biết rồi! Thế nhưng vì sao... Vì sao lại là chính mồm Cẩm Lan nói cho nàng...

Trong đôi mắt trong veo nước mắt từ từ chứa đầy, Tần Mộc Ngữ nhớ tới ngày đó từ trong phòng giải phẫu đi ra khuôn mặt Tần Chiêu Vân vẫn an bình

tĩnh lặng như thế, âm thanh nhỏ bé từ cổ họng run run tràn ra: “Không có khả năng... Điều đó không có khả năng...”

“Tôi ngày đó nhìn thấy ba vẫn còn khá tốt... Ba vẫn còn khá tốt...” Cánh tay dài mảnh trắng ngần, lộ ra một chút nhọt nhọt, lúc này ôm chặt lấy chính đầu nàng, ngón tay nhỏ bé đan vào mái tóc mềm mại siết chặt, cơ thể nhỏ bé yếu ớt của nàng co quắp, mặt tái nhợt, hơi thở mong manh, nước mắt nóng hằm hập tràn đầy khóe mắt “Làm sao lại có người giết ba... Làm sao lại có người tàn nhẫn đến mức rút đi hơi thở yếu ớt của ông ấy...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Đến sân bay ngăn nó lại

Đôi mắt sắc của Ngự quân gia liếc nhìn Tiểu Mặc, thần nhiên nói: “Cô không nên kích động, đây chỉ là để bảo đảm, nếu không có chuyện bất ngờ xảy ra chúng tôi sẽ không làm tổn thương thằng bé. Nhưng cô có biết lão gia luôn làm việc một cách cẩn thận, có thể lấy được lời hứa của cô là điều tốt, nhưng chúng tôi vẫn không thể tin tưởng cô một cách vô điều kiện, cho nên đây chỉ là để phòng thôi.”

Để phòng?

Cả người Tần Mộc Ngữ phát run, cho dù vừa bị bọn họ si nhục và ép buộc cô đều có thể chịu đựng được, nhưng giờ phút này cô đã nhịn không nổi nữa.

“Tôi nói rồi tôi đồng ý... Tôi đã đáp ứng là sẽ thừa nhận chuyện đó rồi. Cho dù không phải do các người, chỉ bằng việc Ngự Phong Trì đã cứu con của tôi thì tôi cũng sẽ chấp nhận thay anh ta nhận tội. Tôi nói được thì làm được!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, tức giận đến hốc mắt đỏ bừng, toàn thân run rẩy: “Nhưng các người không tin có phải không? Lời hứa của tôi không đủ có phải không? Ngay từ đầu đã không tin, vì sao còn ép buộc tôi mở miệng nói đồng ý? Các người nắm trong tay sinh mệnh của thằng bé, bảo tôi làm gì tôi cũng sẽ làm. Ông biết không nó mới chỉ có bốn tuổi, các người làm vậy với một đứa bé không cảm thấy xấu hổ sao? Không sợ bị báo ứng sao?”

Ngự quân gia lẳng lặng chờ đợi cô phát tiết xong, nhất thời lặng im, không phản bác được.

“Rất xin lỗi vì đã làm như vậy với con cô.” Hắn trầm giọng mở miệng, trong ánh mắt mang theo một tia tội lỗi: “Suy nghĩ của tôi có nói ra cũng vô dụng, tôi chỉ có thể nói cho cô biết đây là ý của lão gia.”

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve một đầu Tiểu Mặc một chút, ánh mắt Tiểu Mặc trong trẻo nhưng lạnh lùng, quay đầu lại ôm lấy chân Tần Mộc Ngữ, để phòng nhìn hắn. Động tác của Ngự quân gia dừng một chút, tiếp tục mở miệng nói: “Đợi chuyện này kết thúc Ngự gia sẽ bồi thường tất cả cho cô, cô không muốn còn quan hệ gì Thượng Quan Hạo có phải không? Ngự gia sẽ đưa cô ra nước ngoài, tương lai sau này của cô và đứa nhỏ đều không cần lo lắng.”

Tần Mộc Ngữ cười lạnh.

“Tương lai của tôi và thằng bé không cần các người định đoạt.” Cô cúi người ôm lấy Tiểu Mặc, run giọng nói: “Hơn nữa các người cũng không cần ở đây giả vờ làm người tốt, các người muốn đưa tôi đi thật ra là vì tôi và Ngự Phong Trì gặp nhau, không phải sao?”

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua, khuôn mặt nhỏ của cô trong suốt, ánh mắt sắc bén như dao.

“Con cháu Ngự gia đều tôn quý hơn tất cả mọi người, ai cũng không thể chạm vào, không thể bị tổn thương, vì thì liên bảo vệ thật tốt đi, ai mà thấy con cháu bị tổn thương cũng đều như vậy.” Cô nhẹ nói xong một câu cuối cùng: “Về điểm này, các người coi như cũng không quá khốn nạn.”

Gai nhọn sắc bén của cô, đâm vào lòng người đàn ông ở trước mặt.

Sắc mặt Ngự quân gia âm trầm đến đáng sợ, nhìn cô ôm đứa nhỏ đi xa, sự tích tụ trong lòng vẫn không thể giải tỏa.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 200-2: Đến sân bay ngăn nó lại 2

Đợi Tần Mộc Ngữ biến mất ở góc đường vệ sĩ phía sau mới một lần nữa tiến lên.

Vừa tiếp điện thoại xong sắc mặt tên vệ sĩ rất khó coi, khiếp sợ tới gần quân gia, giọng khàn khàn: “Ngự tiên sinh, không xong rồi. Chúng tôi vừa mới tra được thiếu gia tối hôm qua đã lên máy bay về nước, bây giờ chắc máy bay cũng đã hạ cánh ở sân bay của thành phố Z.”

“Cái gì?!”

Sắc mặt Ngự quân gia tái xanh, lông mày nhíu chặt lại: “Chuyện xảy ra khi nào? Không phải ở bên đó đã phái người trông chừng thiếu gia rồi hay sao? Bọn họ làm ăn kiểu gì vậy?”

Vệ sĩ sắc mặt trắng bệch, cúi đầu nói: “Thiếu gia đưa cho lão gia xem phiếu điểm môn tài chính, moi từ lão gia tin Tàn Mộc Ngự hiện nay đang ở thành phố Z, lão gia nhất thời vui vẻ không có đề phòng. Hơn nữa thiếu gia cũng sắp trở về rồi, cho nên hộ chiếu và mọi thứ đều không bị giữ nữa mà trả lại cho cậu ấy, không ngờ cậu ấy lại mua vé máy bay trở về ngay sáng sớm ngày hôm sau...”

Ngự quân gia sắc mặt ngưng trọng, khàn giọng ra lệnh: “Các cậu mau đi chặn thiếu gia lại cho tôi, mau đến sân bay chặn lại! Trước mắt đừng cho cậu ấy cùng Tàn Mộc Ngự gặp nhau, càng không nên để cậu ấy chạy đến cục cảnh sát!”

"Vâng, Ngự tiên sinh." Vệ sĩ mau chóng trả lời, vội vàng đi xuống sắp xếp.

Vòng tay màu đen trên cổ tay thật khó chịu, Tiểu Mặc vùng qua vùng lại đều không vùng được.

“Tiểu Mặc không nên cử động.” Tàn mộc ngữ ngồi xổm xuống nắm chặt bàn tay nhỏ của cậu bé, đè ép chua xót, dịu dàng nói: “Rất khó chịu có phải không? Mẹ nhất định sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện này là vật này liền có thể tháo ra.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Tiểu Mặc cúi xuống, ngáy thơ hỏi: “Mẹ ơi cái này rốt cuộc là cái gì?”

Tàn Mộc Ngữ nghẹn lời.

Cô cũng không biết nên giải thích thế nào, kỳ thật coi như đoán cô cũng có thể đoán ra đây là cái gì, nhưng cô không thể nói cho con trai biết.

"Tiểu Mặc ngoan..." Tàn Mộc Ngữ kéo cậu bé lại gần, tựa vào chán cậu bé, trong đôi mắt sáng lấp lánh, nói giọng khàn khàn: “Mẹ thật sự hận mình vì không thể đeo vật này thay con, để cho con không phải chịu tổn thương dù chỉ là một chút, nhưng mà mẹ thật vô dụng...” Cô cắn môi, suýt nữa cắn chảy máu: “Mẹ hứa với con, sau này chúng ta sẽ đến một nơi mà không ai có thể tìm thấy, sẽ không có ai coi thường chúng ta, mẹ con mình sẽ không phải chịu đựng những chuyện này nữa, được không?”

Đôi mắt Tiểu Mặc sáng lên, giống như là đã hiểu được điều gì.

Cậu không nói câu nào, chỉ là hai cái tay nhỏ nâng khuôn mặt của Tàn Mộc Ngữ lên, cùng cô dựa vào càng thêm gần.

“Kít...!” Một tiếng thắng xe vang lên ở bên tai.

Tàn Mộc Ngữ hoảng sợ vội vàng bảo vệ cẩn thận con, lúc này mới phát giác được chiếc xe kia cũng không phải là hướng về phía mình, chỉ là chiếc xe này vô cùng quen thuộc... Trong xe, người đàn ông tuần dật với sườn mặt góc cạnh rõ ràng bị sự lo lắng thiêu đốt, đôi mắt lộ ra sát khí, ngay thời khắc nhìn thấy bóng dáng của hai mẹ con Tàn Mộc Ngữ liền tan thành mây khói, mở cửa xe, nhanh chóng xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 200-3: Đến sân bay ngăn nó lại 3

Tàn Mộc Ngữ còn đang tròn mắt nhìn, trong nháy mắt cổ tay mảnh khảnh của cô liền bị người đó giữ chặt, Thượng Quan Hạo xanh mặt kéo cô từ dưới đất lên, đột nhiên ôm cô vào trong ngực! Cảm nhận được thân thể mềm mại của cô cùng sự ấm áp chân thật, trong lòng Thượng Quan Hạo lo lắng mãnh liệt đến đáng sợ, anh cúi đầu thở hắt ra, tay nâng khuôn mặt của cô lên thấy được bộ dạng chân thực mà mỹ lệ của cô, hung ác hân lên!

"..." Tàn Mộc ngữ giật mình tại chỗ, đã quên phải phản kháng, đôi môi nóng như lửa gặm cắn trên môi cô, lòng mi cô khẽ run, ngay sau đó gáy của cô đã bị anh mạnh mẽ chế trụ, làm nụ hôn này sâu hơn.

Thượng quan Hạo nắm chặt vòng eo nhỏ bé và yếu ớt của cô, cạy mở hàm răng cầu nằng hung ác cướp đoạt lấy sự ngọt ngào của cô, hơi thở anh cực nóng, mang theo sự lo lắng cùng thương yêu mãnh liệt cần quết cô!

“Em đã đi đâu... Em làm tôi sợ muốn chết có biết không? Không tìm thấy con vì sao không gọi điện cho tôi? Chỉ một mình em sức lực nhỏ bé biết bao nhiêu, mới vừa rồi còn đáng giận nói với tôi không có việc gì cả, mọi chuyện vẫn ổn!” Anh gầm nhẹ, đôi mắt đỏ tươi ướt át, đột nhiên lại cúi đầu, một lần nữa hôn lên đôi môi đỏ bồng của cô, giọng nói sắc bén: “Tàn Mộc Ngữ, em là muốn giết tôi...”

Cuối cùng cô cũng có thể phản ứng kịp.

Bàn tay mềm mại để trên bả vai rộng lớn của anh, cô muốn trốn tránh, nụ hôn này thật sâu, đầu lưỡi của cô một trận nóng bỏng và run rẩy, thờ gấp lấy sinh lực đẩy anh ra. Thượng Quan Hạo phát hiện cô đang chống cự, chậm rãi buông lỏng đôi môi của cô, trong đôi mắt thâm trầm hiện lên sự đau đớn kịch liệt sau khi mất mà lại có được, thật quang mang, tựa vào trán của cô nhìn cô gấp gấp thờ dốc.

“Thượng Quan Hạo, anh buông tôi ra trước đã...” đôi mắt trong suốt của cô đầy vẻ phức tạp, giọng nói khàn khàn: “Thằng bé còn đang ở đây.”

Phía sau cô, Tiểu Mặc che miệng tựa ở bên cạnh xe, kinh ngạc nhìn bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Trong lòng ấm áp

Dịch: Dương Quỳnh

Đôi mắt thâm trầm của Thượng Quan Hạo đầy phức tạp, chăm chú nhìn cô, xác định lại rằng cô đang xuất hiện trước mắt anh, nhắm mắt, gắt gao hôn lên trán cô, giống như là muốn in dấu xuống dấu vết của anh, vì bị cô đẩy mạnh, anh bắt buộc phải buông lỏng cô ra.

Anh chống vào trần xe, thân ảnh rần rờ cao lớn đứng tại chỗ, ngược mắt, nhìn chăm chú hai mẹ con.

Ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Mặc vẫn không rút đi.

“Chú!” Cậu vui vẻ kêu lên một tiếng, theo bản năng liền muốn chạy tới phía của anh, lớn giọng mách, “Vừa mới có người bắt nạt mẹ của cháu... bọn họ còn...”

“Tiểu Mặc!” Tần Mộc Ngữ sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, lập tức ôm lấy cậu bé, thân thể mềm mại gần như là nhào sang, gắt gao ôm vào trong ngực, run giọng ghé vào lỗ tai cậu nói, “Đừng nói... Tiểu Mặc ngoan, đừng nói cho chú ấy!”

Con trai cô từ trước đến nay luôn đồng ngôn vô ký (lời của trẻ nhỏ thì không có ký), nhưng cô cũng không muốn cho Thượng Quan Hạo biết chuyện này, nếu như Ngữ gia phát hiện cô không tuân thủ lời hứa, chiếc vòng màu đen trên tay Tiểu Mặc đáng sợ giống như là bom hẹn giờ.

Ngay lập tức lời nói bị nghẹn lại trong cổ của Tiểu Mặc, đôi mắt chớp chớp nhìn về phía mẹ, đầy rẫy nghi hoặc, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của mẹ cậu liền ngoan ngoãn im lặng, từ trước đến nay cậu luôn rất nghe lời.

Thượng Quan Hạo nhíu mày: “Cái gì?”

“Tiểu Mặc con vừa mới nói cái gì? Có người nào bắt nạt mẹ con?” Thân ảnh cao lớn của anh đi qua ngồi xuống, cầm bàn tay nhỏ bé của con.

“Không có gì!” Tần Mộc Ngữ nhanh chóng phủ nhận, đôi mắt thanh tịnh che đi nỗi chua xót trong lòng, “Tiểu Mặc vừa mới chạy ra chơi ở bên ngoài bệnh viện, gặp phải một vài người xấu, nhưng mà bây giờ đã ổn rồi, cũng may tôi vừa đi tìm thằng bé về.”

Ánh mắt ngưng trọng của Thượng Quan Hạo cũng không tán đi, “Vậy chuyện em muốn nói ở trong điện thoại lúc nãy là gì? Em nói một lát sau sẽ gọi lại cho tôi?”

“Thật có lỗi, tôi quên!” Cô giải thích, trên trán chảy đầy mồ hôi, ánh mắt mang theo sự lo lắng cùng khẩn cầu nhìn hắn, “Đừng hỏi nữa được không? Tôi vừa mới đi tìm thằng bé đến phát điên, không còn tâm tư nào mà đi giải thích với anh nhiều chuyện như vậy!”

Thượng Quan Hạo lẳng lẳng nhìn chăm chú mặt của cô, nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cô, nói thật nhỏ: “Lên xe.”

Đưa nhỏ tâm tính đơn thuần, trong mắt ẩn chứa ánh sáng.

—— Xe của chú!

Tần Mộc Ngữ vốn không muốn tiếp tục dây dưa với anh chỉ nghĩ đi nhờ xe của anh về, khi nhìn thấy ánh mắt đầy khát vọng của Tiểu Mặc, cô mời mềm lòng dắt cậu bé ngồi xuống. Đôi mắt của Tiểu Mặc đầy vui vẻ không lời nào có thể diễn tả được, ngồi ở trong lòng mẹ, sờ đông sờ tây, không ngừng đặt câu hỏi.

“Chú ơi, trong xe của chú cũng có gấu bông!” Ngón tay nhỏ bé của cậu với lấy móc treo hình chibi đáng yêu.

Thượng Quan Hạo nhìn thoáng qua, cái này là Giang Đình treo lên lúc anh cho cô ta mượn xe, sau này anh cũng không để ý, nên cũng quên tháo xuống “Tiểu Mặc thích thì có thể lấy.” Anh cúi đầu nói.

“Chú ơi, phía sau xe của chú thật lớn.” Tiểu Mặc dựa vào vai mẹ, nhìn chỗ ngồi phía sau rồi cảm thán.

“Chú, nơi này có thể phát ra âm nhạc sao?”

“Có thể xem bản đồ không ạ? Trong xe của chú Lam có đấy!”

... Cậu đẩy câu hỏi, một câu rồi lại một câu, phá vỡ không khí nặng nề trong xe, tràn đầy vui vẻ.

“Chú! Ở nơi này của chú sao lại có ảnh của mẹ! Tiểu Mặc giống như là phát hiện đại lục mới, lách hộp đựng đồ ở trong ghế lái ra, mở to mắt nhìn, bàn tay nhỏ gior lên đưa cho Tần Mộc Ngữ, Mẹ, mẹ nhìn này!”

Tần Mộc Ngữ bị hoảng sợ.

Trong lòng cô lo lắng, đột nhiên nghe thấy con trai gọi như vậy, nhất thời nghi hoặc, ánh mắt nhìn về phía bức ảnh.

... đây là bức ảnh từ rất lâu rồi, là Tần Mộc Ngữ năm 18 tuổi. Thời điểm đó cô còn ở Tần gia, cả người mặc một chiếc váy lụa mỏng, đứng dưới ánh nắng cười đến rạng rỡ, ở trong ảnh phía sau cô, có một thân ảnh cao lớn rắn rỏi đứng thẳng ở gần đó, ánh mắt lạnh lùng, nhìn cô, không có biểu tình gì.

Tần Mộc Ngữ giận mình.

Nhìn thấy con trai mở chiếc hộp ra, Thượng Quan Hạo định nhẹ nhàng ngăn cản, nhưng không kịp.

Khuôn mặt tuần tú của anh hơi cứng ngắc, lộ ra một chút cảm giác xấu hổ, ngón tay tao nhã siết chặt tay lái. Anh chie cảm thấy rằng cho dù mình có bị thất bại trên bàn đàm phán cũng chưa từng luống cuống như lúc này, không cách nào tưởng tượng ra khi cô nhìn thấy những bức hình kia thì sẽ thế nào.

“Mẹ thật xinh đẹp.” Tiểu Mặc leo lên đùi cô mắt mở lớn nhìn bức ảnh, tò mò hỏi: “Cái này là ảnh chụp trước kia của mẹ sao? Mẹ mặc váy, chú nhìn này!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ lúc đỏ lúc trắng, không thể hiểu nổi vì sao anh còn giữ bức ảnh từ lâu như vậy.

Còn đặt trong ngăn đồ gần ghế lái, đó là nơi rất riêng tư.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201-2: Trong lòng ấm áp 2

“Tiểu Mặc không nên lục đồ của chú, mẹ đã dạy con phải biết lễ phép.” Cô cúi đầu, dịu dàng nói với con trai.

“Ngô...” Tiểu Mặc lúc này mới phát hiện mình không đúng, tay chân vụng về vội vàng đem ảnh chụp cất lại chỗ cũ, đôi mắt trong veo nhìn Thượng Quan Hạo, “Chú ơi, con xin lỗi, Tiểu Mặc không nên nghịch đồ của chú, Tiểu Mặc ngay lập tức cất vào chỗ cũ.”

Nhưng trong lòng của cậu vẫn nghi hoặc, đây không phải là ảnh của mẹ sao? Chẳng lẽ trước kia chú và mẹ quen nhau?

“... Đó là ảnh chụp lúc em còn ở Tần gia.” Thượng Quan Hạo cúi đầu nói, trong đôi mắt âm trầm có chút ánh sáng, giọng nói khàn khàn, “Em có thể cảm về.”

Tần Mộc Ngữ hơi khựng lại, lắc đầu.

“Không cần. Tôi đã quên rồi.” Cô nhẹ nhàng nói.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo chợt biến đổi chờ nên âm trầm, nhưng không nói lời nào, nỗ máy đưa hai người trở về nhà.

"Còn muốn quay về bệnh viện sao?" Anh hỏi.

Tần Mộc Ngữ lắc đầu: “Đêm nay Tiểu Mặc sẽ về nhà với tôi. Chúng tôi không đến bệnh viện.”

Tiểu Mặc lập tức trở nên hưng phấn: “Thật sao? Mẹ, chúng ta có thể trở về nhà rồi! Chúng ta về sau có phải là không cần ở bệnh viện nữa?!”

Trong đôi mắt của Tần Mộc Ngữ ánh lên ánh sáng nhu hoà, nở một nụ cười nhẹ, có chút chua xót. Cô cũng không biết có thể hay không, Tiểu Mặc bị thiếu máu bẩm sinh, sức đề kháng rất yếu ớt, có đôi khi tim cũng đập rất yếu ớt, nếu lớn hơn một chút nữa thì tốt, thằng bé còn nhỏ như vậy, cô không yên tâm khi dặt theo thằng bé.

Thượng Quan Hạo cũng không còn so đo lời nói lạnh nhạt của cô, lo lắng vì tung tích của hai mẹ con mà lo lắng cả một ngày, bây giờ có thể đem hai người bình an trở về bên cạnh, nghe hai người thì thầm nói chuyện, trong lòng anh bây giờ áp áp so với bốn năm cộng lại có lẽ còn nhiều hơn

Điện thoại di động trong xe reo lên.

Tần Mộc Ngữ lúc này mới phát hiện ra là điện thoại của mình, cô vừa bị tiếng chuông làm cho giật mình, trải qua chuyện kinh khủng lúc sáng, cô cảm giác như thảo mộc giai bình (tưởng tiếng gió, tiếng hạc, cỏ cây là quân địch đang tiến đến...), đều có một chút sợ hãi khi có người gọi điện đến.

Hơn nữa dãy số điện thoại kia là số máy bàn.

Lòng cô lạnh đi, chuẩn bị xong hết thấy, mới nhận cuộc gọi.

“Xin chào, tôi là Tần Mộc Ngữ.”

“Xin chào, Tần tiểu thư, đây là sở cảnh sát, trước đây chúng tôi đã điều tra vụ án giết người của cô, chắc cô vẫn còn nhớ.”

"Tôi nhớ rõ." Ánh mắt cô thê lương, có một tia bình tĩnh.

“Là như thế này, chúng tôi có đầu mối mới của vụ án, muốn hỏi cô một chút, cô có thời gian không?”

Tần Mộc Ngữ gật gật đầu: “Tôi có.”

Đối phương dừng một chút: “Vậy bây giờ có thể chứ? Lập tức qua bên này, chúng ta giải quyết chuyện này sớm một chút”.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Có người theo dõi tôi, hãy giúp tôi cắt đuôi bọn họ

Hiện tại.

Trong đôi mắt cô hiện lên sự tuyệt vọng, nghĩ đến giờ phút này thượng quan hạo cũng ở bên cạnh, đôi môi tái nhợt khẽ mở, giọng nói khàn khàn, “Cũng được, bây giờ tôi cũng thuận đường qua đó.”

Cúp điện thoại, cô khẽ nói: “Làm phiền anh, tôi không trở về chung cư nữa, tôi muốn đến sở cảnh sát trước.”

Mí mắt Thượng Quan Hạo mở lên thật nhanh.

“Em đến đó làm cái gì?”

“Anh không cần phải hỏi, nếu như anh không muốn, tôi có thể tự mình bắt xe đến đó.” Cô lạnh lùng tựa ở vào ghế ngồi, khàn giọng nói.

Thượng Quan Hạo mím chặt môi không nói lời nào, nhưng đã thay đổi hướng đi. Sắc mặt anh có chút tái nhợt, anh nhớ rõ là mình đã cảnh cáo trước với mấy người ở sở cảnh sát, không nên tùy tiện nói với cô, chuyện mấy theo dõi chỉ là có thêm hướm điều tra, không thể ngờ đám người này vẫn còn vương vấn chuyện này như vậy. Vụ án đã bị gỡ bỏ, cho dù kết quả có ra sao thì cũng sẽ không có ai có thể khởi tố cô.

Rất nhanh đã tới sở cảnh sát.

“Sẽ không có bất cứ ai nghi ngờ em cả, cho nên chỉ cần ăn ngay nói thật là được rồi, tôi cam đoan với em từ nay về sau, bọn họ sẽ không quấy rầy em nữa.” Đôi mắt u ám của Thượng Quan Hạo léo ra hào quang sáng chói, cúi đầu nói, ngón tay tao nhả dãi khỏi tay lái, cầm bàn tay mềm mại nhưng lạnh buốt của cô.

Anh nhíu mày: “Vì sao tay lại lạnh như vậy?”

Tần Mộc Ngữ không có gãy dựa, chỉ là bên trong đôi mắt toát lên sự thê lương cùng tuyệt vọng, nhẹ nhàng cúi đầu nói với con trai đang ngồi trong lòng: “Tiểu Mặc ngoan, mẹ đi xử lý chút chuyện, rất nhanh sẽ quay lại, Tiểu Mặc không nên chạy lung tung, ở trong xe của chú chờ mẹ, được không?”

Tiểu Mặc nghi hoặc, đôi mắt to trong trẻo chớp vài cái, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ là muốn đến sở cảnh sát tố giác chuyện bác trai kia bắt cóc Tiểu Mặc sao? Mẹ, Tiểu Mặc ủng hộ mẹ! Mẹ đi đi! Những người xấu đó đừng mơ tưởng bắt nạt chúng ta!”

Nói xong cậu nâng cánh tay nhỏ lên: “Chú cảnh sát có thể lấy cái này ra giúp con đúng không?”

Tần Mộc Ngữ run lên, vội vàng nắm chặt cánh tay nhỏ bé của cậu, cười hơi chua xót.

“Lúc Tiểu Mặc đeo vật này này trên tay thì đừng có nghịch ngợm, cũng đừng tùy tiện tự mình tháo ra, biết chưa? Mẹ có thể làm tổn thương bất cứ ai, nhưng không thể làm cho Tiểu Mặc bị thương, Tiểu Mặc hãy nghe lời mẹ, chờ ở chỗ này, có được không?”

Tiểu Mặc ngoan ngoãn gật đầu: “Được ạ, Tiểu Mặc chờ mẹ trở về.”

Thượng Quan Hạo nhíu mày càng chặt, sức lực nắm bàn tay của cô cũng mạnh hơn, mở miệng nói: “Em đến cùng muốn làm gì?”

Tần Mộc Ngữ ngược mắt, trong suốt thấy đáy: “Tôi muốn cho các người biết tất cả mọi chuyện, anh sau này sẽ không cần phải vì chuyện này mà rối loạn, cũng không cần phải muốn hỏi tôi nhưng lại không dám, tôi sẽ cho các người đáp, rồi tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc.”

Cô nói xong liền đem tay rút ra, bước thẳng ra khỏi xe.

Tiểu Mặc ở trong xe đầy lo âu, Thượng Quan Hạo cũng nhìn chăm chú bóng dáng của cô, ánh mắt lạnh lẽo. Anh cúi người, ánh mắt dịu dàng vuốt ve mặt của Tiểu Mặc, nói thật nhỏ: “Chú qua đó xem một chút, Tiểu Mặc ngoan ngoãn ngồi ở đây một lúc không nên chạy lung tung, biết chưa?”

Tiểu Mặc cảm nhận được độ ấm từ bàn tay đang vuốt ve của anh, niềm vui sướng nho nhỏ trong lòng còn chưa vui đi, đôi mắt nhẹ nhàng nhìn anh, không chút nào che dấu sự yêu thích dành cho Thượng Quan Hạo: “Vâng ạ! Chú mau đi đi!”

Thượng Quan Hạo lại sờ lên đầu của cậu bé, ánh mắt hiện lên sự đau đớn, mở cửa xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 203: Còn chưa có người nào có thể đùa giỡn tôi như vậy

Buổi đêm thật lạnh, đôi mắt trong suốt của cô tràn ngập sự tuyệt vọng, giống như là đang chịu đựng sự đau thương thật lớn, giọng nói khàn khàn: “... Chính là tôi tự đánh mình.”

“Tôi sợ các anh sẽ nghi ngờ tôi, cho nên tôi mới đập vào đầu, như vậy các anh ngay lập tức sẽ không đủ bằng chứng để định tội tôi... Như vậy các anh đã rõ ràng rồi chứ?” Cô chậm rãi nói xong, giọng nói nhẹ nhàng run rẩy.

Trong mắt nhóm cảnh sát đều là sự khiếp sợ, không thể tưởng tượng nổi, tiêu hóa thật lâu mới chậm rãi tin đây là sự thật.

“Cô... Thế mà lâu như vậy rồi mới tình nguyện nói ra, có biết việc nguy tạo bằng chứng là phạm vào tội gì không?” Người cảnh sát trẻ sắc mặt đỏ lên, không nhìn được nữa hét lớn về phía cô, ném tập hồ sơ ở trong tay lên bàn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt suy yếu thanh tịnh, cũng không để ý tới lời chất vấn của hắn.

“Cho nên sự việc chính là như vậy... Tất cả nguyên nhân của vụ án chỉ có liên quan đến tôi và chị gái, không có người thứ ba tham gia...” Cô nhẹ nhàng ngược mắt lên, nhẹ giọng nói, “Các anh có thể kết thúc vụ án, không cần phải điều tra nữa.”

Cô giữ đúng lời hứa, đem tất cả sự bẩn thỉu cùng tội nghiệt đều ôm vào mình, giấu thật kỹ cái tên đó.

Như vậy đã đủ chưa?

Đám cảnh sát sắc mặt đều rất khó coi, dùng ánh mắt khác thường nhìn chăm chăm cô, đưa hồ sơ ra để cô ký tên, cũng đem chiếc máy ghi âm câu trả lời của cô cất đi. Vụ án này cứ hoàn toàn kết thúc như vậy, trong đó không có người nào là người tốt, cô gái trước mắt này mặc dù cũng là bị người bị người ta mưu tính giết hại, nhưng cũng là bị trừng phạt đúng tội.

Đầu ngón tay cầm bút, dừng ở trên tập hồ sơ.

Sắc mặt cô môi mệ, ngược mắt hỏi: “Tôi ký tên, tất cả mọi điều sẽ kết thúc, các anh cũng sẽ không tiếp tục tra xét, có đúng không?”

Cảnh sát lãnh đạm liếc nhìn cô một cái, “Đúng. Cô cũng thừa nhận là lỡ tay giết người, ai còn điều tra nữa?”

Tần Mộc Ngữ gật gù đầu, chịu đựng sự thê lương trong lòng, cười một tiếng, ký tên của mình.

Hết thấy tựa hồ cứ như vậy kết thúc.

Đêm lạnh như nước.

Cô đứng dậy, muốn từ sở cảnh sát đi ra ngoài.

Nhưng ngược mắt nhìn thấy một thân ảnh mạnh mẽ rần rỏi đứng ở trước cửa, quang cảnh bên ngoài che mất mũi của anh, chỉ cảm thấy hần thân ảnh thon dài hơi cô đơn, đón ánh trắng nhàn nhạt, anh đã nghe được tất cả.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ trắng bệch, không để ý đến anh, trực tiếp đi ra ngoài.

Thượng Quan Hạo bắt lấy cánh tay cô, sắc mặt lạnh lẽo như băng. Khí lực của anh có chút lớn, bàn tay run nhẹ, giống như là muốn mạnh mẽ giam cầm cô, lại sợ nếu cứ như vậy sẽ bóp nát cô.

“Cô vừa mới nói... Đều là thật?” Giọng nói của anh sắc lẹm, nhẵn nhụi hận ý khàn giọng nói.

Tần Mộc Ngữ ánh mắt thanh tịnh như nước: “... Anh không phải đã nghe thấy hết tất cả rồi sao?”

Anh dùng lực lớn kéo cô lùi đến trước người, đè thân thể gầy yếu mềm mại của trên cửa, đôi mắt thâm thúy như đầm băng gắt gao nhìn cô, hơi thở nóng hổi cùng cô giao hoà, giọng nói khàn khàn: “Cô cho rằng cô lừa được ai? Tần Mộc Ngữ... Lúc đầu tôi có mạnh mẽ ép buộc cô thì cô cũng không chịu thừa nhận chuyện này, lại cố tình thừa nhận chuyện này vào ngày hôm nay... Cô nói cho tôi biết đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, khiến cho cô phải tự mình chạy tới sờ cảnh sát thừa nhận chuyện này?!”

Ánh mắt trong suốt của cô nhìn anh, tái nhợt mà lạnh lùng: “Anh cảm thấy lạ sao? Có gì lạ đâu? Thượng Quan Hạo, nếu như bốn năm trước tôi thừa nhận là tôi giết Tần Cẩm Lan, anh sẽ chỉ đơn giản là đá vào con của tôi như vậy sao? Anh sẽ trực tiếp cầm dao giết tôi... Cho nên tôi lựa chọn bảo vệ cho mình, tôi có làm gì sai sao?”

Trong mắt Thượng Quan Hạo là cơn gió lớn ngưng tụ lại, cuộn cuộn, tin tức này giống như là sấm sét giữa trời quang!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203-2: Còn chưa có người nào có thể đùa giỡn tôi như vậy 2

"Cô nói cái gì..." Hơi thở của anh rất nặng, khuôn mặt tuần tú tái nhợt hỏi, "Cô nói lại lần nữa xem?"

Tần Mộc Ngữ dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn anh, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Tôi nói lại lần nữa cũng vẫn giống như vậy, tôi trước kia vẫn cho là, vô ý giết người là phải ngồi tù, cho nên tôi có chết cũng không dám thừa nhận... Thế nhưng anh hãy nhìn hiện tại xem, tôi xem như thật sự giết cô ta cũng không một ai có thể định tội tôi, Thượng Quan Hạo, anh hãy rõ ràng, tôi là phòng vệ chính đáng... Cô ta chết thì sao, ai bảo cô ta muốn giết tôi trước?”

Giọng nói của cô yếu ớt, chộc giận triệt để người đàn ông này, dụ dỗ anh tin tưởng tất cả.

Thượng Quan Hạo bất khả tư nghị (không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được) nhìn cô, đôi môi mỏng trắng bệch như tờ giấy, nghiêng lợi nói: “Ý của cô, là bốn năm nay tôi hoàn toàn bị cô đùa giỡn có đúng không?... Tần Mộc Ngữ, cô cho rằng như vậy thì có thể lừa được tôi? Nếu như là thật, cô vì sao không tiếp tục giả bộ nữa, nhất định phải phá nát tất cả vào lúc này?!”

Cô cười nhu hoà, ngón tay chạm vào gương mặt của anh, giọng nói khàn khàn: “Bởi vì tôi muốn thấy đáng vẻ thống khổ của anh.”

Ánh mắt trở nên âm lãnh trống trải, cô chậm rãi lạnh giọng: “Bốn năm trước anh hại tôi thành như vậy, tôi trả thù một chút thì quá đáng sao? Anh nhìn xem một chút, bây giờ anh đối với con của tôi có bao nhiêu áy náy? Đường đường là tổng giám đốc của Tín Viễn, không làm việc, chạy đến bệnh viện làm tùy tùng cho một đứa nhỏ bốn tuổi, tôi chính là thấy dễ chịu, thì sao?”

Ngón tay thuận theo độ cong của khuôn mặt anh trượt xuống, nhìn cô vô cùng xinh đẹp.

“Hiện tại tôi đã nhìn đủ rồi... Thượng Quan Hạo, anh đối xử với phụ nữ cũng chỉ có đơn giản như vậy, mấy năm trước luôn miệng nói thích Tần Cẩm Lan, hiện tại lại dây dưa với tôi, trong nhà còn có một cô kỹ nữ có thể tùy tiện gọi đến đuổi đi.” Cô cười lên, lãnh diễm như hoa, “Thượng Quan Hạo, người đàn ông như anh thì đáng giá để ai thích? Cũng chỉ có bọn họ mới có thể dẫn động yêu anh, mặc cho anh sắp đặt, anh cho rằng tôi cũng sẽ như vậy sao? Bốn năm... Anh cho rằng tôi còn sạch sẽ sao? Vẫn chờ anh tùy tiện đến chiếm hữu tôi?”

Môi anh đảo vây quanh tai của anh, cô nhẹ nhàng nói: “Tôi cùng Lam Tử Kỳ đã sớm làm rồi, không nói đến phương diện năng lực trên giường của đàn ông, chỉ ít so với anh thì anh ấy còn dịu dàng hơn, thương tôi hơn so với anh... Tôi từ khi gặp quý mới có thể chọn anh, anh còn chưa hiểu sao?”

Thân thể Thượng Quan Hạo đột nhiên cứng đờ, đôi mắt đỏ ngầu nổi giận bị cô ép đến giới hạn!

Đột nhiên kéo lấy mái tóc dài của cô về phía sau, lực đạo không chế không nổi sự hung ác, khuôn mặt tuần tú của anh trắng bệch, mang theo sát khí mắt nhìn chằm chằm cô: “Tần Mộc Ngữ... Cô có biết hay không từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể trắng trợn đùa giỡn tôi như vậy?”

Bên trong đôi mắt cô hiện lên một tầng thủy quang, ánh mắt thanh tịnh, nhin đau cười khẽ.

“Đùa giỡn anh một chút thì thế nào? So với những chuyện anh đã từng làm với tôi, còn không phải chỉ là một bữa ăn sáng thôi sao?”

“Cô...”

“Bốp!” Một tiếng, một quyền mạnh mẽ rơi vào cánh cửa gần sườn mặt cô, cô hét lên một tiếng nghiêng mặt qua, chỉ nghe được tiếng vỡ vụn của pha lê. Quyền phong mạnh mẽ nhắc nhở cô, vừa rồi khí lực của anh lớn đến mức nào.

Khuôn mặt nhỏ tái nhợt, mặt của cô quay lại, đôi mắt quyết rũ đầy khinh miệt, run giọng khiêu khích: “Thượng Quan Hạo, anh có thể đánh tôi cũng được, phát tiết xong mau chóng thả tôi đi, chỉ là anh hãy nhớ kỹ, là một người đàn ông thì đừng có đánh phụ nữ ngay trước mặt con tôi!”

Thượng Quan Hạo không thèm nhìn lấy bằng gác ở bàn tay lại lần nữa thấm đầy máu đỏ tươi, lại lần nữa kéo lấy tóc của cô, kéo cô vào trong ngực! Đôi mắt sâu như biển đang nổi giận đùng đùng, giọng nói anh khàn khàn: “Vì cái gì? Tần Mộc Ngừ cô nói cho tôi biết vì cái gì... Tôi rõ ràng là đã quyết định không còn so đo nữa, mặc kệ cô từng làm chuyện gì tôi cũng sẽ không tiếp tục so đo nữa! Mấy ngày nay tôi đối xử với cô như thế nào cô không cảm giác được sao? Con mẹ nó, cô không có cơ quan để cảm giác sao!” Đôi mắt đỏ ngầu mang theo sát khí, anh nghiêng lợi nói, “Vì sao lại để Lam Từ Kỳ chận vào cô? Chuyện này từ lúc nào? Cô nói mau cho tôi!”

Anh gào thét suốt nửa làm cho tai cô bị điếc.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 203-3: Còn chưa có người nào có thể đùa giỡn tôi như vậy 3

Lông mi thật dài của Tần Mộc Ngừ run lên một cái, kiêu diễm cười lên, kếm chút cười ra nước mắt: “Chuyện lâu như vậy rồi, ai mà nhớ rõ nữa? Trí nhớ của tôi không tốt, thật sự nhớ không ra! Thượng Quan Hạo... Tôi nhìn thấy anh là buồn nôn, sự ân cần của anh tôi cũng không thèm, cho nên đêm nay chúng ta có cừu báo cừu có oán báo oán, anh phát tiết xong tôi ngay lập tức mang theo thằng bé rời đi, từ nay về sau chúng ta không ai nợ ai.”

Đi thôi, đi để cách anh thật xa, cũng không sẽ không trở về nữa.

Thượng Quan Hạo siết chặt nắm đấm, cả người đã bị lửa giận thiêu đốt đến không có thần trí. Suốt bốn năm anh luôn bị sự áy náy bao quanh, bị nước mắt của cô giày vò! Thế nhưng vào giờ khắc này, cô lại cười quyến rũ đến động lòng người như vậy, miệng lại nói những lời như vậy “ghê tởm đến buồn nôn” “gặp quỷ mới có thể chọn loại người giống như anh”, những lời nói này giống như là một hồi âm mưu, cô dùng chính phương thức của anh để đem anh đùa bốn vòng quanh!

Dùng sức kéo lên sợi tóc của cô, anh đột nhiên nảy sinh ác ý cắn về phía phần gáy của cô!

“A...! Tần mộc ngữ hét lên thảm thiết một tiếng, ngẩng đầu lên, tiếp nhận phát cắn của anh so dã thú còn hung ác hơn!

Thế nhưng là cô không dám kêu ra tiếng, cô biết Tiểu Mặc còn ở bên trong xe, cô không dám để cho thằng bé nghe được! Cho nên dù là đau đến run rẩy, cô chỉ là gất gao nín lấy y phục của người đàn ông này, toàn thân run giống như lá khô rơi, chết cũng không chịu kêu ra tiếng.

Anh cắn rất hung ác, hung ác đến khát máu, thẳng đến khi trong miệng tràn đầy mùi máu tươi!

Tay của cô chống đỡ trên bờ vai của anh, móng tay khảm vào da thịt của anh.

Nâng mắt lên, Thượng Quan Hạo nhìn chăm chú mắt của cô, đôi mắt đỏ ngầu như máu, mang theo sự nổi giận và hận ý nói giọng khàn khàn: “Tần Mộc Ngừ... Là tôi đã nhìn lầm cô... Ngay từ bốn năm trước tôi đã nhìn lầm cô!”

Đột nhiên hung hăng đẩy cô ra, vô tình để thân thể nhỏ yếu của cô đụng vào tường!

“Cút... Mang theo con của cô cút đi thật xa... Đừng để tôi lại nhìn thấy cô!” Ngón tay anh nâng lên, chỉ về phía chóp mũi cô, trong mắt mang theo sự đau nhức kịch liệt đến tê liệt, nghiêng răng nói từng chữ từng chữ.

Tay cô chống trên tường, ngón tay run rẩy đến kịch liệt, phần gáy đau nhức khiến cô trực trào nước mắt, đau đến mức cảm thấy toàn bộ xương cốt đều không phải là của mình nữa.

Cười nhẹ một cái, cô rất biết ơn anh, anh cắn vào phần gáy, tóc xoã xuống, sẽ không bị thằng bé nhìn thấy.

Nhẹ nhàng gạt đầu, Tần Mộc Ngữ cười đến thê mỷ, lão đảo đi từng bước, vịn tường đi ra phía ngoài.

Trong xe, Tiểu Mặc ngoan ngoãn ngồi, đôi mắt sáng lấp lánh, rung hai cái đùi.

Trong khoảnh khắc cậu nhìn thấy mẹ cậu ngưng ngẩn một chút, nhìn thấy thân ảnh của cô có chút run rẩy, cậu vội vàng mở cửa xe, thân hình nhỏ nhỏ nhảy xuống xe, chạy về phía cô: “Mẹ, mẹ làm sao vậy...”

Vừa mới đi vào còn rất tốt, làm sao lập tức liền biến thành bộ dạng này?

Trên khuôn mặt tái nhợt của Tần Mộc Ngữ còn sót lại nước mắt, cười yếu ớt một chút, cúi người ôm lấy Tiểu Mặc, chỉ là hai tay có chút vô lực, không bế nổi cậu bé lên, chỉ có thể hôn một cái vào khuôn mặt nhỏ bé của cậu: “Không có việc gì, Mẹ không có việc gì, chúng ta có thể về nhà.”

Tiểu Mặc nghi hoặc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cậu đột nhiên giãy ra khỏi vòng tay của Tần Mộc Ngữ, chạy chậm về phía trước, tại góc rẽ thấy được dáng người cao lớn của chú.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 204: Tôi sẽ tự mình rời đi

Sắc mặt anh nhìn rất khó coi, Tiểu Mặc lấy hết dũng khí chạy đến trước mặt anh, chân đi cà nhấc cầm lấy bàn tay anh, lôi kéo anh đi: “Chú, mẹ nói phải về nhà, chú đưa cháu trở về đi.”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo lạnh lùng, không để ý đến sự khẩn cầu của đứa nhỏ, đột nhiên rút tay ra!

Tiểu Mặc không chú ý, đột nhiên lão đảo một cái ngã xuống đất! “A!” kêu lên một tiếng, may mắn khuỷu tay chống xuống được, nhưng gáy vẫn đập xuống đất, phát ra một tiếng “Bịch!” rất nhỏ.

Trong lòng Thượng Quan Hạo đột nhiên sợ hãi! Đôi mắt đỏ ngầu lập tức nhìn lại, chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Mặc là sự hoảng hốt, xoay người quỵ rạp trên mặt đất, tự mình đứng lên, Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng “Tiểu Mặc!” Chạy ngay tới, vừa vận nhìn thấy bóng dáng cậu bé tự mình đứng lên.

Lúc đầu không cảm thấy đau, nhưng đầu bị đầu xuống từ từ cảm thấy đau, vô cùng đau đớn, lại nghĩ tới về mặt dọa người vừa rồi của chú, Tiểu Mặc nhếch môi khóc lớn. Tần Mộc Ngữ nhìn thấy lòng đau xót, chạy tới ngồi xổm xuống ôm lấy cậu bé!

“Tiểu Mặc! Tiểu Mặc, con thấy thế nào? Rất đau có phải không?” cô vỗ về cậu bé, thanh âm nghẹn ngào đến phát run, “Đừng khóc... Tiểu Mặc đừng khóc...”

Nỗi chua xót trong lòng tích tụ lại sâu như biển, hai tròng mắt cô rung rung, ánh mắt oán hận nhìn về phía Thượng Quan Hạo, cười trào phúng một chút, nói giọng khàn khàn: “Anh có thể hận tôi, nhưng đừng đối xử như vậy với con tôi... Đừng quên anh đã làm gì với nó, ai cũng đều có tư cách ghét bỏ nó, nhưng anh không có! Thượng Quan Hạo... Tần Cẩm Lan không thể sinh con thật là đúng, bởi vì cho dù có sinh, anh cũng không đối tốt với nó, nhìn bộ dáng của anh xem, trông có giống một người cha tốt không?”

Thượng Quan Hạo nổi giận, mặt mũi xanh mét càng thêm hung hăng, thâm trầm, anh chống vào vách tường đi từng bước về phía trước, sát khí bốn phía.

Tần Mộc Ngữ run lên, ánh mắt hiện lên một tia yếu ớt, ôm chặt cậu bé vào lòng.

Gần như làm một động tác rất nhỏ, làm Thượng Quan Hạo dừng lại.

Hai tay hung hăng nắm lại, miệng vết thương do bị dao cắt vỡ ra, máu tươi đầm đìa, máu tươi thấm ướt toàn bộ nắm tay, trong đôi mắt đỏ ngầu của anh lại bốc lên một tầng hơi nước, nghiêng răng nghiêng lợi mờ miệng: “Tránh xa tôi ra một chút... Ngay lập tức.”

Cô thiện lương vô tội, trong lòng chua xót ủy khuất, nguyên nhân phải chăng chính là gặp dịp thì chơi.

Anh không nên cảm thấy áy náy với cô... Lại càng không nên có tình cảm với cô.

Tiểu Mặc ở trong lòng cô khóc lớn, một phần vì cảm thấy đau, phần khác bị bộ dạng khủng bố của Thượng Quan Hạo dọa sợ, cậu bé đã quen với dáng vẻ tử tế của anh, hiện tại lại bị đối đãi như thế, sợ tới mức chỉ dám ôm cổ Tần Mộc Ngữ khóc lớn.

Tần Mộc Ngữ đau lòng muốn rơi lệ, lại gắt gao kìm xuống, cũng đồng thời chịu đựng bị anh ghét bỏ cùng vũ nhục, cúi mặt an ủi cục cưng.

Thượng Quan Hạo gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng hai mẹ con cô, mỗi khi con cất tiếng khóc đều như xé rách trái tim anh, con người đồ tươi như

phát ra tia máu, anh lao đảo chống vào tường, nói giọng khàn khàn: “Tốt... Không đi phải không... Tôi đi!”

Anh lạnh lùng liếc mắt nhìn cô một cái, rồi nhấc chân rời đi.

Màn đêm buông xuống, một chiếc xe màu đen giống như màu sắc lạnh lẽo của địa ngục.

Đóng sầm cửa xe lại, bên ngoài màn sương mù đen kịt che mắt tầm mắt của anh, trong đầu anh vang lên ong ong, chỉ nghe thấy những lời cô vừa nói, một câu nói như sóng biển mãnh liệt đánh tới, đâm vào trái tim anh máu tươi đầm đìa, giống như đặt mình trong hầm băng!

Sau gáy có dấu vết anh cắn bị thương, đau đến phát run.

Tần Mộc Ngữ rõ ràng nghe thấy âm thanh đóng cửa xe ở phía sau, tuyệt tình, lạnh lùng, không quay đầu.

Cô đau đến môi trắng bệch, nhưng vẫn cười như trước, nắm lấy tay Tiểu Mặc, run giọng nói: “Đừng khóc... Tiểu Mặc đừng khóc... Mẹ lập tức có thể đem cái vòng trên tay con tháo xuống, mẹ sẽ nói bọn họ làm ngay, Tiểu Mặc sẽ không bao giờ gặp nguy hiểm nữa...”

Tiểu Mặc vẫn há miệng khóc rống: “Chú thật đáng sợ... Chú sẽ không bao giờ thích Tiểu Mặc nữa...”

Tiểu Mặc trong lòng chua xót!

Cô cười rơi lệ, lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, giọng nói khàn khàn: “Không liên quan... Tiểu Mặc chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, mẹ nhất định có thể tìm được chú có thể đối xử tốt nhất với Tiểu Mặc, chú ấy sẽ không làm Tiểu Mặc thất vọng, lại càng không đối xử không tốt với Tiểu Mặc, chờ mẹ đem chiếc vòng trên tay con tháo ra, rồi chúng ta đi, được không?”

Dùng lời nói dối để hoàn toàn che dấu chuyện này, dùng lời nói tàn nhẫn làm cho anh chết tâm, làm cho anh không còn dây dưa! Chỉ vì bảo vệ người đàn ông đã mất tích suốt bốn năm, cũng là vì để cho con của cô không bao giờ bị uy hiếp cùng thương tổn!

Ôm chặt Tiểu Mặc, cô chịu đựng đau đớn, chịu đựng cảm giác ngày đêm lo lắng người đàn ông đó gây ra, lấy điện thoại di động ra gọi tới Ngự gia.

“Alo?... Chuyện các người muốn tôi làm, tôi hoàn toàn làm được, sẽ không để bất kì kẻ nào điều tra lại bản án... Các ông mau đem thứ trên tay Tiểu Mặc tháo ra, nhanh một chút... Tôi một giây cũng không thể chịu được nữa!”

--

Các bạn đọc xong thì like cái để mình còn biết truyện đang được nhiều bạn theo dõi với <3

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204-2: Tôi sẽ tự mình rời đi 2

Tiểu Mặc trong lòng chua xót!

Cô cười rơi lệ, lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, giọng nói khàn khàn: “Không liên quan... Tiểu Mặc chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, mẹ nhất định có thể tìm được chú có thể đối xử tốt nhất với Tiểu Mặc, chú ấy sẽ không làm Tiểu Mặc thất vọng, lại càng không đối xử không tốt với Tiểu Mặc, chờ mẹ đem chiếc vòng trên tay con tháo ra, rồi chúng ta đi, được không?”

Dùng lời nói dối để hoàn toàn che dấu chuyện này, dùng lời nói tàn nhẫn làm cho anh chết tâm, làm cho anh không còn dây dưa! Chỉ vì bảo vệ người đàn ông đã mất tích suốt bốn năm, cũng là vì để cho con của cô không bao giờ bị uy hiếp cùng thương tổn!

Ôm chặt Tiểu Mặc, cô chịu đựng đau đớn, chịu đựng cảm giác ngày đêm lo lắng người đàn ông đó gây ra, lấy điện thoại di động ra gọi tới Ngự gia.

“Alo?... Chuyện các người muốn tôi làm, tôi hoàn toàn làm được, sẽ không để bất kì kẻ nào điều tra lại bản án... Các ông mau đem thứ trên tay Tiểu Mặc tháo ra, nhanh một chút... Tôi một giây cũng không thể chịu được nữa!”

*

Đêm khuya tại biệt thự của Ngự gia.

Tiểu Mặc cuộn tròn trong lòng Tần Mộc Ngữ, nước mắt giàn giụa, mặc dù đã buồn ngủ đến mức không thể mở mắt, nhưng để phòng với nơi này, nhất là sau khi nhìn thấy những người nguy hiểm đó.

“Ba!” một tiếng vang nhẹ, Tiểu Mặc vươn cổ tay ra, chiếc vòng màu đen tự nứt ra tạo thành một khe hở, giống như bị điều khiển tự động, phá hủy dây

dẫn bên trong, tự động đốt cháy.

Tần Mộc Ngữ trong lòng căng thẳng, vội vàng tháo hoàn toàn chiếc vòng ra, ném đi thật xa!

“Không sao đâu... Tiểu Mặc, chúng ta vẫn ổn...” Cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn sợ tới mức vùi vào lòng mình, cảm động rơi nước mắt, hôn lên mặt cậu bé, nức nở nói, “Mẹ mang con đi, đi ngay lập tức!”

Cô nói xong liền ôm lấy cậu bé.

Đám vệ sĩ đứng thành vòng tròn xung quanh đề phòng, hơi cau mày, nhìn chằm chằm vào cô đang đi ra ngoài, giờ tay chặn đường cô.

“Tần tiểu thư,” Ngự quân gia hét lên, “Xin dừng bước.”

Trong lòng Tần Mộc Ngữ run lên, ánh mắt trong suốt mang theo tia lạnh lẽo đề phòng, ôm chặt con trai, xoay người nhẹ giọng nói: “Mọi chuyện không phải đã được giải quyết sao? Ông còn muốn như thế nào?”

Ngự quân gia trầm mặc vài giây, mới mở miệng nói: “Có chuyện tôi nhất định phải nói với cô, thiếu gia đã trở lại thành phố Z, nếu có thể, hi vọng Tần tiểu thư cố gắng tránh mặt thiếu gia, càng không được nói về chuyện năm đó. Nếu như vì mối quan hệ với Tần tiểu thư khiến thiếu gia đi lật lại bản án này, thì con của cô cũng sẽ gặp nguy hiểm, điều này, cô rõ chứ?”

Cô ngẩn ra, sau đó mới hoảng hốt phản ứng.

Ngự Phong Trì đã quay lại sao?

Nhưng sau đó, tinh thần của cô đã phần nào bị kích thích, ánh mắt hiện lên tia oán hận, con ngươi vẫn lên sợi tơ máu đỏ tươi!

“A... Nguy hiểm...”

“... Ngự tiên sinh, tôi từ trước đến giờ chưa từng biết đuôi cùng giết tận là ý gì, nhưng hôm nay gặp ông tôi đã hiểu...” Cô cười nhẹ, thê lương mà oán hận, nói giọng khàn khàn, “Ông không thấy như thế thật phiền toái sao? Nếu ông thực sự muốn, trực tiếp bảo thuộc hạ nổ súng giết tôi đi! Rồi đem thiếu gia tôn quý của ông đi tẩy não hoàn toàn! Ngay lập tức các ông có thể đạt được mục đích!” Con ngươi cô đỏ hồng như máu, nghiêng rằng, “Không từ thủ đoạn uy hiếp tôi... Ông không thấy mệt sao?”

Ngự quân gia có chút trầm mặc, cô gái nhỏ trước mắt, luận đạo về đạo lý, ông ta sẽ vĩnh viễn không chiếm được ưu thế.

Vẫy vẫy tay, để người làm mang đồ lên.

Ánh mắt của Tần Mộc Ngữ lạnh lùng, cúi đầu nhìn thoáng qua, là một thẻ vàng không giới hạn và hai vé máy bay ra nước ngoài, địa điểm cũng thật đáng kinh ngạc, là ở đầu bên kia địa cầu, bị ngăn cách bởi Thái Bình Dương.

Cô nhìn những thứ này, cười khế, cười đến nỗi nước mắt lại trào ra.

“Không... Không cần, Ngự quân gia,” cô lầm bầm từ chối. Đôi mắt cô thê lương mà sáng rực. “Tôi sẽ đi. Mấy năm nay tôi đi làm cũng tiết kiệm được một chút tiền. Tôi không cần nhờ người ngoài để rời khỏi Trung Quốc!... Tôi không phải chưa từng lưu lạc ở nước ngoài, tôi có nhiều kinh nghiệm hơn bất kỳ ai khác.”

“Thu hồi ‘ý tốt’ của ông lại... Tôi sẽ rời đi sớm.”

Nói xong, cô không còn muốn nói một lời nào nữa. Cô ấn cái đầu ngái ngủ của Tiểu Mặc vào cổ, rồi bước ra khỏi toà biệt thự phòng mang theo bất nấn cùng oán hận.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204-3: Tôi sẽ tự mình rời đi 3

Sáng sớm, tại tòa nhà Tín Viễn.

Khi người trợ lý đẩy cửa văn phòng tổng giám đốc để dọn dẹp, hần vô tình nhìn thấy hình dáng một người trên ghế, bị dọa hoảng sợ. Sau khi bật đèn lên, người hần thấy chính là Thượng Quan Hạo. Anh vẫn mặc bộ âu phục ở công trường hôm qua, bụi rơi khắp người, toàn bộ căn phòng tràn ngập mùi máu tanh.

“Tổng, tổng giám đốc,... Anh đây là...”

Người trợ lý lấp bắp hỏi, không chắc anh đến sớm hay ở đây cả đêm.

Khi nghe thấy tiếng động, hàng lông mi dày của Thượng Quan Hạo từ từ mở ra, quầng mắt đen xơ xác, càng làm nổi bật lên khuôn mặt lạnh lẽo tuyệt tình. Trong đôi mắt thâm trầm là sự đau đớn đến tê liệt, đến giờ khắc này vẫn không có mất đi.

“Tôi không sao... ra ngoài đi.” Anh nhìn chằm chằm vào mặt bàn sạch sẽ, lầm bầm nói.

Trợ lý có chút sợ hãi. Hắn nhanh chóng dọn dẹp một chút sau đó ngay lập tức ra ngoài. Trước khi rời đi, hắn nói: “Tổng giám đốc, hòm thư của anh đã đầy từ hôm qua. Nhiều email sẽ không gửi tới được. Nếu ngài có thời gian thì hãy dọn dẹp một chút.”

Thượng Quan Hạo lạnh lùng không trả lời, trợ lý đành phải bước ra ngoài.

Nhớ lại chuyện đêm qua, mỗi cảnh tượng đều đau đớn như bị dao cắt.

Thượng Quan Hạo cúi đầu, mở hòm thư, anh tính sử dụng công việc để làm tê liệt chính mình. Anh mở hòm thư. Quả nhiên hòm thư đã đầy. Anh xóa một số email và tệp đính kèm cũ. Thư mới đã nhanh chóng được chuyển vào hòm thư.

Mất anh đồ ngẫu, gọi một tách cà phê, xem từng cái một, nhưng đều không vào đầu chút nào.

Toàn màn hình là đôi mắt lạnh lùng và nụ cười mê hoặc của cô.

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo đột nhiên trầm xuống, tất cả các tài liệu quan trọng trên bàn bị ném xuống đất.

Ngay lập tức có một tiếng “Đinh” nhỏ, email cuối cùng được đẩy đến hòm thư.

Anh cố gắng dồn nén cảm xúc, tự ép chính mình không bị ảnh hưởng bởi người phụ nữ đó, mở email cuối cùng.

Dòng tiêu đề bên trong cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của anh.

Nguyên nhân vụ tai nạn xây dựng hôm qua cuối cùng đã tìm ra. Nhưng kết quả lại khiến khuôn mặt tuấn tú của anh tái nhợt, khiếp sợ không dám tin. Kết quả cho thấy, vụ tai nạn là do sập dàn giáo đột ngột và lô vật liệu trước đó bị bên giao hàng chuyển nhầm sang kho của Dringlewapen, sau đó qua một vài lần vận chuyển, nó đã được đưa trở lại Tín Viễn. Nhà cung cấp vật liệu cũng đã tự mình đến xin lỗi.

Vụ việc thi công.

Lam Từ Kỳ.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh lẽo đến đáng sợ. Nhớ tới những lời mà cô gái nhỏ đêm qua đã dựa vào tai mình nói, nhớ tới bọn họ đã sớm phát sinh quan hệ. Anh nắm chặt bàn tay, lòng bàn tay thấm đầy máu tươi sền sệt.

Lam Từ Kỳ... Cậu thực sự muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Lần này anh thật sự chết chắc rồi

Tiếng gõ cửa nhẹ vang lên.

Đôi mắt đồ ngẫu của anh nhìn màn hình, nhìn thật chăm chú, giọng nói khàn khàn: “Vào đi.”

Người đi vào là giám đốc phụ trách tiến độ của dự án này, thần kinh căng thẳng, chiều ngày hôm qua đã chuẩn bị thật tốt để đón nhận sự chất vấn của Thượng Quan Hạo thậm chí cũng đã chuẩn bị từ chức, nhưng lại không ngờ rằng sau khi Thượng Quan Hạo rời khỏi hiện trường thi công lại không có quay về công ty.

Người quản lý dự án nhìn chằm chằm vào thân ảnh của anh, da đầu tê cứng: "Tổng giám đốc, tôi đã đến."

Thật ngoài ý muốn, một thân ảnh tinh tế lại đi vào cùng với anh ta, là Giang Đình. Cô ta khẽ liếc nhìn Thượng Quan Hạo, nhìn biểu hiện nhũn nhũn của anh là biết ngay cảm xúc của anh rất tệ, tự giác đặt ngón tay lên môi, lắc đầu, ra hiệu rằng mình sẽ không lên tiếng, nhẹ nhàng đi tới ghế sofa ở bên cạnh rồi ngồi xuống, yên lặng chờ anh xử lý xong mọi chuyện.

Đôi mắt Thượng Quan Hạo lạnh như băng, anh không còn sức lực mà để ý tới Giang Đình, nên mặc kệ cô ta.

“Mail này là do anh viết?” Anh trầm giọng hỏi người đàn ông ở trước mặt.

Người quản lý dự án cúi xuống, gian nan mở miệng: “Vâng, là do tôi viết, nhưng tôi đã kiểm tra cẩn thận, sẽ không có chút sai sót nào. Nhưng... nhưng kết quả cũng không phải như vậy...”

“Thế nào?” Thượng Quan Hạo lạnh lùng hỏi anh ta.

Người quản lý dự án cả người đầy mồ hôi, tiếp tục nói: “Chuyện này kinh động đến cuộc đấu thầu của chính phủ, cũng là vào chiều ngày hôm qua, team của chúng ta gần như đã vào vòng đấu thầu cuối cùng, thế nhưng sự việc thi công đã lan rộng rất nhanh, cho nên đã ảnh hưởng đến quyết sách cuối cùng của chính phủ, chúng tôi... Chúng tôi đã không lường trước được trường hợp này.”

Mí mắt của Thượng Quan Hạo, giật lên thật mạnh.

Hoá ra chỉ vên vên có vài tiếng trong ngày hôm qua, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Anh lạnh lùng đứng dậy, thân ảnh cao lớn mang theo khí phách áp bách khiến người khác hít thở không thông, đôi mắt Hắc Diệu Thạch nâng lên, thản nhiên nói: “Nói cách khác, Lam Từ Kỳ vẫn còn canh cánh trong lòng về vòng đấu thầu đầu tiên, cho nên cậu ta đã không ngần ngại tạo ra sự cố cho Tín Viễn, để cuối cùng Tín Viễn cũng mất vô mà xuống ngựa, lưỡng bại câu thương (cả hai bên đều bị tổn thương trong cuộc giành giật, chẳng bên nào được lợi cả) cũng không quan trọng, là ý này sao?”

Người quản lý dự án cũng không biết giữa bọn họ có sự oán hận sâu đậm đến thế nào, chính là đầu càng ngày càng cúi thấp, ngập ngừng nói: “Có lẽ... Có lẽ là như vậy.”

Một tập tài liệu bay qua bàn làm việc như một tia sét, “Bốp!” Một tiếng, ném vào mặt anh ta! Người quản lý dự án sợ tới mức phát run, lùi vài bước, vội vàng dùng tay bắt lấy, đó là 《Đề án chịu trách nhiệm tại nạn》.

Ngon lửa giận dữ bị dồn vào trong ngực, Thượng Quan Hạo khàn giọng ra lệnh: “Để cho vật liệu đã bị động tay động chân tiến vào công trình của Tín Viễn, tôi có giết anh cũng không đền bù nổi tổn thất, cho nên hãy xem thật kỹ bản đề án chịu trách nhiệm cho tôi, bố trí mọi người xử lý cho tốt, những thứ khác không cần xen vào nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205-2: Lần này anh thật sự chết chắc rồi 2

Tần Mộc Ngữ không thể tưởng tượng nổi nhìn sắc mặt hắn, cố gắng phân biệt rõ ràng hắn là nghiêm túc hay là đùa giỡn, xác định hắn là nghiêm túc, đôi mắt tuyệt vọng của nàng lóe ra một tia sáng, nhìn hắn: “Thượng Quan Hạo, anh sẽ không nuốt lời.”

Lông mi dày đậm che đi biểu tình của hắn, nàng nhìn không rõ vẻ mặt của hắn, càng không chú ý đến bên cạnh nắm tay hắn đã siết chặt, khớp xương có chút hiện trắng ra.

“Tôi sẽ ăn cái gì đó, lập tức ăn đây.” Chỉ lo hắn lại lật lọng, ánh mắt của Tần Mộc Ngữ từ trên mặt hắn dời đi, đi tới bên giường, đột nhiên một con chóang văng kéo tới, tay nàng chống lên bàn ăn, sắc mặt trắng bạch, đã hai ngày không ăn gì tạo nên con chóang mặt và ngất lịm.

Nàng xoa dịu một chút, rốt cục có vài phần sức lực, ngồi ở bên giường.

Đồ ăn trên bàn phong phú như vậy, nàng như là bị bệnh kén ăn, nhìn vài món ăn kia, trong lòng chán nản, nhưng vẫn cầm lấy một thìa súp nhỏ, ép buộc bản thân phải ăn, múc một thìa nước súp, đưa lên miệng.

Kết thúc... Đã đến lúc kết thúc...

Nàng không cần phải sống hèn mọn thế này nữa, không còn bị hắn nắm sinh mệnh trong tay, tùy tiện bị làm tổn thương và xúc phạm..

Một giọt nước mắt ấm áp chảy xuống, rơi trong nước súp.

Mà Thượng Quan Hạo ngấm ngấm chịu đựng sự bức bối đã tới cực hạn, bàn tay nắm lấy cổ tay nàng, thô bạo mà kéo cả người nàng quay lại hướng về trước mặt, giống như mãnh thú mà đè nàng lên trên giường, mặt đối mặt thờ đốc.

“Cô rất vui vẻ có đúng không? Có thể rời khỏi tôi... Cô rất vui vẻ có đúng không?” Âm thanh hắn đục ngầu mang theo lửa giận cháy bỏng, Tần Mộc Ngữ mở miệng nói: “Đúng... Tôi hận không thể ngay bây giờ rời khỏi anh.... A!”

Nàng đột nhiên hét lên một tiếng, đơn giản là Thượng Quan Hạo trong lúc nàng đang nói trong nháy mắt xé rách quần dài của nàng, hai tròng mắt đỏ au,

hắn ra sức tách đôi chân ngưng ngừng của nàng ra, mạnh mẽ đặt ở bên người.

“Không... Thượng Quan Hạo anh muốn làm cái gì!” Thành linh xảy ra, khiến nàng rơi lệ thét lên.

Thượng Quan Hạo hung hăng kiềm chế thất lưng của nàng, nhìn lệ tuôn trên mặt nàng, giọng nói lạnh lẽo mang theo tia giận dữ: “Tôi muốn làm cái gì cô không rõ ràng sao? Không quen đáng về này sao? Tần Mộc Ngữ, là tôi không chăm sóc dạy dỗ cô đủ, hay đã quên người đàn ông đầu tiên của mình là ai? Tôi thật muốn nhìn cô một chút rốt cuộc có bao nhiêu khẩn cấp... Thời gian tôi muốn cô, không thể chờ đợi được!” Hắn kéo mở dây thất lưng, tiếng kim loại vang lên, tiếp theo là thứ vũ khí nóng hổi sắc bén đối diện.

“Vui về sao? Cũng chỉ còn lại một tuần... Vậy cô đoán xem, một tuần này tôi sẽ đối đãi thế nào với cô? Cô đoán xem!” Thượng Quan Hạo không không chế được mà đem quần trong của nàng xé rách, không làm động tác nhu thuận nào mà hướng vào nơi ẩm thấp của nàng xông đến.

Tần Mộc Ngữ thét chói tai, ngửa đầu, đau đến sắc mặt tái mét, toàn thân run rẩy.

“Không... Thượng Quan Hạo anh đừng như thế này, đừng!” Cả người nàng run run mang theo giọng nghẹn ngào hét lên.

Sức mạnh cường chế thân mật hòa cùng phát tiết thế này làm cho nàng cảm thấy sợ, tay nắm chặt giường, khẽ động một tý cũng không động dậy được, chỉ có thể bị thúc ép mà tiếp nhận hắn, một tác một tác bị cưỡng ép vào nơi siết chặt gắt gao kia chua chát chui vào gần như đau đớn vô cùng.

Nàng rên một tiếng, suýt không chịu nổi.

“Đây là cô ép tôi, Tần Mộc Ngữ!” Giữ chặt eo nàng, hung ác tàn nhẫn mà xuyên qua!

Mặc dù đã làm nhiều lần, nhưng vẫn chưa tron hẳn khiến nàng đau đến phát run, trong ngực Thượng Quan Hạo nổi điên cuộn cuộn, hận sự kiên quyết của nàng, hận nàng không thêm quan tâm! Nhưng vẫn nhìn lên đôi môi nhợt nhạt đau thương của nàng mà chậm một chút, tay dò xét phía dưới, khe khẽ xoa chỗ mẫn cảm của nàng, quan sát phản ứng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 205-3: Lần này anh thật sự chết chắc rồi 3

Cô ta dùng cồn lau sạch vết thương đáng sợ của anh, nhìn thấy sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

“Tuỳ anh vậy, em không sao cả, em tốt với anh là được rồi.”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo xanh mét, vừa định nổi giận, tay của cô ta liền nắm lấy cổ tay của anh: “Anh đừng cử động, em quần băng gạc xong ngay đây, đợi em băng bó xong anh muốn đánh mắng em như thế nào cũng được.”

Nút thắt cuối cùng của lớp băng gạc cũng được buộc xong, dán băng dính trắng lên, lúc này cô ta mới xong hoàn toàn.

Màu đỏ trong mắt Thượng Quan Hạo ngày càng đậm, người phụ trước mắt này đối với anh quả thực cô ta đã đến trình độ không còn để ý thể diện, thế nhưng trong đầu óc anh đều là cô gái với ý cười giễu cợt, sự khác biệt thật lớn khiến trái tim anh càng đau đớn, bị rách ra máu chảy đầm đìa.

“Chuyện trong công ty không cần cô nhúng tay vào, nhất là chuyện liên quan đến cô ấy và Lam Từ Kỳ, có thể cách bao xa liền cách từng ấy...” Anh khàn giọng cảnh cáo cô ta, ánh mắt lạnh như hàn băng, “Lần này đích thân tôi sẽ xử lý.”

Lông mi của Giang Đình nhấc lên, hơi thở có chút bất ổn.

Cô ta kéo tay áo trên cổ tay của anh xuống, vỗ vỗ bụi đất phía trên, hỏi một câu: “Vậy anh quyết định sẽ làm thế nào?”

Thượng Quan Hạo cười lạnh, nhàn nhạt, nhìn lướt qua.

Bộ dạng này của Thượng Quan Hạo, mới là đáng sợ, đáng sợ đến đòi mạng.

“Ra ngoài...” Ngón tay thon dài của anh ôm lấy cái trán, “Lần sau nếu không có sự cho phép của tôi thì không được phép vào, nếu không tôi sẽ không khách khí với cô.”

Đây coi như là lời cảnh cáo nhẹ nhất.

Giang Đình lại nở nụ cười khế, cảm thấy đã mọi chuyện đều viên mãn, mỗi lần Thượng Quan Hạo cảnh cáo cô ta như vậy, đã nói lên rằng lửa giận của anh đã phát tiết xong, cô ta muốn đối phó với người đàn ông này, tự có cách riêng.

Nhẹ nhàng đứng dậy, cô ta đi ra ngoài, còn giúp anh đóng cửa lại.

Lam Từ Kỳ, lần này anh thật sự chết chắc rồi.

...

Dringlewapen từ trên xuống dưới đều bận rộn vô cùng.

“Alo? Xin hỏi nếu tôi muốn lấy hàng vào tuần tới có thể đến kịp không? Cái gì? Đến Hồng Kông nhận hàng? Chúng tôi lại không có chi nhánh ở Hồng Kông! Người của các anh chuyển tới đó thì chúng tôi phải làm sao đây?”

“Xin chào Sầm tiểu thư, vâng, vâng... xin cô chờ một chút tôi sẽ thúc giục bên giao hàng...”

“Tiểu Vinh cậu ở bên kia đã xảy ra chuyện gì? Ngày giao hàng đã hứa bị hoãn lại, cậu muốn tôi làm sao để quyết toán sổ sách tiền nong với khách hàng?”

“...”

Lam Từ Kỳ nhìn phía bên ngoài phòng làm việc là cảnh tượng đang loạn thành một đồng, xanh cả mặt.

Giống như là từ trên trời giáng xuống một lượng lớn đơn đặt hàng, vốn là chuyện tốt, nhưng giờ phút này hấn lại càng thêm thấy không thích hợp, mà liên tiếp mấy đơn lớn đều là từ khách hàng lúc trước từng hợp tác thân thiết với Tín Viễn, lần này, có trời mới biết bọn họ muốn làm cái gì.

Cầm lấy điện thoại trên bàn, hấn gọi một cuộc điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 205-4: Lần này anh thật sự chết chắc rồi 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gió buổi sáng ấm áp từ ban công thổi đến, Tần Mộc Ngũ vừa dẫn Tiểu Mặc ra ban công xem sách ảnh, tiếng cười từng tràng, thế nhưng gió giống như càng lúc càng lớn, ánh nắng cũng không ấm áp lắm, cô đổ dành con trai, dùng chăn mỏng bao bọc lấy cậu bé ôm vào trong phòng khách.

Điện thoại rung lên, lại là Lam Tử Kỳ.

“Alo?” Cô do dự một lúc rồi mới nhắc máy.

“Công việc của em tại trung tâm huấn luyện có bận không? Nếu như không bận, hãy quay về công ty.” Lam Tử Kỳ thản nhiên nói.

Mấy ngày không có liên lạc, giọng điệu của người đàn ông này hoàn toàn lưu loát y như trước đây, Tần Mộc Ngũ nhìn cục cưng trên ghế sofa một chút, nói khẽ: “Tôi còn đang ở trong thời kỳ nghỉ không lương, anh chắc chắn là có việc gấp chứ? Muốn tôi trở về.”

“Hiện tại tôi vẫn chưa xác định được,” hắn nói chắc chắn, chỉ là “Chờ sau khi em quay lại cũng

chưa biết được, Chương Quan Hạo lần này sẽ ra tay thật, tôi chỉ sợ anh ta sẽ giết tôi một cách bất ngờ. Bây giờ chỉ có thể theo dõi tình hình.”

Nghe được cái tên đó, Tần Mộc Ngũ một chút cũng không muốn nói chuyện.

Cô nên nói thế nào với Lam Tử Kỳ, kỳ thật cô đã không muốn ở lại thành phố Z, cô muốn mang theo cục cưng rời đi, đi nơi nào cũng được, số tiền mà mấy năm nay tiết kiệm được, cũng đủ để cô sống mai danh ẩn tích.

“... Được, buổi chiều tôi sẽ ngay lập tức trở về công ty,” cô nhẹ giọng nói, “Nếu như chuyện này có thể giải quyết, Lam Tử Kỳ, tôi muốn nói cho anh quyết định của

tôi."

Dù sao, hắn đã cứu cô, trao cho cô cơ hội sống lần nữa, chuyện cô muốn rời khỏi đây, sẽ không giấu diếm hắn.

Cơ thể Lâm Tử Kỳ cứng đờ.

Đôi thâm thúy của hắn tối sầm lại, môi mỏng dán vào điện thoại, nói thật nhỏ: "Có phải là về lời đề nghị lần trước tôi đã đề cập với em không?"

Lần trước hắn nói rồi, đưa cô trở về Anh, sẽ không quay lại nữa.

Cô đã đồng ý sao?

Lông mi thật dài run rẩy, cô gật gật đầu: "Đúng vậy, xem như là về chuyện đó đi."

Cô muốn rời khỏi đây. Nhưng mà chỉ có cô và cục cưng hai người mà thôi.

* * * *

Chỉ là Lam Từ Kỳ không ngờ rằng, không kịp đợi đến lúc chiều tối cô tới, ngay lập tức đã xảy ra chuyện.

Một lượng lớn đơn đặt hàng bị hủy bỏ giữa chừng, mà thời gian được tính toán rất chính xác, toàn bộ hàng hoá đều đang trên đường gửi đi, đã không cách nào để hủy bỏ với nhà sản xuất.

Tất cả giao dịch, thật ra đều là có rui ro.

Rui ro nhất là, thời gian đã giao ước để giao hàng vẫn còn, mà đối phương lại đòi giao hàng quá gấp cho nên nhà máy tại Anh phải gấp rút đẩy nhanh tốc độ vận chuyển hàng, đến lúc đi được nửa đường, đơn hàng lại bị hủy bỏ.

Bút tích này có bao nhiêu lớn, mới có thể tạo thành sự khiêu khích lớn như thế?

Sắc mặt Lam Từ Kỳ tái xanh, nhìn một loạt tờ danh sách trên bàn, không có bất cứ sự bất ngờ nào, tất cả những khách hàng gây chuyện đều từng có quan hệ hợp tác thân thiết với Tín Viễn.

Thượng Quan Hạo muốn khiến hắn sụp đổ, lý do thật sự rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 206: Tìm anh đàm phán

Một bóng dáng mảnh khảnh xuất hiện ở cửa thang máy, lúc đi vào đại sảnh mới phát hiện bên trong lặng ngắt như tờ.

Chẳng lẽ tất cả mọi người cũng đều đang họp?

Tần Mộc Ngữ dừng bước chân một chút, nghĩ kỹ rồi mới đi vào, quả nhiên, tất cả các nhân tài của công ty đều tập trung ở trong văn phòng của Lam Từ Kỳ, không gian rộng rãi lúc đầu cũng biến thành chật hẹp.

Không phải chính thức đi làm, cô không mặc quần áo công sở, chỉ mặc một chiếc váy trắng đơn giản bằng cotton, tóc dài nhẹ nhàng xoa ở trên bờ vai, bên ngoài là một áo khoác tình xảo màu đen có chút lịch sự.

Ở bên cạnh bàn làm việc, Lisa cúi người chỉ vào nội dung trên tập tài liệu, đang nói chuyện với Lam Từ Kỳ.

Lông mi run rẩy, bàn tay mềm mại lạnh lẽo để ở trên tay nắm cửa, nói khẽ: “Thật xin lỗi, là tôi tới muộn sao?”

Ngay lập tức Lisa ngước mắt lên, nhìn thấy cô đột nhiên nhú mày, ghen lời, ngay sau đó trong mắt toát ra một cổ lự giận vô cớ, lại gắt gao đè ép, đưa một phần tài liệu trong tay cô, “Mau qua đây nhìn xem một chút.”

Tần Mộc Ngữ dừng một chút, lúc này mới cúi đầu nhìn kỹ.

Cô không ngạc nhiên, chỉ xem một chút liền có thể nhìn ra chuyện này huyền ảo và lớn đến mức nào, hơn nữa đây lại đúng là bút tích của Thượng Quan Hạo. Lúc trước những khách hàng này đều do hắn một tay thu được, quan hệ không chỉ đơn giản là thân thiết. Hiện tại, ở nhà máy lớn nhất của Dringlewopen tại Anh hàng hóa đọng bị lại, đã đi được nửa đường tiến cũng không được mà lùi cũng không xong, khoản tiền mà khách hàng chuyển đều chảy về tài khoản ở Anh để mua nguyên liệu và thuê công nhân, hiện tại họ hủy bỏ đơn đặt hàng yêu cầu phải trả lại tiền, chuyện này gần như là không thể.

Khuôn mặt trong sáng, nhỏ nhắn hiện lên một tia sáng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như dao: “Bọn họ như vậy quả thật là lừa gạt!”

"Lừa gạt thì sao? Cô có chứng cứ sao?" Lisa nhú mi nói, "Một người lừa gạt thì còn có thể, chẳng lẽ toàn bộ mọi người sẽ liên hợp lại lừa gạt cô sao? Cái này nói lên Thượng Quan Hạo, không làm gì cả, mọi thứ đều bị huỷ hoại, chúng tôi sẽ đi đâu để kiện anh ta về tội lừa đảo?!"

Tần Mộc Ngữ trầm mặc, ánh mắt nhìn không rời tập tài liệu, căn bản không rõ vì sao Thượng Quan Hạo lại đột nhiên làm như vậy.

Anh ta điên rồi sao?

Lam Từ Kỳ vẫn luôn trầm mặc bỗng ngược mắt, chậm rãi lạnh lùng nói: "Tất cả ra ngoài."

Một đám người hai mắt nhìn nhau, tán loạn đi ra ngoài, bên trong chỉ còn lại trợ trợ ba người.

Giờ phút này đáng về bề bề của Lisa mới chính thức xuất hiện, đi đến trước mặt cô, mở miệng nói: "Anglia, cô vẫn không rõ nguyên do mọi chuyện có đúng không? Vậy tôi sẽ nói cho cô biết. Hơn nửa tháng trước cô hại Dringlewapen bị loại trong cuộc đấu thầu, không quan trọng, không vấn đề gì vì ngay từ đầu đến Trung Quốc chúng tôi không định gấp gấp như vậy, thế nhưng cô hãy đến giải thích cho tôi một chút, vì cái gì Edwiin lại muốn động tay chân ở bên trong vật liệu của Tín Viễn đến việc trước hôm thi công họ gặp phải sự cố?! Đây xem như là cái gì? Trò chơi đùa của trẻ con? Nhìn không vừa mắt cô liền muốn lật đổ sao?!"

Cô trầm mặc, đôi mắt trong sáng nâng lên, nhìn Lam Từ Kỳ.

Hắn từng giờ trò với vật liệu của Tín Viễn? Chuyện này là từ khi nào?

"Lisa...." Lam Từ Kỳ lạnh giọng cảnh cáo, "Từ giờ trở đi câm miệng, đi ra ngoài."

"Edwiin!" Lisa nhú mi gọi, tức giận đến mặt đỏ.

Vì một người phụ nữ mà cạnh tranh với đối thủ của mình trên phương diện làm ăn một cách bất chính? Hắn rốt cuộc xem cả công ty là cái gì? Vì muốn niềm vui của một người, mà khiến toàn bộ mọi người ở Dringlewapen lo sợ!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 206-2: Tìm anh đàm phán 2

Nàng cố gắng bình ổn lại lừa giận, dùng một loại ánh mắt nhìn khác thường nhìn hắn, cười lạnh đứng lên.

"OK... Tôi đi." Lisa gượng hai tay lên, đôi mắt quang mang trở nên quẩn rừ mà trào phúng, ôm lấy tập tài liệu trên bàn, nàng dùng tiếng Anh nói với hắn cuối một câu cùng, "Nếu đó là điều anh thích!"

Nói xong hung hăng lườm Tần Mộc Ngữ một cái, giẫm lên đôi giày cao gót đi ra khỏi văn phòng.

Bầu không khí yên tĩnh đến ngạt thở, vây quanh hai người.

Tần Mộc Ngữ lại nhìn kỹ lại nội dung trên tập tài liệu, lông mi run lên một cái, đem tập tài liệu đặt lên bàn: "Anh hẹn gặp anh ta, hẹn anh ta ra để đàm phán, chúng ta không phải không có lợi thế để cùng anh ta đàm phán, hoặc là khách hàng tiếp tục giao dịch theo danh sách ban đầu, hoặc là anh ta tự nuốt hết đồng hàng hóa trong cái danh sách này, nếu không thì liền trực tiếp chờ giấy triệu tập của tòa án."

Lam Từ Kỳ lặng im không nói.

Đôi mắt thâm thúy của hắn chậm rãi nâng lên, dùng ánh mắt khác thường nhìn chăm chú cô, nói khẽ: "Tới đây."

Tần Mộc Ngữ ngẩn ra, theo bản năng nhìn xung quanh, cửa chớp đã khép lên, trong lòng cô lại có chút loạn.

Lông mi rủ xuống, cô vẫn là đi tới.

Lam Từ Kỳ đứng dậy, nhẹ nhàng kéo cô vào trong vòng tay nhốt chặt lại, khàn giọng hỏi: "Có nhớ tôi hay không?"

Cô run lên, nhẹ hít một hơi nhìn hắn: "Tôi không có quên ghi tội của anh."

Câu trả lời này...

Lam Từ Kỳ ở trong lòng khẽ cười một cái, cảm thấy thật đúng là tuyệt diệu.

Bàn tay xoa xoa tóc của cô, hấn cúi đầu nói nhỏ: “Nhưng tôi không muốn em nhớ những thứ như vậy.”

Tần Mộc Ngữ dừng một chút, nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt thanh tịnh như nước: “Không phải anh muốn cái gì là đều có được, thứ tôi muốn cũng rất nhiều, thế nhưng tôi vẫn không có gì.”

Lam Từ Kỳ buông tay, dòi xuống tới hai bên eo cô: “Vậy chúng ta ngay lập tức đi, em muốn cái gì tôi sẽ cho em.”

Cô nhìn kỹ hấn, nhất thời nhin không nổi phì cười.

Tay chống đỡ cái trán, cô nhớ tới chuyện hai ngày trước bị Ngữ gia ép buộc đi kết thúc vụ án đó, trong lòng ừ ừ khủất, thật sự rất ừ ừ khủất. Bây giờ cô muốn nói rõ chân tướng, không muốn bị cảnh sát đối xử như vậy, không muốn con của mình phải chịu sự thống khổ cùng uy hiếp lớn như vậy, càng không muốn bị Thượng Quan Hạo hận đến tận cùng như vậy, những thứ này, ai có thể cho cô?

“Lam Từ Kỳ anh đổi phong cách rồi sao? Từ trường phái dã thú trực tiếp đổi thành trường phái nhu tình à?” Tần Mộc Ngữ trong nỗi bi ai to lớn nhìn không được trêu ghẹo hấn, thư giãn tâm tình, “Tôi cảm thấy như vậy không giống anh.”

Lam Từ Kỳ cũng nhìn chăm chú nàng mắt, cười yếu ớt, trong tươi cười có một tia thống khổ: “Có đúng không?”

Hấn cũng cảm thấy mình thay đổi. Trước kia luôn cảm thấy cao cao tại thượng, bởi vì có ơn với cô cho nên làm cái gì cũng không kiêng nể gì cả, bây giờ làm cái gì cũng bắt đầu cẩn thận từng li từng tí, nói thật, hấn chờ mong cô nói với hấn quyết định của mình, nếu như cô đồng ý, hấn lập tức mang theo cô cao chạy xa bay.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206-3: Tìm anh đàm phám 3

Tần Mộc Ngữ tỉnh lại, trên người nhẹ nhàng khoan khoái, mái tóc ẩm ướt, lạnh lạnh rơi là tả sau lưng. Trên thân thể đắp một lớp chăn lụa mỏng, khe di động một chút, đôi chân đau nhức siết chặt, tức khắc cảm thấy khó chịu mà nhắm mắt.

Trong phòng, còn có người...

Ánh mắt trong veo nhìn lại, bên cạnh sofa, người đàn ông mặc âu phục, từ khay cài áo ánh kim tản ra ánh sáng êm dịu, hấn trên tay cầm tài liệu, buông mắt xuống lật xem, hồi lâu mới khép lại, thần nhiên nói: “Đã tỉnh?”

Tần Mộc Ngữ ngần ngại một chút, nơi này thiết kế trang nhã thư thái, dưới ánh đèn màu cam, từ cánh cửa cho đến bức tường như muốn nói cho nàng, đây là bên trong phòng khách sạn. Nàng từ lúc nào mà tới chỗ này?

“Thượng Quan Hạo, anh...” Nàng căng mắt ra nhìn, chỉ là có một tia bất lực sợ sệt.

Thượng Quan Hạo cầm tài liệu đóng lại vút đến trên mặt bàn, đứng dậy chậm rãi đi tới, hai tay đặt ở hai bên hông nàng “Ngủ cũng thật sâu, ngay cả tắm rửa cũng không làm cho em tỉnh dậy... Nhưng cũng tốt, tôi thích em thông minh một chút như vậy, chứ không phải mở mắt ra là đã quát gọi tôi thế này.”

Tắm... Tắm rửa?!

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ không còn chút máu, đã nhận ra thay đổi trên người, đôi mắt ẩm ướt, nhú mày xấu hổ và giận dữ nói: “Tôi không cần... Việc này tự bản thân tôi có thể làm, tôi không cần anh giúp tôi!”

Vừa nghĩ đến bản thân bị hấn sờ mó toàn thân, nàng hận không thể đi tìm lấy cái chết!

Thượng Quan Hạo cười nhạt, ngón tay giờ lên đến gương mặt nàng: “Nói vài câu mà cô đã cho là thật sao? Tôi tìm phục vụ ở đây giúp cô tắm, cô nghĩ rằng tôi thích sờ vào phụ nữ đến mức giúp tắm rửa sao? Ngoại trừ Cần Lan, không có người phụ nữ nào được hưởng loại đối đãi này... Tần Mộc Ngữ, tôi chỉ bắt cô đến phát tiết mà thôi, cô thật đúng là... mau tình mòng đi...”

Nói mấy câu ngắn ngủi, khiến toàn thân Tần Mộc Ngữ kích động run rẩy, trong mắt mơ hồ nổi lên một chút lệ.

Nàng có một loại cảm giác, tựa như con chuột bị con mèo chơi đùa, sắc mặt nóng hầm hập, mỗi tế bào trên cơ thể như là tự châm biếm bản thân mình.

Nàng gật đầu, đẩy tay hấn ra, ngân ngân nước mắt “Như vậy là tốt nhất, tôi thà bị ai đó chạm vào so với anh còn tốt hơn nhiều.”

Đôi mắt Thượng Quan Hạo đen như mực thâm thúy, lạnh đi vài phần.

“Tỉnh dậy thì đi xuống ăn cái gì, cô mà chết đói, tôi chẳng muốn đi nhặt xác cho cô.” Hấn lạnh lùng nói.

Tần Mộc Ngữ buông mắt xuống, cảm thấy bản thân đã trải qua một cuộc đời thật dài, nàng đưa tay nắm lấy quần áo, bao nhiêu phần có dấu vết bị xé rách, nàng muốn đi toilet đổi lại, đưa mắt nhìn qua chiếc gương ở đầu giường, nhìn bản thân đầy những dấu hôn đáng sợ.

Nàng rời ánh mắt đi, tay chân run nhè nhẹ.

Thay quần áo nàng mới nhớ tới một vấn đề, nàng như thế nào mà đến được đây?

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206-4: Tìm anh đàm phám 4

Mặt Tần Mộc Ngữ lập tức đỏ lên, ánh mắt dời đi, không biết cô ta muốn làm gì.

"Cô không thấy kỳ quái sao?" Lisa cười cười, nhìn sang văn phòng, nhẹ giọng nói, "Đó là do anh ấy lưu lại."

Nhịp tim của Tần Mộc Ngữ lập tức đập hụt một nhịp.

Lisa sửa sang lại cổ áo, nhìn cô nói: "Anglia, cô là một người phụ nữ thông minh, tôi không cần nói chuyện vòng vo với cô. Cô có còn nhớ rõ có một buổi đêm cô gọi điện thoại cho anh ấy nhưng anh ấy không bắt máy không? Anh ấy đương nhiên là sẽ không bắt máy, cũng sẽ không trở về bên cô, bởi vì, lúc ấy anh ấy đang ở trên giường của tôi."

Hơi thở ngưng trệ, Tần Mộc Ngữ tay chân có chút lạnh lẽo, không biết vì sao lần đầu tiên quay về Dringlewapen sau hơn một tháng sẽ tiếp nhận loại tin tức như vậy. Một đêm kia, cô gặp cướp ở cửa bệnh viện, may mà Thượng Quan Hạo đuổi kịp cô.

Giống như một con sóng thần, lúc này đầu óc của cô mới tỉnh táo lại, mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

"A..." Đôi môi nhợt nhạt của cô phun ra mấy chữ, "Là như vậy sao."

Lisa nhún nhún vai: "Kỳ thật chuyện này không có cái gì đáng để khoe khoang, dù sao thì đàn ông luôn có nhu cầu, tôi thích anh ấy tự nhiên muốn thỏa mãn, tôi cũng sẽ không giống như con gái Trung Quốc không thể bỏ xuống được, làm một lần liền đây đưa không rõ. Chỉ là Anglia, tôi biết Edwin thích cô, cho nên nhất định phải nhắc nhở cô một chút, nếu như cô không ý gì với anh ấy, vậy thì hãy tự giác cách xa anh ấy một chút, làm như vậy thì những người phụ nữ thật sự yêu anh ấy mới có cơ hội, cô nói có phải hay không?"

Nhìn lướt qua văn phòng, Lisa nói tiếp: "Nếu có kết quả các người hãy lập tức nói cho tôi biết, Tôi rất tận tụy với công việc, tôi không cho phép có người dùng thủ đoạn độc ác như vậy phá đổ Dringlewapen, ai cũng không được."

"OK, tôi đi đây. " Lisa nói, liếc mắt nhìn Tần Mộc Ngữ một cái, "Hôm nay cô thật sự rất xinh đẹp."

"Cạch... cạch... cạch" tiếng giày cao gót, càng lúc càng xa.

...

Xe chạy ở trên đường cao tốc, mang theo gió lớn, ở đầu đường giảm tốc độ, chậm rãi rẽ vào, ở quảng trường trống trải bên dưới toà cao ốc, một thân ảnh chậm rãi đi ra.

Ánh mắt của Thượng Quan Hạo lạnh lẽo, nhìn chăm chú bóng người đang chậm rãi đi tới.

Tóc cô phân tán, nhìn không ra phía sau cổ đã từng bị tổn thương, chiếc váy dài càng làm nổi bật da thịt trắng nõn lộ ra ở phía dưới, thậm chí có một loại tái nhợt mỹ lệ, cô có chút thất thần, muốn đi đến trạm xe bus ở ven đường chờ xe.

Cùng lúc đó, một chiếc xe khác từ bãi đỗ xe tiến lại đây, chạy thẳng về phía cô.

Thượng Quan Hạo ngồi ở ghế lái, ánh mắt lạnh lẽo thâm thúy, nắm chặt tay để trên môi mòng, lạnh lùng nhìn chăm chú.

Xe chặn ở trước mặt cô.

Cô giống như là hoảng sợ, lại bình tĩnh trở lại, sau đó một người đàn ông từ trong xe đi xuống, là Lam Từ Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Xem cô làm cách nào để cứu lam tử kỳ

Lúc đầu bọn họ vẫn nói chuyện một cách an tĩnh, ngay sau đó cô bị Lam Tử Kỳ kéo vào trong lòng, dựa vào xe. Cảm xúc của cô không quá dữ dội, chỉ bình tĩnh giải thích, cự tuyệt, nhưng ngược lại cảm xúc của Lam Tử Kỳ ngày càng kích động, giống như là đang liều mạng xin lỗi và cứu vãn mọi thứ, lực ôm cô ngày càng lớn.

Thân mật không chút kiêng kỵ như thế... Đùng là đã từng xảy ra quan hệ, có đúng không?

“Em bận tâm sao?” Đôi mắt Lam Tử Kỳ có chút đỏ, vây chặt cô ở giữa thân thể của hắn và thân xe, khàn giọng hỏi.

Tần Mộc Ngữ cố gắng điều chỉnh lại hơi thở của mình, bàn tay nhỏ bé theo bản năng ngăn cản ở trước ngực hắn, đôi mắt trong suốt nhìn về phía hắn, sau đó lắc đầu, “Lam Tử Kỳ, tôi không hề bận tâm”

“Vì sao em lại không bận tâm?” Ánh mắt hắn lạnh lẽo, bàn tay nhẹ nhàng xoa tóc của cô, “Tôi cũng đã từng hứa hẹn với em, đã tỏ tình, tôi đã từng nói chỉ cần em muốn tôi lập tức đưa em về nước... Vì sao em không nổi giận với tôi? Chết vấn tôi, giống như em đang chết vấn người yêu của mình?”

Hắn càng nói càng quá đáng, trầm trầm mà nguy hiểm, Tần Mộc angừ nhắm mắt rồi lại mở ra, đôi mắt ở phía dưới hàng lông mi thật dài lạnh lẽo như nước, trực tiếp nhẹ nhàng mở miệng: “Nhưng chúng ta không phải người yêu.”

Trái tim của cô xác thực là đã từng rung động, cũng đã từng lạnh như băng, thế nhưng Lisa nói rất đúng, hắn cũng là đàn ông, là một người đàn ông thích cô nhưng lại không thuộc về cô. Hắn cần gì phải thủ thân như ngọc? Hắn cần gì phải vì Tần Mộc Ngữ cô mà treo cổ mình lên thân cây? Trong một khoảnh khắc cô đã cảm thấy hơi mất mát, đây là sự thật.

Nhưng nói cho cùng thì cô không có tư cách để mất mát.

Con gió thổi qua, thổi tung mái tóc của cô, khuôn mặt trắng nõn của cô càng thêm xinh đẹp động lòng người khi mái tóc bị thổi bay, cô nói với hắn trong gió: “Lam Tử Kỳ, nếu đã thành ra thế này, tôi sẽ không chút phòng bị nói cho anh biết quyết định của tôi. Đợi đến khi chuyện giữa anh và Tín Viễn kết thúc, tôi sẽ chính thức rời khỏi Dringlewapen, tôi sẽ dẫn Tiểu Mặc rời khỏi đây, không đi cùng ai sẽ chỉ có hai mẹ tôi sống với nhau. Tôi nói như vậy, anh đã hiểu chưa?”

Mặt Lam Tử Kỳ, từ sự khiếp sợ lúc đầu chuyển thành tái nhợt, trào phúng, bất lực, lại đến lạnh lẽo đến nghiêng răng.

“Rời đi?” Trong mắt hắn tràn đầy tơ máu, nghiêng răng nói.

Tần Mộc Ngữ cũng nhìn hắn, lạnh lẽo nói ra hai từ: “Rời đi.”

Bàn tay mềm mại đặt trên mu bàn tay hắn, cảm nhận lực đạo mạnh mẽ của hắn, chậm rãi mở bàn tay ra, cô ngược mắt nhẹ nhàng nói: “Anh đã giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi không thể báo đáp, cho nên cho dù có phải chết tôi cũng sẽ giúp anh xử lý tốt chuyện này... Người Thượng Quan Hạo hận chính là tôi, đừng vì tôi mà lấy công ty ra đánh cược với anh ta, đừng để tôi lại mắc nợ anh thêm nữa Lam Tử Kỳ... xin anh.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207-2: Xem cô làm cách nào để cứu lam tử kỳ 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không nhìn đến biểu tình của hắn,
cô gian nan lùi lại từng bước, tiếp
tục nói: “Nếu như quyết định được

thời giam cầm phán, hi vọng anh có thể cho tôi biết, tôi sẽ cố gắng hết sức. Về việc tôi sẽ đi đến nơi nào, tôi cũng sẽ nói cho anh biết, tôi chỉ muốn đi thật xa khỏi nơi này, để bảo vệ bản thân và Tiểu Mặc, sẽ không quay trở về nữa... Hi vọng anh sẽ tốt hơn."

Gió càng lúc càng lớn, cô rời khỏi vòng tay của hắn, trong đôi mắt phảng phất như có thiên phàm quá tận (Mấy ngàn chiếc thuyền đều trải qua. So sánh trải qua rất nhiều chuyện, nhiều lần trải qua gió táp mưa sa), đi về phía trạm xe bus.

Lam Tử Kỳ đứng im vài giây, sắc mặt tái xanh đến cực điểm, đi nhanh mấy bước mạnh mẽ kéo cô lại, ôm vào trong lòng.

Xung lực thật lớn, đầu đón chạm vào nhau, thở dốc mạnh mà gấp gáp.

Môi của hắn phủ lên tai cô, giữ chặt gáy của cô ấn vào ngực, khàn cả giọng chậm rãi nói:

“Đừng... Tần Mộc Ngũ em đừng như vậy... Em hãy nghe tôi nói... Tôi thích em... So với ai khác tôi đều thích em... Em đi theo tôi có được hay không? Tôi sẽ không muốn những người phụ nữ khác nữa, loại chuyện này tôi cam đoan sẽ không phát sinh lần nữa...”

Đôi mắt sâu thẳm của hắn đầy đau đớn, giọng nói khàn như cát sỏi: “Lam Tử Kỳ tôi chưa từng nói thích bất cứ người nào, nhưng hôm nay tôi đã nói, tôi có thể biểu đạt ra hết có được không? Em đừng

tư chơi nhanh như vậy... Em hãy suy nghĩ kỹ một chút... Có thể khi suy nghĩ lại thì sẽ đổi ý..."

Sự khó chịu, kiêu ngạo, tự tôn của hắn, giờ phút này bị chính hắn giẫm lên, chỉ sợ cô gái này không thể nhìn rõ!

Hắn không muốn bắt nạt cô...

Hắn cũng không muốn cô cái ân nghĩa chết tiệt gì...

Thích chính là thích... Chính là hắn là người luôn khinh thường sự thừa nhận này, nhưng giờ phút này lại không thể không moi trái tim ra cho cô thấy sự yêu thích của hắn đến!

Tần Mộc Ngũ bị hắn ôm rất chặt, chặt đến nỗi không thể thở nổi.

Đây chính là người đàn ông đã từng kiêu ngạo đem nàng đùa bỡn, giờ phút này lại bị quyết định của cô dọa thành bộ dạng này.

Đầu óc cô hỗn loạn, đôi mắt trong suốt đầy những cảm xúc phức tạp, muốn thoát ra, khẽ gọi tên của hắn muốn hắn buông ra, nhưng hắn căn bản không nghe, mỗi móng cuốn lấy vành tai mềm mại và gáy của cô, đã hoàn toàn mất kiểm soát lý trí.

Cách đó mấy chục mét, một chiếc xe màu đen xơ xác tiêu điều đến đáng sợ...

Thượng Quan Hạo hung hăng nắm chặt tay, đôi mắt đỏ tươi ướt át.

Giờ phút này anh, rất muốn giết người.

Cô đang liều mạng kháng lại sự xâm phạm của Lam Tử Kỳ, nhưng chỉ phí công, anh nhớ lại tối hôm qua cô dùng giọng nói quyến rũ nói với anh rằng chỉ ít so anh còn dịu dàng hơn, thương tôi hơn anh, vết thương trong lòng bị xé rách ra, máu chảy ròng ròng.

Môi mòng tái nhợt khẽ nhếch, môi mím thật chặt!

Anh rút cuộc không có cách nào nhìn tiếp nữa, xem bọn họ diễn kịch, ở trước mặt mọi người thể hiện tình yêu cùng mâu thuẫn, trái tim của anh bị cô dùng dao đâm đến huyết nhục mơ hồ, nắm chặt tay lái, giống như điên chạy về phía ven đường!!

Xe cô lướt qua rất nhiều, toàn bộ thế giới đều đang rung chuyển, trong đôi mắt của Thượng Quan Hạo hiện lên sự tuyệt vọng như tro tàn và quang mang lao về phía trước con đường!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207-3: Xem cô làm cách nào để cứu lam tử kỳ 3

Cách đó mấy chục mét, một chiếc xe màu đen xơ xác tiêu điều đến đáng sợ...

Thượng Quan Hạo hung hăng nắm chặt tay, đôi mắt đỏ tươi ướt át.

Giờ phút này anh, rất muốn giết người.

Cô đang liều mạng kháng lại sự xâm phạm của Lam Tử Kỳ, nhưng chỉ phí công, anh nhớ lại tối hôm qua cô dùng giọng nói quyến rũ nói với anh rằng chỉ ít so anh còn dịu dàng hơn, thương tôi hơn anh, vết thương trong lòng bị xé rách ra, máu chảy ròng ròng.

Môi mỏng tái nhợt khê nhếch, môi mím thật chặt!

Anh rốt cuộc không có cách nào nhìn tiếp nữa, xem bọn họ diễn kịch, ở trước mặt mọi người thể hiện tình yêu cùng mâu thuẫn, trái tim của anh bị cô dùng dao đâm đến huyết nhục mơ hồ, nắm chặt tay lái, giống như điên chạy về phía ven đường!!

Xe cô lướt qua rất nhiều, toàn bộ thế giới đều đang rung chuyển, trong đôi mắt của Thượng Quan Hạo hiện lên sự tuyệt vọng như tro tàn và quang mang lao về phía trước con đường!

Thời gian hẹn gặp Dringlewapen, là bốn giờ chiều.

Điện thoại nội bộ reo lên liên tục, người đàn ông ngồi trên ghế xoay ở bên trong đôi mắt đỏ ngầu, chịu đựng sự đau nhức đang cuộn cuộn ở đáy lòng, ngoảnh mặt làm ngơ.

Suốt cả một buổi chiều, anh chẳng có tâm trạng xử lý chuyện.

May mắn thay, sự cố thi công được xử lý rất khá, tin tức không tốt hoàn toàn bị dè ép.

Bàn tay dôi qua, cuối cùng ấn vào phím kết nối của điện thoại nội bộ.

“Tổng giám đốc!” Giọng nói lo lắng của thư ký truyền đến, ổn định lại hơi thở rồi nói, “Tổng giám đốc, vừa rồi có rất nhiều khách hàng gọi điện thoại tới, nói rằng bọn họ nhận được thông báo của Dringlewapen Bên, nếu như có nhiều đơn hàng bị hủy bỏ đồng loạt như vậy, không thể loại trừ khả năng lư gạt tạt thế, bọn họ sợ sẽ bị khởi tố cùng một lúc, họ hỏi ngài nên làm gì!”

Mắt Thượng Quan Hạo nâng lên, trong đầu hiện lên khuôn mặt trong sáng dịu dàng ô, lại thông minh và lý trí.

Lừa gạt, khởi tố. Thủ đoạn ứng phó như vậy, ngoài cô ra, không ai có thể nghĩ ra.

“Cho tôi một giờ...” Giọng nói anh khàn khàn, giống như Sắt dưới địa ngục lạnh lùng tuyên cáo thời gian tử vong, trong đôi mắt bị sự đau nhức kịch liệt thiêu đốt, hủy thiên diệt địa, “Một giờ nữa, tôi sẽ đến gặp cô ấy... Xem cô ấy còn có thể cố gắng làm những gì, còn có thể dựa vào cái gì để cứu lấy Lam Tử Kỳ.

Mấy chữ cuối cùng được anh nói rất nhẹ, giọng điệu tàn khốc.

“...” Thư ký thật sự kinh ngạc, lại biết điều gạt đầu, “Được, tôi đã biết, tôi sẽ trả lời bọn họ ngay lập tức!”

Kim đồng hồ chậm rãi chỉ vào 3 giờ 50.

Bên dưới cửa sổ sát đất, một chiếc xe chậm rãi tiến vào tầng 1 của Tín Viễn, vài người bước xuống, tiến vào toà nhà.

Thượng Quan Hạo lạnh lùng nhìn chăm chú bóng dáng tinh tế dịu dàng đi ở phía sau, ánh mắt mang theo nỗi đau khủng khiếp, dừng một chút, lạnh lùng đi ra khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Tôi rất vui khi làm thế này (giăng co)

Phòng hội nghị rộng lớn sáng sủa, tràn ngập mùi thuốc súng.

Lisa đi giày cao gót đứng bên cạnh ghế ngồi, vẻ mặt lạnh lùng đè nén sự bất an trong lòng, kéo chiếc ghế ngồi xuống, chân váy da màu đen ma sát cùng chiếc ghế da tạo ra tiếng kéo kẹt khó chịu.

Một loạt bốn, năm người vội vàng ngồi xuống.

Cửa đột nhiên bị đẩy mạnh ra, một loạt tiếng bước chân đi vào bên trong.

Người đàn ông đi trước mặc âu phục màu đen, chiếc gac trắng quấn quanh bàn tay ưu nhã càng làm nổi bật sự nam tính của anh ta, khuôn mặt lạnh lùng, bước vào bên trong cùng một đoàn nhân viên ưu tú, mãi đến khi ngồi đối diện bọn họ, ngẩng mặt nhìn thoáng qua bọn họ, rồi lạnh lùng ngồi xuống.

Họ hiếm khi có cuộc gặp chính thức trong trường hợp cay nghiệt như vậy.

Lam Từ Kỳ ngừng một chút, thản nhiên mở miệng nói: “Thượng Quan tiên sinh, hân hạnh gặp anh.”

Hắn rất ít khi nói chuyện với người đàn ông đối diện như vậy, bọn họ đã từng là bạn bè nhiều năm, vào giờ phút này đột nhiên giống như hoàn toàn chấm dứt.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lãnh đạm và lạnh nhạt, cũng không lên tiếng.

Hắn nghĩ mình đã nói đủ rõ ràng.

Thượng Quan Hạo cười lạnh, khoe môi tuấn dật tản ra hương vị lạnh lẽo, ngón tay thon dài day day mi tâm, cúi đầu nói: “Tôi nhận được đơn khởi tố từ những khách hàng này, là ai làm?”

Một câu hỏi sắc bén, đem tất cả các mâu thuẫn ra phơi bày trước mặt mọi người.

Người phụ nữ nhỏ bé ở ghế đối diện cứng người, đứng lên, bình tĩnh nhìn anh: “Là tôi làm.”

Ngón tay của Thượng Quan gõ gõ vào mặt bàn, giống như đang suy nghĩ, cuối cùng đôi mắt lạnh lùng suy ngẫm nhìn cô, nhưng môi lại nở nụ cười lạnh lẽo “Tốt... Tôi sẽ nói chuyện với cô.”

Sắc mặt anh đột nhiên lạnh thêm vài phần, giống như băng tuyết, trầm giọng nói: “Bằng chứng của cô đâu?”

Lời của cô mềm nhẹ động lòng người, uyển chuyển êm tai, xoay chuyển tình thế với sức mạnh đáng kinh ngạc.

Thượng Quan Hạo nhìn sâu vào cô, rõ ràng đã thấy trên người cô có một chút thay đổi, hương vị non nớt mờ đi một chút, sự sắc sảo năm đó bị cô che dấu hoàn toàn toát ra, rất chín chắn, rất xinh đẹp... Nhưng khi ánh mắt anh quét qua cổ cô, anh nhìn thấy một dấu hôn ẩn giữa mái tóc đen. Hắn là trước khi đến, Lam Từ Kỳ đã không không che được mà để lại dấu vết.

Siết chặt nắm tay, hắn cười khẩy, bộ dáng quyến rũ.

“Tôi muốn phung phí, đó là việc của tôi. Có thể đối phó được không, là chuyện của các người,” anh nói, mắt như muốn giết người nhìn chằm chằm vào cô, giọng khàn khàn, “Tôi hỏi một lần nữa, bằng chứng của cô đâu?”

Câu nói của anh trực tiếp đẩy cô vào đường cùng.

Tần Mộc Ngữ nhìn anh vài giây, khuôn mặt càng tái nhợt, lấy tài liệu mở ra, chuyển qua đưa cho hắn: “Đây là tất cả thông tin tôi có thể thu thập. Mặc dù tất cả các công ty này đều là nhà sản xuất quay vòng. Nhưng vật liệu họ cần sử dụng trong các dự án gần đây không khớp với các đơn hàng. Nếu họ không lên kế hoạch từ trước, ai sẽ mạo hiểm mua một loạt những thứ vô dụng trong kho?”

Thượng Quan Hạo nhìn các tài liệu trong tay cô, thứ tự rõ ràng, ngôn ngữ sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 208-2: Tôi rất vui khi làm thế này (giảng co) 2

“Ngoài ra, đặc điểm duy nhất của các công ty này là họ có liên hệ kinh doanh chặt chẽ với Tín Viễn, có thể nói họ luôn là nhà cung cấp cố định. Tuy nhiên, lại có tình không thêm quan tâm tới tình cảm hợp tác lâu năm ở sau lưng đưa một cảnh ô liu* (cách nói bóng nói gió về của lời mời gọi của người khác) về phía Dringlewopen, điều này không phải rất kỳ quái sao?” Cô nói một cách dịu dàng êm tai, không nhanh, không chậm, trong đôi mắt trong suốt toát lên sự khôn ngoan.

Những ngón tay mảnh khảnh của Thượng Quan Hạo lật qua các trang của tài liệu, nở một nụ cười mỉa hoặc, “Ba” một tiếng khép lại, coi tài liệu giống như đồ bỏ đi, quăng qua một bên.

Vài người của Dringlewapen cảm thấy không được tôn trọng, bị loại thái độ này làm cho tức giận.

“Cũng chỉ có thể này thôi sao...” Anh ngẩng mặt, nhìn cô, lạnh đậm nói, “Năng lực của cô chỉ có thể này thôi sao?”

Lời nói nhục nhã, đâm thẳng vào trái tim Tần Mộc Ngữ, ánh mắt cô run run.

Thân hình to lớn của Thượng Quan Hạo tựa vào ghế, duỗi thẳng ra, lạnh lùng nói: “Khách hàng của tôi thực sự như thế nào không cần dùng đến những tài liệu kia, thật ra chỉ là làm ăn qua lại... có đi thì có lại.” Ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn, anh trầm thấp nói: “Những thứ này không phải là thứ họ muốn, là Tín Viễn muốn.”

Xung quanh nhất thời xôn xao.

Người của Dringlewapen ở ngó ngác nhìn nhau, cảm thấy khiếp sợ vô cùng, nhưng cũng không rõ ý của anh là gì. Ai đã từng nghe nói về một công ty muốn làm ăn với các đối thủ cạnh tranh thông qua các đối tượng bán phá giá sản phẩm của chính mình?! Điều này thật vô lý!

Mà giờ phút này, tại chỗ ngồi, Tần Mộc Ngữ lại nghe hoàn toàn hiểu ý tứ của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên trắng bệch.

Cô cố gắng phủ định suy đoán của chính mình, ánh mắt trong suốt nhìn anh, lẩm bẩm: “Anh ra giá là bao nhiêu?... Để bọn họ mua đồ của Dringlewapen xong anh lại mua về, anh trả bọn họ giá bao nhiêu?”

Thượng Quan Hạo ánh mắt lấp lánh, nụ cười lạnh lùng mà quyến rũ, chậm rãi nói: “Gấp đôi... Cô cho bọn họ bao nhiêu, tôi liền cho gấp đôi. Loại giao dịch hấp dẫn này, ai không muốn làm.”

Người ngồi cạnh kích động đứng lên, quả thực muốn chửi ầm lên, Tần Mộc Ngữ lại im lặng ngồi, nhưng tay chân lại lạnh lẽo, cô nhợt nhạt nở nụ cười, tái nhợt nhưng xinh đẹp, nói nhỏ: “Anh làm vậy để làm gì? Muốn nuốt một đồng vật liệu lớn như vậy cần tốn thất bao nhiêu tài chính? Chẳng nhẽ vì muốn Dringlewapen sụp đổ, mà anh cam tâm trả giá lớn như vậy?!”

Cô không tin rằng người đàn ông này có thể là một kẻ biến thái như vậy.

Thượng Quan Hạo tao nhã ngồi trên ghế xoay, đôi mắt sâu thẳm phức tạp và lạnh lẽo, hiện lên sự đau đớn, nhưng nụ cười thì tàn nhẫn, lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào cô... “Tôi thích.”

“Tôi thích làm như vậy, đơn giản là làm theo ý muốn... Cô có ý kiến gì sao?”

Tần Mộc Ngữ cả người toát mồ hôi, ngón tay run rẩy.

Anh tiếp tục nói: “Ban đầu, tôi cũng muốn những vật liệu này, những giữa chừng, đột nhiên hối hận, cảm thấy nó không đáng giá, vì vậy, tôi đã hủy kế hoạch thu mua, vì vậy như cô thấy... Khách hàng cũng đều hủy theo, đây cũng không phải ý của tôi, nhưng tính ra thì bọn họ cũng là người khôn giữ mình,” Anh dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô, cúi thấp đầu nói, “Cô nghe hiểu chưa?”

Nếu như trận đấu này không phải tàn khốc như vậy, đoán chừng người của hai bên chuẩn bị xông vào đánh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Thời gian để ôn chuyện

Trong đôi mắt thanh tịnh của cô dường như có ánh sáng thiêu đốt, sau khi cảm xúc kịch liệt qua đi là sự tĩnh mịch đến lạ. Giống như con vật nhỏ bị mưa to xối đến ướt đẫm, lông mi dài run rẩy, cô nhìn nhìn đến mức môi trắng bệch, cất lên giọng khàn khàn: “Nói điều kiện của anh đi.”

Nếu anh đã tuyên bố số hàng lớn này Tín Viễn có thể nuốt trọn, như vậy thì anh nhất định có điều kiện.

Hoặc là anh làm tới cùng, cả hai cùng thiệt hại.

Hoặc là anh thỏa hiệp, tất cả đều không tổn thất gì.

Khuôn mặt tuấn tú của Thượng Quan Hạo lóe lên một tia nhợt nhạt, trong đôi mắt mang theo sự đau nhức, nhìn chăm chăm vào cô như muốn giết người, anh trầm giọng: “Vì sao cô không suy nghĩ thêm cho sự an nguy của mình?”

Tần Mộc Ngữ khẽ giật mình, chưa kịp phản ứng, ngón tay thon dài của anh đã cầm lên một phần tài liệu từ tay người trợ lý bên cạnh ném về phía cô, anh lạnh lùng như quỷ Satan dưới địa ngục, giọng nói lạnh như băng, anh trầm giọng nói: “Nhìn kỹ một chút đi.”

Đôi mắt trong suốt của cô run rẩy, cố gắng chịu đựng, cúi đầu lật xem tài liệu.

Có một cảm giác ón lạnh trong mắt của Lam Từ Kỳ. Hắn cười lạnh nhìn Thượng Quan Hạo, mở miệng nói: “Nếu thương lượng không ổn, vậy không cần thiết phải nói tiếp, thất thế là chuyện quá đỗi bình thường. Ở đây láo loạn, không bằng trực tiếp gặp nhau trên tòa, như thế nào?”

Nói xong, hắn nắm lấy bàn tay Tần Mộc Ngữ, muốn đưa cô đi.

Tần Mộc Ngữ đột nhiên kéo hắn lại, con người lóe lên tia thống khổ, run rẩy nói: “Lam Từ Kỳ!”

Không thể. Cô không thể như vậy.

Trời biết, vì sao Thượng Quan Hạo muốn dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để xử lý Dringlewapen, đều bởi vì cô! Nhưng công ty của Lam Từ Kỳ không làm sai, toàn bộ công nhân trong công ty từ trên xuống dưới cũng không làm sai!

Nó tương tự như đơn khiếu nại cô vừa soạn thảo, nhưng ngược lại mọi thứ đều nhắm vào Dringlewapen. Mặt khác, là bằng chứng và bản liệt kê tội trạng của Dringlewapen làm trái điều ước lại không chịu giảm tiền hàng, nếu như không nhanh chóng giải quyết chuyện này, thì sẽ công bố với giới truyền thông như vậy sau này Dringlewapen không chỉ bị tổn thất lớn về nguồn tài chính, mà cả danh tiếng cũng hoàn toàn bị xoá sạch!

Đôi môi cô khẽ run lên, đến cuối cùng cô nhìn đến hồ sơ cá nhân của chính mình.

Phi báng. Hoá ra anh đã sớm chụp lại phần tài liệu khởi tố kia để làm chứng cứ, một khi vụ việc này ồn ào đến tòa án thì ngay lập tức sẽ bị căn ngược lại một cái, hơn mười công ty liên hợp lại tố cáo cô tội phi báng.

“Anh...” Tần Mộc Ngữ nghẹn lời, mắt nhìn chăm chăm anh, cảm giác hoàn toàn bị áp bức đến đường cùng.

Một số người xung quanh cô vội vàng lấy tài liệu xem xét, tranh luận gay gắt, nghe thấy cả tiếng nghiêng răng nghiêng lợi.

Hai người đứng cách nhau một cái bàn, hai mắt đối diện, lạnh lùng đối địch với ngang ngược, kịch liệt tra tấn lẫn nhau, như thể cả hai cùng đau đớn cũng không quan trọng.

Khóe miệng của Thượng Quan Hạo khẽ nở một nụ cười lạnh, mở miệng nói: “Tần tiểu thư, chẳng nhẽ cô vẫn không hiểu sao, ai ở nơi đầu sóng ngọn gió, ai nguy hiểm nhất sao?”

Mắt cô lộ ra một tia tuyệt vọng, môi tái nhợt, run giọng nói: “Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Sau khi đọc tài liệu, Lam Từ Kỳ ở bên cạnh, khuôn mặt anh ta cũng xanh mét đến cực hạn.

Khép tài liệu lại, hắn nhìn Thượng Quan Hạo, cúi đầu nói: “Chuyện này, dừng lại ở đây.”

Người xung quanh đều nhìn hắn sững sờ.

Cô dựa vào cái gì mà phá hỏng một công ty có lịch sử vẻ vang vì bản thân mình?

Cô dựa vào cái gì?

Những tội lỗi và nợ nần như vậy, cả đời cô cũng không rõ ràng.

“Dừng như vậy...” Cô đè nặng tiếng nói nghẹn ngào, hơi thở mong manh nói chuyện, cố gắng giữ tay áo hắn: “Tôi xin anh đừng như thế này... anh hãy quay lại và nghe xem anh ta rốt cuộc muốn gì, tôi đã nói rồi đừng để tôi lại tiếp tục nợ anh!!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209-2: Thời gian để ôn chuyện 2

Cô cúi thấp đầu, cố gắng đè nén giọng nói, không để ai nghe thấy.

Sắc mặt Lam Từ Kỳ xanh mét đến cực hạn.

Hắn cười khẩy, nhìn cô chăm chăm, nghiêng răng nói: “Em không nợ tội, chẳng nhẽ muốn làm cho tôi nợ em, đúng không?!”

Tần Mộc Ngữ cắn môi, cắn mạnh sắp chảy máu, đè nén nỗi đau trong lòng, nhìn Thượng Quan Hạo run rẩy nói: “Thượng Quan Hạo, nói điều kiện của ngài đi, mặc kệ là nhắm vào công ty hay vào tôi đều được, chỉ cần cuộc làm ăn này có thể tiếp tục, Tín Viễn thu mua toàn bộ số hàng này, tôi sẵn sàng trả bất cứ giá nào!”

Mắt Thượng Quan Hạo lạnh lùng dừng lại ở bàn tay hai người đang dây dưa, sắc mặt tái nhợt, lộ ra màu xanh mét, rất dọa người.

Hắn dừng lại trên mặt cô, chậm rãi nói: “Dringlewapen có nhân viên như cô... Thật sự là mắt mặt...”

Còn người nổi lên một tia màu đỏ tươi, hắn cẩn thận nhìn hai người, đưa ra quyết định.

Tần Mộc Ngữ run lên một cái, sắc mặt tái nhợt, giống như đứng trong cơn mưa to như trút nước vài giờ đồng hồ. Cô buông lỏng tay áo của Lam Từ Kỳ ra, cẩn thận lý giải lấy ý của anh, hiểu rất rõ ràng.

Cô gật đầu, nhìn anh bằng ánh mắt hoang mang, lẩm bẩm: “Còn gì nữa không? Chỉ những thứ này?”

Thượng Quan Hạo sững sờ nhìn cô.

Khuôn mặt điển trai của anh tái nhợt, như thể có cảm giác không thể nắm lấy cô.

Hắn chỉ muốn loại bỏ tất cả những thứ bảo vệ cô, loại bỏ tất cả những người đàn ông xung quanh cô, để cô bên cạnh hắn trong tư thế yếu đuối, bất lực nhất! Nhưng cô không quan tâm... Đây mắt cô một mảnh thể lương nói cho hắn biết, cô cũng không để ý.

“Như vậy đi... Tần tiểu thư, tôi nghe nói cô bởi vì không làm tròn bổn phận trong công việc nên còn đang trong thời gian giữ chức không nhận lương. Bây giờ, vì cô, công ty lại chịu tổn thất lớn như vậy, không bằng cô hãy chủ động từ chức, cô thấy thế nào?” Những lời nói lạnh lẽo, sắc bén như dao, hạ thấp nhân phẩm của cô, “Do thiếu trách nhiệm trong công việc, hãy chủ động từ chức, và hứa sẽ không quay lại công ty này trong tương lai, và đặc biệt không làm việc trong các công ty có liên quan. Đặc biệt, không để người đàn ông này làm chủ, không liên hệ với anh ta, một ngày cũng không được.”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo nhìn cô chằm chằm, như một kẻ khát máu, dừng lại trên người cô thật lâu, thì thầm: “Chính cô tự rút lui, hoặc sẽ bị tôi đánh bại, sau đó cũng phải rút lui, cô tự mình lựa chọn.”

Bầu không khí xung quanh giống như có một áp lực vô hình, mọi người đều im lặng, không ai dám nói gì.

Lam Từ Kỳ nắm chặt tay lại, hoàn toàn nổi giận, chỉ muốn xông lên liều chết đánh hắn một trận.

Mà Tần Mộc Ngữ dù có ngốc, cũng nghe ra ý tứ của anh.

- Làm cho cô ấy cách xa Lam Từ Kỳ, nếu còn dám lại gần một chút nữa, thù đoạn của hắn sẽ càng không khách khí.

Trong mắt cô, có một màn sương mù dày đặc, một mảnh trắng xóa, bất lực lạnh lẽo. Không ai trên thế giới này tốt với cô vô điều kiện. Kể cả khi cô đã gặp, cũng luôn buộc không được dựa dẫm.

Người đàn ông trước mặt đã nói với cô từ nhiều năm trước.

“Tần Mộc Ngữ, ngay cả khi tôi không muốn, tôi cũng không cho phép người đàn ông thứ hai trên thế giới chạm vào cô... Cô muốn được hạnh phúc, cô muốn được tái sinh, cô chỉ có thể xuống địa ngục!”

Nắm tay dần dần nắm chặt, trái tim anh quặn thắt.

Ánh mắt lóe lên tia đau nhói, nhưng hắn khẽ nở nụ cười, lại hung hăng nói: “Thêm nữa... Chính là buổi tối đi ra ngoài, chúng ta đã tới lúc ôn chuyện cũ.”

Tần Mộc Ngữ run lên kịch liệt, nơi yếu mềm bị thương nặng, cánh môi hoàn toàn không có chút huyết sắc.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Nếu như không phải tôi nhất thời mềm lòng bỏ qua cho cô

Ban đêm. Ôn lại chuyện cũ.

Chỉ cần là người có chút đầu óc, biết những người quen cũ của bọn họ, đều có thể hiểu điều này có ý nghĩa gì!

Anh không ngần ngại xem cô như thể đánh bạc đem ra giao dịch ngay trước mặt nhiều người như vậy, mặc kệ cô đang mặc trên người bộ trang phục chỉnh tề, mặc kệ cô có thanh thuần sạch sẽ, anh giống như là đem quần áo cả người cô lột sạch, so với việc tát một cái thật mạnh vào mặt cô thì điều này còn nhục nhã hơn!

Cứ như vậy, cứ như vậy đi.

Kết thúc.

Cô đón xe ở trên đường, trong mắt ảm áp, rõ ràng là đã chuẩn bị tốt để hoàn thành chuyện này, nhưng không ngờ lại chật vật đến vậy. Cũng tốt... Cô đi, không báo với bất kỳ ai, sau này cũng sẽ không xuất hiện trong cái ngành luân quần này, trong sinh mệnh của cô của không cần tiếp tục liên quan đến bất cứ người đàn ông nào.

Thượng Quan Hạo, anh hài lòng chưa?

Một chiếc xe xám bạc, lại đột nhiên “kít...!” một tiếng, dừng ở trước mặt cô.

Tần Mộc Ngữ bị làm cho hoảng sợ một chút, ngón tay tái nhợt đều rút lại, lúc này mới nhận ra là Lam Từ Kỳ.

Hắn cầm tay lái, khuôn mặt tuấn tú xanh xám, hiển nhiên là cảm xúc căng thẳng đến cực hạn.

Cô nhìn hắn xuống xe, ánh mắt ảm áp, khuôn mặt nhỏ nhắn tái đi, theo bản năng lùi về phía sau. Nhớ tới nụ hôn thô bạo mắt không chế của hắn trước cuộc đàm phán vừa rồi, Tần mộc ngữ run giọng nói: “Lam Từ Kỳ, anh đừng có làm loạn.”

Tần mộc ngữ không có cách nào kìm chế sự run rẩy!

Đôi mắt trong suốt của cô sáng lên, môi trắng bệch như tờ giấy, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi vì bị chọc giận, ngay sau đó là sự lạnh buốt đến thấu xương. Tay của cô bám vào bàn, móng tay gần như khảm vào chiếc bàn gỗ màu đen cứng cáp.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo thê lãnh, thận trọng nhìn khuôn mặt của Tần Mộc Ngữ, quan sát biểu hiện của cô từng chút một. Giống hệt bốn năm trước, cô xem anh như hồng thủy mãnh thú (nước lũ và thú dữ “vì với tai hoạ ghê gớm”), ở trong mắt cô, Thượng Quan Hạo anh cũng chính là một ác ma mà cô không thể tránh khỏi, phải không?

Bàn tay quần băng gạc máu tươi lại âm ỉ chảy ra lần nữa, đôi môi mỏng của tái nhợt, đôi mắt mang theo đau nhức dữ dội khàn giọng nói ra một câu: “... Tôi chỉ đùa một chút.”

Không muốn suy nghĩ xem biểu tình của mọi người xung quanh đến cùng là mang cảm xúc gì, anh nhìn thật sâu vào đôi mắt của cô, ánh mắt thê lương cùng tuyệt vọng, hơi thở mong manh: “Cứ giải quyết như vậy đi... Cô rút ra ngoài cho tôi.”

Nghiến răng khàn giọng nói ra mấy chữ cuối cùng, thân ảnh cao lớn rần rờ của anh đứng lên, dời ánh mắt, mang theo một đoàn người nườm nượp đi về phía cửa phòng hội nghị. Anh lạnh như hàn băng, bóng lưng quyết tuyệt!

Không nỡ ép buộc cô.

Cho dù chỉ một lần nhìn thấy bộ dạng nước mắt lưng tròng của cô, dù cho có khiến bản mình trở nên chật vật, cũng không nỡ ép buộc cô như vậy!

Vấn đề này lớn bao nhiêu, cái giá phải trả nặng bao nhiêu, anh đều gánh!

Toàn bộ phòng hội nghị lâm vào tình trạng im lặng khiến người ta nghẹn thở cùng với đó là những tiếng thảo luận to nhỏ vì sự rời đi của Thượng Quan Hạo, giống như đó là một thảm họa. Lực đạo nắm vào chiếc bàn của Tần Mộc Ngữ cũng từ từ buông lỏng, cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng dường như, là anh đã buông tha Dringlewapen, cũng buông tha cô.

Một trận gió lạnh thấu xương thổi đến, cô ôm chặt chính mình, không biết là chưa xót hay vẫn là đau nhức.

Váy bị tung lên, lung tung bay múa trong gió lạnh.

Tần Mộc Ngữ chịu đựng những ánh mắt khác thường, ánh mắt thanh tịnh, bình tĩnh từ biệt những nhân viên khác của Dringlewapen. Cô không nghĩ tới chuyện quay lại công ty, thừa dịp Lam Từ Kỳ đi lấy xe không ở đây, dùng tiếng Anh nói với vài người thời gian cô sẽ quay lại để làm thủ tục từ chức.

“Take good care.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi tái nhợt, lại hiện lên một nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói.

Ngay cả Lisa cũng nhìn ra ánh mắt khác thường của cô, nhủ thầm, phun ra một câu: “You, too.”

Tần Mộc Ngữ quay người dọc theo đường nhỏ đi trở về.

Lam Từ Kỳ ngược mắt, kéo cổ tay của cô đặt toàn bộ cơ thể trên biển quảng cáo ở ven đường, đôi mắt đỏ ngầu dọa người.

“Tôi làm loạn...” Thanh âm hắn khàn khàn như sương, “Tần mộc ngữ, rốt cuộc là tôi làm loạn, hay là anh ta làm loạn?”

Trong lòng của cô, giống như là bị nghiền ép, kịch liệt đau nhức!

Trong đôi mắt trong suốt hiện lên sự quang mang, nàng đè ép hơi thở, hơi thở mong manh: “Tôi không muốn nói nữa... Mọi chuyện đã được giải quyết,

Lam Từ Kỳ tôi phải đi...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210-2: Nếu như không phải tôi nhất thời mềm lòng bỏ qua cho cô 2

Lực đạo nắm lấy cổ tay cô của Lam Từ Kỳ càng lớn hơn! Đôi mắt lộ ra sát ý!

“Mọi chuyện đã được giải quyết như thế nào... Anh ta bảo em từ bây giờ phải cách xa tôi một chút, cho nên em liền nghe lời có đúng không?... Em thích thỏa hiệp với anh ta như vậy sao? Anh ta muốn đêm nay cùng em ôn lại chuyện cũ, con nẹ nó sao em không sớm đồng ý một chút?!”

Cổ tay đau nhức như muốn vỡ vụn...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ không có chút huyết sắc, cổ nén đau, nhũ mào ngược mắt: “Anh đừng có cố tình gây sự như vậy có được không? Lam Từ Kỳ, tôi biết anh hận tôi giúp anh, nhưng hôm nay anh cũng nhìn thấy, đó chính là thượng quan hạo! Anh ta mà đã muốn tàn nhẫn, thì toàn bộ thế giới đều không đối được một chút nhân từ của anh ta! Anh là bạn của anh ta, anh còn không rõ sao?!”

Mắt Lam Từ Kỳ đỏ như máu, đột nhiên ôm chặt eo của cô, gất gao tựa vào chán cô.

“Nếu như muốn bắt em rời xa tôi để đánh đổi... Tôi có chết cũng sẽ không muốn sự nhân từ của anh ta...” Hắn nhìn thật sâu vào trong ánh mắt của cô, giọng nói khàn khàn, “Tần mộc ngữ em sẽ không rời đi đúng không? Mặc kệ anh muốn đối phó như thế nào với Dringlewapen, tôi cũng không quan tâm.. Nói cho tôi nghe em sẽ không nghe lời anh ta... Em sẽ không đi...”

Bên trong giọng nói của hắn lộ ra sự tuyệt vọng, giọng khàn khàn, lông mi thật dài của Tần Mộc Ngữ bị ướt nhep, môi mím mà thống khổ rũ xuống, chống đỡ bộ ngực của hắn, lăm lăm nói trong ngực hắn: “Lam Từ Kỳ...”

“Tôi đã đặt xong vé máy bay rồi, ngày mai tôi và Tiểu Mặc sẽ đi ngay lập tức.” Cô nhỏ giọng mà thống khổ nói.

Toàn bộ thân thể Lam Từ Kỳ cứng đờ tại chỗ.

Toàn bộ trái tim tràn ngập sự cô đơn và đau đớn, thân thể trắng kiện run lên nhẹ nhẹ, nhin không được cười nhạt một cái, hai tay thông thả lại cường ngạnh bụng lấy mặt của cô, “Đi... Em đi đâu?”

“Lam Từ Kỳ...” Cô thống khổ muốn đẩy tay hắn ra.

“Em quên năm đó tôi cứu em như thế nào sao... Sau này em rời khỏi tôi rồi thì ai có thể chăm sóc em?” Giọng hắn khàn khàn, đôi mắt đỏ ngầu ướt át, thương tiếc bụng lấy mặt của cô nói chuyện, “Tôi biết tôi chưa chăm sóc em thật tốt, em luôn sợ tôi, cũng không muốn ở cùng một chỗ với tôi... Chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không? Tần Mộc Ngữ tôi có thể không phát triển sự nghiệp ở Trung Quốc nữa, em muốn đến nơi nào tôi đều theo em đến cho đó! Nếu như những thứ này vẫn không đủ, vậy em mau nói cho tôi biết như thế nào mới đủ!”

Hắn dùng hết toàn lực muốn xoay chuyển cô!

“Anh buông tôi ra...” Cô bị cảm xúc mãnh liệt của hắn làm cho choáng váng, cũng không còn cách nào tránh thoát.

“Em vẫn cho rằng tôi sợ anh ta?” Đôi mắt lạnh lẽo của Lam Từ Kỳ đầy phức tạp, trong tuyệt vọng lộ ra đau nhức mãnh liệt,” Tần Mộc Ngữ em cảm thấy tôi sợ anh ta sao? Coi xem như Dringlewapen sụp đổ tại đây thì thế nào... Cùng lắm thì dẹp đường hồi phủ, tất cả đến nước đấy thì thế nào! Vì sao hết lần này tới lần khác em đều muốn rời đi, vì sao không chịu thương lượng một chút...”

“Ba!” Một bàn tay, đánh vào trên mặt hắn!

Lực đạo của cô không lớn, lại phát ra tiếng vang lạnh lạnh, đủ để thức tỉnh người đàn ông này!

Khuôn mặt tuấn tú của Lam Từ Kỳ lệch ra qua một bên, lạnh như nước.

Tần Mộc Ngữ thật vất vả tránh thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, nước mắt lưng tròng, lòng đau như cắt!

“Không phải như vậy... Lam Từ Kỳ, tôi không có lý do gì cả, tôi không yêu anh! Cho nên anh đừng nói nữa!” Cô không chịu đựng nổi tình cảm sâu nặng như vậy, gần như là gào thét lên một câu cuối cùng.

Thân thể tinh tế run lên nhẹ nhẹ, tay cô đỡ lấy biển quảng cáo, run giọng nói: “Tôi có lỗi... Thật sự có lỗi, thật xin lỗi... Tôi đi đây, anh bảo trọng!”

Nói xong cô cố nén nước mắt sắp rơi xuống, chạy đến ven đường tùy tiện ngăn cản một chiếc xe, trực tiếp mở cửa xe ngồi vào, cũng không tiếp tục nhìn người đàn ông phía sau một cái nào, xe đột ngột chuyển động

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210-3: Nếu như không phải tôi nhất thời mềm lòng bỏ qua cho cô 3

Đêm lạnh như nước.

Tiểu Mặc chuyển ra một cái thùng thật to, sắp xếp gọn gàng đồ của mình, bò lên giường, đem tất cả tập tranh của cậu xếp thành một chồng, lại leo xuống, cất vào trong thùng đồ. Ngẩng đầu nhìn quanh một vòng, cậu chạy tới phòng khách.

“Mẹ... Mẹ, gấu bông...” Tiểu Mặc ôm lấy hai đầu gối của mẹ đang ngồi trên ghế sofa, giống như là đột nhiên nhớ ra, “Gấu bông của Tiểu Mặc còn ở trong bệnh viện! Mẹ!”

Tần Mộc Ngữ vỗ nhẹ lưng của cậu, nghe cậu dặn dò, mắt rung rung, cười yếu ớt, trái tim lại càng đau nhức.

Tiểu Mặc leo lên lòng cô, không ngoan ngoãn cựa quậy, cái miệng nhỏ của Tiểu Mặc càng không ngừng nói.

Mười phút sau mới hoàn toàn trấn an được cậu bé, Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng hít một hơi, dặn dò cậu bé không được nghịch ngợm trong phòng, lúc này mới cầm chìa khoá đi khỏi chung cư.

Làm xong xuôi hết các thủ tục ở bệnh viện liền trở về nhà, trong tay cầm theo một túi đồ.

Đây là đồ vật mà Tiểu Mặc để quên trong phòng bệnh, chỉ có mỗi một quyển sách toàn trung học, một con gấu bông mềm mại, còn có một bộ quần áo bình thường cậu hay mặc.

Bóng đêm của thành phố này thật mờ mịt, cô lại muốn ngay lập tức rời khỏi đây.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, nhớ lại tình cảnh bốn năm trước lần đầu tiên cô quay lại Trung Quốc, toà nhà Tần thị cao vút trong mây, khuôn mặt đầy yêu thương của Tần Chiêu Vân. Cô rõ ràng đứng trên đất của tổ quốc mình, lại không cách nào dừng chân, rõ ràng ở nơi này có người thân của cô, lại đều chết không còn một ai, những hồi ức ấy khiến mỗi lần nhớ lại lòng đều đau.

Nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn lưu lạc, không có chỗ ở cố định, đến bây giờ vẫn giống như vậy.

Nước mắt thấm ướt hốc mắt, cô chỉ lo ngẩng đầu nhìn, không có chú ý tới sau lưng có một chiếc xe đi theo, giống như là dã thú đang ẩn nấp, mang theo sự nguy hiểm tới gần, một chút lại một chút, dùng không khí lạnh lẽo bao vây cô lại.

Trong xe, mùi rượu tứ phía.

Bộ âu phục cắt may vừa vặn bao bọc lấy thân thể trắng kiêu, ưu nhã, lạnh lẽo hơn người của anh. Khuôn mặt tuấn dật góc cạnh như dùng dao tạc, ngón tay thon dài mang theo ma lực rơi vào trên cửa xe, mở cửa xuống xe.

Anh biết mình đã rất say, thế nhưng hình bóng trước mắt này, anh lại không cách nào nhớ nhầm.

“Gọi xe sao?” Một giọng nói trầm thấp lạnh lẽo truyền đến, trong không khí tràn ngập hơi lạnh.

Tần Mộc Ngữ run lên một cái, bỗng nhiên xoay người lại, lúc này mới thấy anh.

... Hơi thở cô bất ổn, ngón tay tinh tế siết chặt túi xách, đôi mắt trong suốt liếc anh một cái, ngay lập tức nhấc chân rời đi.

Cách khoảng cách xa như vậy cô vẫn ngửi thấy mùi rượu, rất đáng sợ, cô biết giờ phút này nếu trêu chọc người đàn ông này thì chắc chắn là muốn chết. Hôm nay lúc ngồi trên bàn đàm phán, đại khái là anh hận không thể bóp chết cô ngay lập tức.

Bây tay tinh tế của Tần Mộc Ngữ chống đỡ cái trán, mỗi một không chịu nổi, ngược mắt lại nhìn thấy ánh mắt khát vọng của Tiểu Mặc.

Cô hơi hoảng hốt. Lúc này mới nghĩ ra Tiểu Mặc đang nói tới cái gì.

Gấu bông. Là gấu bông Thượng Quan Hạo cho thằng bé.

Kinh ngạc đứng dậy, ôm lấy cục cứng, Tần Mộc Ngữ vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cậu bé nói khẽ: “Xin lỗi Tiểu Mặc, là Mẹ quên mất, Mẹ ngay lập tức tới bệnh viện đem về, nhân tiện trả phòng bệnh luôn, Tiểu Mặc đừng tiếp tục thu dọn một mình, mọi thứ chờ mẹ trở về rồi cùng làm được không?”

Tiểu Mặc ngây thơ gật đầu, giọng nói thanh thúy mở miệng nói: “Mẹ ơi, chúng ta không cần nói tạm biệt với mọi người sao? Vì sao lần này chúng ta không đi cùng chú Lam, còn có...” Hai tay nhỏ bé của cậu ôm lấy cô, khuôn mặt nhỏ bé ánh mắt khát vọng tựa vào cổ cô, “Còn có chị điều dưỡng, cô bác sĩ, và còn cả chú nữa, Tiểu Mặc đều không cần nói lời tạm biệt với họ sao?”

Ánh mắt của Tần Mộc Ngữ run lên một cái.

Hơi thở ấm áp của cô bao quanh khuôn mặt trắng nõn của con trai, hôn cậu, nói giọng khàn khàn: “Không cần, bọn họ đều bề bộn nhiều việc, đều có việc phải làm. Mẹ sẽ nói một tiếng với bọn họ, Tiểu Mặc không cần lo lắng.”

... Đôi mắt trong veo của Tiểu Mặc mở thật lớn, ngập ngừng nói, “Mẹ ơi, Tiểu Mặc có thể nói chuyện với chú được không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ tái đi, run giọng nói: “Chú nào?”

“Mẹ, mẹ biết mà!” Tiểu Mặc cất cao giọng nói, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, “Tiểu Mặc muốn nói cho chú biết Tiểu Mặc muốn rời đi, ngày đó chú nổi giận với Tiểu Mặc khẳng định là bởi vì tâm tình của chú không tốt, Tiểu Mặc không giận, cũng hi vọng chú không nhớ kỹ. Giống như Tiểu Mặc luôn nhớ kỹ chú đối xử tồi với Tiểu Mặc...”

Tần Mộc Ngữ cảm nhận được trái tim mình đang run rẩy, ôm chặt con trai, cười nhẹ một cái, trong đôi mắt ấm áp lại dâng lên sự chua xót.

“Không... Không cần...”

Cô nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng con, vừa cười vừa nói: “Tiểu Mặc ngoan, sau này chúng ta nhất định sẽ gặp được một chú đối xử thật tốt với Tiểu Mặc, chú ấy sẽ vĩnh viễn không nổi giận với Tiểu Mặc, được không? Mẹ... Mẹ sẽ chuyển lời giúp con...”

“Thật à?!” Vẻ mặt mất mát của Tiểu Mặc toát ra một tia kinh hi nhảy cẫng lên, sau đó ôm chặt cổ của Tần Mộc Ngữ, giọng nói giòn tan, “Mẹ nói với chú rằng, sau này Tiểu Mặc đi học sẽ học cho giỏi và đi đến núi Phú Sĩ và tháp Eiffel, cơ thể của Tiểu Mặc thân thể sẽ khỏe hơn, biến thành một tiểu nam tử hán ưu tú, chú nói muốn nghiệm thu!”

Thượng Quan Hạo nhấc chân tới gần hai bước, cô run rẩy, muốn tránh đi, nhưng cổ tay vẫn bị anh nắm lấy, đột nhiên anh giật mạnh một cái, cô bị kéo trở lại, lão đảo kéo cô tới trước xe, hung hăng đặt trên mui xe!

...!

Anh men say nồng đậm, hai con ngươi lại có chút đỏ, khí lực lớn đến kinh người.

“Hận tôi như vậy sao? Ngay cả một câu cũng không muốn nói với tôi?” Giọng nói trầm thấp vang lên trước chớp mũi cô, Thượng Quan Hạo cúi đầu nhìn chăm chú gương mặt ở phía dưới, đẹp đến mức kinh tâm động phách, “Ừm?... Nói chuyện.”

Tần Mộc Ngữ bị anh ép chặt tới nỗi eo muốn gãy làm đôi, đau đến nhú mảy, ánh mắt lại không sợ hãi chút nào, mở miệng nói: “Tôi không thích nói chuyện với một con ma men, anh buông ra, để cho tôi còn đi.”

Thượng Quan Hạo cười lạnh, càn rỡ mà tà mị, đột nhiên siết chặt cổ tay của cô, xương đau đến mức muốn nứt!

“A...” Cô đau đến run lên, đồ vật đang cầm ở trong tay, rơi trên mặt đất.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lệch đi là bộ dạng đang nhịn đau, dụ hoặc vô cùng.

“Tần Mộc Ngữ, đã bao lâu rồi cô không bị tôi đặt ở dưới thân... Tất cả các quy củ đều quên hết rồi sao?” Anh say bí tỉ, cúi đầu phả hơi nóng vào tai cô, nghiêng lợi nói, “Ồ trong lòng tôi, từ trước đến nay cô luôn bị người ta dắt mũi, đoán xem hôm nay nếu như không phải tôi nhất thời mềm lòng bỏ qua cho cô, thì bây giờ cô sẽ ở đâu, đang làm cái gì...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 211: Thượng quan hạo, anh muốn làm cái gì?!

Hơi thở ấm áp xen lẫn men say nồng đậm, phun vào gáy cô.

Cô bị kích thích đến run một cái.

“.....” Đôi mắt trong suốt của cô nâng lên, ở khoảng cách gần nhìn chăm chú anh, trong mắt thủy quang lóe lên, cũng xen lẫn một chút hận ý, mở miệng nói, “Bản lĩnh của anh cũng chỉ như thế này thôi sao? Anh có thực lực, cho nên có thể đem ra tiêu xài phung phí, có thể tùy ý dùng mọi thủ đoạn chèn ép người khác, cho dù đối phương là bạn của anh cũng không quan trọng đúng không?!..... Anh đến cùng là vui vẻ đến mức nào? Anh làm như vậy để có thêm cảm giác thành tựu, đây là thứ anh muốn sao?!”

“Cô kích động cái gì hả? Tôi nói không đúng?” Anh lạnh giọng hỏi.

“Anh cách tôi xa một chút!” Nhớ tới sự nhục nhã ngày hôm nay, khuôn mặt nhỏ của cô lúc đỏ lúc trắng, sự phẫn nộ mãnh liệt khiến hốc mắt cô phồng lên, dâng lên một tầng hơi nước, “Thượng Quan Hạo, anh tốt nhất nên cách tôi xa một chút, đừng làm nhục người khác rồi lại đến phẫn nộ với tôi, cho tới bây giờ anh đều không có tư cách này!”

Xung quanh con đường lạnh khiến người, hiếm có xe cộ lui tới, càng rất ít người nhìn thấy tư thế cận kề nguy hiểm của bọn họ.

“Tư cách.....” Trong đôi mắt lạnh lẽo của anh sôi trào mãnh liệt, nghiêng răng nói ra hai chữ này, đột nhiên nắm chặt eo của cô, ôm lấy cô! Tần Mộc Ngữ bất ngờ, eo suýt nữa bị anh kéo đứt, tay vịn lấy bờ vai của anh, đau đến cắn môi.

Bàn tay nắm lấy gáy của cô, hung ác giữ chặt và vuốt ve.

Đôi mắt của Thượng Quan Hạo đỏ tươi ướt át, giọng nói khàn khàn: “Tư cách cái gì?..... Chỉ có người đối xử tốt với cô, mới có tư cách đối xử không tốt với cô có đúng không? Thế nhưng Tần Mộc Ngữ..... Rõ ràng là cô đã hủy hoại loại tư cách này..... Tôi đối xử tốt cô, cô muốn sao? Đến tận cùng là cô có đáng giá để tôi áy náy hay không, có đáng giá để tôi tìm cô suốt bốn năm hay không, lật tung toàn bộ Trung Quốc cũng phải tìm thấy cô?!”

Tần Mộc Ngữ lại dùng ánh mắt lạnh lẽo mà nhìn anh.

Cô biết anh là vì những lời nói ở cục cảnh sát ngày đó mà dây dưa, thế nhưng cô không nghĩ sẽ giải thích, cô cũng không thể giải thích!

Lực đạo đang nắm chặt cổ tay cô của Thượng Quan Hạo càng thêm lớn, đôi mắt lạnh lẽo đỏ ngầu, giống như là muốn nuốt chửng cô.

“Cô hỏi tôi có vui hay không sao?..... Tôi có thể nói cho cô biết, tôi không vui.”

Môi mòng sắc bén lộ ra sự lạnh lẽo mỉa mai, mang theo hơi nóng chạm vào từng tác trên khuôn mặt cô. Giọng nói trầm thấp của anh giống như lảng trí cô: “Bởi vì hôm nay người cô đứng bên cạnh là cậu ta..... Cho dù cô có lại tan vỡ, lại thỏa hiệp..... Cũng đều là vì cậu ta!”

Nghiến răng mấy chữ, từ trong miệng anh phun ra.

Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào da thịt ở cổ tay cô, lại chậm rãi nắm chặt, anh tiếp tục nói: “Xem như cô đồng ý đêm nay theo giúp tôi..... Cũng chỉ có thể nói rõ là cô có thể giúp cậu ta đến mức thân thể cũng có thể bán.....”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ đột nhiên tái nhợt, giấy dựa mãnh liệt!

Thượng Quan Hạo xanh cả mặt, một lần nữa bắt lấy cổ tay cô đặt tại hai bên hông, dùng khí lực lớn hơn để kiềm chế thân thể của cô!

Cánh tay nhỏ bé của cô ngăn cánh tay của anh, muốn thoát ra khỏi lồng ngực khiến người khác ngạt thở của anh, nhưng căn bản Thượng Quan Hạo không cho phép, bàn tay to lớn lạnh lùng kéo sợi tóc của cô, trong lúc cô ngửa đầu kêu đau một tiếng trầm thấp ngay lập tức ôm chặt cô, mang theo sát khí cúi đầu đối mặt với cô, cánh tay vòng qua, ôm chặt cô bởi vì da đầu bị xé rách đau đớn mà thân thể vô lực trượt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 211-2: Thượng quan hạo, anh muốn làm cái gì?! 2

Tần Mộc Ngữ đau đến mê muội, đầu bị ép ngửa thành một góc độ không thể tưởng tượng nổi, đối diện với hơi thở của anh.

“Cô biết không..... Mấy ngày, chỉ có mấy ngày mà thôi.....” Trong đôi mắt của Thượng Quan Hạo lóe lên ánh sáng sâu thẳm và phức tạp, mang theo khát vọng khát máu nhìn chăm chăm cô, nói giọng khàn khàn, “Vào vài ngày trước tôi còn quyết định buông bỏ tất cả mọi chuyện trước đây, toàn tâm toàn ý với cô. Tôi cũng không quan tâm những sự việc trong quá khứ đến cùng là thật hay giả, chân tướng là gì, giả dối là gì cũng không quan trọng nữa! Bởi vì tôi căn bản không kháng cự được cô! Tôi buông tha cô suốt bốn năm..... Tôi không thể buông tha cô lần nữa.....”

“.....” Thất lực đập thật mạnh vào hộp đồ ở giữa hai ghế ngồi đằng trước, cô đau đến nổi đôi môi tái nhợt, ngửa đầu, trên trán toát mồ hôi lạnh bám vào ghế lái, nghiêng người sang một bên để giảm bớt trọng lực.

“Đau không?” Một giọng nói băng lãnh trầm thấp từ đỉnh đầu vang lên.

Tần Mộc Ngữ trong lòng run lên, đôi mắt trong suốt đột nhiên quay lại, nhìn thấy Thượng Quan Hạo đã cúi người xuống.

Khuôn mặt nhỏ của cô tái nhợt, theo bản năng muốn ngồi dậy, lại bị một bàn tay của anh hung hăng ngăn chặn, chụp lấy bả vai hung hăng đè trên ghế lái!

“Thượng Quan Hạo..... Anh muốn làm cái gì?!” Cô gào thét.

Thân thể cao lớn của Thượng Quan Hạo áp xuống, môi mỏng bao trùm vành tai của cô, giọng nói khàn khàn: “..... Thấy quen thuộc sao? Có quen thuộc với nơi này không? Bốn năm trước cô mới 18 tuổi, chúng ta đã từng làm trong chiếc xe này.....”

Tần Mộc Ngữ nhắm chặt mắt, dùng sức muốn đẩy bàn tay đang nắm lấy bả vai của cô.

“Thế nhưng Tần Mộc Ngữ, cô đã làm những gì?” Anh nghiêng răng nói.

“Lừa gạt tôi rất vui sao? Đùa bỡn tôi có cảm giác thành tựu không?” Bàn tay còn lại của vuốt lên cổ cô, trong đôi mắt tràn ngập sát khí, mang theo một tia nhu tình, cùng hơi thở của cô dây dưa, “Nói chuyện.”

Lông mi thật dài càng không ngừng run rẩy, Tần Mộc Ngữ nhắm lại mắt, bên trong ướn át ảm áp, cô nhú mày, chịu đựng sự đau lòng nhỏ giọng nói: “Anh buông ra..... Con của tôi đang đợi tôi ở nhà..... Anh thả tôi ra để cho tôi còn đi!”

Thượng Quan Hạo buông lỏng sợi tóc của cô, cô đau đến cắn môi, lông mày nhíu chặt lúc này mới hơi thả lỏng, cúi đầu thở hổn hển. Anh cúi người, nhặt đồ vật cô vừa mới làm rơi xuống đất lên nhìn.

Trong chiếc mua sẫm bình thường màu trắng, là một chú gấu bông ngoan ngoãn nằm ở bên trong.

Tần Mộc Ngữ đột nhiên run lên, đưa tay giật lại: “Anh buông ra..... Không được chạm vào! Đó là đồ của Tiểu Mặc!”

Thượng Quan Hạo lại giữ chặt cổ tay của cô, mắt lạnh như hàn băng, cười lạnh: “..... Là đồ vật là tôi đã bố thí cho nó?”

Đôi mắt của cô lập tức đỏ lên một chút, hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái, càng thêm ra sức giật lấy, Thượng Quan Hạo lại ném cái túi ra thật xa, ngăn lại thân thể đang xông lên phía trước của cô, sau đó đặt một cánh tay cô lên bả vai, tiếp theo một cánh tay thăm dò vào dưới gối của cô, đột nhiên bế cô lên!

Tần Mộc Ngữ hét lên, hoảng sợ nắm chặt cổ áo của anh, lại cảm giác có một cơn gió thổi qua đỉnh đầu, cửa xe ô tô đã mở ra, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị ném mạnh vào trong!

Bàn tay còn lại của Thượng Quan Hạo đột nhiên từ phía dưới cuốn lấy eo của cô, ngón tay không nhẹ không nặng chạy loạn ở hông cô, sau đó cời mạnh bờ quần áo đen cô mặc trên người, môi mỏng tàn nhẫn hôn lên bờ vai của cô!

“——!” Tần Mộc Ngữ hít vào một ngụm khí lạnh, rốt cục có thể cảm nhận rõ ràng mục đích của anh là gì, toàn thân cô run nhè nhẹ, co rúm lại tránh sang hướng khác, liều mạng phản kháng!

“Không..... Không muốn, Thượng Quan Hạo anh thả tôi ra, không muốn!” Cô gào thét, muốn xoay người đi lại bị anh mạnh mẽ ngăn chặn, cuối cùng dứt khoát dùng một tay giữ chặt cổ tay cô vòng ra phía sau lưng, cô đau đến run rẩy, nụ hôn của anh lại càng thêm kịch liệt, cảm giác ướn át nóng bỏng càn quét toàn bộ đầu vai, cuối cùng cách lớp tóc mềm mại cắn lấy vành tai của cô!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 212: Cô cũng chỉ đến như thế

“Không... Buông ra...” Bỗng nhiên giọng nói của cô trở nên nghẹn ngào, bởi vì bị cánh tay bị vặn vô cùng đau đớn, cũng bởi vì vành tai bị ngâm lấy quá mức nấn cảm, một dòng điện tê dại đáng xấu hổ càn quét toàn thân cô, cô nghẹn ngào gào thét, “Thượng Quan Hạo buông ra!”

Cơ thể cao lớn của Thượng Quan Hạo lại ép tới càng chặt, đầu lưỡi dùng sức lực ngày càng lớn vuốt ve vành tai của cô.

“Buông ra,” Giọng nói của anh lạnh lẽo phả ra hơi thở nóng rực, nói giọng khàn khàn: “Tần Mộc Ngữ...Lúc cô cùng cậu ta làm cô có bảo cậu ta buông ra không? Hừm?”

Đôi mắt đỏ tươi như máu, tay của anh tự do vuốt ve vòng eo tinh tế của cô, “... Cậu ta rất thương cô có phải không? Thương nhiều bao nhiêu?”

Nói xong anh ngay lập tức dùng một lực lớn lột bỏ bộ quần áo màu đen tinh xảo trên người cô, tùy tiện ném vào một góc nào đó trên xe, nắm lấy cổ tay trắng nõn tinh tế của cô lại một lần nữa vặn mạnh ra phía sau lưng!

“...” Cô đau đến run rẩy, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, lớp mồ hôi mỏng bao bọc khắp người cô.

“Anh đừng có như vậy... Thượng Quan Hạo anh tốt nhất nên thả tôi ra, nếu không cả đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh!” Ngón tay tái nhợt tình tê gắt gao nắm chặt lấy ghế, cô gào thét ra tiếng.

Đôi mắt đỏ ngầu của Thượng Quan Hạo nhìn cô chăm chăm, sau một lúc lâu cười lạnh, bàn tay càn rỡ di chuyển lên trên, dòi đến trước ngực cô hung hăng nắm lấy một bên ngực đầy dãi của cô! Cô đột nhiên hét lên một tiếng!

Thượng Quan Hạo gần sát bên cạnh tai của cô, giọng nói khàn khàn: “Tại sao tôi lại phải cầu xin sự tha thứ của cô?... Tần Mộc Ngữ, tôi đã muốn xử tốt với cô, toàn tâm toàn ý đối xử tốt với cô, thế nhưng cô muốn sao? Xứng đáng sao? Tôi cho rằng cô ỷ khuất rất nhiều, đáng giá để tôi dùng một đời để hoàn trả lại những gì đã thiếu nợ cô! Thế nhưng tôi đã sai...”

Anh nghiêng răng nói, không quan tâm cả người cô run rẩy như lá khô rơi, càng dùng thêm lực nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, cách một lớp áo ngực ngọn lửa xâm lược đốt lên ngọn lửa đau đớn: “Cô chẳng qua cũng chỉ là một con đàn bà dối trá và phóng đảng... Tần Mộc Ngữ cô không gì hơn gì loại này!”

Anh gầm nhẹ có chút thô cát, khàn khàn như sừng.

Đôi mắt đỏ ngầu hiện lên một tia quý dị, giống như là dục vọng nồng đậm đang thiêu đốt toàn thân anh.

Một chút xú nhiệt lượng cùng cảm giác mất khống chế, từ lòng bàn tay đột nhiên chạy xuống bụng!

—— Nhưng không nên là như vậy.

Anh chỉ nghĩ chạm qua rồi dừng lại, chỉ muốn hung hăng trả thù cô ngày hôm nay vì Lam Từ Kỳ mà nhượng bộ hết mọi thứ! Thế nhưng anh không nghĩ tới loại cảm giác này sẽ khiến anh mất khống chế như vậy... Cơ thân thể ở phía dưới mềm mại tình xảo đẹp đẽ, lúc ép chặt nơi mịn màng có thể cảm nhận được sự mềm mại của cô khiến người khác ghen tở! Hơi thở của anh thô trọng, bắt đầu không khống chế được lực đạo đang bóp chặt nơi đầy dãi của cô!

“Đừng... Tôi không gì hơn loại này...” Khuôn mặt nhỏ của cô trắng bệch như tờ giấy, gắt gao cắn môi đến mức sắp chảy máu, cô cố gắng xem nhẹ lực đạo tàn ác đang nắm lấy một bên ngực, xem nhẹ hơi thở nóng rực của anh, phả ra mùi rượu, còn cả bàn tay của anh đem đến khoái cảm trong đau đớn, khàn giọng gào thét, “Tôi chính là không hơn gì loại này, anh thả tôi ra!”

Giờ phút này Thượng Quan Hạo dần dần đánh mất lý trí, đột nhiên nhắm mắt hôn lên tóc của cô, hôn đến hưng ác điên cuồng, anh rõ ràng cảm nhận được cảm giác xúc của cô khi ở trong lòng anh, bàn tay tiến về phía dây buộc váy của cô “Ba!” một tiếng, bị kéo đứt! Cô đau đến mức khê kêu một tiếng, trên bờ vai mảnh mai ngay lập tức lưu lại một vết đỏ, mái tóc màu đen rơi tán loạn trên lưng, khiến cho người khác muốn phạm tội.

Nụ hôn của anh, thuận sợi tóc của cô gặm nhấm xuống phía dưới, rơi vào tấm lưng mịn màng của cô!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212-2: Cô cũng chỉ đến như thế 2

Giật mình như bị điện giật, Tần Mộc Ngữ rút cuộc cũng biết anh muốn làm cái gì, sự tề đại len lỏi khắp cơ thể, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã trắng bệch không còn chút máu!

“Cút...” Trên trán cô thấm đầy mồ hôi lạnh, đột nhiên quay đầu, run giọng nói, “Thượng Quan Hạo anh cút cho tôi!... Anh lại muốn cưỡng bạo tôi đúng không? Bốn năm trước anh còn chưa cưỡng bạo đủ sao? Anh cút xa một chút cho tôi!”

Sợi tóc bị mồ hôi làm cho ướt sũng dán chặt vào mặt cô, lửa giận ngập trời cháy hừng hực!

Thượng Quan Hạo giống như bị đâm thật mạnh, nụ hôn rơi trên khoả cái áo lót của cô, chậm rãi, lại kiên định ôm lấy toàn bộ cơ thể cô, đối diện khuôn mặt nhỏ đầy mồ hôi ẩm ướt đang nổi giận.

Bờ môi cô bời vì phẫn nộ mà có chút run rẩy, trước đó bị cắn, đỏ bầm máu sắp chảy ra, Thượng Quan Hạo cười lạnh một tiếng, cúi đầu hung hăng hôn lên bờ môi cô!

Nụ hôn của anh hung mãnh kịch liệt, ngay lập tức che phủ cánh môi cô khiến cô không thể thở, cô trầm thấp hét lên, cả người mồ hôi toát ra càng nhiều, Thượng Quan Hạo kéo đứt nốt chiếc dây buộc váy còn lại của cô, cô gái nhỏ trong ngực ngay lập tức không có bất cứ thứ gì để che chắn, bàn tay của anh đẩy áo ngực của cô ra, trực tiếp đụng chạm đến nụ hoa mềm mại làm cho người khác muốn nổi điên!

Cả người kịch liệt run lên, sự chua xót dâng lên mãnh liệt, thấm ướt hốc mắt.

Thượng Quan Hạo nghe thấy tiếng thét buồn bực từ trong miệng cô bật ra, hung ác giữ chặt khuôn mặt cô cạy mở hàm răng của cô, trong nháy mắt cái lưỡi mềm mại của cô bị bắt lấy, lực hút mạnh mẽ ngay lập tức khiến tất cả các giác quan của cô tê dại, cô rớt cuộc cũng không thể kêu ra tiếng, chỉ có nước mắt trong mắt càng thêm mãnh liệt, thân thể liều mạng chống cự nhưng nhận lại sự đau nhức kịch liệt, run rẩy giống như lá khô rơi!

“Cường bạo có đúng không...” Ngâm lấy môi cô, anh khàn giọng mơ hồ nói nhỏ, lạnh lẽo như băng, “Hoá ra cô còn chưa quên, người cường bạo cô là Thượng Quan Hạo_tôi! Tôi hôm nay sẽ nói cho cô biết một lần nữa, chỉ có tôi mới có thể cường bạo cô!”

Sự kích thích mãnh liệt bao trùm tai của cô, Tần Mộc Ngữ đột nhiên hất đầu, kịch liệt giãy dụa!

Cô hét lên, giãy cò tay ra muốn đẩy lồng ngực của anh thoát ra ngoài, lại bị anh đột nhiên nắm chặt cơ thể xoay sang một bên! Cô đau đến phát run, ngay lập tức lung đập vào ghế lái, một cô lửa nóng hôn vào cổ, Tần Mộc Ngữ lập tức bị ép vào đường cùng, mắt không thể khóc lên, gào thét lên tiếng: “Đồ khốn... Thả tôi ra! Anh không được chạm vào tôi!”

Thượng Quan Hạo nắm chặt lấy eo của cô, mắt đỏ như máu, anh không biết lúc cô ở dưới thân Lam Từ Kỳ có phải cũng sẽ phản ứng kịch liệt như thế không, chỉ là anh không thể chịu đựng được sự kháng cự sắc bén của cô! Bên tai có tiếng đồ vật bị xé rách vang lên, váy dài của cô đã hoàn toàn bị xé mở, bàn tay đè hai chân của cô xuống tách ra hai bên!

Bàn tay được tự do của Tần Mộc Ngữ liều chết muốn nắm lấy một cái gì đó, cuối cùng cô cũng chạm đến chốt mở cửa xe, run rẩy dùng sức mở cửa xe, ngay lập tức hơi lạnh tràn vào cô muốn đẩy người đàn ông ở phía trên để leo ra ngoài, lại bị một lực lớn kéo trở về trong chớp mắt! Cửa xe “Bịch!” một tiếng đột ngột đóng lại, ngón tay ưu nhã của anh tàn nhẫn đè xuống chốt khóa, cô lại kêu đau đến một tiếng thảm thiết! Run rẩy kịch liệt.

Thượng Quan Hạo lúc này mới nhìn thấy, trong khoảnh khắc cửa xe đóng lại khiến mấy sợi tóc của cô kẹp ở bên ngoài, da đầu bị kéo ra có chút đỏ, cô đau đến nước mắt tràn đầy hốc mắt.

Anh bỗng nhiên đau lòng, nhanh chóng mở cửa ra, ôm toàn bộ cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn vào trong ngực, đóng cửa lại!

Thân thể mềm mại của cô suy yếu, khuôn mặt nhỏ trắng bệch như tờ giấy, dựa vào ngực anh, run rẩy kịch liệt.

“Mộc Ngữ...” Anh mắt không thể khàn giọng gọi một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng xoa nơi bị kéo đau của cô, hơi thở nóng như lửa phả vào tai cô, “Đau không... Thật xin lỗi làm đau em... Đừng khóc...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Thô bạo và dịu dàng luân phiên

Tay suy yếu mà run rẩy chống đỡ bộ ngực của anh, giọng nói lý nhí như muỗi của cô truyền đến, mang theo ghen ngạo, cũng mang theo hận ý mà nghiền răng nói, “Anh phạm tội cường bạo... Tôi hận không thể giết chết anh, anh thả tôi ra!”

Một câu nói đập nát chút lý trí cuối cùng của Thượng Quan Hạo, lực ở bàn tay anh từ từ gia tăng, bàn tay còn lại xuôi theo tấm lưng tròn mịn của cô đi xuống dưới, từ phía sau lưng hung hăng xé rách váy của cô!

Cô thét lên, tay của anh cũng đã hoàn toàn xâm chiếm toàn bộ tấm lưng nhỏ bé mềm mại của cô!

Tần Mộc Ngữ cố hết sức muốn đẩy lồng ngực của anh ra, lại bị anh bắt ngờ hôn xuống như muốn cuốn sạch mọi thứ khiến cô chỉ có thể ngửa đầu, mạnh mẽ hút lấy, toàn bộ cổ cô tràn đầy dấu hôn đỏ bừng chuyển thành màu xanh, cô lui lại, cho đến khi bà vai chạm vào cửa xe ở phía sau, không còn đường lui nữa.

“Giết tôi sao?” Thượng Quan Hạo vui đùa ở cổ cô, thờ dõc khàn giọng nói, tình ý nồng đậm: “Từ rất lâu trước đây cô luôn muốn giết tôi... Không nắm chắc thì cũng đừng mong sau này tôi sẽ bỏ qua cho cô!”

Nói xong anh ngay lập tức đem tay xâm nhập vào bên trong quần áo của cô hung hăng nhào nặn!

Cô vẫn nhỏ như cũ, mềm như vậy, lực đạo thô bạo của anh ở trên người nàng tạo ra đầy vết đỏ, bàn tay hung hăng vuốt ve đến gần quần lót của cô, cách một lớp vải vóc hung hăng kích thích nơi mẫn cảm của cô, tiếng thét chói tai vang lên lấy tay đặt ở bờ vai của anh, thần trí đã bị tra tấn đến tan vỡ, “Không muốn... Thượng Quan Hạo anh buông ra... Anh sẽ hối hận vì chuyện đã làm ngày hôm nay, đừng để tôi hận anh! Không muốn!”

Cô khóc, âm thanh của tiếng khóc là tiếng lòng đang sợ hãi.

Ngay sau đó, bàn tay của anh đã hung hăng xâm nhập vào bên trong lớp vải, chạm đến lãnh địa suốt bốn năm không có ai chạm qua, mỗi một động tác tình té của anh đều mang theo run rẩy, ngón tay đột nhiên thật sâu đi vào đẩy cô vào hoàn cảnh phát điên.

Cô ngửa đầu, nước mắt thuận theo lằn xuống ướt mặt.

“Rất chặt...” Anh run giọng lẩm bầm, đôi mắt đỏ au đã trở nên mờ màng, cánh môi đặt ở bên tai cô nói, “Vì sao lại chặt như vậy... Hẳn ta rốt cục là đã khai phá cô như thế nào vậy... Bao lâu không có cùng cô làm...”

Đau...

Xé rách đau đớn từ nơi yếu mềm nhất lan ra tới thẳng trái tim cô.

Bà vai cô gồng lên, đau đến phát run, khóc thút thít, cũng bị nhục nhã muốn chết ngay lập tức.

Sự kìm nén của cô càng kích thích Thượng Quan Hạo, anh cúi xuống cắn môi dưới của cô khiến cô khẽ rên lên một tiếng, tiếp đó lưỡi anh chui qua kẽ răng quắp lấy chiếc lưỡi non mềm mát lạnh của cô, giọng khàn khàn: “Kêu lên... Vì cái gì mà không kêu... Anh ta dạy cô như thế sao?”

Tần Mộc Ngữ bị anh giầy vò đến súp đỏ, toàn thân đỏ mề hôi lạnh, giọng run run nói: “Tôi không nên quen anh... Thượng Quan Hạo, ngay từ lúc đầu tôi đã không nên quen biết anh... Vì cái gì anh không chết đi...”

Đầu ngón tay cô bấu thật sâu vào người anh, giọng run rẩy, nghiêng răng lại rung rung nói từng câu từng chữ.

Lưng Thượng Quan Hạo cứng đờ.

Đôi mắt đỏ au của anh ngược lên, cũng bị kích thích cực điểm, đột nhiên kéo cả người cô lại.

Cô va phải ghế ngồi, những sợi tóc màu đen rơi tán loạn trên ghế, sau lưng đập vào hộp đựng đồ bị tím xanh một khoảng, Thượng Quan Hạo rút ngón tay ở trong cơ thể cô ra, hung hăng kéo khoá xuống, kéo căng mái tóc hỗn loạn của cô đè xuống, giọng khàn khàn: “Hối hận vì quen tôi có đúng không? Nhưng Tần Mộc Ngữ, cô đừng quên... đừng quên là ai từ lúc ban đầu đã muốn gần tôi, là ai nói thích tôi!... Thế nhưng cô chính là dạng này, chỉ là dám phụ ai cũng có thể làm chồng!”

Anh dùng hết toàn lực đột nhiên xuyên qua nơi yếu ớt cô vẫn luôn gắt gao chống đỡ.

“A...” Cô hét lên, khuôn mặt tái nhợt đầy mồ hôi bị tóc che kín.

Thượng Quan Hạo hít vào một ngụm khí lạnh. Anh rõ ràng thấy mình nói rất tàn nhẫn, rõ ràng biết dạng tra tấn này với cô sống còn khó chịu hơn là chết! Anh thấy được miệng vết thương cũ trên cô, vết sẹo màu hồng do bị tàn thuốc làm bỏng, ngay lập tức đôi mắt đỏ lên, cúi đầu hôn lên không hề cho mình nghĩ, càng không để cho mình thương hại, chỉ có chiếm hữu điên cuồng nhất!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 213-2: Thô bạo và dịu dàng luân phiên 2

Bàn tay to lớn nâng đầu cô lên, để hơi thở của cô không còn bị đè nén trong lồng ngực, cùng với đó là một dòng điện chạy qua, giọng nói vì đau đớn mà vỡ vụn của cô như từng nhát dao cứa vào trái tim anh!

“Tần Mộc Ngữ...” Giọng anh run lên, mồ hôi đầm đìa, gắt gao gạt những sợi tóc vương trên cổ cô. “Người phụ nữ đáng chết này...”

“Được được, xong ngay đây!” Di bán báo vội vàng cúi đầu giúp hắn tìm báo cũ, tuổi thọ của báo chí vốn luôn ngắn ngủi, bây giờ có người muốn mua nguyên một tháng thật sự quá hiếm hoi.

“Đây, ngài mau nhìn xem, đây chính là nguyên một tháng...” Di bày tất cả các tờ báo ra.

Ánh mắt Ngự Phong Trì nhìn lướt qua, đột nhiên dừng lại trên một bức ảnh, ngón tay thon dài rút tờ báo ra, cẩn thận nhìn. Bối cảnh của bức hình là trung tâm thành phố Z, có một chiếc xe cảnh sát lừng lững dừng lại, phạm nhân bị áp giải là một người phụ nữ, ảnh chụp cũng không rõ nét, nhưng tầm lưng kia rất quen thuộc, mái tóc màu đen, thân hình mảnh khảnh, quen thuộc đến chói mắt.

Khi nhìn thấy tiêu đề, sắc mặt của hắn mới trở nên trắng bệch.

Cô không có phản kháng, chỉ còn sự chống đỡ yếu ớt.

Đau quá...

Thật đau quá...

Ngón tay yếu ớt của cô nắm chặt chỗ ngồi, trong đau đớn tê liệt cô vẫn nhớ tới chuyện mình cần làm... Cô đã đặt vé máy bay rồi đi... Bảo Bảo đang ở bên trong chờ cô...

“Tiểu Mặc...” Cô khàn giọng kêu, sau đó một trận đau đớn lại ập đến khiến người cô co lại, không chịu được sự thô bạo của anh ta!

Cô muốn chạy trốn... Chỉ là hơi tránh một chút lại bị kéo về, nghênh đón cô lại là sự tra tấn càng sâu hơn.

Cô than nhẹ, khí lực đã suy yếu đến cực điểm.

Đôi môi mỏng nóng hổi của Thượng Quan Hạo hôn lên trán của cô, cô rút cuộc cũng không chống đỡ nổi, đột nhiên rơi vào bóng tối vô tận.

Trong cơn gió lạnh của buổi sáng, một thân ảnh cao lớn đi qua sạp báo trước khách sạn.

“Vị tiên sinh này muốn báo gì? Cứ tự nhiên xem.” Di bán báo nhiệt tình mời gọi.

Thượng Quan Hạo không còn khống chế được sự mãnh liệt, giống như đen tròn cả bốn năm qua hung hăng phát tiết! Nhưng nghe được âm thanh của cô mới biết được cô không còn chịu nổi, anh cố gắng đè nén lại mình, căng thẳng, lực chậm dần, giữ lấy mặt cô, cúi đầu chăm chú nhìn cô.

“Tại sao phải cho người đàn ông khác... Vì cái gì mà lừa gạt anh...” Anh đưa mặt tới sát mặt cô, hơi thở nóng hổi phả lên cánh môi cô, nhẹ nhàng cắn lấy môi cô, cho cô ảo giác dịu dàng nhất.

“Em có biết không anh đã từng nghĩ phải yêu em thật nhiều... Yêu đứa con của chúng ta...”

“Nhưng tại sao em lại muốn đẩy anh ra!”

Anh gầm nhẹ một tiếng, vừa hung ác cắn cái cằm trắng nõn của cô!

Thô bạo cùng dịu dàng, cứ như vậy tuần hoàn thay đổi, Thiên Đường cùng Địa ngục lặp đi lặp lại.

Anh cảm thấy cô cũng đang run rẩy, cúi đầu ngậm lấy cánh môi của cô khàn giọng hỏi: “Có dễ chịu không... Anh có thể khiến em dễ chịu đúng không... cũng không phải chỉ có đau đớn, có đúng không...”

Cô đau đớn kêu khẽ, gương mặt nhỏ trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi ướt đầm sấp bất tỉnh.

Lúc này Thượng Quan Hạo lật người cô mới thấy vết tím xanh bị tù chứa đồ va vào, mấy chỗ da rách lộ ra màu đỏ, có chút đáng sợ. Mắt anh thâm thùy nhử lại, thấy được giờ phút này bụng dưới của cô cũng đang bị cọ bên trên tù chứa đồ.

“Thật xin lỗi... Xin lỗi, làm em đau...” Giọng anh khàn khàn xin lỗi, toàn bộ thần trí đều đã mê loạn.

Anh thì thầm nói vào tai cô, giống như là tự nói lung tung, lại giống như muốn hỏi ý kiến của cô, anh nhắm mắt hôn lên vết thương trên lưng cô, dừ tợn như vậy, dừ tợn đến mức làm cho người khác đau lòng.

“Thực ra em cũng không nở đúng không?” Giọng anh tràn đầy tình ý, lại rời rạc nửa tỉnh nửa mê. “Tần Mộc Ngữ, anh không buông em được... Em nói đi... Nói cho anh biết em vẫn còn thích anh một chút... Một chút là đủ rồi...”

Anh bao trùm lấy tai cô, giọng trầm bổng duy trì sự thanh tỉnh cho cô.

Nhưng cô lại cái gì cũng nghe không được.

Cô mở to mắt, lông mi ướt sũng tràn đầy nước mắt cùng tuyệt vọng. Toàn bộ thế giới đều trao đảo đến đáng sợ, cô va vào ngực anh như chiếc thuyền trong gió trong mưa, từ trên xuống dưới đau nhức tê liệt khiến thần kinh của cô chết lặng...

Ngón tay thon dài rút một tờ báo trên chồng báo, nhìn chăm chú vào mấy chữ quan trọng thành phố Z, nói nhỏ: “Gói tờ báo này lại cho tôi, tôi muốn tất cả các số báo, trong vòng một tháng nay.”

Di bán báo khẽ giật mình: “Muốn cái này?”

“Đúng vậy.” Hắn thân nhiên nói.

—— “Vụ án giết người bốn năm trước lại một lần nữa dấy lên, nghi phạm chính là trưởng phòng kế hoạch của một công ty.”

Mà thứ khiến hắn chấn động không phải là những thứ này, mà là người đứng bên cạnh cô —— Lại là Thượng Quan Hạo.

—— Tần Mộc Ngữ, em thật sự trở về, có đúng không?

Chương 214: Anh thả tôi ra ngoài

Hắn chỉ là muốn biết, rồi cuộc cô đang ở đâu.

Suốt bốn năm này, cô rút cuộc đã vượt qua thế nào.

—— Thời điểm hắn rời đi, có phải đã khiến cô bị toàn bộ vụ án này giày vò đến mức kêu trời, trời không thấu, kêu đất, đất chẳng hay?

Trong đôi mắt hẹp dài, dần dần nổi lên một chút đỏ.

Ngư Phong Trì xé rách tờ báo, móc tiền ra để trên sạp báo, thanh âm trầm thấp lạnh lùng nói: “Không cần trả lại.”

Trên người chỉ có duy nhất một chiếc váy trắng mềm mại, rất vừa người, nhưng lại không có đồ lót, lông mi thật dài của cô run lên một cái, cúi đầu, thấy được trên ngực cùng cánh tay đều có vết tích đáng sợ.

Cô biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng thứ hiện tại cô lo lắng, căn bản cũng không phải là những vấn đề này.

Tần Mộc Ngữ giật chân ra xuống giường, trong khoảnh khắc hai chân chạm đất cô có chút mềm nhũn, cảm giác đau nhức từ chân truyền đến tận nơi tư mật, lại kéo đến phía trên eo nhỏ nhắn... Cô không biết phía sau lưng mình dán thứ gì, chỉ là nhẹ nhàng khẽ cử động liền cảm giác có chút đau, cô vịn vào giường, cố gắng điều chỉnh hơi thở, lúc này mới đi lại trong phòng.

Cô đi chân trần, tìm kiếm đồng hồ ở khắp nơi.

Ra khỏi phòng đi vào đại sảnh, cuối cùng thấy được trên vách tường có treo —— Buổi sáng, mười một giờ đúng.

Tần Mộc Ngữ vịn tay vào tường, run rẩy.

Di bán báo giúp hắn sửa sang tất cả tờ báo: “Tiên sinh, những cái này cậu còn muốn không?”

Môi mỏng sắc bén của hắn vừa muốn mở miệng, cách hắn mấy chục mét đột nhiên có mấy chiếc xe ô tô màu đen dừng lại! Bên trong xe là bầu không khí tiêu điều, mấy người đàn ông mặc quần áo vệ sĩ từ trên xe đi xuống, đứng đối diện khách sạn. Bọn họ nhìn nhau, trao đổi bằng ánh mắt, có mấy người đi về phía đại sảnh của khách sạn, mặt khác vài người đứng xung quanh khách sạn.

Khuôn mặt tuấn tú của Ngư Phong Trì có một chút tái nhợt, cách khoảng cách xa như vậy, nheo mắt lại đánh giá bọn họ.

Tốc độ của ông nội từ trước đến nay luôn rất nhanh, luôn khiến người khác phải tức giận. Chỉ có vèn vèn trong một ngày, mặc dù hắn đã đổi số điện thoại, thậm chí thay đổi thân phận, ông cũng có thể tìm thấy vị trí của hắn tại thành phố Z.

Năng lực của Ngư gia, chính là bởi vì có Ngư Kinh Đông nên mới trở nên đáng sợ như thế.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo sắc bén, lộ ra một tia sát khí.

“Tiên sinh, những tờ báo này...” di bán báo nhiệt tình sắp xếp gọn gàng vào túi đưa cho hắn.

“Cô cứ giữ lấy.” Giọng nói lãnh đạm của hắn chặn đứng lời của di bán báo.

Nói xong Ngư Phong Trì ngay lập tức đeo kính râm, xoay bước, đôi chân trắng tấp thon dài đi về phía ngược lại. Tốc độ của ông nội quá nhanh, hắn nhất định phải nhanh hơn một chút, tìm thấy cô mới được.

“Vị tiên sinh này muốn đi đâu vậy?” tài xế xe taxi tiến lên đón, nhiệt tình hỏi.

Ngư Phong Trì dừng lại, đôi mắt sâu như biển lướt qua mặt của hắn ta, chậm rãi thấp giọng hỏi: “Có biết toà nhà văn phòng của Dringlewapen không?”

Lúc tỉnh lại một lần nữa, ánh sáng nhạt khiến mí mắt mỏng manh của cô đau nhói.

Toàn thân bị nghiền ép đau đớn, cho dù chỉ hơi cử động một chút cổ tay, làn da đều đau nhức.

Lông mi thật dài mở ra, hơi thở giống như bị đè ép trong lồng ngực, thở không ra, cô nhin đau đứng lên, cảm giác được chiếc giường mềm mại lún xuống, dùng ga giường trắng muốt bọc lấy cơ thể, trên đỉnh đầu điều hoà không khí tiết kiệm năng lượng thổi ra gió ẩm áp.

Toàn thân cô khô mát, không cảm thấy mồ hôi nhễ nhại.

Cô lại đi khắp nơi, tìm đồ lót, tìm giày, thế nhưng là không có tìm thấy, cô chỉ có thể tìm thấy ở đầu giường duy nhất một đôi dép lê đi trong nhà, đi vào chân, sau đó chạy ra cửa!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 214-2: Anh thả tôi ra ngoài 2

Ngón tay tinh tế tái nhợt cầm lấy tay nắm cửa, vặn trái, vặn phải, cũng không có cách nào mở được cửa.

“Bóp bóp bóp!” tay của cô vỗ lên cửa.

“Mở cửa...”

“Bóp bóp bóp!” Cô càng dùng lực đập vào cửa, “Mở cửa!”

Trái tim Thượng Quan Hạo giống như bị bóp nát đau nhức, khuôn mặt tuần tú tái nhợt, hai tay ôm lấy khuôn mặt cô càng chặt.

“Xin lỗi.. Tần Mộc Ngữ, xin lỗi tôi không biết...” hơi thở nóng rực của anh cách cô rất gần, khăn giọng giải thích, trầm thấp hỏi, “Trong nhà có điện thoại không? Gọi điện trước xem thằng bé có ở đó hay không.”

Tần Mộc Ngữ nhìn anh chăm chăm, ánh mắt giống như là đang nhìn một con quái thú tàn ác.

Thượng Quan Hạo lấy điện thoại từ trong túi ra, nhét vào trong tay cô.

Tần Mộc Ngữ không còn tâm tư nghĩ đến chuyện khác, siết chặt điện thoại, bấm số điện thoại của mình.

Điện thoại vang lên, tay của cô vẫn còn run rẩy, cầu nguyện Tiểu Mặc có thể nghe điện thoại... Thế nhưng là vô dụng, điện thoại căn bản cũng không có phản ứng, cô ngắt cuộc gọi, lại bấm số, vẫn không có phản ứng.

Xác định không thể mở cửa, cô lại chạy về phía cửa sổ lầu nữa, vén rèm cửa lên, có thể rõ ràng thấy mình đang ở tầng hai, không biết đây là nhà hay vẫn là khách sạn, bên ngoài là một vườn hoa trồng trái cùng các công trình đang thi công dở. Cửa sổ lại đóng kín, trên cùng cửa sổ có một cái quạt thông gió, duy trì không khí lưu thông trong phòng.

Ngón tay của Tần Mộc Ngữ tái nhợt, càng thêm run.

Đôi mắt trong suốt hiện ra một chút hơi nước, cô không cam tâm, chạy tới cầm lấy điện thoại ở trên đầu giường gọi điện.

Cô sợ lúc ra khỏi nhà không liên lạc được với Tiểu Mặc, cho nên di động đặt ở trên bàn trà trong nhà, cô cầm lấy ống nghe bấm một dãy số, lại phát hiện phím điện thoại căn bản không hề sáng, dây điện thoại đã bị cắt đứt!

Cô suy sụp.

“Tôi hôm qua tôi đã nói với anh thằng bé chờ tôi ở trong nhà!” Cô hét lên, nước mắt trực trào, gất gao nhìn chăm chăm anh, “Có phải anh muốn nói anh say cho nên không nghe thấy đúng không? Cũng đúng... Nếu như không phải say, anh làm sao có thể làm ra loại chuyện không bằng cảm thú như vậy?!”

Cô oán hận, đột nhiên bộc phát ở trước mặt anh.

Điện thoại từ trong tay rơi xuống đất, đập vào tủ đầu giường.

Tần Mộc Ngữ mềm nhũn ngồi xuống, tựa vào giường, hai tay tái nhợt run rẩy nhắm chặt tóc, tuyệt vọng mà thống khổ.

Đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa.

Cô run lên một cái.

Một thân ảnh cao lớn mạnh mẽ đi tới, nhìn thấy tù đầu giường bị lục tung, cũng nhìn thấy cô gái đang ngồi ở mép giường.

Trong đôi mắt của Thượng Quan Hạo kịch liệt đau nhức, đặt đồ vật ở trong tay lên bàn, đi về phía cô.

Chậm rãi ngồi xổm ở trước mặt cô, bàn tay ấm áp của anh vuốt lên mặt cô, nâng cái đầu đang cúi thấp của cô lên nhìn, lúc này mới thấy mắt cô đỏ hồng ngập hơi nước. Vừa mới tỉnh lại, ngay lập tức đã oán hận nhiều như vậy sao?

“Tỉnh rồi? Có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì hay không?” Giọng anh trầm thấp hỏi.

Tần Mộc Ngữ bình tĩnh nhìn chăm chú anh, đề xuống tất cả oán hận ngập trời trong lòng, mới anh đào hé mở, nói thật nhỏ: “Anh thả tôi ra ngoài đi. Thượng Quan Hạo, con của tôi còn đang ở nhà, nhưng chỉ thẳng bé ở một mình suốt đêm không có ai trông, tôi cầu xin anh nhân từ một chút, anh hãy thả tôi ra để tôi về nhà xem thẳng bé!”

Trong đôi mắt của Thượng Quan Hạo, cũng hiện lên một tia tái nhợt chán kinh.

Ánh mắt anh phức tạp, hô hấp có chút đình trệ, khàn giọng hỏi: “...Không phải thẳng bé trong bệnh viện sao?”

Sự chua xót mãnh liệt, xông lên chớp mũi.

Điện thoại rơi trên mặt đất, cô tâm loạn như ma, lo lắng đến phát điên!

Cử động thân thể, cô nhìn không nổi muốn chạy ra bên ngoài, lại đột nhiên bị một bàn tay giữ chặt, hung hăng kéo về sau một cái, cô cho là mình sẽ té ngã ở đầu giường, lại không nghĩ đến một cái ôm đang chờ cô, cô ngã vào trong lòng anh!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Chú có biết nhũ danh của mẹ là gì không?

Thượng Quan Hạo ôm cô, khuôn mặt tuần tú tái nhợt, giọng nói khàn khàn: “Trước hết em đừng đi ra ngoài...”

Lông mi thật dài của Tần Mộc Ngữ run rẩy, chậm rãi nâng lên, cách hơi thở của anh rất gần, cô cẩn thận nhìn anh, cánh môi nhợt nhạt nói ra mấy chữ: “Anh muốn làm gì?... Thượng Quan Hạo, chẳng lẽ anh muốn giam cầm tôi sao? Tôi cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể ở trong căn phòng này, chờ anh tới sủng hạnh tôi, là vậy có phải không?”

Cô cười lạnh, cười hết sức thê lương, móng tay khảm sâu vào bên trong bộ âu phục màu đen của anh, lớp vải của quần áo bị nắm chặt tạo thành nếp nhăn đáng sợ!

“Đến cùng tôi vẫn là đồ chơi sao? Thượng Quan Hạo anh cho rằng mình có thể một tay che trời sao?... Anh cho rằng tôi giống như bốn năm trước bị anh nắm lấy nhược điểm ở trong tay, cho nên coi như bị anh cường bạo cũng không dám tố cáo anh có đúng không! Tôi nói cho anh biết Thượng Quan Hạo, chỉ cần Tần Mộc Ngữ tôi còn sống trên đời này, cho dù tôi có thân bại danh liệt cũng muốn anh phải nhận báo ứng!”

Mắt cô đỏ như máu, thật hận ngay lúc này không có con dao để tự tay giết chết anh!

Tâm tình vốn đang bình tĩnh của Thượng Quan Hạo bị mấy câu hét lớn của cô mà hoàn toàn đảo lộn, đôi mắt thâm trầm mang theo khí tức lãnh liệt, anh đỡ lấy cái chán của cô để cô ngồi ở đầu giường, giọng nói lạnh lùng: “Cô bây giờ lại bắt đầu làm ra vẻ thuần khiết liệt nữ có đúng không? Cũng bởi vì tôi hôm qua tôi cường bạo cô?... Tần Mộc Ngữ, lúc mà trên người cô in đầy dấu vết của tôi leo lên giường của Lam Từ Kỳ, vì sao lúc đó không có suy nghĩ là mình không còn sạch sẽ?!”

Cô cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, hô hấp hỗn loạn, cả người đều bị kích thích đến run rẩy kịch liệt.

“Biến thái... Anh chính là cái đồ biến thái!” Cổ họng cô có chút đau.

Thượng Quan Hạo vững vàng không chế cô, trên người cô không có mặc đồ lót, chỉ mặc một chiếc váy mỏng bằng cotton, anh ôm cô lòng bàn tay nóng lên, gắt gao đè ép dục vọng, giọng nói của anh khàn khàn: “Đủ rồi!”

“Tần Mộc Ngữ cô nghe đây... Bây giờ tôi sẽ ra ngoài, đến căn hộ xem Tiểu Mặc thế nào, còn cô, không cho phép đi ra khỏi nơi này...” Anh cúi đầu, đỡ lấy trán của cô, “Tôi không muốn uy hiếp cô cũng không muốn ép buộc cô, cô ngoan ngoãn một chút, đừng tiếp tục chọc giận tôi giống như vừa rồi. Cho dù không phải tôi uống say, coi như tôi tỉnh táo cũng sẽ bị cô làm cho tôi muốn đối xử thô bạo với cô!”

Bàn tay vuốt lên mặt của cô, anh khàn giọng căn dặn: “Trên bàn có cơm trưa, em nghỉ ngơi thật tốt. Tôi cam đoan Tiểu Mặc sẽ không có việc gì, thẳng bé ngoan như vậy, thông minh như vậy... Nó sẽ không có việc gì.”

Tần Mộc Ngữ cảm nhận nhiệt độ ấm áp trên mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên, nhìn anh cười lạnh.

“Tôi không cần cảm thú cam đoan cái gì với tôi, xin anh, cách xa con của tôi một chút.”

Mắt Thượng Quan Hạo lạnh lẽo, đã bộc phát đến giới hạn.

Lại bị anh gắt gao đè ép, không bạo phát ra ngoài.

Môi mòng lạnh lùng nhếch lên, anh cũng không nói lời nào, chỉ là vuốt tóc của cô nhét cô nằm xuống, ưu nhã đứng dậy. Cô gái phía sau không ngoài dự đoán của anh chạy theo, anh lạnh lùng dừng bước, giữ chặt cổ tay cô gái đang muốn chạy ra cửa, sau đó giật cả vạt của mình xuống quần quanh cổ tay cô, cô ra sức giãy dụa, anh từ phía sau ôm lấy toàn bộ cơ thể cô, đem cô tay cô trở lại phía sau lưng!

Anh biết cô đau, nhưng vẫn dùng lực lớn nhất quần cả vạt, sau đó ném cô xuống giường!

Khuôn mặt nhỏ nhắn ma sát với ga giường, cô đau đến nhắm mắt hít hơi thở, tuyệt vọng mà tái nhợt.

“Tôi không muốn lại đối xử với em như vậy...” Thượng Quan Hạo cũng trầm thấp thờ hồn hèn, ngón tay run nhè nhẹ, bên trong đôi mắt thâm trầm có sự tuyệt vọng đau đớn, chỉ vào cô nói, “Cho nên em đừng tiếp tục bức bách tôi, hiểu chưa?”

Nói xong anh liền dời ánh mắt, cuối cùng không thể nào nhìn cô thêm dù chỉ là một giây.

Chỉ cần nhìn lại một giây, anh ngay lập tức bị cảm giác tội ác trong lòng hung hăng bao phủ, lại không thể quay đầu lại!

Anh cầm chìa khoá lên, đi ra cửa, lần này, không tiếp tục khoá trái cửa lại.

Giờ phút này bên dưới khu nhà cao cấp ——

Một chiếc xe màu đen từ bên trong đi ra, không chú ý tới có một chiếc xe màu bạc ẩn nấp sau bồn hoa ở bên kia đường, một cô gái thanh cao mỹ lệ ngồi ở bên trong, hiếu kì mà tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chú bóng lưng đã đi xa của anh, phỏng đoán một cách tỉ mỉ. Cô ta ngược mắt nhìn thoáng qua khu nhà, cô cũng không biết anh còn có một căn nhà ở đây

Bên trong có cái gì? Có thể khiến anh cả đêm không về?

Giang Đình tháo kính râm xuống, xuống xe cẩn thận nhìn phía trên lầu một chút, nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215-2: Chú có biết nhũ danh của mẹ là gì không? 2

Trong đại sảnh Dringlewopen, lễ tân nhận điện thoại xong, ngược mắt nhìn người đàn ông Trung Quốc tuấn đạt bức người trước mặt, có chút động lòng, cất giọng nói, “Can i help you?”

Đôi mắt hẹp dài của Ngự Phong Trì nhìn qua, nói thật nhỏ: “Tôi tìm Tần Mộc Ngữ.”

Lễ tân khẽ giật mình, theo năng gõ bàn phím nhập dữ liệu, dừng một chút hỏi: “Her english name?”

Ngự Phong Trì lạnh lùng nhú mày.

Toàn bộ hệ thống của Dringlewopen đều là tiếng Anh, nếu như không biết được tên tiếng Anh rất khó tìm thấy.

Một cô gái cao gầy đi đến bên cạnh hắn, nghe được cái tên mà hắn nói dừng bước chân, quay người hỏi: “Anh tìm Tần Mộc Ngữ?”

Ngự Phong Trì nghiêng người sang, trong đôi mắt thâm trầm ánh sáng lưu chuyển, mở miệng nói: “Cô quen?”

Lisa nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt, theo bản năng hỏi: “Your sweet heart?” Cô đột nhiên muốn xác nhận xem người đàn ông tuấn khí bức trước mặt có phải là một người đàn ông khác đang theo đuổi Tần Mộc Ngữ.

Trong đôi mắt thâm trầm của Ngự Phong Trì hiện lên một tia sáng, gật gật đầu.

Lisa cười nhạt, đổi giọng dùng tiếng Trung nói: “Hôm qua cô ấy vừa mới từ chức, không còn ở đây nữa, nhưng nhà cô ấy ở chung cư Nghi Gia, số 703 toà nhà A6, good luck!”

Ngự Phong Trì khẽ vuốt cằm, “Thank you.”

Bên ngoài đại sảnh, thân ảnh cao lớn của hắn biến mất trong gió lạnh.

Cuối cùng cũng có thể biết địa chỉ của cô ở nơi này.

Bắt một chiếc xe đi về phía chung cư Nghi Gia, trên đường đi gió lạnh thổi vào qua cửa sổ xe, lại không cách nào hoà tan sự nóng rực đang thiêu đốt trong lòng của hắn, hắn không thể nào tưởng tượng khi gặp lại trông cô sẽ như thế nào, trong đầu của hắn chỉ hiện ra hình ảnh cô ngã vào vũng máu năm đó, bàn tay dính đầy máu của cô bị người ta cưỡng ngạnh nhét chiếc móc sắt đó vào trong, trong lúc hôn mê đều vô tội mà gánh tất cả những tội ác trong quá khứ.

Mộc Tiểu Ngừ...

Xin em hãy tin tưởng anh không phải cố ý...

Hắn đã từng nói muốn bảo vệ cô thật tốt cho dù phải liều mạng, thế nhưng kết quả thì sao, thứ hắn cho cô, hoá ra là sự oan khuất thật lớn, tội ác đến chết cũng không thể xoá hết.

Hắn nở nụ cười yếu ớt, cảm thấy thời tiết của thành phố Z còn chưa đủ lạnh, không thể dập tắt sự thiêu đốt đau đớn trong lòng của hắn. Hắn chỉ có thể quyết định như vậy, chỉ cần nhìn thấy cô, có thể xác định cô thật tốt đứng trước mặt mình, tất cả những cực khổ mà cô phải gánh chịu, sẽ do hắn gánh chịu. Mộc Tiểu Ngừ, anh cam đoan, anh sẽ không thất hứa nữa.

Rủ mất xuống, sườn mặt tuấn dật của hắn trong cửa sổ xe tạo thành một phong cảnh đầy mỹ hoặc

...

Đăng ký danh tính, đi vào khu chung cư cô ở.

Tầng trệt rất dễ tìm, khi nhìn thấy số phòng 703, sắc mặt hắn trắng bệch.

Đi đến, hắn đưa tay gõ cửa một cái.

Bên trong không có động tĩnh.

Ngự Phong Trì hơi nhíu mày, đưa tay gõ cửa lần nữa, ba tiếng tiêu chuẩn vang lên.

—— Bên trong cậu bé đang xô giày ngủ say ở trên giường cuối cùng cũng bị đánh thức.

Đôi mắt to trong trẻo của cậu nhấp nhem nhìn mông lung, quần áo không cởi, giày cũng không cởi, tay chân đều bỏ vào trong chăn, tối hôm qua khóc lớn mấy tiếng mới mơ màng thiếp đi, cậu không dám đi chỗ nào, chỉ có liều mạng ôm chặt chăn mềm mới có cảm giác là mẹ đang ở bên cạnh, cuối cùng nước mơ hồ tầm mắt, cậu mới ngủ thật say.

Tiếng đập cửa vào lúc này, giống như là sự cứu rỗi, đánh thức cậu bé.

Đưa bé nho nhỏ từ trên giường leo xuống, chạy đến trước cửa, hai tay ghé vào trên cánh cửa dán tai nghe động tĩnh bên ngoài, thăm dò gọi một tiếng: “Mẹ.”

Ngự Phong Trì ở ngoài cửa, thân thể hoàn toàn cứng ngắc.

Đôi mắt thâm trầm của hắn nhìn chằm chằm cánh cửa, cũng thăm dò nhẹ nhàng mở miệng: “Tần Mộc Ngừ, em ở đâu?”

Phía sau cánh cửa Tiểu Mặc nghe thấy rõ ràng giọng nói kêu tên của mẹ!

Thân thể nhỏ nhỏ của cậu dựa vào cửa, kêu to: “Mẹ!”

Đi cà nhấc, vội vàng vịn lấy tay nắm cửa, nhảy cao lên, muốn mở cửa ra. Thế nhưng lúc mẹ ra ngoài đã khoá trái cửa, khuôn mặt nhỏ nhăn đờ lên, dùng hết khí lực vẫn không thể mở ra.

Ngự Phong Trì giật mình, không rõ vì sao bên trong lại có giọng nói của trẻ con, nhưng chỉ thoáng qua hắn liền đã hiểu, thời điểm bốn năm trước bọn họ rời xa nhau cô đã mang thai! Nếu như con của cô sinh ra lúc ấy, bây giờ hắn đã bốn tuổi!

“Mẹ, mẹ ơi, mẹ mở cửa cho Tiểu Mặc, Tiểu Mặc rất sợ! Mẹ ơi!” Tiểu Mặc ở bên trong la to, gọi, một chốc đập cửa một chốc lại kéo mạnh cửa về phía sau, cuối sợ hãi đến mức khóc lớn lên.

Ngự Phong Trì nghe thấy thanh âm đó, tâm bị siết chặt, tay đặt trên cửa, khàn giọng an ủi: “Đừng khóc... trước tiên cháu đừng khóc...”

Hắn sẽ không an ủi trẻ con, chỉ có thể ngồi xổm xuống thử cùng cậu bé nói mấy câu: “Cực cùng đừng khóc, cháu hãy nghe chú nói, chú là bạn của mẹ

cháu, cửa bị khóa trái có đúng không? Mẹ có để chìa khoá dự bị ở trong nhà không?” Tiểu Mặc bốt khóc lớn, đôi bụng, bụng sôi lên òng ọc, đầu óc cũng chưa thanh tỉnh, nghe thấy thanh âm cũng ngồi xồm xuống, ngáp ngừng kêu lên một tiếng: “Chú ơi...”

Một tiếng “chú” này khiến cho lòng Ngự Phong Trì run lên, không biết cái gì khiến cô bỏ đứa trẻ nhỏ như vậy ở nhà. Hắn lấy ví tiền ra, lấy bức ảnh ở bên trong ra, nhét vào qua khe cửa, nói nhỏ: “Cục cưng cháu nhìn đi, chú là bạn tốt của mẹ cháu, cháu hãy đi tìm chìa khoá dự phòng, nhét ra đây, chú giúp cháu mở cửa.”

Tiểu Mặc lau nước mắt, tay nhỏ từ dưới đất sờ lên bức ảnh kia, nhìn một chút, đích thật là có một thiếu niên trẻ tuổi đứng cạnh mẹ trong ảnh, trên người mẹ còn mặc đồng phục.

Bàn tay nhỏ của cậu vuốt ve bức ảnh nhìn thật lâu, cho đến tận lúc Ngự Phong Trì ở ngoài cửa nhẹ giọng giục cậu, lúc này cậu mới có phản ứng

Đứng lên nhìn trong phòng một chút, cậu chạy đến tủ đầu giường trong phòng ngủ, lật tìm trong ngăn kéo, nhớ rõ mẹ đã từng để chiếc chìa khoá dự phòng ở bên trong, tìm tới tìm lui, chỉ thấy một chiếc chìa khoá màu bạc mới tinh.

Cậu chạy trở lại, đôi mắt to trong suốt còn đang do dự, dựa vào cửa hỏi: “Chú có biết nhũ danh của mẹ là gì không?”

Giờ phút này cái đầu nhỏ của cậu đã tỉnh táo một chút, nhớ kỹ mẹ đã từng dạy, không nên tùy tiện mở cửa cho người lạ,

Ngự Phong Trì lập tức run lên.

Nhũ danh của cô.

Trong đầu của hắn lập tức tuôn ra đủ loại đáp án, thế nhưng lại không nắm chắc, hắn biết cách cánh cửa này là một đứa trẻ thông minh, cô đã dạy dỗ thẳng bé rất khá.

Trong hoảng hốt, hắn nhẹ nhàng nói ra mấy chữ: “Là Mộc Tiểu Ngừ phải không?”

... Đàng sau cánh cửa, Tiểu Mặc đột nhiên mở to hai mắt nhìn, run lên mấy giây, cuối cùng cũng có thể xác định đây là bạn của mẹ. Trái tim nho nhỏ của cậu lập tức ấm áp, nằm rạp trên mặt đất, đem chìa khoá đẩy ra: “Chú ơi, chìa khoá!”

Ngự Phong Trì còn đang sững sờ, lúc này mới biết mình nói đúng.

Tay nắm lấy chìa khoá, trong lúc nhất thời không biết đây là cảm giác gì, nhưng hắn không có thời gian để suy nghĩ, thử thăm dò đem khoá cửa xoay trái xoay phải, cuối cùng cửa cũng mở.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 216: Ai sẽ có cái quyền được tùy tiện ra vào nhà của cô? 1

Trong cửa, một cậu bé trong sáng kinh ngạc nhìn hắn, lùi về sau một bước.

Hai người cách một bước xa, Ngự Phong Trì nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ trắng nõn của cậu bé, bộ dạng tinh xảo xinh đẹp có chút giống cô, giống nhau như đúc, tay cầm tay nắm cửa có chút run, có một giọng nói ở trong lòng nhắc nhở hắn, đó là con của cô.

Ngự Phong Trì không tiếp tục bước tới gần, chỉ là chậm rãi ngồi xồm xuống, trong giọng nói có chút trầm thấp, nhẹ giọng nói: “Chú là Ngự Phong Trì, cháu tên là gì?”

Tiểu Mặc chấp tay sau lưng, cái miệng đỏ bừng hơi mở ra, nhẹ giọng nói: “Cháu tên Tần Tử Mặc, mẹ gọi cháu là Tiểu Mặc!”

Tần Tử Mặc.

Ngự Phong Trì phác hoạ cái tên này ở trong lòng, trong lòng ấm áp cùng cảm kích càng lúc càng lớn, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước mỏng, nở nụ cười, tiếp tục nói: “Có thể cho chú ôm một cái được không?”

Tiểu Mặc khẽ giật mình, đàng sau lưng bàn tay trắng nõn còn cầm ảnh chụp chung của chú trước mặt này với mẹ, cậu bé do dự một chút, đi đến trước mặt Ngự Phong Trì, chạm chóp mũi vào chóp mũi hắn, giọng nói trong vắt hỏi: “Chú là bạn từ thời còn đi học của mẹ cháu sao?”

Ngự Phong Trì gật đầu cái: “... Đúng vậy, bọn chú là bạn tốt.”

Lông mi dày đậm của Tiểu Mặc rủ xuống, có chút chậm chạp, lại có chút nhiệt tình vươn cánh tay nhỏ bé ra, đi khắp khiêng ôm cổ của Ngự Phong Trì, dựa vào cổ hắn thì thầm nói: “Xin chào chú.”

Trong lòng Ngự Phong Trì run lên, vươn tay ôm lấy cậu bé, độ ẩm và sự mềm mại trong ngực khiến cho người ta phát run.

Hắn rất ít ôm trẻ con, căn bản không biết đây loại cảm giác gì, có lẽ là ôm cũng khiến hắn sờ hãi làm tổn thương cậu bé, cậu bé quả thật rất hiểu chuyện đến mức làm cho người khác đau lòng.

“Cháu hãy nói cho chú biết, mẹ đi đâu? Vì sao lại để cháu ở nhà một mình?” Sau khi làm quen với cậu bé, Ngự Phong Trì kiên nhẫn hỏi cậu.

Trong đôi mắt trong suốt của Tiểu Mặc hiện lên sự tủi thân, ôm hắn, nói bằng giọng nói mềm mại: “Đêm qua mẹ giúp Tiểu Mặc đi lấy gấu bông, gấu bông là do chú cho Tiểu Mặc. Mẹ nói hôm nay bọn cháu sẽ lên máy bay rồi đi, thế nhưng đến bây giờ mẹ vẫn chưa trở về...”

Ngự Phong Trì nhíu mày, trái tim bị hung hăng siết chặt.

“Đi? Cô ấy muốn đi đâu?”

Cậu bé lắc đầu, cái miệng nhỏ đỏ búng phun ra ba chữ: “Cháu không biết.”

Trong lòng Ngự Phong Trì có chút lo lắng, nhẹ nhàng an ủi cậu bé một chút, đứng dậy đi vào bên trong, quan sát sự bày bố ở bên trong, nhìn xem có đồ vật khả nghi hay không, cuối cùng cũng nhìn thấy di động của cô để trên bàn.

Hắn cầm lên nhìn, trên màn hình báo cuộc gọi nhờ của vài số lạ, lập tức gọi lại mấy số.

Hắn đoán cô nhất định là đã xảy ra chuyện gì, cho nên mới dùng số điện thoại lạ gọi điện thoại tới.

Sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng kêu ùng ục rất nhỏ.

Ngự Phong Trì khẽ giật mình, quay đầu, chỉ nhìn thấy thân thể trắng nõn của Tiểu Mặc trốn sau ghế sofa, đôi mắt to trong trẻo nhìn hắn, giống như là không muốn hắn phát hiện ra nơi phát ra âm thanh.

Hắn giống như ngay lập tức bùng tỉnh.

Cầm lấy điện thoại di động và chìa khoá, hắn cúi người ôm lấy cậu bé, tựa vào trán của cậu bé nói nhỏ: “Tiểu Mặc đói bụng có đúng không? Chú mang Tiểu Mặc ra ngoài ăn chút gì đó, chờ một lát nữa chú sẽ giúp Tiểu Mặc liên lạc với mẹ, được không?”

Tiểu Mặc đỏ mặt, không có cách nào giấu diếm nữa, gật gật đầu.

Ngự Phong Trì bế cậu bé, khoá cửa lại.

...

Một chiếc xe màu đen đỗ dưới lầu chung cư.

Thân thể Thượng Quan Hạo hơi cứng đờ vươn tay mở cửa đi xuống xe.

Tối hôm qua điên cuồng cả một đêm, có lẽ anh đã kiềm chế quá lâu, cũng có lẽ là bị cô kích thích quá mạnh, cho nên mới thô bạo giày vò cô cả một đêm, đến mức hai thể dường như nhập sau vào nhau và phảng phất mùi của đối phương, bên trong sự giao hoà là sự đối đầu mạnh mẽ, cho nên cả hai đều bị thiệt hại.

Chỉ là thứ anh không nghĩ tới là cô sẽ để con ở nhà.

Lúc ấy cô đi ra từ bệnh viện, anh còn tưởng là...

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 216-2: Ai sẽ có cái quyền được tùy tiện ra vào nhà của cô?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thượng Quan Hạo dừng một chút, thân ảnh cao lớn trực tiếp đi vào toà chung cư, đi về phía tầng cô ở.

Cánh cửa thang máy đóng lại, cửa thang máy bên cạnh từ từ mở ra.

Trên cùng một đường thẳng, không ai nhìn thấy ai, một người đi vào nột người đi ra, cậu bé trắng nõn vòng tay ôm cổ một người đàn ông, ngoan ngoãn đưa hai chân trong lòng hắn, có tình cảm tốt và sự ỷ lại tự nhiên vào hắn.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, đem tất cả mọi thứ ẩn giấu ở nơi mà tầm mắt không nhìn thấy.

Mấy phút sau, sắc mặt anh tái nhợt đi ra khỏi khu chung cư.

Thằng bé căn bản không ở bên trong.

Thật ra anh đã phải sử dụng một số thủ thuật đặc biệt để mở được cửa, nhưng Tiểu Mặc hoàn toàn không có ở đây. Vậy là cô nói dối, hay là thằng bé bị người khác mang đi? Cửa phòng của cô vẫn rất hoàn hảo, không chỗ nào có dấu vết bị người ta đập phá, cho nên ai là người có quyền cầm chìa khoá nhà cô, tự nhiên vào nhà dẫn thằng bé đi?

Thượng Quan Hạo không tiếp tục do dự nữa, lên xe, lái thẳng xe trở về.

Chuyện này, chỉ có cô rõ ràng nhất.

...

Trình vườn hoa yên tĩnh, tiếng phanh xe chói tai vang lên.

Một người phụ nữ yếu điệu đứng trước cửa, nhìn chăm chăm vào khoá cửa vân tay như đang suy nghĩ điều gì, nghe thấy tiếng xe đằng sau lưng nhanh chóng tranh thủ thời gian chónh đi, khuôn nhỏ nhắn hơi trắng bệch, vào khoảnh khắc giấu thân thể sau bồn hoa, xe của Thượng Quan Hạo liền dừng lại

Nhìn xuyên qua tán lá và hoa, cô
ta thấy rõ ràng, anh dùng vân tay
của ngón trỏ để quét, đưa vào.

Cửa lớn mở ra, có một loại cảm
giác trang nghiêm.

Đôi mắt trong suốt nhìn lên trên
lầu, trong tích tắc Giang Đình liền
hiểu ra, có thể để cho Thượng
Quan Hạo quan tâm như vậy, vừa
hận lại giống như giam giữ ở trong
lòng không cho bất cứ kẻ nào

động vào, ngoài trừ Tân Mộc
Ngũ ra thì còn có ai?

Cô ta đi tới nhìn khoá vân tay một
lần nữa, cười khẩy.

Bỏ ra nhiều công sức như vậy,
cũng muốn giữ người phụ nữ đó ở
bên người có đúng không?

Người ta luôn nói, người phụ nữ bị
đàn ông xem như chim hoàng yến
nhốt trong lồng, nửa thì hạnh phúc
nửa lại thê lương, lông mi Giang
Dĩnh run rẩy, mắt nheo lại suy
nghĩ, cô đã có mị lực khiến anh ấy
phải giam cầm cô lại, vậy thì...

Đừng đi ra ngoài nữa.

Cô ta gọi một cuộc điện thoại,
nhẹ nhàng đưa di động đặt lên
tai: "Tôi muốn dấu vân tay ngón

trở bên phải của anh ấy, muốn ngay bây giờ, tôi biết anh có thể lấy được, anh nói đi muốn như thế nào mới có thể giao cho tôi."

Giọng nói đối phương có chút trầm thấp, ưu nhã nhưng bên trong lại lộ ra sự lạnh lùng: "Lần này, cô muốn chơi lớn đến đâu?"

"Hừ," cô ta hừ lạnh một tiếng, "Mặc kệ chơi lớn thế nào tôi sẽ tự bảo vệ mình, tuyệt đối trong để anh ấy điều tra ra tôi, anh yên tâm đi!" Vì nếu là nơi có khoá vân tay, như vậy việc giám sát nhất định sẽ hơi lỏng lẻo một chút, cô ta sẽ cẩn thận né tránh.

Người trong điện thoại cũng cười nhạt một cái, giọng nói càng thêm trầm thấp: "Cô là đang muốn hại tôi rơi xuống địa ngục."

Giang Dĩnh nâng khoé miệng lên một cách quỵên rũ: “Vậy anh không vui vì tôi mà xuống địa ngục à? Đừng tưởng tôi không nhìn ra mục đích của anh, tôi không phải loại người thiện lương gì, có thể lợi tôi sẽ lợi dụng triệt để.”

“Giang Dĩnh...” Hắc trầm thấp gọi một tiếng, mê hoặc mà u mê, “Một ngày nào đó cô sẽ phải trả lại tất cả những gì đã nợ tôi.”

Điện thoại đột nhiên cắt đứt.

Cô ta nhíu mày, không chút sợ hãi, tình yêu vốn luôn là như vậy, ai thích ai, ai thiếu nợ ai, trong mối quan hệ này đều không rõ ràng.

Cô ta lang lang chờ đợi, biết rằng không đến mười phút, cô sẽ ngay lập tức nhận được dấu vân tay của anh.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Bởi vì tôi khinh thường giải thích với anh 1

Bên trong căn phòng tĩnh mịch, không có chút tiếng động nào.

Khuôn mặt của Thượng Quan Hạo tái nhợt đi vào, đặt chìa ở trên tủ đầu giường.

Thân thể mềm mại giống như là quá đau đớn nên hôn mê bất tỉnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt chỉ có đôi môi là còn một chút hồng hào, mồ hôi thấm ướt sợi tóc bên má cô, cà vạt quấn trên cổ tay trắng nõn của cô, tư thế trói buộc này khiến cánh tay cô bị kéo thẳng ra phía sau, rất đau đớn.

Tần Mộc Ngữ run lên, ngẩng mặt lên nhìn anh bằng đôi mắt ngập nước: “Không ở đây là sao?..... Tôi hôm qua tôi đã để thằng bé ở nhà một mình, thằng bé.....”

“Lúc tôi đến thằng bé đã bị người khác đem đi,” Thượng Quan Hạo nói bằng giọng điệu cứng nhắc, trong đôi mắt sâu thẳm bị sự đau đớn thiêu đốt, nói nhỏ, “Đồ đạc trong nhà em không hề bị dịch chuyển, khoá cửa vẫn nguyên vẹn không chút hư hại, chỉ là không thấy Tiểu Mặc, di động của em cũng không còn ở đó——”

Trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên một tia sáng bất thường, anh lạnh lùng cúi đầu, bàn tay vuốt ve khuôn mặt cô để cô hơi ngửa đầu lên, giọng nói khàn khàn: “Em cũng nói xem đã xảy ra chuyện gì..... Tần Mộc Ngữ, em đã đưa chìa khoá cho ai? Ai có thể không chút kiêng nể tùy tiện ra vào nhà của em?”

Trái tim của anh run lên, đi qua, bàn tay nhẹ nhàng vén sợi tóc trên mặt cô, cúi đầu nhìn cô chăm chú.

Cô bị sự đụng chạm này làm cho tỉnh táo.

Trong đôi mắt trong suốt mang theo sự đau đớn, nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy anh liền biến thành sự mong đợi và oán hận.

Bên trong mắt của Thượng Quan Hạo đau đớn như bị kim châm, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú, tháo cà vạt đang buộc tay cô ở phía sau ra, tư thế căng cứng cuối cùng cũng buông lỏng, cô đau đến mức run lên một cái, trên cổ tay hằn một vòng vết đỏ, run rẩy chống tay xuống giường, không thể đứng dậy được.

Ngay tại thời khắc này, Tần Mộc Ngữ bị sự đau đớn mãnh liệt cùng tuyệt vọng của trái tim, giãy vò đến mức gần như sắp chết.

Cô không muốn hỏi bất cứ điều gì, cô chỉ muốn biết con mình thế nào.

“Thằng bé không có ở đó.” Một giọng nói hơi khàn truyền đến.

Ngữ khí của anh rất nhẹ, kim nén sồn sồn đang cuộn trào trong lòng nhẹ giọng nói.

Tần Mộc Ngữ kinh ngạc, coi như có bị ngốc, cũng có thể nghe ra sự ghen tuông đáng xấu hổ trong lời nói của anh ngay lúc này.

Chỉ là tại thời điểm này, cô không rảnh để đi tìm hiểu người đàn ông không chút nhân tính này.

Cho tới bây giờ cô cũng không biết, loại tư thế khuất phục này cũng giống hết phương thức áp giải phạm nhân, sẽ có một ngày áp dụng trên người cô.

Cô luôn nghĩ rằng khi một người đàn ông đối xử với phụ nữ, cho dù không yêu, cho dù có thống hận, nhưng đều là sinh linh có máu thịt, chán là vẫn sẽ đối xử một cách có tình người! Thế nhưng hoá ra không phải như vậy, vào thời điểm cổ tay được cởi trói, sự tôn nghiêm của cô đã sớm biến thành đồng tro tàn bị đốt cháy, phân tán rơi xuống, không còn lại chút gì.

“.....Tiểu Mặc đâu?” Kim nén sự run rẩy đau đớn mãnh mẽ trong lòng, cô run giọng hỏi.

Trước mắt có một tầng hơi nước mờ mờ, cô chỉ có thể nghe được duy nhất một thứ, đó chính là hiện tại không biết tung tích của Tiểu Mặc, cô không để ý đến anh, cố gắng dùng cánh tay đau nhức đến sắp gãy để nâng cơ thể dậy, cho tay vào trong túi áo của anh tìm kiếm, cô muốn lấy điện thoại để gọi vào số của mình, cái gì cô cũng không quan tâm, chỉ muốn tìm con!

Bên trái không có, bên phải cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 217-2: Bởi vì tôi khinh thường giải thích với anh 2

Khuôn mặt tuần tú tái nhợt của Thượng Quan Hạo dần dần cứng lại, anh đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, biết rằng cô đau, nên anh không dám dùng sức. Chỉ khàn giọng nói: “Tôi biết em rất sốt ruột, tôi cũng sốt ruột giống như vậy..... Nhưng mà Tần Mộc Ngữ, nói cho tôi biết rốt cuộc là ai có khả năng vào nhà em dẫn thằng bé đi?.... Mau nói đi.”

Hơi nước trong đôi mắt trong suốt càng thêm dày đặc, cô nhìn anh chằm chằm, run giọng nói: “Điện thoại đâu? Anh mau đưa đây, để tôi còn gọi điện.”

Thượng Quan Hạo cười lạnh một cái, giọng nói khàn khàn: “Gọi cho ai? Lam Từ Kỳ sao?”

Anh biết quan hệ của hai người họ tốt đến đâu, bọn họ đã ở bên trong suốt quãng thời gian Tiểu Mặc lớn lên đến nay cũng đã bốn năm! Cô không ngần ngại trao thân cho Lam Từ Kỳ, cho nên cũng không chút ngại ngần giao chìa khoá nhà, sinh mệnh và sự an toàn của cô và con đều giao phó cho người đàn ông này..... có phải không?

Trong đôi mắt của Tần Mộc Ngữ hiện lên sự tuyệt vọng đến mức muốn chết.

Khuôn mặt nhỏ trắng bệch như tờ giấy, cô nói giọng khàn khàn: “Thượng Quan Hạo, nếu như anh vẫn còn một chút nhân tính, thì hãy để tôi ra ngoài tìm con của tôi!..... Tôi không giải thích, bởi vì tôi khinh bỉ việc giải thích với anh, khinh bỉ những suy nghĩ bản thủ trong đầu anh, cho tới tận bây giờ tôi vẫn không thể giải thích rõ ràng, vì vậy tôi từ bỏ!!”

Một câu cuối cùng cô thét lên, nước mắt đọng đầy khoé mắt.

Toàn thân cô run rẩy, nghiêng răng nói: “Đem con trả lại cho tôi..... Nếu như thằng bé xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi sẽ dùng mạng của anh để bồi thường!!”

Sát khí của cô giống như ngọn lửa, cuộn cuộn ngút trời, gần như thiêu cháy anh.

Khuôn mặt tái nhợt của Thượng Quan Hạo trở nên xám xanh, cơn giận dữ của anh cũng bị kích thích, đột nhiên giữ chặt cằm cô, giọng nói trầm thấp: “Tôi cũng không muốn suy đoán như vậy, tôi cũng muốn nhanh chóng tìm thấy con..... Nhưng mà Tần Mộc Ngữ, tôi không chịu được..... Tôi không chịu được những chuyện đó, coi như tìm thấy thằng bé thì thế nào? Em ngay lập tức sẽ trở nên sạch sẽ đơn thuần sao? Ngay lập tức trở nên đáng giá để tôi yêu không chút oán hận sao!! Tôi tra tấn em.... là bởi vì em luôn tra tấn tôi! Em không biết có đúng không?”

Ánh mắt lạnh lùng của Tần Mộc Ngữ nhìn anh, cánh môi nhợt nhạt nhẹ nhàng hé mở, vô tình nói: “Đừng nhắc đến hai từ đó với tôi..... Chuyện giữa chúng ta từ lâu đã không thể nói rõ ràng, nhưng anh hãy nhớ kỹ, con của tôi không có nghĩa vụ chịu đựng sự tàn nhẫn của anh!!”

Nói xong cô liền sờ soạng vào trong áo vest của anh, quả nhiên sờ thấy điện thoại của anh.

Sắc mặt của Thượng Quan Hạo tái xanh, siết chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm động tác của cô.

Tần Mộc Ngữ không chút do dự, run rẩy gọi vào số của mình, thanh âm “tút...tút” tàn phá lý trí của cô, cô sợ hãi, sợ hãi không thể liên lạc giống như lúc trước.....

Một tiếng rất nhỏ vang lên, thanh âm ồn ào truyền đến, tiếp theo là một giọng nói non nớt: “Alo?”

Trong nhà hàng người tới người lui, Tiểu Mặc ngoan ngoãn ngồi vào ghế trước, thấy điện thoại của mẹ rung, rồi lại quay đầu nhìn Ngự Phong Tri đang xếp hàng để order đồ ăn, bàn tay nhỏ cầm điện thoại lên, hơi do dự bấm vào phím nghe điện thoại.

Trái tim của Tần Mộc Ngữ, ngay lập tức bị đánh vào thật mạnh, nỗi chua xót mãnh liệt và ảm áp cản quét trái tim.

“Tiểu Mặc..... Tiểu Mặc là con sao? Mẹ đây! Bây giờ con đang ở đâu? Vì sao lúc trước mẹ gọi điện tới con lại không nghe?” Cô xúc động đến mức luống cuống nói không lựa lời, giọng nói hỗn loạn.

Hai bàn tay nhỏ của Tiểu Mặc cũng nắm chặt điện thoại, nghe rõ giọng nói của mẹ, sự tủi thân khi bị nhốt trong nhà một mình cả một đêm hoàn toàn bặt, nghẹn ngào nói: “Mẹ.....”

“Đừng khóc..... Tiểu Mặc đừng khóc..... Là mẹ không tốt, mẹ không thể về nhà với con! Mẹ sai rồi!” Ánh sáng trong mắt Tần Mặc Ngữ càng thêm lấp lánh.

“Tiểu Mặc, vì sao con không ở nhà? Con chạy đến nơi nào?”

Tiểu Mặc cũng kìm nén tiếng khóc, giải thích: “Bởi vì chú tới tìm con, Tiểu Mặc rất đói, chú dẫn Tiểu Mặc đi ăn.”

Ngón tay của Tần Mặc Ngữ run lên, sắc mặt hơi tái nhợt: “Chú nào?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Không được bắt nạt mẹ cháu! 1

“Chính là...” Tiểu Mặc cũng không biết nên giải thích thế nào, gãi đầu, “Chính là chú...”

Tần Mặc Ngữ giống như là tỉnh táo trở lại ngay lập tức, trong toàn bộ thành phố Z, người có dính dáng quan hệ với cô không nhiều, chẳng lẽ là Lam Từ Kỳ? Cô có chút khó tin, vì Lam Từ Kỳ không có chìa khóa nhà cô. Nhưng... nhưng chính xác là chỉ có mình hắn biết tin ngày hôm nay cô sẽ rời đi...

Vừa muốn đứng lên, eo nhỏ đột nhiên bị một bàn tay to ầm ập kéo lại, ngay lập tức cô quay lại chiếc giường lớn ầm ập, mềm mại. Cô ngã xuống giường, còn chưa kịp thở dốc liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của anh tiến tới, cất giọng trầm khàn như sỏi đá: “Cô muốn đi đâu?... Một nhà ba người chuẩn bị đoàn tụ sao?”

Anh giống như một con sư tử đang giận dữ, nghiêng răng hỏi cô.

Anh vừa mới nghe thấy giọng nói của thằng bé ở đầu bên kia, trái tim đang bị ép chặt dần dần buông lỏng, nhưng anh không ngờ cô lại muốn rời đi, vừa nghĩ tới người đưa thằng bé đi là Lam Từ Kỳ, cô đã không thể chờ đợi nữa, muốn trốn thoát khỏi nơi đang hành hạ mình, trở về vòng tay của người đàn ông kia, anh liền hận không thể giết chết cô!

Lông mày người đàn ông trước mặt nhíu lại lộ ra tia lạnh lẽo, lại không che dấu được sự tuyệt vọng và đau lòng, Tần Mặc Ngữ không có tâm trạng cùng anh dây dưa, cô tay đau đớn như muốn gãy chống xuống giường, muốn đứng dậy rời đi.

Hai cánh tay nhỏ bé yếu ớt tự ôm lấy cơ thể, cô run giọng hỏi: “Đồ lót của tôi đâu?”

“Tiểu Mặc, con đi ăn với chú trước, nhớ cầm theo điện thoại, lát nữa mẹ sẽ quay lại tìm con, con biết chưa?” Đầu óc cô hỗn loạn, chỉ có thể nhẹ giọng dặn dò cậu bé.

“Vâng, được ạ!” Tiểu Mặc ngoan ngoãn trả lời.

Nói xong, Tần Mặc Ngữ còn không kịp ngắt điện thoại, một hơi thở ầm ập nhưng nguy hiểm đã sập lại, lạnh lùng hỏi cô: “Thằng bé ở cùng với ai?”

Đôi mắt trong suốt của Tần Mặc Ngữ ngước lên, cắn hận nhìn anh nói: “Đó không phải việc của anh.”

Khuôn mặt anh lạnh như băng, cũng không lên tiếng.

Tần Mặc Ngữ cười lạnh, tự chế nhạo chính mình, người đàn ông này luôn coi sự tôn nghiêm của phụ nữ như cặn bã. Tại sao cô cứ phải cưỡng cầu sự quan tâm của anh? Cánh tay cô buông thõng, run giọng nói: “Được thôi... Không sao cả...”

Mắt cô đẹp như dòng suối trong vắt, dịu dàng như nước, cố gắng chống đỡ phần thân trên đứng lên, dịu dàng nhìn anh, nói ra một câu tàn nhẫn nhất: “Anh sai rồi... không phải là người thay thế.”

Hơi thở của cô rất gần với anh, âm thanh dường như được rút ra từ sự thù hận và tuyệt vọng nằng nết tích lũy qua nhiều năm, lạnh lùng đi sâu vào lòng người: “Thượng Quan Hạo, trong thế giới của tôi và thằng bé, anh chưa bao giờ tồn tại...”

Chuyện đáng sợ gì cô cũng đã từng trải qua, cũng không ngại cứ như vậy đi ra ngoài.

Đôi mắt trong suốt của Tần Mặc Ngữ nhìn anh, giọng khàn khàn: “Nhờ những gì anh đã ban cho, Thượng Quan Hạo, từ khi ra đời con của tôi chưa từng được thử qua cảm giác một nhà đầy đủ ba người là như thế nào, bây giờ anh mới quản lý thằng bé, không cảm thấy quá muộn rồi sao?”

Thượng Quan Hạo siết chặt tay, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh, lửa giận hoàn toàn thiếu đốt.

Bàn tay quyền rũ vén sợi tóc vương trên trán cô, anh nghiêng răng nói giọng khàn khàn: “Nói như vậy, cô rất vui khi tìm một người đàn ông khác thay thế vị trí của tôi, cho cô cảm giác ấy, có đúng?”

Âm cuối nhẹ nhàng như có như không, nhưng lại vô cùng rõ ràng rơi thẳng vào tai anh.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218-2: Không được bắt nạt mẹ cháu! 2

Thượng Quan Hạo siết chặt nắm tay, rốt cuộc cũng không thể ngăn nổi sự run rẩy, sự đau nhức kịch liệt trong lòng ùn ùn kéo đến, đột nhiên hung hăng cắn môi cô, thô bạo áp đảo cô ở trên giường. Cô rõ ràng yếu đuối, nhu nhược, vậy mà mỗi câu cô nói ra đều không ngoại lệ, làm tim anh đau đớn!

Anh thở gấp hôn cô, hung hăng hôn cô! Thô bạo xé nát chiếc váy mỏng của cô, ném sang một bên.

Trong sự xâm phạm như mưa giông gió bão của anh, Tần Mộc Ngừ chỉ có thể mở to hai mắt nhìn, sức mạnh tàn nhẫn của anh nhắc nhở cô về những gì đã xảy ra đêm qua. Mà giờ phút này, loại khuất nhục đến cực điểm đó, sự xé rách đến đau nhức kịch liệt lại lần nữa kéo tới!

Không...

Ánh mắt cô hiện lên sự sợ hãi, cả người run rẩy, muốn giãy dụa, cổ tay lại bị anh đè chặt bên người.

“...” Đôi môi bị chặn lại, không thể phát ra âm thanh!

Thượng Quan Hạo hung hăng tách hai chân cô ra, xé rách chiếc váy đang miễn cưỡng che lại cơ thể mềm mại của cô, run rẩy nói giọng khàn khàn: “Không có sự tồn tại của tôi có phải không? Vậy em có nhớ ai là người ở trong cơ thể em suốt một đêm qua không? Nếu em đã quên, tôi sẽ giúp em nhớ lại một chút... Khiến cho em cả đời này đều không quên được!”

“A!” Tần Mộc Ngừ kêu lên thảm thiết, thân thể bị chà đạp cả đêm qua đã suy yếu đến cực điểm, giờ phút này anh lại mạnh mẽ xâm nhập, đau đến không thể nói ra tiếng, đầu ngửa ra sau, sự ma sát khô cứng mang đến cảm giác đau đớn kịch liệt như bị tách ra làm hai!

Hơi thở của cô bị chặn lại trong ngực...

Ở phía bên kia, Tiểu Mặc đang nghịch điện thoại, không biết cách ngắt cuộc gọi, tò mò nhìn thấy thời gian nói chuyện vẫn còn kéo dài một chút, kim giây liên tục thay đổi, cậu vốn định chờ Ngự Phong Trì đến để hỏi làm thế nào để tắt điện thoại, nhưng ở bên trong điện thoại truyền đến một giọng nói khác, đôi mắt trong suốt của cậu hơi khẽ giật, tò mò áp điện thoại vào tai. Âm thanh bên trong được truyền đến rõ ràng.

Tiểu Mặc dán tai vào lắng nghe, khuôn mặt hồng hào ngày càng trắng bệch, cậu không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng dường như cậu nghe thấy tiếng chú và mẹ cãi nhau, rất ồn ào.

Cậu bé sợ hãi hét lên: “Mẹ ơi... mẹ ơi, nói chuyện với con.”

Bị tra tấn đau nhức đến một chữ cũng không thể nói được, Tần Mộc Ngừ cảm thấy trời đất quay cuồng, giống như trong trận động đất, bị đâm bằng một vũ khí sắc nhọn, đâm vào phần sâu nhất, toàn bộ dạ dày có chút buồn nôn. Cô muốn nói, nhưng đôi môi lại bị chặn lại, đầu lưỡi bị chiếm giữ, cô phải chịu đựng nụ hôn giống như trừng phạt!

Nhưng cô nghe thấy... âm thanh rất nhỏ trong điện thoại.

Tiểu Mặc vẫn chưa tắt điện thoại.

Không...

Một cảm giác xấu hổ mạnh mẽ khiến những giọt nước mắt rơi xuống một cách điên cuồng, cả người cô run rẩy, trái tim cô gào thét, buông ra... buông ra! Con cô vẫn... con cô nghe thấy tất cả! Buông cô ra!

Thượng Quan Hạo sớm đã bị thân thể tuyệt đẹp của cô làm cho nhiễu loạn, cắn lấy cánh môi cô, nói giọng khàn khàn: “Vì sao chỉ có đối xử như vậy em mới có thể ngoan ngoãn... Dồn ép tôi vui lắm sao... Vì sao cứ muốn dồn ép tôi!”

“...” Tần Mộc Ngừ hít sâu một hơi, nước mắt ẩm ướt tràn đầy hốc mắt, cô dùng hết khí lực toàn thân để đánh người đàn ông này, những tiếng hét sắc nhọn vang lên, “Buông tôi ra!”

“Thượng Quan Hạo, anh dừng lại, dừng lại! Tiểu Mặc vẫn đang nghe...Dừng làm nhục tôi trước mặt con tôi! Cút...”

Tiếng nói bén nhọn làm Thượng Quan Hạo đột nhiên khiếp sợ dừng lại.

Mà giờ phút này, bên trong điện thoại, Tiểu Mặc không thể khiến những âm thanh khủng khiếp đó dừng lại, bất kể cậu có hét lên như thế nào. Khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé đỏ ửng, bàn tay nhỏ bé run rẩy, không thể nắm chặt di động, hét lên: “Không được bắt nạt mẹ tôi!”

Tất cả mọi người trong nhà hàng đều tò mò nhìn sang.

Ngự Phong Trì lấy xong phiếu ăn, vừa vặn nghe thấy âm thanh kia, nhú mày, đẩy hàng người đang xếp hàng vội vã chạy đến trước mặt cậu bé.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Thượng Quan Hạo, mẹ kiếp mày là thằng khốn nạn

Tiểu Mặc sốt ruột đến mức nước mắt đọng đầy trong hốc mắt, nhưng có chết cũng không khóc, lớn tiếng hét to qua điện thoại: “Đồ xấu xa! Chú thả mẹ cháu ra! Không cho chú bắt nạt mẹ! Nếu không Tiểu Mặc sẽ cắn chết chú!”

Ngự Phong Trì nhú mày càng chặt, tay vuốt ve tóc của cậu bé: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Mặc vẫn tiếp tục hét lớn, Ngự Phong Trì nhận thức được tính nghiêm trọng của sự việc, đẩy điện thoại trong tay cậu bé ra, đưa tới bên tai mình, nghe thấy rõ ràng âm thanh ở đầu bên kia, trong chốc lát đầu óc của hắn giống như nổ tung, khớp xương ngón tay vì dùng lực quá lớn mà trở nên trắng bệch.

Ngay cả khi không suy đoán, hắn cũng biết người đàn ông trong điện thoại là ai!

“Thượng Quan Hạo...” Hơi thở mong manh phả ra từ đôi môi mỏng, hắn nghiến răng gầm nhẹ, “Mẹ kiếp thằng khốn nạn!”

Ngắt điện thoại một cách đột ngột, hắn quay đầu lại nhẹ nhàng nói với Tiểu Mặc: “Tiểu Mặc ngoan, mẹ không có việc gì, cháu hãy tin chú cô ấy không sao, bây giờ chú ngay lập tức đi tìm mẹ cháu, cháu...”

Hắn đột nhiên nhú mày, hai tay giữ lấy bả vai của cậu bé, hô một tiếng: “Tiểu Mặc!”

Sắc mặt Tiểu Mặc tái nhợt đến dọa người, trên môi cũng không còn chút huyết sắc, dường như vô cùng khó thở, đôi mắt trong trẻo bắt đầu trở nên mơ hồ, vừa rồi còn là bộ dáng sinh khí dồi dào, bây giờ đã nhẹ nhàng dựa trên mặt bàn không có sức sống, Ngự Phong Trì bị dọa cho sợ hãi, theo bản năng sờ vào trán của cậu, lại sờ trái tim của cậu bé, nhịp tim chậm đến dọa người.

“Tiểu Mặc... Tiểu Mặc, cháu sao vậy? Mau nói đi!” Hắn khẽ chửi rủa một tiếng “Chết tiệt”, vội vàng ôm lấy cậu bé!

“Tất cả tránh ra, tránh ra!” Hắn gầm nhẹ, bé cậu bé chạy ra khỏi nhà hàng.

Hắn không hề biết chút gì về tình trạng sức khỏe của cậu bé, cậu bé rốt cuộc là phát bệnh hay vẫn là vì nhịn đói quá lâu nên tụt huyết áp dẫn đến ngất xỉu, thế nhưng giờ phút này không thể lo lắng bất cứ chuyện gì, hắn phải đem cậu bé đến bệnh viện trước, sau đó đi tìm Tần Mộc Ngữ!

Mọi thứ dường như nổ tung trong đầu, Ngự Phong Trì chặn một chiếc xe lại trực tiếp kéo lái xe ở trong xe ra, lấy tốc độ nhanh như chớp mang theo đứa nhỏ ngồi vào bên trong, giọng nói khàn khàn: “Thật xin lỗi, tôi mượn xe một lát, nhất định sẽ trả lại cho anh!”

Nói xong cũng nhanh chóng lái xe ra ngoài!

Hắn cố gắng tự suy nghĩ, suy nghĩ xem hiện tại Thượng Quan Hạo sẽ mang Tần Mộc Ngữ đến nơi nào, suốt bốn năm, hoá ra tên khốn nạn này vẫn như xưa!... Anh ta còn chưa tra tấn cô đủ hay sao? Hắn nhất định để anh ta thấy rõ ràng, Tần Mộc Ngữ không nợ anh ta, một chút cũng không nợ!

...

Ôm chặt cơ thể suy yếu của cô, vùi đầu vào cổ cô, không thể ngăn chặn mà bộc phát ra ngoài.

Thượng Quan Hạo đã tắt điện thoại di động kịp thời, nhưng không thể ngăn nổi sự ham muốn khi tên đã lên dây.

Anh ngẩng đầu, người ở dưới thân đã hoàn toàn bất tỉnh.

Đau đớn tột cùng, tui nhục, sau khi cô gào thét phát tiết xong ngay lập tức cạn kiệt sức lực. Đôi mắt sâu thẳm của Thượng Quan Hạo thiếu đi sức sống, bàn tay đỡ lấy cái trán, hận không thể xoá bỏ hoàn toàn những chuyện vừa xảy ra!

Anh không nghĩ tới điện thoại vẫn còn đang kết nối...

Anh không biết Tiểu Mặc vẫn còn nghe... Vậy mà anh lại để thằng bé nghe được những thứ đó...

Loại tội lỗi này, có lẽ anh có chết cũng không thể hoàn trả được.

“Thật xin lỗi...” giọng nói anh khàn đi, siết chặt nắm đấm, khớp tay có chút trắng bệch, cúi đầu nói bên tai cô, “Tần Mộc Ngữ thật xin lỗi... anh sai rồi...”

Vừa nghĩ tới còn chưa kịp trấn an cảm xúc của thằng bé, trái tim Thượng Quan Hạo lại bị hung hăng níu chặt lần nữa.

Anh đứng dậy, cả người lao đảo, bị cảm giác tội lỗi vừa rồi đè chặt ngực anh không thể thở nổi, anh ôm lấy cô đặt ra giữa giường, dùng chân đắp kín, cầm lấy chìa khóa trên tủ đầu giường.

Thân thể mạnh mẽ, chống ở hai bên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 219-2: Thượng Quan Hạo, mẹ kiếp mày là thằng khốn nạn 2

Anh cúi đầu nhìn khuôn mặt cô chăm chú, bên trong mắt anh cảm xúc hỗn loạn, khàn giọng nói: “Xin lỗi... Tần Mộc Ngữ, anh thật sự xin lỗi... Anh biết bây giờ em rất hận anh... Nhưng không phải anh cố ý...”

Môi mòng của anh hôn lên trán cô, đè ép sự sợ hãi mạnh mẽ, run giọng nói: “Bây giờ anh sẽ ra ngoài tìm thằng bé, anh sẽ đem nó trả lại cho em... Tần Mộc Ngữ... Xin em đừng hết hi vọng với anh...”

Một tầng hơi nước nóng bỏng ngưng tụ trong hốc mắt, anh hôn cô thật sâu, đứng dậy rồi đi.

...

Giang Đình lặng lẽ chờ đợi ở ngoài cửa, cảm giác đợi rất lâu rồi vẫn chưa có ai ra ngoài.

Một lát sau, quả nhiên anh đi ra.

Tuy nhiên, cho tới tận bây giờ cô cũng chưa từng nhìn thấy Thượng Quan Hạo chán nản và tinh thần sa sút như vậy.

Anh thậm chí đi còn không vững, cảm giác sụp đổ tột cùng, vẫn còn chút sức lực lái xe điên cuồng chạy về phía xa. Giang Đình theo bản năng có một chút lo lắng, nhìn thân ảnh đã đi xa của anh, gần như muốn đuổi theo xem tình trạng của anh.

Nhưng khi suy nghĩ lại liền nhịn xuống.

Anh biến thành bộ dạng như vậy, đoán chừng cũng là do người đàn bà ở bên trong gây ra.

Cô ta ngược mắt đảo qua cửa sổ, trợn mắt nhìn một cách hung tợn. Cho tới bây giờ cô ta chưa từng nhìn thấy người phụ nữ nào như vậy, đã không yêu, tại sao phải dây dưa? Khiến cho một người đàn ông thần hồn điên đảo, người không giống người, quý không giống quý, chơi rất vui sao?

Lấy một chiếc gương tay từ trong xe ra, còn có một chiếc áo khoác và mũ lưỡi trai, cô ta chậm rãi đi tới cửa.

Lần này xem như dạy dỗ cô một chút, Tần Mộc Ngữ.

...

Trong bệnh viện, Tiểu Mặc bị đặt lên giường bệnh, cả người Ngự Phong Trì toát mồ hôi lạnh.

Bác sĩ kiểm tra một lượt, ngược mắt nói: “Anh yên tâm, không có trở ngại gì, do tụt huyết áp nên mới ngất, vì sao anh có thể bỏ đứa trẻ nhỏ như vậy được? Tôi hỏi anh một chút, có phải trái tim của thằng bé không tốt? Bị kích động hoặc là hoạt động quá mạnh liền xảy ra vấn đề?”

Thân thể Ngự Phong Trì cứng ngắc, lắc đầu: “Tôi không biết... Có lẽ là như vậy, cái này tôi phải tìm cô ấy hỏi thì mới có thể cho cô đáp án?”

“Hả? Cái gì?” Bác sĩ nghi ngờ nói.

“Tôi đi đóng tiền viện phí, làm phiền các cô giúp tôi trông thẳng bé một chút, tôi có chuyện quan trọng phải làm trước.”

Bác sĩ nhíu mày: “Chúng tôi á? Chúng tôi sao có thể giúp anh trông thẳng bé? Anh phải hiểu một chút, đứa bé còn nhỏ như vậy nằm viện là phải có người túc trực bên giường bệnh!”

Ngự Phong Trì cười lạnh, trầm thấp nói: “Tôi đi tìm người có thể trông non thẳng bé... Rất xin lỗi làm phiền mọi người, nhưng mà tôi nhất định phải đi, tôi sợ chậm một chút nữa cô ấy sẽ không chịu nổi.”

Bác sĩ nghe đến lơ mơ, nhíu mày nhìn đồng hồ: “Vậy anh định đi bao lâu? Hai tiếng có đủ không?”

“Đủ.”

Hắn xoay người muốn rời đi, quay đầu nhìn bác sĩ, nói nhỏ: “Làm phiền cô, giúp tôi chăm sóc tốt cho thẳng bé.”

Bác sĩ là một người phụ nữ trẻ tuổi, ánh mắt hơi lúng túng, ôm chặt bệnh án: “Được rồi, anh đi đi.”

...

Ngồi ở trong xe, Ngự Phong Trì mở điện thoại di động của mình lên, một bên lái xe một bên bấm số điện thoại, giọng nói trầm thấp: “Chuyện tôi bảo anh điều tra mấy ngày trước thế nào rồi? Anh đã điều tra tất cả chưa? Bây giờ gửi cho tôi ngay lập tức.”

“Tôi không chắc đây có phải toàn bộ không, nhưng mà tất cả các bất động sản đang đứng tên anh ta hiện tại tôi đều có, mà gần đây chỉ có một vài nơi anh ta ghé qua, anh cần ngay bây giờ à?”

“Tôi cần.” Khuôn mặt tuấn tú của Ngự Phong Trì tái nhợt.

Trong lòng của hắn mặc niệm cái tên đó, ánh mắt lướt qua vài địa chỉ trên màn hình điện thoại, loại trừ một số chỗ không khả thi, chiếc xe đạt vận tốc tối đa, chạy điên cuồng như bão tố trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Tôi cứ nghĩ mình đang nằm mơ

Hơn một giờ đồng hồ trôi qua, hắn mới đến toà nhà màu trắng này.

Nơi này cách vườn hoa rất gần, cách các công trình đang thi công rất xa nên không quá ồn ào, khi hắn lái xe vào có một chiếc xe màu bạc đi thoáng qua, đôi mắt sắc bén nhìn gương chiếu hậu, nhưng không thể nhìn rõ người bên trong.

Có phải là nơi này không?

Ngự Phong Trì cả người kinh sợ đứng nguyên tại chỗ.

Trong một khoảnh khắc đó dường như hắn không thể tin nổi là mình đã tìm được cô, hắn đi qua cúi người xuống cẩn thận nhìn khuôn mặt của cô, thấy được trên gáy cô dưới những sợi tóc màu đen là những dấu hôn dày đặc, hắn dường như xác định được giọng nói trong cuộc điện thoại vừa rồi là của cô! Hắn dường như đã chuẩn bị sẵn sàng để đuổi theo quyết đấu một trận với tên khốn nạn Thượng Quan Hạo, thế nhưng không ngờ rằng tới đây chỉ tìm thấy mỗi mình cô.

“Mộc Ngữ... Mộc Tiểu Ngữ... Em tỉnh lại đi...” Hấn run giọng nói, vỗ nhẹ nhẹ mặt của cô.

Thế nhưng cô giống như ngủ rất say, làm thế nào cũng không tỉnh dậy.

Ngự Phong Trì lái xe lại gần, lúc này mới nhìn thấy khoá bên trong rất kỳ lạ, là khoá vân tay.

Có trời mới biết làm thế nào để phá được loại khoá này.

Hấn chửi thề một tiếng đi xuống, cẩn thận nghiên cứu cái khoá vân tay này, ngón tay để ở đằng sau lưng của hắn nắm lại là biểu hiện của sai lầm. Sai lầm rất lớn, hắn phải đi đâu để lấy được dấu vân tay đúng để mở khoá?!

Đôi mắt hẹp dài hơi đỏ, Ngự Phong Trì siết chặt nắm đấm, chân nắn đấm vào vách tường.

Nhưng đột nhiên, hắn nhìn thấy một tờ giấy trong suốt mỏng như cánh ve trên mặt đất.

Đôi mắt hơi nheo lại, hắn ngồi xổm xuống, thấy có dấu vân tay rõ nét in ở trên.

Trong lòng đột nhiên chấn động, Ngự Phong Trì nhìn chăm chăm vào bên trong cửa lớn, tự hỏi rốt cuộc vì sao vật này lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ ngoại trừ Thượng Quan Hạo, còn có người khác vào nhà? Trong đầu xuất hiện rất nhiều khả năng xảy ra, cuối cùng lại bị sự nôn nóng trong lòng thiêu rụi hoàn toàn, hắn thử làm âm nhạ mỏng bằng nhiệt độ từ ngón tay, nhẹ nhàng đặt lên mặt khoá vân tay.

Âm thanh của việc quét dấu vân vang lên rất nhỏ, “Ba” một tiếng khoá cửa mở ra.

To như vậy phòng ngủ rất yên tĩnh, an tĩnh để cho người ta ngỡ, ngự phong trẻ khuôn mặt tuần tú hơi tái nhợt, thân thể cứng ngắc, đi vào trong phòng ngủ, rốt cục thấy được trên giường một thân ảnh gầy yếu ——

Thân thể của cô lọt thỏm giữa chiếc giường lớn mềm mại ấm áp, làn da trắng ngần làm nổi bật lên sợi tóc bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, ga giường hỗn loạn bọc lấy thân thể của cô, cánh tay còn lại của cô lộ ra bên ngoài, từng vòng từng vòng đỏ ửng khiến người ta giật mình.

Trong lòng của Ngự Phong Trì chấn động, sự vui mừng khôn xiết tràn ngập trong lòng, hắn mở cánh cửa điên cuồng lao vào trong!

Toàn bộ ngôi nhà có cấu trúc ba tầng, bên ngoài và bên trong phòng khách được trang trí rất trống trải, ở tầng một không tìm thấy cô, đành phải chạy lên tầng hai, nhưng khi lên tầng đã ngửi thấy một mùi hương gay mũi, giống mùi của thứ gì đó bị đốt cháy, hắn không thể tiếp tục chần chừ nhiều nữa, mở cánh cửa ngăn cách căn phòng, cuối cùng cũng thấy sự bày biện bên trong.

Phòng khách, phòng bếp, phòng tắm đều cách nhau một lớp kính.

Phòng ngủ lớn rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến người khác e sợ, khuôn mặt tuần tú của Ngự Phong Trì hơi tái nhợt, thân thể cứng ngắc, đi vào trong

phòng ngủ, cuối cùng cũng nhìn thấy một thân ảnh nhỏ yếu nằm trên giường ——

“Tần Mộc Ngữ... Em mau tỉnh lại! Đừng làm anh sợ!” Khuôn mặt tuấn tú của Ngự Phong Trì tái nhợt, phát hiện ra cô ngủ một cách mê man, một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có. Những người mê ngủ chắc hẳn cũng không mê man như vậy!

Ngự Phong Trì vô cùng sợ hãi, kiểm tra hơi thở của cô một chút, cực kỳ yếu ớt.

Không..

Tại sao có thể như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.